

Giới thiệu Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn

Thể loại: huyền ảo, dị giới, xuyên không

Không nghĩ rằng mình lại có ngày có được cơ hội xuyên không nhưng đáng tiếc là người ta xuyên không, thì nàng cũng là xuyên không. Tại sao nàng không phải xuyên vào cơ thể người thành vương phi hay tiểu thư, phu nhân xinh đẹp? Cùng lắm thì có thể cho nàng làm một một sâu gạo đúng chuẩn ăn no chờ chết? Đàng này thì Trần Hiểu My cơ mà lại xuyên đến một vùng đất vô cùng hoang dã với những người nguyên thủy không cùng ngôn ngữ, chủng tộc? Liệu nàng phải sống như thế nào đây?

Nàng ngửa mặt lên trời thảm nói: "Lão thiên a.... cầu xin ngài có thể nào cho ta bàn tay vàng nữ chủ đi được không?"

Lão thiên trầm tư nhìn xuống: Trần Hiểu My ơi Trần Hiểu My, một nữ nhân khiêm tốn như cô thì lấy gì để đổi bàn tay vàng đây.

- Dù sao lão nương cũng tốt nghiệp đại học Công nghệ thông tin?

Lão thiên nhú mày: Công nghệ thông tin tại nơi không điện đùng, không Wifi và Internet... Chúc cô may mắn lần sau.

- Vậy ít nhất cũng cho một mỹ nam siêu cấp để bầu bạn?

- Nếu cô có thể tìm ra mỹ nam giữa chốn này.

Trần Hiểu My ơi Trần Hiểu My... Nếu biết có ngày cũng xuyên không đến nơi hoang dã thì trước đây nên xem thật nhiều các chương trình thực tế cỡ như Bị bỏ rơi cùng Ed hay Cặp đôi sinh tồn chứ. Làm sao đây, làm sao đây....

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tai nạn – Xuyên không

Ánh nắng ấm áp chiếu qua chiếc rèm che màu trắng của khung cửa sổ làm sáng rõ cảnh vật bên trong của căn phòng. Trên chiếc giường ngủ bộn bề các loại thú bông lớn nhỏ, chiếc chăn bông ụ thành một đồng nhàn nhúm, còn chủ nhân của nó thì co ro rúc thành một đồng nằm kế bên. Đôi tay ôm lấy chiếc gối hơi màu hồng đã phai đi hơn nửa, hai chân thì cong lên, gập sát vào ngực. Người ta nói, tư thế ngủ phản ánh tâm hồn của một con người. nhưng Hiểu My lại chẳng tin vào điều đó. Trước sự chăm chọc của lão ba, lão nương nhà mình, cô luôn dấu môi tự hào vì mình luôn giữ được cái dáng ngủ trời sinh như trước lúc lọt lòng.

Reng reng reng..

Hiểu My giật tay mò mắt rồi vỗ mạnh một phát. Chiếc đồng hồ báo thức tức tưởi lặn lông lốc xuống sàn rồi im bặt. Đây là lần thứ N cô làm việc này. Một sáng kiến tuyệt vời sau khi tự mình hủy hoại hết bốn cái di động. Ai da, truyền thống dù sao vẫn tốt hơn.

Sau một hồi nằm nướng, Hiểu My bắt đắc dĩ phải rời giường. Hôm nay là ngày đầu tiên cô trình diện tại chỗ làm mới. Dù sao cũng không thể trễ được.

Chạy vội vào nhà vệ sinh làm tất cả các thủ tục quy định. Hiểu My mở chiếc tủ áo rồi ôm cả đồng trang phục đặt lên giường. Đêm qua mãi cày bộ tiểu thuyết ngôn tình mới nhất, đến gần sáng mới mơ màng ngủ nên chưa chuẩn bị. Giờ nên chọn bộ nào để gây ấn tượng tốt nhất trong mắt mọi người đây. Thử rồi lại thử. Cuối cùng, cô chọn chiếc áo trắng cổ sen, tay bướm bằng lụa mỏng, kết hợp với váy đen chữ A ngang gối. Xem như tạm ổn. Người ta nói: Người đẹp nhờ lụa. Hiểu My tự nhận mình là một cô gái khiêm tốn: Chiều cao khiêm tốn, nhan sắc khiêm tốn, ngoại hình khiêm tốn... thì việc trang điểm để biến thành một lolita khiến mọi người phải yêu em từ cái nhìn đầu tiên quả là một ước muốn xa vời. Dù sao, một nhân viên tập sự cũng chỉ dần tao nhã, gợn gợn chắc cũng không đến nỗi.

Sau khi trang điểm sơ qua theo phong cách tự nhiên, Hiểu My chạy vội ra cửa. Đường phố buổi sáng vào giờ cao điểm, quả thật... vô cùng ô nhiễm. Khói, bụi và tiếng ồn. Không biết đã bao nhiêu lần cô ngẩng mặt lên trời và ao ước: "Thượng đế trên cao xin thương xót cho con xuyên đến một nơi thiên nhiên trong lành, trăm phần trăm xanh sạch đẹp". Ấy vậy mà, chẳng biết là thượng đế đang ngủ hoặc bận online, hay lời cầu xin của một nữ nhân khiêm tốn như cô không được chấp nhận. Thế nên cô vẫn phải đi về hằng ngày trên những con đường chật cứng các loại xe và vô cùng phong phú về mùi vị tràn ngập trong không khí.

Đang lúc miên man suy nghĩ thì đèn đỏ bật sáng. Hiểu My dừng xe lại. Cô là một công dân gương mẫu nên phải chấp hành đúng luật giao thông. Nhưng xã hội vô văn người, không phải ai cũng muốn mình trở thành gương điển hình người tốt việc tốt như cô. Bởi vậy nên bỗng chốc mà cô thấy bản thân mình bị thúc mạnh, trời đất quay cuồng. Cô bay lên khỏi xe, dùng một tư thế đẹp mắt như phim kiếm hiệp cổ trang để tiếp đất bằng mặt... Văng văng bên tai là những âm thanh hỗn tạp. Ánh sáng lóe lên rồi chợt tắt. Hiểu My lặn vào bóng tối hoàn toàn.

.....

Có lẽ là rất lâu sau đó, tại một vùng đất bạt ngàn xanh với những khu rừng và những gốc cổ thụ mà ba đến năm người ôm không hết, trong một sơn cốc nhỏ, có một vật thể lạ - ấy không - có một cô gái nhỏ đang nằm bất tỉnh bên bờ suối. Sao lại bảo đó là cô gái? Ít nhất, từ ngoại hình ta vẫn có thể nhận ra, dù sao thì một người có mái tóc dài đen mượt (Nếu không tính đến vẻ rối bù của nó), đôi bàn tay màu lúa mạch đang ôm lấy khuôn ngực trần lộ ra hai quả đào nho nhỏ, nhìn từ góc độ nào cũng chẳng phải đàn ông. Nhất là đôi mắt với rèm mi dài cong vút đang nhắm chặt bỗng khẽ rung rung làm ta đoán ngay được người đó đang tỉnh dậy.

Hiệu My nặng nề làm quen với ánh sáng chói lóa trước mặt. Cô mở mắt ra, lồm cồm bò dậy rồi dùng đôi thiên lý nhãn quét một góc 360 độ khắp bốn phương. Sau đó, một tiếng hét với âm lượng gần 120 db xi ben bật ra làm chấn động cả sơn cốc, khiến chim chóc nháo nhào tung cánh và nước suối cũng phải văng tung tóe phía sau.

- Thượng đế thức giấc. Lão nương xuyên không. A.....

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cổ đại ời, ta tới đây...

Sau một hồi bàng hoàng rồi lặng thầm ngơ ngác, Trần Hiệu My cuối cùng cũng chấp nhận tình huống bi đát của chính mình. Ừ thì xuyên không thôi mà. Đó chẳng phải là mơ ước của mình đó hay sao? Nhưng có sao lại không xuyên đến thời đại cổ trang để làm tiểu thư, vương phi hay sâu gạo? Vấn đề của cô là tạo hình của bản thân hiện tại thật quá kinh người. Ta phải định nghĩa sao đây nếu một sáng mai thức dậy, thấy trên người mình không phải là bộ áo ngũ bằng vải voan cực kì kêu gọi mà thay vào đó là miếng da thú dày cộp quần khu vực nhạy cảm từ rốn xuống đùi. Cộng thêm vòng 1 thả rông, phải chăng ta đã đến thời kỳ ăn lông ở lỗ?

Phi, phi

Trần Hiệu My tự phi nhỏ chính bản thân mình. “Ta là người lịch sự, mà người lịch sự thì phải nên tao nhã. Vì thế, không thể nói đến cụm từ ăn lông ở lỗ”, ừ ra phải nhận định đây là một xã hội nguyên thủy, một nơi hoang dã đủ khiến cho ta luôn phải hòa mình với thiên nhiên”. Cô thầm thì.

Hiệu My lần mò đến bờ suối và soi mình xuống dòng nước trong xanh. Sau khi nhận định là nước suối trăm phần trăm trong sạch, cô vốc một nắm đưa vào miệng. Ngọt thật. Không giống với xã hội hiện đại mà cô sinh sống, nước ở đây không bị ô nhiễm nên vẫn mang theo vị ngọt tự nhiên, uống một chút mà mát cả lòng. Cô ngồi xỏm xuống rửa mặt. Để dòng nước mát rượi nhẹ nhàng tẩy rửa từng lỗ chân lông, cô lìm dìm mắt tận hưởng cảm giác thoải mái từ trên da mang lại. Sau đó, Trần Hiệu My mở mắt ra, chậm chậm nhìn xuống suối, chờ dòng nước chậm chậm lặng yên, chờ hình ảnh gương mặt của mình chậm chậm hiện ra, và sau đó...

- Oa, lão thiên... Ta hận ông. Tại sao Thượng đế đã ưu ái cho ta xuyên không mà lão thiên người không cho ta thành tuyệt sắc mỹ nữ. Ta muốn là mỹ nữ, mỹ nữ a...

Hiệu My ngửa mặt nhìn trời đầy căm phẫn. Gương mặt này chính là gương mặt của cô. Một khuôn mặt với ngũ quan khiêm tốn, chỉ duy đôi mắt là tròn to, lấp lánh sáng ngời.

Ở hiện đại làm một nữ nhân khiêm tốn, ai dè đến cổ đại cũng là một khiêm tốn nữ nhân. Vốn đâu để quyến rũ một siêu cấp mỹ nam làm ấm giường đây... Cô không muốn bản thân phải một mình lặng lẽ, đau khổ chờ chết rồi bản thân trở thành một đồng phân bón hữu cơ tẩm bổ cho mảnh đất này. Mà không, sao lại chết, dù gì bản thân cũng là một IT được đào tạo hần hoi. Ít nhất phải gây dựa để mang ánh sáng văn minh đến nơi này mới không phụ lòng Thượng đế đã thương và lão thiên cũng quan tâm chiều cố chứ. Dân IT, ít ra có một lợi thế mà ít người sánh kịp. Đó là gì? Là thời gian vì vu lướt web, là tốc độ truy cập và xử lý thông tin. Cô không tin rằng một phần tử tri thức như cô phải nhanh chóng đầu hàng mà chưa một lần phản đấu.

Cố nhớ lại, bốn yếu tố sinh tồn nơi hoang dã mà cô từng đọc qua là gì? Nước – Lửa – Thức ăn – Chỗ ở.

Bên cạnh là suối, vấn đề đầu tiên đã giải quyết. Vậy phải cấp bách tạo ra lửa. Nhìn lên mặt trời chói chang, bây giờ chắc là giữa trưa. Vậy đến tối sẽ nhanh thôi. Đó là thời gian của động vật, dã thú. Cũng là thời gian mà bọn côn trùng lừng lững thường bay ra từ nơi cư trú để săn mồi. Chắc chắn không thiếu đám hút máu đáng khinh đó. Hiệu My cô phải nhanh chóng tạo ra lửa, vừa để sưởi ấm, vừa bảo vệ bản thân. Hi vọng đêm nay trời không mưa. Nếu không, chắc chắn cô sẽ là đồng chí đầu tiên vừa xuyên không đã hi sinh anh dũng.

Hiệu My đi một vòng xung quanh gom lá khô, gỗ vụn. Nơi này, mọi thứ đều to hơn ở xã hội hiện đại. Cây thật to, lá cũng thật to. Những đám cỏ xanh rì quá đầu người với nhánh lá dài, bén ngọt như lưỡi dao chỉ cần tura qua người là thấy máu. Cô cố gắng tránh xa đám cỏ ấy và nhặt lượm mọi thứ cần thiết. Khi mò hôi nhế nhại và nhịp thở trở nên ồ ồ thì Hiệu My cũng vác được đám vật liệu để bắt lửa đến phần đất trống cạnh bờ suối. Nơi này sẽ là khách sạn lộ thiên của cô trong buổi tối đầu tiên.

Dùng một chút suy tư để nhớ lại cách thức tạo ra lửa. Có một lần cô thấy người ta hướng dẫn dùng mũi khoan gỗ để tạo ra than hồng. Chắc hẳn cô cũng

sẽ thành công.

Chọn một cành cây chắc khỏe, cô mài nhọn một đầu để làm mũi khoan. Lại tìm một cành cây khô khác làm đế. Cô hí hụi khoan.

Một khắc.

Hai khắc.

Nửa canh giờ.

Một canh giờ...

Đến khi hai tay phỏng rộp đau nhức, cuối cùng, Hiểu My cũng tạo ra than hồng. Nhìn đám khói bốc lên rồi ngọn lửa đỏ lập lờ xuất hiện, cô cười to khoái trá.

- Ha ha ha... cổ đại ơi, ta tới đây...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tắm tiên

Nước và lửa, hai vấn đề cơ bản nhất để sinh tồn đã ổn. Hiểu My dõi mắt nhìn, phía chân trời hoàng hôn đã ửng. Xem ra, không thể tìm được nơi cư trú kịp thời. Đêm nay chắc phải ngủ tại nơi đây rồi. Nhìn vùng đất bằng phẳng xung quanh, Hiểu My tự nhận thấy phải trang bị lại một chút. Không thể ngủ trực tiếp trên đất được. Không kể tới nửa đêm nhiệt độ hạ xuống đột ngột, giả như trong cỏ có con gì đó đeo bám thì coi như bản thân cũng chả thể ngủ ngon.

Hiểu My tìm thêm rất nhiều nhánh cây khô vế, chất vòng xung quanh, trông khá giống một cái chuồng bò nuôi thả. Éc éc... sao lại ví chính mình như bò nhỉ? Vậy là đề cao lũ bò quá rồi. Có lẽ giống chuồng ngựa nuôi thả hơn... Phi. Xem ra một nhọc đã làm cô loạn trí mất rồi. Nhưng dù sao cũng không thể bỏ cuộc. Cô chọn ra những nhánh cây suôn thẳng trải xuống mặt đất để làm một cái giường đơn giản. Lúc đi tìm củi, cô thấy phía xa xa kia có mấy khóm cây bụi lá to, mặt lá trơn láng khá là mềm mại. Hiểu My vội vã đi gom trở về.

Đặt mớ lá tươi gần đồng lửa cho nó héo bớt, Hiểu My hi vọng cách làm này sẽ khiến cho mớ lá trở nên dai mềm hơn. Sau đó, cô tiếp tục đi tìm vài đồ hữu ích khác. Cô tin chắc rằng sơn cốc này sớm muộn gì cũng là một khó báu vô giá của riêng cô. Ai da, tham lam quá. Nhưng cô thích. Ha ha.

Dạo một vòng gần mấy khóm cây khi nãy, Hiểu My tìm thấy một loại dây leo lá nhỏ. Cô mừng rỡ chồm tới, ra sức giật. Giật mạnh nào, mạnh nào. Cái này kết hợp với đám lá to kia sẽ giúp cô khai sáng ra một thế giới thời trang của riêng mình. Dù gì với kinh nghiệm hơn 24 năm làm một trạch nữ ở hiện đại, cô không thể nào chấp nhận tình huống thả rông 24/24 suốt ngày này qua ngày khác được.

Sau khi dùng tất cả sức lực còn sót lại, rốt cuộc thì Hiểu My cũng thắng lợi mang đám dây ạch trở về. Cô tuốt sạch lá trên thân dây rồi hơ qua ngọn lửa. Cái dây nhanh chóng héo ủa. Kéo mạnh vài cái. Không đứt. Lại thêm một chút đàn hồi. Ha ha ha. Khá tốt rồi.

Hiểu My dùng những sợi dây tự chế, xuyên qua đám lá, cái này làm mền. Cái này làm áo. Ấc ặc, hơi kêu gọi một chút nhưng dù sao vẫn kín đáo hơn so với mình trần trụi trực. Cuối cùng, mớ lá còn lại, cô xếp hết lên giường nhỏ của mình. Dù khi nằm xuống, lưng vẫn còn ê ẩm, nhưng so với điều kiện hiện tại thật đúng là khá quan hơn. Đã bắt đầu có ánh sáng văn minh rồi đấy. Hiểu My tự thấy bản thân mình vô cùng tài giỏi. Cô thật biết ơn vì trước đây ba mẹ đã cho mình học công nghệ thông tin. Lướt Web nhiều nên kiến thức cũng phong phú hơn một ít. Hà hà...

Tự dưng nhắc đến ba mẹ khiến tinh thần cô suy sụp. Ôi, không biết ba mẹ sẽ ra sao khi hay tin đứa con gái thân yêu đã không còn trên đời. Không biết thằng em trời đánh của cô có biết lo cho ba mẹ hơn không? Cái thằng suốt ngày chỉ cắm cúi cây game rồi cúp học. Hi vọng khi chị gái nó mất rồi, nó sẽ nhanh chóng trưởng thành.

Thôi thôi, phải tỉnh táo lại nào. Biết đâu sẽ có ngày mình xuyên ngược lại. Giờ thì phải chấp nhận thực tế. Mà thực tế chính là “Đời không như là mơ”. Nhất là khi cái bụng cô bắt đầu réo rất biểu tình. Từ sáng giờ, cô chả ăn gì cả... Đi làm vội, gặp tai nạn rồi xuyên không... nhìn đói nửa ngày rồi. Đêm nay chắc uống nước no rồi ngủ. Cô cũng chẳng có một cặp mắt tinh ranh nhìn xuyên thấu bóng đêm như bọn đã thủ được. Mạo hiểm săn mồi, biết đâu, bản thân lại trở thành con mồi dưới hàm răng sắt nhọn của một con vật may mắn nào đó. Vừa nghĩ đến đã sồn tóc gáy, nổi hết da gà.

Uống thêm chút nước, mặc áo lá rồi lăn lên giường, trùm chăn nằm ngủ. Nhìn ngọn lửa bập bùng nhảy múa, cô bỗng nghĩ đến thân thể hiện tại? Vì sao cô gái này lại xuất hiện ở đây. Nếu là đi lạc thì khả năng là phải có người tìm kiếm. Bộ lạc của cô, người thân của cô. Ấc, đừng bảo cô gái này là cô nhi nhé. Nếu thế thì sự mất tích của cô sẽ chẳng ai quan tâm đâu. Đáng tiếc, trường hợp của Hiểu My là hồn xuyên, lại chả mang theo tí xúu trí nhớ nào của chủ thể. Muốn tìm hiểu bí mật thân thể chắc phải đợi đến khi thiên thời địa lợi rồi. Nhìn gương mặt này đúng là rất giống cô, vóc người cũng khiêm tốn, không biết đã bao nhiêu tuổi. Có khi còn chưa dậy thì hoàn chỉnh nữa đấy chứ. Làn da lại nhem nhuốc chả ra màu sắc. Cả ngày, cô vừa tìm lá, vừa nhặt củi,

gom cây, chả biết trên người có bao nhiêu vết xước. Xem ra, việc đầu tiên của ngày mới là phải tắm rửa thật đã. Người vẫn mình thì luôn phải sạch sẽ. Cô lẩm bẩm rồi chìm dần vào giấc ngủ. Hôm nay, cô đã cố gắng thật nhiều.

Sáng sớm thức dậy, nhìn đồng lửa vẫn còn âm ỉ cháy. Cô quăng thêm vào đó mấy cành khô để giữ lửa rồi tiến về bờ suối. Nhìn quanh một vòng, không thấy sự xuất hiện của bất kỳ sinh vật sống nào khác, cô yên tâm trút bỏ xiêm y rồi đi xuống chỗ suối cạn, tắm mình xuống nước.

Oa, lạnh thật. Cũng may trước giờ cô luôn duy trì thói quen tắm nước lạnh vào buổi sáng, nếu không đã chết cứng rất nhanh.

Lúc này đây, cô khao khát biết bao đám mây phẩm chăm sóc da của cô ở hiện đại. Tuy chỉ là những nhãn hiệu thông thường, nhưng ít nhất cũng giúp cô thư giãn rất nhiều so với ở đây. Không kem đánh răng. Không sữa rửa mặt. Không sữa tắm lẫn dầu gội. Kì rồi lại kì. Quào rồi lại quào. Cô đành phải sử dụng triệt để 10 móng vuốt của mình để làm tất tần tật những việc thay cho lược nhựa, bông tắm, bàn chải... Từng lớp đất trên người tróc ra, làn da trở nên trắng sáng, dễ nhìn. Mái tóc dài mềm hơn, ôm sát da đầu rồi rũ xuống trên lưng cũng khá là hoàn mỹ. Hiểu My soi mình xuống nước. Với vóc người này thì chẳng khác cô lúc 14, 15 tuổi bao nhiêu. Há há há. Có hơi rồi. Được sống lại thời hồn nhiên mơ mộng. Một lần nữa trải qua những khoảng khắc rực rỡ nhất của thời thanh xuân, khối người nằm mơ cũng phải mỉm cười.

Mang theo vẻ đắc chí, Hiểu My vừa tạo dáng, vừa sẫm soi bóng mình dưới làn nước trong veo. Chỗ nào cần lòi thì cũng lòi, cần lồm thì cũng lồm. Nhìn qua điện nước vẫn đủ, tuy hơi khiêm tốn nhưng ít ra cũng có những đặc trưng cơ bản của nữ nhân. Khiêm tốn, ai lại khiêm tốn. Khiêm tốn cả hai kiếp làm người. Hi vọng kiếp sau mình có thể đầu thai thành một nữ chủ trăm người nhìn, vạn người mê. Ít ra khiến cho bất cứ động vật giống đực nào mỗi khi nhìn thấy đều phụt máu mũi. (Ghê thật).

Mất gần nửa canh giờ làm vệ sinh cơ thể. Hiểu My vội vã lên bờ. Lạm dụng nhiều quá sẽ cảm lạnh a. Biết đúng biết đủ mới đi được đường dài. Cô an ủi mình rồi vơ lấy cái váy da thú đem xuống nước giặt rửa. Sau đó, tìm một nhánh cây làm sào phơi. Dưới thời tiết nắng tốt thế này, chưa đến trưa, chắc chắn sẽ khô.

Hiểu My chỉnh sửa một chút cái chặn tự chế tối qua. Khoác lên ngang eo rồi thắt nút. Vây là thành cái váy suông dài qua gối. Kết hợp với cái áo hai dây nữa. Một bộ đồ thời trang mây tre lá đúng nghĩa hoàn thành. Cô đắc ý giơ tay thẳng lên trời, đưa ngón trỏ về phía lão thiên cao xanh vờ vọi. Cô hét toáng lên. I'm a sexy lady. Haha. Up up up bà gangnam syte. Hey Sexy lady... e e e... Lúc này mà có một cái di động ở đây, cô sẽ selfie rồi up lên youtube. Chắc chắn sẽ nổi tiếng toàn cầu, khiến cho PSY phải gặm chân tiếc hận a.

Hiểu My mãi mê tự sướng nên không biết, phía sau một khóm lá cách đó không xa, có một đôi mắt xanh biết mãi miết dõi theo từng cử chỉ của cô. Thình thoảng còn phát ra những tiếng nho nhỏ hừ hừ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tiểu mao cầu xuất hiện

Nhiệm vụ của ngày hôm nay là phải tìm được nơi cư trú mới. Đánh đã chiến không phải lúc nào cũng may mắn. Giả như có lúc mưa to lửa tắt, bão nổi, đã thú xâm thì cái mạng nhỏ khiêm tốn của nàng chắc cũng miễn phí cho đi.

Thật đau lòng mà! Sao các đồng nghiệp khác xuyên không còn được tặng kèm một hai cái không gian tùy thân đa năng tiện lợi. Đến phiên nàng chỉ có miếng da thú quần thân. Đây đúng là chế độ đãi ngộ đặc biệt. Nhưng trước khi bắt đầu thực hiện nhiệm vụ thì giải quyết thức ăn mới là vấn đề cấp bách. Với một cái bụng rỗng tuếch, bạn sẽ luôn cảm nhận sâu sắc câu nói “Dân dĩ thực vi tiên”. Nhưng làm sao để có thức ăn đây.

Nhìn dòng suối uốn khúc trước mặt. Khóe miệng Hiểu My khẽ xếch lên. Cô chọn một nhánh cây khô khá chắc chắn, rồi mài nhọn một đầu (Không có sức nên đây là lựa chọn tốt nhất lúc này). Vây là có một mũi lao cơ bản. Nhưng để chắc ăn hơn, cô mài thêm hai mũi lao khác nữa. Cô nhắm mắt tưởng tượng, chỉ một thoáng thôi, với tài thiện xạ, bách phát bách trúng. Cả ba mũi lao của cô sẽ xắm đầy cá. Những con cá béo ú, mập mạp. Há há há.

Hiểu My mang theo vũ khí của mình, đi dọc theo bờ suối. Tuy không thể bỏ qua bất cứ sự xuất hiện của sinh vật sống nào trong nước nhưng cũng chẳng thể chú quan với các mối đe dọa trên bờ. Cô dùng gậy khua khua vào mấy đám cỏ. Vừa để tránh rắn, vừa hi vọng tóm được vài ỏ trứng gà rừng nào đó. Mấy cuốn truyện điền viên thường chẳng viết vậy hay sao? Nhưng mãi đến lúc mặt trời lên cao, treo lơ lửng trên đỉnh đầu, cô mới ai oán nhận ra, đôi khi, tiểu thuyết không thể nào tin được. Nước trong vắt thì không có cá. Cô cao, lá bén, gà chẳng dám nhào vô. Ô ô... làm sao đây. Đói quá!

Cố gắng lê lét thêm hai dặm về phía Đông. Trước mắt Hiểu My bỗng xuất hiện cả cánh đồng hoa ngào ngát. Biển hoa rực rỡ sắc màu nghiêng mình bên bờ suối. Một làn gió nhẹ thoảng qua, cuốn theo những cánh hoa nương mình lên không trung rồi nhẹ nhàng xoay vòng rơi xuống. Đẹp không thể nào tả nổi.

Ví như không có cảm giác cồn cào trong bụng, thế nào Hiểu My cũng phải chạy đến trung tâm múa may vài vòng, thử cảm giác một lần làm tiên nữ. Nhưng giờ, trong lòng cô kêu gào thảm thiết: Có thể ăn không, có thể ăn không? Trước đây, các bộ phim cổ trang luôn có cảnh nữ chính hái một đóa hoa thật tươi, nhẹ nhàng ngắt từng cánh bỏ vào miệng, nhắm mắt lại cho vẻ hạnh phúc ngập tràn, khiến cho bao nam nhân phải ngã nhào dưới váy. Hiểu My cũng vội vàng tiến đến, ngắt một đóa hoa thật to, đồ rực.

Khi đang chuẩn bị ăn tươi nuốt sống nó thì bộ xử lý trung tâm trong đầu vang lên một tiếng: “Tĩnh”. Cô lập tức nhớ lại: Hoa càng đẹp, càng có độc. Cô vội thả đóa hoa trong tay. Tuy nhiên, đã muộn. Một cảm giác tê liệt và choáng váng ập đến. Trước khi ngã xuống, cô hối hận không thôi. “Minh quả thật không phải nữ chính mà”.

.....

Không biết thời gian qua bao lâu, Trần Hiểu My nặng nề mở mắt. Cô lồm cồm bò dậy. May quá, độc tố trên hoa chỉ làm ta tê liệt, ngất đi. Chỉ ít, cái mạng nhỏ của cô vẫn được duy trì.

Xem ra, hoa là không thể ăn rồi. Hiểu My thất vọng, lơ đãng nhìn quanh. Bất chợt, ánh mắt cô bỗng sáng lên. Phía bên kia bờ suối thấp thoáng một rừng trúc. Há há. Lúc trước toàn bộ tinh lực của cô đều bị biển hoa thu hút, đâu kịp quan sát cảnh vật phía bên kia bờ. Ai dè, gần nơi cô hạ trại, trong phạm vi mây đậm, phía bên kia bờ toàn những cây lạ, cao to. Vậy mà ở đây lại xuất hiện thiên đường thế này. Cũng may, chỗ này suối nóng, nước không chảy xiết lắm. Cô hạ quyết tâm rồi bèn bồm lộn sang. Xem ra được cứu rồi. Có trúc thì sẽ có măng. Có măng thì sẽ có ăn. Có ăn đồng nghĩa với cuộc sống hồng tươi đang trở lại.

Mang theo toàn bộ hi vọng, tiến lên bờ xối xấm xòm xông thẳng vào rừng trúc. Vừa đi vừa dùng cây bới móc, lật tung đám lá rụng trên mặt đất, cuối cùng, cô cũng phát hiện đúng mục tiêu. Cô hí hục đào bới rồi vác toàn bộ lên vai. Cũng may, nơi này đất ẩm, lại mềm. Loại lao động này hơi mất sức nhưng lại đầy phấn khích.

Vác hơn chục mục măng trên vai, cô vội vã trở về. Lương thực hôm nay đã giải quyết, ngày mai lại tiếp tục tìm thức ăn. Nếu không tìm được thì đi bộ đến đây, đào măng tiếp. Buổi chiều cô còn phải tìm kiếm nơi cư trú. Giờ vỗ về cái bụng mới là nhiệm vụ thiêng liêng.

Có lẽ vận may luôn dành cho người không từ bỏ. Trước khi ra khỏi khu rừng trúc, cô còn phát hiện thêm vài tai nấm. Khá giống nấm hương ở hiện đại. Chắc là tổ tiên của nó. Hiểu My thu lấy rồi dùng dây buộc lại, quàng cả lên hai vai. Đường về bao giờ cũng gần hơn, dù vẫn còn khoảng cách.

Lúc trở lại nơi cư trú tạm thời, lửa vẫn còn âm ỉ cháy. Hiểu My quăng thêm vào đó vài khúc củi. Sau đấy thì mang nấm và măng ra bờ suối rửa sạch. Cô đặt hết chúng vào đám lửa. Thực đơn hôm nay là món nướng dân dã, tưởng tượng thôi cũng thấy đã ghiền.

Vừa ngồi canh mớ thức ăn để chúng không cháy khét, Hiểu My ngẫm lại chặng đường hôm nay và cả tối qua. Tại sao nơi này ngoài thực vật ra thì không thấy bất cứ sinh vật sống nào nhỉ? Theo lẽ thường, sơn cốc phải là môi trường tuyệt vời cho các loài động vật mới đúng. Nơi này, bao vây bốn bề là vách núi cao, xung quanh lại có suối và đa dạng các loài thực vật. Ít ra phải có chim muông, nai, thỏ, gà rừng... Vậy mà qua nay, bóng dáng một con cào cào cũng chẳng thấy. Lạ thật!

Mãi mê suy nghĩ. Thức ăn đã chín từ bao giờ. Hiểu My mang chúng ra, dội một lát cho bớt nóng rồi bắt đầu đánh chén. Măng vừa giòn vừa ngọt. Nấm cũng thật tuyệt vời. Cảm giác lúc này chỉ có thể hình dung, giống như vọt thẳng lên thiên đường từ địa ngục. Miệng nhai nhóp nhép mà đuôi mắt vẫn mãi cong cong.

Bất chợt, khóm lá phía xa bỗng rung rinh. Đây là đám lá mà cô tận dụng làm áo đêm qua. Hiểu My cảnh giác, bật dậy thật nhanh, tay quơ mũi giáo chìa thẳng về phía trước. Cô hét lên một cách đồng thanh: Kê nào, bước ra!

Im lặng.

Chắc chắn nơi đó có vấn đề.

Sau khi hét lớn lần thứ 3, vẫn không có gì thay đổi. Cảm giác chắc chắn khi này vui đi hơn nửa. Lại nhìn nhầm. Xem ra, cô ao ước gà rừng, thỏ rừng sắp đến rồi. Tuy nhiên. Khi cô vừa quay lại thì từ sau đám lá, một quả cầu trắng tinh đột nhiên xuất hiện. Tiếng lá rě dù khê khằng vẫn làm Hiểu My phát giác.

Cô quay đầu lại, ròi: - Oa, thiếu bạch thỏ, quá dễ thương.

Ánh mắt cô nhìn quả cầu trắng có hình quả tim bay ra bốn phía.

Hiểu My thích gì nhất?

Trai đẹp, dĩ nhiên. Nhưng ngoài ra, cô còn mê tí bất cứ thứ gì xinh đẹp khác. Nhìn xem, chú thỏ trắng, à, không giống thỏ lắm. Kích thước chỉ to hơn bàn tay cô một chút. Đuôi ngắn ngủn, chân bé xíu, thân thể tròn vo, hai cái tai tròn tròn như hai cánh hoa cụp lại. Nhưng mà, cặp mắt kia lại trong veo, xanh biếc như cặp ngọc lục bảo, điểm tô trên bộ lông trắng tuyết. Quả đúng là báu vật nhân gian.

- Thỏ con, đến đây.

- Cô mới là thỏ, cả nhà cô là thỏ - Đôi mắt như ngọc ấy nhìn cô đầy ghét bỏ. - Nếu không phải mùi thức ăn trên tay cô thôi thúc, ông đây đã chẳng thèm. Quả cầu trắng tự trong lòng lăm lăm.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Thì ra mi là sắc lang

Quả cầu trắng này chính là kẻ theo dõi cô suốt từ hôm qua đến nay. Đây là lần đầu tiên lãnh thổ của nó xuất hiện sinh vật lạ. Lại là một sinh vật giống cái tung tung. Nó đi theo cô, gần lắm, vậy mà cô cũng chả phát hiện. Bộ đáng dữ dằn nhưng chả có tí lực sát thương nào. Thật là vô dụng.

Tiểu bạch cầu khinh bỉ, ung dung dạo bước về phía Hiểu My. Không thèm quan tâm tới ánh mắt nóng cháy và giọt nước miếng lấp lánh bên khóe môi của cô, nó tiến về phía mấy cây măng đã nướng vàng bên đồng lửa. Hiểu My kinh ngạc phát hiện, con thỏ nhỏ vậy mà lại đứng thẳng hai chân, dùng đôi chân trước nhỏ xíu vác cả khúc măng đưa vào miệng nhai cộp cộp. Đúng là quái vật mà. À không, một con thỏ đáng yêu vậy không thể là quái vật được. Thần thú. Ha ha ha. Cô gặp được thần thú rồi.

Xem ra Lão thiên cũng chiều cô cô lắm. Cho cô xuyên thủng một dị giới có thần thú. Có thể chẳng còn cho cô một mị lực hấp dẫn khác mà cô chưa phát hiện ra. (Trường bờ). Nếu vậy, chắc chắn thỏ con này cô sẽ không buông tay. Đến nơi này, thứ cô thiếu thốn nhất chính là đồng bạn. Dù không phải đồng loại thì đã sao. Chỉ cần xinh đẹp và hiền lành là đủ.

Ít nhất, con thỏ nhỏ này trông rất có linh tính. Có thể nó sẽ nghe hiểu những gì cô nói. Vậy thì cô sẽ không sợ cô đơn.

- Thỏ con, em thích ăn măng chị nướng à.

Ngó lơ.

- Thỏ con. Nếu em thích thì ở lại cùng chị nhé. Mỗi ngày chị sẽ nướng măng cho em ăn. Hiểu My cố gắng trưng ra vẻ mặt hiền lành nhất để làm thân. Tuy nhiên, dưới cách nhìn của tiểu bạch cầu thì dưới góc độ nào, gương mặt của cô cũng đầy gian xảo.

Măng này của nó, nấm này cũng của nó. Một kẻ cấp như cô còn dùng chúng để dụ dỗ nó. Đúng là xem thường nó quá mà. Cô chả có cái gì cả. Tất cả những thứ trên người cô (ý bảo bộ xiêm y lá đó) đều từ địa bàn của nó mà ra. Nhưng nể tình cô hứa hẹn sẽ nướng măng cho nó ăn mỗi ngày. Nó sẽ thu cô làm nô bộc - ừm, một tí nữ, không tệ, dù hơi ồn ào một chút nhưng cứ xem như khi nhảy nhót cho vui. Hắc hắc. (Bỏ tay).

Tiểu bạch cầu ăn xong, tìm chút lá cây tào nhả lau miệng. Rồi, nó nhích lại gần Hiểu My. Cô nàng có chút thụ sủng nhược kinh. Cả buổi bị ăn bơ, cuối cùng sao nó lại có vẻ thân thiện thế nhỉ?

Hiểu My cuối xuống, ôm nó vào lòng. Tiểu bạch cầu nướng vào tay cô. Sau đó, nó dùng bốn bàn chân với những móng vuốt tí tẹo bám vào phần áo lá trước ngực. Hiểu My ngêch mặt ra. – Thì ra mi là sắc lang.

- Cô mới là sắc lang, cả nhà cô mới sắc lang. Không biết kẻ nào mới gặp ông đây đã thêm thường nhỏ dãi. Cô là nô tì của ta. Mà bốn phận nô tì là phải hầu hạ ta mọi lúc mọi nơi, kể cả lúc ngủ.

Tiểu bạch cầu âm ỉ. Nó chỉ thu lấy chút lợi tức từ kẻ xâm nhập trái phép này mà cô đã dám mắng nó là sắc lang rồi. Nó không phải lang cũng không phải thỏ. Nó là gì? Từ từ cô sẽ biết. Dù sao, nó cũng sẽ giáo huấn cô sau. Bây giờ nó cần phải ngủ. Nó dựa vào ngực cô rồi nhắm mắt lịm đi. Ềm thật!

Hiểu My nhìn thấy hành động của thỏ nhỏ, đầu đầy hắc tuyến. Sau một hồi xây xẩm, đành phải chấp nhận thờ dài. - Dù gì nó cũng chỉ là thỏ, bản thân cô cũng chả mất tạo vật nào. – Cô tự an ủi mình như vậy. (hả hả. Chị HM này ngây thơ quá, chưa biết ai mới là tiểu bạch thỏ đâu nha!).

Mang theo quả cầu trắng trước ngực, Hiểu My dọn sơ qua đồng thức ăn còn lại trên mặt đất, cô tìm một bóng cây mát rượi gần đó, dựa vào ngủ. Giấc ngủ là vàng. À không, giấc ngủ quý hơn vàng.

.....

Nửa canh giờ sau, ánh nắng nóng rát xuyên qua kẽ lá, soi vào mặt làm cô tỉnh giấc. Nhìn thấy con thỏ nhỏ trên ngực vẫn im thín thít, cô khẽ cười. Có đồng bạn, tốt thật!

Hiểu My vốc nước suối rửa mặt. Cô thay váy lá bằng váy da thú. Sau đó, quàng cái váy lá tháo ra lên vai làm áo choàng. Tạo hình cũng khá giống siêu nhân đó nhỉ. Ha ha ha.

Superman mặc chân chíp, khoác áo choàng, đeo huy hiệu trước ngực. Còn cô, trên mặc áo lá, dưới trùm váy da, vùng đùi nhô ra phía trước còn một nhúm lông trắng thật xinh. Hiểu My tự sướng rồi bỏ thêm củi khô vào bếp lửa. Giờ phải đi tìm nơi cư trú, chắc tối nay phải trọ tại khách sạn ngàn sao này thêm một đêm rồi.

Hồi sáng, cô khởi hành về hướng đông. Cách đây khoảng 4 dặm là biển hoa, rừng trúc. Giờ có nên đi tiếp về hướng đông không nhỉ? Buổi chiều, mặt trời ngả về tây. Nếu đi theo hướng tây thì vô cùng nóng rát. Tuy là một nữ nhân khiêm tốn, nhưng dù sao da trắng cũng dễ nhìn hơn da cháy nắng đen thui. Ngại hy sinh nhan sắc của mình, Hiểu My quyết định tiếp tục đi về phía đông. Mục tiêu của cô lúc này là xa hơn rừng trúc. Lúc về, tranh thủ đào

thêm chút nắng cho bữa tối và sáng mai.

Quyết định nhanh chóng, Hiểu My mang theo ba ngọn giáo (đồ dòn), bứt thêm một mớ dây leo lá nhỏ rồi vội vã lên đường. Do phương hướng đã xác định cụ thể, cô di chuyển cũng nhanh hơn. Ít ra, đi trên lớp cỏ non sát mặt đất này, bàn chân có cảm giác rất êm, mặt đất lại không có đá nhọn, thỉnh thoảng có vài đám đá cuội trắng, tròn tròn, nhẵn lán. Hiểu My còn cố tình đi trên đám đá cuội đó, tận dụng mát xa lòng bàn chân, để máu lưu thông tốt hơn. Đây là kiến thức cô học được khi lướt web. Ôi, lướt web.

Quen đường quen lối, Hiểu My nhanh chóng vòng qua biển hoa. Biển hoa này dài hơn nửa dặm chứ không ít... Bãng qua khu vực này, cô tiến đến một vùng toàn những bụi cây thấp, lá thon dài to cỡ bàn tay. Xa xa là thác nước, khởi nguồn của con suối.

Nhìn vách đá cao dựng đứng, cô ngao ngán. Xem ra khó mà thoát ra khỏi chỗ này rồi. Cao quá. Vách đá cao, đen bóng vì dòng chảy theo cùng năm tháng. Nước từ cao tuông xuống ầm ầm, bọt trắng xóa tung ướn cả những ngọn cây tán rộng như cây tùng. Cô đứng cách thác một khoảng khá xa mà bọt nước vẫn rơi vài giọt vào trên mặt. Dưới chân thác, bên đây, bên kia bờ là những bụi cỏ cao to cùng một số loài thân gỗ khá lạ. Cô cảm thấy bản thân vô cùng bé nhỏ trước sự hùng vĩ của thiên nhiên chốn này.

Xa về bên phải, một khoảng cách đủ để không bị ồn ào bởi thác nước, Hiểu My tìm được một hang động, ẩn sâu vào vách núi. Trước cửa hang còn mấy bụi cây lòa xòa, chi chít những quả mọng nước, có đen óng, có đỏ rực. Tiểu bạch cầu trước ngực cô thức giấc. Nó nhảy bổ vào bụi cây, hái nhanh vài quả màu đen bỏ vào miệng. Sau lại leo tót lên ngực cô, nhắm mắt. Tuy hơi bất ngờ vì hành động của nó. Nhưng thật tâm cô thấy rất vui. Vậy là ăn được. Cô cũng ngắt vài quả màu đen bỏ vào miệng. Vị như quả mâm xôi.

Ngon quá!

Cô vén đám dây lòa xòa trước cửa động cho ánh sáng tràn vào. Thật ra, vì cô cố gắng tìm mới phát hiện hang động này, chứ nếu chỉ thoáng qua sẽ bị đám dây như rèm che mắt. Trong động khá ẩm ướt, đứng bên ngoài mà còn nghe được cả mùi rêu xanh.

Nhìn xuống Tiểu bạch cầu trước ngực, cô cố gắng trung cầu ý kiến của đồng bạn duy nhất của mình.

- Thỏ con, chúng ta có thể sống ở đây không nhỉ? Nếu có thể thì may quá. Nơi này có nước, lại gần nguồn thức ăn (ý nói quả mọng đó). Chúng ta ở đây không sợ gió mưa, không lo dã thú. Tốt quá rồi. Nhưng ta lo trong động có điều bất lợi. Hay là chúng ta vào trong nhé. Nếu có người đi cùng, ta sẽ chẳng sợ... ..

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chuyện nhân sinh

Tiểu bạch cầu có chút chán ghét âm thanh lải nhải bên tai. Sao tên tí nữ này ồn ào thế không biết. Nó cụp tai xuống, cố gắng che bớt nhưng giọng nói nào đó vẫn cứ không ngừng xuyên thấu. Nó bực bội, phóng xuống đất, đứng đối diện với Hiểu My.

Nhìn vào đôi mắt xanh xinh đẹp, hình như nó bảo cô đợi. Á, cô có thể hiểu thông điệp chỉ bằng cách nhìn vào mắt thần thú. Có thể đây là dị năng mà cô được lão thiên trao tặng? Nếu vậy, thì việc sinh tồn tại dị thể này đã không còn là vấn đề. Sau khi tìm cách ra khỏi đây, cô chỉ việc tìm thần thú rồi chiêu dụ, bắt nó phục tùng mình. Cô gắng khai thác thông tin từ chúng. Vậy cô sẽ một bước lên trời rồi. Há há. Tương lai mình sẽ duy ngã độc tôn... Lão thiên a, thì ra ông tốt với tôi đến thế!

Trong lúc Hiểu My còn đang kích động, ảo tưởng về tương lai vốn dĩ còn chưa biết của mình. Tiểu bạch cầu đã chạy tuốt vào hang động. Đến khi cô hồi thần thì đã thấy quả cầu trắng ung dung từ trong bóng tối đi ra. Nó nhìn cô gật gật.

- Ếc, thỏ con, người nói là an toàn phải không? Hang động này chúng ta có thể ở đúng không? Hiểu My tuy hỏi nhưng là đang khẳng định.

Bỏ qua ánh mắt kinh hi của mõ nữ nào đó. Tiểu bạch cầu vọt lên, bám vào vị trí quen thuộc của nó trên người cô.

.....

Sau khi vấn đề chỗ ở được giải quyết, Hiểu My có cảm giác tự tin ngập tràn. Cô quyết định, ngày mai sẽ dọn đến đây. Nhìn sắc trời đã không còn sớm, giờ phải quay lại khu trại. Cô phải duy trì đồng lứa của mình.

Tâm trạng vui vẻ nên mọi thứ xung quanh cũng sáng láng cả lên. Trên Sơn cốc này đẹp thật. Kiếp trước, cô chán ngán thị thành đầy ô nhiễm, khói bụi. Kiếp này như nguyện, được sống tại nơi non xanh nước biếc, thế ngoại đảo viên. Coi như đây là sự bù đắp mà ông trời dành cho cô vì mấy mươi năm khiếm tốn làm người.

Lúc đi ngang qua rừng trúc, cô đào thêm ít măng, hái thêm ít nấm. Nhìn đám trúc suông dài trước mắt, cô nghĩ, nếu có thể chặt về thì hay biết mấy. Cô muốn là giường trúc, bè trúc và vô số các dụng cụ khác.

Hiếu My chọn một cây trúc thích hợp tại vùng đất rất mềm. Kiến thức Vật lý vô cùng sơ đẳng: Tác dụng của lực là có thể làm biến dạng hoặc thay đổi chuyển động của một vật. Vì thế, cô ôm lấy thân cây rồi ra sức lắc, làm cái cây vô tội rung lên bần bật, lá rơi ào ào.

Nhìn cô nhếch nhách kinh. Hành động của cô trong mắt tiểu bạch thỏ giống như là một con vật bốn chân ốm yếu đang cố bám víu vào một cái cây cũng chẳng mấy gì là mạnh khỏe. Nó lặng lẽ cho cô một ánh mắt cực khinh.

Sau một hồi tác dụng lực mà kết quả dường như chỉ có bản thân cô biến dạng, Hiếu My quệt mồ hôi, ngồi bệch xuống đất. Giá như cô cũng có võ công cao cường hay nội công thâm hậu thì hay biết mấy. Chỉ cần búng tay một cái: cây rừng ngã đổ, chim muông vái chào. Haiz, cái này chắc liên quan đến vấn đề nhân quả rồi.

Mất một thoáng để đầu tranh tư tưởng. Cuối cùng, Hiếu My bỏ cuộc, vác đồng mẫn trên mặt đất trở về.

.....

Ngồi bên đồng lúa nhìn mấy mục mẫn đang từ từ chuyển sang vàng, lớp vỏ bên ngoài khô quéo rồi tróc ra từng đợt. Buồn chán khiến cô nghĩ đến một vấn đề cô cùng trí tuệ: đặt tên cho thỏ con. Ha ha, đã là đồng bạn thì phải có tên. Nếu quanh năm mở miệng đều là thỏ, thỏ, chắc một lúc nào đó cô cũng tự cho mình là thỏ mất. Tên gì đây nhỉ? Cô cuối xuống nhìn nhúm lông trắng tròn ten ten trước ngực mình.

- Ê, thỏ con, chị gọi em là Tiểu mao cầu nhé.

Im lặng.

- Không phản đối là chấp nhận rồi. Vậy từ nay em là Tiểu mao cầu, đồng bạn chính thức của chị. Hy vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ. – Hiếu My thiếu điều muốn giơ tay ra với người bạn nhỏ xiu của mình.

- Nữ nhân ngu ngốc. Tiểu mao cầu trầm nghĩ. Gọi gì cứ gọi. Dù tên gì đi nữa thì cô cũng mãi là nô tì của nó. Nó là chủ nhân của cô. Chẳng qua bây giờ chưa phải lúc để nó cho cô thấy sự lợi hại của mình. Đợi đấy!

Hiếu My đắc ý vì cái tên cô chọn vô cùng trực quan, sinh động lại mang theo ý nghĩa minh họa cho đồng bạn của cô. Tiểu mao cầu – nhúm lông tròn bé tí. Há há. Bởi vậy, người ta mới nói, đặt tên là một nghệ thuật và người đặt tên là một nghệ sĩ. (Thật may là chị không có quyền đặt tên cho thế hệ sau của mình).

Bữa tối đơn giản kết thúc.

Rốt cuộc, Hiếu My cũng có chút thời gian rảnh rồi mà ngẫm nghĩ chuyện nhân sinh. Bầu trời nơi đây rất đẹp. Mặt trăng to gấp đôi so với xã hội hiện đại. Sao đêm lấp lánh. Nằm trên giường nhỏ nhìn bầu trời đêm bao la, tuy chả thể phân biệt được các chòm sao, cũng không thể dựa vào vị trí của chúng để định phương hướng, nhưng Hiếu My vẫn thấy rất tuyệt. Làm người đâu thể quá cầu toàn. Giống như chính cô, khiêm tốn, luôn khiêm tốn. Quan điểm sống của cô là phải biết chấp nhận thực tế, tìm vui trong mọi hoàn cảnh.

Cuộc đời mỗi người như một dòng sông, dù qua bao khúc quanh cũng đổ về với biển. Dù nước vẫn chảy nhưng mỗi khúc mỗi giây đâu lúc nào cũng giống nhau. Nếu ta cứ sẫm soi nhìn về quá khứ để sầu bi, khổ lụy thì đâu còn giá trị của cuộc đời.

Ý khoan, dòng sông?

Nơi này có một con suối. Mà suối sẽ chảy về sông? Sông sẽ đổ về biển. à há. Sáng giờ cô chỉ khám phá phía đông. Nơi đó là khởi nguồn của con suối. Vậy nếu cô đi về phía tây, phải chăng sẽ có đường ra?

Nghĩ rồi, cô bật dậy. Thế nhưng, chung quanh giờ là màn đêm thâm thẳm. Đêm mới xông xáo lúc này.

Thế là mỗi nữ nào đó lại trùm chăn (lá) ngủ tiếp. Có một số việc nhất định phải làm. Nhưng không phải hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Dọn nhà

Buổi sáng thức dậy, tiểu mao cầu không thấy. Cũng may, dù sao cô cũng phải tắm rửa và giải quyết các vấn đề sinh lý. Nếu bảo cô phải làm những việc đó trước mặt đồng bạn thì cũng... quá khủng khiếp còn gì. Nếu kiếp trước, cô vô cùng khinh bỉ mấy kẻ làm việc khó nói một cách công khai thì bây giờ, cô cũng quen việc tìm nơi cho ngũ cốc luân hồi ở nơi lùm bụi. Mới đầu cũng hơi lạ, nhưng mọi thói quen đều hình thành từ những cái gọi là lần đầu ấy.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề và chuốt lại mái tóc, cột thành một nắm rù dài xuống thắt lưng, Hiếu My thu dọn sơ qua một số vật dụng cần thiết trên mặt đất.

Tìm mấy cây gỗ khô to để giữ lửa trong quá trình di chuyển. Cố gắng buộc thêm một ít củi để dự phòng, cô nhìn lại nơi dừng chân của mình hai hôm nay một lần nữa rồi xuất phát về mục tiêu đã định.

Tiểu mao cầu xuất hiện không lâu sau đó. Nó nhanh chóng leo lên người cô rồi nằm im, chẳng buồn nhúc nhích. Giỡn hoài, tên nô tì này dám đi mà không đợi nó. Làm nó phải chạy bộ mất một lúc để đuổi theo Vì thế, nó quyết định ghi thêm lên đầu Hiểu My một khoản nợ. (Ặc ặc).

.....

Vì là ban ngày, sơn động có vẻ dễ tìm hơn hôm qua. Hiểu My thu dọn bớt một ít dây leo phía trước. Cô buộc chúng lại thành hai dải hai bên như màn treo cửa sổ. Sau đó, mang đồng củi vào bên trong. Khá tốt! Vừa rộng rãi, vừa khá sâu. Cô dự định sẽ thiết kế tí xúu cho nó giống cái nhà hơn. À, phải nói là có hơi người hơn. Nhưng trước hết, cần dọn đồng rêu bám xung quanh và hong khô không khí.

Hiểu My chọn một vùng đất bằng phẳng giữa hang rồi chặt củi thành cái tháp nhỏ lên trên. Cô gác cây gỗ đang bốc lửa lên tháp, chờ đợi hơi nóng từ đồng lửa sẽ xua đi cái ẩm ướt ở nơi cư trú mới. Sau đó, cô bước ra ngoài. Hái mấy trái mọng nước đen óng bỏ vào miệng. Vị ngọt ngào, thanh mát tràn ngập khoang miệng, thấm xuống tận tim. Tiểu mao cầu cũng tranh thủ xoi tãi vài quả trước khi bắt đầu con mọng mị khác.

Tận dụng khoảng thời gian để hong khô và sưởi ấm hang động, Hiểu My đi một vùng xung quanh, vừa nhặt củi khô, vừa khám phá lãnh địa mới của mình.

Cô tiến dần lại thác nước. Buổi sáng, thác nước mang theo một vẻ đẹp khác hẳn tối qua. Hùng vĩ hơn và cũng mạnh mẽ hơn. Cô chọn một tảng đá bằng phẳng thật to rồi leo lên cảm thán. Giả như có thể vác cả tảng đá này về hang động thì hay biết mấy. Ít nhất có thể làm giường ngủ. Trải thật nhiều lá cây mềm mại lên thì chẳng khác nào giường nệm rồi. Ha ha.

Cô mang ý tưởng của mình chia sẻ cùng đồng bạn. Nhất là khi cô phát hiện xung quanh mình còn rất nhiều tảng đá khác rất thích hợp để làm bàn ghế. Có muốn có một bộ bàn đá bất tiền a. Rồi mình còn có thể làm ra nôi đá, chén đá nữa. Người văn minh phải ăn chín uống sôi. Suốt ngày toàn uống nước suối thiên nhiên thì bộ đồ lòng của cô sẽ nhanh chóng hết hạn mất.

Ý tưởng thì rất đẹp, nhưng thực tế thì...

Cô mất cả buổi mới ôm được ít tảng đá nhỏ nhỏ về hang. Mồ hôi nhễ nhại theo từng bước chân nhỏ lên bề mặt mấy hòn đá rồi trượt dài xuống đất. Nặng ghê ghém!

Hiểu My chất mấy hòn đá mang về thành một cái bếp lò vũng chảo. Cái này cô cũng học được từ trên Web đấy. Bởi vậy mới nói, thời đại công nghệ thông tin thì tri thức là lá rừng. Muốn tìm là thấy. Chỉ có những tên lười chây nhốt hoặc thiếu não mới trở nên vô tri.

Sắp xếp một chút rồi di chuyển đồng lửa qua bếp lò vừa tạo. Thật ra, Hiểu My còn muốn mang thêm mấy tảng đá khác, to hơn một chút về làm bàn ghế. Nhưng tiếc là sức người có hạn. Vì thế, cô tạm buông tha.

Ra khỏi cửa nhà, Hiểu My đi ngược về phía biển hoa để băng qua rừng trúc. Chưa đến gần đã nghe trong không khí ngào ngạt hương đưa. Nhớ tới lần trúng độc ngã nhào, cô thầm tiếc hận.

- Hoa đẹp mà không có ích gì, Tiểu mao cầu, người nói có phí không cơ chứ! Giả như có thể mang về một ít để trang trí nhà của chúng ta thì tốt biết mấy. Nhưng mà mấy loại hoa ở đây ta đều chẳng nhận ra, lỡ như hái nhầm rồi ngửi thì mi biết sống với ai. Đau lòng quá mà.

Đang lìm dìm, tiểu mao cầu nghe lời cô nói, thiếu chút nữa nó sợ hãi, ngã chổng vó. Cô nghĩ cô là ai mà nếu không có cô thì nó không sống nổi? Đừng tự đề cao bản thân mình quá có được không?

Có chút luyến tiếc, Hiểu My tiếp tục tiến về rừng trúc. Bữa trước nấp nướng măng. Bữa nay tiếp tục là măng nướng nấp. Nếu may mắn, hi vọng có thể tìm thêm chút thức ăn để cải thiện. Chỉ mới hai bữa không thịt mà cô thấy dài như mấy tháng rồi. Da dẻ cũng chảy xệ ra. Sợ là ít hôm nữa, cảm lòng không động thì cô sẽ làm món thỏ nướng cứu nguy mất. Ôi ôi, xin lỗi Tiểu mao cầu.

Bước vào khu vực rừng trúc, Hiểu My kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt: Oh my god. Quái thú xâm lăng hay người ngoài hành tinh xâm lược đây. Một mảng lớn hơn chục cây trúc ngã nhào. Thân cây tròn lẳn, óng ánh phản quang ánh mặt trời rải rác khắp nơi trên mặt đất. Tất cả nhánh lá đều bị tuốt sạch, thậm chí, thân cây còn bị chặt chém thành những đoạn gần 2 mét đều nhau.

Quá tuyệt! Chắc là từ trong hư không, một bàn tay vô hình nào đó đã giúp đỡ cô. Nếu cô biết đó là ai, nguyện lấy tám thân này đem ra báo đáp.

Há há há. Gom thôi!

-Ặc, sao nặng vậy! Đá cũng nặng mà trúc cũng nặng nữa là sao?

Dùng cả hai tay hai chân mà mỗi lần cô chỉ mang được vài đoạn ngắn. Mỗi đoạn có tiết diện ngang to cỡ bắp chân cô. Vì vậy, sau hơn 10 lượt đi lại, cô mới di chuyển hết phần trúc trên về hang động. Tìm ít dây leo cột lại, cô cố định các ống trúc theo chiều ngang cho ra dáng một cái phản nhỏ. Sau đó, tìm những loại lá cây mềm mại phủ lên. Mấy cái lá cô tìm được ở đây nhỏ hơn loại lá trên người cô một chút. Tuy nhiên, hơn về mặt số lượng, còn về độ trơn bóng thì chẳng kém bao nhiêu.

Hiếu My làm việc không mệt mỏi từ lúc sáng sớm cho đến khi mặt trời đứng bóng thì cái giường của cô cũng hoàn thành. Đây là đồ nội thất đầu tiên trên nhà mới. Cô hí hửng leo lên, nằm xuống, xoay người đủ kiểu. Không được như trong tưởng tượng nhưng cũng khá hơn giường bằng cây khô đêm qua rất nhiều.

Bữa trưa qua quýt bằng mấy trái mọng. Hiếu My tranh thủ chớp mắt ít phút rồi bắt đầu làm việc vào buổi chiều. Bởi vậy, Lao động là vinh quang, chỉ có thông qua lao động thì con người mới có thể làm chủ thiên nhiên. Lao động tạo ra động lực để thúc đẩy sự phát triển của xã hội.

Tiếp đấy, cả buổi chiều, Hiếu My dành ra để dạo quanh nơi ở. Trong phạm vi bán kính 2 dặm trở lại, không chỗ nào không có dấu chân của cô.

Đáp lại sự nhiệt tình nho nhỏ ấy, cô cũng thu hoạch vô cùng phong phú. Cô phát hiện được một thân cây có phù kín loại nấm mộc nhĩ màu đen. A, có một ít mộc nhĩ trắng nữa. Tai nào tai nấy to hơn bàn tay cô, vừa dày, vừa nhiều thịt.

Ngạc nhiên là nơi này cũng có thứ quả giống kiwi nha. Mới đầu, Hiếu My không chắc chắn lắm, nhưng sau khi nhặt lấy một quả to bằng bóng Bowling đây lông lá rơi trên mặt đất bẻ ra, phần thịt bên trong quả không khác mấy, lại mang theo mùi hương quen thuộc. Đích thị là nó rồi. Loại quả này kiếp trước là một trong những thứ trái cây cô thích ăn nhất. Đơn giản vì cô đọc đâu đó trên mạng, đây là loài thực phẩm có khả năng làm đẹp cho phái nữ. cô luôn có một chấp niệm vô cùng to lớn đối với những gì có thể cải thiện những yếu tố khiêm tốn trong cuộc đời mình. Mà trong những vấn đề đó, nhan sắc là yếu tố hàng đầu. Phụ nữ, không ai không muốn mình trở nên xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tiểu Mao Cầu lợi hại

Ngày đầu tiên tại nhà mới cũng trôi qua suôn sẻ. Trước khi ánh mặt trời hoàn toàn chìm khuất sau những đám mây, Hiếu My đã tạo xong một cái giá treo trên bếp lửa. Tuy hơi sơ sài vì chỉ gồm đá và cây gác qua gác lại, nhưng cũng tạm ổn vì yêu cầu của cô cũng chẳng quá cao. (Biết mình biết người thôi). Bên cạnh đó, cô còn nhặt mấy ống trúc nhỏ làm bình chứa nước. Cô cắm vào đó một ít loại lá giống như lá bạc hà ở hiện đại để trang trí thêm trong sơn động.

- Phải chi ôm được 1 tảng đá to về làm bàn thì hay biết mấy. À, hái thêm ít hoa về trang trí thì mới gọi là tao nhã. Hiếu My thủ thi với đồng bạn của mình.

Bữa tối phong phú được bày ra làm tiểu mao cầu cũng chủ động rời khỏi người cô, ôm lấy một khúc măng nướng ngồi gặm. Hiếu My còn đùa nó, đâu phải gấu trúc mà cứ dính lấy họ tre như thế. Nó chả thèm quan tâm. Thích ăn gì là quyền của nó. Một tí nữ thì không có quyền phát biểu ý kiến. Nó luôn cho là vậy.

Sau khi ăn tối, Hiếu My quyết định mang tiểu mao cầu ra thác nước tiêu thực. Ngồi trên rên tảng đá to, vừa dùng đôi chân trần nghịch nước, Hiếu My vừa ngược nhìn bầu trời đêm bao la, vô tận. Cô nói khá nhiều. Bởi những nỗi lo sinh tồn nơi dị thế đã được giải quyết, tâm trạng của cô cũng khá hơn. Cô bắt đầu chia sẻ về những trần trở của mình.

Son cốc là nơi cô xuất hiện đầu tiên tại dị thế. Ba ngày nay, tuy luôn tìm mọi cách để sinh tồn khá hơn, nhưng chưa bao giờ cô từ bỏ suy nghĩ phải khám phá thế giới này. Đã cất công xuyên đến đây một chuyến, dù không tài giỏi và vạm vỡ như các đồng nghiệp khác, nhưng cô cũng muốn làm được chút gì đó, một chút gì đó mang dấu ấn của chính mình. Nhưng trước khi rời đi, cô phải khám phá toàn bộ mọi thứ ở Son cốc, có lẽ, một ngày nào đó, nếu bên ngoài mưa gió quá nhiều, cô sẽ trở về đây tránh bão. Mỗi người đều nên có một chốn để trở về mà.

Tiểu mao cầu nằm im trên ngực cô. Cô nói cả buổi mà nó chẳng buồn nhúc nhích. Thần thú này đúng là lười thật, hình như ngoài việc ăn và ngủ ra, nó chả muốn làm gì. (Tiểu mao cầu: Có tí nữ thì cần chi ta tự làm). Tuy vậy, sự xuất hiện của nó cũng làm cô bớt cảm giác cô đơn. Không có bạn bè thì đã sao. Không có siêu cấp mỹ nam thì đã sao. Đôi khi, lòng người thật vô cùng đáng sợ.

Kiếp trước, cô cũng có vài mối tình vắt vai, chỉ là tình cảm đến nhanh mà đi cũng nhanh. Lần nào cô cũng bị đá. Đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới mà. (Ế ế) Đi cùng một cô gái khiêm tốn như cô làm họ có cảm giác mất mặt hay sao ấy. Chả mấy hôm đã nói với cô: Em rất tốt nhưng anh rất tiếc"... rồi cặp kè với một cô chân dài khác. Lần đầu tiên, cô khóc như cha chết mẹ chết. Lần thứ hai khóc ít hơn, lần thứ 3 chỉ lặng lẽ nhỏ vài giọt lệ. Rồi sau đó thì.. bình thường. Quen rồi.

Bây giờ thì không cần lo trái tim mọng manh của cô sẽ tiếp tục tan vỡ. Ha ha. Cô sẽ bồi dưỡng bản thân mình thật tốt. Nhìn chung, thân thể này cũng còn khá nhỏ, vì vậy, khả năng phát triển là vô hạn. Nhưng mà muốn cơ thể phát dục tốt thì không thể ăn chay mãi được. Cô rất cần Protein động vật a.

- Tiểu mao cầu, em chắc ở đây lâu hơn chị phải không? Em biết nơi nào có cá không? Cá là con vật có vảy, bơi dưới nước đó. Nếu tìm được cá, chị sẽ nướng cho em ăn. Ngon hơn măng nướng rất nhiều.

Im lặng.

- Tiểu mao cầu, em thấy gà rừng chưa? Con vật nhiều lông, biết đẻ trứng đó. Trứng gà rất bổ nha, nhiều canxi. Nếu mình ăn thường xuyên sẽ mau lớn

lắm...

Sáng hôm sau, Hiểu My thức dậy khá trễ. Sờ lên ngực, lại không thấy tiểu mao cầu. Cô mở cặp mắt lèm nhèm ra nhìn một vòng xung quanh. – Chắc mình vẫn đang mơ. Cô nhắm mắt lại, nằm xuống.

Sau đó lại bật dậy.

- Không phải mơ. Thượng đế ơi, lão thiên ơi.... Chuyện gì đã xảy ra thế này?

Hiểu My vô cùng kinh ngạc, cách bếp lửa không xa, một bộ bàn ghế đá dựa sát vào thạch động. Một cái bàn và hai cái ghế đôn a... Trên mặt bàn còn có một bình hoa nữa kia. Thật ra là một nhánh hoa giống linh lan trắng được cắm ngay ngắn vào ống trúc. Đây chả phải là điều mong muốn của cô hay sao?

Khi Hiểu My vẫn đang ngây dại thì bóng dáng màu trắng đã xuất hiện tại cửa động. Tiểu bạch cầu vô cùng ưu nhã, chậm chậm tiến về phía cô. Nó chạm vào chân cô mấy cái rồi xoay người lại như ra hiệu cho cô đi theo nó.

Hiểu My có cảm giác như một kẻ mộng du, cô đi theo tiểu mao cầu ra phía cửa động. Mém tí kinh hi đến lật nhào. Trước cửa động có hai con cá lớn. Loại cá giống cá chép nhưng ở mém có 2 râu rất dài, vẩy to như miệng bát, vừa cứng vừa sắc như dao cạo. Kích thước mỗi con khoảng trên dưới một mét. Thần kỳ quá rồi.

Bên cạnh mấy con cá còn có hai con gà nữa. To như con ngan. Mỗi con đều khoác trên mình bộ lông rực rỡ đủ màu, còn hơn cả lông không tước. Ấc, có cần khoa trương vậy không?

Hiểu My vui sướng trao cho Tiểu mao cầu một cái ôm vô cùng thân thiết. Cô hôn bẹp vào mặt nó mấy cái rồi to.

- Tiểu mao cầu, em thật là lợi hại, Chị không ngờ chị lại may mắn gặp được một thần thú vạn năng như em. Oa, nếu em mà là con người, chị nhất định lấy thân báo đáp.

Tiểu mao cầu khó chịu, giãy khỏi tay cô rồi nhảy chồm xuống đất. Giỡn chơi hoài. Ai thèm cô lấy thân báo đáp. Chẳng qua nó thấy cô có vẻ đáng thương nên mới làm chút chuyện cho cô vậy thôi. Cả cái sơn cốc này là của nó. Khi chưa được nó cho phép thì đồ sinh vật sống nào dám xuất hiện. Hơn nữa, dù sao cô cũng hứa sẽ làm cho nó ăn. Cũng chả lỗ là gì.

Hiểu My cố gắng ôm một con cá đi về phía bờ suối để đánh vảy. Thế nhưng, khi mới chạm vào thì tay đã bị đứt một đường khá sâu. Cô hít hà ôm chặt lấy bàn tay. Mắt ngân ngấn nước.

Thấy vậy, tiểu mao cầu cười xuống, ngậm lấy đuôi cá, nhẹ nhàng kéo một mạch về phía con suối. Bộ dáng nhỏ xíu so với con cá khổng lồ, quả thật buồn cười. Nếu không để ý kỹ, y như là con cá này có thể tự mình di chuyển trên cạn vậy.

Chả mất bao nhiêu công sức, thời gian. Bốn con vật đã chết đến không thể chết hơn, được di chuyển đến vị trí mà Hiểu My chỉ định. Cô mang theo lửa, làm một bếp dã chiến kê bên. Dùng phần đất bùn sát bờ suối, bọc lấy toàn bộ con gà rồi ném vào lửa. Gà ăn mày. Món này rất ngon, bất kì đồng chí xuyên không nào cũng từng làm ít nhất 1 lần.

Thật ra, theo cô, nguyên nhân chính làm nó nổi tiếng là do bản chất lười biếng tiềm ẩn của mỗi cá nhân. Hơi tiếc cho bộ lông của nó, nhưng với điều kiện hiện tại, giữ lại chưa chắc hữu dụng.

Tiếp theo, cô nhìn về phía tiểu mao cầu, bảo nó cạo vẩy cá. Kể từ lúc chắc chắn là người bạn nhỏ này luôn nghe hiểu và khá là chú tâm ghi nhớ những gì cô nói, cô đã đối xử với nó như một con người thật sự.

Tiểu mao cầu vươn bộ móng vuốt nhỏ tí của mình ngang dọc vài đường trên thân con cá, toàn bộ vẩy cá bong ra, lộ ra phần da hồng hào như màu hoa anh đào mới nở. Hiểu My nhìn cảnh ấy chỉ có thể lắc đầu sợ hãi. Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được. Đầu ai ngờ một con vật khá ái, tưởng chừng hoàn toàn vô hại vậy mà lại có sức chiến đấu vô cùng ghê ghớm. Chỉ cần tưởng tượng đến một lúc nào đó, nếu trước mắt cô xuất hiện kẻ thù, chả cần cô phải động tay động chân, quăng tiểu mao cầu vào mặt hắn là được. Hắc hắc...

Hiểu My nhìn tiểu mao cầu bằng ánh mắt nóng bỏng, đầy ngưỡng mộ. Đến lúc này, nếu cô vẫn không rõ bàn tay thần bí đã giúp cô chặt trúc là ai thì đầu cô đúng là bị úng nước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cuộc sống điền viên nơi sơn cốc

Kể từ lúc tiểu mao cầu ăn món cá nướng bạc hà và gà ăn mày của Hiểu My, nó trở nên nghiện. (Chỉ Hiểu My nhét lá bạc hà vào bụng cá rồi nướng đó). Mỗi sáng sớm, tranh thủ lúc Hiểu My còn đang say giấc, nó đều lén lút ra ngoài. Lúc trở về, nó luôn mang cho Hiểu My một vài thứ đồ rất thú vị. Ngoài gà rừng và cá, còn có chút trái cây lạ, rất ngon.

Có hôm, tiểu mao cầu mang về cho cô nàng thứ giống như quả ngô. Ha ha, loại lương thực này có thể nướng, cũng có thể nấu, thậm chí nghiền thành bột bánh. Dưới sự i oi của mỡ nữ nào đấy, nó buộc phải dẫn nàng ta đến nơi nó phát hiện loại quả này. Nơi đó cách 2 dặm về phía tây, tính từ vị trí mà Hiểu My hạ trại đầu tiên lúc mới xuyên không.

Nhìn cô nàng hăng hái lao vào tàn phá đám quả râu dài một cách đầy háo hức, Tiểu mao cầu cảm thấy sống chung với cô là một việc không tệ. Cô nàng này, ngoại trừ yếu ớt và hơi ngu ngốc một tí, còn lại cũng là một kẻ lắm chiêu, nhiều trò khá dễ thương.

A, Sao nó lại thấy Hiểu My dễ thương chứ nhỉ? Đúng là nó bị cô ảnh hưởng quá nhiều rồi. Xem ra, nó phải tăng cường tu luyện mới không bị tí nữ của mình đồng hoá. Haiz, trên đầu chữ sắc đúng là có một cây đao. Tiểu mao cầu không ngừng trong lòng mặc niệm.

Sau khi phát hiện rừng ngô, Hiểu My như cần phải thuốc kích thích. Suốt ngày đều diễn ra cảnh một nữ nhân không ngừng cúi đầu lải nhải với quả cầu trắng trước ngực của mình. Hành động này xã hội hiện đại gọi là tự kỉ nặng à nha.

Cuối cùng, vì đề tình trạng trên không tiếp tục tái diễn, tiểu mao cầu đành chiều lòng cô, nó dẫn cô đi lục tung từng góc ngách của khu vực phía tây.

Hiểu My thu hoạch vô cùng khá. Có khoai lang, có tiêu rừng, còn có cả nho dại nữa.

Hiểu My cảm thấy cuộc sống hiện tại của cô chẳng khác gì thiên đường.

.....

Ngày nay, sau khi dùng xong bữa sáng, dưới sự hướng dẫn của đồng bạn, Hiểu My tiếp tục đi theo hành trình đã định. Có một sự thật mà cô không để ý tới. Đó là khả năng lợi bộ của cô (à, phải nói là tốc độ và sự dẻo dai) đã tăng lên đáng kể. Chỉ mới mấy tháng mà khoảng cách hơn 10 dặm đường, từ đông sang tây, rồi lại từ tây trở về đông đối với cô chỉ là chuyện nhỏ. Cô có thể đi một lèo chẳng nghỉ mà tim không hề trật nhịp. Có thể do cơ thể đã quen với việc sinh tồn trong sơn cốc, hoặc chính là tác dụng của những con cá hay gà kì lạ mà tiểu mao cầu thường mang về mỗi sáng cho cô chế biến thành thức ăn.

Duy có việc làm cô mừng rỡ không thôi, đó là dường như cô mạnh hơn không ít. Cô có thể nhổ cả cây trúc hoặc ôm được một tảng đá khá to. Vì thế mà hàng động của cô ngày càng chật chội. Dù sự chật chội đó đều mang lại không ít tiện nghi. Dường như gặp được bất cứ gì hữu dụng là cô đều mang về.

Mục tiêu của Hiểu My hôm nay là cánh rừng sâu hun hút nằm tựa vào vách đá. Nơi đây là điểm cuối của sơn cốc rồi. Cô rất muốn xông vào đó để khẳng định: lẽ nào sau khu rừng đó có ẩn giấu một lối ra. Nhìn dòng suối như dải lụa trắng uốn mình xuyên thẳng rồi dần mất hút trong thâm thẳm rừng xanh, Hiểu My lơ mơ liên tưởng trong đó chắc có điều kỳ ngộ. Nhưng đáng tiếc là Tiểu mao cầu không đồng ý cho cô mạo hiểm. Tin tưởng đồng bạn của mình nên cô chỉ có thể lòn vồn khu vực bên ngoài để “bắt bướm, hái hoa”. (Bướm đâu ra?).

Tiểu mao cầu dẫn cô đến một cái cây tán rộng rất to. Từ dưới gốc nhìn lên, Hiểu My chỉ có thể thấy mờ mờ một vài tia sáng nhạt. Thấp thoáng giữa những chạc cây có tổ chim thì phải? Cô kích động, leo lên, kiểm chứng suy nghĩ của mình, rồi reo lên mừng rỡ:

- Wow, trứng, một ổ trứng. Số hưởng rồi.

- Mới có mấy quả trứng mà đã mừng vậy rồi. Đúng là không có tiền đồ. - Tiểu mao cầu đặt móng trên một tảng đá nhỏ, miệng ngâm cọng cỏ bé xiu, nhìn cô bằng nửa con mắt.

Thật ra, sơn cốc đúng là có rất nhiều muôn thú. Chỉ là lãnh địa của nó không muốn chia sẻ với bất cứ sinh vật sống nào. Nó phát ra uy áp, đuổi xua tất cả những loài động vật khác đến đây. Cho nên, xét về một phương diện nào đó, suy nghĩ trước đây của Hiểu My là đúng. Khu rừng này tập trung tất cả các loại động vật mà cô từng khát khao, nhắc tới. Có con thì sinh tồn ở vành đai bên ngoài, có con thì tìm nơi trú ẩn tại xa tít bên trong.

Chỉ một thoáng suy tư, đã thấy Hiểu My từ trên cây tuột xuống, trung ra bản mặt thối hoắc. Cô rồi rầm chia cái thứ trên tay ra trước mặt tiểu mao cầu. Hỏi mà như chẳng hỏi.

- Tiểu mao cầu, em nhìn xem cái này có giống cái vảy của chị không?

Nếu đã xác định thì cần hỏi làm chi. Là mảnh da thú y chang cái trên đuôi cô đó chứ.

Thì ra, dị giới này cũng không nguyên thủy lắm như cô tưởng tượng. Cô nghĩ là loài người ở đây đều chỉ đóng khố, cởi trần. Nào ngờ phụ nữ cũng có nguyên bộ thời trang da thú che thân. Ài, hổ cha rồi!

Không biết vì sao mà khi cô tỉnh lại đầu tiên, phát hiện bản thân mình trần trụi trực. Haiz, lẽ nào chủ thể này lại xui xẻo đến nỗi vương mảnh áo vào cây rồi bị chim tha đi, mang về tổ? Ôi, thế giới mới huyền diệu làm sao!

Tuy hơi choáng vì thực tế có điều biến đổi, Hiểu My vẫn thấy an ủi, ít nhất, cô cũng không cần mặc áo lá nữa rồi. Da thú dù sao vẫn ấm hơn và có chút

vẫn minh hơn. Mặc áo lá suốt khiến cô thấy mình giống như người rừng, rời xa ánh sáng nhân loại.

.....

Sau khi nhặt được trứng, Hiểu My còn được tiểu mao cầu dẫn đến “trại cá” của nó. Khúc suối này vừa sâu, vừa rộng, bị vây lại bởi những tảng đá to, khiến cho chỉ có nước mới lọt qua, còn loài cá chép râu rồng (cô tự đặt tên) thì kẹt lại do kích thước quá khổ.

Đàn cá vây bạc vây kín cả một quãng dài, tiếng đập nước đùng đoàng, bọt văng tung toé. Khu vực này có rất nhiều loài cỏ lạ, hình dáng hơi giống loài tảo xoắn với những chiếc lá xanh rêu phủ trên mặt nước lênh bênh. Điểm tô dọc theo hai bên bờ là loài hoa tuyết trắng tựa linh lan – loài hoa mà tiểu mao cầu từng mang về trang trí trong hang động.

Quá đẹp!

Hiểu My thật vô cùng ngưỡng mộ sự vĩ đại của tạo hoá. Thiên nhiên nơi này vượt qua những nhận thức trước đây của cô. Trong sự mạnh mẽ có nét huyền ảo, mơ màng. Trong tĩnh lặng, dịu dàng có bùng bùng sức sống. Cô muốn mang tất cả về nhét vào hang động của mình để thời thời khắc khắc đều có thể nhìn ngắm, tận hưởng. (Giống như để tiện cho việc hái hoa bắt cá thì đúng hơn.Ặc ặc)

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Năm tháng thoi đưa

Sau cái lần đầu tiên vào khu rừng phía tây ấy, những lần khác, Hiểu My hết đến lại đi. Tuy rất muốn thử mạo hiểm xâm nhập sâu hơn nhưng đều thất bại. Cô chưa bao giờ đến được dải đất trung tâm của khu rừng. So ra, sự tò mò của cô không chiến thắng được sự cố chấp của tiểu mao cầu.

Thấm thoát, cô đã sống tại sơn cốc này cũng được mấy năm. Cô chẳng nhớ mình đếm được bao nhiêu lần mặt trời mọc rồi lặn, trăng khuyết lại tròn.

Lá rụng bao mùa

Một cánh diệp bay về phương bắc

Về hoàng hôn nhuộm đỏ chân trời.

Mỗi một lần nhặt cánh hoa rơi

Ta đều ước thời gian quay trở lại

Để rừng còn xanh mãi

Nước biếc chảy xuôi

Người lưu giữ nụ cười

Bàn tay thôi vắng lặng

Ta vẫn sợ thời gian trôi chẳng đợi

Nhưng lại ngại người chóng vánh lãng quên.

Bao mùa trăng chẳng thể gọi tên

Bao mùa lá rơi chẳng khơi lòng nhưng nhớ

Chỉ mình ta cô đơn chờ đợi

Trên sông, sương khói lượn lờ...

.....

Thời gian trôi qua, Hiểu My có một sự lột xác rất lớn. Hình tượng người phụ nữ khiêm tốn lúc đầu được thay thế bằng một vóc người nóng bỏng, chân thẳng tắp miên man. Nhiều khi soi bóng mình dưới mặt nước trong xanh, cô phải kiềm chế để không xị máu mũi. (Tự ki căng). Vòng 1 ngày xưa ví như

2 quả đào nhỏ, giờ bon chen muốn vượt cúp C. Nhìn đi, eo thắt đáy lưng ong, mông vênh cao khêu gợi. Khuyết điểm trên gương mặt thiếu thời được tô đầy bởi ngũ quan tinh tế, sống mũi cao, môi chúm chím hồng đào, mắt long lanh thu thủy... Tuy chẳng phải một tuyệt đại giai nhân nhưng cô tự nhận cũng nghiêng nước nghiêng thành.

- Ôi, hồng nhan bạc phận a... Lão thiên ơi, vì có gì ta lại đẹp như thế?

Hiệu My ai oán trách trời. Vấn đề cơ bản không nằm trên mặt chữ. Kiếp trước, bởi vì quá khiêm tốn nên nhận đủ chán chê. Kiếp này, một nhan sắc đề mê thì chả ma nào nhìn thấy...

Tiểu mao cầu cũng có sự thay đổi. Tuy hình dáng vẫn tròn vo nhưng kích thước bây giờ cũng bằng quả bóng đá cỡ to. Nó vẫn đi về vào mỗi sáng sớm rồi mang theo những món quà hết sức gallant cho kẻ sống chung. Đôi khi, nó nhìn Hiệu My bằng ánh mắt loé loé. Trông giống như ánh mắt của tên thợ săn nhìn thấy con mồi hay mắt của một mụ nông dân trước con heo béo ú được mụ ta vỗ béo bao năm, giờ chỉ chờ giết thịt. (Ghê quá!). À, dĩ nhiên nó chỉ dám nhìn cô một cách lén lút. Trong mắt Hiệu My, đồng bạn của mình là một siêu thần thú vạn năng vô cùng khả ái, xinh đẹp. Với tiểu mao cầu – không gì không thể. Đây là chân lý mà cô đúc kết sau nhiều năm trời chung chăn chung gối. (Ha ha)

- Tiểu mao cầu, sao em không biến thành mỹ nam tử, chị muốn lập tức gả cho em...

Đây là câu nói Hiệu My thường thổi gió bên tai nó mỗi lần nhận được một thứ gì khiến cô yêu thích chẳng buông tay.

- Haiz, lời chót lưỡi đầu môi ai mà không biết nói. - Tiểu mao cầu vô cảm. Mặc dù nó tuyệt đối là một đại soái ca, và cô, nhìn chung không xấu. Nhưng nếu cô muốn từ nó thì bò lên giường của nó thì phải xem lại.

Dường như quả cầu trắng nào đó đã quên hẳn mới là kẻ bò lên người nữ nhân ngọc mỗi ngày.

Kiếp trước, yêu nhiều, bị đá quá nhiều nên Hiệu My đã đặt ra cho mình một mẫu người yêu vô cùng lý tưởng. Trước hết phải đẹp trai vì cô hi vọng con cái sau này sẽ kế thừa nhan sắc của bố nó. Thứ hai phải nấu ăn tốt. Những kẻ mang trong mình chủ nghĩa đại nam nhân, cho rằng nhà bếp là nơi dành riêng cho phái nữ, đa phần đều là tra nam. Phụ nữ sinh ra là để được yêu chiều. Hơn nữa, trong mỗi cô gái đều cất giấu ước mơ được một lần hoá thân thành công chúa. Cho nên, gallant là tiêu chuẩn thứ ba.

Thối đời. Hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng cao. Nhưng thiết nghĩ, hôn nhân chỉ một lần duy nhất, không thể biến nó thành vòng xoáy bi kịch của đời người. Vì thế, cô mới không ngừng cố gắng để khai sáng một phương sự nghiệp trong tương lai. Tốt nghiệp loại ưu, vất vả lắm mới được nhận tập sự tại một công ty phần mềm nổi tiếng toàn thế giới... Vậy mà, chưa kịp một lần le loi đã tắt ngúm ngàn năm. (ý chị là bất ngờ bị xuyên đó) Đời trước của cô thật quá thất bại mà!

Cứ mãi vẫn mơ ước ao về chuyện chung thân đại sự, Hiệu My nào biết, cùng với sự biến mất của tiểu mao cầu vào mỗi sáng sớm, mơ ước của cô đang dần biến thành sự thật.

Một sáng nọ, Tiểu mao cầu trở về rất muộn. Hiệu My kinh sợ bởi một thân đầy máu me của nó. Nó cố hết sức lết đến trước cửa hang rồi gục ngã. Hiệu My lao nhanh như gió đến tiếp ứng. Đôi tay cô rung rẩy, ôm nó vào lòng. Bộ lông trắng nhuộm đỏ ảm hiện chi chít những vết thương.

Nhìn theo ánh mắt của tiểu mao cầu, cô nhận ra thứ mà hôm nay nó mang về. Không giống như thường lệ. Đó là một cành cây xanh thẫm, phủ đầy gai nhọn với những chiếc lá lấp lánh bạc ngân. Đầu cành đung đưa hai quả tròn màu tím, trong veo như ngọc, nhìn thấy ảm hiện bên trong sền sệt một loại chất lỏng vàng kim. “Thần quả”. Trong đầu Hiệu My đột nhiên xuất hiện hai từ này. Tình trạng thể thảm của tiểu mao cầu chắc chắn không thoát khỏi mối liên hệ chặt chẽ đến quả này.

Cô vội vã đưa tiểu mao cầu và mang cành cây ấy vào hang động.

Trong mấy năm gần đây, dưới sự giúp đỡ từ đồng bạn, Hiệu My gần như nắm rõ tất cả mọi thứ có trong sơn cốc. Cô có thói quen sưu tầm những loại dược liệu có tác dụng cầm máu, trị thương. Sống nơi hoang dã, đây là một kiến thức vô cùng cần thiết. Nơi này không có thuốc tây, cũng không có vắc xin, kháng khuẩn... Cô không muốn vì một sơ sẩy nhất thời làm bản thân rơi vào bệnh tật, ốm đau. Đôi khi, vì không kịp thời cứu chữa mà bệnh vật vãnh cũng biến chứng thành nan y. Chết chắc.

Sau một hồi tất bật, toàn bộ vết thương trên cơ thể tiểu mao cầu đã được cầm máu. Hiệu My lau sơ qua bộ lông cho nó rồi đắp cho nó một cái chăn. Nhìn nó bình yên chìm sâu vào giấc ngủ.

Dưới những cái vuốt sặc bén của tiểu mao cầu, toàn bộ da thú trong hang động và cả trên người cô, đều là loại tốt nhất. Không chỉ rất đẹp mà còn vô cùng ấm áp, mềm mại tựa nhung. Cô tự cười vì thưở trước quá vô tri, muốn mang ánh sáng văn minh về thấp sáng xã hội nguyên thủy. Có ngờ đâu, cuộc sống thoải mái hiện tại lại do chính người bạn nhỏ này ban cho.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thiên Chi quả

Dưới sự chăm sóc tận tình không quản ngày đêm của Hiểu My, các vết thương trên người của Tiểu mao cầu đang dần khép lại.

- Đúng là thần thú có khác. - Hiểu My tắc lưỡi. – Nếu đổi lại là bản thân cô thì không tránh khỏi việc đi gặp lão Diêm Vương rồi.

Phi, miệng ăn mắm ăn muối. xả xui, xả xui. Tự nhiên đi trừ bản thân mình. Cô tiếc cái mạng nhỏ của mình lắm được không?

Trong thời gian đợi chờ tiểu mao cầu bình phục, Hiểu My quan sát thật kỹ nhánh thần quả được đặt trên bàn. Đã mấy hôm trôi qua mà nó vẫn tươi tốt, sáng long lanh. Nhìn mấy cái gai kia, nhọn ghê. Nếu lấy cái này làm châm, đâm một phát chắc chết người.

Đồ tốt à nha! Phải xin tiểu mao cầu mới được.

Cuộc sống nghèo khó giúp cô nhận ra một chân lý: Muốn giàu có, phải tiết kiệm. Người biết tiết kiệm, sớm muộn cũng giàu. Chắc Tiểu mao cầu chỉ sử dụng cái loại quả tím kia thôi, nhánh cây này có thể tận dụng để trang trí trong sơn động. Biết đâu, một lúc nào đó, nó có thể mang lại lợi ích lớn hơn.

Haiz, nhìn mớ gai lòe lòe trước mắt rồi liên tưởng đến các vết thương trên người tiểu mao cầu. Tự dung cô thấy rùng mình. Nguy hiểm quá! Vì hai cái quả cây bé như quả trứng gà mà làm cho bản thân cực hạn nguy cơ, có đáng không?

.....

Năm ngày trôi qua. Cuối cùng, tiểu mao cầu cũng hoàn toàn bình phục. Đạo một vòng quỹ môn quan làm cho nó hơi hoảng. Không ngờ, canh giữ Thiên chi quả lại là một hung thú bạo tàn như thế.

Từ lúc có thể nhận biết, nó đã ở sơn cốc này.

Trong quá trình chiếm đóng lãnh thổ, nó phát hiện, sau lớp chướng khí dày đặc tại sâu bên trong rừng rậm, tồn tại một khu vực rất đặc trưng. Mặt đất nứt nẻ khô cằn, cỏ cây héo úa. Giữa trung tâm, duy nhất một cái cây xum xuê tươi tốt. Thân xanh thẫm, lá ngân quang, gai sắc nhọn, thả ra vô hạn uy phong. Đầu cành điểm tô những quả nhỏ non nớt, hồng đào. Phảng phất cả thiên địa nơi đây, mình nó duy ngã, ngạo nghễ đất trời.

Qua tìm hiểu từ những con thú thổ địa tại đây, nó biết, đó là Thiên Chi - Loài cây là tích tụ tinh hoa của đất trời, qua trăm vạn năm mới nở hoa, lại trăm năm kết trái. Muốn đợi trái chín lại hao tổn trăm năm. Theo truyền thuyết, quả của nó có thể làm cho thần thú độ kiếp trưởng thành.

Thiên chi quả - nó bắt buộc phải có.

Cũng may, lớp chướng khí màu đen đặc quánh bao vây khu vực có thần quả, chỉ duy nhất mình nó có thể vượt qua. Nguyên nhân giải thích, chắc liên quan đến vấn đề huyết thống.

Vì thế, mỗi ngày, vào lúc sáng sớm, khi những giọt sương khuya vẫn còn đọng lại, nặng trĩu trên những khóm lá non, khi vạn vật còn ngủ say trước lúc chuyển giao của một ngày, nó đều đến đây, ngồi dưới gốc cây và chăm chăm ngược nhìn thiên chi quả.

Năm tháng vô tận trôi qua, nó thấy thiên chi quả dần thay đổi. Tuy nhiên, quá trình đào thải thật kinh khủng. Từ hơn ngàn quả lúc đầu, đến khi màu sắc chuyển sang tím tím, cũng chẳng còn lại bao nhiêu. Vô số lần chứng kiến quả non chỉ thoáng chốc đã héo khô rồi vỡ tung thành tro bụi, tiểu mao cầu lo sợ không thôi.

Cũng may, cũng may là cuối cùng trên cây sót lại hai quả. Hai quả tím trong veo to cỡ quả trứng chung cảnh sinh trường. Quá trình đào thải kết thúc. Trái tím của nó bình yên trở lại.

Sự xuất hiện của Hiểu My là một biến số không ngờ tới. Cô đột nhiên lao mình ra khỏi vãn vụ ở trung tâm khu rừng, một đường nghiêng ngã chạy dọc theo bờ suối. Từng bước chân liêu xiêu, mặt một màu tái nhợt. Nó thấy cô gục xuống, thoi thóp rồi hoàn toàn mất đi sức sống.

Ngờ đâu, cô đột nhiên tỉnh lại rồi bắt đầu một chuỗi những lời nói và hành động kinh người. Định là ở mãi trong bóng tối quan sát cô, sau đó bị món măng nướng ngọt ngào hấp dẫn. Ai... miếng ăn là miếng tội tày, cứ vậy mà cả tuổi thơ cơ cực của nó đã tình nguyện gắn chặt với cô. Nhưng nói thật, ở chung với cô vui lắm! Nó không còn thấy nhàm chán như lúc trước. Nằm trên người cô, ấm áp vô cùng. (Phải nói là mềm mại vô cùng).

Bởi luyện tiếu nên nó chưa bao giờ đồng ý cho cô tiến vào trung tâm rừng rậm. Nó sợ cô sẽ biến mất, dù đám vãn vụ kia vô cùng kì bí, thỉnh thoảng mới xuất hiện một lần. Cô đã hứa gả cho nó nên nó phải luôn canh chừng cô. Không thể để mỗ nữ háo sắc có cơ hội làm hồng hạnh vượt tường.

Hiện tại, nó là ấu thú thôi. Nhưng nếu phục dụng thiên chi quả, nó sẽ nhanh chóng độ kiếp. Hắc hắc, trưởng thành, sau đó tiếp tục tu luyện, đợi đến lúc hóa hình, nhất định ai đó sẽ chán kinh.

À, sau khi trưởng thành, có thể mang cô ra ngoài. Nó muốn tìm hiểu về thân thể của mình. (Sẵn tiện giúp ngọc nghêch nữ nhân gây dựng một phương sự nghiệp) Trong vùng ký ức mơ hồ, nó luôn nghe thấy một giọng nói dịu dàng, rất đối thân quen. Là ai? Quan hệ thế nào với nó? Nó nhất định phải hiểu rõ.

.....

Buổi sớm mấy hôm trước, như thường lệ, đến canh chừng thiên chi quả. Phát hiện ra quả đã chín, tiểu mao cầu vội vã vọt lên. Chỉ là đột nhiên xuất hiện một con măng xà nhe nanh xông về phía nó.

Từ trong bất ngờ, tiểu mao cầu nhanh chóng định thần rồi cùng với mãng xà tiến hành một trận chiến kinh thiên. Con mãng vô cùng to lớn, thân gần hai trượng, gập nó nhiều lần. Vừa phải tránh cái miệng đỏ lòm hôi thối, luôn thỉnh thoảng phóng độc của kẻ thù, vừa phải bảo đảm sự an toàn của thần quả, nó vô số lần bị gai đâm. Bộ lông trắng muốt nhuộm đầy những máu.

Cuối cùng, mãng xà bị hạ. Tiểu mao cầu cũng trọng thương chả kém bao nhiêu. Độc tính theo những vết thương trên cơ thể ngấm vào máu xương của nó.

Tiểu mao cầu dùng móng vuốt sắc bén, rạch một đường trên bụng mãng xà, lấy đi túi mật, bỏ vào mồm. Toàn bộ cảm hờn được tóm gọn trong hành vi nuốt sống. Dĩ độc trị độc. Tuy nhiên, muốn hồi phục thì cần có thời gian.

Tiểu mao cầu mang cảnh thiên chi quả, cố hết sức lê tấm thân tàn về hang động. Chỉ cần gặp được Hiểu My, nó sẽ ổn. Không biết tự lúc nào, sự tin nhiệm mà nó dành cho cô đã đạt đến một cấp độ mà nó cũng chẳng muốn tin.

Nhìn cảnh cây mà nó mạo hiểm cả sinh mạng mang về được đặt ngay ngắn trên bàn, Tiểu mao cầu mỉm cười, khoe mắt cong cong. Đáng giá! Nếu không có thiên chi quả, không biết phải đợi đến tháng năm nào mới có thể độ kiếp thành niên.

.....

Lại hai ngày nữa trôi qua, khi cơ thể đã khôi phục phong độ ở đỉnh cao, tiểu mao cầu quyết tâm độ kiếp.

Tiểu mao cầu ngâm lấy 2 quả thiên chi, băng băng ra thác nước. Đứng trên tảng đá to, nó ngửa mặt nhìn trời. Quả thiên chi vừa vào bụng đã lập tức tan ngay, Một dòng rồi hai dòng năng lượng cực nóng chảy trong cơ thể nó, lan tràn khắp tứ chi bách hải.

Kinh mạch cả cơ thể căn phòng, co giật, nảy lên khỏi da. Tiểu mao cầu đau đến hừ hừ rên xiết.

Hiểu My đứng xa xa quan sát, mồ hôi từng giọt trên trán rịn ra, cô đang vô cùng căng thẳng, hồi hộp.

Mây đen bỗng cuốn, tiếng gió thét gào.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Độ kiếp

Từng tia chớp bạc giáng xuống vị trí mà tiểu mao cầu đang đứng. Âm thanh rầm rầm như óc đinh tai. Hiểu My kinh hãi vọt ra xa. Những bộ tiên hiệp, huyền ảo cô từng xem ở kiếp trước, đa phần đều đề cập đến việc độ kiếp của thần thú. Cô sợ bị xem là đối tượng gây trở ngại, làm tăng sự nguy hiểm cho đồng bạn của mình.

Tiểu mao cầu chống đỡ lôi điện có chút chật vật. Thân thể tròn vo của nó hết lăn sang trái lại né sang phải. Bộ lông trắng tuyết lốm chốm những khoảng đen bốc khói khét lẹt. Trong không khí, mùi thịt nướng thơm lừng.

Đất đá bắt đầu vỡ toang, nước dâng cao ba thước. Hiểu My nhìn thấy, thân thể cứng ngắt, cảm thán không thôi. Tiểu thuyết không hoàn toàn hư cấu à nha. Cảnh tượng hoành tráng như thể sử dụng kỹ xảo điện ảnh cho các bộ phim bom tấn ở hiện đại.

Một khắc trời qua. Đợt lôi kiếp đầu tiên kết thúc.

- Tiểu mao cầu, em còn chống đỡ nổi không? Hiểu My nhìn nó đầy lo lắng.

Quảng cho cô một ánh mắt trấn an. Tiểu mao cầu ngửa bụng, nằm xụi lơ trên đá. Sau vài nhịp thở, mây đen trên trời lại bắt đầu vần vũ. Nó bật dậy, lâm thâm tư thế, sẵn sàng đón địch.

Đây là đợt lôi kiếp thứ hai, cũng là quan trọng nhất. Tiểu mao cầu không tránh né như lúc trước. Nó chủ động lao vào tia chớp, tranh thủ hấp thu.

Hiểu My ngốc trệ rồi. Thì ra còn có kiểu độ kiếp như thế. Hèn gì, nó chọn độ kiếp trực tiếp tại đây mà không phải lên lút tìm một nơi hoang vu, sơn cùng thủy tận nào đó. Quá trâu bò mà.

Trần Hiểu My hưng phấn dị thường. Cô nhảy xổ vào một bụi rậm, ngắt lấy ngắt để mấy chùm lá rồi chia đều nắm ở hai tay. Sau đó, vừa nhảy cẫng, vừa hét la inh ỏi:

- Tiểu mao cầu vô địch. Tiểu mao cầu vô địch. Cố lên! Cố lên...

Tội nghiệp cho tiểu mao cầu, đang ở thời khắc mấu chốt nhất. Hấp thu nốt tia chớp cuối cùng, nó sẽ độ kiếp thành công. Vậy mà ngay lúc nó quyết từ

nhào lên thì nghe tiếng cô từng hồi la hét. Giữa những hỗn tạp âm thanh, nó chẳng rõ cô nói gì. Tưởng rằng cô bị nguy hiểm, nó quay qua nhìn rồi... Phụt - tức giận hộc máu.

Nó thấy gì thế này, một dã nhân đang thời kỳ động dục? Hết chuyện rồi hay sao mà cô vừa nghịch lá cây vừa hưng phấn hét gào?

Bởi phân tâm, tiểu mao cầu bị tia lôi điện to đùng đập thẳng. Nó cháy đen, rơi tòm vào trong nước.

Nhìn bọt nước văng lên rồi cục than nào đó từ từ chìm xuống. Hiểu My ngỡ ngác, có vẻ như chưa biết chuyện gì đang xảy ra?

Gió thoảng, mây tan...

Hiểu My đứng trên bờ, phóng tầm mắt chăm chăm xuống suối. Dòng nước từ sỏi sục dần lặng như tờ. Nửa canh giờ trôi qua, bóng dáng tiểu mao cầu vẫn chưa xuất hiện. Mắt đỏ ngầu, cô gào to bằng cả sức mạnh.

- Tiểu mao cầu, em đang ở đâu?

- Tiểu mao cầu, tiểu mao cầu...

Đáp lại cô chỉ có tiếng hư không.

Nước mắt Hiểu My tràn ra như đê vỡ. Thất bại rồi sao? Thất bại đơn giản vậy sao? Trái tim cô đau nhức, nhịp thở nghẹn ngào. Tiểu mao cầu không thể ra đi như thế?

Hiểu My hối hận. Thật sự hối hận. Giả như lúc đó, cô đừng quá kích động, đừng làm phiền đến tiểu mao cầu thì giờ nó đã thành công, an an toàn toàn đứng trước mặt cô.. giờ phải sao đây?

Không được, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Cô không thể bỏ mặc đồng bạn duy nhất của mình.

Đang lúc ngốc nữ nào đó chuẩn bị quỳ sinh (à không, chuẩn bị nhảy vào dòng suối tìm kiếm) thì cách đó không xa, mặt nước xao động. Một bóng trắng to lớn từ từ trôi lên.

Hiểu My vội chạy tới. “Tiểu mao cầu...”

Khi thân ảnh trong nước rõ ràng hiện ra. Hiểu My há hốc mồm, phảng phất như đôi mắt không còn là của chính cô.

Một con hổ trắng dài hơn hai thước với đôi cánh lớn trên lưng. Mắt nó biếc xanh, lóe lên sự tinh ranh, cơ trí và vô cùng sắc sảo. Trên đỉnh đầu có hoa văn chữ vương màu vàng kim lấp lóe. Nó như thể một bá vương, chỉ một ánh nhìn cũng khiến chư thần thuận phục. Quan trọng nhất, bạch hổ đang giơ vuốt, nhẹ nhàng, nhìn cô đầy cảm phần.

- Mình sắp bị nó xé xác, mình sắp bị nó xé xác... ai đó khủng hoảng lặp đi lặp lại...

Tiểu mao cầu ướt sũng. Nào ngờ quá trình độ kiếp của nó lại kết thúc bi hài như thế! Không nờ tác dụng của hai quả Thiên Chi, nó đã hóa thành tro tàn dưới đợt lôi điện kia.

Hăm he, hù dọa một hồi, thấy Hiểu My không ngừng run sợ. Nó tạm thỏa mãn, hải lòng rời đi.

Lúc bạch hổ lướt qua người mình, Hiểu My nghe văng vẳng một giọng nói trầm thấp đầy nam tính bên tai: “Đồ ngốc”.

Hiểu My cố gắng xoay cái đầu cứng ngắt về phía nó, chỉ thấy một cái đuôi phe phẩy đầy tiêu sái. Cô mừng rỡ đuổi theo.

- Tiểu mao cầu, tiểu mao cầu, là em à?

- Tiểu mao cầu, em độ kiếp thành công rồi à?

- Tiểu mao cầu, em là hổ chứ không phải thỏ à?

- Tiểu mao cầu, tiểu mao cầu, em có thể nói được à?

Thật sự không kiên nhẫn được mà. Sao cô thừa năng lượng thế nhỉ? Cảm xúc biến chuyển thật nhanh. Lẽ nào phụ nữ đều rắc rối như vậy? – “Thiên Vũ” – con hổ trắng hàm hừ phun ra hai từ đơn giản. Lờn ít, ý nhiều.

Thiên Vũ, Thiên Vũ.. cái tên này không ngừng từ đầu lưỡi Hiểu My thốt ra. Cô tuy khiêm tốn nhưng không đến nỗi quá ngốc để không nhận ra đây là tên gọi của một người. Thì ra, đó là tên của tiểu mao cầu. Đẹp thật! Nghe vô cùng khí phách, đậm chất nam nhi.

Trở về hang động, Thiên Vũ bước đến, sưởi ấm bên bếp lửa. Sau khi hoàn toàn khô ráo, nó thư thả leo lên giường, nằm mọp xuống, gác cái đầu to lớn lên chân. Quá mệt mỏi rồi. Trải qua lôi kiếp làm nên có chút suy yếu, cần yên lặng nghỉ ngơi. Chỉ mong ai đấy có thể dễ yên cho nó chợp mắt trong chốc

lát. Nếu không, dù đó là ai thì cũng không tránh khỏi việc bị nó tấp một ngum cho chết tươi. (Nỡ lòng sao?)

Hiếu My thấy thế, biết điều, nén xuống trong bụng trăm ngàn câu hỏi, đợi chờ cơ hội. Chiếc giường trước đây rộng rãi bao nhiêu, giờ trở nên chật chội, không đủ chỗ cho một hồ, một người. Cô lặng lẽ ngồi trên ghế đá, tay chống cằm, mắt mơ màng.

- Thật tốt! Thiên Vũ, thật tốt!

Trên giường, khoe miệng bạch hồ cong lên một đường vòng cung, nó nhẹ nhàng chìm sâu vào giấc ngủ.

- Thật tốt, Hiếu My.

Ngoài son động, lá xạc xào khe khẽ.

Trên thiên thanh, mây gió tuần hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Rời đi

Khu vực phía tây, tại một không gian rộng rãi bên bờ suối, Thiên Vũ ngao nghể đứng trên một tảng đá to. Nó dang rộng đôi cánh trắng sau lưng, giữa bốn bề gió lộng, tiếng phản phật vang lên từng hồi.

Mắt híp híp nhìn một vòng phụ cận, ánh mặt trời rơi vào trên người, đỉnh đầu lấp lánh kim quan.

Bia rừng, muông thú tập trung triều bái vị vương của nó. Trên những cành to cổ thụ, loài lông vũ rũ cánh đứng im. Những động vật bốn chân rạp mình sát mặt đất, thân thể run run. Thật lâu sau đó, đội Thiên vũ thu hồi uy áp phát ra, chúng bắt đầu giải tán.

Hiếu My đứng ở phía xa, lười biếng tựa vào một bóng cây tán rộng, tay không ngừng nhặt quả mọng cho vào miệng. Cô nhìn Thiên Vũ bằng ánh mắt sùng bái xen lẫn chút ước ao, ghen tị.

- Quá suất! Không biết đến bao giờ mình mới được như thế, không, một phần như thế đủ thỏa mãn rồi. Phải khiêm tốn, phải khiêm tốn a....

Từ lúc Thiên Vũ độ kiếp thành công, Hiếu My gặt gao đề xuống kích động muốn kiếm tìm thêm một quả thiên chi. Biết đâu, cô cũng có thể độ kiếp. Cô cũng muốn có một vóc dáng ma quỷ cùng khí chất lâm thiên, trở thành rồng phượng trong loài người...

Bạch hồ đưa bàn chân đầy thịt của nó, vỗ vào đầu cô một phát thật mạnh. Say sẩm... Tham lam không đúng chỗ. Muốn tìm thiên chi quả, đợi hai trăm năm nữa đi.

Ôi, đời người có mấy cái hai trăm năm? Lúc đó, cô đã luân hồi mấy kiếp rồi.

.....

Tối đến, đốt lửa trại, ăn thịt nướng, uống rượu ủ bằng quả rừng, thưởng thức mỹ vị nhân sinh.

Sau khi ăn uống no say, cả hai leo lên tảng đá to gần thác nước. Hiếu My dùng tay thay gối, nằm ngửa xuống, nhắm mắt không. Lơ đãng nói:

- Vũ, khi nào chúng ta có thể rời khỏi nơi này?

Thiên Vũ hừ hừ chẳng đáp.

- Vũ, không muốn tìm thân nhân của mình à?

Bạch hồ nhúc nhích mi mắt đang sụp xuống: Thế giới bên ngoài chưa chắc đã tốt hơn.

- Ta muốn tìm hiểu thế giới này - Hiếu My chậm rì rì nói. - Chỗ ta sống trước kia, có một câu tục ngữ: Đi một ngày đàng, học một sàng khôn. Ta không muốn cả đời mình quanh quẩn chỉ một nơi như ếch ngồi đáy giếng. Vũ, cùng đi đi.

Thiên Vũ ngẩng đầu lên nhìn cô. Đáy mắt sâu thẳm: Không hỏi hận?

- Tuyệt không hỏi hận. Hiếu My kiên quyết trả lời.

- Vậy thì ngày mai.

- Cái gì? – Hiểu My thật nhanh bật dậy – Vũ, người vừa nói gì?

Thiên Vũ bất động, dường như đã ngủ rất say. Hiểu My tưởng rằng mình nghe nhầm, lắc đầu cười khổ. Chợt nghe nó thều thào: Ngày mai rời khỏi.

.....

Tỉnh mơ hôm sau, Hiểu My vội vã rời giường, nhanh tay lẹ chân quét dọn một vòng sơn động từ trong ra ngoài. Hôm nay ra đi, chưa biết ngày nao trở lại. Nhưng đây sẽ mãi là nhà của cô. Là nơi cô muốn trở về mỗi lúc mệt mỏi, những khi yếu lòng.

Từng nhánh cây, ngọn cỏ nơi đây, với cô đều vô cùng quen thuộc. Cảnh sắc nơi này, chỉ cần nhắm mắt lại mình tưởng, sẽ hiển hiện rõ ràng trong trí óc của cô, nhắc cô nhớ đến những năm tháng bình yên, không nhiễm nhân gian khói lửa. Nói không lưu luyến là chẳng thể nào.

Xong việc, Hiểu My đứng trước kệ đá – tủ đồ riêng của cô. Nhìn đồng trang phục da thú chất cao tới đầu người, Hiểu My phân vân lựa chọn. Haiz, dưới sự chăm sóc chu đáo của Thiên Vũ từ khi còn là tiểu mao cầu, Hiểu My đã nâng đẳng cấp thời trang của mình lên một tầm cao mới. Càng ngày càng kén chọn hơn. Đối với da thú, cô luôn quan niệm: Không xinh đẹp - dùng để làm thảm, không mềm mại – làm giế lau nhà. Quá dày – làm màn che, quá mỏng – làm khăn lau tay khi nấu nướng...

Cho nên, tất cả những da thú được dùng làm trang phục cho cô, phải nói là Best of the best, chỉ cần liếc sơ qua cũng đủ làm những nhà thiết kế hàng đầu thế giới dù đánh đổi cả gia tài cũng phải quyết tâm có được trong tay.

Rời nhà đi du lịch, Hiểu My khoác lên người bộ váy, áo bằng da thỏ trắng hồng. Chân mang giày, dù thiết kế đơn giản nhưng lại làm bằng da hươu sao – loài hươu nhìn khá giống ở hiện đại. Cộng thêm chiếc áo choàng dài qua gối bằng da tuyết hồ đính lông vũ sắc sỡ, Hiểu My thấy bản thân không khác gì nữ chiến thần thượng cổ.

Thiên Vũ nằm úp sấp trên giường, một tay chống cằm, mắt mơ màng nhìn cô đầy ý vị. (Thật ra là dùng chân chống đầu, khà khà...) Nếu cứ sống như thế này thì tốt quá! Chi tiết...

- Vũ, Mau thức dậy. Còn rất nhiều thứ chúng ta phải chuẩn bị.

Hiểu My quay sang tên lười nào đó, hỏi thúc.

- Vũ, mau đi bắt gà. Càng nhiều càng tốt.

- Làm gì? Thiên Vũ hỏi lại bằng chất giọng sền sệt vẫn còn ngái ngủ. (Già vờ đó, tỉnh lâu rồi).

- Mang theo, có thể làm thức ăn, cũng có thể trao đổi hoặc bán lấy tiền. Thế giới bên ngoài chưa biết thế nào. Cẩn thận mới đi được vạn dặm a.

Dưới sự kiên trì của Hiểu My, bạch hổ đành phải đầu hàng. Nó nhồm dậy, nhẹ nhàng bước xuống giường rồi ung dung ra cửa. Cho đến khi không còn nhìn thấy thân ảnh của nó, Hiểu My tiếp tục hăng hái kiểm kê tài sản của mình.

Đá đánh lửa phải mang theo. Đây là món cô nhặt được trong một lần đi dạo ven bờ suối trong rừng. Đồ vật thứ yếu.

Vây cá râu rồng – món này sắc bén như dao, dùng trong nhà bếp hay làm vũ khí chiến đấu cũng được.

Gai Thiên Chi – dùng làm kim khâu hoặc ám khí. Lá đã bắt đầu khô héo, thôi kệ, mang cả cành theo. Dù sao cũng là do Thiên Vũ dùng cả sinh mạng, mạo hiểm mạng về.

À, còn mấy viên đá cuội lấp lánh sắc màu mấy năm nay cô dày công sưu tập nữa. Mang theo cho đỡ nhớ nhà.

Cho tất cả vào một túi da thú dày cộp, khá chắc chắn như kiểu ba lô với hai dây đeo bằng gân bạch xà, đặt bên dưới đáy thêm mấy bộ trang phục để thay. Xong, cô đeo lên lưng. Trước ngực, mang thêm một túi nhỏ đựng trái cây cứu đói.

Mặt trời lên cao, Thiên Vũ trở về, mang cho cô mười con gà như ý nguyện. Tất cả đều còn sống, sống rất tốt là khác. Hiểu My mừng rỡ, chia mỗi bên năm con, dùng dây buộc lại rồi treo vào hai đầu một đoạn trúc to đứng, vác lên vai.

Trước khi đi, cô không quên dập tắt lửa trong bếp, nghiêng 1 tảng đá to, lấp che cửa động. Sức mạnh vạn năng nha. Chế độ dinh dưỡng toàn những thực phẩm siêu phẩm đã biến cô thành một Super Women vô địch. Ha ha, với sức vóc này, giang hồ lẫn lộn còn e ngại điều chi. Hiểu My dạt dào tự đắc.

Thiên Vũ nhàn nhả đi bên cạnh cô. Râu không ngừng rung rinh, đầu gù gù gật gật. Nó cố hết sức để không cười vỡ bụng trước tạo hình quá vĩ đại của ngốc nhân nào đó. Mém chút nội thương.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Cứu người

Một người một thú chậm chậm tiến phía tây. Mục tiêu là trung tâm rừng rậm. Khi biết chính xác vị trí của lối ra, mặt Hiểu My ngốc trệ. Vậy là phí công gánh đám gà này xuyên dọc sơn cốc rồi. Cô oán trách Thiên Vũ không nói sớm. Bạch hổ nhìn cô, tình rui bỏ lại vài lời: không ai hỏi.

Thiên Vũ dẫn cô đến trung tâm khu rừng. Theo tin tức nhận được, có lẽ, đám vân vụ kỳ bí ấy xuất hiện chỉ nay mai. Mỗi lần nó xuất hiện, bán kính nửa dặm xung quanh trời sinh dị tượng, cây cối héo rũ, đất nứt nẻ, côn trùng, bò sát di chuyển thành đoàn.

Trong lúc chờ đợi, Hiểu My tranh thủ hái thêm vài loại dược liệu phòng thân. Thứ này không biết bên ngoài có không? Chuẩn bị thật nhiều sẽ không hoang phí.

Có lẽ, trả công cho sự cực khổ gánh gồng của Hiểu My, chẳng bao lâu sau, trời đang trong xanh, mây đen đột nhiên ùn ùn kéo đến, sương mù dần nổi.

Một khắc trời qua, không gian bốn phía xuất hiện vân vụ. Màu trắng từ từ trở nên dày đặc theo sự co rút lại của đám mây. Đến khi thể tích thu hẹp độ một căn phòng nhỏ, nó bắt đầu lơ lửng, nhẹ nhẹ trôi đi. Giữa đám mây, một con đường mờ ảo như không, như có.

Thiên Vũ hạ người ra hiệu. Hiểu My hí hửng leo lên lưng nó. Đặt đòn gánh trên vai xuống, dùng cả hai tay, sít sao ôm cổ bạch hổ. Chân ép sát vào bái bụng trắng ấm hằm hằm. Thiên Vũ tức giận, muốn hất cái kẻ chết tiệt kia văng xuống giẫm cho vài cái. Nhưng không nỡ a. Cuối cùng, một đầu đầy vạch đen bất đắc dĩ. Nó kiên định bước vào trong đám mây. Hành trình mới của cả hai chính thức bắt đầu.

Không biết tương lai có chuyện gì đợi chờ phía trước, Hiểu My lần cuối quay lại, ngắm cảnh sắc phía sau lưng. Trong đầu cô không ngừng vang lên hai câu thơ nổi tiếng, nhưng đến hôm nay cô mới có dịp cảm nhận sâu sắc hoàn toàn: “Khi ta ở chỉ là nơi đất ở / Khi ta đi, đất đã hóa tâm hồn”.

Sơn cốc, hẹn ngày ta trở lại.

Con đường vân vụ trải dài, quanh co uốn lượn. Bốn bề lẫm lẫm hư không, sương khói chập chờn. Xòe tay trước mặt, mắt vẫn nhìn không rõ, chỉ nghe bên tai tiếng gió rít gào.

Mang theo âm áp trên lưng, Thiên Vũ cứ thế, thẳng tiến về phía trước.

Rất lâu sau đó, không gian phía trước bỗng xuất hiện một cổng ánh sáng chói mắt. Nó bước qua. Mọi thứ hỗn độn xung quanh vô tung biến mất.

Hiểu My tuột xuống, lặng ngắm xung quanh. Không khí ngập tràn mùi hoa cỏ vãn vương. Hai gò má được gió nhẹ nhàng vuốt qua, mát rượi.

Họ đang ở giữa thảo nguyên mệnh mông, xanh ngát. Trên bầu trời, mây trắng phiêu phiêu.

- Tiếp theo sao đây? Thiên Vũ.

- Tùy ý. Chọn bất kỳ một hướng khởi hành.

Hiểu My chọn hướng đông. Hướng mặt trời mọc luôn mang lại may mắn cho cô. Thiên Vũ không ý kiến. Nó tình nguyện vác gánh gà nháo nhác, đi trước mở đường. Mỗi nữ nào đó đi phía sau, tay rút cọng cỏ quơ quơ, mặt cười gian xảo.

.....

Hai canh giờ trôi qua, họ ra khỏi thảo nguyên, tiếp tục bước đi trên con đường đất thỉnh thoảng bốc lên một đám đầy bụi bặm.

Mặt trời ngả về tây. Nắng chói chang thiêu đốt. Dừng chân dưới bóng cây râm mát, Hiểu My lấy thức ăn từ túi da treo trước ngực. Cô quay sang nhìn Thiên Vũ hỏi dò.

- Ăn gì?

- Đào mận. Nó đáp tình bơ.

- Không có, quả mọng, kiwi, hay nho dại? Chọn một thứ đi. — Nữ nhân nào đó giờ giờ mấy quả dại trên tay, chưa kịp thấy bản mặt nham nhở của con hổ bụi đang cọt nhả cười bên cạnh.

Quảng cho Thiên Vũ mấy quả mọng, cũng tự thưởng cho mình mấy quả, Hiểu My nhìn chân trời heo hút phía xa. Năm tháng bình yên đã tẩy sạch những suy nghĩ mông lung của cô lúc ban đầu. Thế giới này không phải một xã hội nguyên thủy với những con người đóng khố, chưa hợp thành bộ lạc. Không còn ảo tưởng mang theo lợi thế của một kẻ xuyên không đến xoay chuyển căn khôn. Tất cả mọi thứ đều huyền diệu mà Thiên Vũ là một minh chứng hùng hồn.

- Haiz... thì ra, mình chỉ là một hạt cát giữa dòng lịch sử, làm thế nào cũng chả thể tạo nổi một con sóng to. – Hiểu My trầm lặng.

- Đất, đất, đất...

Tiếng vỗ ngựa dồn dập từ xa đột nhiên truyền tới. Cuối con đường, bụi khói mịt mù.

Thiên Vũ rung mình, hóa thân thành hình dạng tiểu mao cầu như cùng Hiểu My lần đầu gặp gỡ. Nó phóng vèo lên đầu vai cô rồi dừng lại, quan sát tình hình.

Hiểu My vô cùng kinh ngạc.

- Vũ, tại sao mi có thể biến thân mà không sớm nói, đã vậy còn tranh giành giường ngủ với ta?

Một bụng đầy tức tối. Cô thấy thật ủy khuất. Cái giường trong sơn động chật ních từ lúc cái con cạp khổng lồ nào đó chễm chệ bên trên. Mỗi đêm đi ngủ, cô lăn một hai vòng đã rúc sát vào người nó. Có hôm tỉnh dậy, thấy đầu lâu nhỏ của cô còn cách miệng nó không tới một phân. Ác mộng liên hồi.

- Hừ, được tiện nghi còn la lớn. Bạch hổ dày mặt trả lời.

Bụi mù phía xa từ từ cuộn lại. Một trận náo loạn cắt đứt biểu cảm ai oán của Hiểu My. Wow, có náo nhiệt. – kẻ vô tâm vô phế nào đó đầy hứng thú hét lên.

Trên quan lộ, ngựa ngã, người đổ, kiếm khí ộp trời.

Một đám hắc y đang vây lấy vài thanh niên ở giữa. Hai nam tử cùng vận một thân trường bào xanh nhạt, ba ngàn tóc đen cố định bởi cây trâm bạch ngọc đã rơi tung, tay cầm kiếm loay hoay cùng kẻ thù chống đỡ. Một trong số họ đã trọng thương, máu đỏ tràn theo mỗi bước chân hữu lực.

Thiếu nữ phía sau họ, một thân váy áo cũng màu xanh, gương mặt nhợt nhạt, suy yếu. Tay áo bông bênh không giấu được sự run rẩy đến đáng thương.

Thế tới của đám hắc y như vũ bão. Thắng lợi toàn nghiêng về một phía.

- Ai, tiếc cho một lolita xinh đẹp. Còn trẻ vậy mà sắp sửa quy tiên rồi. Thiên Vũ, chúng ta có nên cứu người hay không?

Nấp trong bóng cây quan chiến, Hiểu My âm thầm truyền tin cho quả cầu nhỏ trên vai.

- Tùy cô. – Thiên Vũ hồi hột trả lời.

- Vậy cứu thôi. Chúng ta cần người dẫn đường. Không ai thích hợp hơn họ.

Nói rồi, Hiểu My ôm lấy một thân cây, dùng hết sức bình sinh, nhổ lên khỏi mặt đất. Sức mạnh siêu phàm quả đáng sợ.

Bên kia, hai nam tử áo xanh mỗi giây phút trôi qua càng thêm chật vật. Các vết thương trên người mỗi lúc một nhiều. Đang lúc tuyệt vọng, bỗng nghe được một giọng nữ nhân thét gào vọng lại từ một khoảng cách chẳng xa.

- Za za...ta tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Lần đầu làm hiệp nữ

Liền sau tiếng thét kinh thiên, một cái cây to chẳng bị nhổ bật cả rễ xuất hiện trước tầm mắt, nhắm ngay đám hắc y quét tới, không có bất cứ chiêu thức gì nhưng sức công phá thật nghịch thiên. Bị thân cây đập trúng, vài tên hắc y té nhào, phụt máu. Đám còn lại kinh hãi, vội vã thụt lùi ra sau mấy trăm trượng.

Tên cầm đầu nhìn Trần Hiểu My, mắt đỏ ngầu sòng sọc:

- Các hạ, việc giang hồ không liên quan xin chớ nhúng tay, nếu không, đừng trách chúng tôi ra tay tàn độc.

- Ha ha ha, đường này do ta mở, cây này do ta trồng, các ngươi đánh nhau trên địa bàn của ta thì có gọi là liên quan đến ta không?

Trần Hiểu My, chống nạnh một tay, tay còn lại cầm thân cây giống thẳng xuống đất, khoái trá cười to. Lời thoái dù cũ rích nhưng dùng trong trường hợp này quả vô cùng hợp lý a.

- Được lắm, xin các hạ để lại họ tên, chúng tôi lần sau sẽ tận tình chiêu cố.

- Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Ta gọi: Gia nãi nãi.

- Phụt .... Tuấn nam, mỹ nữ áo xanh không nén nổi bật cười.

Tên thủ lĩnh hắc y khuôn mặt xanh lét, gân xanh nổi đầy dưới lớp vải đen che kín. Hô một tiếng “Rút”, cả bọn tán tác rồi biến mất ở phía chân trời. Hiểu My nhìn thấy, nói với theo.

- Nè, đi từ từ, coi chừng té.

Cả đám lão đảo. Không biết từ đâu ra một tên quái vật như thế!

Trần Hiểu My quay lại, nhìn những con cừu non vừa được cứu. Nam tử trông đỡ thảm hại hơn bước một bước lên trên, chấp tay thi lễ, ôn tồn nói:

- Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương, xin cô nương cho biết quý danh, Vô cực kiếm phái chúng tôi sẽ thật tâm báo đáp.

- Ha ha ha, các vị ca ca. muối muối không cần khách sáo, thấy chuyện bất bình rút cây tương trợ là chuyện dĩ nhiên... Hiểu My xua tay, giọng nói đồng dạng thân thiện,

Trong lúc các đệ tử Vô cực kiếm phái còn đang ngơ ngác trước phong cách độc – lạ miến chè, Hiểu My quăng bừa vũ khí trên tay, chỉ vào nam tử cả người đầy máu, huyền thuyên nói tiếp.

- Ta thấy vị đại ca kia trọng thương rất nặng, nếu các vị không ngại, mời đến chỗ ta nghỉ chút. Ta có vài loại dược liệu cầm máu rất hay.

- Đa tạ cô nương. Chúng tôi sẽ không khách sáo.

Trần Hiểu My đưa bọn họ đến nơi cô đang dừng chân nghỉ tạm.

Thiếu nữ lolita đỡ nam tử trọng thương ngồi trên vệ cỏ, mắt ngập nước, giọng run run đầy lo lắng:

- Đại sư huynh, huynh ổn không? Tại sao huynh lại đỡ kiếm thay muối. Nếu huynh có gì bất trắc, muối, muối. .... – Lời tiếp theo đã chôn giấu trong tiếng nấc nghẹn ngào.

Haiz, thì ra tà tình yêu huynh muối. Hiểu My lặng lẽ đánh giá. Nhìn thấy ánh mắt hiếu kỳ của cô, nam tử được gọi đại sư huynh ngần ngại gật đầu rồi quay sang trấn an tiểu muối suốt mướt cạnh bên.

- Tiểu muối, ta không sao. Muối đừng vì ta áy náy.

- Tiểu muối, muối đừng như thế. – Vị ca ca còn lại vừa nói, vừa chìa kim sang dược trên tay ra – Muối mau kiểm tra vết thương rồi thoa thuốc cho đại sư huynh. Nội công huynh ấy thâm hậu, sẽ nhanh chóng tốt hơn thôi.

- Đa tạ nhị ca. Ca, vết thương trên người ca... .

- Ta không sao. Không chết được. – Nam tử cười lên, dù dung nhan nhợt nhạt nhưng lại mang đến cảm giác ấm áp như gió xuân.

Hiểu My tặc lưỡi: Quả là mỹ nam a, nhìn sao cũng thấy đẹp. Số cô quả thật vô cùng may mắn. Mới bước ra giang hồ đã gặp được hai vị soái ca. Cả hai người đều tài sắc vẹn toàn, không hơn không kém.

Người gọi đại ca, có khuôn mặt chữ điền, đôi mắt dài dưới cặp mày kiếm xé lên đầy anh vũ. Dưới chiếc mũi cao thẳng là làn môi hơi dày, khi mỉm cười luôn vẽ lên một độ cong hoàn hảo.

Nhị ca thì nhìn eo là hơn một chút. ừ, chỉ một chút thôi. Dù là nam tử nhưng lại có gương mặt trắng hồng như bạch ngọc. Đôi mắt đen láy, lấp lánh tựa sao trời được che đậy dưới rèm mi dày, cong cong như phái nữ. Mũi cao, môi mỏng, cằm thon thon. Haiz... người thì lúc nào cũng ôn hòa như anh trai nhà hàng xóm...

Ôi, hèn chí, các câu truyện cầu huyết trước đây cô đọc đều khẳng khái quảng cáo: Cô đại là nơi sinh dưỡng mỹ nam. Ngay cả lolita khả ái kê bên, gương mặt bây giờ khá ngày thơ, non nớt, nhưng khi trưởng thành hứa hẹn sẽ là một tuyệt sắc giai nhân. Ngay cả ngôi khóc hu hu vẫn mang lại cảm giác như hoa lê đài vũ.

Trong lúc Hiểu My không ngừng cảm thán và tận hưởng cảnh đẹp, ý vui, tiểu mao cầu trên vai cô lại vô cùng bức bối. Cô dám cảm sùng nó một cách công khai. Hừ hừ... tức giận, tức giận. Kéo vài sợi tóc của mỗ nữ nhân cho vào miệng. Cắn, cắn, cắn cho chết cô, đồ sắc nữ khó ưa.

Sau khi được tiểu sư muối thoa thuốc, vị đại sư huynh chỉnh lại huyết y trang phục trên người. Chấp tay thi lễ với Hiểu My, thêm lần nữa bằng giọng suy yếu cảm tạ.

- Đa tạ cô nương, nếu không có sự giúp đỡ của cô nương, e là ba huynh muội chúng tôi phải bỏ mạng tại đây. Không biết cô nương gọi là chi? Sư thừa chốn nào để chúng tôi tiện bẻ báo đáp.

- Khách khí, khách khí quá. - Bất chúc các hành vi như phim kiếm hiệp cổ trang, Hiểu My bồi lễ. – ta gọi Trần Hiểu My, vừa từ trên núi xuống, còn chưa có sư thừa.

- Ô, Trần cô nương. Hân hạnh được gặp. Ta là đại đệ tử của Vô cực kiếm phái, tên gọi Đỗ Minh.

- Muội là Phương Tinh. Trần tỷ tỷ, tốt. Tỷ cứ gọi muội là Tinh Tinh cho thân thiện. – Tiểu la lệ kể bên giới thiệu bản thân mình.

- Ta là nhị đệ tử của Vô cực kiếm phái. Đa tạ ơn cứu mạng của Trần cô nương. Cô nương có thể gọi ta là Lữ Tuấn.

Giới thiệu qua một vòng, mọi người xem như chính thức ra mắt, cảm giác cũng chẳng còn gò bó, cứng ngắt như lúc đầu. Hiểu My nhặt balo trên mặt đất, lấy ra vài quả đại, rộng rãi chia sẻ với mọi người.

- Trần tỷ tỷ, Tỷ sống ở trên núi lâu chưa? Tỷ không có sư thừa thật à? – Phát hiện lỗi lòi, Phương Tinh vội sửa chữa – À, ý muội là tỷ sống với ai? Song thân của tỷ đâu? Sao họ không đi cùng tỷ?

Nhận thấy sự quan tâm chân thành của cô bé, hảo cảm của Hiểu My với ba huynh muội Phương Tinh thật sự tăng lên.

Hiểu My giờ tay vuốt tóc, chạm phải quả cầu trắng trên vai, cô đỡ nó xuống, ôm vào lòng. Nhớ lại những ngày tháng vừa qua, một nụ cười nở trên môi cô, rất nhẹ. Cố bịa ra một lý lịch có thể miễn cưỡng chấp nhận được, cô vu vơ nói.

- Không rõ lắm. Có lẽ bị chấn thương nên mất đi một phần trí nhớ, khi tỉnh lại thì thấy mình ở một nơi hoàn toàn lạ lẫm, trong đầu chỉ xuất hiện đúng một cái tên, là tên tỷ đang dùng hiện tại. Non xanh, nước biết, cứ vậy bình bình lặng lặng sống tới giờ thôi.

Nhìn biểu cảm của Hiểu My, kết hợp với bộ trang phục đặc biệt bằng da thú trên người cô, những người có mặt ở đây chẳng chút hoài nghi, chỉ cho là cô đang thương cảm cho số phận của mình. Dù sao, nghi ngờ ân nhân cứu mạng và việc không phải ai cũng dễ dàng làm được.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Huyền Thiên Đại Lục

Ngồi xuống bên cạnh tiểu muội muội, Hiểu My bắt đầu tập trung khai thác thông tin.

- Tinh Tinh, muội có thể giới thiệu cho tỷ về thế giới này được không? Về môn phái của muội nữa.

Thấy Hiểu My thật tâm thỉnh giáo, lòng ham hư vinh của thiếu nữ lập tức trở dậy, cô hào hứng giải thích thật cặn kẽ những vấn đề mà Hiểu My đã đặt ra. Hai vị sư huynh mỉm cười lắc đầu, đầy yêu chiều nhìn cô. Hi vọng tiểu sư muội lúc nào cũng hồn nhiên như vậy.

Mảnh thiên địa này được gọi là Huyền Thiên Đại lục, nằm trong bao la vô tận dải ngân hà. Không biết vũ trụ còn có những đại lục khác hay không, nhưng riêng Huyền Thiên đại lục là nơi xuất hiện sự sống duy nhất cho đến tận bây giờ mà đa phần thế nhân được biết.

Huyền Thiên đại lục gồm hai lục địa lớn, nằm cách biệt hai bờ nam bắc của một đại dương rộng lớn mênh mông. Đại dương đó là Huyền Hải.

Bờ bắc của Huyền Hải, thiên sơn nghìn ngọn, rừng rậm nối dài liên miên không dứt, là nơi ở của thú nhân tộc.

Bờ nam bên đây, nhà cửa liên kề, các công trình kiến trúc san sát, phồn hoa tốt bậc, là nơi Nhân tộc định cư.

Bờ nam Huyền Hải không có đế quốc cũng chẳng có quân quyền. Cai trị bờ nam là bốn đại môn phái. Mỗi môn phái hùng cứ một phương.

Phía Bắc, Minh Tâm đan phái. Quản lý 27 thành trì lớn nhỏ, gọi chung là Bắc Phương Thành. Tổng chủ là Vô Tâm đại sư, nghe nói trình độ luyện đan đã đến xuất quỷ nhập thần, đạt đến Thiên cấp.

Vô tâm đại sư và Minh Tâm đan phái tọa lạc lại Minh tâm thành, thu nhận cao đồ, quản lý toàn bộ chuyện đang được cho bờ nam Huyền Hải. Vị thế cao quý không thôi.

- Hà, vậy Vô tâm đại sư có thể luyện chế được trường sinh đan không? Hiểu My hiếu kỳ xen ngang câu chuyện.

- Trường Sinh đan? Chưa nghe nói. – Phương Tinh khẳng định.

- Trường sinh, trường sinh, chẳng qua một hồi ước vọng phù du của con người. Đã là phàm nhân, sao tránh khỏi vòng tuần hoàn sinh, lão, bệnh, tử. Trần

cô nương cũng không thể quá đặt trong lòng. – Đại sư huynh nhẹ nhàng lên tiếng.

Lữ Tuấn ngồi đang ngồi bên yên lặng cũng không khỏi mỉm cười, bằng một giọng đầy hài hước, tiếp lời:

- Thật ra, trên mảnh thiên địa này, thứ không thiếu chính là thiên tài địa bảo a. Nhưng những thứ đó cũng chỉ giúp con người kéo dài sinh mệnh. Thuật luyện đan dù tốt đến trình độ nào, đan dược phẩm chất cao đến đâu cũng chỉ giúp con người vượt qua giới hạn nhất thời. Tuy vậy, dưới sự trợ giúp của nó, cộng thêm chịu khổ tu luyện, nhân loại sống mấy trăm năm cũng là lẽ thường. Trần cô nương, cô có biết tông chủ Minh Tâm đan phái đã truyền vị bao nhiêu đời chưa?

Hiệu My khiêm tốn: Xin được thỉnh giáo.

- Mười bảy đời. Phương Tinh đặc ý cho biết.

Giờ thì Hiệu My hoàn toàn tắt hết hi vọng về trường sinh đan rồi. Nếu quả thật loại đan dược nghịch thiên này tồn tại, thì chức vụ chương môn Minh tâm đan phái đã không truyền cho nhiều đời như thế. Tiểu thuyết hại người a... Hiệu My thờ dài.

Lữ Tuấn thấy biểu hiện của cô, mắt chớp chớp. Trong lòng thầm đánh giá: Trần cô nương này, quả thật thú vị!

- Trần cô nương, thật ra mấy trăm năm đã là không tệ rồi. Vô tâm đại sư năm nay cũng hơn năm trăm tuổi, nhưng là một lão ngoan đồng chính hiệu. Cô có cơ hội gặp gỡ, sẽ không sai. - Đỗ Minh tặng cho cô một hồi hi vọng.

Phương Tinh kể tiếp.

Khu vực Phía Nam của đại lục có 30 thành trì, gọi chung là Nam phương thành.

Trung tâm của Nam phương thành là một tòa thành trì rộng lớn, vô cùng nguy nga, tráng lệ có tên gọi Phi tinh thành. Đây là nơi Phi tinh tông môn dựng gậy, phát triển huy hoàng suốt mấy vạn năm.

Phi tinh tông môn, sư thừa mấy vạn người, rèn luyện và cung cấp tất cả các loại vũ khí, chiến giáp cho bờ nam Huyền Hải.

Tông chủ của Phi tinh tông môn là Hà Nguyên đại sư, tuổi thọ cũng hơn 300 niên kỷ. Có khả năng luyện đến thần khí. Tuy nhiên đó cũng là tin đồn. Dù sao, nếu là thần khí thì họ cũng dùng để trấn phái, không dễ dàng để lọt ra ngoài như vậy.

Khu vực phía tây do chỉ có 10 thành trì, phần lãnh thổ còn lại là mênh mông rừng rậm, sông sâu. Núi non hiểm trở. Địa thế như có cản không. Nhiều khu vực vô cùng kỳ bí. Nghe nói, nếu hữu duyên, chỉ cần vô tình lạc bước vào một khu vực nào đó cũng có thể nhặt được kỳ trân dị quả. Nếu xui xẻo, dù trốn kỹ đường nào cũng bị yêu thú nuốt sống ăn tươi.

Quản lý Tây Phương Thành là Hắc Nguyệt phái. Đây là môn phái bạo lực bậc nhất của bờ nam. Tuy nhiên, phái quy nghiêm khắc, họ không tùy tiện chủ động gây chiến với bất cứ ai. Ngược lại, Hắc Nguyệt phái còn thường xuyên tổ chức các buổi đấu giá, hấp dẫn ngay cả ba môn phái khác đến tham gia.

Vật phẩm đấu giá vô cùng trân quý, đa dạng. Có thứ là người khác ký gửi, có thứ là môn đồ trong phái đạt được kỳ ngộ mà đạt đến trong tay.

Môn đồ của Hắc Nguyệt phái nghe nói rất đông, nhưng con số chính xác thì không ai đoán được. Họ không tập trung toàn bộ trong một tòa thành như ba môn phái khác mà rải rác khắp nơi bên trong Tây phương thành.

Môn chủ Hắc Nguyệt phái không trực tiếp quản lý toàn bộ môn nhân trong phái. Thay vào đó là các Trưởng lão quản lý. Tuy vậy, toàn bộ môn phái của họ lại vô cùng kính sợ vị chương môn hiện tại là Lãnh Nguyệt Công tử. Nghe nói vị này, một thân cái thể vô công, thế gian không ai sánh nổi.

Cũng nghe nói Lãnh Nguyệt công tử là một thần long thấy đầu không thấy đuôi. Rất ít khi xuất hiện trong giang hồ, mỗi lần xuất hiện cũng giấu khuôn mặt thật sự sau một mặt nạ bạc.

- Á, có khi nào vị Lãnh Nguyệt môn chủ này là một siêu cấp mỹ nam tử nên mới ngại gặp người không? - Hiệu My vô cùng hứng thú với nhân vật truyền kì này.

- Không rõ lắm. Chỉ những trưởng lão Hắc Nguyệt phái mới biết chân diện thật sự của người này. Cũng có thể là một xấu nhân, mặt đầy sẹo không chừng. - Lữ Tuấn khôi hài phản biện.

Khu vực phía đông, giáp Huyền Hải, được gọi Đông Phương Thành, gồm ba mươi thành trì lớn nhỏ, mỗi thành có một thành chủ, chịu sự quản lý chung của Vô Cực kiếm phái.

Nơi chúng ta đang đứng là thảo nguyên bên ngoài thành Hải Băng. Nếu tiếp tục về hướng đông, ta sẽ đến thành Khai Minh, thành Bỏ Nhĩ, Thành Cáp Đặc, cuối cùng là Hùng thành, nằm bên bờ biển.

Tại vị trí này về phía tây, ta sẽ đi qua Hải Băng Thành, Hoàng thành, Bạch Thành, Thiên Ba thành ....

Đông Phương Thành, Tây Phương Thành, Nam Phương Thành và Bắc Phương thành. Bốn đại thành trì xoay quanh một đầu mối giao thông vô cùng

quan trọng. Đó chính là Hư không thành.

Bản thân Hư không thành là một tồn tại đặc thù, không chịu sự quản lý bởi bất cứ môn phái nào. Tuy nhiên, nhờ tài ngoại giao vô cùng tài giỏi của thành chủ của Hư không thành mà cả bốn đại phái đều đồng ý sự độc lập riêng biệt của nó.

Thành chủ Hư không thành gọi Đông Phương Nhục, là một nữ nhân, một nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Cả bờ nam Huyền Hải, nhắc tới nàng không ai không biết tên, không ai không ngưỡng mộ.

Dưới sự quản lý vô cùng thông minh, thỏa đáng của nữ thành chủ, Hư không thành phồn hoa cực thịnh. Là trung tâm mua sắm, trao đổi hàng hóa của toàn bộ bờ nam.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Vô Cực kiếm phái

Vô cực kiếm phái tọa lạc tại Thiên Ba thành, trên dãy Hằng Sơn hùng vĩ, tráng lệ.

Dãy Hằng Sơn gồm 5 ngọn núi nối liền, nhấp nhô hiểm trở, ngọn nào cũng cao trên dưới vạn trượng, đỉnh núi mây trắng mịt mờ. Dựa vào độ cao của các ngọn núi, chúng được đặt tên là Đại thần sơn, Nhị thần sơn, Tam thần sơn, Tứ thần sơn, Ngũ thần sơn. Nghe nói tên này là do lão tổ tông của Vô Cực khiếm phái đặt, cho dễ nhớ. (Ặc, lão tổ tông khá thú vị đó nhì).

Tông môn của Vô cực kiếm phái trên đỉnh Đại Thần Sơn. Cũng là nơi ở của Vô Cực Tử, chương môn đời thứ 30 của bản môn.

Vô cực kiếm phái, nhân sinh duy niệm: hành hiệp trượng nghĩa, diệt ác trừ gian. Ngoài kiếm đạo, đây còn là nơi tu luyện đạo pháp và một số loại võ công khác.

Nhị Thần sơn là nơi các đệ tử truy cầu kiếm đạo. Sơn chủ là Kiếm Trung Quân.

Tam thần Sơn là nơi truy cầu Đạo đạo của đệ tử Vô cực kiếm phái. Sơn chủ là Đạo Thần Quân.

Tứ thần sơn là nơi sinh hoạt, rèn luyện của các võ giả, những người dùng sức mạnh thân thể làm vũ khí. Sơn chủ là Ngạo Thiên Quân.

Ngũ thần sơn là nơi dành riêng cho thập đại trưởng lão, những người được vinh danh anh hùng bảng và một số nhân vật đặc biệt khác.

- Vậy mọi người có dùng kiếm để phi hành được không? Hiểu My nhìn vào thanh bội kiếm treo trên người lolita, mắt phát hào quang hâm mộ.

- Trần Tỷ tỷ, kiếm làm sao phi hành được. Tỷ nghe ai nói vậy?

- Không dùng kiếm phi hành thì làm sao leo lên đỉnh núi?

- Tuy trên đời không có phi hành kiếm, nhưng có một môn võ công được gọi khinh công.

Tại Vô Cực kiếm phái, tất cả các đệ tử đều chú trọng tu luyện khinh công. Đệ tử mới nhập môn tu luyện tại chân núi. Trình độ khinh công càng cao càng được di chuyển lên trên, địa vị, danh vọng cũng cao hơn, đặc quyền cũng nhiều hơn – Đại sư huynh ôn tồn giải thích.

Hiểu My lần nữa sụp đổ ảo tưởng. Haiz, mơ ước đứng trên phi kiếm, dạo quanh khắp thế gian, nhìn hồng trần trôi qua như hạt bụi của cô... Vỡ mộng rồi.

Tiểu mao cầu nằm trong lòng cô cười nắc nẻ. Chung sống với cô nhiều năm, làm sao nó không biết cô đang nghĩ gì?

- Trần cô nương không cần buồn bực. Khinh công cao siêu cũng có thể đạp gió cười mây, không kém đâu a.

- Lữ đại ca quả biết cách an ủi người. Hiểu My hề hề nói. Mặt méo xẹo thoáng chớp tươi tỉnh hẳn lên: - Vậy không biết các vị đây đã luyện khinh công tới cấp độ nào rồi? Ta thật ngưỡng mộ nha.

- Hai huynh ấy rất giỏi. Muội quả thật không sánh bằng. Lần này, nếu không phải muội liên lụy, dưới trình độ võ công của mình, hai vị sư huynh sẽ rất dễ dàng đột phá vòng vây... Lương tâm Phương Tình ray rứt, khó chịu vô cùng.

Đại sư huynh vỗ nhẹ nhẹ vào đầu Tình Tình, quay sang Hiểu My, khiêm tốn:

- Trần cô nương chớ nghe Tiểu Tinh khoác lác. Mặc dù ta là đại sư huynh, nhưng chỉ là đại sư huynh thế hệ này thôi. Vô cực kiếm phái còn những đệ tử khác, võ công hơn hẳn ta, đều đã xuống núi nhận nhiệm vụ.

À, ra vậy, xem như đây cũng là cách giải thích hợp lý. Vuốt vuốt tiểu mao cầu trong tay, Hiểu My chợt nhớ đến khi nãy, Phương Tinh có đề cập đến Yêu Thú tại Tây Phương thành. Liên tục miệng hỏi:

- Tinh Tinh, muội có thể nói cặn kẽ hơn về yêu thú được không?

- Trần tỷ tỷ, Yêu Thú là những chủng tộc thú khai mở linh trí, có thể tu luyện. Nhưng phương thức tu luyện chủ yếu là dùng máu huyết, hấp thu sinh mạng của con người. Ngược lại, thần thú là những chủng tộc mang trong mình huyết thống vô cùng cao quý, sớm khai mở linh trí từ lúc còn trong trứng. Khi tu luyện đến trưởng thành, có thể dùng ngôn ngữ loài người để giao tiếp. Nếu tiếp tục kiên trì, sau khi độ kiếp có thể hoá thành nhân dạng, được gọi là thú nhân tộc. Bờ bắc Huyền Hải là do thú nhân tộc cai trị đó.

Nói tới đây, Phương Tinh nhìn quả cầu trắng trong lòng Hiểu My, mắt lấp lánh hâm mộ, dịch sát tới.

- Trần tỷ tỷ, thú sủng của tỷ đáng yêu quá, tỷ có thể cho muội ôm chút được không?

Bạch Hồ trong lòng Hiểu My cất lực gãy dựa. Nó không muốn bất cứ ai khác đụng vào người nó. Thì ra cũng là một kẻ cực kì phiến khích a. Thấy nó phản ứng vậy, Hiểu My gượng cười, nhìn Phương Tinh áy náy:

- Thật tiếc, làm muội mất hứng rồi, tiểu mao cầu sợ hãi tiếp xúc với người lạ a.

- Không có chi. – dù nói vậy nhưng mặt Lolita rõ ràng mất hứng.

- Tinh Tinh, vì sao muội gọi tiểu mao cầu là thú sủng?

Phương Tinh lơ đãng chẳng nghe rõ lời Hiểu My vừa nói. Lữ Tuấn đành phải giải thích thay cô:

- Con người có thể bắt ấu thú về nuôi, làm thú sủng. Cùng với quá trình lớn lên của nó cũng bồi dưỡng tình cảm ngày càng sâu, thú sủng có thể cùng kẻ vai, chiến đấu với chủ nhân của mình.

Ngược lại, thần thú cũng có thể bắt con người về làm nhân sủng. Nói tới đây, nhân sủng cũng có nét khá giống muội đó. Họ chỉ được mặc áo quần bằng da thú thôi, chỉ là không sang trọng, tinh tế bằng trang phục của muội. (Nhị sư huynh thật khéo. Từ Trần cô nương thành muội rồi!)

- Phụt, Hiểu My lão đảo, suýt chút bật ngựa ra sau. Nhớ đến bộ dạng lúc đầu của mình khi mới xuyên không. Hiểu My gặm chân tức tối: Lão Thiên, chơi tôi à! Tường xuyên đến xã hội nguyên thủy, ai ngờ lại là dị giới có thể tu chân. Tường xuyên làm người khai sáng văn minh, ai dè là một nhân sủng còn bị bỏ rơi hay bỏ trốn gì đó. Kiếp trước cô đã làm gì nên tội mà bị lão thiên đối xử thế này. Oa, oa...

Ngược lại với mõng ngếch nào đó đang gào thét, oán trời trách đất trong lòng, tiểu mao cầu lại vô cùng đắc ý. Thiếu điều muốn vỗ đùi bốp bốp cười to: Ha ha, xem ra cả đời này cô đừng hòng thoát khỏi bàn tay nó. Không tệ, không tệ. Ha ha ha

Đỗ Minh trầm lặng này giờ cũng thốt ra nghi vấn trong lòng:

- Trần cô nương, tiếp theo cô có dự định gì chưa?

- Phải đó tỷ tỷ. Vô công tỷ tỷ xuất thần nhập hoá như thế, có muốn đi ngao du thiên hạ hay dừng chân tại đại thành nào hay không?

Ặc, nghe đến từ “vô công xuất thần nhập hoá”, Hiểu My bị sặc nước miếng của chính mình. Ngẩng khuôn mặt đó bưng lên, vội vàng cái chính:

- Gì mà xuất thần nhập hoá, thật ra, ta chẳng biết chút võ công nào, chỉ là mạnh hơn người thường một tí, một tí thôi. – Lại bắt đầu khiêm tốn.

Ba huynh muội Phương Tinh mặt ngạc nhiên, chẳng thể nào tin được.

- Thật ra, lần này xuống núi, ta muốn tìm hiểu, trải nghiệm hồng trần. Chỉ là giờ mới nhận ra, mình một hồi mơ mộng. Ngay cả đi đâu về đâu cũng chưa xác định được. Ta lại chẳng có tiền bạc hay phương tiện gì để tiếp tục sinh tồn. – Ai đó trông vô cùng đáng thương, nói tiếp.

- Hay là Trần cô nương đến Vô Cực kiếm phái đi. Môn phái chúng tôi sẽ không thiếu một cái chén, một đôi đũa cho cô đâu. Đỗ Minh đề nghị.

- Đúng đó, với thể lực phi thường vậy, muội có thể làm đệ tử Tứ Thần Sơn, hoặc gia nhập Nhị Thần sơn cùng chúng tôi.

Lữ Tuấn cũng đưa ra một lời khuyên nhủ.

- Đến Vô cực kiếm phái, học kinh công. Quả là một ý kiến hay. Hiểu My reo lên mừng rỡ - Nhưng không biết làm sao mới được quý phái thu làm môn đệ?

- Trần tỷ tỷ đừng lo, phụ thân muội là Kiếm Trung Quân Phương Chiến. Chỉ cần muội nói một tiếng, đảm bảo tỷ sẽ thuận lợi qua ải. Huống chi, tỷ còn là ân nhân cứu mạng của bọn muội.

À, đây chính là đi cửa sau. Đi cửa sau một cách công khai nữa là khác. Hiểu My ngửa mặt nhìn trời.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Kim Vỹ Kê

Sau khi quyết định sẽ đầu nhập Vô Cực kiếm phái, Hiểu My lập tức cùng mọi người thay đổi xưng hô. Tiểu la li nhất định buộc cô phải gọi là sư tỷ. Ha, lúc đầu hơi ngượng, nhưng tập gọi vài lần thấy cũng quen, vui vui nữa là khác.

- Đại sư huynh, nhị sư huynh, tiểu sư tỷ.

- A, tại sao lại là tiểu sư tỷ, không chịu, không chịu... tiểu mỹ nhân giãy nảy, nũng nịu phản đối.

Kháng nghị vô hiệu. Mọi ha ha cười.

Bất chợt, bầu không khí hài hoà đột nhiên bị phá vỡ bởi nhao nhác âm thanh. Quác... quác....

- Tại sao ở đây lại có tiếng gà kêu? Phương Tinh hơi kinh ngạc.

Hiểu My vỗ trán: Ấy chết, ấy chết, muối quên mất. - Cô vội chạy đến phía sau bụi rậm to kề đó, vác gánh gà lên vai, bước ra nhìn mọi người, đặc ý nói:

- Để ăn mừng cho buổi tao ngộ hôm nay, muối xin mời mọi người một bữa cơm ra mắt.

- Không phải chứ! - Lữ Tuấn hét lên. - muối muối, ở đâu mà muối tìm được nhiều Kim Vỹ kê thế này? Trời ạ, muối cho huynh biết là huynh đang mơ đi.

Biểu tượng nhị sư huynh hết sức khoa trương. Hiểu My vô tội hỏi:

- Nhị sư huynh, huynh gọi đây là kim vỹ kê à? Muối thấy chỉ đẹp hơn gà bình thường chút thôi à?

Đỗ Minh ép xuống kích động trong lòng, nhìn đám gà bị treo ngược trước mắt, chậm chậm nói:

- Trần sư muối, đây này gọi là Kim Vỹ kê – một loại gà vô cùng hiếm quý. Thịt của nó tăng cường sinh lực cho người tu luyện. Trước đây, cũng chỉ xuất hiện ở Tây Phương Thành, nhưng số lượng cực ít. Ở đâu muối có nhiều thế này?

- Vô tình bắt được, vô tình bắt được. Hiểu My đâu dám nói cái món này đầy rẫy trong sơn cốc, cô ăn đến ngán ngược ngán xuôi.

- Trời ạ, muối đúng thật biến thái mà. Vô tình cũng nhặt được bảo tàng. Nãy giờ chúng ta ngồi gần kho báu cũng chẳng hay.

Tiểu mao cầu khinh thường. Nếu không phải đám gà vô dụng này choáng váng vì cả hành trình xuyên qua vân vụ, cộng thêm nó đe dọa lúc đầu, bọn chúng sớm đã bị phát hiện ra.

- Sư muối, muối định dùng chúng để đãi tỷ và các sư huynh sao? Phương Tinh kích động hỏi.

- Uhm – Hiểu My gật đầu một cách hiển nhiên.

- Hay là thế này, Đỗ Minh tiến lên nói, muối bán lại cho môn phái. Chúng ta sẽ không để cho muối thiệt thòi.

- Đúng vậy, sư muối. Lần này các huynh gặp nạn cũng liên quan đến đám Kim Vỹ kê này. Nghe nói có người phát hiện tung tích của chúng. Bọn huynh mới hạ sơn điều tra. Tưởng việc nhẹ nhàng, ngờ đâu giữa đường bị ám sát.

- À, vậy các sư huynh có đoán ra được đám hắc y lúc này là ai không?

Đặt đòn gánh trên vai xuống. Hiểu My dò hỏi.

- Không đoán ra được. Môn phái chúng ta hành hiệp trọng nghĩa, diệt ác trừ gian ở khắp nơi nên cũng trâu chọc không ít kẻ thù.

- Muối muốn ăn Kim Vỹ kê - Lolita nãy giờ nhìn chăm chăm đám gà sắc sỡ, lúc này mới xuất ra ý kiến cá nhân.

- À, vậy thì ăn thôi. Giải quyết cái bụng trước mắt. Số còn lại thì các huynh cứ mang về. Nói mua bán làm gì. - Hiểu My vô cùng rộng rãi.

- Đầu được, chuyện nào ra chuyện đó, hiện tại muội còn chưa chính thức trở thành đệ tử Vô cực kiếm phái, chúng ta không thể chiếm tiện nghi của muội được.

Dưới sự nài nỉ của Phương Tinh cùng sự kiên quyết của Hiểu My, hai nam tử đành chào thua. Thật lòng, họ cũng muốn nếm thử thịt Kim vĩ kê. Trước đây, chúng chỉ xuất hiện trên bàn, trong các cuộc gặp gỡ cấp lãnh đạo do Tây Phương thành chiêu đãi. Giờ xem ra có lộc ăn rồi. Thật muốn cảm ơn bọn thích khách khi nãy vài tiếng a...

Nhờ nhị sư huynh gom củi nhóm lửa, Hiểu My thuần thực vận cổ hai con Kim Vĩ kê rồi làm món gà ăn mỳ.

Sau một thời gian chờ đợi, cả bọn khoanh gối ngồi trên vệ cỏ, tập trung đánh chén. Cầm đùi gà vàng rực trên tay, nhìn hơi khói lượn lờ trước mặt. Hiểu My cảm thấy một sự ấm áp dâng lên nhẹ nhẹ trong lòng. Tiếng nói, tiếng cười rộn rã.

Mặt trời trốn xuống chân mây, lừng lờ hoàng hôn một màu đỏ ửng. Dùng tay sờ xuống mái tóc rối bay bay trong chiều gió lộng, Lữ Tuấn đề nghị mọi người chuẩn bị khởi hành.

- Đại sư huynh, theo đệ, có đám Kim Vĩ kê của Trần muội muội, xem như chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, không cần phải tiếp tục tiến lên. Chi bằng ta nhanh chóng trở lại Hải Băng thành, tìm khách điểm nghỉ ngơi, dù sao, các vết thương trên người cũng cần chữa trị cẩn thận.

- Muội đồng ý với nhị sư huynh. Ta quay lại thôi.

- Được. – Đỗ Minh dứt khoát – Nhưng ngựa đã không còn, Trần muội muội là không biết võ công. Chúng ta đành đi bộ vậy.

Bốn người, một thú dập tắt lửa, thu dọn mọi thứ gọn ghẽ lên đường. Lữ Tuấn tình nguyện gánh đám gà băng băng đi trước. Phương Tinh nửa đi, nửa dựa vào đại sư huynh. Hiểu My sau đeo ba lô, trước đeo túi da, tay ôm tiểu mao cầu nổi buồn.

- Các sư huynh, sư tỷ có muốn nghe kể chuyện không? Hiểu My tìm đề tài giết thời gian.

- Muội có chuyện gì thú vị à? Lữ Tuấn ngoái đầu lại hỏi.

- Tất nhiên. Hiểu My khẳng định rồi bắt đầu kể chuyện bằng một giọng điệu hết sức biểu cảm...

Tại một vương quốc xa xôi kia, có một hoà thượng vắng lệnh để quân, lên đường sang Tây trúc thỉnh kinh, mang về truyền bá cho chúng dân, phật tử. Trên đường, Hoà thượng thu nhận một bạch long hoá thân thành bạch mã, cùng ba đồ đệ hết sức phi phàm. Đại đồ đệ gọi Tôn Ngộ Không...

Mọi người đều háo hức lắng nghe câu chuyện của Hiểu My. Lúc vui thì cười hắc hắc, lúc buồn thì xụ mặt thở than. ... Cuối cùng, đại sư huynh quay sang Hiểu My, nhìn người không ngừng thao thao bất tuyệt, nghi ngờ hỏi:

- Sư muội, Sa Ngộ tịnh gánh hành lý đi trước mở đường khác nào nhị sư đệ? Trừ bát giới ham ăn, biếng lười, ưa nịnh bợ chắc là tiểu Tinh rồi. Muội từng một tay xách thân cây thì như Tề thiên đại thánh cảm gây như ý. Chẳng phải huynh đây thành Đường tam tạng – trung tâm rắc rối của mọi tai kiếp đó sao?

Hiểu My chân chó, mỉm cười đầy gian xảo: Đại sư huynh anh minh, tiểu muội xin bội phục, bội phục a...

- Cái gì, muội ví huynh như Sa ngộ tịnh luôn ăn phải thiệt thòi trong ba đồ đệ à. Một muội như vậy cũng có thể nghĩ ra. Vậy đừng trách huynh đi trước, bỏ mặc mọi người nhá. Ha ha ha...

Lữ Tuấn giả vờ tức giận. Sau khi nói cười thì vận công đề khí, đập gió lướt đi. Mọi người nhanh chóng đuổi theo. Sau lưng, bụi mờ ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trở lại Hải Băng Thành

Đoàn người vừa đi, vừa nói cười hoan hỉ. Trăng chưa kịp lên cao, trước mắt đã thấy xuất hiện một toà thành đá trắng đầy kiên cố, mỹ lệ. Cổng thành khảm đá xanh, nạm ba chữ vàng khí thế: Hải Băng Thành.

Từ xa nhìn lại, cả toà thành lung linh như một khối ngọc to không ngừng phát ra vẻ rực rỡ, hào quang của chính nó.

Đến gần, Hiểu My càng thêm cảm thán sức sáng tạo và sự khéo léo vô hạn của người xưa. Từng viên đá ở đây, từ kích thước tới hoa văn đều đồng nhất. Thậm chí, không thể nhìn ra khe hở chứng tỏ sự ghép nối các tảng đá lại với nhau. Một kiến trúc tuyệt vời, không thua gì toà kim tự tháp Kheops của Ai cập cổ đại.

Băng qua cổng thành, từng con đường đá trải dài, đan chéo. Từng ngôi nhà kín cổng tường cao nằm sát vào nhau lần lượt xuất hiện. Dù đêm đã về

khuya, nhưng ánh sáng le lói phát ra từ các toà khách điểm, những toà đại viện cũng đủ chứng minh cho sự phồn hoa không thể che dấu của Hải Băng Thành.

Dùng ám hiệu, gõ cửa một đại môn cổ kính trong khu vực trung tâm, chỉ một loáng sau, cửa mở. Một lão hán cầm đèn bước ra. Nhìn thấy người trước mặt, lão hán đầy kính cẩn khom mình:

- Mời thiếu gia, tiểu thư vào nghỉ ngơi, lão sẽ nhanh chóng chuẩn bị thức ăn và nước tắm.
- Đa tạ Ngô Thúc, xin lỗi vì chúng tôi đến mà không báo trước. Làm phiền mọi người rồi.
- Không sao, không sao. Đứng khách khí với lão làm gì. – Ngô Thúc hiền lành trả lời.

Mọi người theo lão hán vào trong. Lữ Tuấn giao gánh gà trên vai cho Ngô thúc, trịnh trọng dặn dò:

- Thúc dặn người chăm sóc cẩn thận, tương lai môn phái chúng ta còn dựa vào nó đó. (Ặc ặc)

Đại Ngô thúc nhìn rõ thứ trên tay mình là đám Kim Vỹ kê. Mặc dù trong lòng rất kinh ngạc, nhưng dù sao cũng là người từng trải, chỉ vâng nhẹ một tiếng rồi mang vào trong.

Lữ Tuấn trút được gánh nặng, xoa xoa bờ vai, hồ hởi nói:

- Cũng may là đêm vắng không người, nếu là ban ngày, mọi người thấy một thân quang gánh này, hình tượng tiêu sái, anh tuấn, phong độ ngời ngời cả đời ta chắc hủy hoại sạch sẽ.
- Nhị sư huynh, mọi người nếu thấy thì chỉ hâm mộ, nhón nháo đuổi theo huynh khắp đầu đường cuối ngõ thôi. – Phương Tình chớp mắt trêu ghẹo.
- Không hẳn, có lẽ sẽ nhanh chóng bị diệt sát, đến xương cốt cũng chẳng còn – Đỗ Minh góp tiếng, mặt vô cảm lạnh tanh.

Đại sư huynh ơi đại sư huynh, đến giờ muội mới biết huynh cũng là người hài hước như vậy. - Hiểu My vỗ vỗ trán - Có cảm giác như không phải mình cô xuyên không a...

Qua hành lang gấp khúc, đoàn người quen cửa quen nẻo, bước vào một căn phòng rất rộng. Những ngọn đèn ở bốn góc xung quanh phòng và giữa sảnh soi sáng toàn bộ phần nội thất bên trong. Các vật dụng bài trí có chút đơn nhưng không kém phần sang trọng. Vách tường treo một bức tranh sơn thủy, dù không phải dân trong nghề nhưng Hiểu My cũng phải công nhận, bút pháp rất cao thâm. Chắc là kiệt tác của một nhân vật nổi tiếng nào đó. Góc bên phải của bức tranh có đề một bài thơ. Kinh hi là chữ viết ở đây, cô hoàn toàn đọc được:

Dừng chân giữa chốn hồng trần

Nâng chung rượu đắng, thêm phần cảm thương

Công danh, quyền quý khinh thường

Tiêu dao sông núi, một đường mây bay

Trăm năm dâu bể đổi thay

Quay đầu nhìn lại, ngu say lối về.

(Tác giả chém gió đó!)

Thấy Hiểu My thần thờ, Lữ Tuấn tiến lại gần, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Bức tranh này có vấn đề gì à?
- À không. Có chút giật mình, cô nhẹ cười chỉ vào bức tranh, nói tiếp: Muội thấy bức tranh này rất đẹp, bài thơ cũng rất hay nên hơi thất thần một chút.
- À, ra vậy. Đây là tác phẩm của chủ nhân đại viện này, một sư huynh đi ra từ Nhị thần sơn. Có dịp, sẽ giới thiệu cho muội muội gặp gỡ.
- Huynh ấy hôm nay không ở đây sao? Hiểu My nghi ngờ hỏi.
- Vô Trần sư huynh đã đi Tây Phương Thành chấp hành nhiệm vụ, dăm bữa, nửa tháng chắc không về kịp.

Phương Tình dìu Đỗ Minh ngồi xuống chiếc ghế ở giữa phòng, ngẩng đầu lên giải thích.

- À, ra vậy. Hiểu My gật gật đầu.

Lúc này, Ngô thúc bước vào, phía sau là phụ nhân mang theo một mâm nóng hổi thức ăn. Khói bốc lên nghi ngút. Mọi người vội vã ngồi quay quần xung quanh bàn.

Sau khi com no thịt say, Hiểu My vuốt vuốt bụng, hề hề nói: Lâu lắm rồi muối không được ăn bữa com ngon đến vậy. Còn có cả bánh bao trắng trắng mềm mềm, thơm nức mũi! Thích thật.

Tiểu mao cầu leo lên đầu vai cô, đưa móng vuốt bé xíu xia xia răng, liếc mắt khinh thường: Dối trá. Trước đây, hôm nào chả ăn toàn kỳ trân dị quả. Cô còn khen tới chê lui. Giờ chỉ nấy món phàm tục này cũng làm cô xúc động mém khóc. Phụ nữ đúng là không tin được.

- Cái này gọi là đổi khẩu vị, biết không? Thịt cá suốt ngày cũng nên có một chút rau xanh mới tốt cho hệ tiêu hoá chứ!

Nhìn thấy ánh mắt của nó, Hiểu My nhỏ giọng thì thầm.

Trái ngược với Tiểu mao cầu, Phương Tinh lại nhìn tiểu sư muối mới toanh của mình đầy đau xót. Thật tội nghiệp a! Sống trên núi tuyết rồi đến một bữa com đơn giản cũng chả có để ăn. Trần sư muối thật đáng thương, quá đáng thương.

Hình như ai đó quên mất mấy con Kim Vỹ kê từ đâu mà có. Hắc hắc..

Ngồi với nhau thêm một lát, mọi người lần lượt giải tán. Mấy gã sai vặt tiến lên, dẫn họ về phòng của mình.

Đại viện này là tài sản của đệ tử Vô Cực kiếm phái, cũng là một trong các trạm dừng chân phân bố rải rác khắp các thành trì trong phạm vi quản lý của bản môn, vì vậy, luôn có phòng trống cho đệ tử khi xuống núi chấp hành nhiệm vụ.

Mới đầu, Đỗ Minh định tìm khách điểm để nghỉ ngơi. Nhưng nghĩ đến sự trân quý của đám Kim Vỹ kê và những phiền phức có thể gặp phải giữa đường, đành chọn nơi này dừng lại. Nửa đêm gõ cửa quấy rầy, quả có phần quá đáng. Nhưng tình thế bất buộc, phải chịu thôi.

Vừa mở cửa phòng, đã thấy một thùng nước tắm còn bốc lên hơi ấm. Hiểu My cảm ơn người dẫn đường rồi tiến vào bên trong, đóng cửa lại.

Đuổi tiểu mao cầu trên vai xuống, cô thoát y, nhanh chóng nhảy vào bồn. Ngâm người trong làn nước ấm áp, ngứa đầu ra sau, mắt im dim thích ý: Thật thoải mái a. Cuối cùng cũng được sống cuộc sống của con người rồi.

Tiểu mao cầu nằm trên giường, thấy cảnh mỹ nữ khoả thân, một dòng máu nóng phun ra từ mũi. Nó lén lút quẹt vào tấm màn che màu hồng nhạt, rồi tung cả người vào bồn nước, nổi lênh bênh như cục bông tắm trắng tinh. - Dù sao, cũng không phải lần đầu tắm chung. Của nó thì trước sau gì cũng là của nó. Đây là việc kinh thiên địa nghĩa. - Ai đó tự biện hộ cho hành động trơ trẽn của chính mình.

Đang mơ màng tận hưởng, nghe tiếng động, Hiểu My mở mắt ra, nhìn nhìn rồi mặc kệ. Đáng thương ai đó hoàn toàn quên mất lời dạy dỗ của sư huynh. Thần thú cũng có thể hoá thành người. Thua thiệt, thua thiệt lớn a!

Thói quen thật đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Á nhân

Một đêm ngon giấc.

Sáng hôm sau, khi mặt trời đã lên tới ngọn tre, Hiểu My vẫn cuộn mình trong chăn, chẳng buồn nhúc nhích. Đợi đến khi cửa phòng liên tục phát ra những âm thanh khô cằn lập đi lập lại. Cô mới chậm rì rì lật người, xuống giường, lần mò bước ra. Dụi dụi đôi mắt tèm nhem, biếng lười lên tiếng.

- Tiểu sư tỷ, sớm a.

Phương Tinh, một thân thanh y như nhánh lưu ly rạng ngời dưới nắng, vài sợi tóc theo gió lật phất, lướt khẽ qua bờ môi hồng tươi, mỉm cười cùng người đối diện.

- Trần sư muối, chỉ mình muối còn nướng ngủ lúc này thôi.

Giao chậu rửa mặt vào tay Hiểu My, cô bước thẳng vào phòng. Ung dung ngồi trên chiếc ghế nhỏ, chờ đợi.

- Muối tự sửa soạn nhanh một chút, ta có món quà bất ngờ dành cho muối.

Bị hai chữ quả lớn thu hút, Hiểu My dùng một tốc độ sét đánh, chưa tới một khắc đã thu thập chính mình hoàn hảo. Xong quay sang người nào đó đang nhàn nhả cạnh bên, mắt long lanh giục giã: Quả đâu, quả đâu?

Nhìn bộ dạng như con chó nhỏ của nàng, Phương Tinh ha ha bật cười. Tiểu sư muội này to xác hơn cả cô mà lại có biểu hiện ngây thơ như thế.

Dẫn Hiểu My sang phòng của mình, lolita mang một túi vải màu tím sẫm đặt lên bàn, mở ra.

- Trần sư muội, đây là quả sư tỷ chuẩn bị cho muội, nhìn xem có thích không?

- Wow, quá đẹp. Tiểu sư tỷ, bộ trang phục này là tỷ chọn à?

Nâng lên bộ váy áo màu hồng nhạt, điểm hoa trắng lác đác trên thân, Hiểu My vui mừng ướm thử.

Phương Tinh hướng dẫn cô cách mặc rồi tề nhị ra ngoài. Nửa khắc sau, mới quay lại kiểm tra, nhìn Hiểu My không ngớt lời khen ngợi. Án sư muội ngồi ngay ngắn xuống bàn trang điểm, cô nhanh nhẹn thực hiện một loạt thao tác như nước chảy mây trôi. Chẳng mấy chốc, búi tóc song bình hoàn đã chỉnh chỉnh tề tề được tạo. Cắm vào trên đó mấy đoá hoa lụa màu tím phớt và một cây trâm ngọc hình bướm trắng với hai dây kết đá rủ xuống bên tai, quá trình trang điểm kết thúc..

Nhìn vào gương, Hiểu My vô cùng kinh hi. Nào có cô gái nào không vui mừng khi biết mình cũng là một trang quốc sắc thiên hương.

Hiểu My cảm kích, đa tạ Phương Tinh. Giọng có chút nghèn nghẹn.

Phương Tinh cười cười, đưa cho cô đôi giày vải màu đỏ có thêu hoa bách hợp. Sau đó, cả hai dẫn nhau ra ngoài.

.....

Chính sảnh.

Đỗ Minh cùng Lữ Tuấn đang chuyện trò cùng Ngô thúc. Đám Kim Vỹ kê đã được bí mật đưa lên xe ngựa, thẳng tiến Thiên Ba thành vào lúc tinh mơ. Đỗ Minh viết cho sư phụ Phương Chiến một phong thư, báo cáo mọi chuyện về Trần Hiểu My và tình hình chung của ba huynh muội. Đồng thời, cũng xin nán lại vài hôm, đợi thương thế hoàn toàn hồi phục.

Đang lúc nghe Ngô thúc trình bày một số sự việc liên quan đến Vô cực kiếm phái tại thành Hải Băng, Lữ Tuấn lơ đãng liếc mắt ra ngoài. Bất chợt thấy hai thân ảnh như tinh linh xuất hiện, song song đi tới.

Ngoài tiểu sư muội Tinh Tinh vô cùng quen thuộc, người phía sau, hồng y như hoạ, mắt ngọc mây ngài, lúng liếng môi cười nhìn cảnh sắc hai bên. Tay áo phiêu diêu bay bổng. Eo thon nhỏ uyển chuyển dong đưa. Vóc dáng hoàn mỹ, thướt tha như lãng ba tiên tử. Trời ạ? Nếu không phải nhìn thấy tiểu mao cầu đang biếng nhác vui trong lòng nữ nhân, hẳn sẽ không nhận ra đó là Trần muội muội.

Hiểu My gật đầu với mọi người.

- Đại sư huynh, nhị sư huynh, Ngô thúc, ngày mới tốt lành a!

Đỗ Minh cùng Ngô thúc quay người sang nhìn Trần Hiểu My, ánh mắt thoáng qua chút kinh diễm rồi biến mất. Tiếp tục bàn giao vài việc vặt cuối cùng.

Phương Tinh hươ hươ bàn tay, cười hi hi, không hề kiêng nể:

- Nhị sư huynh, hồi thân a. Nước bọt chảy cả ra ngoài kia.

Lữ Tuấn xóc xếch, ngượng ngùng đỏ mặt.

- Đệ Trần muội muội chê cười rồi. Huynh chỉ là quá đổi ngạc nhiên. Chỉ mới một đêm không gặp mà muội thay đổi đến khó thể nhận ra. Huynh cũng có quà tặng muội đây.

Nói rồi, Lữ Tuấn tháo xuống ngọc bội phi thủy hình trăng khuyết đang đeo bên hông, nhẹ đặt vào lòng bàn tay Hiểu My. Phương Tinh thấy vậy, vờ ghét bỏ, lầu bầu mấy tiếng:

- Nhị sư huynh thật không phải, ngay cả thứ quý trọng như vậy mà cũng lấy ra được. Ghen tị mà.

Lữ Tuấn cười, gõ đầu cô một tiếng rõ to.

- Muội ghen tị thì tìm đại sư huynh mà lấy. Phân bì với sư muội của mình thì có gì hay. Mất hết phong độ người làm sư tỷ a.

Hiểu My vờ khách sáo vài câu rồi nhận lấy ngọc bội, cũng học Lữ Tuấn đeo vào phần váy dưới eo. “Quà tặng miễn phí, có ngu mới không lấy. hehe”.

Tiền Ngô thúc ra cửa, Đỗ Minh quay vào, hoà chung cùng bầu không khí hài hoà, vui vẻ.

- Còn đây là quà của sư huynh.

Đỗ Minh vừa nói, vừa đặt lên tay Hiểu My một túi gấm màu xanh, hơi nặng.

Hiệu My mở túi quan sát, thấy rất nhiều thỏi vàng lấp la lấp lánh, xen kẽ là những thỏi bạc chừng 10 lượng cũng chiếu sáng ngân quang.

- Đại sư huynh, đừng nói là huynh moi hết cả gia tài tặng muội đó nha. Muội nhận rồi thì đừng hối hận đòi lại đó.

- Ha ha ha, Trần muội muội yên tâm. Chỉ là chút thành ý nho nhỏ, lát nữa nhị sư đệ sẽ dẫn muội và Tình Tình ra ngoài dạo phố. Thích gì cứ mua. Khi về tới môn phái, sư phụ sẽ giao gấp ngàn lần hơn số vàng bạc này cho muội để chia lại đám Kim vệ. Muội cứ an tâm tiêu xài.

Thăm hỏi vài câu, Lữ Tuấn dẫn theo hai sư muội ra ngoài, Đỗ Minh lưu lại vừa đường thương, vừa xử lý nội vụ.

.....

Ban ngày, đường phố tại Hải Băng thành người ngựa ngược xuôi, vô cùng náo nhiệt. Các cửa hàng tấp nập, ra ra vào vào. Tiếng tiểu nhị dạ thưa đơn dả, tiếng khách nhân ngạo nghễ khen chê...

Hai bên lề đường, có rất nhiều người bày đồ trên mặt đất, rao bán vật phẩm, có đặc biệt, cũng có tầm thường. Đa phần đều là dân chúng bản hàn, cũng có khi là người giang hồ, tứ phương lang bạt.

Hoà chung cùng dòng người qua lại, Hiểu My có cảm tưởng như dạo chơi trên phố đi bộ. Không khí thật không sai.

Bất chợt, ánh mắt Hiểu My dừng lại thật lâu trên một gian hàng phía bên phải. Thu hút cô không phải là những thứ vật phẩm đơn sơ mà là người bán hàng nhỏ bé, nhút nhát với mái tóc bạch kim và đôi tai nhọn hoắt. Đáng nói, giữa cảnh phồn hoa, rục rờ nơi đây. Gian hàng đó lại quá lẻ loi, cách biệt.

Chủ gian hàng thấy có khách nhân ghé, vội vội vàng vàng giới thiệu:

- Tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ có thích tảng đá nhiều màu sắc này không? Đệ vất vả lắm mới tìm được nó gần một khe suối. Còn chậu hoa này nữa, rất hợp với tỷ.

Thằng bé vừa nói vừa chú tâm quan sát từng cử động nhỏ trên gương mặt nữ nhân. Đôi mắt trong vắt màu tím sáng lên muôn vàn hy vọng.

Nhìn sâu trong đôi mắt đó, Hiểu My cảm nhận được một nỗi cô đơn lẫn bi thương khó nén. Cô như thấy hình ảnh của chính mình, cũng lạc lõng, bơ vơ nơi dị giới, không gia đình, không người thân.

- Tiểu đệ đệ, đệ biết đá này là đá gì? Hoa này là hoa gì sao?

Thằng bé ấp úng gãi đầu: Đệ... đệ... không biết?

Phượng Tình kể bên, trở tay chợt vào mái tóc trắng của nó. Nó sợ hãi, co rút thật nhanh:

- Hay nhỉ? Cái gì cũng không biết mà dám giới thiệu cho chúng tôi.

Hiệu My thương xót, nhìn Lolita nhắc nhở:

- Tiểu sư tỷ chớ đùa. Tiểu đệ đệ đừng sợ, mấy hòn đá này khá thú vị, tỷ mua giúp đệ. – Cô quay sang nói cùng thằng bé.

Hiệu My dùng 10 lượng bạc chỉ để mua mấy hòn đá vô tri. Lữ Tuấn cho cô một ngón cái, cười cô ra tay rất bạo.

Lại tiếp tục dạo một vòng, cả ba quyết định dừng chân trong một tửu điểm dùng cơm trưa. Vừa ngồi xuống bàn, tiểu nhị lăng xăng bước tới, niềm nở mời mọi người lựa chọn thức ăn.

Gọi vài món ăn môn bài của tửu điểm. Hiểu My rót chén trà, đưa lên miệng, khẽ nhấp. Chợt nhớ tới chuyện vừa rồi, buộc miệng hỏi:

- Nhị sư huynh, thằng bé tóc trắng khi nãy, hình như không phải người?

Lữ Tuấn gật đầu khẳng định: Không hoàn toàn là người. Nó là Á nhân.

- Á nhân? Hiểu My kinh ngạc thốt lên.

- Á nhân là hậu duệ của người và thần thú. Trong người mang huyết thống nửa người nửa thú. Tuy nhiên, nó lại không thể độ kiếp khi tu luyện.

Ngược lại, huyết thống hỗn tạp nên các môn phái cũng chẳng mấy quan tâm.

Nếu được sự bảo bọc của phụ mẫu thì tốt, không thì phải tự lăn lộn sinh tồn, giống trường hợp vừa rồi muội gặp.

- Thật tội nghiệp. Hiểu My nhắm mắt thờ dài.

Mỗi người đều có rất nhiều sự lựa chọn trong suốt cuộc đời. Nhưng có một việc không thể lựa chọn. Chính là lựa chọn phụ mẫu của chính ta.

Yên vị trong lòng Hiểu My, tiểu mao cầu trầm ngâm, nặng nề suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nhận đệ đệ

Sau bữa cơm trưa, mọi người kéo nhau rời khỏi tửu điểm. Lữ Tuấn thực hiện đúng chuẩn của một hướng dẫn viên du lịch kiêm vệ sĩ riêng, à, phải nói kiêm luôn chức siêu cấp vú em chính hiệu.

Hai cô nàng tay trong tay, nhàn nhã nói cười, đi phía trước. Nhị sư huynh tay xách nách mang, khệ nệ khuôn vác phía sau. Tuy có chút mất mặt, nhưng được chăm sóc cho hai sư muội, xem như một phần điểm phúc, chỉ có thể ngò, khó có thể cầu (Điển hình loại người thích bị ngược).

- Sư muội, tiếp theo muội muốn đi đâu?

- Nơi chế tạo đồ trang sức đi. – Do dự một lúc, Hiểu My đề nghị.

Phụ nữ yêu thích đồ trang sức là chuyện hiển nhiên. Nhất là đối với phụ nữ càng đẹp thì càng có yêu cầu cao với tất cả những thứ có thể xuất hiện trên người mình.

Chường quỳ Trân Bảo Các thấy đoàn người xuất hiện. Nhìn trang phục liền biết là đệ tử Vô Cực Kiếm Phái, không dám chậm trễ, vội vã tiến lên.

- Các vị thiếu hiệp, hoan nghênh ghé thăm bỉ các.

- Chường quỳ, xin hỏi ở đây có nhận làm đồ trang sức từ đá quý không? À, loại như cẩm thạch đó... Hiểu My lịch sự đặt vấn đề.

- À, có có, xin mời ba vị vào trong, chúng ta từ từ trao đổi.

Bước vào một nhà gian dành riêng cho khách quý, Hiểu My lấy từ trong túi da thú ra mấy hòn đá vừa mua, cộng thêm đồng đá cuội cô nhặt được ở sông, chất thành núi nhỏ trước mặt mọi người. Hướng ánh mắt sang vị chường quỳ, cô hào hứng nói:

- Tôi muốn nhờ ông phân chia, mài giữa mỗi viên đá này thành những hạt tròn nhỏ như ngọc trai. Sau đó, cứ mỗi hai mươi một viên lại kết thành vòng tay, liệu có thể?

Quan sát thật kỹ mấy hòn đá đủ bảy sắc cầu vồng, chường quỳ suy tư một thoáng, xong, mới ôn tồn lên tiếng.

- Cô nương. Nếu cô tin tưởng bọn quỳ, chúng tôi sẽ toàn lực cố gắng. Nhưng nếu có gì trục trặc, rất mong cô lượng thứ. Đây là lần đầu tiên chúng tôi chế tạo trang sức từ vật liệu như vậy.

- Không sao, không sao – Hiểu My khoác tay, cho chường quỳ một lời cam kết – chỉ cần là cố gắng hết sức, nếu thành công, tôi sẽ vô cùng cảm kích, bằng không, xem như một hồi nghịch ngợm, tuyệt không khó dễ bần các đây.

Nghe vậy, chường quỳ an tâm, hẹn Hiểu My ba ngày sau đến nhận đồ, không cần đặt cộc trước chi cả.

Ra khỏi cửa Trân Bảo Các, Phương Tinh không nén nổi tò mò, nhìn hiểu My đầy nghi vấn.

- Chỉ là đồ vật trên núi, muốn mang theo để hoài niệm vậy thôi. Hiểu My cười cười giải thích.

À, ra thế!

.....

Vừa dạo, vừa mưa sấm một ngày, chân có chút run run. Nhìn sắc trời dần tối, cũng đến lúc trở về, tránh cho đại sư huynh lo lắng.

Gần tới đại viện, bất chợt, từ hẻm nhỏ gần đó, tiếng rên xiết nặng nề, khe khẽ truyền ra. Vô Cực kiếm phái vốn lấy hành hiệp trượng nghĩa làm tôn chỉ nên không thể nào bỏ mặt.

Lần tìm đến nơi phát ra âm thanh suy yếu, cả ba nhìn thấy một vóc dáng gầy gò cuộn mình trong bóng tối, mái tóc bạch kim xơ xác, tả tơi xoã qua một

bên, để lộ gương mặt sưng húp, có nét quen thuộc của á nhân đã gặp gỡ sáng nay.

- Tiểu đệ đệ, tiểu đệ đệ. Sao lại thế này? – Hiểu My không kịp suy nghĩ đã lao tới, đỡ á nhân tựa vào người mình, giọng nói đặc biệt khản trương.

Nghe giọng điệu đầy quan tâm, lo lắng của Hiểu My, á nhân từ từ mở mắt. – Tỷ tỷ xinh đẹp. Đệ cuối cùng cũng gặp được tỷ rồi. – Mím cười đầy mãn nguyện, một giọt nước mắt lăn xuống khoé môi, nó buông tay, ngất xỉu.

Lữ Tuấn bước nhanh tới, đặt ngón trỏ lên cổ tay nó, cau mày bất mạch. Sau, thần sắc có chút khó coi: Nó bị nội thương vô cùng nghiêm trọng, không kịp thời chữa trị sẽ khó qua nổi đêm nay.

Cứu một mạng người còn hơn xây dựng bảy tháp phù đồ. Hiểu My bế thẳng bé trên tay, băng băng chạy về đại viện. Tiểu mao cầu lắc lẻo trên vai, mấy lần suýt rớt. Cũng may, nó không phải tiểu sủng vật bình thường a.

.....

Mấy hôm sau. Dưới bóng râm trong khu vườn bên trong đại viện, hai thân ảnh đang đối diện, chuyện trò. Nữ nhân ôn nhu lên tiếng:

- Tiểu đệ đệ, hôm nay đã thấy khoẻ hơn chưa?

- Đa tạ Trần tỷ tỷ, đệ khoẻ nhiều rồi. Cũng may có tỷ và các sư huynh chiếu cố, ân đức này, đệ sẽ mãi mãi khắc ghi, nguyện ngày báo đáp.

- Vớ vẩn. Ai cần đệ báo đáp, chỉ cần đệ sống tốt là được.

- Trần tỷ tỷ! Á nhân có chút ngập ngừng, sau như hạ xuống quyết tâm, nó ngẩng lên nhìn Hiểu My, vẻ mặt ngưng trọng – Tỷ có cần người hầu không?

Phụt! Hiểu My phun hết nước trà trong miệng. Sao tự dưng lại hỏi vấn đề này.

– Tỷ tự có tay có chân, cần người hầu để làm gì?

Á nhân nghe vậy, sụp xuống chân Hiểu My, giọng thiết tha, khản khản.

- Tỷ tỷ, đệ biết, đệ không xứng. Nhưng từ khi mẹ đệ mất đến nay, tỷ là người đầu tiên đối xử tốt với đệ, quan tâm thật lòng đến đệ. Coi như đệ mặt dày tham luyến chút ấm áp này đi. Tỷ, đệ biết nấu ăn, biết chẻ củi, cũng biết giặt đồ. Việc nặng nào đệ cũng làm được. Tỷ đồng ý nhận đệ đi. Đệ không muốn rời xa tỷ.

Nhìn thẳng bé quỳ gối trước mặt, bóng lưng thẳng tắp toát lên sự kiên cường trong vô hạn tịch mịch, cô đơn. Không biết từ lúc nào, Hiểu My cũng lạc vào một thế giới hư vô, mịt mờ của nó.

Vì truy cầu một chút ấm áp mà bản thân tình nguyện làm nô, đáng không?

Thấy Hiểu My thật lâu không lên tiếng, thẳng bé cuối đầu vô vọng. Bỗng, một bàn tay trắng ngần trước mặt nó xoè ra. Hiểu My mở lời, phá vỡ sự im lặng của hai bên.

- Đệ đứng dậy. Trên đời này, vốn không có gì là xứng hay không xứng. Dù cho cả thế này quay lưng lại với đệ, nhưng, chỉ cần một ngày đệ không từ bỏ chính bản thân mình, thì đệ vẫn có quyền mưu cầu hạnh phúc và sự tự tôn.

Dù nó đứng lên, giọng Hiểu My đều đều nói tiếp.

- Ở thế giới này, tỷ không mẹ, không cha, không ai thân thích. Nếu ngay từ đầu tỷ chán nản, thoái chí thì đâu thể gặp được các sư tỷ, sư huynh, cũng không gặp được một người đáng yêu như đệ. Người hầu, tỷ thật sự không cần. Nhưng nếu đệ muốn khẳng khẳng đi theo tỷ, tỷ sẽ nhận đệ làm đệ đệ ruột thịt, đối xử bằng tất cả chân tâm. Đệ nghĩ sao?

Bị một cái bánh lớn từ trên trời nện trúng, lần này, đến lượt mỹ thiếu niên kinh hãi đến ngẩn ngơ. Mãi lúc sau, mới có thể xác định điều nó vừa nghe là sự thật.

- Tỷ, tỷ nói thật sau, tỷ không ghét bỏ, không chê bai đệ sao? Tỷ muốn nhận đệ làm tiểu đệ thật sao? Tỷ, tỷ cho đệ biết, đây không phải là mơ đi. Tỷ, tỷ đánh đệ một cái đi. Đệ, đệ mừng quá. Đệ, đệ....

Một loạt câu hỏi đặt ra. Hiểu My có chút không theo kịp. Có cần kích động dữ vậy không a?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tỷ đệ chuyện trò

Sáng hôm sau.

Á nhân thay một thân trường báo màu trắng, đầu đội tử quan, xuyên qua một cây trâm bằng bạc, ba nghìn sợi bạch kim bay bay trong gió, tựa trích tiên nhàn nhã dạo phàm trần.

Hiếu My thì một bộ váy màu lam, vật áo lụa mềm thêu nổi hoa mai trắng dọc theo. Mỗi bước chân đều mang đến cảm giác như có vô hạnh đoá sen xanh nở đầy mặt đất, xinh đẹp tuyệt trần.

Hai người đứng trước bàn hương án, thành kính chấp tay, ngửa mặt nhìn trời khấn nguyện.

Đại sư huynh Đỗ Minh đưa tới một con dao nhỏ và hai chén rượu trong suốt thoảng hương. Uống máu ăn thề, từ nay kết thành chị em, trọn đời kính trọng, yêu thương, quan tâm, chiếu cố.

Nắm tay thằng bé, giọng Hiếu My hết mực ôn nhu:

- Từ nay, đệ là Trần Trường An, đệ đệ ruột thịt của tỷ. Kiếp này, không cầu đệ xuất sắc vượt người hay lưu danh thiên cổ, chỉ nguyện đệ của tỷ, một đời trường an, vui vẻ mỗi ngày.

- Trần Trường An, tên đệ từ nay sẽ là Trần Trường An. Tỷ, đa tạ tỷ. Đa tạ tỷ đã cho đệ một mái nhà. Đa tạ tỷ đã cho đệ sự ấm áp của người thân.

Nói tới đây, thằng bé một lần nữa quỳ sụp xuống chân Hiếu My, lau đi giọt lệ long lanh bên khoé mắt. Nó trịnh trọng giơ tay lên trời:

- Thiên địa chứng kiến, Trần Trường An ta xin thề, trọn đời, trọn kiếp này không phản bội, không từ bỏ, không làm bất cứ điều gì gây hại cho Hiếu My đại tỷ. Nếu vi phạm lời thề, nguyện sét đánh, lửa thiêu, vĩnh viễn không siêu thoát.

Thấy nó quyết liệt như vậy, Hiếu My hơi tức giận nhưng trong lòng cũng cảm động không thôi.

- Đệ đệ ngốc. Cô vờ mắng nó mà mắt cũng ngân ngấn lệ quang.

Tiểu Mao cầu đứng xa xa trông lại, thật lòng vui mừng. Từ nay, đã có thêm người chăm sóc cho Hiếu My. Nó có thể an tâm ra đi, giải quyết sự tình của chính mình.

Mọi người vỗ tay, chúc mừng hai tỷ đệ.

Phương Tình tiến lên một bước, cười hi hi: - Tiểu An, mau gọi một tiếng Phương tỷ tỷ đi nào.

Trường An nhẹ gật đầu, thi lễ với những người chứng kiến xung quanh.

— Đỗ đại ca, Lữ đại ca, Phương Tình tỷ tỷ, Ngô thúc tốt. Rất cảm ơn mọi người đã đón nhận đệ. Đệ sẽ ghi tạc ân nghĩa này.

- Nói khách sáo gì đó? Lữ Tuấn tiến lên, đám nhẹ vào ngực nó. — Đệ đệ của Trần sư muội thì cũng như đệ đệ của chúng ta. Đến, đến, cho đệ quà gấp mặt đây.

Nói rồi, Lữ Tuấn hãnh diện lấy ra một quả cầu tròn, trong suốt màu xanh, bên trong có lưu quang màu trắng nhẹ nhàng chuyển động. Trường An hơi bất ngờ, nhưng thấy Hiếu My khẽ gật đầu, nó vui lòng nhận lấy.

Đại Sư huynh tặng nó một dao găm nhỏ. Lưỡi dao sắc lạnh, phảng phất ánh sáng xanh. Chuôi dao đính những tinh thạch hình lục giác, rực rỡ nhiều màu. Quả nhiên là dao tốt, thế gian hiếm thấy.

Phương Tình tặng cho nó một quyển sách có vẽ cũ kĩ, nhưng ngoài bìa lại ghi bốn chữ: Thiên Dược Thảo tập. Quả nhiên, sách quý, nghìn vàng khó mua.

Ngay cả Ngô thúc cũng mỉm cười, tặng nó một hộp gỗ đàn hương, bên trong chất đầy những hạt ngọc lung linh bằng đầu ngón tay, xanh, đỏ, tím, vàng... đủ đủ cả.

Hiếu My đứng một bên nhìn, ngấm ngấm mừng thay cho đệ đệ. Nhưng ngoài mặt lại nhăn nhó, không cam.

- Mọi người thật thiên vị mà. Quà gấp mặt cho muội lần trước kém quá xa.... Đúng là không cam lòng a...

Phương Tình quăng cho cô một ánh mắt khinh thường: Ngọc bội nhị sư huynh tặng muội là vật đại diện cho thân phận người thừa kế tương lai của gia tộc huynh ấy. Cầm vật đó, muội có thể huy động sức người sức của toàn bộ Lữ gia. Còn chê à? Chê thì tặng cho tỷ, tỷ đang thèm khát đây này?

- Ha ha, không chê, không chê. Ai đó chân chó, sun xoe nói. Sau, lại đưa mắt nhìn Lữ Tuấn hời hợt đứng kế bên như thể chẳng liên quan, nghi ngờ hỏi: Nhị sư huynh, món đồ quý trọng thế này mà dám đem cho muội, không sợ gia tộc phản đối sao?

- Đồ của mình, bản đại gia muốn cho ai thì cho. Ai dám nói? Chỉ cần muối không làm mất là được. Nhị sư huynh trả lời nhàn nhạt.

Đỗ Minh thấy thế, cũng góp tiếng chen vào: Trần sư muội, mấy món đồ này chỉ thích hợp với tiểu An. Sau này, về đến môn phái, có vô vàn thứ cho muối lựa chọn.

- Thật sao đại sư huynh?

- Thật. Nếu muối không ngừng cố gắng, sẽ có thể đạt đến tay.

.....

Sau buổi lễ, Hiểu My dẫn tiểu đệ về phòng của mình.

Ngồi xuống bàn, Trương An đem mấy món quà nhận được khi nãy bày ra, nhìn Hiểu My, bộ dạng vô cùng hiếu thuận:

- Đại tỷ, tỷ thích thứ nào, cứ lấy đi. Của đệ cũng là của tỷ mà.

Mặt Hiểu My ngạc nhiên. Vô ý đùa dai khiến tiểu đệ hiểu lầm. Thật xấu hổ mà.

Tiểu mao cầu bò lăn trên giường, cười nắc nẻ: Đáng kiếp!

- Tỷ chỉ tò mò chút thôi, mấy quả cầu này là gì vậy? Công dụng thế nào?

- Tỷ, tỷ nhìn quả cầu màu xanh này xem – Trương An chỉ vào quả gấp mặt của Lữ Tuấn – Nó là tinh hạch của yêu thú cấp tám thuộc tính thủy. Mấy quả cầu nhỏ hơn mà Ngô Thúc cho đệ cũng là tinh hạch, chủ yếu là của yêu thú cấp hai, cấp 3. Cấp bốn có vài con.

Hiểu My há hốc mồm: - Yêu thú cũng chia thành nhiều cấp như vậy?

- Dạ. Yêu thú sống tập trung Bờ bắc Huyền Hải. Tại Tây Phương Thành cũng có mặt khắp nơi. Chúng hấp thu sinh mạng, dựa vào máu huyết con người tu luyện. Từ cấp một tới cấp chín. Sau cấp chín, độ kiếp thành công, có thể hoá thành người, gọi là yêu tu.

Yêu thú cấp càng cao thì càng cường hãn, phép thuật kinh người. Tinh hạch là nơi hội tụ trí lực, thuộc tính của nó.

Yêu thú hoặc thần thú có thể dùng tinh hạch trực tiếp hấp thu, tăng nhanh thời gian tu luyện.

- Vậy, đồng tinh hạch này có thể mang lại lợi ích gì cho đệ? Hiểu My nêu lên nghi vấn trong lòng mình.

- Á nhân không thể tu luyện là vì máu huyết hỗn tạp, cường độ thân thể yếu, không đủ khả năng chống chịu lôi điện trong quá trình độ kiếp. Tuy nhiên, đối với bọn đệ, tinh hạch yêu thú có thể tăng cường sinh lực, kéo dài sinh mạng. Thậm chí, tinh hạch yêu thú cấp 8, cấp 9 có thể giúp Á nhân lĩnh ngộ thuộc tính, tự hình thành năng lực cá nhân.

Cái gọi là phép thuật, chẳng qua cũng là khả năng khống chế, điều khiển thuộc tính theo suy nghĩ của chính mình.

Nghe tới đây, Hiểu My lâm vào trầm lặng. Thì ra, đây là nguyên nhân chính mà tại thế giới này, tuy có đầy đủ điều kiện nhưng con người lại không thể tu tiên. Bản thân Á nhân còn khó bảo mạng trước lôi kiếp, vậy máu thịt phàm tục như con người càng tuyệt đối không. Haiz...

Trung ra bộ mặt rầu rầu, Hiểu My nhìn đệ đệ, ngượng ngùng sờ mũi:

- Tiểu An, không ngờ đệ lại có kiến thức sâu rộng vậy, tỷ thì cái gì cũng không biết. Khiến đệ chê cười rồi.

Trương An gãi tay gãi đầu, có phần bối rối. Nó thật thà thú nhận:

- Tỷ, cái này là do mẹ đệ dạy. Mẹ đệ nói, cha của đệ là Thất vĩ thiên hồ, một thú nhân vô cùng lợi hại. Rất tiếc, cha đã mất tích từ lúc đệ chưa được sinh ra.

- Đệ có muốn tìm cha không? Hiểu My hỏi nó.

- Muốn chứ! Trương An khẳng định. - Từ lúc mẹ đệ mất, đệ luôn muốn tìm cha, nhưng thế gian rộng lớn, đệ lại vô dụng thế này....

Trương An cúi gầm mặt, nhớ lại những ngày tháng trước kia, một nỗi uất hận dâng lên làm tim đau nhói.

Hiểu My ôm nó vào lòng, bàn tay khẽ vuốt tấm lưng gầy gò của nó, một câu chân thành từ miệng thốt ra: Đừng lo, từ nay sẽ không còn ai ám ức hiếp đệ nữa. Đã có tỷ ở đây.

Ngoài cửa, ánh nắng vàng trải xuống trước sân. Một vài cánh hoa theo gió rơi bên thềm, tô điểm thêm bức tranh bình yên trong phòng của hai tỷ đệ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Báo thù

Hiệu My đứng dậy, đóng chặt cửa chính, khép kín cửa sổ, quan sát một vòng bốn phía xung quanh để đảm bảo một con ruồi cũng chẳng thể lọt vô. Sau, cô rón rén đi về phía tủ nhỏ đầu giường, mang ra ba lô da thú nặng trĩu. Mặt âm u, gian xảo.

- Tiểu An, đến đây, tỷ cũng có quà cho đệ.

Trường An thật nghe lời, nhanh chóng vọt đến. Quà của tỷ tỷ a, dù là một viên đá vô tri, nó cũng sẽ xem như báu vật mà lưu giữ bên người. (Ai đó quên đã bán vài viên đá cho tỷ mình với giá 10 lượng bạc).

Đầu tiên, Hiệu My lấy từ trong ba lô ra một cuộn da thú thật dày, tiết diện cỡ cùm tay, dài hơn hai tấc. Bên trong, một hàng gai nhọn xếp thẳng băng, trông như kim châm của mấy vị thần y cổ đại.

- Tiểu đệ, đây là vũ khí bí mật tỷ mang từ trên núi xuống. Gai của cây Thiên Chi, sắc nhọn vô cùng. Dùng làm ám khí hoặc tự vệ. Đệ cảm thử coi, có phải cứng lắm không?

Mồ nữ nhân đây tự hào, rút một cái gai dài đưa cho đệ đệ.

- Ách, đúng là cứng thật, tỷ tỷ, không thua các loại ám khí bằng đồng mà đệ thấy tại Tinh Khải Các.

- Tinh Khải Các? Đó là nơi nào? Hiệu My nhướn mày, nhìn nó hỏi.

- Một phần sản nghiệp của Phi Tinh tông môn, đặt tại Hải Băng Thành.

- À, tỷ mới tới không lâu nên chưa biết. Có dịp sẽ dạo qua. Còn đây nữa – Hiệu My tiếp tục lấy ra một gói to – Thứ này rất thú vị, đảm bảo đệ sẽ thích.

Vừa nói, Hiệu My vừa bày mớ vảy trắng của cá chép râu rồng xuống giường. Ngoắc ngoắc Trường An lại thật gần, nhỏ giọng rù rì:

- Món này sắc bén hơn đao, làm vũ khí tấn công, kẻ địch chạy trời cũng không khỏi nắng. ha ha ha

Tuy nhiên, trước sự hoan hỉ có phần hơi quá của Hiệu My, Trường An lại hết sức im lặng, nhìn chăm chăm mớ vảy bạc loè loè sáng. Mãi đến khi âm thanh của tỷ tỷ giục giã vang lên, nó mới hốt hoảng hồi thần.

- Tỷ, từ đâu mà tỷ có mớ vảy này? Đây chính là Ngự long phiến, một loại nguyên liệu hiếm để luyện chế khải giáp hộ thân. Phi tinh tông môn đang không ngừng tìm kiếm nó lâu nay.

Cả người Hiệu My lập tức cứng đờ. Cái loại Ngự long phiến này, cô thậm chí còn dùng làm dao bếp và đồ trang trí đầy hạng động. Hoang phí, quá hoang phí. Nếu biết trước, cô đã gỡ xuống toàn bộ mạng theo a.

Nhìn đại tỷ ngậm ngùi tiếc hận, Trường An không hiểu, lắc lắc đầu, vụng về nói tiếp:

- Tỷ, thứ này tỷ có nhiều không. Có cơ hội, tỷ hãy mang đến Nam phương thành, nhờ đại sư Phi Tinh phái hỗ trợ, luyện chế một bộ chiến y, đảm bảo, khi mặc vào, xông pha giang hồ, tỷ một người một cõi.

- Không khoa trương vậy chứ? Hiệu My hết sức nghi ngờ a. - Chỗ này và phần còn lại trong ba lô, chắc độ hơn trăm cái. Đủ làm một bộ giáp không?

- Hai bộ còn đủ ấy chứ. Làm chiến giáp đâu chỉ dùng mỗi Ngự long phiến này, cần nhiều nguyên liệu khác nữa.

Hít sâu một hơi, Hiệu My chậm rãi ra quyết định: Vậy bây giờ tạm thời cứ để hết chỗ tỷ, có dịp sẽ mang đến Nam phương thành, nhờ đại sư chế tạo cho tỷ đệ ta. Đến khi đó, tỷ dẫn đệ quét ngang giang hồ. há há há

Hiệu My hơ hớ ngoác miệng cười. Trông có chút vô sỉ. Ai...

Cuối cùng, cô hết sức cẩn thận, moi từ đáy ba lô một túi gấm màu đỏ. Thứ này, hai hôm trước cô mới nhận được từ chương quầy Trân Bảo Các. Mất hơn 100 lượng bạc chứ không ít nha.

Một tháp đá nhỏ, đôi được 3 chiếc vòng tay. Mỗi chiếc có 21 viên tròn, nhiều màu xen kẽ. Hai chiếc loại hạt to, một chiếc hạt nhỏ hơn. Lúc giao chúng cho cô, mặt chương quầy cực kì áy náy, trông thật tội. Nguyên nhân là do mớ đá này quá cứng, khi chế tạo, có một mớ vỡ nát, không ra hình.

Hiếu My nói không sao, 3 chiếc đã là ngoài sức tưởng tượng của cô rồi. Cô trịnh trọng cảm ơn chương quây. Trước khi cáo biệt, còn mua ủng hộ thêm không ít thứ, làm gương mặt ông ta toe toét nở hoa.

Hiếu My kéo cánh tay Trường An, cầm một chiếc vòng hạt to đeo vào. Vờ nghiêm trang, cô ân cần căn dặn.

- Đệ đệ. Đây là vòng thất thái linh lung, bảo vật gia truyền của chúng ta. Đệ đừng thấy nó bằng đá mà khinh thường. Chỉ cần luôn mang trên tay, cần thật gìn giữ. Nhiều năm sau nó sẽ trở thành bảo ngọc. “Ngọc bất trác, bất thành khí. Nhân bất học, bất tri lý”. Hi vọng đệ ghi nhớ lời khuyên của tỷ hôm nay.

- Dạ, đệ sẽ thật cố gắng, không làm tỷ thất vọng.

- Ngoan lắm! Hiếu My vỗ vỗ mặt nó khen ngợi. Khuôn mặt mỹ thiếu niên tức thì đỏ hồng như quả gấc. Tội lỗi a.

Lấy chiếc vòng nhỏ đeo vào tay mình, xong, cô hướng tiểu mao cầu, vẫy vẫy tay:

- Thiên Vũ, đến đây, phần của ngươi nè.

Nãy giờ, thấy Hiếu My chỉ toàn quan tâm Trường An, quả cầu nhỏ vô cùng mất hứng. Giờ nghe cô gọi lại nhận bảo vật gia truyền, nó mang theo dáng vẻ đứng đưng, đứng đa đứng đĩnh, từ từ tiến lại.

Tiểu mao cầu giờ lên bàn chân nhỏ xíu, lại nhìn nhìn chiếc vòng hơi quá khổ bên kia. Mặt nó giăng đầy hắc tuyến. Liếc nhìn Hiếu My bằng cặp mắt toé lửa. Xong, nó ngoe ngoáy bỏ đi.

Hiếu My nhếch môi cười khò. Ai... Từ lúc ra khỏi vân vụ, nó giữ nguyên hình dáng như bây giờ, cũng chả nói năng bất cứ chi. Cô thật nhớ hình dáng bạch hổ đầy uy phong, lâm liệt của nó a.

- Tiểu đệ, đệ biết lai lịch đám người hành hung đệ lần trước không?

Đang dào dạt hứng thú nhìn biểu hiện đáng yêu của tiểu mao cầu, bất chợt nghe giọng nói quen thuộc của tỷ tỷ, Trường An có chút trầm ngâm. lát sau, lựa lời nói:

- Bọn chúng tự xưng Thần Võ bang, chiếm cứ một tiểu viện nhỏ phía nam Hải Băng thành. Tuy chỉ mới xuất hiện không lâu, nhưng lại gây ra không biết bao nhiêu trường hợp khi nam phách nữ, ức hiếp dân chúng khắp nơi?

- Thành chủ đâu? Sao không can thiệp?

- Chúng chỉ lựa chọn những người đơn lẻ, không đủ sức kháng cự ra tay. Sau đó, uy hiếp tính mạng bọn họ. Ngay cả bản thân đệ cũng sợ hãi. Tỷ, đệ vô dụng lắm phải không? - Trường An có chút xúc động, giọng đầy thương cảm.

Hiếu My khẽ cau mày: Trình độ võ công bọn đó thế nào?

- Võ công không cao nhưng đa phần đều là nam nhân cường tráng, chủ yếu dựa vào sức lớn, người đông.

- Võ công không cao? Chủ yếu dựa vào sức mạnh cơ bắp? Hiếu My có chút kinh ngạc, mắt mở to chăm chú nhìn Trường An. Thằng bé sợ hãi gật đầu, cô nàng ngửa mặt lên trời, cười như điên dại.

.....

Một canh giờ sau.

Đùng..... đùng....đùng.....

Rầm..... rầm..... rầm.....

Trong một tiểu viện nhỏ tại vị trí tương đối hẻo lánh của Hải Băng thành, tiếng tường sập đổ, bàn ghế vỡ toang, đồ sứ đồ sành đập mạnh vào nhau vang lên liên miên không dứt.

Đại sảnh tập trung hơn 30 nam nhân, người nào cũng vai u thịt bắp, mắt xích mày thô. Trông qua thì hung tợn dữ dằn, nhưng nhìn kỹ lại, ôi thôi, vô cùng thâm thương, nhếch nhác.

Cả bọn nằm ngổn ngang trên mặt đất, mắt trợn trừng nhìn trần nhà, cảm tưởng như tất cả chỉ là mơ. Một giấc mơ ngập tràn những điều kinh hoàng, tội tệ. Mấy chục tên nam tử đều bại dưới tay một nữ nhân. Thật sự, chẳng khác nào một trò hề.

Chỉ mới vài phút trước, cả bọn còn hung hăng buông lời xằng bậy, đồng loạt tuyên bố sẽ mang thiếu nữ như hoa như ngọc trước mặt về chà đạp. Vậy mà bây giờ.... Địch thật đúng là chà đạp, nhưng là nàng chà đạp bọn chúng dưới chân.

Hiếu My hung hăng xăng tay áo, một tay chống nạnh, một tay xách cột nhà to như thân đại thụ quất xuống sàn. Mỗi tiếng rầm là gạch đá vỡ toang. Vẻ mặt lạnh lùng, có phần tàn nhẫn.

- Sao nào? Giờ thì các ngươi đã biết thế nào là ý mạnh hiệp yếu chưa? Dám bắt nạt đệ đệ của lão nương, chề cuộc đời còn dài quá à?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chia tay chỉ vì ngày gặp lại

Trước đe dọa, sau gạt lừa, cuối cùng, Hiểu My cũng thành công thu được 100 lượng vàng, gọi là phí bảo mạng. Từ nay, Thần Võ bang biệt tích giang hồ.

Trường An chứng kiến sự oai phong cùng sức mạnh phi thường của tỷ tỷ, nó há hốc mồm, cả buổi cứ lững lờ lơ lơ như người nhập mộng. Đây chính là tỷ tỷ dịu dàng, ôn nhu xinh đẹp của nó sao?

Nhìn tiểu đệ bị kích thích quá độ, Hiểu My chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Hai chị em dẫn nhau ra cánh rừng nhỏ ở ngoại thành. Trường An ngơ ngẩn này giờ mới mở miệng, cảm thấy có chút kỳ quái.

- Tỷ tỷ, sao chúng ta lại đến nơi này? Không phải nên trở về sao?

- Đây là ý kiến của Thiên Vũ. — Hiểu My có chút mờ mịt trả lời.

Không biết vì lẽ gì, sau khi rời khỏi tiểu viện của Thần Võ Bang, Tiểu mao cầu bắt chợt lên tiếng, âm thanh mỗi cô nghe được, yêu cầu cô tiến thẳng đến đây. Nàng đã từng hỏi qua, nhưng trả lời chỉ là tiếng khò khè ngáy ngủ.

Sau khi xác nhận tứ phương không bóng người qua lại, quả cầu trắng lắc mình, từ trên vai cô phóng xuống. Lúc bốn chân chạm đất, đã là hình dạng một bạch hổ uy phong với đôi cánh lớn trên lưng.

Lần này, Trường An triệt để ngạc nhiên. Nó chập vọt ngã ngồi trên mặt đất, miệng lắp ba lắp bắp mấy lời: Thần... Thần thú. Trời ạ. Là thần thú. Tỷ, tỷ...

Hiểu My kéo thẳng bé tội nghiệp đứng lên: Hôm nay đúng là nó bị dọa không ít, hi vọng không hỏng cả người. ai...

- Đây là Thiên Vũ, đồng bọn của tỷ. Đệ qua chào chút đi.

Bị tỷ tỷ đẩy mạnh về phía trước, tiểu An run rẩy, hai đầu gối cứ rịt vào nhau. Nó nuốt nước miếng để có thêm can đảm:

- Thiên Vũ, tốt!

Thiên Vũ nhìn nó, hết sức buồn cười. Tuy vậy, giọng vẫn âm trầm có phần lạnh lẽo.

- Nhớ kỹ ân tình của tỷ ngươi. Thay ta chăm sóc nàng thật tốt. Nếu không...

Không cần nói hết câu, người nghe cũng có thể hiểu nốt những lời còn lại.

- Đệ sẽ. Một lời hứa thập phần tự tin từ miệng cậu nhóc thốt ra.

Thiên Vũ gật đầu, tỏ ý hài lòng. Xong, nó quay sang nhìn Hiểu My, chầm chậm nói.

- Nữ nhân, ta phải đi rồi.

- Đi đâu? Hiểu My có muốn vờ không nữa a.

- Tìm con đường tu luyện riêng của ta. Lần sau gặp lại, ta muốn ngươi nhìn thấy một đại soái ca, đó không phải là điều mà ngươi luôn ao ước?

Giọng con hổ trắng có chút mỉa mai. Nhưng chỉ bản thân nó mới biết, nó cũng luyến lưu, nuối tiếc đến chừng nào.

- Đi chết đi. — Ném một ít lá cây vào người nó, Hiểu My có hơi mất tự nhiên. Sắp chia tay rồi mà còn đem cô ra cười nhạo. Đúng là không muốn người ta thương tâm quá độ mà.

Thiên Vũ chăm chú nhìn cô thêm một lát. Sau đó dang rộng cánh bay đi. Lúc thân ảnh gần biến mất phía bên kia khu rừng, Hiểu My chợt nghe âm thanh trầm buồn vọng lại: Bảo vật gia truyền, ta tạm gửi chỗ nàng.

Đang lâm vào không khí ưu thương của sự chia tay đột ngột. Hiểu My lập tức lao đảo. Không ngờ lúc này mà nó còn nhớ đến chiếc vòng đá. Khôi hài thật.

.....

Lúc một nam, một nữ vừa về tới đại viện, một gã sai vặt vội vã bước lên, khom người truyền đạt:

- Trần cô nương, Đỗ thiếu gia mời cô nương dời gót đến chính sảnh.

Hiểu My nói tiếng cảm ơn rồi dắt đệ đệ quay người, đến hội họp cùng bọn người đại sư huynh, tiểu sư tỷ.

Vừa thấy mặt nàng, Phương Tinh đã phóng tới như một mũi tên, mặt mày hớn hờ.

- Trần sư muội, phụ thân ta mới gửi thư. Ông ấy đồng ý nhận muội làm đệ tử thân truyền, còn chấp nhận cho tiểu An gia nhập vào Vô cực kiếm phái nữa.

- Thật sao tiểu sư tỷ? Hiểu My rất đổi vui mừng.

- Thật. Tiểu la lị gật đầu như trống bỏi.

- Mọi người chuẩn bị nhanh một chút. Sáng sớm mai, lập tức khởi hành.

Đại sư huynh đã lên tiếng, mọi người trao đổi mấy câu rồi nhanh chóng trở về phòng, thu dọn hành lý.

.....

Tờ mờ sáng hôm sau, trước cửa đại viện, một hàng năm người nói lời chào tạm biệt với Ngô thúc rồi leo lên lưng ngựa, hai chân thúc mạnh, ngựa tung vó lao đi.

Đại sư huynh cỡi ngựa một mình phía trước, nhị sư huynh mang theo tiểu An, Hiểu My đi chung với Phương Tinh theo sát phía sau.

Một đường rong ruổi phong trần

Đỉnh đầu nửa mảnh trăng ngần lửng lơ

Phong sương che ánh sao mờ

Hàng cây đứng lặng, đợi chờ người qua

Vó câu dồn dập trôi xa

Phồn hoa khuất nẻo, lời ca chẳng ngừng

Phía sau bọn họ, Hải Băng Thành từ từ lui lại. Không khí đầu ngày ướt đầm hơi sương. Tiếng trống canh chập chồn, gió rít gào hoang lạnh.

.....

Hơn nửa tháng, ngày đi đêm nghỉ, hành trình Tây Tiến của Hiểu My không khác gì một chuyến du lịch trường kì. Cô được chứng kiến sự hùng vĩ, mênh mông của dị giới, được thấy những điều huyền ảo nhưng lại thật đến khó tin. Thậm chí, có khi, trên trời, cô còn nhìn thấy có người cưỡi trên lưng phi điều, bay qua bay lại.

- Đại sư huynh, tại sao môn phái chúng ta không bắt vài con yêu thú về làm vật cưỡi. Tốc độ của chúng không nhanh hơn mấy con ngựa này sao?

- Ta chưa nói cho muội biết, môn phái của chúng ta cũng có rất nhiều yêu thú phi hành sao? Chỉ là chúng thuộc về chương môn, các sư phụ cùng thập đại trưởng lão. Đệ tử như chúng ta thì không được.

- Không phải chứ. Chuyện này thật không công bằng. – Giọng Hiểu My có chút bất mãn.

Lữ Tuấn giục ngựa tiến sát bên cạnh, mặt tươi cười buông chuyện:

- Thế nào là không công bằng? Sư phụ bảo như vậy là muốn tốt cho chúng ta. Quá lệ thuộc vào ngoại lực sẽ ảnh hưởng đến con đường tu luyện. Hơn nữa, muội nghĩ rằng yêu thú phi hành ai muốn cũng có sao?

Nhìn gương mặt mỗ nữ nào đó khắc lên hai chữ tò mò, biểu hiện có chút nóng vội, nhị sư huynh hất cằm nói tiếp.

- Bởi vì yêu thú là loài rất hung bạo. Vì vậy, con người muốn thuần hoá chúng, chỉ có hai khả năng. Một là cưỡng ép, dụ dỗ lúc chúng hoàn toàn chưa khai mở linh trí. Sau đó không ngừng bồi dưỡng, huấn luyện. Hai là tự ấp nở một quả trứng yêu thú loại có thể bay. Trường hợp này thì tốn khá nhiều thời gian, tùy vào vận khí của mỗi người.

- Ra vậy, mọi thứ đều không dễ dàng a. Muội cứ tưởng chỉ cần bắt đại một con có cánh, sau đó nhả máu lên trán chúng để tiến hành khế ước là thành công chứ. – Hiểu My có chút ngoài ý muốn, thốt lên suy nghĩ trong lòng.

- Suy nghĩ của Trần sư muội quả nhiên khác người nha. Nếu có thể như muội nói thì chúng ta không cần khổ công luyện tập khinh công các loại. Tây Phương Thành, yêu thú như rau cải trắng, chỉ tùy tiện cũng có thể tóm được vài con. – Đại sư huynh khẽ hắng giọng, lên tiếng.

Song song hai bên, Phương Tinh cùng Trương An hi hi ha ha, cười không khép miệng.

Biểu hiện Hiểu My vô cùng ai oán. Bỗng nhiên cô nhớ tới chuyện tiểu mao cầu có thể khống chế toàn bộ hoang thú trong sơn cốc. Vậy khi trưởng thành liệu Thiên Vũ có thể khống chế một đám yêu thú được không? Nó dù sao cũng là một siêu thần thú mà?

Há há há, nữ nhân nào đó đắc ý cười to. Nghĩ đến chuyện sở hữu một binh đoàn yêu thú về sao, cô có thể mở cả công ty vận chuyển đó chứ. Ôi, kế hoạch vĩ đại a.

Thiên Vũ ở nơi xa, có năm mơ cũng không thể nào tưởng tượng, tương lai khổ sai, bi đát của nó được bắt đầu từ một ý nghĩ bộc phát của Hiểu My lúc này.

Hiểu My đắc ý, giục ngựa phóng lên trước, bỏ lại một câu nói phía sau: Chúng ta thì cười ngựa. mọi người cùng lên đi.

Lữ Tuấn như một tia chớp lao theo, thần sắc hốt hoảng, miệng không ngừng la lớn: Trần sư muội, muội mau ngừng lại. Vừa biết cười ngựa không lâu, nguy hiểm lắm!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nhị Thần Sơn

Sau nhiều ngày phong trần mệt mỏi, cuối cùng, đoàn người đã về tới Thiên Ba Thành.

Vừa vào cổng thành, Hiểu My nhận thấy bầu không khí ở đây vô cùng khác biệt. Xung quanh xuất hiện không ít đệ tử áo xanh, đồng phục đặc trưng của Vô Cực Kiếm Phái. Kẻ nói người cười, tự nhiên đi lại.

Hàng quán mọc lên san sát, nhà trọ, tửu điểm xuất hiện khắp nơi. Người buôn bán nhỏ cũng nối tiếp nhau bày hàng trên mặt đất. Náo nhiệt cực kì.

Mình thật sự yêu thích nơi này nha. - Hiểu My có cảm giác như lại trở về với xã hội hiện đại. Không ngờ, ngành thương nghiệp, dịch vụ tại Thiên Ba thành lại phát triển đến như thế. Gần như bất cứ thứ gì cần, đều có thể tìm thấy ở đây. Hắc hắc, nếu nói cho cô biết nơi này còn có BVS, cô tuyệt không kinh ngạc.

Nhìn thấy vẻ đặc sắc không ít trên gương mặt giai nhân, nhị sư huynh môi mắt cong cong, tiến lại gần, giọng nói ôn hoà không giấu được niềm tự hào sâu kín:

- Nơi này là Phi Sơn trấn, trạm gác đầu tiên của Vô cực Kiếm phái ta. Qua khỏi nơi đây là chúng ta đã có thể về nhà của mình rồi. Muội nhìn xem

Dõi mắt theo hướng chỉ của bàn tay Lữ Tuấn, Hiểu My trông thấy được dãy Hằng Sơn sừng sững, xuyên toạc chân mây. Năm ngọn núi như bàn Tay Phật Tổ, to lớn, hùng vĩ như chống cả bầu trời. Đỉnh núi phiêu phiêu mây trắng. Đứng từ nơi này còn trông thấy vài toà kiến trúc lấp lánh ánh vàng giữa màu xanh ngắt của đất trời, cây bụi.

- Quá đẹp! Sau một thoáng sững sờ, Hiểu My cảm thán thốt lên.

Cổ nén nổi kích động sâu sắc trong lòng, nắm chặt dây cương, chân thúc nhẹ, đoàn người chậm chậm tiến lên. Đám Đồ Minh liên tục gật đầu với các sư huynh đệ lướt ngang chào hỏi.

.....

Qua khỏi Phi Sơn trấn, bọn họ dừng chân bên dưới ngọn Nhị Thần Sơn. Nơi này, có không ít phòng ốc tường đá, mái cong, bố trí dọc theo hai bên đường lên núi, như các dãy nhà trọ ở hiện đại. Đây chính là loại nhà ở công vụ của các đệ tử phụ trách gác cổng, đưa tin, hỗ trợ, khách vắng lại viếng thăm môn phái.

Đoàn người vừa ngừng lại đã có vài đệ tử bước tới, cúi chào rồi dắt ngựa đến nơi chăm sóc. Đồ Minh dẫn đầu các sư đệ, sư muội, từng bước theo bậc

thang tiến thẳng lên trên. Vừa đi, vừa hướng tỷ đệ Hiểu My giới thiệu.

- Tương tự như các ngọn thần sơn khác. Nhị Thần Sơn phân thành 3 khu vực. Khu vực chân núi là nơi sinh hoạt và tu luyện của các đệ tử ngoại môn - những người vừa gia nhập Vô cực kiếm phái hoặc trình độ khinh công còn thấp. Khu vực đỉnh núi là nơi ở của Kiếm Trung Quân Phương Chiến cùng một số kiến trúc quan trọng của bản môn.

Trước năm 10 tuổi, Phương Tinh ở cùng phụ mẫu, sau đó thì dời xuống chân núi, từ từ tu luyện đi lên. Hiện tại, tiểu sư muội cùng chúng ta ở khu vực thứ ba, lưng chừng ngọn núi. Nơi dành riêng cho các đệ tử nội môn và thân truyền đệ tử của sư phụ.

Như đã nói lúc đầu, trình độ khinh công càng lợi hại càng được ở trên cao. Tuy vậy, để tạo điều kiện thuận lợi cho các đệ tử, khu vực dưới chân núi và lưng chừng núi đều có Tầng thư các, Nghị sự phòng, Võ đường, Sân thí luyện, phòng bếp .... Chỉ là mọi thứ đều có cấp bậc phân chia rõ ràng.

- Đại sư huynh, vậy muội cùng Trường An sẽ ở đâu? Đang im lặng lắng nghe, Hiểu My đột ngột lên tiếng.

- Trầm ngâm một chút, Đỗ Minh mới trả lời, giọng điệu không mấy phần chắc chắn: Có thể bắt đầu từ khu vực dành cho đệ tử ngoại môn. Tuy sư phụ bảo sẽ nhận muội làm đồ đệ, nhưng xét khả năng khinh công của muội hiện tại, cũng không thích hợp lên trên. Còn đối với Trường An, phải xem dự định tương lai của đệ ấy thế nào.

Mọi người đều nghiêng đầu, nhìn sang thiếu niên áo trắng đang suy tư bên cạnh, chờ đợi cậu bé mở lời.

Trường An nhìn tỷ tỷ, thấy cô cũng mỉm cười khích lệ, nó ngập ngừng một chút, sau lại hạ quyết tâm, nhìn vào mắt Hiểu My, kiên định nói:

- Đệ muốn nghiên cứu y dược. Đệ không thể lợi hại như tỷ tỷ nhưng đệ cũng muốn có thể chăm sóc, trợ giúp tỷ nhiều hơn. Quyền sách Phương tỷ tỷ tặng đệ, đệ đọc xong hết rồi. Đệ thấy rất có hứng thú với nó. Nếu có thể, đệ muốn nghiên cứu sâu hơn nữa, tiếp xúc được thảo nhiều hơn nữa. Tỷ tỷ. Tỷ đồng ý không?

Hiểu My nhìn vẻ mặt căng thẳng của thằng bé, lòng đầy cảm động:

- Đệ đệ ngốc, dù đệ làm gì, chỉ cần không trái đạo đức, chẳng trái với lương tâm thì tỷ đều ủng hộ.

- Cảm ơn tỷ. Khuôn mặt mỹ thiếu niên sáng ngời. Đôi mắt tím đẹp như hai viên tử ngọc long lanh ngấn nước.

Lữ Tuấn nghe được nguyện vọng của nó, giơ một tay, vuốt vuốt cái cằm hoàn mỹ, suy tư. Một thoáng sau, háng giọng nói:

Ta thấy Ngũ Thần Sơn mới thật sự thích hợp cho đệ ấy. Vô Ưu bà bà không phải đang chọn đệ tử đó sau. Biết đâu, tiểu An có thể thử.

- Vô Ưu bà bà? Hiểu My đột ngột cao giọng, có chút không rõ ràng.

- Đúng vậy, Vô Ưu bà bà, một thân bản lĩnh sâu sắc khó lường, rất am hiểu về y lý, thảo dược. Chỉ là tính tình hơi đặc biệt, không biết có chịu nhận tiểu An của chúng ta hay không? Phương Tinh lắc lắc đầu, thì thầm khe khẽ.

- Chưa thử sao biết không được. Ta có lòng tin hoàn toàn ở tiểu An. Hiểu My khẳng định.

- Đa tạ tỷ.

.....

Vừa trò chuyện, vừa ngắm cảnh, gần 2 canh giờ sau, 5 người bọn họ đã dạo một vòng hết khu vực dành cho đệ tử ngoại môn. Thật rộng lớn a. Cảnh vật tuyệt vời, nhân khí thịnh vượng. Tuy nơi này, trình độ võ công của các đệ tử không cao, nhưng ai nấy đều hết sức tập trung, chuyên chú tu luyện. Tiếng binh khí chạm nhau, tiếng hò hét vang lên từng hồi, làm lay động cả không khí, cỏ cây. Giữa xanh biếc nền trời, đôi lúc chớp chòm hư quang, kiếm ảnh.

Băng qua một rừng thủy trúc, mọi người tiến nhập khu vực thứ hai. Phương Tinh hớn hờ, tính dự vào ưu thế chủ nhà, làm hướng dẫn viên du lịch. Một phen nhiệt huyết sôi trào, nhưng chưa kịp nói lời nào đã có một bóng áo xanh loé lên, vòng tay, cuối đầu đầy kính cẩn:

- Đại sư huynh, Nhị sư huynh, Phương sư tỷ, Sư phụ và các trưởng lão đều đợi mọi người tại Nghị sự phòng. Mong các sư huynh, sư tỷ tranh thủ thời gian.

Sau khi nói xong, nam tử mới xuất hiện, ngẩng đầu, gật gật với Hiểu My cùng đệ đệ. Oa, lại là một nam tử tuấn tú a. Đáng tiếc thay, cô chưa kịp đánh giá, chấm điểm nhan sắc thì người ta đã lác mình biến mất. Khinh công quá giỏi đôi lúc cũng không tốt nha!

Trường An nhìn thấy biểu hiện tiếc hận của tỷ tỷ, có chút nghi ngờ. Không lẽ tỷ mình có ý với người ta. Nhưng mới gặp lần đầu, còn chưa kịp nhìn rõ mặt a.

Nếu Hiểu My biết được suy nghĩ trong lòng đệ đệ, chắc đã thổ huyết không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Thân nhân

Tại khu vực dành riêng cho đệ tử ngoại môn, Nghị sự phòng được xây dựng vô cùng bề thế, nguy nga. Bốn phía vách tường được dựng lên bằng loại tinh thạch màu vàng, ẩn ẩn những đường hoa văn tím. Trần cao hơn 5 trượng, xanh thẫm tựa màu trời. Cột đá trắng điêu khắc những đoá tường vân thất thái, ẩn hiện một vài đầu thần thú cổ xưa. Quả thật, vừa thần thánh, vừa trang nghiêm, chẳng khác thiên đình nơi thượng giới.

Trên đại sảnh lúc này, có vài nam tử trung niên, vừa thưởng thức trà, vừa đàm luận. Không khí ả ả mùi thơm vô cùng tao nhã.

Khi đám người Đỗ Minh tiến vào, tiếng thầm thì trao đổi đột nhiên im bặt. Nét thoải mái, thư giãn trên gương mặt những nam nhân lập tức thay thế bằng vẻ nghiêm nghị, cao ngạo hơn người.

- Chúng đồ nhi tham kiến sư phụ, sư thúc cùng nhị vị trưởng lão.

Lữ Tuấn cùng Phương Tinh cung kính chấp tay, cúi đầu đồng bộ.

- Lần này xuống núi, ba huynh muội các người đúng là kỳ ngộ không ít. Thương thế đã tốt hơn chưa?

Người vừa lên tiếng là nam nhân trung niên ngồi trên ghế thái sư bạch ngọc, tựa lưng vào vách tường chính giữa. Cũng là Kiếm Trung Quân Phương Chiến, lãnh tụ tinh thần của toàn bộ Nhị Thần Sơn.

- Đa tạ sư phụ quan tâm. Đã hoàn toàn bình phục. Đồ nhi bất hiếu, khiến sư phụ lo lắng rồi.

- Vậy thì tốt. Phương Chiến gật đầu, sau mới quay sang Phương Tinh, ôn hoà bảo: - Nhanh chóng đến gặp mẫu thân người đi thôi. Nàng nhớ mong người sắp không chịu nổi nữa rồi.

- Dạ. Giọng Phương Tinh khe khẽ vang lên. Nàng thi lễ với mọi người rồi chạy ra cửa, vận nội lực, thi triển khinh công bay về hướng đỉnh núi.

- Tiểu Minh tử, nghe sư phụ người nói, các người dẫn về một muội muội khá ái có sức mạnh phi thường? Vậy người đâu, sao chỉ có ba người các người ở đây?

Ngạo Thiên Quân sư thúc bất chợt lên tiếng. Giọng âm vang như tiếng chuông chùa, trầm trầm mà cực kỳ hữu lực.

Đỗ Minh vô cùng bất đắc dĩ trước cái tên gọi “Tiểu Minh tử”, tuy nhiên, trước mặt các vị tổ tông này, cũng chỉ có thể gượng cười, thành thành, thật thật trả lời.

- Dạ! Tỷ đệ Trần Sư muội đang ở bên ngoài đợi lệnh.

- Còn không mau gọi người vào. Phương Chiến lão huynh, nếu lần này tìm được một hạt giống tốt, hi vọng lão huynh nhường cho đệ a. Một thân tuyệt học của đệ đây còn chưa tìm được người thừa kế thích hợp nè.

Trong lúc Ngạo Thiên Quân cố gắng tranh thủ sự đồng tình của mấy lão hồ ly đang có mặt, Lữ Tuấn đã dẫn hai người Hiểu My vào trong.

Vàng mặt trời phía sau lưng quá chói chang, nên bóng dáng hai người có chút mờ mờ, ảo ảo. Đến khi cả đám nam nhân thấy rõ diện mạo của họ, đều kinh ngạc, nhưng biểu hiện lại hoàn toàn khác nhau.

Hai vị trưởng lão thì chỉ nhìn qua người thiếu nữ phía trước giây lát, sau đó, toàn bộ sự chú ý đều đặt trên vị bạch y thiếu niên có chút sợ hãi kể bên. Á nhân?

Riêng Ngạo Thiên Quân lại chưa từng rời khỏi gương mặt Hiểu My, bởi lẽ gương mặt này, quá quen thuộc. Mười mấy năm qua chưa bao giờ biến mất trong trí nhớ của ông. Có thể, rất có thể đây là người mà ông không ngừng tìm kiếm, chờ đợi.

- Tiểu nhân nhi? Con tên gì?

Hơi thở dồn dập vì kích động, Ngạo Thiên quân bất ngờ lao đến, làm Hiểu My có chút hoảng hốt, giật mình. Đến lúc cô định thần nhìn lại thì thấy một đại thúc cao gần hai trượng, thân hình to lớn, tóc xoăn, râu xồm đang chăm chú quan sát cô. Oh my God. Đây đúng là bác Hagird phiên bản cổ đại. Nhân sinh quả diệu kỳ a.

(Hagird – một nhân vật hư cấu trong bộ truyện Harry Potter của nữ nhà văn Anh Quốc J. K. Rowling)

- Đa, tiểu nữ tên là Trần Hiểu My – cô vội trả lời, giọng có chút khản trương, vô tội.

- Trần Hiểu My, Trần Hiểu My, quả thật đúng rồi. Đúng là con rồi. Tiểu chất nữ của ta, con có biết ta tìm kiếm con lâu lắm rồi không. Ô hu hu hu ....

Nhìn “Bác Hagird” nước mắt như mưa, Hiểu My khó mà chấp nhận được. Huỷ hoại hình tượng quá mà! Nhưng khi nghe người này gọi cô là tiểu chất nữ, bản thân cô cũng có chút hy vọng, khắp khối trong lòng. Tuy vậy, để tránh hiểu lầm, cô vẫn thật thà nói rõ:

- Đại thúc, có thể thúc nhận làm người rồi. Con từng bị mất trí nhớ, hơn ba năm trước, khi tỉnh lại thì ngoài cái tên này, cũng chả thể nhớ được gì a.

- Không, con đích xác là chất nữ của ta, chất nữ duy nhất của ta. Tên còn có thể trùng nhưng gương mặt con giống đại tẩu của ta như đúc. Đây là thiên chân vận xác. Tiểu chất nữ đáng thương của thúc, oh oh ...

Chưa mấy câu, lại tiếp tục nước mắt giọt ngắn giọt dài.

Để tránh ngập lụt phòng Nghị sự, Phương Chiến đành háng giọng chen vào?

- Trần Tùng lão đệ, cô nương này thật sự là nữ nhi của Trần Chí đại ca sao?

Thì ra, “bác Hagird” lên là Trần Tùng. Nếu đúng như lời ông ấy nói, Trần Chí chính là lão cha của thân thể này rồi. Cuối cùng cũng có thân nhân a... Hiểu My nhìn mọi người, ánh mắt mông lung, chờ đợi.

- Đúng vậy, cô nương này là nữ nhi của đại ca, đại tẩu ta. Một lần nữa, Ngạo Thiên Quân Trần Tùng gật đầu xác định.

- Chúc mừng lão đệ / chúc mừng sư thúc gia đình đoàn tụ.

Mọi người đồng loạt vỗ tay, vui thay cho vị thủ lĩnh ngọn Túr Thần Sơn. Cuối cùng, trời không phụ lòng người rồi. Quả là đi mòn gót chân tìm không thấy. Lơ đãng quay đầu lại hiện ra a.

Trần Tùng sáng khoái, ha ha cười. Hương Phương Chiến mở lời, giọng có chút đắc ý: Phương Chiến lão huynh. Giờ đệ dẫn cháu gái, à, cả cháu trai của đệ nữa, về nhà. Huynh có thể nào ....

Không đợi lão nói hết, Phương Chiến ngoắc ngoắc tay, dứt khoát: Thôi, dù gì cũng chưa bái sư, nếu đã là người nhà, đệ cứ dẫn người đi trước. Mọi chuyện còn lại sẽ giải quyết sau.

- Đa tạ! Đa tạ.

Dứt lời, Bác Hagird vận nội công, tay trái xách Trường An, tay phải xách Hiểu My, đề khí bay về nhà.

- Đại... sư..... huynh....., nhị.....sư .....huynh.

Tiếng nữ nhân nào đó hét gào vọng lại.

Hiểu My khóc không ra nước mắt mà. Cô mới là nhân vật chính được không? Sao không ai hỏi cô nguyện vọng thế nào đều đã tự mình định đoạt.

Tuy nhiên so với cảm giác mất mát do bị mất nhân quyền, thì lúc này, điều tồi tệ đến ..... không thể tồi tệ hơn kéo. Hiểu My trợn mắt, kinh hoàng, ra sức vùng vẫy nhằm giảm tốc độ của vĩ nhân đang đập gió, cười mây, miệng cười rên vang không ngớt.

- Thúc Thúc, thúc thúc đáng kính, làm ơn thấp chút, chậm chút. a... ..

(PS: Lời trên mặt chữ, mọi người chớ hiểu nhầm)

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Huyết hải thâm cù

Túr Thần Sơn.

Ngạo Thiên Quân đặt chân vững vàng trên mặt đất, buông tay. Hai thân ảnh một trắng, một xanh ngã ào xuống, mặt xanh mét không còn giọt máu. Hiểu My do la hét suốt chặng đường, nỗi sợ hãi trong lòng được phát tiết, nên trông bình tĩnh hơn một chút, nhưng đầu lại choáng váng, quay cuồng. Trường An thì thảm hơn rồi. Thằng bé nằm xụi lơ. Tay chân lạnh ngắt y xác chết.

Trần Tùng nhìn bộ dạng hai chị em, lắc đầu thất vọng: - Mới có vậy đã chịu không nổi, làm sao xứng là con cháu trần gia ta. Haiz, xem ra phải huấn luyện

hai đứa nhiều hơn rồi.

Hiếu My đang ngẩn ngơ, bất chợt nghe mấy chữ cháu Trần Gia, lập tức khôi phục, nhìn vị thúc thúc vĩ đại của mình, nghi ngờ lên tiếng:

- Nhị thúc, người kể cho con nghe về cha mẹ, à phụ mẫu của con đi. Họ đâu rồi?

- Sớm muộn cũng nói với con. Giờ thì mấy đứa đi rửa mặt, ăn bữa cơm cái đã. Không cảm thấy đói bụng à?

- Hắc hắc. Nghe thúc nhắc mới nhớ, bụng rỗng, hóp vào tận xương. Hiếu My đặt tay lên phần bụng bằng phẳng của mình, bóp mạnh hai cái. Mặt méo méo cười.

Trần Tùng ngồi xổm xuống cạnh Trường An, giờ bàn tay to như thiết phiến ra, vỗ vỗ mặt nó. Ồm ồm lên tiếng:

- Thăng nhóc, dậy đi. Định nằm chết ở đây à?

Trường An run nhẹ mi mắt vài cái, sau đó hết sức mờ ra. Thấy gương mặt đầy râu phóng đại, nó hơi hoảng, vội vàng mở miệng: Thúc thúc tốt.

Trần Tùng ha ha cười nhìn Hiếu My: Con tìm đâu một thằng nhóc vừa xinh đẹp, vừa thú vị thế này?

- Đệ ấy là Trần Trường An. Đệ đệ ruột của con. Hiếu My giới thiệu. - Chúng con đã làm lễ kết bái ở Hải Băng Thành. Thúc không được bắt nạt đệ ấy.

- Được được, không bắt nạt, không bắt nạt. Đi ăn cơm thôi.

Nói xong, Trần Tùng đứng dậy, đi trước dẫn đường. Tỷ đệ Hiếu My leo đèo theo sau. Bây giờ cô mới có thời gian quan sát kỹ nơi đây. Quả thật, cảnh sắc còn đẹp hơn cả Nhị Thần sơn bên ấy.

Họ đang đứng trước một rừng hoa đỏ, chả biết loại hoa gì, vừa giống đào lại vừa giống đỗ quyên. Hương thơm ngập tràn không khí. Thỉnh thoảng, có cơn gió nhẹ lướt qua, vài cánh hoa lay lắt lia cành, rơi xuống đất. Vừa lãng mạn lại có chút u buồn. Hiếu My tức cảnh sinh tình, môi hồng nhẹ nhàng khép mở.

Ngửa đầu mây trắng bay bay

Cuối đầu hoa lạc, mê say lòng người

Giai nhân tiếu, đẹp rạng ngời

Ngẩn ngơ vật nằng tuông rơi tay mềm

Bóp.. bóp ... bóp...

- Ba tiếng vỗ tay liền theo đó vang lên. Trần Tùng quay lại nhìn cô, gật gù khen ngợi: A, thì ra tiểu My nhà ta cũng là một đại tài nữ nha.

- Há há há, đại tài nữ, con không dám nhận đâu. Không ngờ thúc lại ở một nơi giống hệt như bồng lai tiên cảnh thế này, đúng là biết hưởng thụ nha.

Nhìn tỷ tỷ giả vờ khiêm tốn, Trường An cạnh bên cúi đầu cười trộm. Nhưng quả đúng là Ngạo Thiên Quân rất biết cách hưởng thụ. Nhìn người không thể nhìn bên ngoài a.

.....

Xuyên qua rừng hoa đỏ, trước mắt mọi người xuất hiện một tiểu viện tương đối lớn. Tường thạch bích, mái lưu ly. Xung quanh còn có hàng rào trúc xanh vòng quanh trang nhã. Trần Tùng chỉ vào nó, nói:

- Từ nay hai đứa ở lại đây. Nhà thúc không có nhiều người. Phòng trống không ít, thích phòng nào cứ chọn. Tiểu Phong tử, tiểu Phong tử, mau ra đây, bắt ngờ lớn nè.

Tiếng gọi của Trần Tùng vừa dứt, từ bên trong, một bóng dáng tròn vo, to lớn lao ra. Lúc thân ảnh ấy lướt qua, cánh cổng rào mỏng manh run lên bần bật rồi sụp đổ. Ai, không biết dựa vào đâu mà nhị thúc lại gọi kẻ này là Tiểu Phong Tử, phải là Đại Phong Tử mới đúng a.

- Sư phụ, người về rồi. – Tiểu Phong tử dừng lại, khom người trước Trần Tùng, sau, ngay khi ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một bóng dáng yêu kiều, dung nhan như họa: Oa, mỹ nữ. Còn có cả tiểu bạch kiểm đáng yêu nữa. Sư phụ, người nhất đầu ra hai đại giai nhân này vậy? Vận khí thật không tệ nha?

Nói rồi, hần mím cười hắc hắc, bộ mặt đầy mỡ nhìn thật.. có chút dê tiện. Tuy nhiên, chưa vui sướng bao lâu thì đỉnh đầu vang lên một âm thanh khô khốc, đau điếng cả người.

Cốc!

Trần Tùng gõ một cú thật mạnh vào đầu hấn, mắt tròn trĩnh, trịnh trọng nói: Nhìn cho kỹ, đây là Hiểu My sư muội cùng Trường An sư đệ của ngươi. Nhanh chóng đưa họ đi chọn hai căn phòng, rồi vào trong chuẩn bị cơm nước.

Tiểu Phong Từ vừa xoa đầu, vừa vui sướng gào lên: Thật sao? Thật sự ở đây sao? Sư phụ vạn tuế. Ha ha ha. Rồi hấn nhìn sang hai tỷ đệ xinh đẹp, gio tay bắt lấy Trường An, ào ào kéo đi.

- Đi, sư đệ, sư muội, đi chọn phòng với sư huynh. Muốn ở phòng nào cứ nói, thậm chí cả phòng sư phụ cũng được a.

Ngao Thiên Quân nghe được, mặt đen sì. Loạn rồi. Đúng là đối với đệ tử không nên cưng chiều. Cưng chiều một chút đã sinh hư. Trong mắt không còn trưởng bối, tôn ti, trật tự.

Nửa canh giờ sau.

Trong căn phòng trang trí giản đơn, ba nam một nữ cùng quay quần bên bàn ăn còn bay bay hơi nóng.

Bên tay phải Trần Tùng là Tiểu Phong tử, bên tay trái là Trường An, đối diện là Hiểu My đang nhìn quanh dáo dác.

- Thê nhi của thúc đâu? Sao không thấy?

- À, vẫn đang tìm. Duyên chưa tới. Ha ha.

Bữa cơm gia đình đầu tiên tại dị giới. Dù không phải sơn hào hải vị hay những món ngon quý hiếm, Hiểu My vẫn thấy hạnh phúc ngập tràn.

Con người là vậy. Chỉ có những ai xa xứ, tha hương mới hiểu hết sự quý báu của một bữa cơm giản đơn cùng người thân ruột thịt, mới trân trọng từng giây phút ấm áp khi vừa nói cười, vừa gấp thức ăn cho nhau. Thậm chí, đến tiếng mẹ cầu nhàu hay giọng cha đầy nghiêm nghị cũng trở thành điều vô giá.

Bất giác, một giọt nước mắt lăn dài trên má rồi rơi bộp xuống bàn. Hành động của tất cả mọi người đều dừng lại, chăm chú nhìn sự xúc động hiện rõ trên gương mặt của Hiểu My. Cô vội vàng lau nước mắt, ngẩng đầu lên, cười nói: Con không sao. Mọi người đừng nhìn chăm chăm như vậy! Nỗi hết da gà rồi nè.

Trần Tùng khề thờ dài. Buông đũa xuống: Có một số chuyện, ta cũng nên nói rõ với con.

Tiểu Phong tử biết điều, đứng lên dọn dẹp. Ba người còn lại chuyển sang một căn phòng khác, bài trí vô cùng trang nhã, ản ản hương trà. Mở toang cửa sổ, nhìn rừng hoa đỏ phía xa xa. Gương mặt đầy râu của Trần Tùng dịu lại, mắt mờ màng đắm chìm vào một vùng ký ức đau thương.

Nhiều năm về trước, đại ca Trần Chí của ta được xếp vào một trong những đệ nhất nhân khắp chốn giang hồ. Cùng với đại tẩu Lam Bình, được xem là một đôi thần tiên quyến lữ, người người ngưỡng mộ. Cả hai người đều yêu thích việc hành hiệp trượng nghĩa, ngao du thiên hạ.

Ta cũng rất ít khi nhìn thấy họ, chỉ thỉnh thoảng nhận được tin tức qua người quen truyền tới.

Cách đây hơn 18 năm, họ báo tin về, bảo đã hạ sinh một nhi nữ, đặt tên Trần Hiểu My. Ta nghe thấy, lòng khắp khởi. Huynh đệ ta đều là cô nhi, nay có thêm nhân khẩu, Trần gia hương khói bắt đầu thịnh vượng, thật đáng vui mừng.

Trong lúc ta ngày ngày chờ đợi đại ca trở lại thì nhận được một phong thư. Lòng ngập tràn nghi hoặc, mở ra nhìn. Nét chữ của đại ca, nhưng nội dung chỉ vài câu vồn vện.

“Nhi đệ!

Lỡ biết được điều không nên biết nên liên lụy đến nữ nhi. Nay, Hiểu My không rõ tung tích. Ta cùng Bình nhi dù đập bằng Huyền Thiên đại lục cũng phải dốc sức đi tìm. Còn phải tận tay báo thù rửa hận.

Đệ cố gắng tự bảo trọng. Tương lai Trần gia sau này, đệ một mình gánh trên vai. Hổ thẹn với đệ.

Mong còn ngày gặp lại!”

Nhận phong thư đã ngã màu hoen ố từ tay nhị thúc, Hiểu My nghẹn ngào ôm nó vào lòng. Đây là bút tích của lão cha thân thể này, cũng là lão cha của cô. Mượn thân thể này sống lại, cô cũng sẽ hết sức làm tròn bổn phận của mình. Tìm phụ mẫu, báo đại thù.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Chọn vũ khí

Trong lúc Hiểu My lặng thầm thương cảm, Trường An nhìn Nhị thúc cũng đang đứng thần thờ, đặt ra câu hỏi:

- Nhị thúc, thúc có điều tra được kẻ thù của cha mẹ là ai không?

- Cha, mẹ? Cách xưng hô này hay thật.

- Vâng, là tỷ dạy. Trường An xoa xoa đầu, hơi chút mất tự nhiên.

Trần Tùng khẽ cười, nhìn đám mây lơ lửng trên trời, gần lắm, có cảm giác chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm vào. Nhưng khi thử bắt lấy một lần, xoè tay lại chỉ thấy hư vô. Chân tướng, cũng vậy!

- Mười mấy năm trước, có một tổ chức thần bí bất ngờ xuất hiện trên giang hồ. Chúng săn đuổi các cao thủ khắp nơi, dường như tìm kiếm một thứ gì vô cùng quan trọng. Mỗi lần bọn chúng hành động, một thân hắc y cùng màu với khăn che mặt, chỉ chừa lại đôi mắt âm ngoan và hình xăm nanh sói sau mép tai. Vì thế, chúng được gọi Hắc Nha Lang.

Nghe nói, bọn chúng từng giao thủ với phu thê đại ca, cũng biến mất đồng thời khi ca ca, tẩu tẩu bắt đầu không rõ tung tích.

Hiểu My đang im lặng, nghe tới đây, bất ngờ lên tiếng:

- Thúc có chừng giao chiến với chúng chưa?

- Rất tiếc là chưa. Nhưng bọn chúng từng thảm bại không dưới một lần dưới tay của chương môn Vô Cực Tử. Có điều, mỗi lần sắp bị tóm, chúng đều cần thuốc độc tự vẫn. Đầu mỗi gián đoạn giữa chừng.

- Hắc Nha Lang, Hắc Nha Lang... Hiểu My thì thầm mấy tiếng. Bọn chúng là đã là kẻ thù của cha mẹ thì cũng là kẻ thù của cô, không thể nào tránh khỏi một trận chiến ác liệt trong tương lai.

- Nhị Thúc, con muốn trở nên lợi hại như thúc, à không lợi hại hơn thúc nữa. Thúc chọn đại một loại tuyệt thế võ công nào dễ dễ, truyền lại cho con đi.

- Ấc. Trần Tùng sắc một ngụm trà lớn, có xúc động muốn đánh cái cô cháu gái này một trận. Tuyệt thế võ công làm như rau cải trắng không bằng, tùy ý chọn đại cũng được.

Đặt tách trà lên mặt bàn, Ngao Thiên Quân vuốt bộ râu xồm xoàm còn vương mấy giọt nước màu xanh nhạt. Quay sang Hiểu My, trợn mắt:

- Tiểu My à, kẻ tham lam thì không sống lâu, người lười biếng thì luôn túng quẫn.

Trường An hết nhìn Nhị thúc, lại nhìn tỷ tỷ, gập bụng cười phụ họa: Nhị thúc dạy chí phải. Ha ha

.....

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi dùng qua một ít điểm tâm, Trần Tùng lại xách hai tỷ đệ Hiểu My bay ào xuống khu vực dành cho đệ tử nội môn ở lưng chừng núi. Thì ra, cách tổ chức của Nhị thần Sơn, Tam thần sơn và Tứ thần sơn là giống nhau nha. Nhưng mà đâu cần lần nào di chuyển cô cũng bị đối xử như gà, vịt thế này. Hiểu My vô cùng ai oán. Tiếp theo đó, sục sôi quyết tâm, đặt ra mục tiêu cao cả trước mắt cho cuộc đời mình: Nhất định phải học khinh công cho thật giỏi. Nhất định! Nhất định!

Khu vực dành cho đệ tử nội môn ở đây gọi chung là Tứ Lâm Viên. Lý do vì ở đây có rất nhiều cây đại thụ lá tím, tán xoè ra vài trượng. Còn khu vực dành cho đệ tử ngoại môn dưới chân núi thì có nhiều loại cây lá nhọn, hoa vàng, vô cùng rực rỡ nên gọi Hoàng Lâm viên. Ha ha. Lúc nghe giới thiệu tới đoạn này, Hiểu My liền liếc nhìn vị nhị thúc to lớn bên cạnh, ngoác miệng hỏi: Vậy nơi chúng ta ở gọi là Hồng lâm viên à?

Trần Tùng nhìn cô, mắt nheo nheo nguy hiểm. Không biết cô cháu gái này tính tình giống ai? Vừa tinh nghịch lại hiếu động như khi. (Ấc, ở lâu mới biết, tính tình này là phiên bản của thúc đó). lát sau, mới nhàn nhạt mở lời: “Đan viên”.

Ồ. Ra thế! Đúng là vì nơi ở của mình nên tên đặc biệt đẹp hơn những chỗ khác. Cũng may, vì là “con ông cháu cha” nên tỷ đệ Hiểu My không phải tu luyện đi lên từ Hoàng Lâm viên, giống Nhị Thần Sơn bên đó.

Ngao Thiên Quân tự hào giới thiệu “địa bàn” của mình với hai đứa cháu. Bất cứ nơi nào thấy ông ấy đi qua, cả đám đệ tử đều nghiêm trang, cuối đầu, hô to “Sư phụ”. Cách gọi này khá đặc biệt nha. Chỉ có người đứng đầu các ngọn Nhị, Tam, Tứ Thần sơn mới được gọi là sư phụ. Còn người trực tiếp giảng dạy đệ tử mỗi khu vực gọi là Trưởng lão.

Dù nói Tứ thần sơn là nơi tôn sùng sức mạnh cơ bắp của con người, nhưng tại đây, Hiểu My thấy các đệ tử cũng tu luyện khinh công và chọn nhiều loại vũ khí khác nhau. Có trường thương, có đại chùy, còn có Tiên, Mâu, Gián... Đa phần đều là “vũ khí hạng nặng” theo đúng nghĩa đen của nó.

Tóm lại, Tứ Lâm Viên giống một giang hồ thu nhỏ. Vì vậy, dàn cán bộ quản lý cũng đặc biệt nhiều. Đại trưởng lão, nhị trưởng lão tọa trấn Nhị Thần Sơn, Tam Trưởng Lão, Tứ trưởng lão phụ trách Tam Thần Sơn, Ngũ Trưởng lão, Lục trưởng lão, Thất trưởng lão thì bị đày tại nơi này. Bát trưởng lão quản

lý về thu chi, tài sản của Vô Cực Kiếm Phái, Cửu Trường Lão, Thập trưởng lão lại như cách tay trái, tay phải của chương môn Vô Cực Tử. Ai, nói ra có chút rắc rối, nhưng cách sắp xếp, tổ chức thế này lại vô cùng hiệu quả. Trí tuệ cổ nhân quả không thể xem nhẹ được.

Trần Tùng dẫn Hiểu My cùng Trường An đến Bảo Khí phòng – nơi cất giữ rất nhiều loại vũ khí khác nhau. Tất cả đệ tử nội môn đều ít nhất một lần vào đây, chọn lựa cho mình một “người bạn” để cùng chiến đấu. Nếu như là người lập được đại công thì có thể vào đây chọn lựa vũ khí lần thứ hai.

Đập vào mắt Hiểu My là một phòng đầy ắp, ngổn ngang các loại vũ khí. Có cái nằm phơi trên mặt đất, cái được tựa vào tường. Mấy cây đại cung thì treo lủng lẳng trên trần... vô cùng bẽ bội.

- Nhị thúc, nơi này mọi người không biết câu: “Vũ khí là sinh mạng thứ hai” sao?. Mọi người đã làm gì thế này? Tội lỗi, tội lỗi a...

Ngạo Thiên quân không phản bác lời của Hiểu My, chỉ cười cười đầy bí ẩn.

- Hiểu My, đừng vội oán trách. Con cứ lựa chọn một vài thứ bất kỳ, chỉ cần con mang được chúng ra ngoài, chúng sẽ là của con.

- Quân tử nhất ngôn. Há há, Nhị thúc đừng hời hện nha. - Tiểu nữ nhân hai mắt lấp loè kim quang, giọng nói cũng hưng phấn khác lạ.

- Nhất định. – Trần Tùng cam kết. Xong, quay sang Trường An, nhẹ nhàng lên tiếng: Tiểu An tử, con cũng vào chọn đi. Con cháu Trần gia ta không thể chỉ là thường nhân được.

- Dạ.

Hai tỷ đệ nói gót nhau vào phòng. Trần Tùng mang về mặt xem trò vui, đứng ngoài cửa, nhìn vô chờ đợi.

Đầu tiên, Hiểu My lần la mò tới một thanh trường thương lưỡi bạc, khảm tinh thạch màu hồng trên thân cực kì xinh đẹp. – Tiểu An, cây Trường thương này đẹp không thua gì con dao găm mà đại sư huynh (Đỗ Minh) tặng đệ nha.

Trường An quay sang cười cười: Tỷ, nó cũng khá xứng với tỷ đó!

Dĩ nhiên, có chút đắc ý, Hiểu My tự tin nói: Vũ khí xứng giai nhân, không thể nào tùy tiện được a.

Tuy nhiên, khuôn mặt tươi cười của cô dần tắt lịm. Hiểu My dùng hết sức cũng không thể nào di chuyển được nó. Thử vài lần, tiu nghỉu lắc đầu. Bỏ cuộc.

Đối tượng vừa mất thứ hai là cặp giản bằng kim loại màu đồng, thỉnh thoảng bắn ra vài tia sáng đỏ, hấp dẫn người qua lại.

Tuy nhiên, lần này vẫn là thất bại.

- Vận may còn ở phía sau. Hiểu My tự an ủi chính bản thân mình.

Tiếp theo, cô đi tới chỗ thanh đại cung có thân màu xanh biếc. Dùng tay gảy nhẹ dây cung màu vàng, phát ra âm thanh bật bật. Ha ha, cuối cùng cũng chọn được rồi.

Một khắc sau.

Ai, làm người không nên quá đắc ý. - Mỗ nữ nhân cuối đầu tự kiểm điểm. Chẳng biết kiếp trước mình ăn ở thế nào mà kiếp này đến một cây cung cũng khinh thường, từ chối. Haiz....

Đang lúc chán chường, thờ dài vô vọng. Bất ngờ, chân Hiểu My đá phải một vật nằm vất ngang trên mặt đất. Một tiếng “Coang” lạnh lẽo vang lên! Cảm giác đau nhói làm cô loạng choạng, té ngồi.

Một tay chống ngược ra phía sau, tay còn lại chộp vào “kẻ cản đường lì lợm”. Oa, thật nặng nha. Tất cả các vũ khí ở đây, không có cái nào nhẹ cả. Nhưng cây trường côn đen đúa này có vẻ dễ thương hơn... Ít ra, khi dùng sức, cô cũng có thể làm nó lắc lư vài cái. Nhưng cô không có ý định lựa chọn người bạn này.

Tuy nhiên, ngay khi Hiểu My vừa muốn phui mông đứng dậy, điều ngoài ý muốn lại xảy ra. Cây trường côn mà cô chê là xấu xí ấy dính chặt lấy tay cô, giữ cố nào, kéo cố nào cũng không thoát được.

Hey!

Bất đắc dĩ, Hiểu My chụm tới bằng cả hai tay, vận hết sức, nhấc nó lên.

Một vầng sáng chói lóa xuất hiện, bao bọc cả người và vật vào bên trong trước sự ngỡ ngàng của Trường An cùng Ngạo Thiên Quân đang đứng phía ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Võ Thuật gia truyền

Khi vàng sáng từ từ tắt mất, thân ảnh Hiếu My dần hiện rõ, chỉ là thân sắc có chút khác thường.

Đôi mắt to không chớp, sững sờ nhìn món vũ khí trên tay. Một thanh trường côn dài hai thước, nặng ngàn cân, màu vàng kim, lấp loè ánh lửa đỏ rực. Chỉ là ngọn lửa tiếp xúc với da tay lại vô cùng ấm áp chứ không mãnh liệt thiêu đốt như vẻ bề ngoài.

Ngạo Thiên Quân nhìn thấy, dưới bộ râu, quai hàm giựt giựt, kích động chạy ủa vào.

- Tốt, tốt, tốt. Quả nhiên không hổ là con cháu Trần Gia. Ý trời, đúng thật ý trời.

Trường An cũng nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Hiếu My, nhìn thanh côn trên tay tỷ tỷ, lên tiếng đánh giá: tỷ, đây không phải bảo khí bình thường nha.

- Đúng, nó được chế tạo từ huyền thiết vạn năm, tinh huyết hoá kỳ lân, kết hợp với xương Huyền vũ cùng tinh hạch của yêu thú cấp 9_Liệt Phong báo. Một thứ vũ khí có sức công kích lẫn phòng thủ vô cùng mạnh mẽ, tốc độ cũng hết sức kinh người. Hiếu My, đây chính là phúc phận, cũng là trách nhiệm của cháu.

Trần Tùng hưng phấn, huyền thuyên một hồi rồi dừng lại bằng một câu mang tính chất không thể phủ định, làm Hiếu My này giờ im lặng cũng phải thốt lên:

- Cây côn này có thật biến thái vậy không? Mà chỉ cần phúc phận là đủ rồi. Sao thúc lại gán hai từ Trách nhiệm vô đây, nghe có chút áp lực.

- Ha ha ha, chỉ tại ta chưa nói rõ với cháu. Mấy đời Trần Gia đều tu luyện Thiên long thập nhất thức – một bộ côn pháp uy chấn vang dội khắp Huyền Thiên đại lục a.

- Không phải vậy chứ? Lễ nào bản thân ta thật sự là con cháu mấy trăm đời của Hoa quả sơn Tề Thiên Đại Thánh? – Hiếu My bi đát tưởng tượng đến viễn cảnh một thiếu nữ kiều diễm, mảnh mai, vừa cầm trường côn xoay vòng như Hầu tử vừa ngửa mặt lên trời đắc ý cười to. Đúng là kinh khủng!

- Nhị thúc, cây trường côn này có tên không? Trường An nhìn Ngạo Thiên quân, khe khẽ hỏi.

- Có chứ. Mọi người đều gọi nó là Như Ý. Gậy Như Ý. Thế nào? Cái tên đầy ý nghĩa đúng không?

- Vâng, đầy ý nghĩa.

Lần này Hiếu My triệt để suy sụp rồi. Oa, lão thiên ơi! Các đồng nghiệp khác xuyên không, chọn vũ khí không phải trường tiên cũng là thần kiếm, mỗi lần đánh nhau đều tao nhã tựa thần tiên... sao tới cô lại là côn? Thô tục, quá thô tục mà. Mồ nữ nhân không ngừng thổn thức, gào thét ở trong lòng.

Đến lúc cô đau khổ cuối đầu, chấp nhận số phận thì Trường An cũng chọn xong vũ khí cho riêng mình. Đó là một hộp thiết hình hoa mai trắng, cỡ độ bàn tay, có thể bắn ra những kim châm vô cùng mảnh, mắt thường khó nhìn thấy được.

Nghe nói bản thân món vũ khí này từ trong góc khuất bay đến.. rồi rơi chính xác xuống tay cậu nhóc. Đúng là phân biệt đối xử, người với người nhưng vận may và đãi ngộ hoàn toàn khác xa nhau.

Sau khi Trường An cũng đạt được kì ngộ của mình, ba người liền ly khai Bảo Khí phòng, trở về Đan Viên tụ hội.

Tại khoảng đất trống trước rừng hoa đỏ, tỷ đệ Hiếu My ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhìn nhị thúc sừng sừng đứng đối diện, thái độ hết sức chuyên chú, tập trung.

Giơ tay lên miệng, vờ hắt giọng, Ngạo Thiên Quân bắt đầu thông báo về kế hoạch huấn luyện vĩ đại của mình.

- Từ hôm nay, hai đứa sẽ bắt đầu tu luyện dưới sự dạy dỗ trực tiếp của ta. Mỗi ngày, trước khi mặt trời mọc và sau khi mặt trời lặn, đều dành ra hai canh giờ luyện khinh công. Khoảng thời gian còn lại, dùng 4 canh giờ để Hiếu My luyện côn pháp, Trường An luyện mai hoa châm, lúc rảnh rỗi có thể nghĩ ngợi hoặc tìm sư huynh Tiểu Phong tư thỉnh giáo. Hi vọng hai đứa sẽ kiên trì, cố gắng toàn lực. Không nên lười biếng hay bỏ cuộc giữa chừng.

- Dạ, sư phụ!

Hai đứa học trò đồng loạt hô lên làm Trần Tùng có cảm giác thành tựu nho nhỏ.

- Nhị Thúc! Trường An cũng muốn tìm Vô Ưu bà bà để học tập về y dược. Thúc có thể nói giúp đệ ấy mấy tiếng không? Hiếu My nhú nhú mày, có ý

thăm dò thay đệ đệ.

- Vô Ưu bà bà? Là đám nhóc bên Nhị Thần Sơn nói với con à? – Trần Tùng hơi kinh ngạc, nhìn sang Trường An, lặng im suy nghĩ vài giây. Sau đó mới khẽ gật đầu nói: Cũng được, chiều nay ta sẽ sang bên Ngũ thần sơn đánh tiếng trước, còn lại phải xem tư chất Tiểu An tử thế nào? Cũng không thể miễn cưỡng người ta đồng ý. Nhưng điều kiện kiên quyết là thằng nhóc này phải luyện được một thân khinh công trước, bằng không sẽ khó khăn trong việc di chuyển qua lại giữa hai ngọn thần sơn.

- Dạ, con đã hiểu, đa tạ nhị thúc nhắc nhở. Trường An lễ phép đáp lời.

Trần Tùng nhìn nó hài lòng. Thằng bé này tuy là một á nhân, nhưng thái độ, cách đối nhân xử thế đều khiến nhiều người hồ thẹn không sánh kịp. Tính tình lại cẩn thận, trầm ổn. Đúng là hiếm thấy, hiếm thấy!

Sau khi âm thầm tán thưởng Trường An mấy câu, Ngao Thiên Quân lại quay sang nhìn Hiểu My, trịnh trọng lên tiếng:

- Bộ côn pháp Thiên Long thập nhất thức của chúng ta tuy chỉ gồm 11 chiêu thức, nhưng mỗi chiêu đều lợi hại và yêu cầu rất cao với người sử dụng.

Chiêu thứ nhất: Thiên long đoạn quần hùng.

Chiêu thứ hai: Thiên long huy lưu Sa

Chiêu thứ ba: Thiêu long vắn thiên

Chiêu thứ tư: Thiên long phạt địa

Chiêu thứ năm: Thiên long bạt sơn

Chiêu thứ sáu: Thiên long phước thủy

Chiêu thứ bảy: Thiên long quá hải

Chiêu thứ tám: Thiên long ngao vân

Chiêu thứ chín: Thiên long quang lôi

Chiêu thứ mười: Thiên long cửa khúc

Chiêu thứ mười một: Thiên long vô ảnh.

Mỗi chiêu thức tu luyện đều không dễ. Nhất là hai chiêu cuối cùng. Có người mất cả đời chưa chắc luyện ra, nhưng đối với những thiên tài, ngộ tính rất cao mà nói, mấy mươi năm chắc chắn sẽ luyện thành.

Hiểu My à. Mấy mươi năm với một phạm nhân có thể là cả một đời, nhưng tại Huyền Thiên đại lục này, mỗi người đều có thể sống tới mấy trăm năm, chỉ cần con không ngừng cố gắng, sớm muộn cũng đạt được như nguyện.

Hiểu My chăm chú lắng nghe, nhất nhất ghi nhớ từng lời Ngao Thiên Quân giảng dạy. Mấy mươi năm tuy nói không phải vấn đề, nhưng cô không muốn tốn nhiều thời gian như vậy. Tung tích phụ mẫu chưa rõ, Hắc Nha Lang còn ẩn nấp đâu đó dưới kia. Còn có Thiên vũ vẫn đang tìm đường tu luyện. Thời gian vốn chẳng đợi người.

Trần Tùng với tay ra sau lưng, rút cây trường côn đen bóng ẩn dưới trường bào lam sắc, tạt hào giới thiệu.

- Đây là đồng đội của thúc. Hắc long côn. Dài hơn hai thước, nặng một ngàn năm trăm cân. Được tạo nên từ huyền thiếc vạn năm, tinh huyết Huyền Vũ, xương Hắc kỳ lân và tinh hạch của Lôi Ưng – yêu thú cấp chín.

Nếu Như Ý côn của con luyện thành có thể không chế, điều khiển lửa thì Hắc Long côn của thúc có thể điều khiển sấm sét.

Bây giờ, thúc sẽ triển khai toàn bộ Thiên Long thập nhất thức cho hai đứa quan sát, mau tránh ra xa, kéo liên luy bản thân mình.

Ngao Thiên Quân quả xứng với hai từ Ngao Thiên a. Trần Tùng tay nắm chặt trường côn, nhẹ nhàng bay múa, chiêu thức vừa mạnh mẽ, vừa bá đạo lại cuốn hút vô cùng. Trong không khí, từng hồi sấm vang chớp giật, tia lửa điện bắn ra bốn phía xung quanh. Mà bản thân Trần Tùng, lại như một vị chiến thần, uy phong, lâm liệt, ngạo nghễ đất trời.

Cát cuốn, bụi mù, gió thổi gào từng trận.

Hiểu My cùng Trường An ở tít ngoài xa, rạp người nằm trên đất, đầu ngẩng cao, mắt tròn trũng dõi theo từng động tác, từng chiêu thức của nhị thúc. Miệng há hốc cả buổi quên khép lại. Mãi đến khi Trần Tùng kết thúc quá trình “khoe mẽ”, mọi chuyện trở lại bình thường, hai đứa nhỏ vẫn ngẩn ngơ, lạc hồn lạc phách.

- Ha ha ha... Ngao thiên quân đắc ý, ngửa mặt cười.

Chương 30: Bảy năm sau

Thời gian nhanh chóng trôi qua. Thấm thoát đã bảy lần Hiếu My được đón giao thừa trên ngọn Tứ Thần Sơn, tại Đan Viên ngập tràn hoa đỏ. Bảy năm chịu đựng gian khổ, không ngừng luyện tập, bản thân cô cũng đẽ đẽ đều có nhiều thay đổi.

Khi vừa ra khỏi Sơn cốc, Hiếu My chỉ độ 18 tuổi – lứa tuổi đẹp nhất của một người con gái trong xã hội hiện đại. Nhưng bây giờ, cô đã 25. Vẫn trẻ trung, vẫn xinh đẹp rạng ngời. Nhưng ngoài vẻ ngọt ngào, ôn nhu của thiếu nữ, còn có sự sâu lắng, quyến rũ của một phụ nữ từng trải nắng mưa. (Hai đời cộng lại cũng sắp si 50. Haiz) Vì thế, càng thu hút bướm hoa dập dùi qua lại. Chỉ là, người thâm thương trộm nhớ tuy nhiều, nhưng người đủ can đảm chống lại Hắc Long côn, thật tình: Không có.

Ngoài ra, bất cứ ai từng thấy Hiếu My tay múa đại côn sức nặng ngàn cân, gió thét lửa gào, mà mặt vẫn mỉm cười lạnh nhạt, quả có chút rợn người. Tuy Tứ Thần Sơn, mỗi đệ tử đều sở hữu một thân sức lực vô cùng mạnh mẽ. Nhưng nếu bảo thành một đại năng như cô về nhà. Họ chỉ lắc đầu, cảm khái: Xin tha!

Ai cũng sợ một ngày nào đó sẽ trở thành oan hồn dưới côn Như Ý.

Trường An thay đổi một thân trường bào màu xanh như bao đệ tử của Vô Cực kiếm phái, ba nghìn sợi tóc bạch kim vẫn gọn bên dưới tử quan, đôi mắt tím trong veo không vương chút u sầu, lại thêm cơ thể lúc nào cũng thoang thoảng mùi dược liệu, càng ngày càng giống trích tiên vốn rời xa phạm tục.

Do bản tính có chút trầm tĩnh, lạnh lùng, với người ngoài càng kiệm lời như ngọc, nên bằng hữu cũng vốn cũng không đông. Nhưng như thế thì đã sao? Đối với Trường An, quãng thời gian sống cùng tỷ tỷ ở đây, đúng thật thiên đường. Từ 5 năm trước, thông qua sự khảo hạch tương đối khó khăn, cậu đã được Vô Ưu bà bà nhận làm đệ tử. Mỗi ngày đều tất bật, không có thời gian để nghỉ ngơi. Nhưng mỗi lúc rảnh rỗi là cậu dành thời gian để bồi thúc thúc, tỷ tỷ và cả Tiểu Phong sư huynh chuyện trò, thao luyện.

Trình độ khinh công của hai chị em đều có sự tiến triển kinh người. Tuy không giống như Ngạo Thiên Quân cùng các vị sư thúc bá, có thể đến vô ảnh, đi vô tung. Nhưng xét về tốc độ, hiếm người bì kịp.

Đó không phải ngồi không mà đạt được. Đầu phải đổi bằng máu và nước mắt trong ngần ấy thời gian. Động lực của Hiếu My là báo thù, là phụ mẫu. Động lực của Trường An là vì dốc lòng đuổi theo từng bước chân của tỷ tỷ, không muốn bị thụt lùi. Àu, ai cũng có nguyên nhân của nó. Nhưng kết quả giống nhau, làm Trần Tùng mặt mày lúc nào cũng có mùa xuân. Luôn miệng tự hào, con cháu Trần Gia, không ai không tài giỏi.

.....

Sáng sớm, sân thi đấu của Tử Lâm Viên vô cùng náo nhiệt.

Toàn bộ đệ tử đều tập trung lại, theo dõi trận đấu chung kết nhằm xếp hạng 5 vị trí đứng đầu Tứ Thần Sơn năm nay.

5 người vào vòng trong gồm có Võ Thường Phong (Tiểu Phong Tử), Trần Hiếu My, Thái Thiếu Nam, Hứa Vỹ Kỳ và Hoàng Kha Mẫn.

Mỗi người sẽ rút thăm một số thứ tự. Người số 1 đấu với người số 3, người số 2 đấu với người số 4. Người rút được phiếu trắng (không có số) thì miễn thi đấu vòng này.

Há há há, nghe Ngũ trưởng lão thông báo cách thức thi đấu. Hiếu My có chút hưng phấn, mong đợi. Luôn may mắn qua vòng không phải là điểm quen thuộc trong các tiểu thuyết tiên hiệp đó sao. Nhân vật chính nhân nhả đứng một bên nhìn mọi người đánh nhau sức đầu mẻ trán. Sau đó mang theo vẻ mặt vô tội, đắc ý cười cười. Mồm còn không ngừng khoác lác: May mắn cũng là một loại thực lực. Tức chết người không đến mạng a.

Ảo tưởng trong lòng, mỗi nữ ngập tràn tự tin hướng về phía trước, chờ bốn người kia chọn xong, tay ngọc mới vươn ra, từ từ thò vào hộp gỗ trên bàn của Ngũ Trưởng lão.

- Ha ha ha, không ngờ là phiếu trắng. Một giọng nói cao vút cất lên.

Chỉ tiếc, chủ nhân giọng nói đầy vui sướng đó là Tiểu Phong tử.

Nhìn gương mặt mấp mấp mỡ của sư huynh, Hiếu My có chút chán nản, liếc xuống lá phiếu trong tay mình. “Số 3 a!” Quả nhiên, mình không có bàn tay vàng của nữ chính.

- Trận đấu đầu tiên, Hoàng Kha Mẫn đấu với Trần Hiếu My. Mời hai tuyển thủ bước lên võ đài.

- Hiểu My sư muội cố lên! - Sư tỷ cố lên!

Giữa vòng người, Đỗ Minh, Lữ Tuấn, Phương Tinh và Trường An đều đang không ngừng hò hét, cổ vũ. Hiểu My nhìn họ, cảm kích: Không may mắn cũng chẳng sao. Chỉ cần dùng thực lực chứng minh là được.

Trên võ đài.

Hai mỹ nhân áo xanh đối diện nhìn nhau, niềm nở:

- Trần sư muội, hạ thủ lưu tình a.

- Không dám, không dám! Chỉ mong Hoàng sư tỷ nhẹ tay tí xíu.

Lời nói khách sáo vừa kết thúc. Ngọn roi trong tay Hoàng Kha Mẫn đã vèo một tiếng bay ra. Đầu ngọn roi linh động như mắng xà, uốn lượn há mồm lao về phía Hiểu My, không khí còn vang lên âm thanh kìn kít.

Trước thế tới hung hãn của đối phương, Hiểu My nắm chặt Như Ý côn. Nhảy bật lên, dồn sức vào cổ tay, thân trường côn xoay vòng, tạo ra vòng lửa xoáy ào ào tuông xuống. Cô hét lớn: Thiên Long Huỷ Lưu Sa, đi.

Vòng lửa hùng hực chặn đầu ngọn roi, theo đà cuốn vào bên trong nó.

Hoàng Kha Mẫn giật mình, thật lùi hơn chục trượng, thu roi lại, sau, một lần nữa dùng hết sức tung ra. Lần này, trường tiên tạo một vòng cung bán nguyệt, ầm ầm tiến đến như một con sóng lớn, cắt ngang vòng lửa xoáy, tạo ra vô số đoá hoa đỏ rực, tán khắp xung quanh. Chiều thức rất đẹp!

Thế nhưng, ngay lúc này, âm thanh của Hiểu My lại lanh lảnh vang lên: Thanh Long Phurọt Thuỷ, Đi!

Như Ý côn bay ra khỏi tay chủ nhân, vượt lên trên ngọn sóng vô hình do trường tiên mang lại, nhắm ngay tay phải của đối thủ, nhẹ nhàng gõ xuống. Nếu trúng phải đòn này, e rằng phải nứt cốt, đoạn xương, cả đời không còn hi vọng.

Hoàng Kha Mẫn kinh hãi, buông ngọn roi trong tay, nhảy sang một bên tránh vội.

Phịch.

Ngọn Trường Tiên mất đi không chế của chủ nhân, nặng nề rơi xuống. Như Ý côn lượn một vòng trên không lại quay về nằm trong bàn tay Hiểu My đang xoè ra chờ đợi.

- Trận này, Trần Hiểu My thắng.

Một trận pháo tay giòn giã vang lên.

Hiểu My cúi đầu chào khán giả, mang theo trường côn, tao nhã rời khỏi võ đài.

- Trận đấu thứ hai, Thái Thiếu Nam đối chiến Hứa Vỹ Kỳ. Mời hai tuyển thủ vào vị trí.

Thanh âm của Ngũ Trường Lão vừa dứt, hai bóng áo lam loáng cái đã có mặt trên võ đài. Chắp tay chào nhau theo đúng lễ.

Thái Thiếu Nam vốn là một nam tử tuấn tú, lại cầm một cây Tam tiên thương làm vũ khí, trên đài, hình tượng có chút giống chiến tướng Triệu Tử Long (Một trong ngũ hổ tướng của Tây Thục – Tam quốc diễn nghĩa). Chỉ là thiếu đi một thân sát khí trên người, nhiều hơn một phần phong lưu, tiêu sái.

Hứa Vỹ Kỳ là một đại hán cao to với khuôn mặt vuông đằm râu quai nón. Trên vai vắt một chiếc rìu cán đen, lưỡi bạc. Nhìn qua như người tiểu phu sơn dã.

Cuộc chiến bắt đầu. Tiếng binh khí chạm nhau keng keng, tia lửa điện bắn ra liên miên không dứt.

Thái Thiếu Nam có chút vất vả với cây rìu của đối thủ. Nó nặng tới 800 cân a. Toàn thân đúc bằng huyền thiết ngàn năm, lại kết hợp với xương bạch trượng – yêu thú cấp 8 và tinh hạch của xuyên sơn giáp – yêu thú cấp 7. Sức phá hoại hết sức kinh khủng. Bản thân hắn mấy lần suýt bị chém làm đôi.

Cũng may, Thiếu Nam vốn chiếm ưu thế về tốc độ. Hơn nữa, Tam tiên thương lại có thuộc tính lôi. Nên về sau, khi Hứa Vỹ Kỳ càng lúc càng đuối sức thì thế cuộc trận đấu đã nguyên hình hiện rõ.

Cuối cùng, Thái sư huynh giành chiến thắng, đi xuống võ đài trong tiếng reo hò inh ỏi của đông đảo nữ đệ tử trên Tứ thần sơn.

Sức hút của mỹ nam, quả nhiên không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Chiến Thái Thiếu Nam

Vòng thi đấu đầu tiên kết thúc. Các tuyển thủ nghỉ ngơi trong giây lát, sẽ tiếp tục rút thăm chọn đối thủ cho những trận tiếp theo.

Lần này, Tiểu Phong từ rút được số 1. Hiểu My rút số 2. Thái Thiếu Nam là phiếu trắng. Xem ra huynh đệ đồng môn phải quyết một trận sống còn rồi – Hiểu My khoa trương nghĩ.

Nửa khắc trôi qua, giọng Ngũ trưởng lão lạnh lãnh vang lên: Trận đấu bắt đầu, mời Võ Thường Phong và Trần Hiểu My vào vị trí!

Võ Thường Phong, tay xách đại chuỳ, hùng dũng, hiên ngang, bay người lên võ đài. Lúc hai chân chạm đất, tạo ra một tiếng “ầm” vang dội.

Wow. Lợi hại! Khán giả trầm trồ.

Hiểu My quay sang mỉm cười với đám người Trường An. Lữ Tuấn tiến lên một bước, giọng nói âm áp có chút pha trò: Muội cẩn thận. Đừng dễ bị thương. Nếu đánh không lại cứ hét lên “chịu thua” là được.

Ặc, có kiểu động viên vậy sao? Hiểu My bất đắc dĩ gật gật đầu. Sau đó, dùng một tư thế như hăng nga tiên tử, bay lên, đáp xuống trước mặt Võ Thường Phong. Hai chân lập tức vào thế trung bình tấn, cầm Như Ý côn chĩa thẳng về trước. “Muội đã sẵn sàng, sư huynh, đến đây đi!”

Đám cười Đỗ Minh nhìn cảnh trên sân khấu, không nén nổi bật cười. Bộ dáng của Hiểu My thật... nhìn sao cũng không ra thực nữ nha.

Đang lúc khán giả ào ào vỗ tay, không ngừng hò hét: “Đánh đi, đánh đi” thì một âm thanh cao vút vang lên “Tôi chịu thua”.

Cả đám dáo dác nhìn nhau, không tin được vào tai mình. Chỉ như vậy kết thúc?

Ha ha. Đúng vậy. Chỉ như vậy trận đấu đã xong. Tiểu Phong Từ lăn xuống đài, hoà mình vào đám đông rồi mất hút. Mặc ai nói, ai chê. Chi cần Hắc Long Côn đừng tìm đến y là được. Đánh nhau với đại thần này, sợ sảy làm nạng bị thương một tí, sư phụ không lột da y mới lạ a.

Trọng tài vội vàng tuyên bố: Trận này. Trần Hiểu My thắng. Tiếp theo là tranh vị trí quán quân. Mời Thái Thiếu Nam lên đài.

Thái Thiếu Nam ứng tiếng, xuất hiện nhanh chóng trên võ đài. Đứng đối diện Hiểu My, lịch sự làm tư thế chào hỏi, xong mới nói: Trần sư muội, thương giáo vô tình. Nếu chẳng may làm muội bị thương, thứ cho huynh không có ý.

Uy hiếp, tuyệt đối là uy hiếp trắng trợn. Hiểu My trợn mắt nghĩ thầm. Nhìn cũng nho nhã lễ độ sao lại cao ngạo khinh người như vậy? Nhớ tới sự hâm mộ khi nãy của mấy sư tỷ, sư muội, cô lập tức nghi ngờ: Lễ nào con gái thời này đều thích dạng đàn ông như thế?

Thái Thiếu Nam nào biết lời nói chân thành của mình lại bị Hiểu My hiểu lầm đến độ này. Thật oan uổng a. Bởi thế mới nói, mọi bi kịch của thế nhân luôn là kẻ nói mà người nghe không hiểu ý. Trách ai được giờ.

Hiểu My nhìn đối thủ đầy nghiêm túc: Thái sư huynh. Muội đến đây.

Nói rồi, cô lao tới. Như Ý côn một đường mạnh mẽ quét ngang. Tiếng gió rít lên vì ma sát cao độ, phong nhận theo thế côn, bắn tới ầm ầm.

- Thiên Long bạt sơn. Đi!

Thiếu Nam bình tĩnh, vọt người lên trên hơn năm trượng. Tránh đi đợt xung kích ban đầu. Tay lập tức huy động Tam tiên thương, tạo ra vô vàn hư ảnh, nhằm Hiểu My bất ngờ lao xuống. “Bạo vũ lệ hoa thương. Đi”

Chiêu thứ tám: Thiên Long ngạo vân. Lên!

Trường côn được gior lên đỉnh đầu, quay vòng, tốc độ mỗi lúc mỗi nhanh. Khán giả chỉ kịp thấy những ánh chói phát ra lấp loè. Vô số vòng xoáy nhỏ mang theo ánh lửa hùng hực như thiếu đốt hình thành, bay lên, tựa những đầu rồng, há to miệng, nuốt trọn tất cả hư ảnh của tam tiên thương.

Nói thì chậm, nhưng thực tế diễn ra lại rất nhanh. Chỉ vài cái chớp mắt, Thái Thiếu Nam đã chuyển sang một chiêu thức khác. Mũi thương như hồng mộng mãnh sói truy kích tới, gặp một chiêu Thiên Long Huy Lưu Sa ngăn cản, lập tức rút về rồi chuyển hướng tấn công.

Lần này, Tam tiên thương bay vòng ra sau Hiểu My, ào ào đâm tới. Không khí bị xuyên thủng, trở nên vẩn vèo. Một cơn gió lạnh ập đến làm Hiểu My rợn cả người. Cô lập tức bay sang phải, xoay người, điều khiển trường côn giáng mạnh lên ngọn thương một góc 90 độ. Tạo ra áp lực trực tiếp làm tam tiên thương lạch cạch chạy lên.

- Đây là Thiên Long Phật Địa. Thái sư huynh, tiếp chiêu.

Trận chiến vô cùng kịch liệt. Dàn đại biểu trên cao cũng liên tục trầm trồ, tán thưởng. Kiểm trung quân Phương Chiến nhìn Trần Tùng, không tiếc lời khen ngợi: Không sai! Xem ra, Côn Pháp Trần Gia đã chọn đúng người thừa kế!

Ha ha ha. Trần Tùng đắc ý ngửa mặt lên trời, không một chút khiêm tốn cười to.

Trên võ đài.

Hiệu My vẫn đang cùng Thái Thiếu Nam đối địch. Ba chiêu Thiên long vẫn thiên, Thiên Long ngạo vân, Thiên Long quang lôi liên tiếp xuất hiện. Từng quả cầu lửa từ gậy Như Ý phát ra, bên trong khí tràn còn âm âm tiếng sét.

Thái Thiếu Nam chận vật chống đỡ một loạt chiêu thức liên hoàn. Tam Tiên Thương vẽ vào không trung những đường tuyệt đẹp. Nếu không phải ngọn thương này cũng là một bảo khí có thuộc tính lôi thì kết cục đã sớm được định ra.

Trong lúc y đang tung vũ khí đón nhận trận hoả cầu đánh đến trực diện, Hiệu My tận dụng thời cơ, tung người bay lên cao, lướt tới. Gậy Như ý vàng rực, phản chiếu ánh sáng mặt trời, giáng một đòn nặng nề xuống ngay vị trí của đối thủ: Thiên Long phạt địa. Đi!

Thế tới của trường côn hết sức hung tàn. Thái Thiếu Nam lách người sang trái né tránh. Tuy nhiên, lại lọt vào phạm vi công kích của hoả cầu. Cả người xơ xác, khói bốc lên mang theo mùi vải vóc cháy khét. Cuối đầu nhìn một thân quần áo tả tơi, y lắc đầu, cười khổ:

- Hiệu My sư muội quả nhiên lợi hại. Huynh hồ thẹn không bằng.

Đây là gián tiếp chịu thua sao? Ngũ Trưởng Lão lập tức tuyên bố: Ngôi vị quán quân Tứ Thần Sơn năm nay, thuộc về Trần Hiệu My.

Sân thi đấu, tiếng hoan hô oà vỡ.

- Thắng rồi, tỷ tỷ thắng rồi. Trường An vô cùng mừng rỡ.

- Ủ, Hiệu My có phần nương tay trong những chiêu cuối cùng. Nếu dốc toàn lực, Thái sư đệ không chỉ bị đốt cháy áo quần nhẹ nhàng như vậy. Đổ Minh đứng bên quan sát rồi nói ra đánh giá của mình. Mấy người kẻ bên nghe vậy, càng thêm bội phục. Dùng thời gian 7 năm để đạt đến cấp độ này. Phải trả giá thế nào? Không phải ai cũng có thể hiểu được.

- Tốt, tốt. Hiệu My quả không làm nhị thúc thất vọng.

Ngạo Thiên Quân tự hào nhìn cô cháu gái dưới sân. Tất cả những nỗ lực, cố gắng của cô, ông đều nhìn trong mắt. Mỗi lần cô đều lặng lẽ tự thoa thuốc lên từng mảng da thịt bầm tím, sưng to, ông xót đến tận tâm. Ai. vốn nên là một mỹ nhân tuyệt sắc, mảnh mai, yếu điệu a. Chỉ vì là con cháu Trần Gia, lại trời sinh thần lực, nên không có sự lựa chọn khác rồi.

Hiệu My vừa bước xuống khỏi võ đài, đã thấy Phương Tình như một con chim nhỏ, nhanh lướt tới. Trên mặt đầy vẻ hân hoan, ríu rít bên tai: - Trần Sư Muội. Một trận chiến tuyệt vời nha!

Tiểu la lị này càng lớn càng xinh đẹp, động lòng người rồi. Hai năm trước đã được như nguyện, trở thành hôn thê của đại sư huynh. Chỉ hi vọng cô nhóc luôn hồn nhiên như thế! Hai mươi mấy năm làm một trạch nữ hiện đại, cô nhận ra đạo lý: Trên đời này, không có điều gì khiến con người thay đổi nhanh chóng bằng hôn nhân. Haiz

Lữ Tuấn nhìn Hiệu My, nhẹ gật đầu, biểu đạt điều muốn nói. Cô cười đáp lại. Tình cảm của nhị sư huynh cô cũng lẽ mờ đoán ra. Chỉ là người ta không muốn nói, cô cũng vờ như chả biết... Cứ vậy, làm huynh muội có lẽ tốt hơn.

Nhắc tới Lữ Tuấn, Hiệu My lại có cảm giác ngọc bội phi thủy treo bên hông có chút nóng hầm hập. Có nên trả lại không nhỉ? Nhưng đồ vật vào tay mình rồi mà bảo nhà ra. Tiếc thật! (éc éc)

Hiệu My cùng các huynh đệ của mình chọn vị trí khá tốt ngồi xuống nghỉ ngơi, chờ quan chiến.

Thái Thiếu Nam qua một trận kịch chiến với Hiệu My, nên sớm không phải là đối thủ của Võ Thường Phong. Hoàng Kha Mặc dù sao cũng là nữ nhi, chiến không lại Hứa Vỹ Kỳ, cả người lẫn vật (trường tiên) bị quăng một vòng lên không trung, may là có người tiếp được.

Cuối cùng: Hiệu My hạng nhất – nhận phần thưởng là hai ngàn lượng vàng cùng 10 viên Hồi sinh đan, loại đan được dành hồi phục sinh cơ cho đấu sĩ, 10 viên Bô huyết đan, cùng 10 viên Giải độc đan.

Tiểu Phong tử hạng nhì – Nhận được một ngàn năm trăm lượng vàng cùng Hồi sinh đan, bô huyết đan, giải độc đan mỗi thứ 5 viên.

Thái Thiếu Nam hạng ba, Lý Vỹ Kỳ hạng tư. Xếp thứ năm là Hoàng Kha Mặc. Mỗi người đều nhận được phần thưởng tương xứng.

Ai cũng mãn nguyện, hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Giao Lưu Hội

Đan viên toàn thắng, mọi người lũ lượt kéo xuống núi ăn mừng. Gọi một nhà gian yên tĩnh trong Duyệt Lai cư - từ điểm sang trọng bậc nhất tại Phi Sơn Trấn. Đỗ Minh cầm đầu, cả đám ngồi vào bàn tròn ở giữa phòng.

- Trần sư muội, hôm nay muội phải khao a. Chúc mừng muội vừa xuất mã đã giành vị trí quán quân. Bọn huynh vô cùng bội phục.

- A ha, đại sư huynh cười muội vô tri à. So với huynh, muội kém xa nhiều lắm. Chả phải huynh cũng vừa giành ngôi đầu của Nhị Thần Sơn trong giải đấu hôm qua sao? 8 năm liên tiếp rồi nhĩ? Lợi hại, lợi hại!

Hiếu My khiêm tốn đáp lời. Cô thật tâm vị nể Đỗ Minh cùng Lữ Tuấn. Một người quán quân, một người á quân liên tục nhiều năm, nhưng lúc nào cũng an an ổn ổn, tuân thủ khiêm nhường. Nếu là cô, không vênh vảo, đắc chí đã là may.

Tiểu Phong từ ngồi bên tay trái Hiếu My, cũng cùng một suy nghĩ. Thái độ của nhị vị sư huynh quả đáng khâm phục. Bản thân y cũng chiếm vị trí đệ nhất của Tứ thần sơn liên tục 7 năm, dù hôm nay, bị Hiếu My đá văng xuống, cảm giác vẫn hết sức tự hào.

Mỗi người một câu, người qua kẻ lại. Phương Tinh khép nép bên cạnh Đỗ Minh cũng dịu dàng lên tiếng, giọng nói êm tai như tiếng nước chảy xuôi:

- Trần sư muội, võ công muội cao vậy, sao mấy năm trước không tham gia?

- À, mãi tới mấy hôm gần đây mới luyện thành chiêu thứ 9 của Thiên Long thập nhất thức. Như mấy năm trước, chắc sớm bị loại từ vòng đầu rồi.

Hiếu My hắc hắc cười.

Lúc này, tiểu nhị dọn thức ăn lên. Cả một bàn đầy đủ sắc màu, cá, vịt, lợn, gà có đủ.

Hiếu My cầm đũa lên, hề hề tuyên bố khai tiệc.

Bỏ một cái đùi gà vào chén của Trường An, Hiếu My nhìn sang tiểu Phong từ đầy dí dỏm: đệ đệ, đệ mau tranh thủ, ánh mắt lang sói của tiểu Phong sư huynh quét qua nó suốt này giờ a.

Đang tập trung nạp năng lượng, tự dung bị điểm tên, Võ Thường Phong ngẩng lên, cái miệng bóng loáng mỡ dầu trề ra cả tất: Tiểu My, muội có cần mang chuyện xấu trong nhà ra khoe như vậy không?

Mọi người được dịp, ha ha cười.

Lữ Tuấn ngồi đối diện Hiếu My, gấp cho cô một quả tim vịt: Hiếu My sư muội, huynh tặng muội cả trái tim, mong muội đừng ghét bỏ?

Gi vậy trời? Nhị sư huynh hôm nay có sợi giây thần kinh nào chạm phải à? Tự dung nói lời ản ý làm người khác phải nhất nhất đau đầu. Xấu quá!

Hiếu My tuy lảm bảm trong lòng, nhưng mặt vẫn tỉnh bơ, nhận lấy quả tim cho vào miệng, nuốt xuống, vô tư nói:

- Rồi, muội đã mang quả tim của huynh đặt vào lòng. Đa tạ!

Hừ, muốn giỡn mặt à. Lão nương cũng biết nói lời đại loại vậy. Để coi ai phải thức trắng đêm suy nghĩ cho biết. Chú em còn nhỏ lắm chú em ơi!

Nhị sư huynh không ngờ Hiếu My lại trả lời như vậy. Mặt đỏ lên, có chút bối rối, lúng ta lúng túng trông thật tội.

Ài, nhị đệ của mình quá non nớt trong chuyện tình cảm. Như thế này sao đấu lại Trần Sư muội đây. Quả khiến người ta lo lắng vô cùng a. Đỗ Minh luyến tiếc rên sất không thành. Lập tức lên tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người sang một hướng khác.

- Giao lưu hội giữa 4 đại môn phái, 10 năm tổ chức một lần sắp bắt đầu. Các sư đệ, sư muội đã biết chưa?

- Giao lưu hội? Hiếu My có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên cô nghe nói tới. – Lẽ nào Minh Tâm đang phái và Phi tinh tông môn cũng có người tu luyện võ công như chúng ta? Không phải thế mạnh của họ đều là luyện đan cùng luyện khí sao?

- Nếu không có người luyện võ công, lấy ai bảo vệ tông môn? Chi là không đồng đạo như chúng ta thôi. Tiểu Phong từ ngón một miếng thức ăn, nhàn nhạt lên tiếng.

- Sư huynh, giao lưu hội này huynh tham dự lần nào chưa? Trường An đưa mắt nhìn Đỗ Minh đầy kỳ vọng.

- Mười năm trước huynh có may mắn được tham dự một lần. Đó là một cơ hội lớn để những đệ tử chúng ta có thể học hỏi thêm kinh nghiệm. Thậm chí, có khi, kỳ ngộ cũng không ít.

Địa điểm cụ thể do 4 vị chương môn cùng thành chủ Hư Không Thành – Đông Phương Nhược ra quyết định. Nội dung và cách thức thi đấu mỗi lần hoàn toàn khác nhau. Có thi đấu võ thuật, có liệt sát yêu thú. Có phá trận, có lúc lại săn tìm tinh thạch cấp cao....

Nhưng các đệ có biết điều gì hấp dẫn nhất ở Giao lưu hội không?

- Là cái gì? Sáu người còn lại đồng loạt mở lời, người nào cũng tò mò, dạt dào hứng thú.

- Đấu giá hội. ha ha. Bốn đại môn phái đều đưa bảo vật của mình. Thậm chí, còn có trấn gia chi bảo của vài gia tộc.

À. Cái này thì quá tuyệt rồi. Cơ hội cạnh tranh công bằng. Tiền của người nào nhiều, người đó thắng. Nhưng Minh Tâm đan phái thì có đan dược. Phi tinh tông môn có chiến giáp, vũ khí. Hắc Nguyệt Phái có tinh hạch yêu thú cùng các loại thiên tài địa bảo. Vậy còn nguồn gốc tài sản của Vô cực kiếm phái chúng ta ở đâu ra?

Trước ánh mắt nghi ngờ của Hiểu My, Đỗ Minh im lặng lướt qua các gương mặt còn lại. Sau một hồi trầm ngâm cân nhắc, mới khẽ hắng giọng, từ từ lên tiếng.

Cái này phải kể đến công lao của Bát trưởng lão. Một thiên tài kinh thương vô tiền khoáng hậu. Vô cực kiếm phái quản lý 30 thành trì, bất cứ nơi nào cũng có điện sản, khách điểm, tửu lâu, tiêu cục, cửa hàng kinh doanh lớn nhỏ. Hơn nữa, các sư huynh sư tỷ khi xuống núi làm nhiệm vụ, lại không ngừng gửi tin tức, bảo vật về, phát triển bản môn.

Hiểu My nhũn mày suy nghĩ. Có lẽ, đây chỉ bề nổi của một tảng băng cực lớn. Thò khôn phải có ba hang. Mỗi môn phái đều phải có những con át chủ bài riêng chưa được lật. Nội tình thật sự của môn phái mình sẽ không để người ngoài biết được, ngay cả đệ tử bản môn cũng phải đề phòng. Điều này chắc chắn không sai.

Trường An không suy nghĩ những vấn đề khúc chiết như Hiểu My. Cậu lo lắng, đến Giao lưu đại hội, chưa chắc được tham gia. Nếu vậy, có khả năng phải tách ra với tỷ tỷ. Thật không nỡ. (Ai, giống con nít bám váy mẹ quá! Đây là nguyên nhân mà anh không thể làm nam chính. Trường thành lên đi thôi.)

- Hèn gì, mấy hôm nay chương môn của chúng ta không thấy xuất hiện. Tiểu Phong từ quệt mồm lấm lấm. - Có chút nhớ vị tiên ông cười hạc này a.

- Tiên ông cười hạc? Phương Tinh trở mặt kinh ngạc. - Biệt hiệu này...

- Ha ha, là tiểu My nói. Có vô lễ cũng là muội ấy, không phải ta. Á...

Đáng đời cho cái tên tham ăn còn bán đứng sư muội. Hiểu My giẫm chân hần một phát thật mạnh dưới bàn. Võ Thường Phong xuýt xoa, đau đến chảy cả nước mắt nước mũi. Ai oán nhìn cô, tố cáo:

- Sư muội, lúc nào cũng bạo lực thì ai dám rước muội về nhà. Huynh không muốn nấu ăn cả đời cho muội đâu.

- Ai cần huynh nấu. Cô nàng quắc mắt đáp trả. - Mà huynh nấu cho mình muội ăn chắc. Muội về méc nhị thúc để thúc ấy lột da huynh. Dám chê muội phiền phức à.

- Sư muội tốt, sư muội ngoan, huynh sai rồi. Muội muốn trừng phạt thế nào thì trừng phạt, đừng méc sư phụ a.

Nhìn sư huynh cuối đầu hối lỗi, miệng bỏ ba la nhưng giọng nói lại iu xiu cầu khẩn, Hiểu My thấy thật buồn cười. Giờ ra bàn tay ma quỷ, véo cái má núc ních mỡ của hắn, vờ nghiêm trang lên tiếng:

- Biết sai là tốt rồi. Tha cho huynh lần này đây! Hừ hừ

Ha ha ha... mọi người vui vẻ, ngửa mặt cười. Bầu không khí ấm áp, hài hoà. Nào biết tương lai phía trước lại là bão táp mưa sa, huyết tinh uớt đầm Nhân gian quả lắm chữ “Ngờ”.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tư cách đại biểu

Mấy hôm sau.

Trong rừng phong phía sau ngọn Tứ Thần Sơn, Hiểu My luyện tập chiêu thức thứ mười trong bộ Thiên Long thập nhất thức. Như Ý còn vàng rực loé lên những ánh sáng dị thường. Bất chợt, cô vận khí bay lên cao, liên tiếp xoay tròn trường côn với một tốc độ nhanh đến đáng ngạc nhiên.

Nhiều vòng lửa xoáy được tạo ra, ngày càng khuếch đại. Dưới sự chỉ huy của thanh côn, bọn chúng như có ý thức riêng của mình. Lúc hướng thẳng lên trời như hoá long phi thiên, lúc ào ào xuống mặt đất như ngàn tia lôi điện. Khi thì lượn vòng sang phải, lúc tạt ngang sang trái, bao phủ cả một vùng rộng lớn không gian.

- Thiên long cửu khúc. Đi!

Sau tiếng hét của Hiểu My, hàng loạt vòng xoáy đồng thời vỡ tung. Tạo ra vô số hoa lửa bắn ra bốn bề, thiêu cháy phạm vi hơn chục trượng. Đây đã là cô tận lực không chế để tránh hủy hoại tông môn.

Một hoả long dài hơn hai thước, mạnh mẽ xuyên qua không khí, lao nhanh về trước mang theo sức uy hiếp kinh người. Đến lúc tưởng chừng nó sẽ đâm thẳng thì nó lại đột ngột đổi hướng, tạo một góc 90 độ, tiếp tục tiến lên. Sau đó, hoả long lại đổi chiều, vòng về vị trí xuất phát, nằm gọn trong một bàn tay nữ nhân xinh đẹp.

Thành rồi. Ha ha ha, cuối cùng cũng luyện thành thức thứ 10. Mặc dù bây giờ sử dụng có hơi khó khăn, điều khiển gậy Như ý cũng chưa mấy trơn tru, nhưng chắc chắn, qua vài lần nữa, những hạn chế này sẽ hoàn toàn được khắc phục.

Dùng tay áo chấm chấm những giọt mồ hôi rịn đầy trên trán, Hiểu My hết sức hài lòng với kết quả tu luyện hôm nay. Tuy nhiên, đến khi nhìn lại cảnh sắc tan hoang trước mặt, cô lẽ lười gạt mình.

- Ấc, tàn phá thiên nhiên là một đại tội nha. Hi vọng nhị thúc sẽ có biện pháp cải tạo lại nó. – Mồ nữ nhân áy náy thờ dài.

.....

Lúc về tới Đan viên, vừa đặt chân qua khỏi cổng rào tiểu viện đã thấy bóng dáng tròn ú của tiểu phong tử lẩn ra. Mất híp thành một đường mảnh như sợi chỉ. Miệng phì phèo cọng cỏ, bảo cô cùng đến Đại Thần Sơn. Chương môn Vô Cực Tử đã trở về.

Hiểu My nhanh chóng thay đổi xiêm y rồi cùng sư huynh vận khí bay qua trụ sở chính.

Tuy đã ở đây 7 năm, nhưng số lần đến Đại Thần Sơn quả thật, chỉ đếm đủ mười đầu ngón tay. Mặc dù Tổng đàn của Vô cực kiếm phái có một ý nghĩa rất thiêng liêng với toàn bộ đệ tử, nhưng riêng cô, đây chỉ là nơi ở và làm việc của chương môn, tương tự như Nhà Trắng ở hiện đại. Có khác chăng là kiến trúc cổ điển hình, dùng hai màu xanh, trắng làm chủ đạo, tô điểm ánh vàng để trang trí viền quanh. Nhìn như thiên cung, rất đẹp nhưng cũng rất mong lung, mờ ảo.

Lúc hai người đến đại diện, nơi này đã có không ít người. Từ chương môn đến thập đại trưởng lão, Kiếm Trung quân, Đào Thần Quân, Ngạo Thiên Quân, còn có những người chiến thắng của các ngọn thần sơn trong giải đấu thường niên vừa định. Thậm chí, đến Trường An cũng có mặt. Nó khê nhưong mất lên nhìn nằng, nháy nháy mấy cái rồi lập tức cuối đầu, ngoan ngoãn đứng sau lưng Vô Ưu bà bà.

Cả hai vội vã tiến lên, cẩn trọng hành lễ đủ một vòng, sau đó, lùi về phía sau Trần Tùng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, sẵn sàng đợi lệnh.

Không khí lặng như tờ.

Vô cực tử quan sát tất cả mọi người, đầu bạc phơ gật gật, chả biết nghĩ gì trong lòng. Một lát sau, mới gơ tay lên, vuốt chòm râu dài trước ngực, háng giọng nói:

- Giao lưu hội lần này, sau 10 ngày nữa sẽ chính thức bắt đầu. Địa điểm thi đấu đã được chọn ra. Đó chính là Ma Lâm sơn mạch, nằm ở tận cùng phía Tây bờ nam Huyền Hải. Đây là một sơn mạch hết sức nguy hiểm, không thuộc phạm vi quản lý của Hắc Nguyệt Phái, đồng nghĩa với nó vốn không thuộc Tây Phương Thành.

Nghe nói nơi này, từng xuất hiện yêu thú cấp 9 sắp sửa hoá hình, cũng xuất hiện rất nhiều loài thảo dược trăm nghìn năm tuổi và nhiều tinh thạch quý hiếm khác. Chỉ là kỳ ngộ cùng nguy hiểm luôn song hành. Cho nên, chúng ta phải tuyển chọn đệ tử hết sức gắt gao.

Người bản lĩnh không đủ, không chọn. Người không tự tin, không dùng cảm, không chọn. Người chỉ biết có cá nhân mình cũng không chọn.

Mọi người cân nhắc thật kỹ rồi quyết định. Mỗi môn phái chỉ có thể cử 10 đệ tử tham gia.

Sau khi tung ra một quả bom nặng kị, Vô Cực Tử ngồi xuống, tựa lưng vào ghế, nhắm mắt, lìm đim như đang ngủ. Mặc cho bên dưới huyền não, bàn tán không ngừng.

Cuối cùng, vẫn là Kiếm Trung Quân ngẩng đầu lên, đưa ánh mắt tôn kính nhìn về phía vị chương môn đối diện. Giọng nói trầm thấp nhưng rất vang dội, rõ ràng.

- Chương môn! Giao lưu hội lần này có chút hiểm nguy. Vì vậy, đệ muốn chọn những đệ tử có xuất sắc nhất trong giải đấu vừa qua.

Nhị Thần Sơn sẽ đề cử: Đỗ Minh, Lữ Tuấn, Cao Y Y.

Tam Thần Sơn sẽ đề cử: Trương Hàn Kiệt, Quách Khải Du, Quách Khải Kỳ.

Tứ Thần Sơn sẽ đề cử: Trần Hiểu My, Võ Thường Phong, Thái Thiếu Nam.

Vô Ưu bà bà đề cử: Trần Trường An – có một người tinh thông y dược sẽ giúp ích nhiều cho toàn đội.

Về phần dẫn dắt Vô Cực kiếm phái lần này, sẽ là Đạo Thần Quân Trương Chính, Cửu trưởng lão Cao Hàn.

Không biết ý tứ chương môn thế nào?

Vô Cực Tử tuy nghe thấy lời của của Phương Chiến nhưng vẫn chưa vội trả lời. Đặt ánh mắt trên từng gương mặt của đám đệ tử vừa được nhắc tên, âm thầm đánh giá. Sau, mới từ tốn nói lên suy nghĩ của mình.

- Tham gia giao lưu hội lần này, chúng ta không chỉ đưa ra đội hình có chiến lực mạnh nhất. Bởi địa điểm là Ma Lâm sơn mạch thập phần kì bí, hiểm trở, chúng ta phải có người am hiểu về yêu thú lẫn trận pháp. Ai trong những đệ tử được đề cử tinh tường hai lĩnh vực này?

Đạo Thần Quân im lặng nãy giờ, lúc này bước ra, khẽ cúi đầu trước mặt chương môn rồi mới quay sang đám đệ tử phía sau. Tuy hỏi mà lại như không hỏi:

- Du nhi, Kỳ nhi. Hai người các ngươi từng sinh tồn và tu luyện không ít thời gian ở Bắc Minh sơn mạch. Chắc phải có sự hiểu biết khá khá về các loài yêu thú nhỉ? Còn Lữ Tuấn của Nhị Thần Sơn vốn là thiếu chủ Lữ Gia, một gia tộc chuyên về nghiên cứu, thiết kế trận pháp, nếu ta nhớ không sai?

- Dạ vâng, sư phụ/sư thúc – ba đệ tử vừa được Trương Chính nhắc đến đồng loạt khẳng định.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt. – Vô Cực Tử gật gù lặp lại hai lần một câu như thế, chứng tỏ rất hài lòng với sự sắp xếp lần này. – Vậy thì ai tham gia Giao lưu hội ở lại, những người khác về nghỉ ngơi sớm đi.

- Dạ! Chương môn.

Nhìn theo mấy bóng áo lam ra khỏi cửa đại điện rồi vận khinh công tản ra bốn phía, Vô Cực Tử khẽ xoay xoay chiếc nhẫn bạc có gắn tinh thạch màu đen trên tay phải, trịnh trọng y hệt thầy Hiệu trưởng Albus Dumbledore lúc chuẩn bị nói tới những điều cực kỳ hệ trọng.

(Albus Dumbledore – Hiệu trưởng của Trường Phù thủy và Pháp sư Hogwarts – là một nhân vật hư cấu trong bộ truyện Harry Potter của nữ nhà văn J. K. Rowling)

- Chiếc nhẫn trên tay ta còn được gọi là Không gian giới chỉ. Đây là bảo khí mới nhất mà Hà Nguyên đại sư vừa nghiên cứu, chế tạo ra. Lần này, những ai tham gia Giao lưu hội đều được thưởng 1 chiếc. Nhỏ máu lên nó rồi dùng ý niệm điều khiển, có thể cất giữ hoặc lấy ra những đồ vật bất kỳ, kể cả sinh vật sống như yêu thú. Mọi người đến đây.

Nói rồi, Vô Cực Tử xoè bàn tay ra, lòng bàn tay xuất hiện mười mấy chiếc không gian giới chỉ tương tự. Phát cho từng người.

Cố gắng nhịn đau, cắn đầu ngón tay, nặn ra một giọt máu, Hiểu My mang chiếc nhẫn vào ngón giữa bàn tay trái của mình. Đầu không ngừng hiện lên nghi vấn. Cuối cùng cũng gặp được không gian giới chỉ ở thời đại này. Cái gì cũng có, chỉ là vì sao con người lại không thể tu tiên? Lôi kiếp chắc không phải nguyên nhân chính như lời Trường An đã nói. Phải có nguyên nhân lớn lao nào khác mà con người chưa thể phát hiện ra.

- Ai, đau đầu thật mà. Hiểu My lắc lắc đầu, tự mình lẩm bẩm. Cô đâu ngờ được, một ý nghĩ thoáng qua lúc này đã tiếp cận rất gần với nguồn gốc xuất phát của mọi sống gió về sau.

Nhìn kỹ món đồ trang sức nhỏ bé trên tay, một lần nữa, Hiểu My cảm thấy vô cùng cả nể trước trí tuệ cổ nhân. Hành động phóng tay tài trợ cho Giao lưu hội lần này của Phi Tinh tông môn, đúng là một chiến dịch quảng cáo vô cùng hiệu quả. Hà Nguyên đại sư sắp sửa mang về cả mỏ vàng cho môn phái của mình. Tài thật!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Đến Ma Lâm thành

Nhìn thấy mọi người đều đã mang hết Không gian giới chỉ trên tay, Vô Cực Tử mới cau mày nói tiếp.

- Có một số chuyện, mọi người nên nhớ kỹ. Lần này tiến vào Ma Lâm Sơn mạch, không chỉ đơn giản là so tài giữa bốn đại phái, cần phải bí mật tìm hiểu nội tình của Hắc Nha Lang, tổ chức thần bí từng xuất hiện và biến mất trên giang hồ mười mấy năm qua.

Nhưng dù trong hoàn cảnh nào, bảo vệ tính mạng mới là điều cơ bản trước tiên.

- Hắc Nha Lang? Một giọng nữ thanh thúy đột nhiên hét lớn. Đáy mắt Trần Hiểu My xẹt qua một tia kích động, nhìn sang Trường An rồi lại hướng về chương môn Vô Cực Tử, do dự hồi lâu mới dứt khoát mở lời.

- Thừa chương môn, lẽ nào có người phát hiện tung tích đám người Hắc Nha Lang tại Ma Lâm Sơn mạch?

Vô Cực Tử khe khẽ thở dài. Sao ông lại có thể quên mấy thúc cháu Ngao Thiên Quân đều vô cùng nhạy cảm với ba từ Hắc Nha Lang này được nhỉ? Lắm cảm thật rồi, ai...

- Hiểu My à, ta biết giữa con và đám người Hắc Nha Lang còn chút khúc mắc chưa thông. Chỉ là trước khi điều tra rõ sự tình, chớ nóng vội mà ảnh hưởng đến toàn bộ đại cuộc. Không nên đặt bản thân vào tình thế hiểm nguy.

- Dạ. Đệ tử hiểu rõ. Vừa rồi quá nóng vội. Đa tạ chương môn đã nhắc nhở kịp thời.

- Không sao. Hiểu là tốt rồi, hiểu là tốt rồi. Vô Cực Tử gật gù đầu, tay vuốt chòm râu, nhìn tỷ đệ Hiểu My, cười hờn hậu.

Hơn một canh giờ sau, mọi người lần lượt giải tán. Các đệ tử trở về chuẩn bị hành trang. Đạo Thần Quân và Cửu trưởng lão cũng phải tìm người để tạm bàn giao công việc.

Từ Thần Sơn

Đan viên lúc này chìm ngập trong bầu không khí hết sức khẩn trương. Ngao Thiên Quân trưng ra bộ mặt nhăn nhó, nhíu chặt mày, không ngừng đi qua đi lại.

- Không được, ta phải nói với chương môn, điều tra tung tích bọn người Hắc Nha Lang không phải chuyện đơn giản. Để đám hậu bối các người đi sao có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ. Ta phải đi cùng.

- Nhị thúc. Thúc yên tâm, chúng con biết cân nhắc nặng nhẹ. Sẽ không để bản thân xảy ra bất cứ chuyện gì?

- Yên tâm, các con bảo ta làm sao yên tâm? – Trần Tùng đứng lại, mắt tròn ngược nhìn ba kẻ đang cúi đầu soi mặt đất dưới chân. Ông chỉ vào từng người, không chút khách khí vạch ra một trần khuyết điểm.

Đầu tiên là người, tiểu Phong tử a, thân hình béo ú, hấp tấp tham ăn, không chút tâm cơ, bị người ta bán lúc nào còn không biết.

Tiếp theo là con đó. Tường quán quân là giỏi lắm sao? Ra giang hồ còn lắm người hơn hẳn. Suy nghĩ quái dị, tính tình lại hấp tấp vội vàng. Con mới là người làm ta lo lắng nhất.

Cả con nữa. Đừng thấy ta luôn khen ngợi mà vênh váo, chủ quan. Tuy khinh công và y dược có chút thành tựu. Nhưng chiến lược lại yếu nhất trong cả đám.

Nói đi, ta dựa vào đâu mà yên tâm cho mấy đứa. Nói đi chứ, sao không nói?

Ngao Thiên Quân tức tối, phun ra một tràng dài. Âm thanh lớn đến nỗi đủ khiến rừng hoa đỏ ngoài kia từng hồi chấn động, rơi rụng tả tơi. Dưới Từ Lâm Viên, một đám đệ tử hồ hồ hơi hơi, vênh tai nghe tiếng gió rồi bùm miệng cười thầm. Há hê không ít.

Cuối cùng, cũng nhờ Hiểu My trở hết khả năng miệng lưỡi ra dễ ngọt, Trần Tùng mới tạm cho qua. Nhưng trước khi cho bọn nhỏ rời khỏi, vẫn mềm lòng phân phát cho mỗi đứa thêm ít vũ khí, đan dược.

Trước lúc ngủ, Hiểu My gọi đệ đệ sang phòng, chia cho cậu một nửa số phần thưởng đạt được từ ngôi vị quán quân, cũng dặn cậu phải mặc vào Ngự Long Chiến Giáp trước khi khởi hành.

Để có được hai bộ khải giáp này, Hiểu My đã mang toàn bộ số tiền được thưởng do có công đóng góp cho tông môn bảy năm về trước, (ý nói tới đám Kim Võ Kê đó), giao hết cho nhị thúc. Nhờ nhị thúc đem theo Ngự Long phiến đến gặp Hà Nguyên đại sư chế tạo ra.

Nghe nói, ngoài Ngự Long phiến, bộ giáp này còn sử dụng da thô long, gân của cửu đầu xà – đều là yêu thú cấp 8, cấp 9. Ngoài ra, tại một số vị trí quan trọng bên trên, có nạm tị hoà châu, tị thủy châu cùng một số thiên tài địa bảo quý hiếm khác.

Cuối cùng, hôm nay cũng có cơ hội mặc vào, thêm một phần bảo đảm cho hành trình đến sơn mạch Ma Lâm.

.....

Tỉnh mơ hôm sau.

Trên đỉnh Đại Thần Sơn, chương môn Vô Cực Tử đã đợi từ rất sớm. Đạo Thần Quân, Cửu Trưởng lão dẫn theo chúng đệ tử đồng thời xuất hiện. Các vị

lãnh đạo khác cũng có mặt tiễn đưa. Không khí hùng tráng lại nghiêm trang, như các buổi xuất binh mà Hiểu My từng xem trong tivi. Chỉ thiếu cảnh binh sĩ giờ tay lên đầu thề, dù da ngựa bọc thây, một ngày chưa đánh đuổi ngoại xâm, quyết không trở lại.

Nhìn một vòng xung quanh, người nào người nấy toàn thân cứng nhắc, mặt hết sức căng thẳng, thậm chí, bên thái dương còn nhỏ xuống một giọt mồ hôi, dù lúc này sương sớm sao khuya, trời cảm cảm giá rét. Cô lầu bầu tự hỏi: Có cần diễn sâu đến vậy không?

Ngay lúc Hiểu My có cảm giác như đang ngược đãi bản thân, bất chợt, trong mây mù, vài tiếng chim kêu âm ỉ vọng tới. Mặt đất từng trận gió lốc, cát bụi bốc lên. Thập trưởng lão đứng trên đầu một đại hồng điều từ trên trời đáp xuống.

- Oa, phi hành thủ cấp 8 đó nha. Chúng đệ tử đa phần đều kinh ngạc, há hốc mồm. Đỗ Minh đứng trong số đó, chỉ cười cười. Dù sao, đây không phải là lần đầu tiên đại sư huynh tham dự giao lưu hội a.

Đạo thần quân và Cửu trưởng lão dẫn đầu, mọi người vận khí, bay lên lưng điều.

Vẫy tay chào tạm biệt với Nhị thúc, Hiểu My nhìn dãy Hằng Sơn mỗi lúc mỗi xa dần. Cho đến khi toàn bộ dãy núi bao la, hùng vĩ chỉ còn là một chấm đen bé tí rồi chìm khuất giữa vô hạn mây trắng chung quanh. Lòng vô cùng rung động. Tự dung lúc này, cô lại nhớ đến một câu thơ rất nổi danh của Nguyễn Công Trứ - một người đầy khí phách ngay từ thuở thiếu thời:

“Làm trai đứng ở trong trời đất

Phải có danh gì với núi sông.”

Cho dù là thân nhi nữ, cho dù luôn tự nhận mình là người khiêm tốn, nhưng Hiểu My cũng muốn học tập tiền nhân, tạo ra một nét bút trong dòng lịch sử vĩ đại này.

Đạo Thần Quân đứng ở nơi đầu ngọn gió, một tay khẽ vuốt bộ râu dài đen nhánh, một tay nắm chắc đại đao khá giống Thanh long yển nguyệt, trường bào phật tung bay. Hình ảnh này làm Hiểu My nhớ đến vị võ thánh Quan Vũ – Quan Vân Trường.

Ông dõi mắt nhìn một vòng chúng đệ tử, sau mới chậm chậm mở lời. Giọng nói âm vang vượt lên muôn nghìn tiếng gió lẫn tiếng vỗ cánh của Đại hồng điều.

- Lần này, chúng ta sẽ đến Ma Lâm thành, hội họp với người của tứ đại môn phái. Trước khi giao lưu hội thật sự bắt đầu, toàn bộ những ai tham gia đều dừng chân tại đây. Các con có thể tự do đi lại, quan sát tình hình. Nhưng tuyệt đối không được chủ động gây chiến với bất cứ ai.

Ma Lâm thành bởi có vị thế vô cùng đặc biệt, người ở đây thường xuyên chém giết yêu thú nên ai ai cũng dũng mãnh, thiện chiến. Không nên trêu chọc.

- Dạ. Chúng đệ tử xin ghi nhớ.

Đỗ Minh cùng những người còn lại nhất nhất trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cổ nhân

Đại Hồng Điều quả không hổ danh là yêu thú cấp 9. Xét về tốc độ, chắc nó chẳng thua mấy chiếc chiến đấu cơ F-35 ở hiện đại. Hành trình từ Thiên Ba thành ở phía đông đến Ma Lâm thành ở tận cuối phía tây đâu phải chỉ mấy vạn dặm. Tuy nhiên, chỉ mất tám ngày, vừa đi vừa nghỉ đã đến nơi.

Đáp xuống thảo nguyên mênh mông ở khu vực ngoại thành, đám người Đỗ Minh nhìn theo bóng dáng Thập trưởng lão và “chuyên cơ đặc biệt” từ từ mất hút. Ai nấy trong mắt đều sáng lên một loại khát vọng vô hình. Cửu trưởng lão sống đến từng tuổi này, sao lại không hiểu những suy nghĩ trong lòng đám trẻ. Ông cười cười lên tiếng.

- Nghe nói đầu giá hội năm nay, có trứng của Hoàng phong điều và một ít ấu thú phi hành quý hiếm khác. Chỉ cần các ngươi đủ mạnh sẽ có thể đạt được đến tay.

- Không phải chứ. Người gọi Quách Khải Du hưng phấn nhảy cẫng lên. – Hoàng phong điều là loài yêu thú còn nhanh hơn cả gió. Khi nó trưởng thành thì chỉ riêng về phương diện tốc độ, các loài khác đều cam bái hạ phong. Vậy mà lần này lại có thể xuất hiện. Quá tuyệt vời.

- Ca ca, thứ đồ chơi như vậy, ca nghĩ mình có mấy phần cơ hội đoạt được đến tay? Cho dù bán cả ca lần đệ đi, cũng chưa chắc sở được tới vỏ ngoài của nó. Không nên kích động thì hơn.

Quách Khải Kỳ chẳng hề vuốt mặt nể mũi gì cả. Trực diện công kích vào tâm trạng vốn đang tốt của đại ca hắn. Mọi người thấy vậy, khoái chí cười to.

- Haiz. Chà đập ước mơ của tiểu hài tử, quả là thất đức a. Tiểu Phong Tử còn hiền lành góp thêm một tiếng. Đồi lầy một vòng đuối đánh của Khai Du. Đừng là tự gây nghiệt mà.

Mọi người vừa huyền não, vừa chờ đợi. Mấy canh giờ sau, từ phía chân mây, Vô Cực Tử mới ngồi trên lưng bạch hạc nhàn nhã xuất hiện. Quả thật là một dáng tiên nhân. Hiểu My giờ tay xoa trán, nghĩ thầm

Vô Cực Tử đáp xuống mặt đất, kiểm diện một vòng rồi mới gật gật đầu, hô hào mọi người trật tự, nhắm thẳng mục tiêu đi tới. Bỏ lại sau lưng bát ngát thảo nguyên nhuộm sắc nắng cuối ngày.

.....

Ma Lâm thành có lẽ là toà thành lớn nhất mà Hiểu My nhận biết được cho tới thời điểm này. Không phồn hoa, sầm uất nhưng lại khoác lên mình một phong cách rất riêng. Ở nơi đây, cô cảm nhận được hơi thở cổ xưa lẫn mùi huyết tinh ảm ảm. Giữa dòng người tấp nập, muôn loại trang phục, muôn dạng hình hài, chẳng ai lẫn với ai.

Chân ướt chân ráo mới đặt vào thành, bọn người Hiểu My đã gặp phải một tràng diện bi hài khó tả.

Trên đường phố rộng lớn, hai nhóm người đang hùng hùng hổ hổ đối diện, trợn mắt, phồng mang đầu võ mồm, mùi thuốc súng bốc lên nồng nặc.

Nữ nhân cầm đầu bên này mặc nguyên bộ hồng y bằng lụa mỏng, cổ áo khoét sâu, lộ hơn nửa vòm ngực vô cùng chói mắt. Giọng ả đánh đá vút cao, khiến những người đi ngang qua đều dừng chân đứng lại.

- Đồ vương bát đàng, lũ gạt người. Cả đám đàn ông tự xưng Thần Võ binh đoàn vậy mà đi lừa tiền của một đám nữ nhân chúng tôi. Không cảm thấy hổ thẹn với liệt tổ liệt tông sao? Không thấy sỉ nhục phụ mẫu mình sao?

Bên này, mấy nam tử mặt mày dữ tợn, huyết khí dâng ngập tới đỉnh đầu. Tự xưng bị điểm mặt chửi mắng, thử hỏi ai có thể dằn lòng chịu đựng.

- Đại thúc kia, chúng tôi lừa người lúc nào? Khi bán số trứng yêu thú đó, tôi cũng nói trước bản thân còn không xác định có phải trứng yêu thú phi hành hay không? Là ai nằng nặc đòi mua, bất chấp giá nào cũng muốn mua? Chính các người vừa cưỡng ép, vừa dụ dỗ để đoạt đến tay. Giờ muốn đứng đây huỷ hoại trong sạch Thần Võ Binh đoàn à?

Ặc? Dùng câu “Huỷ hoại trong sạch” để nói tới một đám vai u thịt bắp, môi dày, miệng rộng... ha ha ha... Vòng tròn người xem náo nhiệt không khỏi bật cười.

Tên nam tử vừa mở miệng cũng biết mình lỡ lời. Mặt rần rần đỏ, ngượng ngừng lui xuống. Đám nữ nhân được nước, lẩn lên, oang oang đòi công đạo:

- Tóm lại là đền tiền đây. Nếu hôm nay không đền, lão nương sẽ rêu rao khắp nơi, nói bọn người bắt nạt thất đức, chà đạp phụ nữ, lừa gạt con gái nhà lành? Đền hay không? Nói!

Phụt, lần này dân chúng không chỉ cười mà cả nước miếng cũng ào ào vọt ra. Ai chả biết đám nữ nhân này đều xuất thân từ Bách hoa viện. Thần Võ Binh đoàn này coi như tự rước xui xẻo rồi. Tự xưng dính vào bọn họ, trăm miệng cũng khó giải bày a...

Đang lúc tiến thoái lưỡng nan, muốn đi không được, muốn đánh chẳng xong. Bất chợt, một đại hán của binh đoàn Thần Võ nhìn thấy thân ảnh màu xanh có chút quen thuộc lẫn trong đội hình của Vô Cực kiếm phái, mới đầu còn chút hoài nghi, nhưng bắt gặp khi nam tử tóc bạch kim, mắt tím kể bên thì mừng rỡ thiếu điều nhảy cẫng. Được cứu rồi a.

Sau đó là...

- Lão đại. Cuối cùng chúng tôi đã đợi được người rồi. Lão đại ơi, sao giờ người mới tới ..... còn tưởng người không cần chúng tôi nữa chứ. Hu hu hu...

Gi thế này? Hiểu My trở mắt sững sờ nhìn nam tử kích động khom người trước mặt.

Cả đám nam tử bên kia, mới đầu còn choáng váng trước hành động của đồng đội, nhưng sau khi nhận rõ mặt nữ nhân hấn bám víu là ai, lập tức vỡ lẽ. Hoá ra, tên đó cũng có lúc thông minh đột xuất đó chứ.

Rầm rầm rầm

Cả bọn vọt tới, xếp hai hàng trước mặt Hiểu My, nghiêm trang gặp người hành lễ:

- Bái kiến lão đại. Chúc mừng lão đại thành công gia nhập Vô cực kiếm phái, luyện được tuyệt kỹ thần công.

Vô sỉ, quá vô sỉ.

Hiểu My ú ớ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đám Lữ Tuấn, Đỗ Minh cạnh bên, khoé miệng cong tới mép tai, lặng yên xem trò khôi hài của sư muội.

Trường An bắt đắc đĩ, lắc tay tự mình: Tỳ à! Họ là Thần Võ Bang lúc trước đó.

- Cái gì? Thần Võ Bang? – Hiểu My lập tức hồi thần. – Ta nhận các người làm thuộc hạ lúc nào? Các người nhận ta làm thủ lĩnh lúc nào? Giờ mở miệng một câu lão đại, hai câu lão đại. Đừng để người ta hiểu lầm a.

- Lão đại. Ngày xưa, tại Hải Băng thành, người một mình đại phát thần uy, làm cả đám chúng tôi vô cùng khâm phục. Sau đó, chúng tôi còn hiểu kính người 100 lượng vàng, cầu người thu làm thuộc hạ, người đã đồng ý. Vậy mà giờ đã quên rồi sao?

Một tên mặt mày sáng sủa, có chút trí tuệ, giao hoạt trả lời. Nói xong câu cuối cùng, còn bày ra bộ dáng đáng thương bị vứt bỏ.

Vô Cực Tử đứng ngoài, tuy thái độ bàng quan, hững hờ với mọi chuyện, nhưng mỗi hành vi, cử chỉ của những người ở đây nào có qua được cặp mắt thấu rõ sự đời của ông. Vuốt chòm râu trắng dài trước ngực, ông háng giọng, nhìn sang đệ tử của mình.

- Hiểu My à, con từng gặp gỡ bọn họ ở Hải Băng thành đúng không?

- Dạ đúng.

- Con từng giao đầu với họ đúng không?

- Dạ đúng.

- Con từng nhận của họ 100 lượng vàng đúng không?

- Dạ đúng ạ!

- Vậy con cũng không thể bỏ mặt thuộc hạ của mình được a...

- Dạ đúng. O, Thưa chương môn, con... Hiểu My trả lời theo quán tính, lúc nhớ ra mình vừa trực tiếp thừa nhận đám người này, cô thật muốn cắn nát đầu lưỡi của mình.

Nhưng đúng lúc này, âm thanh lão gia tử lại vang lên, chỉ mình cô nghe được.

- Hiểu My, ở nhà dựa vào người thân, ra ngoài dựa vào huynh đệ. Thần Võ binh đoàn này tuy toàn tráng hán thô tục, vụng về. Nhưng trước mặt mọi người, họ đã nhận con làm thủ lĩnh thì sẽ không chối bỏ. Con hãy thành tâm đối đãi. Tương lai phía trước, chúng ta chẳng thể đoán trước được điều gì a.

- Vâng. Đa tạ chương môn nhắc nhở. Con đã biết phải làm sao.

Hiểu My cúi đầu trước Vô Cực Tử rồi quay sang, đưa tay ra hiệu cho binh đoàn Thần Võ. Sau, cô nhìn đám nữ nhân đã thu bớt gai nhọn trước mắt, giọng nói thanh thúy như tiếng lục lạc giữa trời.

- Các vị, chuyện hôm nay chỉ là chút hiểu lầm. Thần Võ Binh đoàn sẽ không làm chuyện gạt người, chiếm của. Ai đúng, ai sai cũng không nên truy cứu làm chi. Nếu chỉ vì một quả trứng yêu thú phi hành mà làm mất hoà khí, thật là đáng tiếc.

- Hừ, các người vừa nhìn đã biết cùng một giuột. Cô biết một quả trứng như cô nói quan trọng cỡ nào với chúng tôi sao? Nữ nhân hồng y lắc lư bộ ngực vĩ đại của mình, thanh âm vút cao, nhưng ít nhất vẫn chịu nhường hoàng thượng lượng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Lãng tử hồi đầu

Một canh giờ sau.

Trong một tiểu viện tối tăm, rách nát tại Ma Lâm thành. Mấy mươi đại hán tập trung trong một căn phòng nhỏ, đứng dọc theo vách tường, phía trước hàng ghế gỗ xiêu vẹo. Trên mặt mỗi người đều nhận một chút xấu hổ, nhìn về phía nữ nhân lãnh đạm ngồi trên chiếc ghế thái sư lạnh lặn nhất ở đây.

Hiểu My có chút nhừ đầu, gõ tay lên mặt bàn, chẳng buồn lên tiếng. Cả không gian chỉ vang lên những tiếng cộp cộp đều đều.

Mỗi phút trôi qua càng thêm sốt ruột. Cuối cùng, cũng là nam tử mặt mày có chút sáng sủa, một bước tiến lên, đứng trước mặt Hiểu My, ngần ngại mở lời:

- Trần cô nương, lần trước gặp nhau ở Hải Băng thành, chúng tôi đã hứa với cô sẽ cải tà quy chính. Quả thật, luôn giữ lời hứa cho đến nay. Nhưng cả đám người chúng tôi, đa phần chỉ biết dựa vào sức lực có chút hơn người chứ võ công chả thê bì ai. Lăn lộn ở Ma lâm thành hơn mấy năm, cũng chỉ đổi được miếng cơm nuôi miệng.

Nghe hán nói tới đây, Hiểu My đưa mắt nhìn xuống dưới một vòng, thấy mọi người đều trầm mặc. Quả thật, so với lần gặp trước đúng là chỉ còn da bọc xương, người gầy xẹp. Cô có chút cảm động.

- Bình thường, mọi người làm gì để sống?

- Chúng tôi bắt chước người ta, thành lập binh đoàn, vào Ma lâm sơn mạch tìm thảo dược và bắt mấy con yêu thú cấp thấp, đổi chút chi phí sinh hoạt thường ngày. Chỉ là nội tình nông cạn nên không dám tiến sâu. Khu vực vạn dặm rìa ngoài của sơn mạch này, chúng tôi đều đi qua cả. Thu hoạch lúc có lúc không.

- Ta nhớ lần trước các ngươi có hơn ba mươi người, hôm nay còn lại nhiều đây, vậy những người khác?

Hiểu My có chút suy đoán, chỉ là không muốn tin vào linh cảm của chính mình.

- Một số rời đi, một số trở thành mối trong miệng yêu thú. Còn có vài huynh đệ trọng thương nhưng không kịp thời chữa trị... Hiện tại tính luôn người tàn tật lẫn người khỏe mạnh, chúng tôi chỉ còn lại tất cả hai mươi ba.

Giọng nói của nam tử càng lúc càng nhỏ nhưng Hiểu My lại cảm thấy trái tim mình mỗi lúc mỗi đau.

Vì một lời hứa mà cô đã lãng quên, nhưng họ lại tận tâm thực hiện. Lãng tử hồi đầu kim bất hoán. Chỉ là... phải trả giá bằng đại giới không nhỏ.

Ai... cô quả thật, đã nợ họ rất nhiều.

Khẽ đứng dậy, chậm chậm đi giữa hai hàng người. Hiểu My đổi mắt nhìn về phía xa, nơi chân trời một đường màu xanh nổi bật. Đó là Ma Lâm sơn mạch. Vừa là nhà của yêu thú, cũng là mồ chôn của không ít nhân loại trong cuộc tranh đấu sinh tồn.

Đắm chìm trong cảm giác bi thương, giọng cô cũng trở nên nặng nề mà dàu dàu:

- Khi gặp mọi người ở Hải Băng Thành là lúc ta vừa từ trên núi xuống. Năm ấy, ta một thân nhiệt huyết, hành động thiếu chút nghĩ suy. Thấy chuyện bất bình, cứ nghĩ ra tay tương trợ là điều tất nhiên. Nào biết những nhân nhân quả quả về sau. Cũng chẳng đoán được tương lai thế nào. Mục tiêu vô định.

Ta trách mọi người ý mạnh hiếp yếu. Nhưng chính bản thân mình cũng có khác gì đâu.

Ta dùng thời gian 7 năm để trang bị cho mình một ít bản lĩnh, cũng để tôi luyện bản thân. Ngoài ra, ta chẳng có gì để tự hào trước mặt mọi người hay giang hồ đồng đạo.

Hiện giờ, ta không thể hứa hẹn bất cứ điều gì. Nhưng nếu mọi người muốn nhận định ta là lão đại, ta nguyện dốc lòng chân thành đối xử. Bằng ngược lại, cứ xem chuyện hôm nay chưa hề xảy ra, hoặc có chăng chỉ bèo nước tương phùng, mỗi người mỗi ngả. Mọi người cứ cân nhắc kỹ càng.

Sau khi Hiểu My dứt lời. Bầu không khí lại lặng im, tịch mịch. Mấy nam tử trong Thần võ binh đoàn đưa mắt nhìn nhau, từ trung niên đến những người trẻ tuổi. Họ biết, điều họ mong đợi là gì. Đó là một cơ hội. Cơ hội có một ngày có thể ngang cao đầu, ưỡn ngực làm người. Giờ, thiếu nữ trước mắt mang đến cho họ hi vọng. Lại còn nguyện đổi đổi chân thành. Vậy thì còn mong muốn gì hơn.

Cả bọn đưa mắt nhìn nhau, gât gât đầu ngầm thống nhất ý kiến. Sau đó, đồng thời chống một gối xuống sàn, lòng ngập tràn kích động.

- Chúng tôi xin thề, từ nay sẽ đi theo Trần Hiểu My cô nương, dù khó khăn, gian khổ hay nguy hiểm cận kề, quyết không phản bội. Nếu trái lời, trời đất không dung, yêu thú tru diệt.

Một tia sét giáng qua giữa lúc trời quang mây tạnh, Thiên huyền đại lục đã ghi nhận lời thề Thần Võ Binh đoàn từ giờ khác hôm nay.

Hiểu My cảm động, đỡ tay một đại hán đáng vẻ suy yếu, lại tàn tật một bên chân. Ôn nhu lên tiếng.

- Đa tạ. Đa tạ mọi người đã đặt lòng tin vào ta. Nếu đã vậy, chúng ta hãy coi nhau như huynh đệ, không cần khách sáo làm gì. Vậy bây giờ, chúng ta nên chính thức giới thiệu lại từ đầu. Ta là Trần Hiểu My, đệ tử Tứ Thần Sơn của Vô Cực Kiếm Phái, trên ta có nhị thúc Ngao Thiên Quân Trần Tùng, dưới có đệ đệ là Trần Trường An. Ngoài ra, phụ mẫu ta hiện nay tung tích vẫn không rõ. Mong mọi người chiếu cố nhiều hơn.

Nhờ vài câu nói dí dỏm của Hiểu My mà bầu không khí vốn nghiêm túc cũng trở nên hài hoà, thân thiện. Mọi người lần lượt giới thiệu tên họ của mình. Nam tử cầm đầu là Trần Đại Uy. Người giáo hoạt, tinh ranh là Hồ Phi Tiểu, còn đại hán Hiểu My vừa đỡ khi nãy là Bào thúc...cứ vậy, đủ một vòng.

- Lão đại. Kế tiếp chúng ta nên làm thế nào?

Trần Hiểu My khẽ nhún mày, trầm ngâm suy tính. Một lát sau, âm thanh của cô mới chậm chậm vang lên:

- Trước mắt, ta sẽ tham gia giao lưu hội của tứ đại phái, không có thời gian đi cùng mọi người. Nên tạm thời, Đại Uy ca sẽ tiếp tục quản lý Thần Võ binh đoàn, Phi Tiểu ca giữ chức quân sư. Bào thúc làm quân gia. Ba người lên một bản báo cáo tỉ mỉ về tình hình hiện tại.

Sau khi giao lưu hội kết thúc, ta sẽ nói cụ thể, chi tiết hơn.

- Lão đại. Cô phải vào Ma lâm sơn mạch sao? Nơi đó vốn không thể vào sâu. Vô cùng nguy hiểm.

- Ta biết. Nhưng mỗi người đều có trách nhiệm của mình. Hãy tin tưởng, ta sẽ an toàn quay lại.

.....

Hai hôm sau.

Người của bốn đại phái từ tỉnh mơ đã có mặt trước cửa ra vào của Ma Lâm sơn mạch. Vô Cực kiểm phái trường bào, váy áo màu xanh nhạt. Đồng phục của Minh Tâm đan phái là màu trắng thuần, của Phi Tinh tông môn màu tím than. Hắc nguyệt phái lại là màu xanh đen thần bí. Họ tập trung thành từng khu vực ở bốn phía xung quanh. Nhìn về phía đài cao, nơi đó, những vị lãnh đạo ngồi thành hàng, chuyện trò qua lại.

Ngoài Vô Cực tử, đây là lần đầu tiên, Hiểu My nhìn thấy bốn nhân vật huyền thoại khác của bờ nam Huyền Hải.

Thành chủ Hư Không thành. Một thân hồng y như máu không chỉ không thô tục mà càng làm nổi bật làn da trắng sứ và dung nhan rực rỡ kiêu diễm hơn người. Đây là điển hình của mẫu phụ nữ tài sắc vẹn toàn mà Hiểu My từng ao ước a.

Vô Tâm đại sư tuy về tuổi tác có thể sánh ngang, thậm chí hơn chừng môn Vô cực tử, nhưng nhìn chỉ như một nam tử trung niên. Đúng là vua đan dược nên bảo dưỡng vô cùng tốt a. Chỉ có điều, giữa cặp chân mày lúc nào cũng nhàn nhạt ưu thương, nụ cười cũng không chạm được vào đáy mắt. Hoàn toàn khác hẳn với gia gia mặc chiếc áo bào màu xám tro, râu tóc nhẵn nhụi, miệng luôn nở nụ cười trông giống phật Di Lặc ở cạnh bên. Đó chắc chắn là Hà Nguyên đại sư - “cha đẻ” của không gian giới chi và Ngư Long Chiến giáp trên người cô cùng đệ đệ.

Bên tay phái của Hà Nguyên đại sư là một nam tử trường bào màu đen mang mặt nạ bạc chạm khắc hoa văn tinh xảo. Nhìn qua đủ biết, đây chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi của Hắc Nguyệt Phái – Lãnh Nguyệt công tử - môn chủ đương nhiệm. Tuy diện mạo người này đến bây giờ vẫn còn là một ẩn số đối với người trên giang hồ. Nhưng chỉ riêng đôi mắt đen như màn đêm sâu thẳm kia cũng đủ để ta hình dung đến một dung mạo đến nữ nhân cũng phải ganh tị.

Năm huyền thoại sống này tuy không cùng một thể hệ nhưng lại trao đổi với nhau rất nhịp nhàng. Có lẽ đây chính là bản lĩnh của những nhà cầm quân mà một người khiêm tốn như Hiểu My sẽ không thể nào hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tật phong sói

Nhìn lên bầu trời để xác định thời gian, nữ nhân duy nhất trong năm người nói trên đứng lên, quét mắt nhìn khắp bốn phía đội ngũ đã sẵn sàng, giọng nói thanh tao như phong linh, khiến mọi người đều ngẩng đầu lên chú ý.

- Các vị thiếu hiệp, nữ hiệp. Lần này, tiến vào ở Ma Lâm Sơn mạch là cơ hội để mọi người thi triển tài năng, khẳng định bản thân mình, đồng thời mang lại vinh quang cho môn phái.

Đệ tử mỗi phái sẽ chia là 2 nhóm, mỗi nhóm 5 người, lần lượt tiến lên đây nhận lấy truyền phù tin thạch và một phần bản đồ của sơn mạch.

Đội nào mang về được tinh hạch của yêu thú cấp 9 sẽ đạt giải nhất. Đội tìm được huyết liên hoa trăm vạn năm đạt giải nhì. Tìm được tinh thần thạch sẽ đạt giải 3.

Lưu ý khi so tài, không được tự ý chém giết lẫn nhau. Nếu vi phạm, sẽ bị phế hết võ công, cả đời đừng mong tu luyện.

Và nói rõ thêm, cũng không nên vượt qua phạm vi đã đánh dấu trên bản đồ. Nếu không, sẽ không ai chịu trách nhiệm cho mọi hiểm nguy mà mọi người gặp phải.

Hì vọng mọi người nhớ kỹ. Ba tháng sau, cũng tại nơi này, chúng tôi sẽ long trọng tiếp rước mọi người trở về.

Nói xong, Đông Phương Nhược mỉm cười, cuối đầu chào rồi lại ngồi vào vị trí.

Dưới này, đệ tử bốn phái bắt đầu chia nhóm. Vô Cực kiểm phái cũng chấp hành mệnh lệnh dưới sự chủ trì của Cửu trưởng lão và Đạo thần quân.

Nhóm 1: Lữ Tuấn, Hiểu My, Trường An, Thường Phong cùng Khải Kỳ.

Nhóm 2: Đỗ Minh, Cao Y Y, Trương Hàn Kiệt, Khải Du cùng Thái Thiếu Nam.

Lữ Tuấn cùng Đỗ Minh lấy tư cách đội trưởng, tiến lên trên nhận đồ của ban tổ chức. Đạo thần quân dặn dò thêm mấy câu, chủ yếu vẫn là yêu cầu tất cả phải bảo toàn tính mạng, không nên tự ý hành động một mình... Xong mọi người yên lặng chờ đợi, chỉ cần lớp sương mù dày đặc bao phủ toàn bộ lối vào vừa tan, sẽ chính thức bắt đầu cuộc so tài.

Nửa tháng sau.

Trên một mảnh đất trống trải giữa mênh mông cây cối, một nhóm người đang đốt lửa trại. Mùi thịt nướng bốc lên thơm lừng.

- Nhị sư huynh, chúng ta đi đã nửa tháng rồi mà chỉ toàn gặp mấy con yêu thú cấp thấp. Không biết là do vận khí chúng ta quá kém hay phúc đức quá cao đây.

Lữ Tuấn mang mấy xâu thịt ra khỏi đồng lửa, chọn ra xâu ngon nhất, đưa sang cho cô, ánh mắt triu mến, cười cười:

- Ngày đầu vào đây, muội đã nói nếu có thể bắt ít chuột đồng nướng lên rất ngon đúng không? Như nguyện còn gì? Ngày nào cũng đánh nhau với đám xuyên sơn thử. Bữa nào cũng có thịt chuột nướng để ăn. Bọn huynh còn phải đa tạ muội đó.

- Sư huynh à, muội muốn tinh hạch, muội muốn xác yêu thú cấp cao, vậy mới bán được tiền. Mấy con này... ai...

Hiệu My tiếc nuối thờ dài. Hiện tại cô là người nghèo rách miệng toi. Giữ hết cả người cũng không rút ra nổi một vụn bạc cất.

- Sư muội, lần trước đi gặp các huynh đệ Thần Võ binh đoàn, sao muội không dẫn ta theo. Ít ra, khi muội mang hết tiền của mình giao cho họ, ta cũng có thể chia một chén cơm. Làm lão đại đứng là rộng rãi thiệt a.

Tiểu Phong tử nhai một miếng thịt nướng vẫn rưng rưng cổ lên, đâm chọc vài câu khiến mặt Hiệu My càng thêm nhăn nhó. Trường An nhìn thấy, cũng khó chịu trong lòng.

- Tỷ, bồi dưỡng thể lực cho riêng mình không phải chuyện nhỏ. Lần sau hãy đi cùng đi. Vừa có thể sẽ chia sẻ gánh nặng cùng tỷ, vừa có thể khám bệnh cho họ. Một công đôi việc.

- Ai... Không phải tỷ không muốn dẫn đệ theo. Lần trước vừa đến nơi, đệ liền phải thực hiện nhiệm vụ mà Vô Ưu bà bà giao phó. Tỷ không muốn làm trễ nãi công việc của đệ.

- Lần sau, nếu phát hiện yêu thú cấp cao, nhị sư huynh sẽ giúp muội thu thập. Yên tâm đi. Chúng ta còn hai tháng rưỡi trong này, sớm muộn cũng tìm được.

Cả bọn đang nói nói cười cười. Bất chợt, Quách Khải Kỳ bật dậy thật nhanh, lớn tiếng hô hào cảnh giác:

- Mọi người chuẩn bị. Có yêu thú tập kích, số lượng không dưới trăm con.

Vội vã quăng đi xâu thịt trong tay, cả 5 người đồng loạt nắm chặt vũ khí của mình, tư thế sẵn sàng, mắt chăm chăm nhìn bốn bề chìm trong bóng tối.

Một cơn gió thoảng qua mang theo mùi huyết tinh tanh tươi. Nơi nơi bắt đầu xuất hiện những ánh mắt màu xanh tràn ngập bạo tàn.

- Là Tật phong sói. Bọn chúng đã bao vây nơi này. Khải Kỳ lập tức phân phó. - Lữ Tuấn, huynh lo hướng bắc. Hiệu My hướng nam, ta hướng tây, Thường Phong huynh hướng đông. Trường An. Đứng ở giữa, giúp mọi người cảnh giác xung quanh. Phát hiện hiểm nguy kịp thời báo hiệu.

- Dạ, đệ biết. Trường An đáp lời, tay giữ Mai Hoa châm luôn trong trạng thái sẵn sàng khởi động.

Một tiếng hú kéo dài truyền tới. Bọn sói đồng loạt xông lên. Tình cảnh chiến đấu vô cùng căng thẳng. Toàn bộ đều là yêu thú cấp 3, cấp 4. Thậm chí, một vài con đạt tới cấp 5. Sức chiến đấu vô cùng hung hãn.

Bảo kiếm của nhị sư huynh vung lên. Từng chiêu từng chiêu xuất ra đều dính máu. Bên phía tiểu Phong tử và Hiệu My thì thảm thiết nhiều hơn. Đại chùy và Như Ý côn đập tới chỗ nào, chỗ đó máu me be bét, xương cốt nát vụn.

- Sư huynh, đừng đánh vào đầu. Coi chừng vỡ tinh hạch. Á. Muội nói là không đánh vào đầu mà... Tiếng nữ nào đó tiếc của, hét lên.

Trường An đứng giữa vòng bảo vệ của mọi người, đưa mắt quan sát bốn phương tám hướng, từng góc nhỏ cũng không thể bỏ qua. Bỗng nhiên, ánh mắt sáng lên.

- Tật phong sói đầu đàn, hướng đông nam cách đây hơn 5 trượng.

Hiệu My lập tức tách ra, vọt thẳng tới mục tiêu. Sau lưng còn vọng theo tiếng hét của đám người Lữ Tuấn: - Hiệu My, cẩn thận. Có thể là yêu thú cấp 6 đó.

Lúc này, Hiểu My chỉ có hơi sức đâu mà quan tâm đến chuyện gì khác bất kì. Trước mặt cô, một con sói lông bạc, cao hơn đầu người. Miệng nhe ra những chiếc răng nanh nhọn hoắt. Nó dùng cặp mắt đục ngầu nhìn cô khinh miệt. Chỉ là một nữ nhân mà cũng dám xách côn khiêu chiến. Dù cho cô tài giỏi thế nào thì hôm nay cũng không thể toàn mạng quay ra.

Bóng người, bóng sói trong đêm lao vào nhau nhanh như thiểm điện. Như Ý còn mang theo ánh lửa đỏ bùng, chiếu sáng cả một góc khu rừng. Tiếng sói hú, tiếng gió rít lên từng hồi vang vọng. Mãi đến hai khắc sau, mọi thứ mới trở nên yên tĩnh. Trên mặt đất, xác Tật phong sói la liệt, có con may mắn còn giữ vẹn hình hài, có con thì ngoại trừ đầu lâu, những phần còn lại thành một đồng bầy nhầy, nhìn vô cùng ghê rợn.

Tra kiếm vào vỏ, Lữ Tuấn nhìn về mặt hối tiếc của Hiểu My, bất đắc dĩ cười trừ.

- Hiểu My, thật ra xác một con tật phong sói cấp 3, cấp 4 nguyên vẹn có thể đổi được không ít bạc vàng. Đó là chưa kể tới con đầu đàn thì càng thêm quý trọng. Muội và Thường Phong huynh quả nhiên hào phóng, không để số tiền đó vào trong mắt a.

Quách Khải Kỳ chống đại đao một bên cũng giả vờ hâm mộ, góp tiếng chen vô:

- Nếu mình cũng sở hữu được hai bảo khí vô giá như gậy Như Ý và Thiết Quân chùy thì cũng không cần phải nương tay với đám yêu thú này nha.

Ai đó trung ra bộ dáng xem trò vui, nhìn mặt Hiểu My mỗi lúc mỗi đen hơn đít nòi, cảm thấy vô cùng thú vị.

Hiểu My đúng là có khổ không nói nổi thành lời mà. Vũ khí của đệ tử Tứ Thần Sơn, cân nặng đa phần tính bằng con số trăm, ngàn. Trong giao chiến lại càng không thể nhẹ nhàng hay để lại vết thương gọn như đao kiếm được. Quá mất mát, quá lãng phí. Đúng là không có bàn tay vàng của nữ chính nên ngay cả chuyện kiếm tiền cũng gặp phải khó khăn. Haiz...

Tranh thủ mấy phút nghỉ ngơi, sau đó, mọi người bắt đầu thu hoạch. Hơn trăm viên tinh hạch cấp 3, 4 được chia đều cho cả 5 người. Riêng tinh hạch của Tật phong sói đầu đàn, bọn họ đều nhất trí Hiểu My xứng đáng nhận được.

Thật ra, bốn nam tử ở đây, ai cũng muốn giao hết phần tinh hạch và xác sói nguyên vẹn cho Hiểu My. Chỉ là cô khẳng khái không nhận. Cô muốn tự gây dựng thế lực bằng khả năng của mình, không phải lúc nào cũng nhờ vào sự trợ giúp của người khác. Đặc biệt là với Trường An, số tinh hạch này không phải chỉ để đổi lấy bạc vàng. Nên vì thế mà dù các huynh đệ có nói hết lời, cô vẫn không thỏa hiệp.

Ý lại là một thói quen đáng sợ có thể làm con người đánh mất chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cứu giúp

Rút kinh nghiệm từ trận chiến với đám tật phong sói. Những lần giao đấu sau với yêu thú, Hiểu My không còn một mình giành chiến với thủ lĩnh đầu đàn nữa. Đa phần là phối hợp với nhị sư huynh. Vì vậy mà bọn họ thu thập được khá khá tinh hạch và thân xác của yêu thú cấp cao còn nguyên vẹn.

Sáng nay, nhóm người của Hiểu My đang tập trung chia của tại một khu vực trống trải sau trận chiếm đêm qua. Bốn phía xung quanh lao xao tiếng gió len lỏi qua những hàng cây. Thỉnh thoảng còn nghe được tiếng chim và tiếng côn trùng rả rích. Phong cảnh tĩnh lặng, yên bình.

Cho phần nhận được vào không gian giới chỉ, Lữ Tuấn lấy bản đồ ra nhìn nhìn, lát sau mở miệng:

- Theo bản đồ này, hiện tại, chúng ta đang cách vị trí của Huyết Liên Hoa không xa. Đi thẳng về trước khoảng 30 dặm nữa chắc có thể gặp được.

- Sư huynh, sao mình vào đây gần cả tháng rồi mà không gặp bất cứ nhóm người nào khác. Đệ cảm giác có gì đó không đúng lắm. Giọng nói của Trường An bên cạnh vang lên.

- Ma lâm sơn mạch trải dài trăm vạn dặm. Hai bên tiếp giáp núi non trùng điệp, lại sâu đến khôn lường. Có người đoán phía bên kia của nó là một đại lục khác, cũng có người nói bên kia chỉ là vực sâu không đáy... Tuy nhiên, đến nay chưa ai khẳng định được. Những người mạo hiểm tìm kiếm đáp án, không một ai trở về.

Nơi này tồn tại rất nhiều điều kỳ bí. Có lẽ những nhóm người khác đều có hướng đi riêng. Mọi người có nhớ, lúc vừa vào sơn mạch không? Chúng ta cứ ngỡ chỉ có sương mù ở ngõ vào. Dè dặt bên trong còn thêm một đám khác. Khi xuyên qua nó thì các nhóm hoàn toàn tách nhau ra. Biết đâu, con đường phía trước ta có thể ngẫu nhiên gặp được họ.

Quách Khải Kỳ dựa vào sự hiểu biết của mình. Tuông ra một tràn dài. Mọi người nghe được, gật đầu, xem như đồng ý.

Crắc – Bịch

Bất chợt, bụi rậm phía xa bỗng dung vang lên âm thanh cành khô bị gãy, tiếp đó là vật nặng rơi xuống. Tiếng cầu cứu yếu ớt nhoáng lên. Lữ Tuấn bảo

mọi người chuẩn bị sẵn sàng, mình thì cùng với Thường Phong đi lên dò xét.

Một lát sau, Tiểu Phong từ bỗng về một nữ nhân mặc váy trắng nhuộm đầy máu, tóc tai xoã tung, đôi mi cong khép chặt chứng tỏ hôn mê chưa tỉnh. Có điều, bàn tay đeo không gian giới chỉ vẫn không rời thanh trường kiếm màu lam.

- Trường An, cứu người. - Lữ Tuấn lập tức ra chỉ thị.

- Sư muội này là đệ tử Minh Tâm đan phái. Đệ đệ. Tỷ giúp đệ.

Hai tỷ đệ hợp sức tiếp nhận bệnh nhân, cẩn thận xem xét tình trạng vết thương rồi làm vệ sinh, băng bó. Hiểu My mang Bỏ Huyết đan cùng Hồi sinh đan nhét vào miệng nữ nhân, vuốt xuống.

Nửa canh giờ sau, người đang hôn mê phát ra âm thanh ư ư khe khẽ. Rèm mi cong lay động, đôi mắt phượng từ từ mở ra. Nhìn quanh ngơ ngác. Đến khi thấy Hiểu My và mấy nam tử ở đây đều một thân áo xanh thì nhẹ nhõm thở dài.

- Đa tạ mọi người đã cứu muội. Muội là Tiêu Tuyết, đệ tử Minh Tâm đan phái. Xin hỏi phải xưng hô với các vị thế nào?

- Tỷ là Trần Hiểu My, cùng mọi người đều là đệ tử Vô Cực kiếm phái. Tiêu Tuyết muội, sao muội trọng thương thế này. Sau lưng bị một vết cào sâu thấy cả xương. Yêu thú nào mà lợi hại vậy?

Nhắc đến yêu thú, Tiêu Tuyết sắc mặt đột nhiên biến đổi. Cô nàng bật dậy thật nhanh khiến vết thương sau lưng bị vỡ, máu thấm ra ngoài. Thân hình lung lay té xuống.

Hiểu My vội đỡ lấy, giọng nói đầy quan tâm nhưng có phần trách móc: Trường An tổn nhiều hơi sức cứu muội, chỉ mới tỉnh lại đã không biết thương bản thân mình rồi.

- Trần tỷ tỷ. Muội cần xin tỷ và mọi người mau cứu sư huynh, sư tỷ của muội. Bọn họ bị vây giữa một đàn Thiểm điện báo toàn cấp 6, cấp 7. Sắp chống đỡ không nổi nữa rồi.

- Các muội gặp nạn ở đâu?

- Cách đây hơn hai mươi dặm về phía đông.

- Được. - Lữ Tuấn nhận lời rồi nhìn Trường An phân phó. Đệ ở lại đây chăm sóc Tiêu Tuyết cô nương. Bọn huynh đi cứu người.

Nói rồi, nhị sư huynh dẫn theo ba người khác nhắm hướng đông, vận khí bay đi.

Khi khoảng cách mỗi lúc mỗi gần, từ xa xa đã nghe thấy tiếng yêu thú gầm gừ cùng mùi máu tươi ngày càng nồng nặc.

Tràng diện chiến đấu vô cùng thảm thiết. Một đàn thiểm điện báo toàn thân đen kịt tập trung thành bốn khu vực, mỗi khu vây giết một đệ tử áo trắng bên trong.

Bốn đệ tử Minh Tâm đan phái lúc này chỉ là chiến đấu theo bản năng. Ý chí sinh tồn điều khiển cơ thể chứ đầu óc đã không còn tỉnh táo. Người nào người nấy bị thương vô cùng nghiêm trọng. Tính mạng leo lét như đèn cạn dầu.

Đang lúc tuyệt vọng, muốn tự kết thúc chính mình thì một tiếng hét lớn truyền đến, khiến họ ai nấy hồi thần, đảo mắt nhìn nhau:

- Thiên Long cứu khước, đi.

Hiểu My thì triển tuyệt chiêu mạnh nhất hiện tại mà cô học được, từng vòng lửa xoáy ào ào lao đến đám báo đen rồi ào vỡ. Cho dù tốc độ bọn chúng có nhanh như thiểm điện cũng khó lòng tránh thoát hoàn toàn. Hoa lửa bám vào da lông cháy khét vô cùng đau đớn. Mấy chục cặp mắt đỏ ngầu hướng đến nữ nhân tay múa trường côn ở phía xa.

Chỉ là bọn chúng chưa kịp lao qua đã thấy một con rồng lửa ào ào vọt tới, khí thế không kém những thần thú cấp cao. Một nỗi sợ hãi xông lên nhanh chóng rồi lan toả khắp tứ chi bách hải. Kinh khủng hơn là đường đi của hoả long kỳ lạ đến nỗi không thể nào đoán được. Mỗi lúc bị nó quật vào thì thiểm điện báo máu xương gãy dập, tan thành tro bụi tức thì.

Nắm tình hình bất lợi, con báo đầu đàn gầm lên một tiếng, ra lệnh rút lui. Nhưng tới lúc này đám yêu thú mới phát hiện ra, bốn hướng xung quanh đều có một thân ảnh màu xanh canh giữ. Kiểm vùng lên, Chuyr đập xuống. Dao chém ngang. Côn linh hoạt tả xung hữu đột.

Hai khắc sau.

Thiểm điện báo toàn quân bị diệt. Đám đệ tử Minh Tâm đan phái được nhặt về một mạng, vô cùng cảm kích, trịnh trọng cúi đầu, suy yếu nói tiếng cảm ơn rồi mỗi người lấy ra một vốc đan dược từ nhẫn trên tay, cho vào miệng. Xong, ngồi tại chỗ khoanh chân điều tức.

Trong khi chờ đợi, bọn Hiểu My vừa thu hoạch tinh hạch, vừa cảnh giác bốn phía, sợ mùi máu tươi hấp dẫn những yêu thú khác đến đây.

.....

Trường An ở lại, tuy nói là chăm sóc cho Tiêu Tuyết, nhưng tính cách lãnh đạm, không muốn mở miệng chuyện trò với tiểu cô nương. Vì thế đành lặng lẽ chuẩn bị một ít thảo dược và dụng cụ trị thương. Vài sợi tóc bạch kim phớt qua gò má, đôi mắt tím neho neho, vừa đáng yêu lại vô cùng tuần mỷ.

Tiêu Tuyết vừa lấy đan dược làm kẹo, vừa im lặng dưỡng thương nhưng ánh mắt chưa từng rời khỏi người đối diện. Một á nhân được Vô cực kiếm phái coi trọng, lại còn đạt được tư cách tham gia Giao lưu hội, ắc không phải vật trong ao. Cô chủ động lên tiếng:

- Đa tạ Trường An ca đã cứu muội. Kiến thức và sự hiểu biết về y dược của huynh quả nhiên phi phàm, muội vô cùng ngưỡng mộ.

Trường An đang tập trung làm việc, bất ngờ nghe được âm thanh trong trẻo của nữ nhân, tuy không ngẩng đầu lên nhưng vẫn lịch sự đáp lời.

- Không cần đa tạ. Ta cũng không dám nhận sự ngưỡng mộ của cô nương.

Ặc. Tiêu Tuyết hơi bất ngờ trước sự lạnh nhạt này, quả nhiên, không phải người bình thường a.

Hai người lại tiếp tục vây mình trong không gian riêng. Mãi đến đầu giờ Ngọ, đệ tử Vô Cực Kiếm phái mới trở về. Mang theo bốn sư huynh, sư tỷ của Minh Tâm đan phái.

Tiêu Tuyết nhìn thấy họ, kích động vọt lên, nước mắt ào ào chảy ra, mừng vui khôn xiết.

- Mọi người còn sống, tốt quá rồi, tốt quá rồi, hu hu hu. ....

- Không sao rồi. Muội làm tốt lắm. Cũng may mà muội tìm được cứu viện kịp thời. Chúng ta còn phải đa tạ muội.

Người vừa lên tiếng là sư tỷ của Tiêu Tuyết - Chu Nhược Hồng.

Quách Khải Kỳ cảm thấy có chút kỳ lạ, đợi mọi người đều thu dọn vị trí cho mình, liền nói lên nghi vấn:

- Nhược Hồng cô nương, trên đường về cô nói là Thiểm điện báo tập kích không phải chuyện ngẫu nhiên. Thế là thế nào? Cô có thể nói rõ hơn không?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Trúng thuốc

Chu Nhược Hồng trầm ngâm trong thoáng chốc, sau đó, nhìn mọi người với vẻ mặt vô cùng quan trọng:

- Đám yêu thú tấn công chúng ta hôm nay, trên người chúng có mùi đan dược.

- Cái gì? Đan dược?

- Phải. Có lẽ là Bạo hoả đan, loại đan dược có thể kích thích yêu thú bạo phát hoàn toàn. Có điều, hàm lượng không nhiều lắm. Nếu không, chúng ta ôm nay e là...

Người của hai đại phái đều trầm tư suy nghĩ. Theo lời của Nhược Hồng, rõ ràng có người cố tình hạ thuốc lên lũ yêu thú. Nhưng mục đích của chúng là gì? Đối tượng nhắm vào là ai? Liệu chỉ có nhóm người Tiêu Tuyết gặp phải hay những nhóm khác cũng tương tự?

- Tỷ tỷ, có khi nào là người của Hắc Nha Lang không? Giọng Trường An khe khẽ vang lên bên tai của Hiểu My. Chỉ là thấy tỷ tỷ mãi không lên tiếng, cậu cũng không tiếp tục nói gì.

Lúc này, một nam đệ tử của Minh Tâm đan phái đột nhiên vọt đứng dậy. – Ta phải đi tìm bọn người Tiểu Ái. Ta không yên tâm về họ.

- Khương sư huynh. Huynh ngồi xuống đây cho muội. Cả đám chúng ta đều trọng thương thành bộ dáng này. Huynh muốn để mọi người lo lắng cho huynh nữa sao?

Thanh âm Tiêu Tinh đầy sốt ruột. Hiểu My ngồi gần đó, không nén nổi tò mò, khều khều Chu Nhược Hồng, hỏi nhỏ:

- Tiểu Ái là ai?

- Ý trung nhân của huynh ấy. Đang ở cùng nhóm đệ tử còn lại của bản môn.

À. Ra là vậy. Hê hê, chỗ này có chút ám muội nha. Đưa mắt đánh giá lại người được gọi là Khương sư huynh kia, quả nhiên có bộ dáng của một si tình lang. Tiếc là không phải một mỹ nam thoát tục như Trường An, chẳng âm áp như Nhị sư huynh, lại càng không như Đỗ Minh, một người luôn làm người khác cảm giác an tâm, chín chắn. Hèn gì, tiểu Ái lại không đi cùng anh ta. Thật tội a!

Haiz, cũng may mà Khương Lỗi không biết trong lòng Hiểu My nghĩ gì. Nếu không, có thể anh ta sẽ chọn cách đập đầu vào đầu hủ mà chết quách đi. Không đẹp trai đầu phải là lỗi của anh ta. Nhưng dường như mỗi nữ nào đó đã quên, mấy mươi năm đời trước cũng chỉ là một nữ nhân khiêm tốn. Khiêm tốn đến mức không tìm được một tình yêu đích thực cho riêng mình.

Hiểu My đang tự đắm chìm vào những suy nghĩ của bản thân, không hay biết cuộc nói chuyện của mọi người đã liên tục luân chuyển chủ đề, cũng chẳng nghe kỹ lời của Trường An vừa nhắc đến tổ chức Hắc Nha Lang mà cô đang tìm kiếm.

Người ngồi bên cạnh Võ Thường Phong nhìn đội ngũ Vô Cực Kiếm Phái người nào người nấy bộ dáng phong lưu, tiêu sái, có chút hâm mộ. Quay qua nhìn tiểu Phong tử, lên tiếng hỏi dò:

- Thường Phong huynh, các huynh bên này có gặp phải tình huống tương tự như vậy chưa?

- Tương tự gì? Tiểu Phong tử hơi hơi giật mình.

- Thì yêu thú bị trúng thuốc đó.

- À, à... Gương mặt tròn vo thoáng qua một nét suy tư. Nhũu cặp mày thành những nét gấp, kiểm qua kiểm lại từng hồi chiến đấu trong trí nhớ. Hồi lâu, trước sự chờ đợi của đôi phương, nhẹ nhàng phun ra một câu: Không biết nữa.

Ài, thật sự đúng là anh ta không biết. Chiến lược của nhóm người Vô Cực kiếm phái phải nói là quá khủng, bọn yêu thú xông lên gặp phải Lữ Tuấn hay Khải Kỳ còn đỡ. Xui xẻo mà đụng hai ôn thần của Tứ Thần Sơn thì chỉ có thịt nát xương tan. Chết không nhắm mắt.

Lữ Tuấn nhìn các đệ tử của Minh Tâm đan phái, suy nghĩ một chút rồi đệ nghị:

- Đoàn người chúng tôi đang định đến chỗ Huyết Liên Hoa, nếu mọi người không ngại cứ đi chung, như vậy cũng có thể quan tâm, giúp đỡ lẫn nhau.

Chu Nhược Hồng làm đội trưởng bên đây, sau khi trao đổi với mọi người cũng gật đầu đồng ý. Ngoài ra còn hứa, nếu gặp được Huyết Liên Hoa, họ chỉ hỗ trợ chứ không động tâm, tranh giành. Đồng thời, họ cũng muốn tranh thủ ít ngày nghỉ ngơi, đợi các vết thương không còn đáng ngại. Đoàn đội hai bên sẽ tiếp tục tiến lên.

.....

Một hướng khác của Ma Lâm sơn mạch. Đỗ Minh dẫn theo các sư đệ đang tìm kiếm Tinh Thần Thạch. Dựa vào bản đồ, vị trí của nó ở gần đây, nhưng họ lực tìm thế nào cũng không thấy.

- Đại sư huynh, có khi nào đã có người nhanh tay lấy trước chúng ta rồi hay không?

- Ta cũng không rõ. Minh cứ cẩn thận tìm kỹ hơn, biết đâu sẽ có phát hiện bất ngờ. Hơn nữa, ta không tin Tinh thần thạch lại dễ tìm như vậy. Sẵn tiện, nếu mọi người sợ lãng phí thời gian thì cứ sưu tầm thảo dược mang về cho môn phái. Sơn mạch này thứ không thiếu nhất ngoài yêu thú còn có thảo dược đó nha.

Quách Khải Du im lặng này giờ, nghe tới hai từ yêu thú, bất giác nhăn mày. Do dự một hồi, rồi nhìn về phía đại sư huynh, lên tiếng:

- Đại sư huynh, đệ có chuyện này, không biết có nên nói với mọi người không?

- Có chuyện gì? Quách sư đệ cứ việc nói thẳng. Chúng ta là đồng môn, thân như huynh đệ, còn khách sáo làm chi.

- Huynh có nhớ đám ong điên truy kích chúng ta hôm qua không? Trên người chúng, hình như có mùi thảo dược? Trước đây đệ chưa thấy qua tình huống này.

Nghe tới hai từ “Ong điên”, mọi người đều rung mình ớn lạnh. Rờ rờ mấy vết bỏng đỏ rộp trên người, lòng cảm thán vô biên. Quả thật, mãnh hổ nan địch quần hồ. Tài giỏi như Đỗ Minh cũng không tránh được vài vết chích. Nếu không có giải độc đan thì giờ cả đám cũng chẳng nguyên vẹn đứng đây.

- Quả thật là ong điên. Trước giờ, mình đều biết là ong không thể xuống nước. Vậy mà lũ này, toàn yêu thú cấp 1, cấp 2 lại ào ào đâm đầu vào hồ truy kích chúng ta. Ai... . . . . . Đứng là oan nghiệt a.

Thái Thiếu Nam vuốt vuốt chỗ sưng nhức trên mông, mở miệng cảm râm. Nhưng khi nhìn sang nữ nhân duy nhất trong đội đến giờ vẫn phải mang khăn che mặt, lòng thấy an ủi không ít.

Đỗ Minh nghe thấy lời của Khải Du, càng nghĩ càng thấy nghiêm trọng. Nếu thật sự có người khống chế yêu thú, vậy Giao lưu hội lần này, e là mọi người lành ít dữ nhiều.

Trương Hàn Kiệt ngồi trên một tảng đá, dùng khăn lụa trắng nhẹ nhàng lau vuốt lưỡi đao. Biểu hiện của một người yêu đao như sinh mạng. Tuy đáng vẻ có chút dừng dừng, nhưng thật ra, hắn vẫn đang không ngừng cân nhắc chung một vấn đề với đại sư huynh.

- Mọi người đoán, kẻ khổng chế yêu thú có khả năng là Hắc Nha Lang không?

- Hắc Nha Lang? Bốn âm thanh đồng loạt vang lên, có lớn, có nhỏ, có nam, có nữ. Nhưng giống nhau ở chỗ, giọng nói nào cũng tràn ngập nghi ngờ.

Grào.... Grào....

Đúng lúc này, những tiếng rống giận dữ vang lên cách đó một khoảng khá xa. Khải Du lắng tai nghe thật kỹ rồi khẳng định:

- Đại sư huynh, là Hùng Sư, ít nhất phải yêu thú cấp bảy. Xem ra có nhóm người nào đó trên chọc nó rồi.

- Yêu thú cấp 7 Hùng sư, lợi hại thế nào? Trương Hàn Kiệt nắm bảo đao đứng dậy. Đáy mắt loé qua hứng thú dạt dào.

- Có thể sử dụng thuộc tính thổ, sức mạnh kinh người. Mỗi cú đâm khoảng mấy vạn cân. Da dày hơn bảo giáp, khó lòng xuyên thủng. Điểm yếu duy nhất là đôi mắt. Tuy nhiên, cơ hội đánh trúng mắt nó vô cùng nhỏ. Huynh muốn thử sao?

- Thử? Ta không thử. Cái ta muốn là tính hạch của nó, có thể tăng thuộc tính cho Yêu Nguyệt đao của ta.

- Vậy thì đi thôi. Đỗ Minh dứt khoát. Cứ đến đây xem xét tình hình, tùy cơ ứng biến.

Sau khi quyết định, cả 5 người lập tức vận khinh công, bay về hướng diễn ra chiến đấu.

Vừa đến khu vực lân cận, đã thấy một đầu Hùng sư cao hơn 5 thước đang điên cuồng điều khiển đất đá xung quanh vừa phòng hộ, vừa công kích đám người mặc đồng phục tím than.

- Đại sư huynh, là yêu thú cấp tám. Hơn nữa, nhìn ánh mắt đỏ ngầu của nó, chắc trúng thuốc rồi. Tình huống rất tệ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tinh thần thạch

Minh Tâm đan phái và Phi Tinh tông môn, mặc dù vẫn có người tu luyện nhưng lực chiến đấu không cao. Chủ yếu dựa vào đan dược và pháp bảo. Đệ tử hai phái này khi tham gia Giao lưu hội ít nhất đều là luyện đan sư và luyện khí sư cấp 3. Đồng thời, phần trang bị riêng của mỗi người đều có thể làm đệ tử các môn phái khác trầm trồ ghen tị.

Như lúc này, trên mặt đất la liệt vũ khí nằm ngổn ngang. Cái nào cũng sức đầu, mẻ cạnh, thương tổn không chịu nổi.

Thái Thiếu Nam nhìn tràng cảnh hiện tại, hít hà xót của. – Ai, hình như chỉ có Vô Cực kiếm phái chúng ta là nghèo trắng tay. Đâu như người ta, xem bảo bối như rau cải trắng, tùy tiện quơ tay là có.

Quách Khải Du cũng hòa theo sư đệ: đúng, đúng, chúng ta có nên nghỉ lại không? Bái thêm một sư phụ thì có thêm một phần lễ gặp mặt.

- Ta mệt sư bá.

- A, không. .... một tiếng tru lên như heo bị chọc tiết. Đệ không thể học trò xấu của Hiểu My sư muội được.

- Nếu muốn bảo khí, chi bằng xông lên. Phi tinh tông môn bên kia hết chịu nổi rồi kia. – Trương Hàn Kiệt nhàn nhạt khiêu khích.

Đỗ Minh cạnh bên, không nói gì, chỉ tập trung quan sát tình hình rồi không ngừng phân tích. Đệ tử Phi tinh tông môn sẽ không vô duyên vô cớ trên chọc một đầu yêu thú cao cấp thế này. Lễ nào họ cũng là vì tính hạch hay tài nguyên trên người nó? Hoặc, rất có thể là...

- Đại sư huynh, lên không?

- Trương sư đệ. Không cần vội. Đây là trận chiến của riêng họ. Ta không thể chen ngang giữa đường. Trước, cứ quan sát tình hình đã.

.....

Trong lúc bọn người Đỗ Minh còn bàn bạc, 5 đệ tử của Phi Tinh tông môn càng lúc càng khó khăn. Con Hùng Sư này không ngờ lại điên cuồng như thế. Toàn bộ chiêu thức mọi người tung ra không phá vỡ lớp phòng ngự của nó. Đất đá lớp này sụp xuống, lớp khác dựng lên, liên miên không dứt.

- Đại sư huynh, rút thôi. Còn chiến nữa, e là tiểu sư muội chịu không nổi.

Nguyễn Diệp Khánh – đại đệ tử của Hà Nguyên đại sư nhìn sang tiểu sư muội bên cạnh sắc mặt nhợt nhạt, máu tràn ra ngoài, nhỏ giọt giọt trên mặt đất, sốt ruột lên tiếng:

- Mọi người, rút thôi.

Cả đám vừa chống đỡ, vừa từ từ thối lui. Tuy nhiên, Hùng Sư đã mất hết lý trí. Không ngừng đuổi theo sát nút. Nguy hiểm cận kề.

Trước mắt xuất hiện vài thân ảnh áo xanh. Nhìn kỹ lại là Đại đệ tử của Vô Cực kiếm phái. Xem ra trời cao không diệt đường người. Họ lao nhanh tới. Xa xa, âm thanh Nguyễn Diệp Khánh đã vút lên:

- Đỗ Minh huynh, đang lúc nguy cấp, mong mọi người tương trợ.

Đỗ Minh chưa kịp mở lời, hoảng một cái, đã thấy Trương Hàn Kiệt đã vung đại đao về phía của Hùng sư. Hắn chỉ còn biết vỗ trán, thở dài lẩm bẩm.

- Quá vọng động rồi. ai...

Nhân mã hai bên gặp nhau, gât đầu chào hỏi, sau lại nhanh chóng tách ra. Nhóm người của Phi Tinh tông môn chọn một nơi bằng phẳng tương đối an toàn dừng lại. Kiều Kiều cân trọng thương gấp. Và lại, còn có thể theo dõi cuộc chiến ngoài kia.

Đỗ Minh thì dẫn theo người của mình, tiến lên hỗ trợ tên ám đầu nào đó đã bị tinh hạch thổ thuộc tính hấp dẫn.

Nhìn Hàn Kiệt dốc toàn lực vẫn không tiếp cận được hùng sư mà chỉ đánh vỡ lớp phòng ngự bên ngoài của nó. Quách Khải Du vội vàng lên tiếng:

- Thiếu Nam huynh đánh từ trên xuống, dùng thuộc tính lôi của Tam tiên thương thu hút sự chú ý của Hùng sư. Cao Y Y. Muội tập kích phía đông, ta đánh phía tây. Hàn Kiệt, huynh vòng ra sau. Bảo kiếm Thanh Long Khiếu của đại sư huynh có thể tương khắc với Thổ thuộc tính của yêu thú, nhờ đại huynh đánh trực diện.

5 người đồng loạt lao đến. Yêu thú càng lúc càng dữ tợn, gầm rú nhiều hơn. Cả một khu vực mặt đất bốc lên, bụi cát, cây cối bay tán loạn. Không khí loé ra những tia chớp sáng ngời. Ánh đao, ánh kiếm lia qua để lại một tràng dài âm thanh bén nhọn.

Hùng sư quay cuồng giữa năm cao thủ nhân loại. Dưới sự áp chế của Thanh Long Khiếu sở hữu mộc thuộc tính, cộng thêm Tam tiên thương có thể điều khiển lôi điện. Nó không thể toàn lực thi triển thuộc tính thổ. Vì thế, dồn tất cả sức mạnh vào hai tay.

Mỗi lần cánh tay to phủ đầy lông đen ảm ảm nện xuống, cả một vùng bằng phẳng nứt toét, sâu đến cả trượng. Nhưng khinh công của đám người Đỗ Minh vốn chẳng phải tầm thường. Dù có thể tránh thoát trong đường tơ kẽ tóc.

Cuối cùng, một chiêu hiểm hóc của Trương Hàn Kiệt đã đâm mù mắt của nó. Thanh bảo kiếm của Đỗ Minh liên tiếp chém mạnh, huỷ đi lớp phòng hộ tự nhiên của Hùng Sư. Nó hét to không cam lòng rồi ầm một phát, ngã sòng soài, tắt thở.

Cả đám đáp xuống đất. Vừa lau mồ hôi, vừa tranh thủ thở lấy hơi. Đây là con yêu thú mạnh nhất mà họ gặp phải từ lúc tiến vào sơn mạch đến nay.

Từ phía xa, đám đệ tử phi tinh tông môn nhìn đến giật mình.

- Không ngờ, võ công của đệ tử Vô cực kiếm phái lại cao như vậy. Một đệ tử áo tím trăm trò khen ngợi.

Nguyễn Diệp Khánh dẫn theo mọi người, tiến đến cảm ơn. Nhưng Đỗ Minh lại khách khí nói lời từ chối.

- Không cần đa tạ. Chẳng qua sư đệ ta đang cần tinh hạch của nó. Nhưng tại sao mọi người lại chọc phải tai tinh này.

Nguyễn Diệp Khánh cũng không muốn giấu diếm, từ không gian giới chỉ lấy ra một viên đá màu trắng, phát ra ánh sáng lập loè. Vừa nhìn thấy, Đỗ Minh và những người ở đây cảm thấy tinh thần có phần thoải mái, nhẹ nhõm hẳn lên.

- Không ngờ Nguyễn huynh đã nhanh chân đạt được. Hèn gì chúng tôi tìm rất lâu cũng không thấy. Chúc mừng. Chúc mừng.

- Không. Tuy đạt được đến tay, nhưng lại trêu chọc phải yêu thú thủ hộ của nó. Nếu không có các vị, e là chúng ta đã không thoát được. Vì vậy, viên Tinh thần thạch này, mong Đỗ huynh thu lấy.

Nguyễn Diệp Khánh thật lòng muốn giao vật báu cho Đỗ Minh. Mặc dù vì viên đá này mà Kiều Kiều trọng thương, các huynh đệ còn lại cũng lâm vào nguy hiểm. Nhưng suy cho cùng, nếu không còn mạng thì đoạt được báu vật cũng chẳng có ích lợi gì.

Kiều Kiều cùng những đệ tử khác tuy có chút nuối tiếc, nhưng vì là quyết định của đại sư huynh, họ cũng cuối đầu chấp nhận.

Đỗ Minh là người thế nào? Sao lại không nhìn ra suy nghĩ của bọn họ. Cho nên, trước yêu cầu của Diệp Khánh, hắn chỉ cười cười, khoác tay, nói thẳng.

- Không, chúng ta không thể nhận. Nếu mọi người muốn cảm ơn. Vậy thì đề yêu thú này lại cho chúng ta là được rồi. Chỉ có Phi Tinh tông môn mới có thể phát huy tối đa công dụng của Tinh Thần thạch. Sau này, còn phải làm phiền quý phái rèn lại vũ khí cho huynh đệ bọn ta.

Thấy Đỗ Minh sáng khoái như vậy, Nguyễn Diệp Khánh cũng không tiếp tục đẩy đưa. Lại nói thêm vài lời cảm tạ liền dẫn sư muội, sư đệ ly khai. Tranh thủ hai tháng còn lại, tìm chút bảo vật khác mang về. Xem như hoàn thành nhiệm vụ.

Trương Hàn Kiệt thu lấy tinh hạch của Hùng Sư. Nhìn viên cầu màu vàng đất trên tay. Hắn có chút kích động. Chỉ cần luyện hoá nó, đại đao của hắn sẽ thăng cấp thành bảo khí, sánh ngang với kiếm của Đỗ Minh, đại chùy của Tiểu Phong tử hay Như ý côn của Hiếu My. Điều này có ý nghĩa rất lớn với một người yêu đao như si như đại.

Quách Khải Du nhìn Đỗ Minh thu lại xác Hùng sư, lên tiếng hỏi:

- Đại sư huynh, tiếp theo, chúng ta sẽ làm gì?

Đỗ Minh lật bản đồ ra quan sát, sau, chỉ vào khu vực đánh dấu màu đỏ sậm trên đó, đưa ra quyết định của mình: Thời gian còn dài. Ta sẽ di chuyển đến khu vực này để hội họp với đám người của nhị sư đệ, cùng nhau truy tìm yêu thú cấp 9. Sẵn tiện, trên đường, điều tra tin tức đám người Hắc Nha Lang, xem thử có phải chúng không chế mấy con yêu thú tại sơn mạch này không? Ý mọi người thế nào?

- Đều nghe sư huynh cả.

- Tốt lắm! Vậy, đi thôi!

Đang muốn dậm chân bước đi, Quách Khải Du đã nắm tay áo đại sư huynh kéo lại. Bày ra bộ mặt gian xảo, hề hề nói:

- Lê nào mọi người cứ đi như vậy sao? Không muốn đến hang động của hùng sư tham quan một vòng à?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Huyết vương mãng xà

Trong lúc Quách Khải Du lôi kéo mọi người chơi trò “Truy tìm kho báu” ở hang động của Hùng Sư. Bên này, đoàn người Trần Hiếu My đang tiến đến mục tiêu được đánh dấu có Huyết liên hoa trên bản đồ.

Càng đến gần, không khí càng nóng bức, nực nội. Mặt đất nứt nẻ, cây cối héo rũ, khô cằn. Đây đó khắp nơi, những gốc đại thụ trơ lại cảnh khô như mấy con quái vật há miệng đợi mưa trong truyện cổ. Càng làm nổi bật lên vẻ đáng sợ của mấy bụi cây cao gần chục thước, toàn thân chi chít đầy gai lát đất kể bên.

Nhìn loại thực vật có chút giống xương rồng Saguaro – già không lồ sa mạc ở hiện đại. Hiếu My bất giác nhíu mày. Gỡ xuống vài cái gai đâm vào váy, trong đầu cô không ngừng vang lên âm thanh tinh tinh báo hiệu hiểm nguy.

Quách Khải Kỳ đang cùng Lữ Tuấn đi phía trước, bỗng dừng ra hiệu cho mọi người ngừng lại, sắc mặt khảm trương, trịnh trọng căn dặn:

- Mọi người cẩn thận. Có thể là Huyết vương mãng xà. Đây là yêu thú có thể độn thổ, thủ hộ Huyết Liên hoa. Mọi người nên vận khinh công bay lên, càng ít chạm mặt đất càng tốt.

Nói xong, hai người Khải Kỳ và Lữ Tuấn tránh sang bên. Trên mặt đất lớp da rắn khô cứng đập vào tầm mắt mọi người hơi hơi đau nhức. Không cần do dự, cả đám vận khinh công bay đi. Chu Nhược Mộng vốc một nắm đan dược cho vào miệng, sẵn đó cũng chia cho nhóm của Hiếu My một ít.

- Đa tạ. Hiếu My cười nhận lấy, vui vẻ đùa giỡn mấy câu – Đi cùng đệ tử của Minh Tâm đan phái quả nhiên tiết kiệm được không ít. Nhược Mộng tỷ tỷ. Số đan dược này do tỷ luyện chế à? Cho bọn muội nhiều vậy không tiếc sao?

- Một phần do tỷ tự luyện, phần khác là tài nguyên đôi được. Cũng chỉ là ít giải độc đan chứ không đến nỗi quá quý trọng. Muội an tâm.

- Ủa, sao giải độc đan của tỷ có màu xanh, còn mấy viên giải độc đan mà bọn muội được phát lại có màu tím nhạt?

- Giải độc đan màu tím nhạt cấp bậc cao hơn. Đa phần dùng làm đồ vật khen thưởng cho các đệ tử. Còn viên màu xanh tuy không bằng, nhưng nếu đối phó với mãng xà thì có tác dụng hơn một chút.

- Wow, vậy phải đa tạ tỷ thêm lần nữa rồi.

Nói rồi, hai người tiếp tục lướt gió bay đi. Hiếu My mang giải độc đan màu xanh chia cho Trương An và những người còn lại.

Vù

Từ dưới mặt đất khô nóng, một bóng dáng to lớn, đỏ rực vọt lên, há cái miệng đỏ lôm tăn công về nhóm đệ tử áo trắng đang bay phía cuối. Đó là vị trí của Khương Lỗi. Người lúc đầu bảo phải đi tìm tiểu Ái khi thân thể vẫn trọng thương.

- Cần thận. – Chu Nhược Mộng hét lên, phóng thanh kiếm về phía mãng xà nhằm cứu viện. Tuy nhiên, da mãng xà cứng ngoài sức tưởng tượng. Bị một vật bén nhọn sượt qua, nó chỉ bất ngờ, hơi chệch hướng. Nhưng chỉ chờ nhiều đó, Tiêu Tuyết đã kịp thời lao đến, kéo kẻ còn ngây người sợ hãi tránh sang một bên.

- Khương sư huynh, không sao chứ?

- Ta, ta....Khương Lỗi có chút ngưng ngừng. Không ngờ, đường đường là thân nam nhi mà phải nhờ tới hai nữ nhân cứu giúp.

Một nam đệ tử khác của Minh Tâm đan phái thấy vậy, chịu không nổi, hét lên với hắn.

- Khương sư đệ. Đang lúc nguy cấp, nếu đệ không toàn tâm chú ý, đề cao cảnh giác thì mất mạng như chơi. Đệ tỉnh táo chút đi.

- Vâng, đệ biết lỗi rồi.

Nói xong, cả hai nhanh chóng vọt lên, hỗ trợ Chu Nhược Hồng và Tiêu Tuyết chiến đấu. Nam đệ tử áo trắng còn lại cũng nhanh chóng gia nhập vào.

Mọi chuyện nói thì chậm, nhưng diễn ra lại chưa đầy một phút. Hiểu My muốn lui xuống cứu giúp thì bất thành linh, thanh âm của Lữ Tuấn vọng đến bên tai.

- Hiểu My, bên phải muội, mau tránh ra.

Hiểu My lập tức bay sang trái hơn chục trượng. Vị trí mà Lữ Tuấn vừa nhắc đến, một bóng đỏ khác cũng phá đất phóng lên.

- Cấp tám huyết vương mãng xà. Hiểu My, dùng lửa.

Nghe theo hướng dẫn của Khải Kỳ, Hiểu My nắm chặt Như Ý côn, xoay vòng, tạo ra một vòng lửa xoáy ào ào giáng xuống.

- Thiên Long Hủy Lưu Sa. Đi!

Vòng xoáy lửa dưới sự điều khiển của Hiểu My, càng lúc càng mở rộng gia tốc lướt về phía con Huyết vương mãng xà vừa xuất hiện. Đôi mắt lớn màu xanh lá của nó thoáng qua chút e dè, nó quay người né tránh. Nhưng lúc này, một con hoả long dài hơn hai thước vùn vụt đánh tới. Đây là chiêu Thanh Long Phục Thủy mà Hiểu My từng dùng để chiến thắng Hoàng Kha Mẫn trước đây.

Huyết Vương mãng xà nhanh chóng lùi lại. Cặp mắt nó càng lúc càng sắc lạnh. Nhân loại này rất mạnh. Tuy nhiên, muốn lấy được Huyết Liên hoa. Đó chắc chắn là điều không thể.

Hiểu My triệu hồi Như Ý côn, đuổi theo nó. Lữ Tuấn vội vã ra lệnh:

- Khải Kỳ, đệ giúp Minh Tâm Đan Môn. Thường Phong, huynh bảo vệ Trường An, đề cao cảnh giác bốn phía, coi chừng chúng vẫn còn đồng loại.

Vừa nói xong, Lữ Tuấn lập tức đề khí bay đến chỗ Hiểu My. Nhưng khi đến nơi, hắn thấy cô đang đứng im bất động, mắt nhìn chăm chăm về Huyết Vương mãng xà ở hướng đối diện.

- Hiểu My, muội không sao chứ?

Hiểu My không nghe thấy lời của Lữ Tuấn, bởi lúc này, cô đang dùng thần thức của mình, trao đổi với Huyết Vương mãng xà.

- Nhân loại. Ta biết cô là người mang thần lực. Nhưng nếu muốn cứ như vậy mang đi Huyết Liên hoa thì không thể.

- Tại sao? Hiểu My nghi ngờ.

- Ta cùng đồng tộc của mình giữ nhiệm vụ canh giữ huyết liên hoa mấy ngàn năm nay. Không thể cứ vậy mà từ bỏ.

- Có cách nào khác không?

- Đánh đổi bằng toàn bộ sinh mạng huyết vương mãng xà tại nơi này. Cô có thể vượt qua, nhưng huynh đệ, bằng hữu của cô sẽ không tránh khỏi trả giá không nhỏ.

Ặc. Nếu vậy là lỗ nặng rồi. Buôn bán không có lời, không thể thực hiện a.

- Ta không hỏi người cách đó. Ta muốn dùng một cách hoà bình nhất để đạt được Huyết liên hoa. Nếu không, ta đành từ bỏ. Dù sao, đây cũng không

phải mục tiêu duy nhất của Giao lưu hội lần này.

- Trên đỉnh vách đá phía trước, có khắc một kì trận. Trong trận có tinh nguyệt thạch. Cô có thể dùng nó để đổi lấy thứ cô muốn.

- Được, ta sẽ thử, nhưng hi vọng người sẽ không nuốt lời. Hiểu My dứt khoát đồng ý. Dù sao, so với việc chém giết hại người hại mình này thì đây là cách thức êm dịu nhất rồi.

Lúc Hiểu My hồi thần lại thì Huyết Vương mừng xà đã biến mất. Trước mắt chỉ có thân ảnh Lữ Tuấn đầy lo lắng, quan tâm. Cô cảm động, nhẹ lay cánh tay đang giữ lấy vai mình, ôn nhu lên tiếng:

- Nhị sư huynh, muội không sao. Chúng ta trở lại đi.

- Không sao là tốt, không sao là tốt. - Lữ Tuấn thở phào nhẹ nhõm. Nhìn xuống bàn tay bị người nào đó chạm vào, có cảm giác một sự ngọt ngào len lỏi sâu vào trong tâm hồn, khó lòng giải thích được.

Lúc hai người quay lại chỗ Trường An thì trận chiến bên đây cũng đã kết thúc. May mắn là chỉ vài người bị chút thương tổn nhẹ. Có đan dược cùng thầy thuốc Trường An ở đây nên cũng không phải vấn đề.

Quách Khải Kỳ tiến lên, mở miệng giải thích:

- Nhị sư huynh, huyết vương mừng xà đang giao chiến đột nhiên đột nhiên trốn mất. Đệ thấy có chút kỳ lạ.

Hiểu My đến chỗ Trường An hỏi thăm tình hình. Tạm thời cô không muốn nói rõ chuyện đã xảy ra ngoài kia. Cô sợ mọi người lo lắng nhiều hơn nếu biết nơi này không chỉ có một, hai con huyết mừng vương xà như vậy.

Sau đó, mọi người hội ý rồi rời khỏi khu vực này, tìm tới một nơi “phong thủy” tốt hơn. Ngày tháng còn nhiều, trước mắt, không cần vội.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Phá trận

Ma lâm sơn mạch.

Khi màn đêm buông xuống, không gian mang theo sự âm u huyền ảo. Ánh trăng bạc len lỏi qua từng kẽ lá, rơi lên thảm cỏ mang theo cảm giác cô quạnh diệu kỳ. Đây đó trên mặt đất, xuất hiện vài bông hoa trắng lung linh như cổ tinh tô điểm cho bức tranh tối sáng không đồng màu thêm phần sinh động.

Lúc này, hai bóng người sóng đôi đếm bước. Nam tử vô cùng tuấn tú, nhã nhặn, ôn hoà. Nữ nhân thì hoạt bát, đáng yêu, phiêu diêu như tinh linh rừng rậm.

- Nhị sư huynh, muội kêu huynh ra đây là có chuyện muốn nói với huynh. Hiểu My lên tiếng.

- Đối với muội, ta lúc nào cũng sẵn sàng. Muội nói đi.

- Trong trận chiến khi sáng, lúc huynh tìm muội, muội đang nói chuyện với Huyết Vương mừng xà.

Lữ Tuấn có chút ngạc nhiên. Nhưng nhớ lại trạng thái kì lạ của cô khi đó thì hoàn toàn hiểu rõ. Vốn dĩ, cô nàng này luôn có duyên với những chuyện phi thường.

- Kết quả thế nào?

Cuối xuống ngắt một bông hoa trắng nhỏ, xoay xoay trên tay. Hiểu My chậm chậm mang toàn bộ cuộc trao đổi với huyết vương mừng xà tường thuật lại. Sau, mới nhìn người đối diện, nhẹ nhàng hỏi:

- Tóm lại là muốn có Huyết Liên hoa thì phải dùng Tinh nguyệt thạch để đổi lấy. Muội không biết gì về trận pháp cả. Huynh tính sao?

Lữ Tuấn im lặng lắng nghe cô nói, cuối cùng, trên môi khẽ nở một nụ cười. Vươn tay đoạt lấy bông hoa trên tay Hiểu My, cài nhẹ lên tóc thiếu nữ, giọng nói cũng mang theo sự mãn nguyện, ngọt ngào.

- Ta rất vui. Hiểu My, ta rất vui nếu có thể chia sẻ, gánh vác cùng muội. Việc phá trận, cứ để ta lo. Đừng suy nghĩ nhiều.

- ừm...

Bị hành động và lời nói của nhị sư huynh làm cho choáng váng. Mặt đỏ, tim cũng gia tốc thêm vài nhịp đập. Hiểu My khẽ ừ theo bản năng. Sau đó, mới kịp nghĩ lại lời của Lữ Tuấn, tâm trạng lập tức phục hồi.

- Không. Muội sẽ vào trận cùng sư huynh. Muội không muốn để một mình huynh đối mặt nguy hiểm. Chúng ta cùng tiến, cùng lui.

Lữ Tuấn hạnh phúc nở nụ cười, dịu dàng vuốt một lọn tóc vương bên má giai nhân, lặp lại lời cô nói: - Được. Chúng ta cùng tiến, cùng lui.

Hiệu My đơ người nhìn mỹ nam trước mặt. Ánh trăng không biết cố ý hay vô tình, chiếu sáng ngời vị trí của hai thân ảnh đang gần bên nhau, cảnh vật âm u phút chốc trở nên thơ mộng, hài hoà. Người thâm tình, kẻ ngờ ngàng im lặng.

Một thoáng sau, Hiểu My đột nhiên giật mình, xoay người, ôm mặt chạy. Bỏ lại sau lưng bóng dáng thon dài, có chút đặc ý trông theo.

- Haiz. Lữ Tuấn ơi Lữ Tuấn, huynh liệu mà giữ thật kỹ trong sạch của bản thân. Nếu còn lần nữa muội không biết có kiềm chế nổi hay không a. – Nữ nhân háo sắc tự gào thét ở trong lòng. Đầu biết nhị sư huynh của cô lúc này cũng nỡ nề tương tự.

.....

Sáng hôm sau.

Sắp xếp cho Khai Kỳ, Trường An, tiểu Phong từ ở lại với nhóm người Minh Tâm đan phái, Hiểu My cùng Nhị sư huynh vận khinh công bay lên vách núi có kì trận theo lời của Huyết vương măng xà.

Lúc cả hai đáp xuống mặt đất trên đỉnh vách núi, không gian đột nhiên lay động. Lữ Tuấn tập trung quan sát cẩn thận bốn bề. Để ý tỉ mỉ đến từng viên đá, thân cây, cỏ lay, gió thổi. Sau hai khắc, mới quan lại nhìn Hiểu My, ân cần căn dặn.

- Tất cả đã có ta, muội cứ yên tâm đi theo bước chân của ta là được.

Kì trận này không biết đã được lập từ bao đời, nhưng nếu nó dùng để vây khốn tinh nguyệt thạch chỗ này, dĩ nhiên không phải đơn giản, ai cũng có thể giải được.

Lúc mới bước vào trận, vừa chớp mắt một cái, cả hai người đã lạc vào sa mạc rộng lớn mênh mông. Trên là nắng gay gắt, dưới là cát nóng phủ dày. Không gian ngập tràn phong nhận sắc bén như đao. Sơ sẩy một chút là máu chảy đầu rơi, vô cùng hung hiểm.

Hiệu My không có bất cứ kiến thức nào về trận pháp. Cho nên, khi nghe Lữ Tuấn giải thích về bát quái ngũ hành, quẻ này, quẻ nọ. Tai cô ù ù cạc cạc, chẳng khác nào nước đổ đầu vịt. Bất đắc dĩ, cô xấu hổ cười trừ.

- Nhị sư huynh, huynh yên tâm phá trận. Muội sẽ nghiêm chỉnh bước theo huynh, không sai một ly, một dặm.

Thấy Hiểu My không hứng thú với đề tài này, khuôn mặt mỹ nam thoáng qua một nét u buồn, nhưng rất nhanh biến mất. “Không thể phá trận thì đã sao, chỉ cần muội có thể tin tưởng huynh, cả đời này, huynh sẽ mang tất cả những gì mình có để bảo vệ an nguy cho muội”.

Hiệu My không nghe được tiếng lòng của Lữ Tuấn, cô dồn toàn bộ sự tập trung vào bước chân vững chãi phía trước. Đến khi bộ đồng phục màu xanh nhạt của hai người tã tời dôi chỗ thì sa mạc cát nóng cũng đã vượt qua. Tuy nhiên, đối diện lại xuất hiện một rừng cây vô cùng kì lạ. Mỗi cây cao không quá hai trượng, những chiếc lá có hình hai nắp chai úp vào nhau với hằm răng tua tủa tựa cây *Dionaea muscipula* – loài cây ăn thịt chỉ mọc ở vùng Carolina - nước Mỹ. Nách lá mọc ra mấy sợi rết dài, chạy khắp quanh thân cành, màu hồng phấn, to như sợi dây điện cao thế 380 vôn.

- Đây là yêu thụ. - Giọng Lữ Tuấn vang lên – Chúng có thể nâng mình lên khỏi mặt đất, truy sát con mồi không buông bỏ, không chết không thôi. Muội dùng lửa đốt nó, sau đó di chuyển theo huynh.

Hiệu My gật đầu, bay lên cao, tay điều khiển Như Ý còn xoay tròn, tốc độ mỗi lúc mỗi nhanh. Vô số những vòng lửa xoáy được tạo ra, khuếch đại, tràn về phía trước, xông thẳng vào rừng cây ăn thịt.

- Thanh Long cửu khúc. Đi!

Lữ Tuấn bấm ngón tay, tính thời gian, sau đó quay sang Hiểu My hét lớn: - Theo huynh.

Thanh bội kiếm của Lữ Tuấn vung lên, phối hợp với bốn phía xuất hiện lôi điện đùng đoàng, hoà cầu rực rỡ giáng xuống. Thụ yêu sợ hãi, dạt sang hai bên lần tránh, để lộ ra cửa sinh. Lữ Tuấn nắm tay Hiểu My chạy vào.

Cứ vậy, một đường nhập trận, phá trận. Lăn lộn tranh đấu, căng thẳng, vất vả suốt mấy canh giờ. Cuối cùng, họ cũng lấy được Tinh Nguyệt thạch đến tay.

Nhìn hòn đá màu trắng non lấp lánh kim quang, không ngừng tản ra những luồng khí mát lạnh nhè nhẹ quanh thân. Hiểu My buộc miệng khen ngợi:

- Quả không hổ là Tinh Nguyệt, đẹp như một mặt trăng thu nhỏ. Không biết nó đã gây ra tội gì mà bị trấn áp ở đây nữa?

Lữ Tuấn đứng nghỉ mệt kế bên, lấy ra mấy viên Hồi sinh đan, đưa cho Hiểu My một nửa:

- Tranh thủ phục hồi. Một lát, chúng ta còn phải đi tìm Huyết Vương Mãng Xà đổi Huyết liên hoa. Nếu muội thích, sau này, ta sẽ sưu tầm thật nhiều tinh thạch đẹp tặng muội.

- Ha ha. Sư huynh hứa phải giữ lời đấy. Đi thôi.

Hai người nhìn nhau cười rồi vận khí, bay đến lãnh địa của Huyết Vương mãng xà.

Từ xa, đã thấy trên mặt đất phía trước, một mảng đỏ rực nhấp nhô lay động. Hiểu My nuốt một ngụm nước bọt. - Hết hồn.

Thủ lĩnh của đàn rắn này chính là Huyết Vương mãng xà hôm qua đã trao đổi với Hiểu My. Nó cảm nhận được hơi thở của Tinh Nguyệt Thạch nên huy động đồng tộc của mình đứng đây đón rước.

- Quả nhiên, cô là người được chọn.

“Vua rắn” nhìn Hiểu My trầm ngâm, sau mới buông ra một câu đầy ẩn ý như vậy.

- Là sao? Hiểu My chẳng hiểu mô tê gì cả. Cô chỉ sang Lữ Tuấn, khẳng định – Sư huynh ta mới là người phá trận, lấy tinh nguyệt thạch cho các người.

- Vậy ư? Vua rắn có chút kinh ngạc, nhìn đi nhìn lại giữa hai người, sau mới gật gù kết luận: - Nam nhân của cô phá trận hay chính bản thân cô thì có gì khác nhau. Có những chuyện, khi thời cơ tới cô sẽ tự rõ.

Lữ Tuấn không nghe được cuộc nói chuyện của một người, một rắn. Nếu biết Huyết vương mãng xà trước mắt gọi hắn là nam nhân của Hiểu My, chắc sẽ sướng như điên.

Cuối cùng, bày rắn mang theo Tinh Nguyệt Thạch rời đi. Trước khi biến mất, “Vua rắn” còn đặc biệt dặn dò hai người cứ trở về. Hắn sẽ mang Huyết Liên Hoa đến đúng hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thiên Huyền Vũ

Tối đến, khi mặt trăng tròn vành vạnh lơ lửng trên đầu ngọn cây, lãnh địa của Huyết Mãng vương xà đột nhiên hiện dị tượng.

Hơn trăm cột sáng từ dưới mặt đất bắn thẳng lên tinh không, soi sáng không gian bốn phía. Từng tiếng rít gào liên tục vang lên. Âm thanh tuy đanh thép, chói tai, nhưng lại mang theo cảm giác sung sướng, giống như một tù nhân được giải thoát sau vô tận năm tháng bị gông xiềng trói buộc.

Từ xa quan sát tràng diện, Hiểu My thật sự động phách kinh tâm. Quá đỉnh rồi. Vừa hoàng tráng lại vô cùng huyền ảo. Thậm chí, cho dù là lễ hội pháo hoa quốc tế của thế kỷ XXII cũng chẳng thể sánh bằng.

Giờ khắc ấy, toàn bộ mọi sinh vật sống trong ma lâm sơn mạch đều ngẩng đầu lên trời. Đáy mắt hiện lên vô hạn mong lung, mờ mịt. Tất cả đều cố đoán xem chuyện gì đang xảy ra. Có người cho là bảo vật xuất thế, có kẻ nghĩ tới thần được trưởng thành... Riêng đám yêu thú cấp thấp thì cúi rạp người bái lạy, thành kính tôn thờ như thể những cột sáng ấy là thần thánh tối cao.

Sâu trong một hang động ở trung tâm Ma lâm sơn mạch, đôi mắt màu vàng đang khép chặt bỗng mở ra, xuyên qua tầng tầng lớp lớp đất đá và màn đêm sâu thẳm, ngược nhìn về vùng sáng chói lòa.

- Cuối cùng cũng tới.

Giọng nói thấp trầm mang nhiều hoài niệm vang lên rất khẽ.

Chưong môn bốn phía bên ngoài Ma Lâm sơn mạch cũng chứng kiến một màn kinh điển này.

Vuốt bộ râu trắng dài trước ngực, âm thanh Vô Cực Từ run rẩy, kích động:

- Tổ tiên phù hộ, cuối cùng, chúng ta đã đợi chờ được người mang thiên mệnh. Huyền Thiên đại lục, được cứu rồi.

Vô Tâm đại sư nhíu mày: Đừng quên, đám người Hắc Nha Lang vẫn còn ở đó. Chỉ hi vọng đám đệ tử chúng ta đủ khôn ngoan, bằng không...

Câu nói bỏ lại giữa chừng. Bầu không khí lại lâm vào trầm mặc.

Lãnh Nguyệt Công Tử đứng lên, bước dài ra cửa, giọng nói nhàn nhạt vang lên: Đã là người mang thiên mệnh, sẽ không dễ chết như vậy. Ngồi đây lo lắng suông ích gì. Chi bằng trở về, đánh một giấc cho thật đã. Vạn sự tùy duyên.

- Ha ha ha, người trẻ tuổi quả nhiên phóng khoáng. Ta cũng phải về tiếp tục nghiên cứu mấy món bảo bối của ta. Các vị, hẹn gặp lại.

Hà Nguyên đại sư ha hả cười, sau khi nói lời từ biệt cũng vận khinh công bay đi mất. Đông Phương Nhược thấy vậy, uyển chuyển hành lễ, cáo lui. Cả đại sảnh thoáng cái vắng lặng rất nhiều.

Vô Cực từ quay lại, nhìn người bạn già khuôn mặt lúc nào cũng chứa chấp u sầu, không xua tan được, thờ dài nói:

- Vô Tâm lão đệ, lẽ nào đến giờ không thông suốt được sao? Thời gian không đợi người a.

Vô Tâm đại sư nhắm mắt lại, một bóng dáng thân quen lập tức hiện lên, rõ ràng đến từng đường nét ngũ quan trên gương mặt. Thì ra, không thể từ bỏ là vì đã quá khắc sâu. Không chấp nhận được chính bản thân mình thì lấy đâu ra dũng khí mà đối diện. Vô Ưu. Vô Ưu, ta nợ muội, quá nhiều.

.....

Lại nói đến đoàn người của Hiểu My lúc này, sau khi dị tượng biến mất, ai nấy trở về lều trại của mình, thần thờ một lát rồi quăng tất cả ra sau đầu, làm bạn với Chu công.

Lữ Tuấn cùng Hiểu My tuy hiểu biết đại khái tình hình, nhưng thấy chưa rõ ràng nên cũng không đánh động sư đệ, sư huynh. Cả hai giả ngây giả dại, hàm hồ rủ nhau đi dạo trước cái nhìn tò mò, tình nghịch của đồng môn.

- Trường An, xem ra đệ nên đổi cách xưng hô với nhị sư huynh là vừa. Tỷ Phu, Tỷ phu. Nghe được đó.

Khải Kỳ nháy mắt mấy cái với Tiểu Phong Tử, trêu ghẹo Trường An. Tuy nhiên, tên sư đệ này chẳng đáp chẳng rằng, chỉ cúi đầu trầm mặc.

Bên đây, Lữ Tuấn cùng Hiểu My đi càng lúc càng xa. Ánh trăng rọi lên mặt đất hai bóng dáng ngả dài.

- Nơi này có vẻ thích hợp.

Vén mấy sợi tóc bay bay bên má vào mép tai. Hiểu My nghiêng ngó xung quanh, lầu bầu trong miệng.

- Hiểu My, muội vừa nói gì?

- Nhị sư huynh, muội đang đoán xem, Huyết vương măng xà có xuất hiện ở đây hay không thôi.

- À, ra thế. Vậy mà sư huynh tưởng muội thật sự muốn hẹn hò với huynh chứ. Mừng hụt rồi. ai. ...

- Sư huynh, dạo này muội phát hiện huynh càng ngày càng thích nói đùa nha. Không vui chút nào.

Hiểu My xụ mặt xuống làm Lữ Tuấn có chút lúng túng. Đang muốn nói lời xin lỗi thì một giọng nói khàn khàn bất chợt vang lên. Phá vỡ bầu không khí có chút ám muội giữa đôi nam nữ.

- Xem ra, đến không đúng lúc.

- Ai?

Lữ Tuấn lập tức rút kiếm hét lớn. Hiểu My cũng triệu hồi Như Ý côn từ giới chỉ trên tay, cảnh giác nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

Mặt đất nứt toát, bóng dáng to lớn từ dưới vọt lên. Tình huống có chút quen thuộc, nhưng thay vì thân ảnh đỏ rực của Huyết Vương măng xà thì bây giờ là một Bạch Xà với đôi mắt xanh màu biển cả. Trên đỉnh đầu tam giác có hình một mảnh trăng non.

- Đây là Huyết Liên Hoa của hai người.

Hiểu My kinh ngạc nhìn đại xà há to miệng, một bông hoa sen đỏ tựa máu tươi từ từ bay ra khỏi cổ họng nó. Cánh hoa phát ra ánh sáng mờ mờ.

Đón lấy Huyết Liên Hoa, Lữ Tuấn xuất ngay hộp bạch ngọc cất giữ rồi bỏ vào không gian giới chỉ.

- Huyết Vương măng xà, không phải ngươi có màu đỏ sao?

- Ta cùng đồng loại, vốn dĩ màu trắng. Và cũng không gọi Huyết Vương măng xà từ lúc đầu.

Trong vũ trụ này, từ thuở hồng hoang đã bắt đầu hình thành những tinh cầu với đầy đủ các điều kiện cho sự sống sinh tồn, phát triển. Chúng phân tán rải rác khắp nơi. Tuy nhiên, khoảng cách giữa chúng lại rất xa. Xa đến nỗi khiến cho loài người ở mỗi nơi đều nghĩ rằng, nơi họ đứng đã là trung tâm của dải

ngân hà. Khiến họ lầm tưởng, bản thân đã là chúa tể trên con đường phát triển, tu luyện.

Trước đây, bộ tộc của ta là Ngân Nguyệt Xà, hộ vệ của thần tại Thiên Huyền Vũ. Đó mới thật sự là trung tâm của vũ trụ, linh khí dồi dào, tài nguyên phong phú, thiên đường để bất cứ ai muốn nhập đạo, tu tiên. Vì thế, Thiên Huyền Vũ không thiếu những người chạm đến đỉnh cao tiên đạo. Họ tự xưng là thần.

Lúc thịnh vượng nhất, Thiên Huyền Vũ có tới ngàn vị thần. Họ phát triển thế lực, thu nhận giáo đồ, đệ tử, gây ra chiến tranh, loạn lạc khắp nơi.

Trận chiến thần và thần vô cùng tàn khốc, thảm thiết, vượt qua tất cả mọi giới hạn mà loài người có thể hình dung được. Nó kéo dài mấy trăm vạn năm và kết thúc vào hai vạn năm trước. Khi đó, Thiên Huyền Vũ còn lại đúng 4 vị thần. Tà thần, Minh Thần, Yêu Thần và Hoan Hi thần.

Bởi vì thế lực của Hoan Hi thần yếu nhất, lại là nữ nhân tâm kế không sâu nên thế lực dần dần thu hẹp.

Không cam lòng thần phục dưới trướng ba vị kia, Hoan Hi thần quyết liệt tự bạo, để thần hồn chuyển kiếp, luân hồi. Đợi ngày phục thù, rửa hận. Nhưng trước đó, Thần đã tách rời lãnh địa còn lại của mình ra khỏi Thiên Huyền Vũ, để nó trôi dạt vô định trong dải ngân hà. Và phần lãnh địa đó được gọi là Huyền Thiên đại lục.

Bộ tộc Ngân nguyệt xà nhận trách nhiệm trông giữ Huyết Liên Hoa, chẳng qua là để đợi chờ chuyển kiếp của thần xuất hiện.

Hai vạn năm chịu phong bế. Hai vạn năm đau khổ đợi chờ. Trong ấn tượng của họ, sự dần vật, tra tấn mỗi mùa trăng không lớn bằng sự hi vọng một ngày Hoan Hi thần quay lại. Đó cũng là lúc toàn thể bộ tộc, thoát đi danh gọi Huyết Mãng Vương Xà, lại trở về là Ngân Nguyệt Xà, thần thú hộ vệ của Hoan Hi thần cao cao tại thượng.

Vùng hoang mạc này, vốn dĩ không phải nóng như lửa đỏ, mà phải là êm dịu như nước, chảy dưới lòng bàn chân. Bầu trời này, lẽ ra không phải một màu mầu đỏ tươi, mà phải lấp lánh nguyệt ngân, lung linh huyền ảo.

Người có thể lấy được Tinh Nguyệt thạch, thức tinh năng lực của Ngân Nguyệt xà chính là kiếp sau của Hoan Hi thần. Hoặc chí ít, phải là đại sư trận pháp dưới trướng của thần, cũng là một trong mười hai chiến tướng, theo thần tung hoành ngang dọc khắp Thiên Huyền Vũ ngày xưa.

Mới đầu, nhìn thấy Hiểu My muốn mang đi Huyết Liên Hoa, Ngân Nguyệt Xà chỉ muốn thách đố cô mà thôi. Nào ngờ đâu, Hiểu My lại chính là người mà bộ tộc Thần Thú Hộ vệ này đã mời mồn trông đợi.

Thời gian vùn vụt bóng câu

Sông san, biển cạn biết đâu mà tìm

Thế nhân, vận mệnh nổi chìm

Lòng trung chẳng đổi, nỗi niềm tỏ phân.

Thiên không mồi cánh côn bằng

Hai hàng huyết lệ, bóng trăng đỏ về.

...

Ngân Nguyệt Xà nhìn Hiểu My bằng ánh mắt sâu xa. Sau đó, trước sự khẩn trương chờ đợi của hai người Lữ Tuấn và Hiểu My, giọng nó khàn khàn, đồng đặc tuyên bố:

— Cô là người mà chúng ta chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Hậu Cung Đông Đảo

Ngân Nguyệt Xà chìm đắm trong quá khứ. Nó đang nhớ lại tất cả mọi chuyện, có buồn, có vui, có hợp, có tan, có đau thương, mất mát. Giọng nói khàn khàn lúc bỗng, lúc trầm theo sự lên xuống của cảm giác, gây ra tầng tầng khiếp sợ với hai người đối diện nơi đây.

- Ý người nói, nàng là Hoan Hi Thần chuyển thế đầu thai. Lữ Tuấn chỉ tay vào Hiểu My, nhìn xà vương có vẻ nghi ngờ.

- Ta không hiểu, ta không hiểu gì cả. Hiểu My hoảng hốt lắc đầu. — Ta chỉ là một nữ nhân khiêm tốn, rất nhiều thứ chẳng thể so được với người, sao lại là người được chọn?

Xà Vương quan sát từng nét biến đổi trên gương mặt hai người. Nó biết, bất ngờ nói ra sự thật quả là khó chấp nhận. Nhưng có nhiều chuyện, bắt buộc phải làm cho rõ ràng. Bằng không, cả bộ tộc Ngân Nguyệt xà lẫn Huyền thiên đại lục phải đợi đến bao giờ mới có thể quy vị.

- Hai người có thể không tin, nhưng các đồ đệ của thần thì phải biết chuyện đó. Chỉ cần tìm họ chứng minh là được.

- Đồ đệ của thần. Họ cũng ở trên Huyền thiên đại lục này sao?

- Phải. Hoan Hi thần có bốn đệ tử. Họ được sư phụ mình giữ lại tại đây, qua mấy vạn năm, chắc bản thân họ đã tan thành tro bụi, nhưng con cháu vẫn còn. Chỉ cần tìm thấy họ là được.

- Biết ở đâu mà tìm? Mảnh đại lục này mênh mông, rộng lớn, muốn tìm một hai người khác gì mò kim đáy bể, xe cát đã tràng.

Hiếu My chán nản. Cô không muốn tin vào mọi thứ nghe được nhưng vẫn muốn xác minh lại. Không muốn vướng vào phiền phức nhưng lại muốn khẳng định dấu ấn của bản thân. Muốn bình bình dị dị qua ngày nhưng đau khổ nhận ra, tất cả những nhân vật xuyên không, không ai không lưng lẩy một mình một cõi... Quả nhiên mâu thuẫn. Tuy nhiên, cũng phải thừa nhận, có nhiều điều được sắp xếp sẵn trong hư vô, nó gọi là định mệnh, là cái mà con người khó lòng thay đổi được.

- Đại đồ đệ của Hoan hi thần tên là Vô Cực Tử, chỉ cần tìm người này là được.

- Cái gì? Thanh âm của Hiếu My và Lữ Tuấn đồng thời vang lên, làm Ngân nguyệt xà chú ý, lắc lư cái đầu vào sát mặt họ:

- Biết người này à?

- Chương môn Vô cực kiếm phái của chúng ta cũng gọi là Vô cực tử.

- Vậy có thể là ông ấy. Có cơ hội phải hỏi lại.

Hiếu My ngơ ngác nhìn một người, một rắn bên kia. Bất chợt, cô nhớ tới vấn đề lớn nhất từ lúc cô xuyên đến dị giới này, không ngần ngại, liền nhìn Xà Vương thỉnh giáo.

- Nếu đúng như người nói, Thiên Huyền Vũ là thiên đường tu tiên, nhưng tại sao nơi này con người lại không thể? Yêu Thú, Thần Thú có thể tu luyện, độ kiếp, còn con người thì không?

- Chuyện này phải kể đến hai vạn năm trước, khi Hoan Hi thần tách Huyền thiên đại lục ra khỏi Thiên Huyền Vũ, Yêu Thần đã động tay, động chân, phong bế linh khí trên lãnh địa này. Vì vậy, con người không thể tu luyện. Thần Thú thì dựa vào những cách thức khác nhau để hấp thụ một phần linh khí còn sót lại ở bờ Bắc Huyền Hải. Vì vậy, họ có thể độ kiếp trưởng thành.

Nói vậy, nhưng chỉ đợi hấp thụ linh khí vốn đã mỏng manh sẽ mất rất nhiều thời gian. Có một số loài mới quyết định dùng máu huyết nhân loại để tu luyện.

Nhân loại: dù tuổi thọ, sinh mệnh không dài nhưng họ có trí tuệ rất cao. Cần phải thông qua chiến đấu để hoàn thiện yếu kém về thân thể của mình. Yêu Thú thì trình độ thân thể cường hãn, sinh trưởng, phát triển mạnh, nhưng lại thiếu một phần linh trí. Cũng phải thông qua chiến đấu để sàng lọc, loại bỏ. Đây cũng là cách thức cân bằng hệ sinh thái của tự nhiên.

Mấu chốt nhất, nếu không đưa Huyền Thiên đại lục về lại Thiên Huyền Vũ thì mảnh đại lục này sớm muộn cũng hủy diệt, tan thành tro bụi giữa thiên hà. Dù là yêu thú, thần thú hay nhân loại lợi hại cỡ nào, tất cả sẽ cùng chung số phận.

Đây là trách nhiệm của Hoan Hi thần. Và giờ là trách nhiệm của cô.

- Không phải vậy chứ. Một nữ nhân yếu đuối như ta sao có thể làm được?

- Chỉ cần cô khôi phục thực lực, tìm về ký ức trước đây? Xà Vương đáp lời hỏi hột như một lẽ hiển nhiên.

- Làm thế nào để muội ấy khôi phục thực lực? Lữ Tuấn quan tâm, lên tiếng.

- Tìm đủ 12 phu Thần. Mỗi vị trong đây đều là thiên tài trên từng phương diện khác nhau. Khi họ tập hợp lại, thực lực và ký ức của Hoan Hi thần lập tức trở về.

- 12 phu thần, thế nào là 12 phu thần? Hiếu My tò mò hỏi?

Ngân Nguyệt Xà đưa cặp mắt xanh biển của nó nhìn cô. Trong đó, thoáng qua sự xấu hổ lẫn cảm giác vui vẻ khi người gặp họa.

- Hậu cung của Hoan Hi thần có 12 vị tướng công. Gọi là 12 phu thần.

Ặc, Hiếu My bị sặc nước bọt rồi. Hoan Hi thần – trâu bò thật. Nhưng so với cảm giác của cô thì Lữ Tuấn bên đây thâm hơn. 12 phu thần – 12 tình địch.

Làm sao mình hấn đầu nổi. Hiện tại, chưa tên nào xuất hiện mà cô còn lẩn tránh. Giả sử khi họ đến, dù chỉ một hay hai người, hấn còn cơ hội nào hay không?

Đại xà nhìn về mặt ngọc trệ của Hiểu My, lòng dâng lên một loại khoái cảm—sướng không thể tả. Nó sẽ không nói cho cô một bí mật. Thật ra, 12 vị phu thân, dù trên danh nghĩa là tướng công, nhưng mấy trăm vạn năm vẫn chưa ai cùng cô có mối quan hệ phu thê xác thật. Họ đều là “traai tân” cả. Ha ha. Ít nhất, nó phải báo mối thù bị cầm chế hai vạn năm nay. Có thể gây ra một chút khó chịu cho chủ nhân, xem như cũng giải tỏa được uất ức trong lòng, chết không hối tiếc a.

Đại xà suy nghĩ tà ác, cong cong vẹo vẹo hết mấy vòng, sau đó, nó mới nhìn Hiểu My đang ngồi bật ngựa dưới đất, Lữ Tuấn ngọc diện rồi rầm bên cạnh. Châm chậm phun ra mấy từ.

- Người này là một trong 12 phu thân kiếp trước của cô. Những người còn lại sẽ nhanh chóng xuất hiện. Cứ an tâm mà chờ đợi.

- A. Hiểu My chỉ có thể phát ra một âm tiết như vậy, sau trợn trừng cặp mắt, nhìn nhị sư huynh dù ngạc nhiên nhưng vẫn không giấu được kinh hi trong đáy mắt thoáng qua. Tên này... ai.....

.....

Hai người, một rắn cứ vậy chuyện trò gần một canh giờ. Đến lúc này, một số nghi vấn của Hiểu My gần như dần sáng tỏ, cũng bắt đầu chấp nhận thân phận chuyển thế Hoan hi thần của mình. Nhưng đối với 12 vị phu thân, quả thật, cô không có suy nghĩ biến thái về hôn nhân như vậy. Đặc biệt, lúc Ngân Nguyệt xà nói với cô, 12 phu thân này không chỉ có nhân loại mà còn có cả thú nhân hay một số chủng tộc khác. Hiểu My suýt nữa đã cắn nát đầu lưỡi của mình. Khẩu vị của nữ thần này quả nặng nề mà. Tha cho cô thôi.

- Tiếp theo, ta phải làm gì? Hiểu My ngẩng lên, nhìn đầu đại xà đong đưa như đánh võng, âm thanh nhỏ xíu lên tiếng hỏi.

- Trước mắt cô phải tăng cường thực lực bản thân, tập trung 12 vị phu thân. Tiêu diệt tay chân kẻ thù... đại loại như thế.

Nghe nhắc tới hai từ “kẻ thù”, Hiểu My liền nhớ tới nhiệm vụ vào Ma Lâm Sơn mạch lần này. Thần sắc ngưng trọng, nhìn sang Lữ Tuấn.

- Nhị sư huynh, liệu đám người Hắc Nha Lang có liên quan gì tới kẻ thù của chúng ta không?

Lữ Tuấn không trả lời mà nhìn Ngân Nguyệt Xà trước mặt:

- Xà Vương, người có biết tung tích của đám người mặc hắc y, mang khăn che mặt xuất hiện ở sơn mạch này không? Sau mép tai chúng có hình xăm răng sói nữa. Ta nghi ngờ vài vụ trúng thuốc của yêu thú gần đây có liên quan đến đám người này.

- Không phát hiện được. Nhưng nếu là đám người đó có đặc điểm như người nói thì chắc là tay sai của Yêu Thần rồi. Xem ra, bọn chúng quyết tiêu diệt bằng được Hoan Hi thần trước khi cô hồi phục.

Xui xẻo, quá xui xẻo. Chưa sống được bình yên mấy ngày đã phải đối mặt với kẻ thù hùng mạnh. Tương lai tăm tối. Biết đi đâu về đâu đây. Hiểu My lẩm bẩm thở dài. Lúc này, bên tai lại vang lên âm thanh của Ngân Nguyệt Xà mang đến một phần hi vọng.

- Yên tâm đi, ta không biết làm thế nào mà họ tìm được tới đây. Nhưng nơi này không có linh khí, cho dù tài phép cỡ nào cũng vô dụng. Chỉ có thể dựa vào võ công đơn thuần. Ít ra, chúng ta vẫn còn cơ hội một mẻ bắt ba ba trong rọ.

Lữ Tuấn cân nhắc lời của Xà vương, đôi mày kiếm chau lại, sau một lúc, mới từ từ nói:

- Một trong những nội dung so tài của Giao lưu hội lần này là tình hạch của yêu thú cấp 9 sắp sửa hoá hình. Người có biết thông tin gì về nó không?

Ngân Nguyệt Xà nhắm mắt, kiểm tra lại toàn bộ trí nhớ của nó về sơn mạch Ma Lâm, sau mới gật gù xác nhận:

- Sâu trong Sơn mạch này, quả thật có vài con yêu thú cấp chín. Nhưng phải biết chính xác vị trí mà các người muốn tìm thì ta mới cung cấp thông tin của nó được.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Bách Mục Ma Chu

Lữ Tuấn lấy bản đồ ra, chỉ vào vị trí được khoanh vùng ở trung tâm Ma Lâm sơn mạch.

- Chính là nơi này.

Ngân Nguyệt Xà trầm ngâm phứt chốc, xong nó mới khàn khàn mở miệng:

- Đây là nơi ở của Bách mục ma chu. Đứng là yêu thú cấp 9, sắp sửa độ kiếp, hoá hình. Một kẻ gian ác và vô cùng nguy hiểm. Tiêu diệt được nó xem như góp phần tạo phúc cho sơn mạch. Con này có Kim thuộc tính. Những sợi tơ mà nó bắn ra sắc nhọn tựa phi kiếm, sức công phá rất cao. Nhiều yêu thú khác, cho dù bộ da cứng thế nào, khi giao đấu với nó cũng bị xuyên thành con nhím, vô phương phản kháng.

Nhiệm vụ này của mọi người, e khó thực hiện.

Nghe xà vương khái quát sơ lược tình hình. Lữ Tuấn cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi bất an. Theo ngũ hành tương sinh tương khắc. Ở đây, chỉ có Như Ý côn của Hiểu My mới có thể áp đảo được thuộc tính của nó. Thanh Phong Kiếm của hắn tuy rằng rất lợi hại nhưng vì không có thuộc tính hỗ trợ nên chưa được tính là bảo khí cấp cao. Yêu Nguyệt Dao của Trương Hàn Kiệt, Thiết Quân Chùy của Võ Thường Phong cũng thiếu sót như vậy. Tam Tiên Thương của Thái Thiếu Nam có lõi thuộc tính, Thanh Long Khiếu của đại sư huynh là mộc thuộc tính, nếu giao chiến với Bách Mục Ma chu, phần thắng không nhiều.

- Không ổn. Hiểu My, chúng ta phải nhanh chóng khởi hành trung tâm sơn mạch. Nếu không, nhóm đại sư huynh vô tình đụng độ Hắc Nha Lang hay Bách mục ma chu, sợ là lành ít, dữ nhiều.

Lữ Tuấn quay sang nhìn Hiểu My, sắc mặt cực khản trương, nóng vội.

- Vậy đi thôi. Hiểu My gật đầu, lại hướng về Ngân Nguyệt Xà lên tiếng: Chúng ta phải đi tiếp ứng, người định trở về hay sao?

Trước câu hỏi của Hiểu My, Xà Vương không thèm trả lời. Ngược lại, nó rùng mình, hoá thành một tiểu bạch xà nhỏ xíu, dài chưa tới một tấc, phóng vèo về phía cánh tay của cô, quấn lại như một chiếc vòng bạch ngọc.

- Ta là hộ vệ của Hoan Hi thân nên sẽ đồng hành cùng cô. Tiếng Ngân Nguyệt xà vang lên chắc nịch.

- Vậy được, từ nay ta gọi người là Tiểu Bạch cho thuận tiện, lại không để người khác nghi ngờ. Nhưng làm ơn, đã mượn tay ta lưu trú thì chớ có làm càn nhé. Coi chừng cắn trúng đó.

Ngân Nguyệt xà hết cách với cô rồi, nó liếc cặp mắt xinh đẹp của mình, có phần ghét bỏ: - Biết rồi.

.....

Lúc hai người Lữ Tuấn trở lại nơi hạ trại của đoàn người, chỉ thấy Trương An thần thờ đợi chờ bên đồng lửa, những người khác đều đã nghỉ ngơi.

- Sao để ngồi đây một mình? Hiểu My nhanh chóng tiến đến, ngồi xuống bên cạnh đệ đệ.

- Đệ hơi lo cho tỷ. Hai người về là tốt rồi. Đệ bây giờ về nghỉ ngơi, tỷ nghỉ sớm đi.

Trương An cười với Hiểu My. Tuy nhiên, vừa quay lưng chuẩn bị đi nghỉ, đã nghe tiếng nhị sư huynh gọi lại:

- Trương An, ta có chuyện gấp muốn thông báo với mọi người. Đệ đi gọi Thường Phong cùng Khải Kỳ thức dậy. Hiểu My, muội mời Chu Nhựt Hồng cô nương, người của Minh Tâm đan phái dù sao cần phải biết đề tự mình quyết định.

Tỷ đệ Hiểu My theo phân phó của Lữ Tuấn mà thi hành. Một khắc sau, những người được gọi đã tập trung đầy đủ.

Nhìn ngọn lửa nhảy múa trước mặt. Lữ Tuấn, không tiết lộ về lai lịch, thân thế của Hiểu My, chỉ thông báo đã tìm được Huyết Liên hoa, cũng thuật lại với mọi người về Bách Mục Ma Chu, nhấn mạnh sự nguy hiểm mà họ sắp phải đối mặt. Sau, mới nhìn về phía Chu Nhựt Hồng đang đắm chiêu ở phía trước, ôn tồn hỏi.

- Chu cô nương, tình thế hết sức gay cấn, chúng ta bắt buộc phải tiến lên. Bên cô tính sao?

- Ta sẽ thảo luận lại với đồng môn. Đa tạ Lữ Tuấn huynh huy đã kịp thời nhắc nhở. Sáng mai gặp lại.

Nói xong, đại sư tỷ của Minh tâm đan phái đứng dậy cáo từ. Lữ Tuấn quay sang các sư đệ của mình, nhẹ nhàng nhắc nhở.

- Mặc dù rất lo lắng cho hoàn cảnh của đại sư huynh và những người còn lại, nhưng chúng ta cũng không thể khởi hành lúc này. Mọi người trở lại tranh thủ nghỉ ngơi, trời vừa sáng, chúng ta lập tức xuất phát.

Mọi người nhìn nhau rồi im lặng trở về. Mang theo tâm trạng nặng nề lim dim chớp mắt.

Tỉnh mơ hôm sau, sương mù vẫn còn lượn lờ trên cành cây, ngọn cỏ, đoàn đội hai bên đã trang phục chỉnh tề, thu xếp ổn thoả mọi thứ xung quanh.

Chu Nhựt Hồng bước đến trước mặt Hiểu My, đặt vào tay cô một túi lớn các loại đan dược.

- Đa tạ mọi người đã một đường giúp đỡ, hỗ trợ trong thời gian gần đây. Minh tâm đan phái chúng tôi không nhiều kinh nghiệm trong chiến đấu, tiếp tục

đi theo, e chỉ trẻ nãi, liên luy mọi người. Vì vậy, xin cáo biệt, đợi ngày gặp lại.

Lữ Tuấn đoán trước quyết định của cô, cũng không có ngạc nhiên, chỉ trao đổi thêm mấy câu rồi nhìn theo mấy thân ảnh áo trắng xa dần, đến khi mất dạng.

Hiếu My đưa số đan được vừa được tặng cho Trường An.

- Đệ đệ. Sinh mạng của mọi người lần này trông cậy vào đệ rồi.

- Tỷ yên tâm. Đệ sẽ cố hết sức. Nhưng tỷ tuyệt đối phải bảo trọng. Đệ không muốn trị thương cho tỷ đâu.

Hiếu My vờ tức giận, cốc lên đầu nó một cái: Thằng nhóc vô lương tâm, dám trù ẻo tỷ tỷ mình. Tỷ không đánh đệ là không được mà. A, còn chạy. Mau đứng lại mà chịu tội nè.

Tiếng hét của mỗi nữ nào đó mỗi lúc mỗi xa. Cả 5 người đều vận khinh công, bay vút về hướng của Bách Mộc Ma Chu. Những gót chân liên tiếp giẫm lên ngọn cây tạo ra âm thanh vùn vụt. Gió mang theo hơi thở đầu ngày của sơn mạch, ào ào đuổi theo những thân ảnh áo xanh phi hành vội vã. Thỉnh thoảng, vang lên tiếng chim chóc đập cánh, giật mình.

- Đại sư huynh, đợi đệ.

.....

Mấy hôm sau.

Trung tâm của Ma Lâm sơn mạch là một khu vực âm u với nhiều đại thụ to mà gốc của nó ba người vòng tay ôm không hết. Trên mặt đất, đây đó xuất hiện mấy bộ xương khô của yêu thú, có bộ hoàn toàn mục nát, có bộ trắng hếu, mới tỉnh. Trông qua thật ghê rợn, dọa người.

Đoàn người của Đỗ Minh chậm chậm đạp chân trên xác lá vàng, phát ra thanh âm lạo xạo.

- Đại sư huynh, có chắc là chúng ta hẹn gặp bọn Hiếu My sư muội tại đây không? Sao đệ thấy chỗ này đáng sợ sao sao ấy.

Thái Thiếu Nam vuốt xuống móng vuốt trắng trên vai, miệng lầu bầu mấy tiếng.

- Chính xác là chỗ này, có lẽ chúng ta đến sớm rồi. Mọi người tìm nơi hạ trại.

Nói đoạn, Đỗ Minh lấy Truyền tin thạch trong tay, cố gắng gửi đi thông tin cho chương môn về tình hình hiện tại. Thử vài lần không được, đành cất vào.

Bỗng nhiên, từ sâu trong trung tâm sơn mạch, tiếng chém giết theo gió truyền tới, trong mơ hồ còn thoảng theo mùi máu tươi thoang thoảng.

- Có thể là đoàn người của nhị sư huynh không? Cao Y Y nhìn sang Đỗ Minh hỏi ý.

Đỗ Minh cũng không xác định được, bèn quay sang các sư đệ, phân phó mọi người:

- Thiếu Nam cùng Y Y. Hai người ở lại đây chờ bọn người Nhị sư đệ. Ta cùng Hàn Kiệt và Khải Du đến đó xem thử. Nhớ cẩn thận.

Nói xong, Đỗ Minh xoay người, cùng hai sư đệ lướt gió bay đi. Càng gần nơi chiến đấu, càng cảm nhận được sát khí nặng nề.

Lúc đến nơi, tình cảnh trước mắt làm người bình tĩnh như đại sư huynh cũng phải hoảng hốt, kinh hồn.

Trên mặt đất, một nhóm người không ngừng lăn lộn, môi thâm đen, mặt cũng nhuộm một màu xanh quỷ dị. Bên cạnh họ, có hai cái kén to, không ngừng phát ra tiếng gào thét thê thảm của nam nhân như tử thần đòi mạng. Đau đớn và sợ hãi đến tột cùng.

- Là nhóm người của Phi Tinh Tông Môn. Đại sư huynh, ta phải làm sao đây, họ trúng độc rất nặng.

Quách Khải Du tuy thân nam tử, nhưng nhìn tràng cảnh hiện tại, không khỏi xót xa.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Nguy cấp

Đám người Đỗ Minh đáp xuống bên cạnh một đệ tử Phi tinh tông môn vẫn còn có chút lý trí. Khải Du vội vàng lên tiếng hỏi:

- Huynh đệ, chuyện gì đã xảy ra thế này?

Nam tử áo tím ngẩng đầu nhìn những người vừa xuất hiện. Giọng nói yếu ớt mang theo tuyệt vọng đâm thẳng vào lòng người:

- Tơ của Bách mục ma chu chứa kịch độc. Giải độc đan chỉ có thể cầm cự chứ không trị tận gốc. Hết cách rồi.

- Huynh đệ, chúng ta có thể giúp gì cho đệ. Đồ Minh mở miệng, cảm giác không nổi nhưng cũng chẳng biết phải làm sao.

Nam đệ tử Phi Tinh Tông môn lắc đầu rồi tiếp tục tập trung điều tức, cầm cự được bao lâu hay bấy lâu.

Lúc này, tiếng chém giết từ hang động bên dưới mặt đất truyền lên. Kèm theo đó là một âm thanh bén nhọn đầy ác độc của yêu thú ma chu:

- Thứ nhân loại yếu ớt mà cũng muốn tiêu diệt ta à. Hôm nay, chính các ngươi sẽ làm mồi cho con cháu của ta. Ở lại đây đi.

Âm thanh vừa dứt, cửa hang động có vài bóng người từ dưới lao ra. Nhìn đồng phục màu xanh đen, không khỏi đoán được đây là người của Hắc Nguyệt Phái.

- Lão tam, đệ tấn công bên trên. Lão Tứ cẩn thận, đừng chạm trực tiếp với tơ nhện. Các huynh đệ, vì sự bình yên của Tây Phương Thành, chúng ta xông lên.

Người vừa lên tiếng là thuộc hạ của Hắc Nguyệt Phái. - lão đại Thiết Quân Hàn.

Tuy nhiên, lời nói vừa kết thúc, hẳn chưa kịp vận khí lao tới thì mặt đất rung chuyển dữ dội, một con nhện đen lù lù xuất hiện. Thân mình to lớn của nó che đi ánh sáng mặt trời chiếu xuống cả một khu vực. Tám cái chân tựa cột đình, cái nào cũng dài hơn năm thước, phủ đầy gai nhọn lên cao, khoe cái bụng no tròn có cả trăm khe hở đang khép lại, tựa như những con mắt nhắm nghiền.

- Thảo nào, nó xưng là Bách mục ma chu. Đại sư huynh, những khe hở đó có thể bắn ra tơ nhện. Huynh nhìn những thứ thon dài, sắc nhọn óng ánh trên mặt đất thử xem. Nếu đệ đoán không lầm, cũng là tơ của nó đó, kích thước y chang nhau. Ghê thật!

Nghe được tiếng nói của hắn, con ma chu đang tập trung đối phó đám người Hắc Nguyệt Phái bỗng dừng quay lại. Hai con mắt đỏ lờm, to như quả cà chua phát ra muôn nghìn tia hiểm ác. Nó khoái trá gầm lên:

- A, lại đến thêm vài người nữa. Xem ra, hôm nay ta thật may mắn mà.

Các con đâu, có đồ ăn rồi. Mau đến đây.

Hưởng ứng tiếng gọi của nó, bán kính mấy mươi dặm quanh khu vực này không ngừng phát ra âm thanh sột soạt.

Từ bốn phương tám hướng, lũ nhện con xuất hiện ngày càng nhiều. Cặp cang trên đỉnh đầu va vào nhau lách cách. Tám con mắt trên đầu phản xạ tia sáng từ khắp nơi. Ngay sau đó, chúng tập trung lại từng khu vực, tấn công những người đang có mặt, ngoại trừ mấy đệ tử phi tinh tông môn cả người xụi lơ, hôn mê bất tỉnh.

- Các sư đệ cẩn thận. Đồ Minh chỉ kịp hét một tiếng rồi vội vàng xuất bảo kiếm Thanh Long Khiếu ra chống đỡ.

Đệ tử Vô Cực Kiếm Phái chiến đấu với đám nhện con vô cùng vất vả. Con này bị chém chết thì con khác tiến lên. Chúng thậm chí còn tàn nhẫn ăn thịt đồng bọn của mình nếu bị cản đường, không xông lên được.

Phía bên kia, Bách mục ma chu tập trung truy kích mười thuộc hạ của Hắc Nguyệt Phái. Cả trăm con mắt nó bắn ra các mũi tên trắng cực nhanh về phía trước.

Đệ tử Hắc Nguyệt phái được xưng là những người bạo tàn nhất trong số những đệ tử tham gia Giao lưu hội. Thế nhưng, giờ phút này, bản thân họ lại bị vây khốn giữa muôn trùng hiểm nguy, làm thế nào cũng không thể tiến gần đối thủ. Mặc khác, chỉ cần một giây sơ ý, bị tơ của nó cắm vào người thì không chết vì độc cũng chết vì bị tê liệt rồi bị bọn chúng xé xác ăn.

Cuộc đời như thế trò hề. Người ăn thịt yêu thú, yêu thú ăn thịt người, có vay, có trả.

.....

Lúc nhóm người Hiểu My tới điểm hẹn thì gặp phải tình cảnh mà họ không hề mong đợi.

Cao Y Y quỳ trên đất, nước mắt giọt ngắn giọt dài. Trước mặt cô là Thái Thiếu Nam đang đau đớn, quần quai. Khuôn mặt chuyển sang xanh. Môi cũng bắt đầu thâm tím, cả cơ thể run rẩy, co giật liên hồi.

- Thái sư đệ. Tiểu Phong Tử hét lên rồi ào tới. – Thái sư đệ, đệ thế nào?

- Đã uống giải độc đan, nhưng không ngăn chặn được. Cao Y Y lên tiếng.

- Đáng chết. Võ Thường Phong nện một quả đấm xuống đất, bàn tay lún sâu gần cả tấc.

Hiệu My kéo đệ đệ đến bên cạnh: - Trường An, đệ mau xem thử. Có cách nào cứu Thái sư huynh không?

Trong lúc Trường An kiểm tra tình hình của Thái Thiếu Nam, Lữ Tuấn nhìn sang Cao Y Y, nghi ngờ hỏi:

- Y Y sư muội, Thiếu Nam tại sao trúng độc, đại sư huynh và những người khác đâu?

Cao Y Y lau nước mắt trên mặt, nhỏ giọng mang toàn bộ sự việc trình bày thật rõ ràng.

- Muội cũng không biết Thái sư huynh bị trúng độc thế nào. Bọn muội đang nói chuyện thì huynh ấy bất ngờ ngã xuống. Khi đó, đại sư huynh đã dẫn theo hai người còn lại tiến vào sâu bên trong. Có đánh nhau, đại sư huynh sợ là Nhị sư huynh cùng mọi người gặp nạn.

- Chết thật. Muộn một bước rồi. Lữ Tuấn nghe được, càng thêm nôn nóng.

Giữa lúc này, tiếng Trường An vang lên: Đã phát hiện nguyên nhân. Tơ nhện màu trắng chứa kịch độc, mọi người quan sát kỹ, chớ chạm vào.

Nghe Trường An cảnh giác, mọi người lập tức tự kiểm tra bản thân và mọi thứ xung quanh. Tuy nhiên, khi nhìn thấy những cành cây khu vực này đều vương mấy sợi tơ trắng tường như vô hại, lòng họ báo động không ngừng.

Trường An bày thật nhiều dược liệu ra trước mắt rồi quay qua, nói với tỷ tỷ của mình.

- Bây giờ, đệ lập tức điều chế thuốc giải. Nhưng muốn giải độc hoàn toàn, cần có thuốc dẫn. Tỷ, chính là máu của tỷ.

- Cái gì? Lữ Tuấn tiến tới, xẵng tay áo lên cao, để lộ cổ tay trắng ngần trước mặt Trường An, hạ lệnh: Hãy lấy máu của ta. Đệ muốn bao nhiêu cũng được.

Hiệu My cảm động, nhưng ngoài mặt lại cau có nhăn mày: Nhị sư huynh, đệ đệ muốn lấy máu của muội tất có lý do của đệ ấy. Huynh giành giật cái gì? Xê ra nào, đừng chậm trễ thời gian cứu người chứ.

Mọi người nhìn nhị sư huynh vội vã khác thường, ai cũng hiểu trong lòng. Chỉ là tình thế nguy cấp nên không tiện cười đùa, chế nhạo.

Trường An lấy một tiểu đao và một chén ngọc, kề tới bên Hiệu My, giọng nói có chút đau lòng: tỷ chịu khó chút.

Nhờ có máu của Hiệu My, quá trình điều chế thuốc giải diễn ra thuận lợi. Sau khi cho Thiếu Nam uống thuốc, Lữ Tuấn cùng Thường Phong vận nội công, giúp đệ ấy ép độc ra ngoài.

Nhìn đám cỏ trên mặt đất, nơi máu độc phun ra, trở nên úa vàng, khô quắc, mọi người đều tặc lưỡi, hít hà.

Thái Thiếu Nam giải độc xong, lập tức hôn mê, được Trường An và Y Y ở lại bảo vệ. Những người khác cấp tốc phi thân theo hướng của đại sư huynh.

Khi Hiệu My đến nơi, đã thấy Đỗ Minh, Khải Du cùng Trương Hàn Kiệt, ba người thương tích đầy mình, dốc toàn lực giao chiến với đàn nhện đen sì, lồm ngồm tràn đầy mặt đất. Ba người trông như ba chiếc thuyền nhỏ bấp bênh trên biển mà đám yêu thú này cứ liên tục xông lên. Thậm chí, sắc mặt cả ba cũng bắt đầu xanh tái, chứng tỏ độc tính đã tràn khắp lục phủ ngũ tạng. Nguy hiểm thập phần.

Cô lớn tiếng hét lên:

- Đại sư huynh, mọi người bay lên, càng cao càng tốt.

Ba người Đỗ Minh nghe tiếng, ngược lên nhìn thấy Hiệu My đang xoay tròn Như Ý công trong tay, lập tức hiểu ra vấn đề. Họ nhanh chóng tập trung toàn bộ sinh lực, vận khí bay lên cao.

- Thiên Long cứu khúc, đi!

Chính trong thời khắc đó, vô số vòng lửa xoáy quét tới biên nhện đen thù. Lửa do Như Ý công phát ra vốn chẳng thể dùng nước thường mà dập tắt được. Đàn nhện con bị thiêu đốt, chúng gào rít điên cuồng, đánh động Bách mục ma chu đang giao chiến với đám người Hắc Nguyệt phái. Nó gầm lên đầy tức giận:

- Kê nào to gan dám hoả thiêu con cháu của ta?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Diệt Ma Chu

Bách Mục Ma Chu trút toàn bộ sự tức giận, căm hờn của mình vào chiêu thức cuối đối với người của Hắc Nguyệt Phái. Những mũi đao nhọn màu trắng từ trăm con mắt dưới bụng nó vụt ra, tỏa tứ phía, phủ lấy những nam tử áo xanh đen.

Đệ tử Hắc Nguyệt Phái tuy đều là cao thủ liệt sát yêu thú, nhưng trong hoàn cảnh này cũng chật vật đến thảm thương. Trái, phải, trên, dưới bốn bề đều phải né tránh, lúc nào cũng phòng thủ, không tìm được bất cứ cơ hội phản công nào.

Á ....

Một tiếng hét lớn vang lên. Thiết Quân Hàn quay về hướng đó thì thấy lão ngũ Cơ Hạo trúng chiêu, vài vị trí trên người bị tơ nhện đâm vào, cơ thể tê liệt. Hắn vội vã lao nhanh về phía lão ngũ. Vốc một nắm lớn đan dược nhét vào miệng đối phương. Bản thân mình cũng nuốt xuống một ngụm rồi tranh thủ mọi khoảng trống để lui về sau, tìm nơi an toàn cho lão ngũ.

Hiệu My từ xa quan sát tình hình cũng nhận ra sự đáng sợ của con yêu thú này. Cô trầm tư trong chốc lát rồi nhanh chóng bay lên. Lữ Tuấn cùng các nam tử Vô Cực Kiếm Phái bên đây còn bận giải quyết mấy con nhện con sót lại sau đòn Thiên Long Cửu khúc của cô, đành vội theo dận dò hai từ: Cẩn thận.

Hiệu My bay tới chỗ của Ma chu, cách mặt đất hơn ba trượng nhìn thẳng xuống thân thể khổng lồ của con yêu thú.

- Phải làm mù mắt nó trước rồi tấn công vào đó. Giọng của tiểu Bạch vang đến bên tai.

Hiệu My nắm chặt trường côn theo chiều dọc, vẽ một vòng ba trăm sáu mươi độ theo chiều kim đồng hồ.

Sau đó, thi triển ngay chiêu thứ chín trong Thiên Long thập nhất thức:

- Thiên Long Quang Lôi. Đi!

Cả trăm con mắt đang mở ra của ma chu bị những tia chớp lửa đỏ liên tục chiếu thẳng vào. Nó giật mình, nhắm lại. Nhân lúc đó, các thuộc hạ Hắc Nguyệt Phái tận dụng thời cơ áp sát, không ngại nguy hiểm, đâm kiếm vào các khe hở trên bụng.

- Á, nhân loại đáng chết!

Ma Chu đau đớn, dùng tám cái chân của mình quơ quào, đập đám người liều chết văng ra tứ tung.

- Thiên Long bạt sơn. Đi!

Chỉ đợi có vậy, Hiệu My tiếp tục tung ra một đòn hiểm. Như Ý côn cháy bùng lao đến, quét ngang qua chân ma chu khiến chúng lập tức gãy vỡ, không thể nâng đỡ thân thể khổng lồ của nó. Bách Mục Ma Chu nặng nề rơi phịch xuống đất. Hai con mắt trên đỉnh đầu nhìn thẳng vào Hiệu My, giọng nó chói tai nguyên rủa:

- Á. Nhân loại. Ta hận ngươi, ngươi sẽ chết không toàn thây.

- Ngươi mới chết không toàn thây thì có. Thiên Long phạt địa, đi.

Như ý côn mang theo sức mạnh của Hiệu My và trọng lượng của chính nó, nhanh hơn thiểm điện lao đến rồi ầm ầm nện xuống thân thể đen thui của ma chu.

Con nhện yêu trúng đòn, choáng váng quay cuồng. Trên lưng nó, Như Ý côn hoàn sâu mấy tấc. Xương cốt, da thịt xung quanh nát vụn. Máu xanh lè chảy ra, tiếp xúc với lửa của Như Ý côn, cháy lên hừng hực. Tuy nhiên, nếu dễ tiêu diệt như vậy thì đã không phải là yêu thú cấp 9 sắp hoá hình.

- Ha ha ha. Ngươi tưởng chỉ như vậy là hạ được ta sao. Ngươi quá khinh thường ta rồi.

Nói rồi, Bách Mục ma chu chịu đựng đau đớn trên người, mở đồng thời tất cả những con mắt còn lại, ào ào phun ra tơ trắng tập trung thành một quả cầu xoay tròn, từ từ lớn dần, lớn dần.

- Muốn chơi trò bắn pháo hoa với ta à? Lão nương sẽ cho ngươi biết thế nào mới là pháo hoa thật sự.

Hiệu My triệu hồi Như Ý côn, triển khai tuyệt chiêu mạnh nhất của mình: Thiên Long cửu khúc. Cô quay sang, hét lên với những người xung quanh: Mọi người lùi thật xa, toàn lực phòng thủ.

Nghe lời cô, tất cả những người có mặt đều khấn trương lùi thật xa. Khi bản thân đã chuẩn bị sẵn sàng, trước mắt họ, xuất hiện một hình ảnh vô cùng rực rỡ mà cả đời cũng không quên được. Vô số hoá châu đỏ rực gia tốc lao đến, phủ bên ngoài một đại cầu trắng tinh. Sau đó, đồng thời cũng vỡ toang. Những mũi tên trắng nhọn gập lửa, hừng lên như pháo hoa đêm giao thừa. Hoàn cảnh trắng và vô cùng rực rỡ.

Tuy nhiên, pháo hoa thì chỉ có thể toả sáng nhất thời. Toàn bộ tơ nhện của Bách Mục ma chu cũng chỉ có thể loé lên một lần, chưa kịp phát huy tác dụng của nó thì đã tan thành tro bụi.

Yêu nhện nằm trên đất, giương mắt nhìn toàn bộ cảnh tượng, đau đớn, không cam lòng.

- Không thể như vậy, không thể như vậy được.

- Không có gì là không thể. Hiểu My đồng ý đáp trả. Phóng hoả long trên tay về phía đối thủ. Hoả long xé gió, mạnh mẽ lao đến, xuyên thẳng vào miệng yêu thú, phá xác, bay ra từ phía sau. Nó kiêu hãnh lượn một vòng rồi trở về, biến thành một trường côn vàng rực, ngoan ngoãn nằm trên tay Hiểu My.

Bách mục ma chu, cuối cùng cũng bị tiêu diệt.

Hiểu My đáp xuống đất, quan sát thi thể của nó rồi nhìn về phía mấy người Lữ Tuấn, gọi to:

- Nhị sư huynh! Giúp muội lấy tinh hạch của nó.

Lữ Tuấn nhanh chóng xuất hiện bên cạnh cô. Rút bảo kiếm, chém một đường trên đỉnh đầu của ma chu. Tuy nhiên, yêu thú cấp 9 dẫu chết thì xác của nó vẫn cứng rắn lạ thường.

Lúc này, Thiết Quân Hàn chậm chậm tiến tới, vòng tay trước mặt hai người, chân thành lên tiếng:

- Đa tạ vị cô nương đã cứu mạng. Ân nghĩa này, nhất định chúng tôi sẽ báo đáp.

- Không có chi, không có chi. Diệt yêu thú này là nhiệm vụ của tất cả các nhóm tham gia giao lưu hội chúng ta. Huynh đài đây không cần khách sáo.

- Cô nương, dẫu biết vậy. Nhưng không có cô, mười huynh đệ chúng tôi đã bỏ mạng. Nếu cô nương có thể diệt được ma chu, xin hỏi có cách nào giải độc cho những nạn nhân của nó hay không?

Hiểu My không vội trả lời mà đưa mắt nhìn nhị sư huynh. Lữ Tuấn biết rõ, muốn cứu mấy người này, cần phải có máu của cô. Bản thân cô mới là mấu chốt. Vì vậy, không tự quyết định mà chỉ nhẹ nhàng đưa ra một lời khuyên: - Hiểu My sư muội. Cứu một mạng người là có thêm một người bạn. Muội nghĩ sao?

- Vậy phải nhờ đệ đệ ra thêm một phần sức rồi.

Sau khi thu xác Bách Mục Ma Chu vào bên trong không gian giới chỉ, Hiểu My cùng mọi người nhất tề hạch của toàn bộ đám nhện con rồi dẫn theo người của Hắc Nguyệt Phái về chỗ của Trường An. Đáng tiếc là ngoài ba đệ tử đã hôn mê của Phi tinh tông môn, hai người còn lại bị nhốt bên trong kén đã không thể nào cứu được. Đây là những người đầu tiên bỏ mạng lại trong Giao lưu hội lần này.

Khi đoàn người dắt díu nhau về đến nơi, thấy Trường An ngồi riêng một bên, miệt mài bào chế thuốc. Bên kia là Cao Y Y đang dùng khăn lụa thấm nước, xoa vào đôi môi đã không còn tím tái của Thái Thiếu Nam vẫn hôn mê, chưa tỉnh.

Nghe tiếng bước chân hỗn loạn và dồn dập, họ ngược đầu lên, nhìn đội quân toi tả trở về, cả hai đều kinh hoàng, khiếp đảm. Trường An vội vàng lao đến, đỡ lấy đại sư huynh.

- Đệ bào chế thuốc sắp xong rồi. Mọi người cố gắng đợi thêm lát nữa.

Lữ Tuấn đón lấy bát bạch ngọc mà Trường An đưa cho, dẫn Hiểu My sang một bên. Nâng bàn tay mềm mại của cô lên, lòng xót đau không nổi.

- Lại khổ cho muội rồi.

- Không sao. Muội có thể tự làm.

- Không. Ta làm. Sức lực muội lớn, chỉ làm vết thương nặng hơn thôi.

Nói rồi, nhị sư huynh rút bảo kiếm, nhẹ vạch một đường rất mảnh trên cổ tay cô, đợi máu chảy ra hơn nửa bát thì nhanh chóng điểm huyết, cầm máu, đề nghị Hiểu My lập tức phục dụng bổ huyết đan. Hiểu My cảm động nên ngoan ngoãn nghe lời.

Việc cứu người sau đó diễn ra khá thuận lợi. Lữ Tuấn yêu cầu tất cả phải tuyệt đối giữ bí mật về chuyện giải độc hôm nay. Các đệ tử Hắc Nguyệt Phái và Phi tinh tông môn đại khái cũng hiểu tình hình, không hề nao núng, giờ tay lên đầu thế. Tuy cảm thấy đối xử vậy là hơi quá với họ. Nhưng vì sự an toàn của Hiểu My, hẳn buộc phải làm kẻ ác một lần.

Tiếp đó, đoàn người đỡ nhau rời khỏi nơi nguy hiểm này, tìm một vị trí tương đối an toàn, cách xa trung tâm sơn mạch để hạ trại. Trên đỉnh đầu, mặt trời đã lặn xuống ở hướng tây. Bóng tối dần lan khắp xung quanh, xoè bàn tay cùng mờ mờ không rõ.

Đốt lên vài đồng lửa, vừa sưởi ấm, vừa nấu thuốc cho bệnh nhân, Trường An quay sang nói với tỷ tỷ.

- Tỷ cũng nghỉ ngơi sớm đi, hôm nay tỷ cũng vất vả nhiều rồi. Đệ sẽ canh gác cho mọi người.

Hiếu My nhìn đệ đệ tát bật ngược xuôi thì không khỏi phì cười.

- Đệ phải nấu thuốc, còn phải chăm sóc cho bệnh nhân. Thời gian đâu mà canh gác. Cứ để tỷ thức với đệ. Có gì mình trò chuyện luôn. Á...

Đang nói chuyện, Hiếu My bất chợt la lên. Thì ra là tiểu Phong Tử im lặng xuất hiện sau lưng cô từ lúc nào mà cô không biết. Hấn lấy quyền lợi của sư huynh, gõ đầu cô một cái rồi hạ lệnh: Muội lập tức đi ngủ. Nếu không tự đi ta gọi Lữ Tuấn tới bế muội đi.

- Nói thì nói, kéo nhị sư huynh vào đây làm gì?

- A, còn chối à. Hai người đạo này mờ ám thế nào, ai ai cũng thấy. Còn ra về vô tội. Lần này huynh về mếc sư phụ, nói sư phụ gả quách muội đi, Đan viên tiết kiệm được thêm một bát cơm, đôi đũa.

Tiểu Phong Tử ngã ngón trên đũa, xong giành lấy quyền lợi gác đêm, đuổi cô nhóc cứng đầu đi nghỉ.

Đêm nay sẽ rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nội gián

Ma Lâm sơn mạch một đêm tĩnh lặng khác thường.

Tiểu Phong Tử thức canh chừng bên bếp lửa, nhìn Trường An lụi lụi với đồng đước liệu xung quanh. Mái tóc bạch kim của hắn sáng bừng lên, hai bên thái dương còn rịn ra mấy giọt mồ hôi, thỉnh thoảng rơi xèo vào ngọn lửa đang nhảy múa, mang theo hút hư ảo, mơ hồ.

Chốc chốc, vài tiếng cùi khô nổ lộp bộp vang lên.

- Trường An, Thái Thiếu Nam khi nào mới tỉnh lại?

Nghe được câu hỏi của Thường Phong sư huynh, Trường An dừng lại động tác trên tay, nhưu mảy trầm lặng.

- Theo lý, lẽ ra thời gian dài như thế, Thái sư huynh phải tỉnh lại. Mạch đập ổn định, hơi thở đều đều. Chỉ là không biết vấn đề xảy ra ở đâu.

- Đệ kiểm tra lại chưa? Có khi nào đệ vẫn chưa loại bỏ hoàn toàn?

- Đệ đã kiểm tra mọi thứ, thậm chí ngay cả quần áo lót của huynh ấy cũng không bỏ qua. Nhưng chưa phát hiện được nghi điểm nào cả.

Tiểu Phong Tử nhìn đồng đước liệu của Trường An. Sắc mặt trầm xuống, trong đầu hiện lên muôn vàn suy đoán, nhưng một hồi lâu sau vẫn không nhìn ra manh mối, chỉ có thể đánh tiếng thờ dài.

Cùng lúc này, trong lều trại của Đỗ Minh.

Lữ Tuấn rót một chén nước nóng đưa đến tay của đại sư huynh, môi nở nụ cười, ôn hoà lên tiếng:

- May mắn là Hiếu My có thể cứu được mọi người. Con ma chu này quả nhiên đáng sợ.

Nhận lấy chén nước, uống một ngụm, Đỗ Minh nhìn nhị sư đệ của mình dù đang lo lắng nhưng trên mặt vẫn không giấu được nhân nhậ ý xuân, liền mở miệng trêu ghẹo.

- Hiếu My? Xưng hô thân thiết quá nhỉ? Xem ra, sư huynh phải chúc mừng đệ rồi.

Mặt Lữ Tuấn thoáng chốc đỏ bừng, lập tức đổi đề tài để đỡ phần xấu hổ.

- Đại sư huynh, truyền tin thạch của đệ không sử dụng được? Của huynh thế nào?

- Cũng vậy. Đỗ Minh lập tức bật dậy. — Lẽ nào trong chúng ta xuất hiện vấn đề? Truyền tin thạch của đệ, ngoài đệ ra, có ai từng chạm qua?

Lữ Tuấn khoanh một tay trước ngực, tay còn lại vuốt vuốt chiếc cằm đã lún phún mấy cọng râu xanh, lặng im suy nghĩ. Lát sau mới chậm chậm lên tiếng, giọng nói mang theo không ít hoài nghi:

- Sau khi nhận về, lúc đại sư huynh cùng Cửu Trường Lão thảo luận, Hiếu My, Tiểu Phong Tử, Cao Y Y, Quách Khải Du từng tò mò truyền tay nhau

xem qua. Bên huynh thì sao?

- Đệ nói Cao Y Y cùng Khai Du cũng từng xem qua nó?

- Sư huynh, lẽ nào huynh nghi ngờ người đó? Lữ Tuấn cũng lờ mờ nhận ra.

Quả nhiên, từ lúc bắt đầu đã xuất hiện nghi điểm, nhưng tới hôm nay, mọi chuyện mới trở nên rõ ràng.

- Người đó giờ ở đâu?

- Đang nghỉ ngơi? Chắc không, ta nghĩ đệ nên kiểm tra lại. Gọi Hiểu My cùng đi đi.

Lữ Tuấn mang theo sắc mặt nặng nề, bước ra khỏi lều của Đỗ Minh. Vừa định đi tìm Hiểu My thì bị một bóng đen to lớn đứng chắn trước mặt.

- Thường Phong, đệ gác đêm à? Hiểu My đâu?

- Ta cũng muốn biết điều đó. Khi này bảo muội ấy đi nghỉ, nhưng khi đến lều của muội ấy thì lại không thấy người đâu? Còn tưởng bị huynh lừa đi tâm sự chứ?

Tiểu Phong từ mới đầu còn hài hước, nhưng nghe nhị sư huynh nói vậy, bất chợt trong dạ bồn chồn. Không lý nào Hiểu My sư muội tự dưng biến mất? Thậm chí, chính hắn cùng Trường An ở bên ngoài cũng chẳng nghe được âm thanh gì, kể cả tiếng gió thổi, cỏ lay.

Nhìn bộ mặt mồm mỉm của Thường Phong nhăn lại như cái giẻ, Lữ Tuấn chợt nhớ đến vấn đề quan trọng nhất.

- Đệ kiểm tra lều của Y Y và Khai Du huynh đệ chưa?

- Rồi. Y Y chắc đã ngủ, đệ chỉ thấy ánh đèn mờ mờ bên trong. Còn Khai Kỳ có lẽ vẫn đang chăm sóc cho đại ca mình, vừa nãy đệ ấy còn ra ngoài tìm Trường An xin chén thuốc.

- Đi, cùng ta đến gặp họ.

Lữ Tuấn nhanh chóng xác định phương hướng rồi kéo Thường Phong còn đang ngơ ngẩn, chẳng hiểu chuyện đang xảy ra.

Vị trí đầu tiên mà họ tìm tới là lều của huynh đệ Quách gia. Tuy nhiên, khi vén màn vào, chỉ thấy một căn lều trống, bát thuốc Khai Kỳ lấy ở chỗ Trường An đã lạnh lẽo, được đặt một bên.

Tiếp theo là lều của Cao Y Y. Lữ Tuấn đứng bên ngoài, gọi lớn vài lần vẫn không có tiếng đáp trả. Lúc đó, mới vén màn vào.

- Lại trống? Nhưng cả buổi đệ không thấy ai ra ngoài cả. Sao bỗng dưng lại biến mất một loạt bốn người?

Lần này, Thường Phong bị dọa thật rồi. 4 đệ tử Vô Cực Kiếm Phái đồng thời biến mất. Chuyện này quan trọng tới mức hắn không dám tưởng tượng những thứ có thể xảy ra.

Hai người vội vã tìm Đỗ Minh, gọi cả Trường An vào bàn chuyện. Chưa đầy một khắc, vài thân ảnh nhanh chóng lao ra khỏi khu hạ trại, toả ra các hướng xung quanh.

.....

Cũng trong lúc này, trên một vách đá cheo leo cách đó hơn trăm trượng. Hai bóng người đang đứng đối diện nhau.

- Quả nhiên là ngươi. Hiểu My nhìn kẻ đối diện, mĩa mai lên tiếng.

- Trần sư muội. Ta cũng không ngờ lại bị muội phát hiện nhanh vậy. Giọng nam nhân lạnh lẽo trả lời.

Nam tử một thân trường bào màu đen, chìm trong bóng đêm sâu thẳm. Gió thổi bay mái tóc của hắn hoà vào đêm tối, lộ ra một nanh sói trắng sau mép tai.

- Ta nên gọi ngươi là Khai Du sư huynh, hay gọi là Hắc nha lang mới càng thêm thích hợp.

- Vậy ta gọi cô là Trần Sư Muội hay phải gọi cô là Hoan Hi thần?

Quách Khai Du nhếch mép trả lời.

Thế cuộc này, bọn chúng đã bày ra từ lâu. Nhưng đến khi tiến vào Ma Lâm sơn mạch thì mới thi triển toàn bộ bố cục.

Hai huynh đệ hắn, một người đi theo Đỗ Minh, một người đi theo Lữ Tuấn.

Đầu tiên là Phá hồng truyền tình thạch, sau là lợi dụng mọi cơ hội, bỏ độc đâm yêu thú tại sơn mạch Ma Lâm. Ai cũng biết huynh đệ bọn hắn có kiến thức về yêu thú tương đối hơn người. Vì vậy, vài lần lấy lý do đi giải quyết vấn đề cá nhân hay đi khảo sát địa hình cũng không bị bất kỳ người nào đặt lên nghi vấn.

Chiến đấu với Hùng Sư hay đánh nhau với Bách Mục Ma Chu, đều là một mình hắn dẫn dắt. Ngay cả Thái Thiếu Nam trúng độc, đến giờ chưa tỉnh, nguyên nhân chính là do huynh đệ hắn ra tay. Ai kêu (TTN) phát hiện được phần da sau mép tai của hắn (QKD) rộp lên do sơ suất. Từ đó bắt đầu nghi ngờ đến vị đồng môn luôn nhiệt tình, niềm nở với mọi người.

- Quách Khải Du, vậy chính người đã đẩy Thiếu Nam sư huynh vào tơ nhện? Nhưng ta không hiểu, Quách Khải Kỳ tiếp tục hạ độc huynh ấy như thế nào mà Trường An dùng mọi cách vẫn không phát hiện ra?

- Ha ha ha, Quách Khải Du cười lớn - Nếu độc do Yêu Thần tạo ra dễ giải như vậy thì tên á nhân đề tiện kia cũng có thể xưng thần rồi. Cả đời này, hắn chỉ có thể ngủ như vậy thôi. Hạnh phúc lắm đúng không?

- Người mới đề tiện, huynh đệ người mới đề tiện. Hiểu My vô cùng giận dữ.

Quách Khải Du lập tức thay đổi sắc mặt: À, ta sai rồi. Người đề tiện là cô mới đúng. Hoan Hi thần, Hoan Hi thần. Kiếp trước cô bại trong tay Yêu Thần, kiếp này cũng vậy thôi. Nên oán chính bản thân mình là được. Nếu không phải vì chúng ta muốn tìm cô thì cũng chẳng tốn bao công sức thế này.

- Câm miệng. Hiểu My hét lên. Ta chỉ là Trần Hiểu My, đệ tử Tứ Thần Sơn của Vô Cực Kiếm Phái. Ta vốn không phải Hoan Hi thần gì cả. Chớ đem ta ra là nguyên nhân cho tội ác của các người.

- A, vậy à. Nhưng cô chối cũng vô ích. Toàn bộ những gì xảy ra ở Ma Lâm Sơn mạch này, Khải Kỳ đã kể hết với tôi. Chỉ có chuyện kiếp đầu thai của Hoan Hi thần mới có thể lấy được Huyết Liên Hoa và giải được kịch độc của Bách Mục Ma Chu. Bằng chứng sờ sờ ra đó, cô bảo chúng tôi tin thế nào?

- Không phải. Máu tỷ tỷ ta chỉ dùng làm thuốc dẫn, đó là do tỷ ta từng ăn rất nhiều Ngư Long và Kim Vỹ Kê. Hơn nữa, người lấy được Huyết Liên Hoa là nhị sư huynh. Tỷ ấy không am hiểu bất cứ gì về trận pháp cả.

Đúng lúc này, âm thanh của Trường An theo gió truyền đến. Tiếng nói vừa dứt thì thân ảnh của hắn đã xuất hiện bên cạnh Hiểu My. Sát bên là Lữ Tuấn hết sức khẩn trương lẫn vui mừng vì thấy người trong lòng mình vẫn bình yên, vô sự.

- Cũng may ta đến kịp. Muội không sao chứ? Giọng Lữ Tuấn đầy quan tâm nhưng cũng rất đổi dịu dàng.

- Không sao. Hiểu My gật đầu khẳng định. – Nhưng sao hai người tìm được muội.

Nghe cô hỏi vậy, Trường An đắc ý, nhướn miêng cười.

- Tỷ, tỷ quên trang phục hằng ngày của tỷ là do ai giặt sao? Vì muốn quần áo của tỷ luôn mềm mại nên đệ đã thêm vào nước giặt ít thứ, mùi thơm của nó cũng chỉ có đệ mới nhận ra được. Cũng may, vì vậy mới nhanh chóng tìm được tỷ trong đêm nay.

- Không phải chứ? Hiểu My sư muội lại để trang phục của mình cho nam nhân giặt. Ta thật nể cô nha.

Giọng nói bén ngọt của Quách Khải Du vang lên, hắn nhìn ba người đối diện bằng bộ mặt vô si, đề hèn.

- Thì đã sao? Tỷ ta là người có sức mạnh phi thường, mấy chuyện cần ít sức lực này vốn không hợp với tỷ ấy. Chúng ta tự nguyện. Người ganh tỷ à?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Lực Lượng Tuyệt Đối

Trước lời nói khó nghe của Quách Khải Du, Trường An không chỉ không cảm thấy xấu hổ, mà ngược lại, hoàn toàn là bộ dáng con chó nhỏ xù lông bênh vực chủ nhân. Sau đó, quay sang nhìn Lữ Tuấn kể bên, vừa khiêu khích, vừa dò xét:

- Nhị sư huynh, bây giờ đối ý vẫn còn kịp.

- Không sao. Nếu muội ấy đồng ý. Ta không ngại chăm sóc muội ấy cả đời.

- Bốp, bốp, bốp...

Ba tiếng vỗ tay vang lên, trên mặt Quách Khải Du hiện ra nụ cười quỷ dị. Hướng tới Lữ Tuấn và Trường An, mở miệng nói:

- Nếu hai người đã không nở xa cô ấy. Vậy mời đến tổng đàn Hắc Nha Lang cùng nhau bầu bạn.

Xong, hần quay ra sau, lớn tiếng ra lệnh: Lên!

Bốn phía xung quanh lập tức xuất hiện hơn ba mươi thân ảnh áo đen mang khăn che mặt, bao vây ba người Hiểu My bên trong.

- A, Hắc Nha Lang bọn người tính đánh hội đồng sao? Hiểu My hài hước mở lời. – Trường An, tỷ đã dạy đệ trong tình huống thế này, mình phải làm sao chưa?

- Dạ chưa. Trường An thành thật trả lời.

- À há. Vậy bây giờ tỷ dạy đệ. Kết hợp lý thuyết lẫn minh họa trực tiếp luôn. Tiểu Bạch. Lên!

Hiểu My vừa dứt lời, chiếc vòng bạch ngọc trên tay cô vù bay ra ngoài, hoá thành một bạch xà với thân hình to lớn, dài hơn hai trượng. Trên đỉnh đầu của nó, một vầng trắng non lấp lánh ánh sáng khiến cho ánh trắng thật sự cũng phải xấu hổ trốn xuống chân mây.

- Ngân Nguyệt Xà? Quách Khải Du vô cùng sợ hãi. – Đây là thần thú hộ vệ của Hoan Hi thần. Một kẻ tay chân nhỏ bé như hần không thể nào đối phó được.

- Sợ rồi sao? Giọng nói Xà vương khàn khàn vang lên, từ trên cao nhìn xuống đám người Hắc Nha Lang đang run rẩy như nhìn lũ kiến chập vạt trên đường. Cái đuôi của nó rung lên, phát ra âm thanh vù vù vô cùng đặc biệt.

Tiếp đó, mặt đất bắt đầu lắc lư ngày càng mạnh. Bọn người Hắc Nha Lang kinh hãi phát hiện, mỗi vị trí của chúng đều xuất hiện một bóng trắng độn thổ vọt lên, tốc độ nhanh đến khó lường.

- Bất sống Quách Khải Du, đám còn lại, thịt hết. - Xà vương hạ xuống mệnh lệnh đầy bá đạo.

Chỉ trong chớp mắt, một trận chiến hoàn toàn không cân sức đã diễn ra. Quách Khải Du xuất tất cả bản lĩnh để đối phó với Ngân Nguyệt Xà, trong khi đồng bọn của hần võ công không bằng, chỉ có thể liên tục vừa chống đỡ, vừa ngửa đầu cầu cứu Yêu Thần ở nơi xa xôi vô định.

Đáng tiếc, ngoài âm thanh khô khè từ những cái miệng rộng hơn cả miệng giếng phát ra, không có bất cứ kì tích nào xuất hiện để mang lại hi vọng cho họ.

Chưa đầy một khắc, trên vách đá, ngoại trừ ba người Hiểu My đang đứng ngược gió cùng Quách Khải Du nằm mọp trên mặt đất, một thân loang lỗ huyết y, thi tất cả Ngân Nguyệt Xà sau khi “ăn khuya” đã tự động giải tán, trở về lãnh địa của mình.

Xà vương lại hoá thành vòng bạch ngọc, đeo lên tay Hiểu My. Cô đắc ý dạt dào, nhìn sư đệ đang há hốc mồm bên cạnh, hà hà cười nói:

- Bây giờ đệ hiểu chưa? Khi người khác muốn ý đồng hiếp yếu, đánh hội đồng mình, mình chỉ cần dùng lực lượng tuyệt đối đáp trả là được.

Trường An theo bản năng, gật đầu như gà mổ thóc, tuy nhiên, ánh mắt của hần không rời khỏi chiếc vòng trắng trên tay tỷ tỷ.

- Tỷ, đây là...

- Là Ngân Nguyệt Xà, hộ vệ của Hoan Hi thần. Sao nào, Hiểu My sư muội, còn chối nữa không? Dù hôm nay ta bại trong tay cô, nhưng ta không phục. Bản thân cô thì có bản lĩnh gì? Cô lấy tư cách gì để so bì với Yêu Thần của chúng ta?

Quách Khải Du phun ra một ngụm máu tím bầm, dù suy yếu nhưng vẫn gào lên bất nhẫn. Sau đó, hần nghiêng rằng, định cắn thuốc độc tự tử. Đây là quy định chung của tổ chức, thà chết chứ không thể trở thành công cụ cho người khác khai thác tuyệt mật thông tin.

Lữ Tuấn luôn chú ý đến hần từ trước, cũng biết rõ quy định này, vì vậy, vội vã cúi xuống, điểm huyết đạo rồi đặt tay lên quai hàm của hần, bóp mạnh.

Quách Khải Du đau đớn nhú chặt mày, mồ hôi tuông ra như tắm. Hần dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn Trường An moi viên thuốc độc được nhét vào kẽ răng trong miệng, rồi lại nhìn Hiểu My tháo đi không gian giới chỉ trên tay. Bản thân hần lại như một con cá chết nằm trên thớt, vô lực phản kháng.

Bỗng nhiên, từ phía xa vọng đến một câu nói, âm thanh đanh thép nhưng vô cùng quen thuộc.

- Thả đại ca ta ra.

Quách Khải Kỳ xuất hiện, tay hần xách theo một thân ảnh nữ nhân mềm oặt, hôn mê. Bộ váy màu xanh nhạt biến thành huyết y đồ rực. Búi tóc trên đầu rơi xuống, che lấp khuôn mặt vốn thanh tú, xinh đẹp của Cao Y Y.

- Thả Y Y sư muội ra. Dù gì cũng từng là đồng môn, người lại nở nào xuống tay với muội ấy như vậy?

Lữ Tuấn vô cùng tức giận. Uống cho hần đem Khải Kỳ coi như huynh đệ mà đối đãi suốt cả một hành trình trong sơn mạch Ma Lâm. Ngờ đâu, người này lại là nội gián. Cuộc đời đúng là trở trêu mà.

- Ha ha ha. Tiếng cười độc ác vang lên, Khải Kỳ trợn mắt, chỉ tay vào đại ca của mình bất động trên mặt đất, giọng hằn đầy chua chát, mỉa mai.

- Các người cũng đối xử với sư huynh, sư đệ mình như thế, còn trách chi ai. Ta lập lại lần nữa. Mau chóng thả đại ca ta ra. Nếu không, cứ đợi mà nhặt xác Cao sư muội yêu quý của các người.

Tràng diện bắt đầu xuất hiện giăng co, căng thẳng. Nếu thả huynh đệ hần đi thì bí mật thân thế của Hiểu My sẽ bại lộ. Còn nếu không thả thì Cao Y Y có thể bị huỷ diệt hoàn toàn. Đường nào cũng thiệt cả.

- Tiểu Bạch, đồng tộc của người đâu? Mau kêu ra. Hiểu My đặt hi vọng vào con rắn nhỏ trên tay mình.

Xà Vương nhướng cặp mắt xanh biển lên, nhìn gương mặt nữ nhân phóng đại gần sát, bực bội lên tiếng:

- Cô làm như khoảng cách từ đây đến chỗ ở của chúng ta gần lắm không bằng. Tự giải quyết đi.

Mặt Hiểu My ngốc trệ rồi. ....

Đang lúc bối rối, xung quanh mọi người bỗng thấy không gian một hồi dao động. Tiếng gió lướt qua tựa có người dùng khinh công thượng thừa xuất hiện cạnh bên.

- Quách Khải Kỳ, dừng tay lại đi.

- Chương môn?

Người vừa đến là chương môn Vô cực Tử cùng Vô Tâm đại sư. Hai vị lãnh đạo bất ngờ giá lâm khiến cho đám đệ tử Vô Cực kiểm phái đều có cảm giác không chân thật.

Vô Tâm đại sư vươn tay về phía trước, nội công thâm hậu phát ra, hút lấy Cao Y Y vốn vẫn hôn mê trong tay của Khải Kỳ. Đồng thời, Vô Cực Tử cũng lắc mình, chớp mắt xuất hiện bên cạnh tên phản đồ bất nghĩa. Hần lập tức bị điểm huyệt, ngất đi.

- Chương môn, sao ngài và Vô Tâm đại sư lại kịp thời xuất hiện lúc này? Cứ như trong mơ vậy?

Hiểu My mừng rỡ chạy đến bên Vô Cực Tử, giọng nói ngọt ngào bay bổng hần lên.

Vô Cực Tử im lặng nhìn cô, tựa hồ có vô vàn điều cần nói nhưng lại không muốn nói. Cuối cùng, vẫn là Vô Tâm đại sư lên tiếng giải thích:

- Chuyện này là phải nhờ tới Trường An. Lần trước cậu ấy mang thư của Vô Ưu đến gặp ta, được ta bí mật giao cho một Truyền tin thạch. Huynh đệ Quách Gia đâu thế ngờ được lại có chuyện này.

Lữ Tuấn cung kính, khom người trước Vô Cực Tử, dù đầy rẫy nghi vấn trong lòng, nhưng ngoài miệng lại che giấu, không để lộ ra:

- Chương môn. Nhiệm vụ đến Ma Lâm sơn mạch lần này, tới đây kết thúc được không? Hiện tại, đại sư huynh và những người khác đều trọng thương, con nghĩ không có gì quan trọng hơn an toàn của họ.

- Kết thúc đi. Người cần tìm đã tìm được, đồ vật cần lấy cũng đã lấy được. Vô Cực Tử gật gù, nhìn xuống Quách Khải Du, Quách Khải Kỳ: Ta sẽ mạng bọn họ đi trước. Chúng ta sẽ gặp lại tại Ma Lâm Thành.

- À, còn chuyện này nữa, - Vô Tâm đại sư nhìn Lữ Tuấn và Hiểu My, cẩn trọng dặn dò: - Có một số chuyện càng ít người biết thì càng ít nguy hiểm. Hiểu chứ?

Nói rồi, hai vị lãnh đạo xách theo huynh đệ Quách gia lướt gió bay đi. Hiểu My nhìn theo, bộ dáng thất lạc.

.....

Một canh giờ sau.

Tại nơi hạ trại ban đầu.

Tất cả mọi người tham gia tìm kiếm đám người Hiểu My đều đã trở lại. Bọn họ tập trung đầy đủ trong lều trại của Đỗ Minh.

Dưới sự chăm sóc, điều trị chu đáo của tỷ đệ Trường An. Cao Y Y thoát khỏi hôn mê, suy yếu kể lại mọi việc.

Lúc Hiểu My chuẩn bị đi nghỉ sau khi nói chuyện với Tiểu Phong Tử, khi ngang qua lều của Quách Khải Du thì thấy hần lên lút bay ra. Cô vội vã đuổi theo, bao nghi ngờ ở trong lòng như thủy triều, ào ào kéo tới.

Cao Y Y ra ngoài giải quyết chút riêng tư trở về, phát hiện được hành động khác lạ của hai người nên cũng vận khinh công, lướt gió bay nhanh. Ngờ đâu, giữa đường bị Quách Khải Kỳ ngăn cản, nói thế nào cũng không cho cô tiếp tục tiến lên. Vậy là ầu đã xảy ra. Chỉ là cô không ngờ dù sao cũng là đồng môn mà hần lại xuống tay mạnh như thế. Chiêu chiêu đều hiểm hóc như muốn tiết đường sống của đối phương.

- Haiz, vậy là muội lại làm liên lụy tới tỷ rồi. Giọng nói của Hiểu My tràn ngập áy náy.
- Không trách muội. Là do ta sơ suất. Chúng ta đâu ngờ huynh đệ họ lại là người của Hắc Nha Lang.

Cao Y Y hé miệng, nở nụ cười.

Đỗ Minh im lặng lắng nghe mọi người trao đổi, sắc mặt phức tạp. Sau một hồi, mới khoác tay, đề nghị mọi người giải tán. Trời sáng rõ sẽ bắt đầu hành trình rời khỏi Ma Lâm sơn mạch.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Đường Về

Sáng sớm. Mặt trời từ từ nhô cao, mang nguồn sinh khí dồi dào tưới lên toàn bộ Ma lâm sơn mạch.

Đoàn người của Thiết Quân Hạo đến từ biệt đệ tử Vô Cực Kiếm Phái. Họ chọn hướng đi riêng, không tiếp tục đồng hành với mọi người.

Sau đó, ba đệ tử của Phi Tinh tôn môn cũng bước đến, định nói lời tạm biệt, bị Đỗ Minh quyết liệt can ngăn.

Bản thân ba người này trúng độc rất nặng. Tuy độc đã giải nhưng phải tiếp tục theo dõi, không thể khinh thường.

Vì vậy, con đường trở lại Ma Lâm Thành, liên quân hai phái Phi Tông – Vô Cực đã hình thành như thế.

Cũng may, hiện tại Đỗ Minh cùng Trương Hàn Kiệt phục hồi khá tốt. Tuy không thể vận khí, dùng khinh công bay đi, nhưng khả năng cước bộ cũng không mấy ảnh hưởng.

Vô Thường Phong công Thái Thiếu Nam trên lưng, Hiểu My dìu Cao Y Y bên cạnh. Đoàn người chậm chậm hướng về phía đông. Trên đường, thỉnh thoảng cũng xuất hiện vài nhóm yêu thú, nhưng đa phần đều bị đệ tử Vô Cực kiếm phái diệt sát dễ dàng.

Không gian giới chỉ của Hiểu My đầy ắp tinh hạch, từ những viên nhỏ cỡ đầu ngón tay tới viên to hơn quả trứng gà, lóng la lóng lánh như thủy tinh. Mỗi lúc rảnh rỗi, mỗi nữ nhân tham của lại lấy ra so sánh, hai mắt lấp loè, khiến các huynh đệ đồng môn không khỏi bật cười.

Thật ra, cô không chỉ vui vì thu hoạch tương đối khả quan. Trong số những tinh hạch này, còn có hai quả màu xanh, chứa thủy thuộc tính. Đây là thứ tốt, dứt khoát để dành cho Trương An. Cô đã tìm rất lâu mới được.

Trương An biết được suy nghĩ của Hiểu My, vui vẻ hé miệng cười. Đối với hắn, tinh hạch có quý giá thế nào cũng không thể sánh bằng tấm lòng của tỷ. Tình cảm gia đình mới là thứ hắn khao khát, truy cầu.

Quả thật, khi tỷ tỷ nói cho hắn, rất có khả năng nàng chính là Hoan Hi Thần chuyển thế đầu thai, hắn thật sự rất chấn kinh. Nhưng sau đó, hắn càng thấy lo lắng cho tỷ tỷ nhiều hơn.

Tay sai của Yêu Thần đã mò xuống tận Huyền Thiên đại lục này, như vậy sẽ không chỉ có đám người Hắc Nha Lang. Chắc chắn, còn nhiều người khác không ngừng tìm kiếm, rải rác ngoài kia. Hắn e họ sẽ nhanh chóng phát hiện ra Hiểu My, càng e Hiểu My đụng phải hiểm nguy, bất trắc.

Cách duy nhất là tăng cường thực lực của bản thân lên thật nhiều. Hắn nhận ra, ngoài cố gắng trên y đạo, hắn phải nỗ lực tu luyện võ công cho giỏi hơn nữa, hi vọng mai này, có thể đồng hành, trợ giúp tỷ tỷ đến Thiên Huyền Vũ, đòi lại những gì đã mất.

Tu luyện thủy thuộc tính – dù khó khăn thế nào, hắn cũng sẽ kiên trì. Như vậy mới không uổng phí công sức và sự quan tâm mà tỷ tỷ dành riêng cho hắn.

.....

Hôm nay, tranh thủ lúc nghỉ ngơi, Lữ Tuấn đi tìm Hiểu My, thấy cô nàng ngồi người trên một cành cây, gối tay sau đầu, mắt nhắm nghiền, miệng ngậm một chiếc lá, bộ dáng thư thái, ung dung chốc người ganh tị.

- Hiểu My, giao lưu hội kết thúc, muội có kế hoạch gì chưa?

Hiểu My mở mắt ra, nhìn thân ảnh quen thuộc che giúp cô ánh nắng mặt trời, khoé môi cong cong, có chút tùy ý lên tiếng.

- Chưa biết nữa. Đợi gặp chương môn xác nhận lại trước, nhưng dù sao muội cũng sẽ ở lại Ma Lâm thành một thời gian.

- Ta sẽ giúp muội huấn luyện Thần võ binh đoàn. Muội chỉ cần cho ta ngày ba bữa cơm là được. Lữ Tuấn nửa đùa nửa thật, nói lên ý định của mình.

Hiếu My ngồi dậy, sẵn tay chỉnh sửa trang phục trên người nhưng ánh nhìn vẫn hướng về nam nhân bên dưới.

- Huynh không định về Nhị thần sơn sao? Mà muội cũng chưa bao giờ nghe huynh kể về gia đình của mình? Huynh không muốn về thăm phụ mẫu à?

Lữ Tuấn lắc mình, nhảy lên cành cây, ngồi cùng cô. Rồi, hất vói tay, ngắt một chiếc lá, đặt lên môi nhẹ nhàng thổi. Giai điệu réo rắt mang theo nhiều hoài niệm.

Mấy năm rồi hán không về thăm gia đình. Tuy bản thân là người thừa kế của Lữ gia. Nhưng từ nhỏ, phụ thân mất sớm, mẫu thân lại dồn hết tình thương cho tiểu đệ, tiểu muội mà bỏ mặc hán, ít quan tâm. Lữ Tuấn lớn lên được là do gia gia một tay nuôi lớn, dạy dỗ.

Gần 10 năm trước, gia gia nghiên cứu, chế tạo trận pháp bị phản bội. Trước khi qua đời có gọi hán về, tuyên bố hán là người thừa kế duy nhất của đại gia tộc, trao cho hán ngọc bội phi thủy – thứ mà bao kẻ trong sáng, ngoài tối đầu đá, tranh giành đến sức đầu mề trán cũng chỉ mong đoạt được đến tay.

Lữ Tuấn có Vô cực kiếm phái chống lưng, bọn họ không thể công khai đối mặt nên chỉ có thể âm thầm hạ sát thủ.

Bảy năm về trước, lần đầu tiên gặp gỡ Hiếu My, được cô cứu giúp. Sau đó, sư phụ Kiếm Trung Quân mới lặng lẽ cho hán biết. Kẻ sai khiến đám hắc y đó lại là em trai của hán. Lữ Kế Nghiệp.

Lữ Tuấn chậm chậm mang lai lịch, thân thế của mình chia sẻ với Hiếu My. Không phải hán muốn than thân, kẻ khổ. Chỉ là khi quyết định gắn kết với cô, hán sẽ không giấu diếm bất cứ chuyện gì mà cô muốn biết. Điều đó xuất phát từ sự chân thành để có thể giữ được một mối quan hệ lâu dài về sau.

Hiếu My lặng yên, cảm xúc cũng chập chùng theo giọng nói nam nhân đều đều, nhàn nhạt.

Haiz, cuộc đời là một vở tuồng mà mỗi người đều là những diễn viên chuyên nghiệp. Nhiều lúc, ta không thể đoán ra, đâu mới chính là bộ mặt thật sự của họ.

Kẻ thù không đáng sợ. Mà kẻ đáng sợ thật sự là người luôn kề cận, quan tâm mình trước mặt nhưng lại giấu một lưỡi dao nhọn hoắt sau lưng.

Đời trước, Hiếu My bị phản bội quá nhiều. Kiếp này, cô sẽ không cho chuyện đó có cơ hội tái diễn. Nhất là trong chuyện tình cảm riêng tư của bản thân.

Cô nhớ lại, năm cuối cấp THPT, cô giáo chủ nhiệm đã nói với đám nữ sinh trong lớp một câu kinh điển: Đàn ông mà tin được, heo mẹ cũng biết leo cây.

Ha ha. Lúc đó Hiếu My nghĩ thế nào nhỉ? Chắc vì cô giáo là trưởng lão hội phụ nữ độc thân, nên mới có thành kiến sâu nặng với đàn ông như thế.

Nhưng chỉ khi bản thân tự trải nghiệm, mới thấy hết ý nghĩa sâu sắc trong lời nói duy ý chí của cô mình.

Thấy Hiếu My im lặng, ánh mắt mang theo một tia mơ màng mà miệng lại nở nụ cười chua chát. Lữ Tuấn có chút đau lòng, theo bản năng vươn tay lên, xoa lấy bờ môi của cô.

Hiếu My bị bất ngờ đánh úp, chưa kịp hồi thần thì thân thể đã lung lay, suýt ngã nhào xuống đất.

Trong khoảng khắc ấy, một vòng tay ấm áp, ôm lấy cô vào lòng.

Mặt Hiếu My lập tức đỏ như tôm luộc. Cả người cô cứng ngắt, tựa sát vào ngực nam nhân. Cảm giác tim mình và tim đối phương đều khẩn trương tăng nhịp. Xấu hổ ngập tràn.

Lữ Tuấn ngẫu nhiên mà đạt được kinh hi ngoài tưởng tượng. Lúc đầu, ngỡ ngàng không khác mấy so với Hiếu My. Nhưng ngay sau đó lập tức hồi thần, đè xuống những rung động mạnh mẽ, điều chỉnh lại tư thế của mình để Hiếu My có thể tựa vào lòng anh thoải mái hơn.

- Hiếu My. Ta thích nàng, thật sự rất thích nàng.

Giọng nói dịu dàng của Lữ Tuấn truyền đến tai cô, mang theo vô hạn si mê, trân trọng.

Hiếu My cảm thấy thế giới này thật điên rồ. Mới khi nãy cô còn im lặng, hạ quyết tâm không để trái tim mình bị người khác chiếm giữ. Vậy mà chưa đầy một khắc đã có soái ca siêu tốt tỏ tình.

- Có nên答应 ra hay không? Có nên答应 ra hay không? Ai, thật là khó xử mà.

Mồ nữ hảo sắc vẫn đang tự mình giằng co quyết liệt. Tuy nhiên, cô lại không biết, cả quá trình đấu tranh thầm lặng của cô, trong mắt Lữ Tuấn chẳng khác nào là ngượng ngập chấp nhận. Hán đánh bạo, dùng một tay nâng cằm cô lên rồi từ từ cuối đầu mình xuống.

Khụ.. khụ.. khụ...

Khụ.. khụ.. khụ...

Đang lúc đôi tình nhân trên cây chuẩn bị “gần hơn tí nữa” thì khung cảnh lãng mạn bị một tràn âm thanh ho khan cắt đứt. Hai nhân vật chính hốt hoảng, buông tay, giữ khoảng cách với nhau.

Đến lúc này, nữ nhân nào đó mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

- Tỷ tỷ, Cao sư tỷ có việc nhờ tỷ hỗ trợ. Trường An mở to cặp mắt tím, nhìn Hiểu My một cách quái dị.

- Ồ, ờ, tỷ biết rồi, tỷ đi đây.

Hiểu My nhảy ào xuống đất rồi nhanh chóng lao đi như bị ma đuổi. Bỏ lại Lữ Tuấn bơ vơ trên cây, hồn lạc theo từng bước chân ai rất vội.

Trường An nhìn Lữ Tuấn, lời nói rất nghiêm túc.

- Nhị sư huynh, có vài lời, đệ muốn nói với huynh.

- Ta hiểu, chúng ta tìm nơi khác nói chuyện.

.....

Hiểu My chẳng xác định phương hướng cụ thể, cứ một đường chạy đi. Cô chỉ muốn bình ổn lại trái tim đang rộn lên cùng những cảm xúc vô cùng mâu thuẫn trong lòng.

- Có gì phải trốn tránh. Tên đó dù sao cũng là một trong những phu thân của cô. Sớm muộn cô thịt hắn cũng là chuyện tất nhiên.

- Không thể. Kiếp trước là chuyện đã qua. Cô không còn nhớ gì cả. Nhưng kiếp này, cô phải giữ vững lập trường của mình. Không thể tạo cơ hội để tình cảm bị người ta chà đạp.

- Cô nhất định phải tin tưởng Lữ Tuấn sẽ nâng niu, trân trọng cô cả đời cả kiếp.

- Không phải. Con người sẽ thay đổi theo thời gian. Không có thứ gì là tuyệt đối cả. Khi giao trái tim mình cho người khác. Sớm muộn cũng bị họ nuốt sống, ăn tươi.

Trong đầu Hiểu My, lúc nào cũng vang lên hai giọng nói đấu tranh gay gắt với nhau. Cô cảm thấy mình giống như người bị thần kinh phân liệt vậy. Chuyện này chẳng tốt chút nào.

Cuối cùng, Hiểu My dừng lại, nhìn bốn phía cảnh vật xung quanh một vòng rồi hoảng hốt hét lên:

- Trời ạ! Lạc đường rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Phong ưng vương

Hiểu My cứ lo lắng chạy đi như thế, đến khi tinh tảo lại thì bản thân mình đã cách mọi người rất xa. Bốn phía xung quanh, quang cảnh khác biệt nhiều so với cả hành trình vào Ma Lâm sơn mạch.

- Đáng đời. Nhắm mắt nhắm mũi chạy vội như cô, không lạc mới là lạ.

Xà vương trên cổ tay cô hoàn toàn một bộ dáng như muốn châm dầu vô lửa.

- Tiểu Bạch, người không cần phải đã kích ta như vậy. Ta thấy bản thân ta đã đủ xui xẻo lắm rồi.

- Có những chuyện, cô muốn tránh cũng không thể tránh khỏi. Giống như cô là Hoan Hỉ thân, hay giống như Lữ Tuấn là một trong những phu thân kiếp trước. Mở rộng lòng mình, vạn sự tùy duyên đi.

Thấy Hiểu My suy nghĩ vẫn chưa thông, Ngân Nguyệt Xà mở lời an ủi.

Giọng nó tuy khàn khàn nhưng cũng tương đối dễ nghe. Chỉ tiếc, đối với mỗi nữ nhân nào đó, lời nói cứ vào lỗ tai này rồi theo lỗ tai kia ra ngoài, không sót lại được xui gì. Thật lãng phí.

Hiểu My lúc này đang rối rắm, tìm đường trở lại. Cô ngửa cổ, nhìn mặt trời trên đầu, xác định phương hướng rồi bay đi.

Bỗng nhiên, một mùi thơm thoang thoảng truyền tới.

- Ngừng lại. Xà Vương hét lên. Tìm nguồn gốc xuất phát của mùi hương. Số cô gặp may rồi.

Hiếu My truy theo phương hướng mà mùi thơm phát ra. Ít lâu sau, cô nhìn thấy trước mắt xuất hiện một cái cây rất lạ. Rễ của nó đâm sâu xuống đất, xung quanh ẩm ướt nhưng chính nó lại khô héo, không một chiếc lá trên cành. Nếu không phải trên ngọn của nó lóng lánh một quả màu đỏ tươi, hình dạng như quả tim, đang phát ra hương thơm từng trận, từng trận thì nó chẳng khác gì một cái cây chết, hoàn toàn mất hết sinh cơ.

- Cả cái cây tình nguyện nhường hết sinh cơ để dưỡng dục duy nhất một quả. Giống như người mẹ thai ngén rồi dâng lên cả sinh mệnh cho con nhỏ được chào đời. Vì thế, nó được gọi là Mẫu Tâm quả. – Giọng Ngân Nguyệt Xà vang lên.

- Mẫu Tâm quả? Loại quả này có tác dụng gì?

- Trên cơ thể con người, bộ phận nào yếu nhất?

Xà Vương không đáp mà hỏi ngược lại Hiếu My. Cô suy nghĩ một chút rồi đưa ra đáp án: Đôi mắt.

- Sai. Con người không có mắt con người vẫn sống. Nhưng không có tim thì chết là lẽ hiển nhiên. Đó là lý do tại sao các cao thủ trên giang hồ, mỗi khi muốn giết người, đa phần đều đâm vào tim đối thủ.

- Ủ. Hiếu My gật đầu đồng ý. Vậy Mẫu Tâm quả này có tác dụng gì?

- Mấy ngàn năm mới xuất hiện một quả như vậy. Vô cùng trân quý. Có thể giúp người bị huỷ tim tái tạo lại tim. Nhưng điều kiện là người đó không được chết quá một canh giờ và cơ thể vẫn còn nguyên vẹn.

- Ấc, vậy là chỉ có người chết mới sử dụng được à? Có lãng phí quá không?

Nhìn Hiếu My trên mặt hiện rõ bốn chữ: “Tham tài tiếc của”. Ngân Nguyệt Xà cảm thấy thất bại vô cùng.

- Người đang khoẻ mạnh mà dùng nó thì có thể tạo ra một lớp phòng vệ tự nhiên bên ngoài quả tim. Cho dù bão khí cũng không dễ dàng đâm thủng được. Tuy nhiên, dùng như thế nào, cô hãy tự mình quyết định.

Hiếu My ngẫm nghĩ một chút rồi gật gù. Xem ra, cô đã có lựa chọn của riêng mình. Tuy nhiên, làm thế nào để hái được quả này mới là vấn đề quan trọng.

- Tôi sẽ dụ yêu thú thủ hộ của nó xuất hiện. Cô tranh thủ khi Mẫu Tâm quả vừa lia cành thì bay lên chiếm lấy, dùng hộp ngọc lưu trữ. Đừng cho nó chạm đất, nếu không, nó sẽ tự tan biến vào trong thiên địa hư vô.

Xà Vương vạch ra đối sách, sau đó, nó rời khỏi cổ tay của Hiếu My, biến về bản thể rồi xông tới mục tiêu đã định.

Khi Ngân Nguyệt Xà còn cách Mẫu Tâm Quả chưa đầy một trượng, từ trời cao vọng xuống âm thanh bén nhọn như tiếng sấm ngày không mưa.

- Kẻ nào dám đánh chủ ý lên linh quả của ta?

Một con đại ưng xanh biếc xuyên qua tầng tầng mây trắng, lao đến chỗ của xà vương. Đôi cánh của nó soãi ra, mỗi bên dài hơn năm thước, che lấp ánh sáng mặt trời.

- Phong Ưng Vương – yêu thú cấp 9, có thể xem là tứ địch của mạng xà. Hiếu My, tôi dụ nó ra xa. Cô nhanh nhanh một chút rồi qua hỗ trợ.

Tiểu Bạch hét lên rồi dòn sức, đáp trả Phong Ưng Vương đầy quyết liệt. Cuộc chiến giữa ưng và xà, càng đánh, càng dữ dội. Phạm vi ảnh hưởng cũng lớn dần.

Bầu trời vùn vù, gió thét gào theo mỗi lần đại ưng vỗ cánh tấn công. Âm thanh coang coang liên tục truyền ra do những cái vuốt của nó xoẹt qua bộ da đầy vảy trắng của Ngân Nguyệt Xà.

Xà Vương uốn mình, đầu và đuôi cùng đồng thời phát ta uy lực. Mỗi cú đập của nó đều mang theo trọng lượng trên dưới mấy vạn cân. Mặt đất nứt ra, đất đá bốc lên mù mịt.

Đột nhiên, Mẫu Tâm Quả ào ạt phát ra một làn hương nồng đậm. Sau đó, nó tách ra khỏi cuống rồi rơi vụt xuống. Hiếu My lập tức phóng người vọt qua. Vận dụng khả năng khinh công cao nhất của mình, kịp thời đón được Mẫu Tâm Quả khi nó còn cách mặt đất chưa tới hai thước.

Phong Ưng Vương bị bạch xà kéo chân, tro mắt nhìn một loạt động tác của Hiếu My thì càng thêm bạo phát, điên cuồng. Từ đôi cánh của nó, vô số lông vũ bắn về hướng Hiếu My. Chiếc lông mềm mại ban đầu lúc này trở nên thập phần nguy hiểm. Nó có thể xuyên thủng cả một góc đại thụ để truy kích kẻ thù.

Hiếu My cất hộp ngọc đựng Mẫu tâm quả vào không gian giới chỉ. Sau đó triệu hồi Như Ý côn, thi triển ngay một chiêu Thiên Long cửu khúc, đốt cháy lông đại ưng tựa như đốt tơ của Bách Mục Ma chu trước đây.

Đại ung xoay vòng giữa hai kẻ thù vô cùng đáng sợ. Nó quyết định thi triển tuyệt kỹ phong thuộc tính của mình. Điều khiển gió, khiến không khí xung quanh Hiểu My và Tiểu Bạch đều ẩn chứa ngàn vạn lưỡi đao vô hình, không ngừng chém vào thân thể một người, một xà với tất cả bạo tàn, ác độc.

Tuy nhiên, xui cho nó. Lớp da rắn của Ngân Nguyệt Xà được bao phủ bằng một lớp vảy còn cứng hơn cả huyền thiết vạn năm. Trên người Hiểu My thì mặc Ngự Long chiến giáp, đao thương bất nhập.

Phong Ung Vương đánh không lại, tung ra một hư ảnh rồi xoay người trốn chạy.

Ngân Nguyệt Xà nào đơn giản như vậy liền bỏ qua cho nó. Ngọc ấn trắng non trên đỉnh đầu tam giác lay động vài cái rồi bay vọt lên cao, hoá thành tinh nguyệt thạch ẩn chứa sức mạnh phi thường, rượt theo bóng dáng đại ung, nện mạnh vào bụng khiến nó lão đảo, chậm lại.

Ngay lúc này, tiếng hét của Hiểu My vang lên: Thiên Long Vãn Thiên. Đi!

Như Ý côn của Hiểu My rực lửa, trượt ra khỏi tay cô rồi phóng thẳng lên trời, tập kích đại ung còn đang choáng váng, chưa kịp phục hồi.

Trường côn xuyên một đường thẳng tắp từ bụng qua lưng Phong Ung Vương rồi giữ nguyên như vậy, lao xuống, ghim đại ung cố định trên mặt đất.

Không.....

Phong Ung Vương gào thét không cam lòng. Nhưng tiếng kêu của nó chỉ có thể vang lên nhanh chóng rồi nghẹn lại giữa chừng. Ngân Nguyệt Xà đã xuất hiện bên cạnh, cắm sâu mấy cái nanh sắc nhọn vào chiếc cổ biếc xanh, mềm mại.

Yêu thú cấp 9. Cứ vậy chết đi.

Hiểu My chạy tới không kịp, chỉ có thể nhìn đại ung hùng tráng trở thành một con chim chết, nằm ngay đó. Cô ai oán la lên:

- Trời ơi. Ta còn muốn bắt nó làm yêu thú phi hành. Sao người lại giết nó rồi. Đền cho ta, đền cho ta đi.

Xà Vương liếc cô, giọng chanh chua đáp trả.

- Cô cướp đi Mẫu Tâm quả của nó mà còn đòi nó thần phục à. Mơ đi. Nếu muốn có yêu thú phi hành, một lát đến ổ của nó mà chọn.

Nói xong, nó lắc mình, biến thành hình dáng của Tiểu Bạch, xuyên qua vết thương, chui vào bụng đại ung, hấp thu huyết khí và thôn phệ quả tim của con chim bất hạnh.

Một thoáng sau, Phong Ung Vương chỉ còn lại bộ thân khô. Có điều, đôi cánh của nó vẫn mượt mà, bền chắc như không hề ảnh hưởng.

- Đồ tốt à nha! Hiểu My mừng rồi, tiến tới vuốt ve.

- Dĩ nhiên. Tiểu Bạch đắc ý, rung rung cái đuôi, oang oang giới thiệu: Thu lấy tinh hạch và đôi cánh của nó, tinh luyện chung với Ngự Long Chiến Giáp. Sau này, cô sẽ nhận được kinh hi ngoài tưởng tượng.

Hiểu My ngoan ngoãn nghe lời, nhanh chóng thu hoạch chiến lợi phẩm của mình rồi theo bạch xà tìm kiếm hang ổ của đại ung.

Nửa canh giờ sau.

Cách nơi xuất hiện Mẫu Tâm quả trăm dặm, trên một vách đá cheo leo nằm chéch về hướng đông bắc của Ma Lâm sơn mạch, Hiểu My tìm được một hang động khá sâu.

Trong hang động, Hiểu My phát hiện được một quả trứng nằm im giữa cái ổ rộng lớn được lót bằng lông vũ của không biết bao nhiêu con phi hành điều.

Hiểu My bước lại gần, nhìn nhìn, sờ sờ...

- Tiểu Bạch, đây là trứng của Phong ung vương à?

Xà vương rời khỏi tay của Hiểu My, dựng đứng người trên mặt đất. Nó đứng đưa cái đầu lại gần quả trứng, hít hít mấy cái. Sau mới chậm rãi lên tiếng.

- Cái này là trứng của Hoàng phong điều. Xem ra vận khí của cô rất rất không tệ.

- Ủa, lẽ nào con đại ung khi nãy là chim mái không thể đẻ trứng nên mới trộm trứng của loài khác về ấp? Hiểu My làm bầm suy đoán.

- Vớ vẩn. Con chim chết khi nãy là chim trống đó. Chắc là nó có sở thích sưu tập những quả trứng xinh đẹp, giống Hoan Hi Thần cô thích sưu tập mỹ nam. Giọng nói đầy mai mỉa của xà vương vang lên.

Không phải chứ. Tự nhiên lời Hoan Hi thần vào đây. Thật bực bội mà.

Hiểu My gượng cười. Lại chỉ vào quả trứng, hỏi tiếp.

- Hoàng Phong điều và Phong Ứng vương, con nào lợi hại hơn?

- Hoàng phong điều dần dần về tốc độ. Phong Ứng Vương tốc độ yếu hơn Hoàng Phong điều nhưng sức tấn công mạnh hơn.

Xà Vương rành rẽ đưa ra kết luận.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Trở lại Ma Lâm Thành

Hiếu My cảm thấy vận khí hôm nay thật không tệ.

Sau khi càn quét sạch sẽ những thứ có giá trị trong hang động của Phong Ứng Vương, cô nàng đắc ý, vênh váo phui mông bay đi.

Hơn một canh giờ sau, Hiếu My đã về tới nơi dừng chân của liên quân Vô Cực Kiếm Phái.

Vừa thấy sư tỷ, Trường An hỏi hà chạy đến cạnh bên, giận hờn mở miệng:

- Đệ còn tưởng tỷ không biết đường về chứ. Mọi người rất lo lắng cho tỷ đó.

- Ai, ta hỏi này sư muội. Có phải cô nương nào mỗi khi xấu hổ cũng trốn chạy không biết đông tây như muội không vậy? Muội khổ luyện khinh công suốt 7 năm thật phát huy hết hiệu quả trong trường hợp này à nha.

- Hắc hắc, muội không biết mới vô ý một chút mà đã đi xa vậy rồi. Mai mốt sẽ không vậy nữa. Yên tâm, yên tâm.

Mồ nữ nhân trước sự oán trách của đệ đệ và sư huynh, bất đắc dĩ, cười trừ. Sau đó, ngoắc ngoắc tay, ra hiệu cho hai người sát lại, thấp giọng rù rì.

- Đến lều của muội. Cho hai người xem thứ này.

Nói rồi, cả ba huynh muội kéo nhau đến lều của Hiếu My. Thật may vì mỗi thí sinh tham gia giao lưu hội đều được tặng 1 cái không gian giới chỉ, mấy thứ như bàn ghế, lều trại, chăn gối... bình thường luôn công kênh, chiếm nhiều diện tích, nhưng so với không gian rộng lớn bên trong cái nhẫn cũng chả đáng bao nhiêu. Vì vậy mà mỗi lúc dừng chân, họ luôn có không gian riêng để nghỉ ngơi, tụ hội.

Bên trong cái lều màu hồng mang phong cách công chúa, Hiếu My lôi kéo Trường An cùng Tiểu Phong từ ngòai xuống những cái ghế quay quanh một bàn tròn nhỏ.

Sau đó, cô mang những thứ đã càn quét được tại hang động đại điều bày hết lên mặt bàn. Nhìn tinh hạch chất thành từng đồng nhỏ trước mặt, Thường Phong kinh ngạc muốn rút cả cằm.

- Wow. Hiếu My, muội vừa đánh cướp cả sơn mạch này à?

Hiếu My nguyệt dài sư huynh của mình: Có huynh mới cướp, đây là chiến lợi phẩm của muội. Khi nãy muội vừa đập chết một con yêu thú cấp 9. Hắc hắc. Không tệ phải không?

- Tỷ, tỷ nói là tỷ vừa đánh nhau với yêu thú cấp 9? Vậy tỷ có bị thương ở đâu không? Tỷ làm chuyện nguy hiểm như vậy mà không gọi mọi người. Lỡ tỷ có chuyện gì, đệ biết nói thế nào với Nhị thúc. Tỷ...

- Trường An. Đệ yên tâm đi. Tỷ sẽ không làm bất cứ chuyện gì mà tỷ không tin chắc. Đây đây, có vài loài linh dược, có lẽ rất quý. Tỷ không nhận ra. Cho đệ hết. Xem có giúp ích cho đệ không?

Thấy đệ đệ định tiếp tục lải nhải như bà thím, Hiếu My lập tức lên tiếng cắt ngang, sau đó mang đồng linh dược được cất giấu của Phong Ứng Vương ra, thu hút sự chú ý của ngóc đệ. Dĩ nhiên hiệu quả a.

Trường An mở to mắt nhìn mở dược liệu Hiếu My mang về, nâng niu hết loại này đến loại khác, hết ngửi cái này lại ngửi cái khác. Sau đó, nó đứng bật dậy: - Tỷ, đệ sẽ mang hết chúng đi. Đệ muốn nghiên cứu thuốc giải cho Thiếu Nam sư huynh.

Hiếu My lôi nó lại: - Từ từ. lát nữa hãy về nghiên cứu. Còn chuyện này hấp dẫn hơn nè.

Sau đó, trước cặp mắt tò mò của hai nam tử, cô nàng hô biến một phát, trên bàn xuất hiện 2 quả trứng to. Một quả có hoa văn màu xanh lượn lờ trên vỏ trắng. Một quả lại có hoa văn màu trắng uốn quanh trên vỏ hồng.

- Cái này là... Hai mắt tiểu phong từ sáng lên, lòng khắp khởi dự đoán.

- Trứng phi hành thú. Cái màu xanh là trứng của Phong ung vương. Cái màu hồng là trứng của Hoà Lôi Điều.

Phong ung vương trưởng thành sẽ có thuộc tính phong. Hoà Lôi điều trưởng thành thì có thuộc tính hoà. Hai người tự chọn đi.

- Hiểu My, ở đâu nhặt được bảo bối thế này. Huynh cũng muốn đi nhặt a.

Võ Thường Phong quá là phấn khích. Hắn ôm lấy cái trứng màu hồng, cười hắc hắc như lên cơn điên dại.

- Tỷ à, Tỷ để lại cho mình đi. Để có tinh hạch thuỷ thuộc tính tỷ cho là được rồi. Với lại, dưỡng thứ này vừa tốn thời gian, vừa tốn tinh hạch. Để không hứng thú.

Trường An chối từ. Hắn biết, để có được những thứ này, Hiểu My phải mạo hiểm không ít. Hắn không muốn chỉ mãi đón nhận như vậy.

Vỗ vai tiểu đệ, Hiểu My nhẹ nhẹ mỉm cười. Cát những thứ còn lại vào không gian giới chỉ. Quả thật, tiểu đệ của cô không có thời gian để ấp nỡ rồi nuôi nấng phi hành điều. Có cơ hội cô sẽ bắt cho đệ ấy một con ấu thú siêu cấp hẳn hoi.

Tiểu Phong Từ quay qua nhìn cô, nghi hoặc hỏi:

- Muội không có gì cho nhị sư huynh à?

- Sao lại nhắc đến huynh ấy. Muội nghĩ huynh ấy là người thừa kế Lữ Gia, có lẽ không thiếu những thứ này. Hiểu My ngược lên, lời nói khẳng định như một lẽ hiển nhiên.

Tiểu Phong Từ tròn trĩnh cặp mắt, suyt nửa lời cả ra ngoài.

- Ai không biết nhị sư huynh từ nhỏ đã rất tự lập, không muốn ý lại tài nguyên của gia đình. Muội không để ý, Thanh Phong Kiếm trên tay huynh ấy không có thuộc tính à?

- Ách, muội thấy kiếm nghệ huynh ấy siêu quần. Cứ tưởng đã có chứ.

- Haiz, tiếc cho một tâm chân tình của nhị sư huynh. Muội đúng là vô tình, chẳng quan tâm gì người ta cả.

- À, nhắc tới huynh ấy mới nhớ, sao từ lúc muội về, chẳng thấy bóng dáng đâu?

Tiểu Phong Từ không trả lời, sắc mặt biến đổi rất khả nghi. Hiểu My bèn quay sang nhìn Trường An, thấy nó cười cười, không đáp.

- Thần thần bí bí tất có điều mờ ám. Hai người không nói, ta tự đi tìm.

Bỏ lại một câu như vậy, mỡ nữ lắc mông, lướt ra ngoài. Không kịp nghe câu nói đầy trào phúng của Trường An đối với Tiểu Phong Từ sau lưng:

- Kiếm có hành hung nhị sư huynh, tỷ tỷ biết được thì đệ cũng không giúp được huynh đâu.

- Ai bảo hắn phi lễ với Hiểu My sư muội. Ta thay mặt sư phụ giáo huấn một chút. Lúc đó đệ đứng một bên nhìn, bộ dạng rất hả hê còn gì?

Võ Thường Phong cảm thấy thật sự oan uổng. Lúc đánh nhau với nhị sư huynh thì cái tên tóc trắng này không những không can ngăn, còn có ý cổ súy. Giờ thì mang trách nhiệm đổ hết lên người hắn. Thiên lý ở đâu a?

.....

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Cuối cùng, đoàn người của Hiểu My cũng ra khỏi Ma Lâm sơn mạch.

Vừa đến cổng thành, đã thấy tứ đại chương môn cùng Đông Phương Nhược hồng y như lửa đứng trên đài cao, nhìn mọi người trở lại.

- Bái kiến các vị chương môn cùng Hư Không thành chủ.

Đỗ Minh cùng các đệ tử khác vội vàng hành lễ.

Vô Cực Tử nhìn các đệ tử của mình, gật gật đầu rồi cùng với những vị lãnh đạo khác lắc người biến mất.

- Ô, hình như họ rảnh rồi quá thì phải.

Hiểu My nhìn sang tiểu Phong Từ và Trường An kẻ hai bên trái phải của mình, lăm bầm mấy tiếng. Chỉ là cô không biết, dàn lãnh đạo này luôn xuất hiện

như vậy mỗi lần có nhóm người nào đó từ Ma Lâm sơn mạch đi ra, nó đại diện cho sự tôn trọng đối với những đấu sĩ tham gia Giao Lưu Hội.

Một canh giờ sau.

Hiếu My cùng Lữ Tuấn bí mật tìm đến phòng của chương môn Vô Cực Tử.

Lần này, họ đến gặp chương môn để chứng minh lời nói của Ngân Nguyệt Xà, đồng thời, tìm hiểu tin tức có được từ huynh đệ Quách gia.

Kết quả không ngoài dự đoán.

Vô Cực Tử đúng thật là đệ tử của Hoan Hi thân luân hồi. Ngoài ra, còn có đám người Vô Tâm, Hà Nguyên và Đông Phương Nhược. Vì Giao hẹn 2 vạn năm trước của Hoan Hi thân đã tới. Kiếp này họ tề tựu, cùng nhau thực hiện nhiệm vụ duy trì sự phát triển của Huyền Thiên đại lục, chờ đợi sư phụ trở về.

Nay, mặc dù xác định được Hiếu My là kiếp sau của sư phụ. Nhưng cô hoàn toàn không có trí nhớ cùng năng lực của thân Hoan Hi. Trước mắt, kẻ thù lại trà trộn vào bờ Nam huyền hải. Vì vậy, họ quyết định, tạm thời vẫn sẽ giữ kín bí mật thân thế của Hiếu My. Tranh thủ thời gian cho cô trưởng thành và tập trung đủ 12 vị phụ thân, chờ ngày khôi phục.

Qua lời nói của chương môn Vô Cực Tử, Hiếu My cùng Lữ Tuấn cũng biết được một số thông tin về tổ chức Hắc nha lang.

Mười mấy năm trước, nhân mã bọn người này mấy lần tìm đến Vô cực tử đều là một đi không trở lại.

Cho nên, huynh đệ Quách gia được phân công đầu nhập vào Vô cực kiếm phái làm nội gián. Chờ ngày phát hiện Hoan hi thân thì bắt lấy không tha.

Mặc dù hành trình vào Ma Lâm sơn mạch lần này, thông qua việc tìm kiếm Huyết Liên Hoa mà thân phận Hiếu My bị họ nắm được. Tuy nhiên, vì tránh bị nghi ngờ mà họ chưa có cơ hội truyền đi. Cuối cùng thì toàn bộ nhân thủ đều bị bắt giữ.

Cho nên, người của Yêu Thần ở những nơi khác trên Huyền Thiên đại lục vẫn chưa nhận được tin tức gì, vẫn còn không ngừng chia nhau tìm kiếm khắp nơi.

Tạm thời, Hiếu My tương đối an toàn.

Đáng tiếc nhất là, trong suốt cả quá trình tra khảo, dù phải dùng tới đan dược mê hoặc, khống chế thần trí của Vô Tâm đại sư, nhưng huynh đệ Khải Du, Khải Kỳ vẫn lắc đầu, không biết bất cứ tung tích gì của cha mẹ Hiếu My. Thậm chí, họ cũng không biết cứ điểm của tay chân Yêu thần tại những nơi khác.

Cái họ biết được là người đứng đầu Hắc Nha Lang, trực tiếp hạ lệnh cho từng thành viên trong tổ chức là một nữ nhân thân bí, mang khăn che mặt. Theo cách mô tả của họ, đây là một nhân vật cực kỳ lợi hại, lại độc ác, gian ngoa, khinh rẻ mạng người.

Sau khi trò chuyện, Lữ Tuấn giao nộp lại Huyết Liên Hoa, thể xác có chứa tinh hạch của Bách Mục Ma Chu cho chương môn Vô Cực Tử rồi cùng Hiếu My ra về. Lữ Tuấn cầm tay cô, dịu dàng lên tiếng:

- Hiếu My, con đường tương lai dù khó khăn, nguy hiểm thế nào, huynh cũng sẽ luôn ở bên muội.

Hiếu My gật đầu cười. Đôi khi, không thử sẽ không thể nào biết được kết quả. Xem như cho chính mình và huynh ấy một cơ hội. Vạn sự tùy duyên.

- Nhị sư huynh, cùng muội đi gặp Hà Nguyên đại sư một chút.

- Muốn nhờ Hà Nguyên đại sư chế tạo vũ khí à? Lữ Tuấn vui mừng dò hỏi.

- Bí mật. Đi rồi biết.

Nói rồi, Hiếu My lẳng xăng đi trước mở đường.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Cải tạo binh đoàn Thần Võ

Hai khắc sau.

Nhìn Hà Nguyên đại sư cầm Thanh Phong Kiếm trên tay, không ngừng đánh giá, Hiếu My nhướn mắt tò mò:

- Đại sư, thanh kiếm này của nhị sư huynh có thể thêm thuộc tính gì cho nó là tốt nhất?

Hà Nguyên cau mày ngẫm nghĩ, lát sau chậm rì rì lên tiếng.

- Thanh kiếm này được đúc từ loại Phi tinh huyền thiết vạn năm, sắc bén vô song, nhẹ tựa lông hồng hạc. Nếu muốn cải tạo thì tốt nhất là thêm vào phong thuộc tính cho nó. Đảm bảo có thể thừa sức cạnh tranh cùng các danh kiếm khác.

Tiểu tử này có thể sở hữu được thanh kiếm này, xem như cơ duyên không tệ.

- Không dám giấu đại sư, đây là quà tặng của gia gia khi còn tại thế.

Lữ Tuấn cung kính trả lời. Tiểu Bạch trên tay Hiểu My nhìn mấy người này đảo lộn bối phận, có chút mỉa mai thòi thè. Nhưng biết chuyện nên cũng chẳng chen vào.

Hiểu My ngẫm lời của Hà Nguyên, sau mới lấy ra tinh hạch và cánh của Phong Ưng vương, kiến quyết tiến lên:

- Đại sư, ở đây có hai món đồ, mời ngài xem thử.

Vị lãnh đạo Phi Tinh tông môn nhìn thứ vừa xuất hiện trên tay Hiểu My, trầm trồ khen ngợi.

- Đây là tinh hạch và cánh của yêu thú cấp 9: Phong ưng vương. Không tệ, không tệ.

- Có thể sử dụng cho Thanh phong kiếm được không đại sư?

- Được, được quá còn gì. Tuy nhiên, muốn hoàn thiện hơn nữa thì cần phải có gân giao long thần thú. Nó sẽ tăng độ đàn hồi, tính dẻo dai cho thanh kiếm này.

Trong lúc Hiểu My cùng Hà Nguyên hưng phấn đàm luận cách thức cải thiện Thanh Phong kiếm, thì chủ nhân đích thực của món vũ khí này lại bị xem như kẻ vô hình. Cho đến khi, giọng nói không kiên nhẫn của Lữ Tuấn vang lên:

- Đại sư, không thể a. Đây là bảo bối của Hiểu My, ta không thể lấy đi như vậy.

Hai người trước mặt chẳng để tâm đến lời nói của hắn, thậm chí, họ còn nhìn hắn giống như nhìn kẻ lảm chuyện, chõ mũi vào chuyện không phải của mình.

- Đại sư à, chỗ ngài có gân giao long chứ?

Hiểu My đưa ánh mắt ngập tràn hi vọng nhìn vị đại sư như Phật đi lạc ở đối diện. Khiến cho chính bản thân đại sư cũng thấy bối rối, ngập ngừng.

Không như Hiểu My, bốn đồ đệ của Hoan Hi thần luân hồi đến kiếp này, theo trình độ võ công càng tăng lên thì trí nhớ kiếp trước họ càng được khôi phục. Vô Cực Tử võ công cao nhất nên nhớ lại nhiều nhất. Bản thân Hà Nguyên, Vô Tâm và Đông Phương Nhược so ra không bằng. Tuy nhiên, qua những kí ức mơ hồ và lời của Vô Cực tử, họ đều biết vị cô nương trước mặt là sư phụ vạn năng của mình chuyển thế.

Tuy quyết định giữ kín bí mật, không công khai. Nhưng cứ để sư phụ đứng trước mặt, vẫy đuôi như con chó nhỏ, người làm đệ tử như lão, chỉ e sét đánh bất ngờ. Haiz... thật rồi mà.

Hà Nguyên có chút khó xử trong mối quan hệ hiện tại. Tuy nhiên, cũng nhiệt tình mà trả lời Hiểu My. Chỉ là kết quả không như cô mong đợi.

- Phi Tinh tông môn bây giờ tìm không ra gân giao long thần thú. Nhưng nghe nói, trong đấu giá hội tối mai nó cũng sẽ xuất hiện.

- Đấu giá hội do Hắc Nguyệt Phái tổ chức?

- Phải. Đây là hoạt động hấp dẫn nhất của giao lưu hội. Lần nào cũng tập trung được rất nhiều thiên tài, địa bảo. Mọi người có thể đến đó thử vận may.

Hà Nguyên tự hào quảng cáo cho buổi đấu giá hội sắp tới. Bản thân lão cũng có vài thứ thú vị, mang ra đảm bảo có thể làm dậy sóng đấu trường.

Đối với một đại sư luyện khí, nhân sinh quan trọng nhất hai điều. Một là sáng tạo được bảo khí lợi hại, hai là bảo khí sáng tạo được mọi người khát khao truy cầu.

Hiểu My để Tinh hạch và cánh Phong Ưng Vương ở lại.

Trước khi hai người cáo từ. Hiểu My nhờ đại sư chỉ cho biện pháp giải trừ với không gian giới chỉ.

Hà Nguyên nhiệt tình hướng dẫn, sau đó còn tặng cô một chiếc nhẫn màu tím, không gian bên trong rộng gấp 5 lần so với giới chỉ cũ trước đây.

Hiểu My sung sướng không thôi. Thật ra, dù không nói rõ, nhưng mọi người đều biết, đây là quà mà Hà Nguyên muốn hiếu kính cho sư phụ của mình.

Hiếu My nhò máu lên gỏi chỉ mới nhận được rồi chuyển những món đồ quan trọng nhất từ chiếc nhẫn củ sang. Sau đó cô cùng Lữ Tuấn đến đại viện dùng chân của Minh Tâm Đan Phái để đón Trường An.

Mới đi được giữa đường đã gặp đệ đệ ngược hướng, đối diện.

- Trường An, tình hình của Thái sư đệ thế nào rồi?

- Vô Tâm đại sư vẫn đang quan sát. Nhưng muốn điều chế thuốc giải, vẫn cần nhiều thời gian hơn.

Hiếu My nghe vậy, trên mặt hiện vẻ đăm chiêu phức tạp. Suy cho cùng, là bản thân cô liên lụy Thái sư huynh. Dù gian khó thế nào, cô cũng phải tìm cách để Thái Thiếu Nam khoẻ lại. Cô muốn nhìn thấy huynh ấy tự tin nói cười, tay cầm Tam tiên thương múa may như Triệu Tử Long thần tướng.

Yêu thần. Yêu thần. Nếu cô vẫn không ngừng tổn hại những người chung quanh ta. Thù mới, nợ cũ, sẽ có một ngày ta đòi lại gấp đôi, gấp ba.

Hiếu My tự mình lăm bằm.

Sau đó, ba người cùng đồng hành đến căn tiểu viện của Thần Võ Binh Đoàn.

.....

Đại sảnh của một tiểu viện khang trang trong Ma Lâm Thành, lúc này, tập trung không ít người. Đa phần đều là nam nhân, có già, có trẻ, có khoẻ mạnh lẫn người tàn tật.

Hiếu My ngự trên ghế thái sư chính giữa đại sảnh. Phần tường sau lưng có treo bức hoành phi rục rờ nhưng không kém phần khí thế. Trông cô như một nữ vương với hai phụ tá là Trường An và Lữ Tuấn ngồi trái phải hai bên.

Lần lượt giới thiệu về hai người, Hiếu My hãnh diện giới thiệu.

- Giới thiệu với các huynh đệ. Đây là đệ đệ của ta, Trần Trường An. Mọi người đã gặp qua một lần. Tuy nhiên, hôm nay, một thân bản lĩnh về y dược của đệ ấy rất ít người sánh được.

Còn đây là nhị sư huynh của ta. Lữ Tuấn. Huynh ấy sẽ hướng dẫn mọi người tu luyện kinh công và kiếm đạo.

Cả đám nam nhân trên mặt tràn đầy hoan hỉ. Lão đại của họ không những bình an trở về từ Ma Lâm sơn mạch mà còn mang đến hai phụ tá đắc lực cho Thần Võ binh đoàn. Họ hưng phấn kêu to.

- Ra mắt Lữ công tử, Trần công tử.

Trường An và Lữ Tuấn gật đầu với hai người. Sau đó, lại nghe Hiếu My đưa ra lời khen ngợi.

- Chỉ không đầy ba tháng mà mọi người nhìn đều phần chấn, có tinh thần hơn rất nhiều. Rất tốt.

- Ha ha ha. Nếu không có khoản kinh phí mà lão đại để lại lúc trước, tất cả huynh đệ cũng không thể có được những giấc ngủ tốt, những bữa cơm no như hôm nay. Lão đại. Tất cả là nhờ có người.

Trần Đại Uy, cự thủ lĩnh của thần võ binh đoàn lên tiếng. Hắn là người thật thà, thô kệch. Nghĩ sao nói vậy nên chọc cười không ít cho bọn Hiếu My.

Sợ lão đại hiểu lầm, Bào thúc vội vàng giải thích:

- Lão đại. Lần trước người để lại hơn một nghìn lượng vàng, chúng tôi tu sửa tiểu viện, cải thiện về sinh hoạt cho các huynh đệ. Tất cả không quá hai trăm lượng.

Sau đó, quân sư Hồ Phi Tiểu ra ý kiến, chúng tôi bắt đầu chiêu mộ thêm một số tu sĩ và thu nhận những đứa trẻ lang thang, chuẩn bị bồi dưỡng để phát triển thần võ Binh Đoàn.

Ngoài ra, Đại Uy cùng Phi Tiểu cũng mua về một số lượng lớn vũ khí, chiến mã, phân phát cho anh em.

Hiện tại, tuy binh đoàn của chúng ta không phải nổi bật ở Ma Lâm Thành, nhưng so về trang bị thì không thua xa họ như trước đây nữa.

Bào Thúc nói xong, đưa ánh mắt mong đợi nhìn Hiếu My. Quả thật, họ tự tiện chủ trương như thế, rất sợ làm Hiếu My phật lòng.

Hiếu My im lặng lắng nghe. Sau một hồi trầm ngâm mới lên tiếng, phá tan bầu không khí căng thẳng, đầy áp lực đang đè nén trên vai các huynh đệ phía dưới.

- Mọi người làm rất tốt. Muốn phát triển một binh đoàn. Không gì ngoài hai vấn đề, nhân lực và chiến lực.

Nhân lực nòng cốt của Thần Võ Binh đoàn quá ít. Mọi người nghĩ tới việc mở rộng là không tệ. Tuy nhiên, dù là chiêu mộ võ sĩ hay thu nhận đám trẻ thì

đều phải bồi dưỡng được lòng trung thành cho họ. Ta không rảnh về vấn đề này. Vì vậy, mọi người hãy hướng nhị sư huynh ta trao đổi, thảo luận.

Ta chỉ cần kết quả chứ không muốn để ý quá trình. Đừng làm việc bất nhân bất nghĩa là được.

Về chiến lược thì tất nhiên là vũ khí, chiến mã. Mọi người làm không sai. Nhưng nếu chỉ hai yếu tố đó thì không đủ. Bản lĩnh của mỗi một thành viên trong Thần Võ binh đoàn mới là then chốt nhất.

Cho nên, những ngày tháng rảnh rỗi của mọi người sẽ kết thúc từ hôm nay.

Đại Uy ca, Phi Tiểu ca hãy cùng Bào Thúc trao đổi, ta muốn mọi người lập ra 3 danh sách.

Danh sách thứ nhất là những người muốn luyện kiếm pháp.

Danh sách thứ hai là những người muốn luyện côn pháp.

Danh sách thứ ba là những người sử dụng các loại vũ khí khác.

Chúng ta sẽ có kế hoạch huấn luyện riêng biệt cho từng nhóm người.

Ngoài ra, tất cả những ý kiến khác của mọi người, miễn là có ích cho binh đoàn đều có thể viết lại, trình lên. Chúng ta sẽ cùng thảo luận.

Hiếu My nói xong, đưa mắt nhìn toàn thể mọi người, chờ đợi những ý kiến đóng góp của binh đoàn thần võ.

Không ngờ, người đầu tiên phát biểu lại là Trần Đại Uy.

- Lão đại, trong các huynh đệ ở đây, rất nhiều người mù chữ a.

- À, giao cho Phi Tiểu quân sư. Trong vòng ba tháng tới, nếu vẫn còn người không biết viết, biết đọc thì bản thân hắn phải đi gác cổng cho binh đoàn.

Ặc. Hồ Phi Tiểu bị vấn đề Hiếu My ném lên đầu hắn dọa không nhỏ.

Một cánh tay khác lại giơ lên:

- Lão đại. Binh đoàn chúng ta không có một ai giỏi may vá, thêu thùa, trang phục lúc nào cũng xộc xệch, khó coi, ta sợ ra đường sẽ làm mất mặt lão đại ngài a.

Ý kiến vừa được đưa ra, cả đại sảnh lập tức vang lên những tiếng cười khúc khích.

Hiếu My cũng phải xoa đầu. Không biết nên nói sao. Cuối cùng mới quăng ra một lời thoại cũ rích:

- Được rồi, ta sẽ nghĩ cách.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Dụ dỗ con nít

Đại sảnh tiểu viện của Thần Võ binh đoàn đang lúc náo nhiệt thì có người vào báo, lão bản nương của Bách Hoa Viện cầu kiến Trần Hiếu My cô nương.

Giao lại mọi chuyện ở đây cho Trường An và Lữ Tuấn. Hiếu My đi theo người báo tin về hướng phòng khách nhỏ.

Vừa đến nơi, đã thấy một nữ tử mặc hồng y mỏng, đang ngồi vắt chân trên ghế, bộ dáng lẳng lơ nhưng không quá phản cảm với người nhìn.

Nghe tiếng bước chân, nàng ta quay đầu nhìn, nhận ra người vừa xuất hiện thì lập tức sửa lại tư thế, niềm nở tiến lên.

- Trần cô nương, nghe nói cô trở lại, ta đến đây quấy rầy một hồi.

Hiếu My đi thẳng tới, yên vị trên ghế giữa. Khách sáo mở lời:

- Chuyển đi Ma Lâm sơn mạch lần này, ta quả thật đã tìm được trứng của yêu thú phi hành. Đang định tìm lão bản nương hoàn thành giao dịch. Chưa kịp đi thì người đã tới rồi. Cũng là do ta chậm trễ.

- Không, không. Là ta nôn nóng. Ta biết Trần cô nương thân bận trăm công nghìn việc nên đâu dám để cô phải đến tìm. Xin hỏi cô nương, có thể mang

trứng yêu thú cho ta nhìn thử.

Hiếu My mang trứng Phong Ứng Vương ra, đặt lên bàn, giọng nói hơi trịnh thượng: Đây là Phong Ứng Vương, vô cùng quý hiếm. Tuy nhiên, nếu muốn dưỡng dục nó thì sẽ tốn kém rất nhiều thời gian cùng tinh hạch. Mọi người suy nghĩ kỹ chưa?

Bách hoa viện lão bản kích động bước tới, dùng cả hai tay ôm quả trứng vào lòng, giọng nói cũng trở nên nghèn nghẹn:

- Trần cô nương chắc không biết, đám nữ nhân Bách Hoa Viện chúng tôi mặc dù là thân ở chốn phong trần, nhưng trước đó, cũng là người có phụ mẫu sinh dưỡng, yêu thương hết mực.

Chỉ là cuộc đời trôi trêu, người thì bị bắt bán, kẻ bị lừa gạt, thậm chí có người còn bất hạnh trở thành nhân sủng của thú nhân, nhận đủ mọi chà đạp của nhân thế.

Nuôi dưỡng được một yêu thú phi hành, đó không chỉ là suy nghĩ nhất thời mà là toàn bộ hi vọng của nữ nhân Bách Hoa Viện. Chúng tôi muốn rời khỏi nơi đây. Tìm kiếm khắp bờ nam Huyền Hải một nơi non xanh nước biếc, không người qua lại để bắt đầu một lần nữa, cuộc sống của một người bình thường.

Trần cô nương, cô khinh thường chúng tôi lắm phải không?

Lão bản nương ngược lên nhìn Hiếu My, cặp mắt ảm ảm đau thương, không thể nào giấu được.

Hiếu My im lặng lắng nghe. Đến khi nghe câu hỏi cuối của đôi phương thì thoáng chút giật mình, lắc tay, nhỏ nhẹ:

- Ta không. Mà tỷ nói có người trước đây từng là nhân sủng, nhưng ta nghe nói đa phần thú nhân đều sống tại bờ Bắc huyền hải. Làm sao họ lại xuất hiện tại chốn này?

- Hư không thành. Có không ít thú nhân tìm đến đó. Đa phần là thần thú phi hành có thể hoá hình. Họ vượt qua Huyền Hải và được thành chủ Hư Không Thành cho phép định cư lại. Mua nhân sủng, kinh doanh vũ khí, đan dược, tinh hạch yêu thú ... Họ là cầu nối giữa hai bờ Nam bắc của Huyền Thiên đại lục này.

Lão bản Bách Hoa viện trao đổi một hồi với Hiếu My, sau, quan sát trời, thấy canh giờ đã trễ liền đứng dậy, ôm theo quả trứng xanh, cáo từ rồi đi.

Hiếu My ngần ngừ suy nghĩ mãi về vấn đề thú nhân tại thành Hư Không, âm thầm hạ quyết tâm phải tìm Đông Phương Nhược và đến thành trì đó quan sát một hồi.

Mãi mê suy nghĩ thì bất chợt nghe được âm thanh gõ cửa. Bào Thúc ở bên ngoài, báo cáo là cơm nước đã dọn, mời Hiếu My đến dùng chung với huynh đệ binh đoàn.

Đến đại sảnh, chỉ thấy bày ra một bàn tròn lớn. Xung quanh có 6 cái ghế, vừa đủ cho ba đệ tử Vô Cực Kiếm Phái, Đại Uy, Phi Tiểu cùng Bào Thúc. Xem ra, đây là bữa ăn của cán bộ cấp cao rồi.

Hiếu My cười cười rồi ngồi xuống. Mọi người nối tiếp ngồi theo. Thức ăn dọn lên, rượu rót ra từng bát lớn.

Trần Đại Uy đứng dậy, hai tay bưng chén rượu đầy, lóng lánh tràn ra ngoài không ít:

- Đời ta lăn lộn giang hồ không ít. Gặp qua vô số người, thậm chí có những kẻ còn được thể nhân ca tụng hai chữ anh hùng, nhưng chỉ có lão đại mới thật sự làm ta kính phục. Lão đại, ta kính người.

Cốc.

Hai bát rượu chạm nhau vang lên âm thanh vang dội. Hiếu My sáng khoái ngửa đầu uống. Ha ha. Cảm giác thật ..... cay quá!

Mồ nữ ham hư vinh, học làm đại hiệp, cuối cùng, sặc sụa ho.

Lữ Tuấn cùng Trường An xoắn xuýt cả lên, trong khi Bào Thúc thì vui vẻ mỉm cười.

Tuổi trẻ thật tốt a!

.....

Sáng hôm sau, mặt trời đã lên cao, Hiếu My tỉnh lại trong phòng của mình ở Tiểu Viện của Binh Đoàn thần võ. Đầu vầng, mắt hoa, cảm giác vẫn lâng lâng như hai chân không chạm trên mặt đất.

Nghe tiếng động, Trường An vội đẩy cửa bước vô, tay bưng bát canh giải rượu, miệng lẩm ba lẩm bầm:

- Đã bảo tỷ uống ít thôi. Vậy mà không nghe. Mau uống canh đi, một lát còn phải gặp những đứa trẻ mà Phi Tiểu ca mang về nữa.

Hiếu My xoa trán, ngồi xuống ghế rồi nâng chén canh lên uống cạn. Làm lão đại thật khó a. Phải luyện cho bao tử quen với nồng Etanol ngày càng cao. Nếu không, mai mốt giao thiệp với mọi người, lấy đầu phong độ áp quần hùng.

(Etanol, còn được biết đến như là rượu etylic, ancol etylic, rượu ngũ cốc hay cồn, là một hợp chất hữu cơ).

Cũng may, Trường An không nghe được tiếng lòng của tỷ mình. Nếu không, có lẽ người choáng váng không phải Hiếu My mà là chính hần. Haiz...

- Trường An, nhị sư huynh đâu?

- Đang nói chuyện cùng những nhân thủ mà Thần Võ Binh đoàn mới chiêu mộ được.

Ồ, vậy đệ nói bảo thúc dọn mấy cái bàn ngoài vườn rồi dẫn mấy đứa nhỏ đến. Ta sửa soạn một chút sẽ ra gặp bọn chúng.

Trường An gật đầu, bụng bát rỗng lui xuống. Hiếu My nhanh chóng thu dọn bản thân mình, đến khi soi gương tự thấy hài lòng mới vui vẻ ra cửa.

- Đi gặp đám con nít thôi, có cần sửa soạn đến vậy không?

Giọng của Tiểu Bạch Vang lên.

Hiếu My không thèm chấp nhát với nó. Với kinh nghiệm hai kiếp làm người của cô thì việc xây dựng được ấn tượng ban đầu tốt đẹp sẽ dễ dàng mang lại thành công hơn. Đặc biệt, trong mối quan hệ giữa người với người, nếu có thể xây dựng được hình ảnh tốt đẹp, sẽ càng làm đối phương tin tưởng.

Và thực tế là Hiếu My đã đúng.

Lúc cô xuất hiện tại vườn hoa, hơn 20 đứa trẻ đều ngẩn ngơ, quên cả chào hỏi.

Trước mắt bọn chúng là một nữ nhân rất đẹp, mái tóc dài búi lên thành kiểu Thủy hoàn phân tiểu kế, trang điểm trâm bạch ngọc hình hoa lan tao nhã bên trên. Đuôi tóc suôn mềm, rủ xuống một bên vai càng làm khuôn mặt xinh đẹp trở nên dịu dàng và đáng người thêm thương tha, uyển chuyển.

Váy áo xanh nhạt phiêu diêu, bay bổng. Mỗi bước chân sinh ra vô hạn gió xuân, thổi mát cả lòng người.

Tất cả đều không ngờ, lão đại của Thần Võ Binh Đoàn lại là tiên nữ tuyệt trần như thế.

Đến khi Bào thúc giơ tay lên miệng ho khan, cốc đầu vài đứa thì chúng mới tỉnh lại.

Hiếu My cười hi hi, ra hiệu cho Bào Thúc lui xuống.

Một hồi sau.

- Lão đại. Đệ nghe mọi người nói tỷ có sức mạnh siêu phàm, có thật không?

Hiếu My không trả lời, chỉ là dùng một tay, nhấc cái bàn đá to đứng lên cao khỏi đầu người rồi bỏ xuống.

Bọn nhỏ trở mắt ngạc nhiên, rồi vỗ tay hoan hô ầm ầm.

- Lão đại. Muội nghe nói tỷ có khả năng khinh công rất giỏi. Thật không?

Hiếu My gật đầu, vận khí, bay lên cao, chớp lấy một con chim sẽ vô tình bay ngang qua bầu trời không đúng lúc.

Tiếp tục một tràng vỗ tay như pháo nổ.

- Lão đại. Nghe nói tỷ còn phát siêu quần, tỷ đánh vài chiêu cho mọi người học hỏi đi.

Hiếu My mỉm cười, triệu hồi như ý côn, thi triển một chiêu Thiên Long Ngao Vân làm bọn trẻ hoàn toàn ngơ ngác, quên cả thở.

Cuối cùng, cuộc tụ hội cũng kết thúc. Hiếu My thành công để lại “Thần ấn” trong lòng đám trẻ.

Trước khi cho bọn chúng giải tán, cô còn không quên động viên, khích lệ tụi nhỏ một phen.

Đợi đến khi thân ảnh các cô cậu nhóc hoàn toàn biến mất. Lữ Tuấn mới xuất hiện, chậm chậm đến bên cạnh cô. Giọng nói ảm áp đầy tình cảm:

- Không ngờ muội lại có tài đỡ trẻ con đến vậy.

Hiếu My không biết nói sao, chỉ ha ha cười. Thật ra, lâu lâu chơi với bọn trẻ một hồi thì không sao. Chứ bắt cô ngày nào cũng ở cùng cả đám gà trống choai như thế. Cô thành thật đầu hàng.

- Nhị sư huynh, phía bên huynh, mọi chuyện thế nào?

- Tạm ổn. Ta cũng giao không gian giới chỉ cũ của muội cho Hồ Phi Tiểu. Nhìn thấy số đàn được và mấy núi tinh hạch trong đó, hẳn kích động đến rơi nước mắt. Định cùng ta đến gặp muội để cảm ơn. Nửa đường thì bị Bào thúc lôi đi rồi.

- Muội đã biết, đa tạ huynh.

Hiếu My cong khoe môi, giọng nói ngọt ngào khiến trái tim Lữ Tuấn vội vàng trật đi mấy nhịp. Không muốn cô nhìn thấy vẻ bối rối của mình, anh lập tức đổi đề tài:

- Giao lưu hội tối nay, muội định mang ai theo?

- Hồ Phi Tiểu cùng Trần Đại Uy. Hai người này đại diện cho Thần Võ Binh đoàn, nên cũng phải tăng cường giao thiệp. Nhất là muội coi trọng sự khôn lanh, nhanh nhẹn của Phi tiểu. Đây là nhân tài, có thể trọng dụng.

- Muội nhận xét rất khá. Có thể tìm được một minh chủ như muội, âu cũng là phúc phần của họ.

Hiếu My cười cười. Hai người song song đứng cùng nhau ngắm những nụ hoa khoe mình dưới nắng, gió hây hây lay động những sợi tóc nam nữ đan xen. Một bức tranh phong cảnh tĩnh lặng nhưng ngọt ngào, thơ mộng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Đấu giá hội

Tây Phương Thành chỉ có hơn mười thành trì lớn nhỏ, xung quanh là rừng rậm liên miên, sơn mạch nối dài. Mặc dù không phồn hoa, rực rỡ như các đại thành khác, nhưng lại chiếm ưu thế về thiên tài địa bảo, nhân lực mạnh mẽ, sức chiến đấu hơn người.

Dưới sự quản lý của Hắc Nguyệt Phái, các thành trì dưới trướng thường xuyên diễn ra đấu giá hội. Người tới kẻ lui, vật phẩm quý hiếm thường xuyên xuất hiện. Đây cũng chính là nét đặc trưng riêng biệt tại Tây Phương Thành.

Thế nhưng, hoạt động đấu giá mỗi mười năm một lần của Giao Lưu hội lại mang ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Đó là nơi mà bốn đại môn phái phô trương tiềm lực phát triển và sức mạnh của chính mình.

Đó là nơi mà anh hùng, lãng tử thỉnh thoảng xuất hiện để giúp giang hồ lưu nhớ kì danh.

Và đó còn là nơi một số thần bí nhân đánh cuộc niềm tin, hi vọng.

Tóm lại, giao lưu hội mỗi năm, cạnh tranh so tài gì gì đó với đa phần đệ tử đều không hấp dẫn bằng hoạt động cuối cùng này.

Vì thế, trời vừa tờ mờ tối, đã không ít người lục tục kéo đến Ngũ Trọng Lâu, nơi diễn ra đấu giá hội tại Ma Lâm Thành.

Sở dĩ nó có tên Ngũ Trọng Lâu là vì toà kiến trúc này được xây dựng thành 5 tầng lầu.

Lầu 1 là tửu lâu, người ra, kẻ vào tấp nập. Nhưng không phải ai cũng có thể lên được khu vực đấu giá bên trên.

Lầu hai, lầu ba, lầu 4 là nơi đấu giá. Tuy nhiên thiết kế của Ngũ Trọng lâu đặc biệt ở chỗ. Cả toà nhà được xây theo kiểu hình chữ nhật. Bốn mặt hướng vào nhau. Trong đó, ba mặt đông, tây, nam đều có thể quan sát rõ ràng một đài cao ở hướng bắc. Đó là sân khấu chính, cũng là nơi trưng bày vật phẩm cùng vị trí của Auctioneer – người dẫn chương trình đấu giá tại Ngũ Trọng Lâu.

Toà lầu trên cùng là nơi kiểm định và bàn giao vật phẩm đấu giá. Chỉ những đại sư phụ trách cùng người sở hữu vật phẩm trước và sau đấu giá mới có thể đặt chân lên được.

Trước khi đấu giá hội diễn ra, Hắc Nguyệt Phái sẽ phát ra ba loại thiệp mời.

Thiệp màu xanh dành cho khách nhân giang hồ, những võ sĩ tự do, thậm chí có cả những thương nhân có hứng thú. Chỉ cần họ có đủ vàng bạc hoặc tinh hạch trao đổi thì sẽ được bố trí chỗ ngồi tại lầu hai.

Lầu ba là nơi dành cho những người có thẻ màu trắng. Họ là đại diện cho các gia tộc lớn và những binh đoàn có tiếng khắp bờ nam Huyền Hải.

Lầu bốn là vị trí thuộc về lãnh đạo của tứ đại môn phái cùng những vị khách quý được phát thẻ màu vàng.

Đưa cho Trần Đại Uy tấm thẻ màu trắng, Hiếu My cùng Trường An, Lữ Tuấn tiến lên phòng của Vô Cực Kiếm Phái tại đây lầu đối diện với sân khấu ở

tầng 4. Vừa vào trong đã thấy bốn người Đỗ Minh, Trương Hàn Kiệt, Võ Thường Phong, Cao Y Y có mặt đầy đủ. Bốn họ đang ngồi quanh một bàn tròn lớn ở phía trong. Trên mặt bàn đủ đầy đồ ăn, thức uống và các loại linh quả có giá trị.

Hiếu My gật đầu với mọi người rồi lập tức sấp vô. Miệng còn hi ha đùa giỡn: Mọi người đúng là biết tận hưởng a.

- Có tận hưởng cỡ nào cũng không bằng muội, lão đại Thần Võ Binh Đoàn. Qua nay cùng nhị sư huynh của muội đã làm chuyện mờ ám gì rồi? Còn không mau khai báo?

Giọng Tiểu Phong Từ vang lên, kéo theo một tràng cười của những người có mặt.

Đúng lúc này, một loạt tiếng chuông truyền đến. Những người tham dự đấu giá lập tức yên lặng, di chuyển ra hai dãy ghế xếp thành hàng ngang đối diện sân khấu bên kia.

Âm nhạc trỗi lên, ca cơ xuất hiện. Giai điệu khi thì du dương bay bổng, khi thì hào khí oai hùng. Quả nhiên tuyệt diệu.

Người điều khiển chương trình đấu giá hôm nay là một đại thúc trung niên. Nghe đâu là một trong những trưởng lão của Hắc Nguyệt Phái, tên gọi Hải Bá.

Ông ấy đi ra giữa hai hàng hộ vệ, người nào người nấy vũ khí sáng ngời, áo giáp lấp loè ánh bạc. Dù không nói, nhưng chỉ cần trông qua cũng đủ biết họ là những người mà kẻ khôn ngoan đều chẳng dại chọc vào.

Hải Bá đứng trên sân khấu. Quét mắt nhìn cả ba tầng của Ngũ trọng lâu chắc nịch người và người. Giọng nói oang oang đầy nội lực.

- Chào mừng chư vị khách quý đến tham gia buổi đấu giá trong phạm vi Giao lưu hội năm nay.

Tôi sẽ không nói nhiều. Về quy tắc đấu giá, chắc hẳn mọi người đều đã rõ. Ai kêu giá cao, qua ba lượt mà vẫn không có người cạnh tranh thì vật phẩm đấu giá thuộc về người đó. Tuy nhiên, đấu giá hội lần này, không tính bằng vàng bạc mà tính bằng trao đổi vật và tinh hạch yêu thú, mọi người cần nhắc rồi kêu giá, chớ bỏ qua cơ hội hiếm có hôm nay.

Vật phẩm đầu tiên của buổi đấu giá là đan dược thiên cấp do Vô Tâm đại sư luyện chế: Vô nhan đan – công dụng của nó là giúp người sử dụng có thể thay đổi dung mạo trong 7 ngày, đảm bảo người thân cận nhất cũng không thể nào phát hiện được. Một bình này có 3 viên. Giá khởi điểm là 100 viên tinh hạch yêu thú cấp 6.

Lầu 2 sôi trào. Vô số âm thanh bắt đầu đuổi nhau gọi giá.

Nghe tên đan dược cùng công dụng của nó, Hiếu My lại lè lưỡi lắc đầu.

- Vô Tâm đại sư sáng tạo đan dược này, xem như thuận lợi nhất cho bọn người xấu rồi. Tội lỗi, tội lỗi a.

- Trần sư muội. Giả sử một ngày có hai Lữ Tuấn cùng xuất hiện trước mặt muội, muội có nhận ra ai thật, ai giả không? Cao Y Y nhìn Hiếu My, đùa vui dò hỏi.

- Muội nghĩ, dựa vào cảm giác của mình với một người là không sai được. Có thể nhận ra nếu cho muội một ít thời gian.

Hiếu My suy nghĩ một chút rồi lựa lời trả lời. Chỉ là nội dung câu trả lời thì nằm trên câu hỏi, còn nội dung câu hỏi thì nằm trên người cô. Tiếc là cô vẫn chưa nhận ra. Càng khiến cho nụ cười của nhị sư huynh cạnh bên tươi như hoa nở.

Trong lúc đệ tử Vô Cực kiểm phái tập trung sự chú ý lên hai nữ nhân ở đây thì Vô Nhan đan đã đấu giá xong.

- Vật phẩm đấu thứ hai là Sinh cơ đan. Đan dược thiên cấp, có thể giúp con người hồi phục lại tứ chi bị tổn thương hoặc mọc ra tay, chân mới. Chỉ duy nhất 1 viên. Giá khởi điểm là 1 viên tinh hạch của yêu thú cấp 9.

Lần này, không chỉ lầu 2 mà cả hai lầu còn lại cũng bùng nổ. Một lát sau, giá của Sinh cơ đan đã leo lên tới hơn 10 viên tinh hạch yêu thú cấp 9.

Nhưng hình như vẫn chưa ngừng lại tại đây.

Người qua đường giáp nói:

- Ấc, bình thường mình vào Ma lâm sơn mạch, đánh chết đi sống lại mới tìm được 1 viên tinh hạch yêu thú cấp 9. Sao đến đấu giá hội này thì nó thành rau cải trắng rồi.

Người qua đường ắt cũng cảm thán tiếp theo:

- Haiz, đa phần những người ra giá cao đều đến từ lầu 3, lầu 4. Lầu 2 chúng ta vô sức cạnh tranh.

Cuối cùng, viên Sinh cơ đan được một đại gia tộc mua về với giá 15 viên tinh hạch. Xem ra, Minh Tâm đan đích thực phát tài.

Mấy vật phẩm tiếp theo cũng là một ít đan dược và thảo dược trân quý.

Trường An dùng tình hạch của mình đổi được một bụi Thanh Xuân thảo, nghe nói, loại linh dược này là một nguyên liệu quan trọng để luyện chế Trường Xuân nhan. Ý định của thằng bé, đa phần mọi người ở đây đều đoán được.

Vô Thường Phong thì đoạt được một lọ siêu cấp Tích cốc đan. Hắc hắc. Hắn ta định dùng nó để chống lại sự phụ trong tương lai đây mà. – Hiểu My gian xảo mở miệng cười.

Sau khi Minh tâm đan phái đấu giá xong, đến lượt Phi Tinh tông môn lên sàn.

Nhóm vật phẩm đầu tiên của họ là một bộ gồm 10 không gian giới chi. Giá khởi điểm là 200 viên tình hạch cấp 8 yêu thú.

Các đại gia tộc và các binh đoàn âm âm kêu giá. Nhưng thắng lợi lại thuộc về Bạch Nhật Thành – Lữ Gia.

Hiểu My và các đệ tử ở đây quay lại nhìn Lữ Tuấn.

- Nhị sư huynh, Bạch Nhật Thành không chỉ có duy nhất Lữ Gia của huynh đó chứ.

Lữ Tuấn khẽ nhếch miệng. Trong mắt thoáng qua phức tạp, không rõ cảm xúc.

Hiểu My tiến đến bên cạnh, kéo kéo tay áo của anh: Có dịp, chúng ta cùng đến Lữ Gia đánh cướp. Huynh yên tâm. Muội sẽ giúp huynh đánh cho mấy kẻ nết chó không nhìn người môi răng lẫn lộn, phụ mẫu cũng không nhận ra.

Lữ Tuấn buồn cười. Lấy tay điểm nhẹ vào trán cô, giọng nói dịu dàng sủng nịnh: Dù sao đó cũng là người thân của ta a.

Tuy nói thế, nhưng cũng nhờ sự quan tâm của Hiểu My mà cảm xúc của hắn cũng nhẹ nhàng khôi phục lại.

Lúc này, âm thanh của Hải Bá lại vang lên:

- Vật phẩm tiếp theo là một vòng tay không gian màu hồng phấn, đảm bảo đây là món quà tuyệt vời nhất dành cho các quý phu nhân, tiểu thư xinh đẹp. Mọi người hãy mau ra giá.

Ha ha. Chiêu này của Hà Nguyên đại sư thật đúng là cao minh. Người ta nói: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Mà trên đời này không thiếu anh hùng, cho nên không cần nghĩ, cũng biết vật phẩm này vốn là một củ khoai lang nóng phỏng tay.

Chỉ là không ngờ, củ khoai lang nóng này được Đỗ Minh đem tất cả thu hoạch trong Ma Lâm Sơn Mạch ra đổi lấy.

- Đại sư huynh hào phóng, sư đệ bội phục, bội phục a.

Đỗ Minh đỏ mặt, cười cười.

- Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu a.

Giọng Tiểu Phong Từ chen vô, đổi lấy Đỗ Minh không khách sáo đâm cho hắn một cú, oán trách nói: - Không biết tôn trọng sư huynh gì cả.

Cả phòng lại được dịp vui vẻ hi ha. Đúng là tình yêu mãnh liệt mà. Nhìn Đỗ Minh luôn chín chắn, trầm tĩnh, hoá ra cũng là người lãng mạn, si tình. Mừng thay cho Lolita, không uống công cô nàng chờ đợi.

Sau khi đấu giá vòng tay không gian, Hà Nguyên đại sư lại tung ra không ít chiến giáp và vũ khí. Món nào cũng tạo ra oanh động và thành công đổi được những cái giá trên trời.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đoạt được gân giao long

Trong lúc Ngũ Trọng Lâu mọi người đều nườm nượp gọi giá tới lui thì Hiểu My chỉ thờ ơ, một bên xem náo nhiệt.

- Tỷ, sao Thần võ Binh đoàn này giờ không lên tiếng.

Trường An nghi vấn, nhìn sang Hiểu My. Cô đặc ý trả lời.

- Tỷ đã dặn họ, cái gì nhìn trúng do Minh Tâm đan phái và Phi Tinh tông môn luyện chế, cứ việc ghi nhớ. Sau này mình nhờ họ tạo riêng. Bây giờ chúng ta đang gây dựng lực lượng, mỗi hành động đều cần cân nhắc tới tui, không thể tùy hứng nhất thời.

- Tỷ cẩn thận là đúng rồi. Nếu nhị thúc biết tỷ làm việc ngày càng ổn thoả thế này, ắt hẳn rất vui mừng.

Hiếu My nhếch môi, liếc dè dè mình một cái rồi dài: Đệ đang khen tỷ bây giờ hay chê tỷ trước đây vậy?

- Cả hai đó. Ha ha.

- Tiểu Phong tử, ai cho huynh chen vào. Ngứa da à?

Mồ nữ nhân vươn móng heo của mình ra, chuẩn bị cào cào gương mặt lúc lắc thịt của Thường Phong thì âm thanh của Hải Ba lại vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người.

- Phi Tinh tông môn vừa đấu giá bảo vật cuối cùng hôm nay. Những vị khách nào đã sở hữu thứ mình yêu thích thì xin chúc mừng, những ai chưa may mắn chớ vội buồn. Sau đây, chúng ta sẽ đấu giá bảo vật của Vô Cực Kiếm Phái.

Đầu tiên là bí tịch võ công: Sơn Hà Kiếm – luyện thành đảm bảo có thể làm mưa làm gió, quét ngang giang hồ.

- Vô Cực tử chương môn tính đảo vách tường Nhị Thần Sơn bọn huynh à?

Trương Hàn Kiệt nhìn sang Đỗ Minh, lời nói mang theo chút mỉa mai nhưng chẳng ai trách vì mọi người đều hiểu hẳn vốn chẳng có ý nghĩ vậy.

- Không phải vậy. Vô cực kiếm phái thuở mới thành lập, chương môn đời đầu tiên là một kiếm sĩ đạt tới đỉnh cao kiếm pháp, khắp cõi không địch thủ.

Nghe nói vị tổ tiên đó đã nghiên cứu, sáng tạo ra rất nhiều bộ kiếm pháp siêu phẩm. Tuy nhiên, truyền đến đời này của chúng ta đã thất lạc không ít. Bản thân các đệ tử Nhị Thần Sơn cũng chỉ tu luyện những bộ nổi danh nhất trong số còn giữ lại. Đa phần đều luyện Vô Cực Kiếm Pháp – cũng là bộ kiếm độc đáo và lợi hại nhất trong số những bí tịch của tổ tiên.

Đến đời của chương môn Vô Cực Tử hiện tại, không biết vì sao ngài lại tìm về được những thứ đã mất. Vì vậy mới có sự việc mang chúng ra đấu giá hôm nay.

Đỗ Minh từ từ giải thích. Bản thân là đại đệ tử của Vô Cực Kiếm Phái, hẳn có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn với cao tăng tông môn, cũng vì thế mà hiểu vài chuyện sâu sắc hơn mọi người.

Tuy nhiên, so với hẳn thì Hiếu My cùng Lữ Tuấn mới gọi là đi guốc trong bụng Vô Cực Tử. Vì hẳn (VCT) là đại đệ tử của Hoan Hi thần luân hồi, nên việc tìm lại những đứa con tinh thần của mình đơn giản như trở bàn tay.

Sơn Hà Kiếm được các gia tộc và binh đoàn cạnh tranh quyết liệt. Sau đó, cũng được bán đi với giá không tưởng.

- Chương môn quả nhiên lợi hại. Cao Y Y không giấu diếm khen ngợi thần tượng của mình.

- Kế tiếp, chúng ta sẽ đến với một bộ Đạo pháp do Đạo thần Quân Trương chính đạt được trong một đại cơ duyên. Liệt Diễm Đạo Pháp – vô cùng thích hợp cho những người sử dụng bảo đao có hoả thuộc tính. Giá khởi điểm: 500 tinh hạch yêu thú cấp 8.

Cuối cùng, Hiếu My cũng đã rõ, tài sản của Vô Cực Kiếm phái từ đâu ra. Không chỉ có siêu phú kinh thương của bát trưởng lão mà còn có vô số bí tịch võ công của những đại năng trên dãy Hắc Sơn, đủ lật tung toàn bộ bờ nam Huyền Hải.

Vô Cực Kiếm phái đấu giá bảo vật của mình xong, đến phiên Hắc Nguyệt Phái đấu giá. Thứ họ đưa ra là những tinh hạch yêu thú cấp cao cùng linh thảo và tinh thạch.

Hiếu My đấu được 3 viên tinh hạch Thuỷ Thuộc tính, giao cho Trường An.

Phi Tinh Tông Môn đoạt được 1 quả trứng yêu thú phi hành Hoàng Phong điều. Ha ha. Cái giá quả không nhỏ. Cũng may là Hiếu My cũng sở hữu một quả trong tay nên cô cứ ung dung, vênh mặt hất cằm nhìn người người nuốt tiếc, thở than.

Minh Tâm đan phái đệ tử thì tranh được vài gốc thảo dược mấy ngàn năm, mặt của những đệ tử áo trắng sáng ngời như nắng mới. Ai ai cũng mãn nguyện, vui mừng.

Hải Bá đứng trên sân khấu cao, vui vẻ bao quát toàn thể Ngũ Trọng Lâu rồi ồ ồ lên tiếng:

- Vừa rồi là phần đấu giá bảo vật của tứ đại phái ở bờ nam huyền hải. Tiếp theo đây, Hắc Nguyệt Phái chúng tôi sẽ đấu giá bảo khí của những thần bí nhân gửi gắm. Đầu tiên là 1 sợi gân giao long dài 3 thước, có thể khiến cho mọi bảo khí tăng tính dẻo và độ đàn hồi. Giá khởi điểm là 100 viên tinh hạch yêu thú cấp 7.

- Đến rồi, đến rồi.

Hiếu My kích động la lên. Sau đó, cô nàng không ngừng hét gào gọi giá làm các huynh đệ chung quanh cũng choáng váng mặt mày.

Tiểu Phong Từ nhìn sang Trường An: Đây là “làm việc ổn trọng, ngày càng trưởng thành” mà đệ nói à?

Trường An mặt lạnh tanh, chỉ sang nam tử mặt đỏ hồng hạnh phúc đứng cạnh bên, hời hợt nói: Cái này huynh phải hỏi nhị sư huynh của chúng ta rồi. Hình như có người muốn rèn đúc bảo khí cho ai đó.

Thường Phong nhìn Lữ Tuấn rồi nhìn lại Hiếu My, lắc đầu: Chắc chắn, một bộ đáng hao sắc ngu muội. Tiếc thay, tiếc thay.

Hiếu My đang hăng như gà chọi, quay sang, đập cho hấn một cái làm hấn la lên oai oái.

Sau đó, cô mang tài sản của mình ra, đổi lấy gân giao long, nâng niu đặt vào trong không gian giới chỉ.

Hội đấu giá vẫn tiếp tục với những vật phẩm khác. Tuy sức hút không bằng bảo vật của tứ đại phái, nhưng ngẫu nhiên vẫn có thể gặp những thiên tài, địa bảo rất được hoan nghênh.

- Và vật phẩm áp trục của đấu giá hội hôm nay, là một mảnh tàn đồ, dù không trọn vẹn, cũng không biết kết quả dẫn đến đâu, nhưng chỉ bằng chất liệu trân quý để tạo ra nó, ta cũng có thể dự đoán được giá trị liên thành.

Hải Bá cho người giờ tám vải đỏ phủ bên trên khay bạc. Sau nó trầm trở quảng cáo tiếp:

- Mảnh tàn đồ này tạo ra từ da thần thú Huyền Vũ. Theo dự đoán, có thể sưu tập đủ 4 mảnh sẽ đạt được đại kỳ ngộ, đại cơ duyên. Chủ nhân của nó không muốn đổi bằng tính hạch mà chỉ muốn trưng của yêu thú phi hành.

Mời quý khách bắt đầu kêu giá.

Tiếng nghị luận xầm xì vang lên.

Đôi trướng yêu thú phi hành để lấy một mảnh tàn đồ. Đây là cái giá không nhỏ. Trướng yêu thú là một vật hữu hình, trong khi tàn đồ lại mang đến cơ hội mong manh vì chưa chắc có thể sưu tập đủ những phần còn lại. Đó là chưa kể đến, vận mệnh luôn chọn lựa người. Sơ sẩy một chút rất có khả năng vô phương tiếc hận.

Mọi người cân nhắc, trao đổi rất nhiều. Tuy nhiên, lại chẳng ai kêu giá.

Hiếu My nhìn Đỗ Minh, tò mò hỏi nhỏ:

- Đại sư huynh, từ đầu buổi đến giờ, sao không thấy các vị chương môn xuất hiện?
- Bốn đại chương môn rất ít khi tham gia những buổi đấu giá thế này, đa phần đều giao cho các trưởng lão cả.

Đỗ Minh vừa nói xong, đã nghe thấy âm thanh quen thuộc của Cửu Trường lão Cao Hàn lên tiếng:

- Vô Cực Kiếm Phái dùng 2 quả trứng Đại hồng điều đổi lấy tàn đồ.
- Phi tinh tông môn dùng 2 quả trứng Kim Trần Tước đổi lấy tàn đồ.
- Minh tâm đan phái dùng 2 quả trứng Bạch Phi Điều, xin được cạnh tranh cùng Vô Cực kiếm phái và Phi Tinh tông môn.

.....

- Oa, ai ai cũng đại gia cả. Hiếu My mở miệng thật to, suýt soa ngưỡng mộ. Sau đó quay sang các nam nhân bên cạnh, mở miệng hỏi:
- Đại hồng điều, Kim Trần Tước, Bạch Phi điều, con nào lợi hại hơn?

Mấy huynh đệ Đỗ Minh nhíu mày suy nghĩ, sau đó, Trương Hàn Kiệt mới chậm chậm trả lời.

- Đại Hồng Điều có sinh mệnh lực rất cao. Dễ nuôi hơn hẳn nhưng so về sức chiến đấu thì không bằng Kim Trần Tước. Bên cạnh đó, Bạch Phi Điều thì thua cả hai loài kia về sinh mệnh lực và sức chiến đấu nhưng lại khai mở linh trí sớm hơn, tư duy cũng tốt hơn.
- Ấc, vậy là môn phái chúng ta yếu thế hơn rồi. – Tiểu Phong từ lên tiếng. Sau đó mới khều khều Hiếu My: Muội còn quả trứng nào không?
- Chỗ này muội chỉ có hai quả trứng của Triều Vân hạch. Không biết có thể sánh được với chúng không?
- Tuy sức chiến đấu của Triều Vân Hạch không bằng các chủng tộc khác nhưng linh trí và tuổi thọ của chúng hơn hẳn các loài phi điều. Nếu như có thể mang ra đấu giá tàn đồ, cơ hội thắng lợi sẽ nhiều hơn. – Lữ Tuấn thành thật đưa ra nhận xét của mình.

Đỗ Minh trầm ngâm một lát rồi nhìn sang Hiếu My.

- Trần sư muội, ta sẽ tìm Cửu Trường Lão hỏi thử. Tạm thời muội đừng vội báo giá. Nếu Cửu trường lão đồng ý, ta sẽ gọi giá thay.

Nói xong, đại sư huynh đứng dậy, đi ra ngoài.

- Tỷ tỷ. Có phải tỷ định mang cặp trứng Triều Vân Hạc này về tặng nhị thúc không?

-Ồ. Tỷ định dưỡng cặp trứng này cho Đan viên của chúng ta. Biết đâu mai mốt có thể học theo chương môn, làm tiên nhân cười hạc. Ha ha.

Nhắc tới Tiên nhân cười hạc, mọi người lại thấy buồn cười. Cũng chỉ có Hiểu My mới dám nghĩ ra biệt danh cho vị chương môn cao cao tại thượng của họ.

Riêng bản thân Hiểu My lúc này lại nhảy nhót trong lòng, thầm biết ơn cái con đại ung biến thái kia. Nếu không vì sở thích quái dị của nó thì cô đã không hỏi to rồi. Ha ha. Một con chim trống đi sưu tập trứng chim xinh đẹp. Trời cao ạ. Cười chết mất thôi!

Cuối cùng, dù Hiểu My thật sự muốn mang hai quả Triều Vân Hạc ra nhưng cũng không có cơ hội.

Lãnh Nguyệt công tử dùng 1 quả trứng Hoàng Phong điều cùng 1000 viên tinh hạch yêu thú cấp 5, 500 viên tinh hạch yêu thú cấp 6 và 20 viên hạch yêu thú 7 đổi lấy tàn đồ.

Vị thần long đó suy nghĩ thật chu đáo a.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Hai năm sau

Đầu giá hội kết thúc tốt đẹp.

Hiểu My cùng các đệ tử khác trở về đại viện dừng chân của Vô Cực Kiếm phái.

Cả buổi tối gồng mình tranh tới tranh lui, ai ai cũng mệt mỏi. Hiểu My dùng qua chút thức ăn rồi tranh thủ tắm rửa. Xong, chui vào chăn, trùm mền, chuẩn bị ngủ.

- Tiểu Bạch, ngươi có biết tàn đồ đó ghi lại gì không?

- Không rõ nữa. Nhưng dùng da của Huyền Vũ để khắc thì đúng thật đáng để các cao thủ quan tâm. Suy cho cùng, mọi thứ trên đời này đều phụ thuộc vào hai từ duyên phận. Nếu cô vô duyên với nó thì tốn công tìm hiểu để làm gì? Nên tập trung đề cao thực lực của mình mới là chính đạo.

Xà Vương nằm trên tay Hiểu My, cái miệng nhỏ xíu liên tục khép mở. Nhưng nó nói một hồi chẳng nghe cô đáp lại. Tò mò bò ra quan sát thì nữ nhân vô tâm đã ngủ từ lúc nào.

- Haiz, không biết có nghe vào đâu không nữa. Tiểu Bạch nán chí lắc đầu.

Sáng hôm sau, khi Hiểu My thức dậy, mặt trời vẫn chưa nhô lên tới nóc nhà. Cô vội vã sửa soạn một chút rồi ra đại sảnh.

Mới vừa đặt chân vào cửa, đã thấy một phòng đông đảo, hội tụ đủ mọi người. Đạo Thần Quân cau mày nhìn tên đệ tử luôn đến trễ. Sau đó, giơ tay lên miệng, hắng giọng nói:

- Giao lưu hội lần này đến đây là kết thúc. Chúng ta may mắn đạt được giải nhất, cũng tìm được 2 tên nội gián nguy hiểm. Tuy nhiên, đáng buồn là Thái Thiếu Nam vẫn còn bất tỉnh, hôn mê.

Một lát nữa, chúng ta sẽ khởi hành về. Riêng Hiểu My, Trương An cùng Lữ Tuấn. Ba người được chương môn đặc biệt giao phó, tiếp tục ở lại Ma Lâm Thành. Trong thời hạn ba năm dù giải quyết xong công việc hay chưa thì đều phải trở về tông môn, không được chậm trễ.

Võ Thường Phong nghe xong, lập tức lên tiếng:

- Sư bá, cho đệ tử ở lại cùng bọn Hiểu My sư muội đi.

Trương Chính nhìn hẩn, không mặn không nhạt hỏi một câu:

- Từ thần sơn hiện tại đã vắng một Thái Thiếu Nam. Ngươi dù sao cũng phải trở về phục mệnh cùng Ngạo Thiên Quân lão đệ. Không thể để hẩn lo lắng a.

- Đúng rồi đó, sư huynh nên về com nước, giặt giũ cho nhị thúc của muội. Sẵn tiện, cho muội gửi theo hai quả Triều Vân hạc về làm quà, hi vọng nhị thúc sẽ không tức giận bọn muội nha.

Hiệu My lấy trướng yêu thú từ không gian giới chỉ của mình, trao cho Tiểu Phong Tử. Nhìn gương mặt của hắn ục ịch về không tình nguyện, cô nhỏ giọng dụ dỗ:

- Ba năm sau muội trở về, đảm bảo không thiếu những phần quà đặc biệt cho sư huynh. Yên tâm thay muội tròn đạo hiếu nhé!

- Có mới nói đó. – Vô Thường Phong nhướn mắt lên. Xem ra hắn là cam chịu bị dụ rồi.

Đỗ Minh tiến lên phía trước một bước, cung kính đứng trước mặt Đạo thần quân và Cửu Trường lão, cẩn trọng hỏi thăm cách sắp xếp của Vô cực kiếm phái đối với Thái Thiếu Nam sư đệ.

Trương Chính cũng không hề dỗi gât trả lời: Thiếu Nam đã được chương môn mang về Ngũ Thần sơn, giao cho Vô Ưu bà bà. Trường An cùng Hiệu My ở lại đây, nếu tìm được thuốc giải thì nhớ cho người báo tin về môn phái. Đây là chuyện khẩn cấp, chớ quên.

Đạo Thần Quân lại dặn dò thêm một số việc rồi dẫn các đệ tử xuất thành.

Vừa đến Thảo nguyên bên ngoài Ma lâm thành đã thấy Thập trường lão cùng Đại hồng điều đón đợi.

Đỗ Minh vọt người lên lưng đại điều rồi quay lại, nhìn Lữ Tuấn, giọng nói rất chân thành:

- Nhị sư đệ nhớ chăm sóc thật tốt bản thân mình và tỷ đệ Trần sư muội. Nếu có khó khăn gì, cứ truyền tin về Nhị thần sơn. Huynh sẽ lập tức đến trợ giúp. Hi vọng ba năm sau, có thể nhận được tin vui của hai người.

Lữ Tuấn cười đáp tạ. Chỉ là Hiệu My bên cạnh, mặt có chút đỏ lên.

Đại hồng điều mang theo đám người Vô Cực Kiếm Phái một đường bay lên cao rồi biến mất phía chân trời. Để lại sau lưng nó, ba thân hình vững chãi giữa bốn bề gió lộng, mùi cỏ non thơm ngát thoảng đưa.

Dần xuống xúc động của buổi chia tay, Lữ Tuấn quay qua nhìn Hiệu My, dịu dàng lên tiếng:

- Đi thôi. Các huynh đệ Thần Võ Binh đoàn đang đợi muội. Chúng ta đến gặp họ nào.

Hiệu My ừ khe khẽ, cùng hai nam tử bên cạnh đồng loạt xoay người.

Thần Võ Binh Đoàn – những tháng ngày ma luyện đen tối chính thức bắt đầu.

.....

Hai năm sau.

Trên bãi đất trống tại Ma Lâm Sơn mạch, một nhóm nam nhân năm ngã người trên mặt đất, người nào cũng quần áo xốc xếch, tiếng hít thở ồ ồ, mồ hôi tuông ra ướt đầm.

Một tên trong số đó có rường người, tiếng xương cốp kêu lên cộp cộp. Hắn nhìn sang nữ nhân đang vắt vẻo trên cây, giọng nói như van xin, cầu khẩn.

- Lão đại à. Hôm nay cho mọi người nghỉ sớm được không? Đêm nay trăng rằm, Ma Lâm Thành có tổ chức lễ hội, các huynh đệ cũng muốn ngắm trăng uống rượu, thưởng thức chút thú vui nhân sinh trần thế a.

- Phi Tiểu ca. Ta cũng muốn về sớm lắm, nhưng chỉ tiêu thu hoạch còn thiếu hai viên tinh hạch cấp 8 nè. Ai có thể mang ra được thì các huynh đệ được như ý ngay.

- Không phải chứ. Hôm nay chúng ta đã chém giết một bầy Tật phong sói và một bầy Kim mao hồ. Tinh hạch cấp 8 tuy không có nhưng tinh hạch cấp 7 dẫu dưới 10 viên. Tha cho mọi người một hôm thôi, được không? Lão đại khá ái, lão đại xinh đẹp, tuyệt đại mỹ nhân. ....

Hồ Phi Tiểu xô ra một tràn dài xu nịnh. Kết quả khiến cho Lữ Tuấn gần đó nheo nheo mắt, hạ xuống mệnh lệnh lạnh tanh, không chút cảm tình.

- Giải lao kết thúc. Mọi người khẩn trương tiến về trước 30 dặm. Nơi đó có một đầm lầy. Trong đầm lầy có Thanh Tâm Thảo mà Trường An cần. Ai mang về được có thưởng. Người nào đến chậm nhất bị phạt dọn nhà vệ sinh một tháng.

Nói xong, Nhị sư huynh cùng Hiệu My lắc người, lướt gió bay đi.

Đám nam tử của Thần Võ Binh Đoàn tròn trĩnh mắt nhìn vị quân sư nào đó đang giở trò ăn vạ, khi mũi tức giận. Sau cũng dè dặt cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, lập tức bật dậy, lướt gió đuổi theo.

Hình phạt dọn nhà vệ sinh một tháng cứ để dành cho cái tên khôn lanh không phải lúc còn đang ngây người chưa tỉnh đi thôi. Họ không dám tranh giành.

Nửa canh giờ sau.

Tại đầm lầy sâu bên trong Ma Lâm Sơn mạch, nhìn ba mươi mấy người đàn ông lần lượt đáp xuống đất. Hiểu My cong mắt, tự hào:

- Chỉ hai năm mà trình độ khinh công tăng lên rõ rệt. Huynh huấn luyện bọn họ rất vất vả.

- Mất tay? Lữ Tuấn ngu ngơ trước những ngôn ngữ kì lạ của Hiểu My.

Cô hi hi giải thích: Ý muội khen huynh là một sư phụ giỏi đó.

- À, ra vậy. Nhưng thật ra phần lớn là do chính bọn họ tự cố gắng đó. Kiên cường không thua kém muội bao nhiêu.

Trong lúc hai người huynh huynh muội muội khen nhau. Thì người cuối cùng trong đám nam tử cũng an toàn tiếp đất, dù bộ dáng xốc xếch đến thảm thương.

Hồ Phi Tiểu lầm bầm chửi bới:

- Tên khốn nào dám âm ông đây, ông mà phát hiện được thì đồ mà chạy trời không khỏi nắng a.

Không biết tên trời đánh nào rắc bột tề liệt lên người hắn. Báo hại hắn đau khổ, chật vật về sau cùng. Hắn thề với lòng, thù này không trả, không phải quân tử.

Hiểu My cố nén cười, đưa tay lên miệng, khù khụ ho khan.

- Các huynh đệ làm rất tốt. Tiếp theo, mọi người hãy quan sát thật kỹ đầm lầy phía trước, chú ý tìm kiếm. Thanh Tâm Thảo vốn có màu lam nhạt, hoa trắng hình trăng khuyết, lá thon dài, tron láng bùa xung quanh.

Đặc biệt chú ý, đây hồ có loài yêu thú thân mềm hai đầu, cực kỳ thích hút máu người. Tốc độ chúng lại rất nhanh. Mọi người nên tăng cường phòng hộ.

Lập tức bắt đầu.

Hiểu My nói xong thì phát tay ra hiệu. Toàn thể thành viên binh đoàn nhanh chóng lao lên. Tuy nhiên, vừa tới cạnh bìa hồ đã thấy mặt nước khản trương xao động. Vô số sinh vật màu đen, to lớn bằng bàn tay phóng lên, tấn công vào các vị trí hờ ra trên người bọn họ. Tiếng la oai oái dậy trời.

Vừa phải chiến đấu với yêu thú hút máu, vừa cạnh tranh với đồng đội, còn phải chú ý tìm được Thanh tâm thảo. Đây là bài huấn luyện về sự tập trung cao độ cùng khả năng phản ứng linh hoạt mà Lữ Tuấn đề ra.

Qua hai khắc, đã thấy Trần Đại Uy hồ hởi mang Thanh Tâm thảo vội vàng chạy tới, giơ ra trước mặt Hiểu My, ngoác miệng cười to:

- Ha ha, lão đại. Ta đã lấy được Thanh Tâm Thảo. Xin được dùng nó để đổi quà.

Hiểu My đón lấy, cất vào không gian giới chỉ, sau mới triệu tập toàn thể huynh đệ, xếp thành hai hàng.

Lữ Tuấn bước ra, xuất một chiêu Thái Dương Hạ Sơn. Vô số kiếm khí bén nhọn xuất hiện, bắn thẳng vào đám yêu thú xuất hiện xung quanh, bọn chúng không kịp kêu lên đã máu me tung toé. Hư không còn rung lên những dao động, ầm ầm một đôi cánh lớn phát ra những tiếng phật phật từng hồi.

- Thanh Phong kiếm của Nhị gia quả nhiên lợi hại. Kiếm Kỵ càng lúc càng siêu phàm rồi.

Không ngớt lời khen ngợi vang lên. Lữ Tuấn không nói gì, đưa mắt nhìn người trong lòng mỉm cười với hắn. Thanh phong kiếm bây giờ đã có phong thuộc tính, cấp độ tăng lên có thể sánh ngang với Như Ý Côn của Hiểu My, đều là bảo khí vô giá, trên đời khó cầu được. Càng quý hơn là tấm lòng của nữ nhân, không toan tính mà thành toàn cho nó. Chính vì vậy, Lữ Tuấn càng sử dụng, càng tâm ý tương thông, người và kiếm như hoà làm một.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Lễ Hội

Sau khi huấn luyện kết thúc, Binh đoàn Thần Võ thu đội, toàn bộ trở về đại bản doanh của họ là căn tiểu viện tại Ma Lâm Thành.

Mặc dù vẫn gọi là tiểu viện, nhưng qua hai năm, từ một tiểu viện tồi tàn, rách nát trước đây, trụ sở chính của binh đoàn đã là một đại viện khang trang với

rất nhiều phòng ốc ở cả bốn hướng nam, bắc, đông, tây. Hiểu My đã dùng một số tiền không nhỏ để mua lại các khu điền sản xung quanh, san lấp mặt bằng rồi cải tạo lại theo ý tưởng chính của cô, giữa cổ kính vẫn mang hơi thở hiện đại.

Khu vực phía đông là đại sảnh chính dùng để đón khách, cũng là nơi ở của Hiểu My, Lữ Tuấn cùng Trương An. Phòng ở rộng lớn, tao nhã. Phòng nào cũng có cửa sổ đón gió, đón nắng và khu vực ban công hướng ra khoảng sân vuông có hòn non bộ với xung quanh là các loại hoa của cả bốn mùa.

Kiếp trước, Hiểu My vô cùng yêu thích các Villas, Resort tại thành phố biển, vì thế, kiếp này cô mang hơi thở của chúng vào kiến trúc của khu vực phía đông.

Còn nhớ, lúc đưa ý tưởng ra, dù cho người thợ xây dựng lành nghề nhất tại Ma Lâm Thành cũng bối rối, ngần ngại. Bản thân cô phải tốn không ít nước bọt giải thích tới lui, đồng thời, phải thân chinh ra công trường suốt quá trình xây dựng từ ngày khởi công cho đến khi hoàn thành. Kết quả, dĩ nhiên không ngoài mong đợi. Ai ai cũng tấm tắc ngợi khen còn bản thân cô thì hết mực hài lòng.

Khu vực phía tây là phòng ở của lực lượng nòng cốt nhất của binh đoàn thần võ. Vì thế, phòng ở rất kiên cố, phong cách mạnh mẽ, khí thế, phù hợp với các đại hán lưng rộng, sức to.

Ngoài ra, nơi này còn có một luyện võ đường với diện tích bằng một sân cỏ nhân tạo và một đại sảnh thiết kế theo kiểu hội trường với sân khấu lớn và các dãy ghế cao thấp phân tầng bên dưới. Đây là nơi hội họp của binh đoàn thần võ, cũng là nơi học tập, sinh hoạt chung của tất cả các thành viên già trẻ trong tiểu viện này.

Khu vực phía nam là nơi ở của bọn trẻ hai năm trước được thu nhận.

Nơi này Hiểu My cho xây dựng giống như một trường học thu nhỏ với hai khu ký túc xá nam, nữ riêng biệt. Phía trước có bốn phòng học, mỗi phòng đều bố trí bàn ghế và bục giảng y chang hiện đại.

Đặc biệt, bọn nhỏ còn có một phòng giải trí với một số trò chơi rèn luyện cơ bắp, thể lực và một thư phòng rộng lớn theo kiểu thư viện ở thế kỷ 21. Trước sân là một vườn nho đã kết trái lúc lỉu mỗi độ vào mùa.

Khu vực phía bắc là nông trại mini với vườn rau, ao cá, chuồng chiến mã... và không ít những ngôi nhà nhỏ dành cho gia đình riêng, ví như gia đình Bào quân gia chẳng hạn.

Một năm trước, Hiểu My đã nhờ Vô Tâm đại sư bào chế thêm vài viên sinh cơ đan. Loại đan dược thiên cấp này từng làm mưa làm gió ở hội đấu giá. Nhưng vì do “sư phụ” yêu cầu, Vô Tâm đại sư nhiệt tình huy động sức người, sức của để hoàn thành nhiệm vụ mà không chút oán than.

Hiểu My nhận được 2 viên bảo đan, không ngần ngại, tặng cho Bào thúc một viên, giúp Bào thúc hồi phục lại cái chân đã mất. Sau đó, Thần Võ Binh đoàn tuyến nhận một số phụ nhân bản thân trong sạch, chất phát, hiền lành, vào lo cơm nước, giặt giũ cho toàn thể binh đoàn.

Trong đó, nổi bật nhất là Chu thẩm. Một phụ nữ goá bụa, không nơi nương tựa nhưng lại có tài nấu nướng không thua các bếp trưởng của khách sạn 5 sao.

Không biết cơ duyên thế nào mà Chu thẩm lọt vào mắt xanh của Bào quân gia, qua ít thời gian thì họ thành giai ngẫu. Đây là hi sự đầu tiên được tổ chức tại tiểu viện.

Ngoài gia đình đại quân gia, phía bắc còn có gia đình nhỏ của Lâm thúc, chuyên nuôi dưỡng, huấn luyện chiến mã, gia đình của Điều thẩm, chuyên trồng trọt và hỗ trợ cơm nước cho các huynh đệ nơi đây.

Tóm lại, tiểu viện của Thần Võ Binh Đoàn bây giờ đã hoàn toàn lột xác. Vừa mở rộng quy mô lại vừa ấm áp, an bình. Cứ như một thôn trang biệt lập giữa Ma Lâm Thành, kiên cố, vững vàng giữa gió táp, mưa sa hay bên ngoài huyết tinh lưu đấu.

.....

Vào lúc này, khi màn đêm buông xuống, mặt trăng tròn vành vạnh, soi ánh sáng của mình xuống toàn bộ Huyền Thiên đại lục. Cả không gian của hoa viên rộng lớn khu vực phía đông lại được thắp thêm vô số ngọn đèn lồng, lung linh, rực rỡ chẳng khác nào lễ hội Nguyên Tiêu ở phố cổ Hội An.

Toàn bộ các thành viên của binh đoàn thần võ đều an vị quanh các bàn tròn thưởng tiệc, ngắm trăng, nói cười hoan hỉ.

Chu thẩm cho người dọn lên món chè trôi nước ngũ sắc ngào ngọt hương thơm.

Tay nâng bát rượu, Hiểu My vui vẻ nhìn mọi người, cất giọng nhẹ nhàng.

- Nhân sinh đắc ý, có gì quan trọng hơn được cùng người thân, huynh đệ đoàn tụ đêm trăng rằm. Đây là điều vô cùng bình dị nhưng với không ít người lại là nỗi khát khao vô giá, khó cầu.

Ta hi vọng, sau này, mỗi tháng, mỗi năm đều có thể cùng mọi người uống rượu, ngắm trăng, trao đổi những mẫu chuyện vụn vặt, lật vật.

Hi vọng binh đoàn ngày càng phát triển. Chỉ cần mọi người trên dưới một lòng, một ngày nào đó chúng ta có thể quét ngang toàn bộ Huyền Thiên đại lục

này.

- Huỳnh đệ đồng lòng, quét ngang Huyền thiên đại lục.

Cả hoa viên rền vang câu nói đầy hào khí, quyết tâm. Mọi người đồng loạt nâng ly, ngửa đầu uống cạn.

Buổi tiệc diễn ra hơn một canh giờ. Đến khi trăng lên cao, mới tiệc tan, người giải tán. Bào thúc hô hào dọn dẹp, đám trẻ được lệnh trở về phòng. Bọn Trần Đại Uy dẫn theo những nam tử cô đơn ra đường xem hội.

Hồ Phi Tiểu cùng ba đệ tử Vô Cực Kiếm Phái cũng rủ nhau ra phố. Lúc này, Hiểu My đã ngà ngà say. Tuy bước chân ngã nghiêng, xiêu vẹo nhưng tâm tình lại cực kỳ tốt. Hết lời mọi người đi phía đông lại sai bước đến phía tây. Hai năm sống ở đây, các ngã ngách, đường phố ở Ma Lâm Thành, mỗi nữ tử tự xem mình như thổ địa.

Khi nhóm người của cô xuất hiện trên phố, lập tức thu hút không ít ánh mắt chăm chú dõi theo. Nhưng chủ yếu là các cô gái đặt ánh mắt của họ trên thân ảnh ba nam tử. Một người tóc bạch kim, đôi tai nhọn kết hợp với ngũ quan hoàn mỹ và biểu cảm hờ hững, lạnh nhạt như trích tiên. Một mỹ nam áo xanh với nụ cười áp áp, dịu dàng, lúc nào cũng ôn hoà, nho nhã đúng chuẩn tình nhân trong mộng của các cô nàng.

Bên cạnh họ còn một nam tử áo vàng, miệng treo nụ cười câu hồn đoạt phách, mắt lấp lánh như hồ ly luôn dõi nhìn bốn phía. Thỉnh thoảng, còn phe phẩy cây quạt lông vũ, khẽ gạt đầu với các chị em khiến chung quanh tiếng hít khí, hò reo vang lên từng hồi.

Tự thấy bản thân không người chú ý, Hiểu My vô cùng bức bối. Cô kéo tay áo Trường An, kê mặt mình sát vào ngọc diện khiến khối người ghen tỵ. Giọng khó chịu, lầu bàu:

- Đệ đệ, đệ nói tỳ biết, bộ dạng này của tỳ có phải xấu lắm không? Sao không ai thèm ngó ngang tới tỳ vậy?

Trường An dờ khóc dờ cười, kéo tay áo mình khỏi tay tỳ tỳ, dỗ dành lên tiếng:

- Tỳ rất đẹp. Tỳ là giai nhân đẹp nhất mà đệ từng thấy. Chẳng qua lạ họ không có mắt nhìn người thôi!

- Lão đại à. Khắp chốn này, ai mà không biết cô là đại boss của Thần Võ Binh Đoàn. Người hâm mộ cô không ít đâu. Chỉ là họ không đủ can đảm để nhìn ngắm công khai.

Hồ Phi Tiểu cười cười lên tiếng. Hai từ “đại boss” này là do Hiểu My lúc cao hứng thốt ra, chủ yếu là tự ví vị trí đặc biệt của mình giữa một đàn nam tử bên cạnh. Nghe riết thành quen. Mà không chỉ các huynh đệ bọn hắn quen. Thậm chí, các võ sĩ ở Ma Lâm Thành mỗi khi nhắc tới vẫn dùng nó để ám chỉ nữ nhân cao quý nhất của binh đoàn Thần Võ.

- Hà, sao lại không dám? Giọng Hiểu My nhura nhưa, nghi ngờ.

- Há há. Đây là một đại bí ẩn. Nghe nói người nào từng nhìn qua lão đại cô, nếu thành kính thì thôi, bằng buông lời bất lợi thì một hoặc hai hôm sau đều lâm vào xui rủi, nam thì té ngã, gãy tay, gãy chân. Nữ thì mặt đột nhiên nổi mụn, ngứa ngáy khắp người.

Giang hồ còn đồn đại rằng bản thân cô có phép thuật cao cường, thần thông quảng đại nên càng thêm kính sợ. Vì thế mà chẳng người nào can đảm nhìn thẳng vào lão đại cô đâu.

Mặt Hiểu My dần ra, quay sang Lữ Tuấn, mắt ngoài nghi trợn trắng: Không phải khoa trương như vậy chứ. Đừng nói với muội đó là kiệt tác của huynh nha?

Lữ Tuấn nhìn cô, khoác tay phủ nhận.

Lúc này, đoàn người đang đứng trước một gian hàng đèn lồng rất đẹp. Hiểu My vô tình nhìn thấy một chiếc đèn kiểu dáng rất xinh nên không tiếp tục xúng xính đề tài này nữa.

Cô bước thẳng đến chỗ ngọn đèn. Vị chương quỳ lập tức tiến lên:

- Trần cô nương, đây là tuyệt phẩm của chỗ chúng tôi, tìm khắp Ma Lâm Thành cũng không có được cái thứ hai tương tự. Cô nhìn xem, đây là hoa sen tịnh đế bằng lụa trắng, mỗi cánh hoa lại phon phớt viền hồng. Khung đèn bằng xương Kim hải tượng nhuộm vàng, khám tinh hạch yêu thú thủy thuộc tính, đảm bảo ngọn đèn luôn nổi khi đặt trên nước toàn bộ thời gian.

Quý nhất là mỗi cánh hoa đều có hoa văn mờ ảo. Những khi ngọn đèn được thắp lên, soi vào nước sẽ tạo ra được một bức tranh lay động lòng người.

Mời cô đến đây, tôi sẽ chiếu cho cô xem thử.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Vô Trần

Nói xong, vị chương quỳ mang ngọn đèn đặt vào một chậu nước rất to rồi thấp lên ngọn nến bên trong. Ánh sáng bắt đầu toả ra xung quanh, xuyên qua những cánh hoa rồi chiếu lên mặt nước, tạo ra những bức tranh phong cảnh vô cùng sinh động.

- Quả là kiệt tác. Ta rất thích. Lão bản, ngọn đèn này bán thế nào?

- Không phải bán, ngọn đèn này dành tặng cho người hữu duyên. Chỉ cần làm được một bài thơ vừa lòng chủ nhân của nó, cô sẽ nhận được.

Vị chương quỳ vội vàng giải thích cho Hiểu My và cả nhóm đông đang nhón nháo xung quanh. Những giọng nói khác nhau trong đám khách nhân lập tức lên tiếng:

- Không cần thơ hay, chỉ cần hợp ý chủ nhân của nó à?

- Phải.

- Mỗi người làm bao nhiêu bài cũng được à?

- Mỗi người chỉ có một cơ hội.

.....

Khách nhân lần lượt hỏi, chương quỳ lần lượt trả lời. Cứ vậy vài vòng, cuối cùng, cũng có người tình nguyện mở đầu:

- Tại hạ Tiêu Minh, xin chọn bức tranh trên cánh hoa này làm một bài thơ.

Nói rồi, tay hắn chỉ vào một bức tranh, vẽ cảnh núi non hùng vĩ, đầu gập gù, giọng khê ngân nga. Chỉ là Hiểu My không hiểu lắm về thơ cổ. Vả lại, trong người cũng có chút men say, nên nghe người ta đọc thơ, chẳng khác nào như nghe một bài bolero ru ngủ.

Cứ thế, mơ mơ màng màng, đến lúc một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, cô mới giật mình tỉnh lại.

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ, mau tỉnh dậy mà ủng hộ nhị sư huynh. Huynh ấy đang cố gắng vì tỷ kia.

Hiểu My cố gắng banh cặp mắt mình thật to, nhìn thân ảnh áo xanh nổi bật giữa biển người phía trước.

Lữ Tuấn chậm chậm tiến lên, phong thái ưu nhã, tác phong trác tuyệt.

- Tại hạ xin chọn bức tranh rừng đào này làm một hủ khúc, tạm đặt tựa đề là Mộng Hồng Trần, hi vọng có người tao ngộ xúc cảm như nhau.

Giai nhân lạc giữa rừng đào

Giữa mùa hoa nở, ngạt ngào hương bay

Ngỡ rằng ta vẫn đương say

Nhắm nàng - mây trắng sà vào nhân gian.

Linh hồn một chút mơ màng

Tương tư từ thuở ngõ ngang nhìn nhau

Gió xuân khe khẽ đôi đầu

Long lanh đáy mắt, nhuộm màu nhớ mong.

Lặng nghe sóng dậy trong lòng

Lặng nghe nhịp đập tim hồng chợt xa

Xin em một chút nỡn nà

Điểm lên chiếc áo phong ba nửa đời.

...

Đào hoa, cứ thế tuông rơi

Như nàng cứ thế, chẳng lờ quay lưng!

Đuổi theo, chân lại ngập ngừng

Chỉ còn vạt áo lưng chừng trời bay.

Ta về núm giữ trong tay

Một vùng ký ức tựa mây nhẹ nhàng

Mang tâm sự, gửi cung đàn

Hồng trần một giấc mộng vàng vừa tan...

Toàn bộ khán giả đều lặng yên nghe soái ca dùng thơ thay tiếng lòng của người trong cảnh. Đến lúc đọc xong, họ mới vỗ tay rào rào. Người gật đầu, tấm tắc khen, người lên tiếng, chê bai nhỏ nhỏ... Chỉ có Hiểu My là mắt mở to, mặt đầy vẻ nghi hoặc:

- Nhị sư huynh, huynh làm thơ thì cứ làm thơ, sao lại nhìn muội hoài làm gì? Mặt muội có gì trên đó sao?

Mồ nữ nói xong còn giờ tay chà chà lên mặt. Khổ cho Trường An và Hồ Phi Tiểu bên cạnh, muốn bịt miệng cô nàng cũng không kịp. Uống rượu hại người a...

Nghe được câu hỏi của Hiểu My, Lữ Tuấn có chút đơ ra trong cái nhìn thương cảm của đám đồng xung quanh.

Bóp..... Bóp..... Bóp.....

Bất chợt, ba tiếng vỗ tay thật lớn cùng một giọng nói lớn tiếng vang lên:

- Không gặp vài năm, không ngờ Lữ sư đệ cũng tìm được hồng nhan tri kỷ cho mình, lại còn là một người vô cùng thú vị.

Lữ Tuấn ngẩn ngơ nhìn nam tử áo trắng từ trong quầy hàng thong thả bước ra. Sau đó, hắn rất ngạc nhiên lẫn chút vui mừng không giấu được.

- Vô Trần sư huynh.

- Đã lâu không gặp. Sư đệ khoẻ!

Lạc Vô Trần tiến về phía các sư đệ, sư muội của mình. Đôi giày xanh thẫm dừng lại trước Hiểu My, giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- Đây chắc hẳn là Trần sư muội và Trường An sư đệ rồi. Rất hân hạnh gặp mọi người ở đây.

- Hả, đại ca này biết ta sao? Hiểu My nhìn người đối diện, trong đầu hiện ra vô số dấu chấm hỏi to đùng.

- Ha ha ha, sư muội nổi tiếng vậy, sao ta lại không biết. Hơn nữa, người có thể mang ngọc bội gia truyền của Lữ Tuấn sư đệ bên thân thì ngoài Trần Hiểu My, ta cũng không nghĩ ra còn có cô nương thứ hai.

- Há há. Hiểu My nghe vậy, toét miệng cười. Tay sờ lên ngọc bội phi thủy đeo bên hông gần 10 năm nay, cảm giác quen thuộc đến nỗi, tưởng như đồ vật của mình mà quên đi nguồn gốc xuất xứ của nó, quên đi sứ mệnh nặng nề của nó.

Đưa mắt nhìn sang nhị sư huynh mặt hơi hồng hồng bên cạnh, cô nhún miệng cười. Mắt long lanh chứa chan một phần tình cảm mà người ngoài cuộc vô tình cũng có thể nhận ra.

- Vô Trần sư huynh, sao huynh lại ở đây?

- Ta chỉ vừa đến Ma Lâm Thành sáng nay. Định đến Thần Võ binh đoàn tìm mọi người nhưng lại nghe nói sư đệ dẫn các huynh đệ vào Ma Lâm sơn mạch huấn luyện. Tựa tiện đi dạo vài vòng, sẵn ghé gian hàng này, tìm người hữu duyên kết giao bằng hữu.

Không ngờ đệ có thể dựa vào bức tranh ta mà làm thành một thi khúc như vậy. Xem ra, không tặng ngọn đèn này cho đệ là không được rồi.

Lạc Vô Trần nói xong, quay sang, bảo chương quầy mang ngọn đèn từ trong nước ta, lau khô rồi giao vào tay Lữ Tuấn.

- A, hoá ra sư huynh là chủ nhân của chiếc đèn này. Tài nghệ tuyệt diệu như vậy, thật khiến người đời ngưỡng mộ.

Hiểu My nhìn ngọn đèn trên tay vừa được Lữ Tuấn chuyển sang, mắt hí hí, miệng ngọt xót mở lời.

- Huynh ấy còn là chủ nhân của toà đại viện tại Hải Băng Thành, cũng là tác giả của bức tranh sơn thủy kèm bài thơ “Dừng chân giữa chốn hồng trần” mà muội ngưỡng mộ nữa đó.

Lữ Tuấn tự hào giới thiệu vị sư huynh tài hoa hơn người của mình. Sau đó, mời Lạc Vô Trần cùng mọi người trở lại đại bản doanh của binh đoàn Thần Võ, để lại đám đồng thần thờ, nuôi tiếc nhìn theo. Hiểu My lúc đó cũng không rõ là họ nuôi tiếc vì không được tiếp tục chiêm ngưỡng ngọn đèn hay nuôi tiếc vì bốn đại soái ca đồng thời đi mất. Haiz. . .

.....

Sáng hôm sau, khi mặt trời vượt qua đỉnh ngọn trúc ngoài hoa viên, Hiểu My mới xoay người, xuống giường làm vệ sinh buổi sáng.

Một đêm ngon giấc làm tinh thần cô nàng cực kỳ tốt, sắc mặt tươi tỉnh, miệng lẩm nhẩm một ca khúc mà kiếp trước cô nàng say mê không ít.

Vừa mở cửa phòng bước ra đã thấy Trường An bụng canh nóng xuất hiện.

- Tỷ uống chén canh đi rồi hãy ra ngoài. Giờ này chắc nhị sư huynh cùng Vô Trần sư huynh còn luyện kiếm chưa xong đâu.

Những lúc như thế này, Hiểu My luôn ngoan ngoãn nghe lời. Cảm thấy rất hạnh phúc vì có một đệ đệ vô cùng chu đáo, hiểu chuyện. Chẳng bù thằng em chết bầm hồi kiếp trước của cô. Suốt ngày lười biếng, ham chơi lại hay bắt nạt chị gái của mình.

Người so với người, thật khác xa nha.

Uống canh xong, hai tỷ đệ dẫn nhau ra ngoài, đi một vòng khắp khu vực phía đông cũng không thấy bóng người nào xuất hiện.

- Cảm giác cứ là lạ thế nào ấy. Đệ có thấy hôm nay vắng lặng lắm không?

Trường An gật đầu đồng ý. Sau đó, hai người đi qua hành lang gấp khúc, đến khu vực phía tây.

Mới vừa đến gần hội trường chính đã thấy Chu thâm lăng xăng từ một hướng khác đi tới. Trên tay là một khay trà bốc lên hơi nước hoà mùi hương thơm ngát.

Nhìn thấy hai tỷ đệ Hiểu My, Chu thâm vội đứng lại, cúi đầu chào:

- Đại tiểu thư, đại thiếu gia. Nhị gia cùng Vô Trần công tử đang ở bên trong hội trường. Mời hai vị vào trong.

Hiểu My gật đầu với phu nhân quản gia, sau đó mới lên tiếng hỏi:

- Tất cả những người khác cũng bên trong à?

- Dạ vâng.

- Vậy ta không vào đâu. Có nhị sư huynh ở đó là ổn rồi. Tỷ đệ tôi đến thăm bọn trẻ một chút. Khi nào tới giờ cơm trưa sẽ quay lại.

Nói xong, hai tỷ đệ cô nhấm khu vực phía nam đi tới. Bọn trẻ giờ này đều ngoan ngoãn học bài. Thấy gương mặt quen thuộc xuất hiện ngoài cửa lớp, cả đám lập tức đứng dậy, cúi đầu chào.

- Kính chào Lão đại. Kính chào Trần sư phụ.

- Ngoan lắm! Hiểu My ha ha cười.

Hai năm nay, Trường An thường xuyên giảng dạy về y dược cho đám nhóc. Bọn chúng đều rất tôn sùng vị lão sư trông thì lạnh nhạt nhưng lại rất sâu sắc này.

- Mấy đứa đang học sách gì đấy?

Hiểu My ngồi ở phía trên bục giảng, ra dáng một cô giáo, nhiệt tình nhìn xuống học trò mình.

- Thừa lão đại. Giờ này là giờ học của Hồ lão sư. Nhưng Hồ lão sư lại đi nghe Vô Trần lão sư giảng bài nên giao cho mọi người tự đọc sách ạ.

Một đứa bé hơn 10 tuổi, đứng dậy khoanh tay trả lời.

Hiểu My nhận ra nó. Thằng bé này là Tiểu Hứa, cán sự trưởng của lớp học. Một đứa bé khá lanh lẹ và có năng khiếu về kiếm thuật rất cao. Lữ Tuấn cũng khen ngợi nó trước mặt cô vài lần.

Ngoài Tiểu Hứa, trong đám nhóc này còn có một đứa trẻ có trí nhớ rất tốt, tính tình cũng rất cẩn thận. Nó được xem như đệ tử tâm đắc nhất của Trường An. – Tiểu Loan – hiện đang theo đệ đệ của cô thỉnh giáo.

Tiếc nhất là, mấy mươi đứa trẻ, nhưng không đứa nào chọn học côn pháp cùng cô. Tội nó ngưỡng mộ Nhị Sư huynh với Thanh Phong Kiếm ngang dọc bầu trời.

Nguyên nhân này cũng xuất phát từ lần gặp gỡ đầu tiên của Hiểu My cùng bọn trẻ. Khi chứng kiến Lão đại thi triển côn pháp, chiêu thức mạnh mẽ, thần kỳ, lửa ào ào sáng rực. Bọn chúng hâm mộ như thần. Nhưng khi nghe tới Như Ý Côn của cô nặng ngàn cân. Cả bọn lại lắc đầu bỏ buộc. Chúng không có thần lực như lão đại a.

Ở lại với bọn trẻ cả buổi. Hơn canh giờ sau, nhị tử của Diêu Thắm đến mời Hiểu My cùng Trường An về chính sảnh dùng cơm. Đám người Nhị gia đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tin tức dây Hằng Sơn

Lúc Hiểu My về tới chính sảnh, đã thấy Lữ Tuấn, Vô Trần đang nâng chung đối ẩm. Trên bàn thức ăn đã được dọn ra, nhưng không ai đụng đũa. Chắc hẳn là đợi tỷ đệ cô.

Gật đầu xem như chào hỏi, Hiểu My nhanh chóng vào vị trí của mình.

- Xin lỗi vì đã khiến mọi người đợi lâu. Nào nào, cùng dùng bữa, chúc mừng đệ tử Vô Cực kiếm phái được ngày hội tụ.

Nói rồi, cô nàng đơn đũa, nhiệt tình một bộ dáng chủ nhân. Gắp thức ăn cho Nhị sư huynh, lại gắp thêm ít thịt cho vào bát của đệ đệ.

- Vô Trần sư huynh, mời huynh tự nhiên, xem như đây là nhà của mình, đừng khách sáo, đừng khách sáo a.

- Cảm ơn Trần sư muội. Sư muội quả là người hài hước, cởi mở. Hèn chi mà Lữ Tuấn sư đệ quên cả tông môn cũng nhất quyết ở lại đây. Ta cũng rất tán thưởng tính cách phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết của muội a.

Lạc Vô Trần nhìn Hiểu My rồi lại nhìn gương mặt hạnh phúc của Lữ Tuấn. Xem ra cảm tình hai người này không phải sâu sắc bình thường.

Bữa cơm diễn ra hơn nửa canh giờ thì kết thúc. Trong khi Bào thúc cho người dọn bàn xuống thì bốn người sang phòng trà nhỏ kế bên, thưởng thức chút Trúc điệp thanh cho tiêu thực.

Cầm tách trà, đưa lên miệng khẽ nhấp một chút rồi đặt xuống bàn. Vô Trần lấy một phong thư từ trong tay áo, giao cho Hiểu My, giọng trầm thấp lên tiếng:

- Ta đến đây theo lệnh của chương môn. Sẵn tiện, mang thư của Ngao Thiên Quân sư thúc cho Hiểu My sư muội.

- Đa tạ sư huynh.

Hiểu My tuy không phải lần đầu tiên nhận được thư nhà của nhị thúc, nhưng cảm xúc vẫn mừng rỡ không thôi. Cô vội vàng mở thư ra xem, từng dòng từng chữ chẳng hề bỏ sót.

Lữ Tuấn mỉm cười nhìn cô rồi quay sang vị sư huynh áo trắng, giọng hỏi mang theo lo lắng cho môn phái của mình.

- Sư huynh, Phải chăng chương môn có nhiệm vụ gì giao cho bọn đệ?

- Phải. Sắc mặt Vô Trần lập tức nghiêm túc hẳn lên: - Chuyện liên quan đến Thái Thiếu Nam sư đệ. Vô Ưu bà bà đã nghiên cứu rất kỹ về độc tính trên người của đệ ấy, phát hiện chỉ cần tìm được hai loại linh dược quý sẽ có khả năng điều chế được thuốc giải.

- Sao? Có thể điều chế được thuốc giải? Sư huynh, hai loại linh dược đó là gì?

Nghe nói tình hình Thái Nam có hi vọng, cả ba người Hiểu My liền khẩn trương, kích động hẳn lên.

- Chân long tinh huyết và Hộ tâm hoa.

- Chân long tinh huyết và Hộ tâm hoa?

Giọng Trường An lập tức vang lên.

- Trường An sư đệ, đệ biết chúng?

- Phải, trước đây đã từng nghe Vô Ưu bà bà nhắc qua, nhưng đệ cứ nghĩ hai loại này chỉ có trong truyền thuyết?

- Không phải. Vô Trần lên tiếng khẳng định. Ta đã du hành khắp cả bờ nam Huyền Hải này, và từng nghe nhắc qua hai loại kỳ dược trân quý đó.

Chân long thật sự tồn tại. Chúng ở bờ Bắc Huyền Hải. Còn Hộ Tâm hoa, nghe nói, chúng có thể xuất hiện tại Quỳnh Lâm sơn mạch.

- Bờ Bắc Huyền Hải – vấn đề đi lại khó khăn, chúng ta chỉ có thể đến sau. Trước mắt, tìm Hộ Tâm hoa trước hết. Nhưng Quỳnh Lâm Sơn mạch nằm ở đâu?

Hiếu My nghi ngờ nhìn sang ba nam tử bên cạnh. Nhưng khi nghe Lạc Vô Trần ngưng trọng trả lời: Bờ Bắc Huyền Hải, mặt cô nàng lập tức đơ ra.

- Muốn đến bờ bắc Huyền Hải, chúng ta phải cần yếu thú phi hành, nhưng muốn dùng Đại Hồng Điều muốn băng qua Huyền Hải mênh mông, quả thật nguy hiểm.

- Vậy còn cách nào khác không?

- Có. Dùng Truyền tống trận?

- Vô Trần sư huynh, Huyền Thiên đại lục có truyền tống trận thật à? Sao bọn muội chưa bao giờ nghe nói tới?

Lữ Tuấn này giờ im lặng nghe mọi người trao đổi. Giờ nghe tới nghi vấn của Hiếu My, mới chậm chậm trả lời:

- Theo huynh được biết, Truyền tống trận thật ra là một không gian trận pháp siêu cấp lớn. Và nơi sở hữu trận pháp ở bờ nam huyền hải này, chỉ có duy nhất một nơi: Mật thất Lữ Gia – Bạch Nhật Thành.

- Hà? Vậy là đơn giản rồi. Huynh là gia chủ kế nhiệm của Lữ Gia, chỉ cần huynh muốn, việc mở cửa mật thất đơn giản như đang giỡn thôi.

Nhìn đáng vẻ nhẹ nhõm trên gương mặt Hiếu My, đáy mắt nhị sư huynh thoáng qua một chút u buồn:

- Muội vui mừng quá sớm rồi. Muốn mở cửa mật thất không phải chỉ mình ta là mở được. Chìa khoá khởi động trận pháp truyền tống trong tay ta, nhưng chìa khoá mật thất lại nằm trong tay của năm vị thái thượng trưởng lão của Lữ Gia. Với tình hình hiện tại, không biết họ ngã về phe ai. Ta thật không lạc quan như muội.

Hiếu My bước tới cạnh bên, vỗ vai của hắn, ha ha cười:

- Chuyện nhỏ. Nếu họ không giao thì ta cướp. Huynh cứ yên tâm nhìn muội trở tài, đảm bảo mọi chuyện sẽ thuận lợi, thành công.

- Ha ha ha. Trần Sư muội quả nhiên thú vị a!

Bốn người thảo luận trong phòng trà cả một buổi. Sau đó mới thống nhất kế hoạch khởi hành tìm trận được.

Bạch Nhật Thành là một thành trì rộng lớn tại Nam Phương Thành. Từ phía tây sang phía nam, dù chọn bất cứ con đường nào, cũng phải qua Hư Không Thành của Đông Phương Nhục. Tạm thời, Lạc Vô Trần sẽ đến đó trước. Ở đấy, hắn có bạn là thú nhân, có thể làm người dẫn đường.

Hiếu My cùng Trường An sẽ vào Ma Lâm sơn mạch đón tiếp Bạch. Hai năm trước, nghe nói Hiếu My tạm thời ở lại, nó quay về địa bàn của Ngân Nguyệt Xà, dặn cô khi nào rời khỏi thì phải đến đó tìm. Sẵn tiện, Hiếu My cũng muốn gom thêm một ít tinh hạch và linh dược cần thiết cho chuyến đi.

Lữ Tuấn thì sắp xếp mọi chuyện tại binh đoàn Thần Võ. Lần này, họ sẽ dẫn theo đám huynh đệ Trần Đại Uy đến Bạch Nhật Thành hỗ trợ. Đại bản doanh chỉ còn người già và trẻ nhỏ. Dù sao cũng phải đảm bảo cuộc sống và an toàn cho bọn họ.

Sau khi phân công nhiệm vụ, bốn người mới rời khỏi phòng trà.

.....

Mười ngày sau.

Một đoàn người xuất hiện trong Ma Lâm Sơn Mạch, càng lúc càng đi sâu tìm đến địa bàn của Ngân Nguyệt Xà.

- Lão đại, vùng đất này càng ngày càng kỳ quái. Giữa xung quanh rừng rậm lại xuất hiện một sa mạc các trắng, cây cối héo khô.

Hồ Phi Tiểu nhìn nữ nhân duy nhất trong đoàn, lầm bầm lên tiếng.

- Tìm nơi dừng lại. Ta có chút chuyện riêng cần giải quyết. Một lát nữa, ta sẽ đi tìm mọi người.

- Nơi nguy hiểm thế này, cô đi một mình không sao chứ?

- Không sao, không sao. Trường An, đưa các huynh đệ đi tìm một ít linh dược và tinh hạch yêu thú. Càng nhiều càng tốt.

Trường An vốn biết rõ ý định của Hiếu My. Không nhiều lời liền gật đầu đồng ý rồi cả đám nam tử xoay người rời khỏi.

Đến khi bóng dáng của họ hoàn toàn biến mất, cô mới dám cất tiếng gọi to:

- Tiểu Bạch. Ta đến rồi.

Chưa đầy 5 phút sau, mặt đất dưới chân xuất hiện nhiều dao động. Một thân hình to lớn phá cát vọt lên, vàng trắng trên đầu nó lấp lánh dưới ánh mặt trời vàng nhạt.

Xà vương rung mình, thu nhỏ lại rồi lao về phía cô tay Hiểu My. Nhìn chiếc vòng bạch ngọc xinh xắn quen thuộc, cô hắc hắc mỉm cười.

- Chúng ta chuẩn bị đến Bờ Bắc Huyền Hải. Ngươi nghĩ thế nào?

Tiểu Bạch giờ cặp mắt màu xanh biển của mình nhìn cô. Sau đó, nó rung rung cái đầu, khàn khàn lên tiếng.

- Đến lúc cô phải đi gặp một vị cổ nhân rồi.

Nói rồi, nó hướng dẫn Hiểu My tiến sâu vào trung tâm Ma Lâm sơn mạch.

Thật lâu sau đó, họ xuất hiện bên dưới một khe vực sâu, bốn phía xung quanh toàn là dây leo, đại thụ, đa số lạ kì.

Xà Vương dẫn cô đến trước cửa một sơn động tối đen. Nó tung người xuống đất, trở về bản thể, hùng dũng hét toáng lên:

- Lão bà nương, chúng tôi đến rồi.

Một khắc sau. Tứ bề vẫn lặng im thín thít.

- Lão bà nương, chúng tôi đến rồi.

Ngân Nguyệt Xà sốt ruột, rống to một lần nữa.

Không khí xung quanh vẫn chỉ có tiếng gió thổi vi vu, cỏ lay xào xạc.

Khi nó sắp hết kiên nhẫn thì từ trong sơn động, một giọng nói nhẹ nhàng, quyến rũ vang lên:

- Cuối cùng, ta cũng đợi được người xuất hiện. Hoan Hi thần.

Tiếng nói vừa kết thúc, một thân ảnh vàng rực đã xuất hiện trước mặt Hiểu My. Dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường, dáng người tựa nữ thần được điêu khắc bởi bàn tay của vị nghệ nhân cực kì tài giỏi.

Hiểu My ngỡ ngàng nhìn nữ nhân trước mặt, giọng nói lắp bắp, không rõ ràng:

- Cô... cô là ai? Sao lại biết ta là chuyển thế của Hoan Hi thần?

- Ta là Kim Phụng, đồng bạn của Hoan Hi thần. Kiếp trước, ngài đã phong ấn ta tại đây. Vì thế mà lâm vào giấc ngủ say suốt hai vạn năm. Chỉ vừa mới được cởi bỏ phong ấn cùng thời gian với bộ tộc Ngân Nguyệt Xà vào lúc trước.

- Cô nói cô là đồng bạn của ta sao?

- Phải. Vừa là đồng bạn, vừa là chị em tốt nhất của cô trên cõi đời này.

Kim Phụng gật đầu khẳng định. Nhìn vào cặp mắt màu vàng kim rực rỡ tựa mặt trời. Hiểu My thấy trong lòng dâng lên một cảm giác thân quen khó tả.

- Lão bà nương, đã khôi phục thế nào? Tiểu Bạch trườn lại gần Kim Phụng, giọng nói mang theo nhiều sự vui mừng.

- Hai năm nay cũng khôi phục không ít, cần thêm chút thời gian nữa chắc sẽ khôi phục hoàn toàn.

- Kim Phụng Tỷ, ta có thể gọi cô là Kim Phụng tỷ không? Mặc dù ta chẳng nhớ chút gì về chuyện trước kia. Nhưng khi gặp cô, ta lại thấy vô cùng thân thiết và gần gũi. Ta vui lắm!

- Sao cũng được. Ta không có ý kiến.

Kim Phụng nói xong, quan sát thật kỹ không gian giới chỉ màu tím trên tay của Hiểu My. Nghi ngờ lên tiếng:

- Ta nghĩ được mùi của yêu thú phi hành, hình như có chút huyết thống gần gũi với ta thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Thu phục Kim Mao Sư

Nghe Kim Phượng nói vậy, Hiểu My ngẫm nghĩ giây lát rồi sực nhớ đến quả trứng Hoàng Phong Điều vẫn nằm im trong không gian giới chỉ. Cô liền triệu hồi ra ngoài. Nâng nó lên trước mặt, nhỏ giọng nói:

- Ta đặt quả trứng này trong giới chỉ, xếp rất nhiều tinh hạch yêu thú kể bên, nhưng hai năm rồi mà nó vẫn chẳng hề động đậy. Còn đang nghi ngờ là quả trứng chết nữa đó.

- Hoàng Phong Điều cũng có nhiều loại. Thời gian ấp trứng càng dài thì linh trí và tốc độ càng cao. Riêng quả trứng trên tay cô có huyết thống gần với thần Phượng, nên nếu không có cơ duyên, đến vài ngàn năm sau cũng chưa chắc ấp nở.

Kim Phượng quan sát quả trứng trên tay Hiểu My, trầm ngâm lên tiếng.

- Cơ duyên thế nào? Hiểu My nhìn cô đầy hi vọng.

- Không phải đến rồi sao?

Nói rồi, Kim Phượng ép ra một giọt máu từ đầu ngón tay, nhỏ lên quả trứng. Máu lập tức ngấm sâu vào bên trong. Một vầng hào quang loé lên bao phủ trứng Hoàng Phong Điều vào bên trong nó.

Crắc

Tiếng nứt vỡ vang lên. Vỏ quả trứng bắt đầu xuất hiện những đường rẽ nhánh không cố định. Một cái đầu nhỏ xíu thò ra ngoài. Cái mỏ như hai vỏ trấu to khép mở, bật ra thanh âm Chíp.... chíp....

Ôi, đáng yêu quá!

- Hiểu My, mau cho nó uống máu của cô. Trộn đời, trộn kiếp nó sẽ trung thành, không thay đổi.

Hiểu My lập tức làm theo lời nói của Kim Phượng. Cắt tay một đường, nhỏ máu vào mảnh vỏ trứng vừa rơi ra, hiểu kỳ nhìn chim non cuối đầu chăm chỉ uống.

Chỉ loáng sau, Hoàng Phong điều con bắt đầu đứng dậy, loạng choạng chui ra ngoài, nhắm ngay hướng Hiểu My nhào tới.

Chíp chíp – chíp chíp.

Đỡ nó vào lòng, mổ nữ khoái chí, híp mắt mỉm cười.

- Đáng yêu thật. Ta gọi ngươi là tiểu Hoàng nhé! Cái tên này rất hợp với ngươi.

Ặc. Ngân Nguyệt Xà mặt mày biến sắc. Nó thật nể tài nghệ đặt tên của Hiểu My. Trong khi đó, Kim Phượng kể bên thì nhủ nhủ mảy, thờ dài nhẹ nhõm. Cũng may là cô có tên riêng, không cần thay đổi làm gì.

- Kim Phượng. Hoá ra tỷ là thần Phượng à? Hèn gì mà tỷ lại xinh đẹp như vậy. Lần này bọn ta định đến Bờ Bắc Huyền hải. Tỷ có thể đưa mọi người đến đó không?

Hiểu My nhìn thân ảnh áo vàng, giọng tràn đầy hi vọng.

- Ta chưa hoàn toàn hồi phục. Muốn chở một hai người đi cũng không sao, chỉ là mất chút thời gian. Nhưng nếu số người quá đông thì hơi phiền một chút. - Kim Phượng chần chừ một lát, mới trả lời.

- Không sao cả. Hai vạn năm tỷ còn đợi được. Ta đợi tỷ thêm ít thời gian thì có sá gì. Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này.

Kim Phượng gật đầu. Hoá thân thành bản thể, thần điều phượng hoàng cao quý lại vô cùng xinh đẹp.

Hiểu My vui vẻ đặt tiểu Hoàng Phong Điều vào không gian giới chỉ, mang lại vòng bạch ngọc ngân xà rồi tung mình lên lưng phượng hoàng. Cả ba nhanh chóng rời khỏi đây vực.

Nửa canh giờ sau, bọn họ từ trên mây cao đáp xuống mặt đất. Đi bộ thêm hai dặm thì gặp được đám người Trần Trường An đang chiến đấu cùng yêu thú cấp 9: Kim mao sư hai đầu.

Trận đánh vô cùng khốc liệt. Các huynh đệ Thần Võ binh đoàn dùng tất cả kỹ năng, giờ tất cả tuyệt chiêu vẫn không thể tiếp cận gần nó. Trường An tận dụng lợi thế khinh công và ám khí Mai hoa châm, tập kích vào các bộ phận hiểm yếu trên thân, khiến nó tức giận, gào thét điên cuồng.

- Tên á nhân kia. Người chỉ mang nửa huyết thống nhân loại mà lại cùng bọn họ đối phó ta. Đã vậy, ta sẽ đưa người xuống cửu tuyền. Hãy xem đây.

Nói rồi, từ hai đầu của nó. Vô số ngọn lửa đỏ rực bắn ra, một nửa tập trung hết về Trần Trường An. Nửa còn lại bao trùm bọn Trần Đại Uy còn đang ở hướng ngược lại.

Trần Trường An vận dụng thuộc tính thủy, hoá ra một bức tường nước chặn bốn phía xung quanh, dập tắt ngọn lửa đang hùng hực lao tới. Chỉ tội cho những huynh đệ bên kia, vài người tránh không kịp, quần áo bị đốt cháy, phải lăn lộn trên mặt đất để dập lửa.

Không khí xuất hiện mùi vải cháy khét và những âm thanh xèo xèo. Lúc Hiểu My kịp thời đuổi tới đã thấy cảnh tượng thảm thương như vậy.

Cô tức giận, triệu hồi Như Ý Côn, tung ra chiêu quen thuộc.

Thiên Long cửu khúc. Đi!

Tiếng hét vừa dứt, bốn phía xung quanh Kim Mao Sư đã xuất hiện dày đặc hoả châu làm nó hoảng hốt, giật mình. Nhưng càng lợi hại hơn, khi đã tới gần nó thì tất cả hoả châu đồng loạt bạo nổ. Tia lửa bắn ra, đốt bộ lông vàng kim của nó lổm chổm, đen thui.

Kim mao sư lập tức rống lên: Nhân loại chết tiệt. Dám đốt lông ông. Ông cũng sẽ thiêu trụi tất cả những thứ trên người người.

Nói rồi. Nó nhảy chồm lên, bất chấp lửa vẫn lập loè xung quanh thân thể. Hai cái miệng cùng lúc phồng lên, ào ào phun ra ngọn lửa đỏ rực, hướng về phía Hiểu My.

Cô vận khinh công, lùi ra xa hơn 10 trượng.

- Thiên Long bạt sơn. Đi!

Thật ra, với trình độ võ công của cô bây giờ, có thể dễ dàng đập chết một con yêu thú cấp 9 cỡ Kim mao sư. Chẳng qua, khi gặp nó, cô đột nhiên nghĩ ra một biện pháp khác. Đại môn của binh đoàn Thần Võ còn đang thiếu hai con sư tử đá hai bên nha. Mang nó về giữ nhà cũng được. Hắc hắc.

Kim mao sư vọt mạnh lên, vận tốc quá nhanh nên không kịp đổi hướng, bị trúng ngay một đòn tạt ngang của gậy Như Ý. Mất đà, nện ầm xuống đất, đầu óc quay cuồng.

Cũng may đẳng cấp nó cao. Chứ như mấy con yêu thú bình thường, dưới một đòn này của Hiểu My thì hai cái đầu buồm to đã bị bô ra như dưa hấu.

Trường An và bọn người Trần Đại Uy nhìn thấy thế. Tặc lưỡi hít hà. Sau, hưng phấn hét to: Lão đại uy vũ. Đánh quá đẹp!

Bóng dáng Hiểu My loé lên. Chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Kim Mao Sư còn đang lạc giữa một rừng sao xoay vòng trước mắt.

- Chết hay hàng, chọn nhanh!

- Nhân loại chết tiệt. Lão đây đã bại dưới tay cô. Muốn chém muốn giết thì tùy. Còn muốn ta đầu hàng thì quên đi!

Kim mao sư vọt chết còn mạnh mẽ. Đáng tiếc, con mồi mà nữ nữ đã nhìn trúng thì đứt khoác không bỏ qua.

- Nghe ta nói nè con sư tử ngu ngốc kia. Đến con kiến còn tham sống, huống chi người đã bỏ ra cả mấy ngàn năm mới luyện đến cấp độ này.

Cuộc đời còn nhiều thứ tốt đẹp biết bao. Không lẽ người không muốn một ngày nào đó sẽ hoá hình, đi du sơn ngoạn thủy khắp nơi, ném đủ thứ sơn hào hải vị.

Chết thì có gì hay. Nếu bây giờ người chết đi, ta sẽ cho bọn họ lấy tinh hạch trong đầu người, lột da người, đến máu huyết, xương thịt người ta cũng biến thành thức ăn cho lũ cầu. Lẽ nào như thế người cam tâm?

Hiểu My uốn lưỡi bảy tấc, phân tích thiệt hơn. Thế nhưng, Kim mao sư cũng không phải trẻ lên ba dễ gạt.

- Nhân loại gian xảo không đáng tin. Làm sao ta biết, nếu ta hàng, người sẽ bỏ qua mà không hành hạ ta, đối xử với ta như súc vật.

Ặc. Người vốn dĩ là súc vật chứ nào phải con người. Hiểu My trong lòng thầm nghĩ, nhưng ngoài miệng vẫn vững chắc cam đoan:

- Dưới danh nghĩa của thần Hoan Hi, Trần Hiểu My xin thề. Yêu thú thần phục ta, trung thành với ta, sẽ được ta tôn trọng. Không ngược đãi, đánh đập, bạo tàn. Không lạm sát sinh mạng. Ngược lại sẽ đối xử như huynh đệ, có phước cùng hưởng, có họa cùng chia.

Sau khi Trần Hiểu My tuyên thệ, bầu trời quang đăng bỗng nổi lên đùng đùng tiếng sấm. Đây là Huyền Thiên lục địa chào đón chủ nhân của nó, Hoan Hi thần.

Kim Mao sư lưỡng lự. Mặc dù nhân loại trước mắt có thể khiến cho nó rung động, nhưng muốn nó từ bỏ tự do, một mực bên cạnh, đi theo, nó vẫn uất

ức, không cam

Đến lúc này, Kim Phụng mới hiện thân, trước ánh mắt ngỡ ngàng của tất cả mọi người, chậm chậm, thong dong đi tới trước mặt Kim mao sư. Giọng nói lạnh nhạt nhưng lại khiến người nghe thấp phần tin tưởng.

- Đi theo chủ nhân của ta. Là phúc đức mấy đời ngươi tu luyện được.

Kim mao sư nhìn thân ảnh vàng rực, lòng cực kỳ chấn động.

- Thần Phụng. Ngươi là Thần Phụng?

- Ngươi hoài nghi ta?

Kim Phụng nhếch mắt lên, kinh thường nhìn nó: - Có muốn ném thử thần hoá phụng hoàng của ta không?

Nói rồi, đôi môi hồng khê mở, một đóm lửa màu vàng bay ra, nhìn thì bé nhỏ nhưng lại phát ra sức nóng kinh hồn. Đóm lửa bay đến, nhập vào một thân đại thụ bên cạnh Kim mao sư, cả cái cây đang xanh tốt đột nhiên bốc cháy dữ dội, chưa đầy năm phút thì tro bụi cũng không còn.

Kim mao sư lúc này thì ngoài khiếp sợ, không còn gì để nói. Bản thân Trường An và đám huynh đệ Thần Võ Binh Đoàn lại thở phào nhẹ nhõm. Cũng may, nữ nhân nguy hiểm trước mặt này không phải kẻ thù. Nếu không, dù cho cả ngàn người như bọn hắn cũng không phải là đối thủ.

Sau một thoáng sững sờ. Kim Mao Sư lập tức hạ xuống quyết định. Nó đi tới trước mặt Hiểu My. Mọp người xuống:

- Chủ nhân. Từ nay Kim Mao Sư cam nguyện đi theo chủ nhân. Một đời trung thành. Nếu có ý nghĩ không an phận sẽ bị thần hoá thiêu rụi, lời kiếp đánh thành tro tàn.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Trước lúc xuất hành

Nhìn Kim Mao sư chân thành trước mặt, Hiểu My thân thiết mỉm cười:

- Tốt, tốt. Ta lại may mắn có thêm một đồng bọn. Dù sao thì ngươi cũng chữa thương trước đi. Không thể mang theo hình dáng tả toại này ra khỏi Ma Lâm sơn mạch được.

Nói rồi, Hiểu My lấy ra mấy viên Hồi Sinh đan giao cho Kim Mao Sư:

- Từ nay ta gọi ngươi là Tiểu Kim nhé!

Kim mao sư nhận lấy đan dược từ tay Hiểu My, chưa kịp cảm ơn đã bị sặc bởi nghe được cái tên có thể huỷ hoại cả đời anh hùng của nó.

- Chủ nhân, hình như không ổn cho lắm.

Hiểu My nghi hoặc nhìn xung quanh mọi người, thấy ai cũng lấy tay che miệng, cổ nén tiếng cười. Cô nhú nhú cặp mày cong cong lá liễu. Chần chờ tí xíu mới thay đổi quyết định.

- Vậy gọi Đại Kim đi. Đại Kim, Đại Kim, cái tên mang lại may mắn, cũng là mơ ước của rất nhiều người trên thế gian này.

Ha Ha Ha, Ngân Nguyệt Xà trên tay Hiểu My trong lòng dâng lên vô vàn đắc ý. So ra thì cái tên Tiểu Bạch của nó cũng còn dễ nghe chán. Cũng thật phúc Hiểu My có thể nghĩ ra cho Kim mao sư một cái tên thô tục đến vậy.

Lúc này, Trường An bước đến bên cạnh Hiểu My, nhỏ giọng lên tiếng:

- Tỷ tỷ, vị đại nhân này không phải nhân loại?

Hiểu My nhìn đệ đệ mình và những người khác đều một bộ dáng tò mò. Cô giờ tay lên miệng, háng giọng nói:

- Trân trọng giới thiệu với mọi người. Đây là chị em thân thiết của ta, Kim Phụng. Hồi nãy mọi người cũng đã nghe Đại Kim nói. Tỷ ấy không phải nhân loại tầm thường mà là Thần Phụng. Tuy nhiên, ta không hy vọng mọi người vì sợ hãi mà xa cách, lạnh lùng. Hãy tôn trọng tỷ ấy như tôn trọng ta. Mọi người làm được chứ?

- Dạ! Lão đại.

Tất cả nam nhân có mặt đồng loạt mở lời. Không khí thập phần khí thế, cuồng nhiệt. Sau đó, họ quay sang thân ảnh áo vàng, đồng thanh chào hỏi:

- Kim cô nương. Hân hạnh.

Kim Phụng gật đầu với bọn họ. Sau, nhìn sang Hiếu My bên cạnh:

- Cô định mang tất cả những người ở đây đến bờ bắc sao?

Hiếu My trầm ngâm nhìn ánh mắt mong đợi của các huynh đệ, sau mới lựa lời lên tiếng:

- Mới đầu, ta định mang họ đến Bạch Nhật Thành. Một đường xuyên từ Tây Phương Thành sang Nam Phương Thành cũng đủ để họ mở mang, phát triển. Nhưng ta chưa dám nghĩ đến sẽ đưa họ đến bờ bắc Huyền Hải. Nơi đó quá nhiều nguy hiểm. Mỗi người ở đây đều quan trọng với ta. Ta không muốn vì chuyện riêng của môn phái mà khiến họ bước lên con đường không có ngày về.

Lời nói của Hiếu My làm không khí xung quanh đang náo nhiệt bỗng nhiên chùng xuống. Các nam nhân trong Thần Võ Binh Đoàn đưa mắt nhìn nhau. Họ hiểu những lo lắng trong lòng của cô, nhưng họ cũng có ước mơ của mình. Và trên hết, họ muốn đồng hành, cùng cô kề vai tác chiến, ngang dọc bốn phương.

Sau một hồi hồi ý, Hồ Phi Tiểu tiến lên, giọng nói thận trọng nhưng cũng chứa đựng quyết tâm cao độ.

- Lão đại. Hãy cho chúng tôi cùng đi. Chúng tôi thân là nam nhân, cũng muốn tung hoành bốn bể. Chúng tôi sẽ tự biết bảo vệ bản thân mình. Dù đó là con đường không có ngày về, cũng là do chúng tôi tự chọn. Quyết không hối tiếc.

- Quyết không hối tiếc. Những người khác cũng nói đuôi theo.

Hiếu My cảm động, không nói gì.

Kim Phụng âm thầm đến cạnh bên, vỗ vai của cô, giọng nói thì thầm đủ để mình cô nghe thấy:

- Thật ra, cô lo nghĩ quá nhiều rồi. Cả Huyền Thiên đại lục này là lãnh địa của Hoan Hỉ thần, cũng là của cô, nào có quá nhiều nguy hiểm mà cô không quản được.

Hiếu My ngược cặp mắt đỏ hồng hồng của mình lên, nhìn Kim Phụng:

- Không biết bằng cách nào, nhưng tay chân của Yêu Thần đã tràn đến đây rồi. Cha mẹ của ta kiếp này mất tích có lẽ cũng liên quan đến chúng. Thái Thiếu Nam sư huynh đến nay hôn mê chưa tỉnh là do bọn Hắc Nha Lang trực tiếp ra tay... Ta rất lo họ bị cuốn vào cuộc tranh đấu của các vị thần. Chiến trường khốc liệt đó, không có chỗ dành cho phạm nhân như họ.

- Hiếu My. Ta gọi cô là Hiếu My nhé. - Giọng Kim Phụng nhẹ nhàng như gió phất qua lòng người. - Cuộc sống không phải lúc nào cũng thuận lợi. Có vượt qua thử thách, hiểm nguy thì họ mới nhanh chóng trưởng thành. Hơn nữa, trước khi thành thần, Hoan Hỉ thần, Yên Thần, Minh Thần, Tà thần... có người nào không phải phạm nhân một đường tu luyện, xương máu đi lên. Hãy tôn trọng quyết định của họ. Đó cũng là điều quan trọng nhất mà binh đoàn Thần Võ mong đợi ở cô.

Lời nói của Kim Phụng như một tia sáng bùng lên giữa màn đêm, xua đi tất cả mệt mỏi, mê ảo. Hiếu My cảm kích nhìn cô, rồi nhìn lại tất cả mọi người. Ngẹn ngào lên tiếng:

- Đa tạ mọi người đã ủng hộ và kiên quyết đồng hành cùng ta. Mọi người đã tin tưởng ta như thế, lẽ nào ta lại không thể đặt lòng tin ở mọi người. Là do trước đây ta suy nghĩ không chu toàn, là do ta không vượt qua khúc mắc trong lòng mình. Ở nơi này, ta thật lòng xin lỗi. Mong mọi người thông cảm cho qua.

- Lão đại. Chúng tôi có thể theo cô là phước đức mấy đời tu luyện được. Cô đừng suy nghĩ nhiều. Mọi người không ai trách cô cả. Các huynh đệ đều biết là cô quan tâm, lo nghĩ cho chúng tôi. Chúng tôi phải cảm ơn cô mới đúng. Lão đại. Cô là người tuyệt vời nhất, là người kiên cường nhất, mạnh mẽ nhất. Cố lên!

Trương An nghe được lời nói của Trần Đại Uy, gãi tay che miệng cười, tốt lòng nhắc nhở: Trần Đại Uy, nếu huynh để nhị sư huynh nghe được lời này, e là người quét dọn nhà vệ sinh một tháng sẽ là chính huynh.

Ha ha ha

Mọi người cười to, phút chốc làm bầu không khí lại khôi phục sự ấm áp, náo nhiệt.

Tiếp theo, Kim Phụng hoá thành bản thể, bay lên cao, phát ra uy áp thần phụng.

Chẳng mấy chốc, cả trời bầu trời của Ma Lâm sơn mạch xuất hiện vô số chim muông, yêu thú phi hành.

- Đây chính là cảnh tượng Bách điều triều phụng trong truyền thuyết ư? - Mọi người kinh ngạc nhìn nhau cảm thán.

Kim Phụng chọn một đàn Phong Ưng Vương mười con. Toàn bộ đều là yêu thú cấp 9, thuộc tính phong vận dụng thành thạo, sức chiến đấu đạt đến mức độ kinh người.

Sau đó, các yêu thú phi hành khác lần lượt giải tán. Kim Phụng hạ xuống đất, sau lưng là đàn phong ưng vương ngoan ngoãn xếp hàng.

Kim mao sư hoá thành một con sư tử vàng nhỏ xíu, nhảy vào lòng Hiểu My. Ngân Nguyệt Xà vương cặp mắt ti hí của mình lên nhìn nó đầy cảnh cáo. Đại Kim bị thông trong lòng.

- Chết thật. Bên cạnh chủ nhân toàn những thân thú phi thường. Áp lực thật lớn a.

Sau đó, binh đoàn thần võ chia nhau leo lên lưng Phong ưng vương, trở về đại bản doanh của binh đoàn thần võ.

Bầu trời Ma Lâm thành bỗng dung xuất hiện cùng lúc mười con yêu thú phi hành cấp độ cao. Chúng bay tới đâu thì che lấp ánh sáng mặt trời tới đó khiến dân chúng bàng hoàng, các võ sĩ, kiếm sĩ thì ngẩn ngơ, ngường mộ.

Nhất là khi đám phi hành thú đó đâm xuống đại bản doanh của binh đoàn thần võ, lập tức mang đến một sự chấn động lan khắp lòng người. Uy thế của binh đoàn thần võ một bước lên tới đỉnh, từ nay ngang dọc giang hồ, ai dám không nể mặt.

Lúc tất cả mọi người vào đến đại sảnh, đã thấy nhị sư huynh cùng Bào thúc đợi sẵn.

Kim Phụng nhìn thấy Lữ Tuấn, đáy mắt thoáng qua một chút kinh ngạc. Hiểu My gật đầu với cô rồi giới thiệu mọi người với nhau.

Giây phút chào hỏi qua đi, tất cả những nhân vật quan trọng nhất của binh đoàn Thần Võ bắt đầu quây quần, bàn chuyện khởi hành.

Chuyến này, Lữ Tuấn đi liên hệ chỉ gặp được đại trưởng lão và Thiết Quân Hạo, thuộc hạ đắc lực của Lãnh Nguyệt Công Tử cùng tham gia Giao lưu hội khi xưa. Nghe nói vị chủ môn của Hắc Nguyệt Phái đã đi du sơn ngoạn thủy. Tất cả sự vụ tại Ma Lâm Thành đều do đại trưởng lão quản lý. Lữ Tuấn chỉ có thể đem binh đoàn gửi gắm cho ông ấy. Cũng may, mọi chuyện đều thuận lợi, dễ dàng.

Đại bản doanh của binh đoàn sẽ giao cho Bào thúc trông coi. Trong hơn ba mươi huynh đệ bọn người Trần Đại Uy, chỉ có hai mươi lăm người sẽ theo Trần Hiểu My và Lữ Tuấn tiến về phía nam. Số còn lại tình nguyện ở lại trấn giữ tiểu viện và giảng dạy, bồi dưỡng cho lũ trẻ. Mặc dù đây là thành trì thuộc quản lý của Hắc Nguyệt phái, Lãnh Nguyệt công tử cũng đã cho người cam kết hỗ trợ, nhưng cũng không thể giao hết già trẻ lớn bé trong gia đình cho người ngoài.

Mọi chuyện sắp xếp ổn thoã. Tất cả trở về phòng nghỉ ngơi. Kim Phụng theo Hiểu My đến phòng thì thấy Lữ Tuấn đang đợi cô dưới giàn hoa lê. Thân ảnh áo lam nổi bật giữa rừng hoa trắng muốt. Hiểu My nhìn thấy, có chút động lòng.

Kim Phụng bước nhanh tới, khom người hành lễ: - Bái kiến phu nhân.

Lữ Tuấn gật đầu với cô. Sau đó, cả ba ngồi xuống chiếc bàn bát tiên bên cạnh.

Bưng bình trà nóng, châm ra các chén rồi đưa tới trước mặt mọi người. Kim Phụng có chút chưa xốt, bùi ngùi:

- Ly biệt hai vạn năm. Đến cuối cùng cũng đợi được ngày hội tụ. Không ngờ, ngài lại là vị phu nhân đầu tiên mà tôi gặp được. Xem ra, vụ cá cược lúc trước, cơ hội thắng chắc chắn sẽ thuộc về ngài rồi.

- Cá cược, cá cược gì? Hiểu My nhìn người tỷ muội của mình, giọng ả chứa nghi ngờ dày đặc.

Kim Phụng nhìn Lữ Tuấn rồi nhìn sang Hiểu My, bí ẩn cười cười.

- Thiên cơ không thể tiết lộ. Nếu bây giờ ta nói ra, có thể sẽ ảnh hưởng đến những người khác. Không công bằng với họ. Đến khi 12 phu nhân chính thức gặp nhau, ký ức khôi phục, họ sẽ nhớ lại mọi thứ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Đến Hư Không Thành

Lữ Tuấn nhìn hai nữ nhân đối diện, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Kim cô nương, trước đây, ta là người thế nào?

- Ha ha. Không khác bây giờ là mấy. Tên của ngài vẫn là Lữ Tuấn, là trận pháp sư giỏi nhất của Thiên Huyền Vũ, cũng là người dịu dàng, áp áp nhất trong số 12 vị phu thần.

Nhị sư huynh nghe được đáp án, lòng nhẹ nhõm, thở phào. Tiếp đó, lại nghe Kim Phụng chậm chậm tuông ra những thông tin chẳng khác sấm sét giữa trời quang.

- Mười hai phu thần, mỗi người đều ở đỉnh cao của một lĩnh vực nhất định. Ví như ngài là đại sư trận pháp đứng đầu. Còn có một người luyện đan sư đứng đầu, luyện khí sư đứng đầu. ... Tuy nhiên, điểm giống nhau của 12 vị cũng không phải ít.

Ví như đều là những mỹ nam siêu cấp và có vương bản tình cảm với Hoan Hi thần. Mặc dù cùng tranh đoạt vị trí chính phu nhưng thật ra tình cảm của mọi người cũng khá tốt, không âm hiểm, giả dối, không chà đạp lẫn nhau.

Điều làm ta cảm động nhất là tất cả các vị đều đồng ý luân hồi cùng Hoan Hi thần trong trường kiếp nạn. Một tấm tình si của mỗi người, quả thật hiếm quý, rất đáng được mọi nỗ lực.

- Khoan, khoan. Hiểu My đang nghe bỗng nhiên lên tiếng gián đoạn: Cô nói họ cùng tranh đoạt vị trí chính phu là sao?

Kim Phụng nhìn Tiểu Bạch trên tay Hiểu My, hoài nghi lên tiếng:

- Lẽ nào, Ngân Nguyệt Xà không nói với cô, 12 phu thần thật ra là 12 đại tướng dưới trướng Hoan Hi thần. Với cô, họ một lòng một dạ, kính yêu, ngưỡng mộ.

Một lần rượu say túy lúy, 12 đại tướng vì tranh đoạt vị trí tướng công bên cạnh cô mà diễn ra ẩu đả. Vì thế, trong cơn tức giận, cô đồng thời phong họ làm Thập nhị phu thần, đây xem như là một cách thức trừng phạt khỏi hải bởi tội làm mất mặt mũi của Hoan Hi thần, cũng gián tiếp thỏa ước mong cho họ.

Trước lúc thảm kịch xảy ra, cả 12 người này vẫn còn đang tranh đấu. Vì vậy mà cho đến khi chuyển kiếp luân hồi, vẫn chưa một ai chính thức cùng cô làm lễ bái đường, xác định danh phận phu thê.

- Hà?

Hai thanh âm đồng loạt vang lên. Lữ Tuấn kinh ngạc, Hiểu My mừng rỡ vô cùng.

- Hoá ra, chỉ là hiểu lầm. Thì ra, kiếp trước ta không có quan niệm biến thái về hôn nhân như vậy. Hắc hắc.

Giây phút chấn động qua đi. Mổ nữ nào đó xách cái đuôi tiểu Bạch lên chơi trò quả lắc. Giọng nói đe dọa, hăm he.

- Giới cho Tiểu Bạch người, dám lừa gạt ta đây. Hại lão nương một thời gian dài mất ăn mất ngủ nha.

Xà vương uốn mình, oan ức:

- Tại lúc đó ta vừa mới phải trừ phong ấn, đầu óc vẫn mơ hồ mà. Hơn nữa, bản thân Hoan Hi thần cũng dành tình cảm đặc biệt cho 12 phu thần của mình chứ bộ. Đầu phải hoàn toàn là ta che giấu, bịa đặt ra.

Thì ra mọi chuyện không đến nỗi bi đát như trong tưởng tượng. Hiểu My thoáng cái thở phào. Trong khi đó, với Lữ Tuấn, cảm giác thoáng cái như từ mặt đất vọt thẳng tới thiên đàng. Không cần biết kiếp trước Hiểu My thiên vị tình cảm cho ai. Chỉ cần biết hiện tại trong lòng cô có anh là đủ. Thời gian còn dài, anh còn có rất nhiều cơ hội.

Ba người một xà trao đổi những sự vụ trọng yếu gần một canh giờ. Sau đó giải tán, ai lo việc nấy.

Lữ Tuấn đi bố trí một trận pháp phòng ngự cho cả trụ sở của Thần Võ binh đoàn. Tiêu tốn rất nhiều tinh hạch yêu thú cấp thấp lẫn cấp cao. Nhưng nhìn chung, kết quả mang đến thật khiến anh hài lòng.

Hiểu My đến gặp Bào thúc, nhờ thúc ấy chăm sóc Tiểu Hoàng trong thời gian cô rời khỏi đây. Sẵn đó, cũng giới thiệu Đại Kim cho những người trong tiểu viện.

- Đại Kim. Sắp tới, ta phải đến bờ bắc Huyền Hải. Sự việc trọng yếu và nguy hiểm. Vì vậy, sự an toàn của đại gia đình này, xin trông cậy vào người.

- Chủ nhân yên tâm. Ta sẽ cố gắng làm tròn nhiệm vụ. Hi vọng lần sau có thể cùng cô phiêu bạt bên ngoài.

- Nhất định. Hiểu My hứa với nó.

.....

Mười ngày sau.

Tại một cánh rừng rậm cách Hư Không thành gần 10 dặm, một đàn Phong ung vương xuyên qua mây mù, từ trên cao đáp xuống. Đoàn người Hiểu My tiếp tục dùng khinh công phi hành về phía trước. Đám yêu thú thì theo lệnh của Kim Phụng, vào rừng ẩn nấp. Cô còn ra lệnh cho bọn chúng tuyệt đối không được đánh úp hay gây sự với nhân loại. Nếu không thì cứ chuẩn đón nhận sức hủy diệt của thần hỏa Phụng Hoàng.

Vừa đến cửa Hư Không Thành, đã thấy thân ảnh của Vô Trần sư huynh đơn độc giữa trời gay gắt nắng. Bóng áo trắng ngược sáng càng thêm mờ ảo, mông lung.

Lữ Tuấn nhanh chóng tiến lên: Sao sư huynh biết hôm nay bọn đệ tới mà ra đón vậy?

Lạc Vô Trần gật đầu với mọi người, sau mới cong cong khóe môi nói: Tại nơi này, thứ dư dã nhất chính là thông tin. Đi thôi, Đông Phụng thành chủ đang đợi. Chúng ta đến đó chào ngài một tiếng.

Hiệu My giới thiệu Lạc Vô Trần và Kim Phụng với nhau. Kim Phụng ngơ ngàng nhìn gương mặt nam tử trước mặt. Xa cách hai vạn năm, nhưng dù gặp gỡ thoáng qua, cô cũng có thể xác định, đây chính là một trong 12 đại tướng của Hoan Hi thần - Lạc Trần - người tài hoa tột bậc, mưu kế hơn người.

- Kim cô nương. Hân hạnh.

- Kim Phụng bái kiến Lạc công tử.

Nhìn thái độ cung kính của Kim Phụng, Hiệu My và Lữ Tuấn đưa mắt nhìn nhau. Lòng không khỏi dâng lên chút nghi ngờ.

- Không cần hoài nghi. Người này cũng là phu thân của cô. Kiếp trước tên của hắn là Lạc Trần. Có thể xem là quân sư được cô tin cậy nhất.

Giọng khàn khàn của Xà Vương quanh quẩn bên tai. Hiệu My nhũn mày thật chặt. Trong khi Nhị sư huynh nghe thấy thì lòng dâng lên một nỗi lo lắng, bất an. Con đường của Hiệu My đã được định sẵn. Các phu thân xuất hiện càng nhiều thì sóng gió trước mắt sẽ càng nhiều, nguy cơ bị Yêu Thần phát hiện càng lúc càng lớn hơn.

- Lạc Vô Trần vẫn không hay biết về thân thế kiếp trước của hắn. Vậy cứ để vạn sự tùy duyên. Xem như đây cũng là một may mắn. – Nhị sư huynh tự an ủi chính bản thân mình.

Chào hỏi qua nhanh, cả đoàn người nộp phí qua cổng rồi rồng rắn kéo nhau vào thành.

Thành Hư Không cực kì rộng lớn. Nơi này, phố xá tấp nập kẻ tới người lui. Ai nấy đều hăng hái, đi dạo, tản bộ hoặc bán buôn nhộn nhịp.

Đường phố cả toàn thành đều lát đá vô cùng bền vững. Nhà cửa hai bên kiên cố với đủ loại kiến trúc độc đáo và sắc thái riêng biệt của từng ngành nghề. Trong đó, nổi bật nhất phải là các đại viện của bốn đại môn phái tại trung tâm Hư Không Thành.

Giống như các đại sứ quán của các quốc gia trên lãnh thổ khác. Đại viện của bốn môn phái này chỗ chỗ giới nghiêm, đệ tử vận đồng phục dập dờn qua lại, vẻ mặt nghiêm túc, chuyên chú tập trung.

Muốn tiến qua cửa đại môn, phải có thiệp mời hoặc lệnh bài của bốn phái.

Nghe nói trước đây, tình hình không căng thẳng như bây giờ. Mọi thứ chỉ mới bắt đầu thay đổi từ sau giao lưu hội cách đây hai năm. Thành chủ Đông Phụng Nhượng sợ tay chân của Yêu Thần trà trộn vào, làm đảo lộn toàn bộ tình hình trật tự ở đây nên mới khuyến khích các vị chưong môn tăng cường cảnh giác. Xem như hành động này là cần thận có thừa. Nhưng đến lúc nguy hiểm mới thấy phát huy hết hiệu quả của nó.

Trong vòng hai năm, nhà ngục dưới mặt đất phủ thành chủ đã đón nhận không ít tội nhân. Mặc dù ngoài mặt chỉ là một số kẻ không rõ nguồn gốc, có tình gây rối hoặc xâm nhập trái phép, trộm cắp linh tinh. Tuy nhiên, mục đích thật sự của họ chính là các khu cơ mật, điều tra nội tình của bốn đại tông môn. Tiếc là bọn chúng chỉ là lũ tay sai thấp kém, nên dù bị bắt thì thông tin khai thác được cũng không có gì là hữu ích hay trọng yếu, đáng quan tâm

.....

Lúc đoàn người của Hiệu My theo Vô Trần vào tới đại sảnh của biệt viện Vô Cực Kiếm Phái, đã thấy Đông Phụng Nhượng ngồi đợi trên chiếc ghế đầu tiên, bên trái từ cửa nhìn vào.

Lữ Tuấn dẫn bọn người Trần Đại Uy nhanh chóng tiến lên:

- Bái kiến Đông Phụng Thành Chủ.

Hồng y nữ nhân gật đầu với họ: Mọi người đi đường đã mệt, nhanh chóng nghỉ ngơi. Tối nay, phủ thành chủ sẽ mở tiệc đón gió tẩy trần, hi vọng các huynh đệ trong Thần Võ binh đoàn sẽ nỗ lực mà tham gia cho náo nhiệt.

Trần Đại Uy thay mặt mọi người, nói lời cảm tạ với Đông Phụng Nhượng rồi theo Vô Trần đi sắp xếp chỗ nghỉ ngơi.

Lúc này, đại sảnh chỉ còn lại Kim Phụng, Lữ Tuấn, Hiệu My cùng Trường An và Hư Không Thành Chủ.

Đông Phụng Nhượng cung kính bước lên trên, cúi đầu trước Hiệu My, lời nói ghen ngào xen lẫn vui mừng khó giấu:

- Đồ nhi ra mắt sư phụ. Cuối cùng cũng đợi được người rồi.

Hiếu My ngó người ra. Mặc dù biết đây là đệ tử kiếp trước của mình, mấy lần trước cũng được nhìn thoáng qua, nhưng mà lần này chính thức gặp mặt lại trực tiếp như vậy, quả thật có chút không quen.

- Đông Phương thành chủ đứng lên đi. Ta vốn không hề có ký ức về chuyện trước đây. Không cần quá đa lễ với ta đến thế.

- Đa tạ sư phụ. Nhưng lễ nghĩa cũng không thể bỏ qua. Huống chi, thời gian để người khôi phục trí nhớ chắc không còn xa nữa. Đồ nhi may mắn vì kiếp này lại có thể được ở bên cạnh người.

Đông Phương Nhược lời nói chân thành. Sau đó, quay sang Kim Phượng và Lữ Tuấn cạnh bên, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Bái kiến Phu thân và Kim hộ vệ.

Kim Phượng gật đầu với cô, chưa kịp mở miệng thì một bóng trắng đã xuất hiện, nện rầm trên mặt đất.

- Đông Phương nha đầu, còn ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Hùng A Đại

Giọng nói khàn khàn của Ngân Nguyệt Xà vang lên. Nó nhìn hồng y nữ nhân, miệng phát ra âm thanh khặc khặc.

- Bái kiến Ngân hộ vệ.

- Ha ha, xem ra nha đầu nguoi khôi phục cũng khá tốt.

- Dạ, cũng chỉ là một chút ký ức rõ nét, còn lại đều rất mơ hồ.

Đông Phương Nhược cung kính trả lời.

Kim Phượng chứng mắt cái vẻ đắc ý, vênh váo của xà xương. Đá một cước vào thân thể thon dài của nó trên mặt đất. Tiểu Bạch bị đau la lên làm mọi người thư giãn một phen. Ha ha. Thì ra đây là nghĩa đen của câu nói: Cười trên nỗi đau của người khác. Quả nhiên thoải mái nha!

Lúc này, Đông Phương Nhược tiến tới trước mặt Hiếu My, cung kính mở lời:

- Sư phụ, Lạc phu thân vẫn không biết bí mật thân thể của mình, chúng ta có nên nhắc nhở ngài ấy không?

- Cứ để mọi chuyện tự nhiên. Đôi khi không biết mới là hạnh phúc. Hơn nữa, tạm thời hãy gọi ta là Hiếu My hoặc Trần cô nương. Ta cũng gọi cô là Đông Phương thành chủ. Vậy thuận tiện hơn.

Hiếu My chậm chậm trả lời. Đối với Lạc Vô Trần, tuy quen thuộc nhưng tình cảm vẫn chưa sâu sắc. Cô không muốn vác trên vai thêm một gánh nặng cảm tình khó lòng trả được.

Tiếp theo, chủ đề của cuộc thảo luận tập trung vào chuyến khởi hành đến Bạch Nhật Thành.

Từ Đông Phương Nhược, Hiếu My nhận được thông tin, đường phi hành xuyên qua Huyền Hải vô vàn nguy hiểm, thậm chí còn xuất hiện rất nhiều yêu thú tập kích giữa chừng. Đây là nguyên nhân mà mỗi năm, không ít thú nhân vượt biển đến bờ nam này, nhưng đặt chân đến được thành Hư Không lại không có bao nhiêu. Đa phần đều chôn thân dưới đại dương bao la, làm mỗi trong bụng các loài hải tộc. Vì thế, sử dụng truyền tống trận của Lữ Gia là biện pháp an toàn nhất cho cả đội.

Nhắc đến thú nhân, Hiếu My nhớ ngay đến các tỷ muội Bách Hoa viện tại Ma Lâm Thành và tạo hình đặc biệt của bản thân ở Sơn cốc thần bí kia. Suy nghĩ một thoáng, cô mới lựa lời dò hỏi:

- Đông Phương thành chủ, nghe nói bộ tộc thú nhân sống ở Tây Phương Thành khá đông, vậy cô quản lý họ thế nào, rồi vấn đề nhân sùng là họ tự chủ trương hay có báo qua cô và những người quản lý của thành Hư Không nắm rõ?

- Dạ, mỗi thú nhân đến Hư Không Thành đều phải đăng ký, để lại tư liệu cụ thể. Bên cạnh đó, mọi hoạt động của họ đều có sự giám sát âm thầm của các thành viên lãnh đạo Hư Không Thành. Nếu hoạt động của họ đe dọa đến trật tự kỷ cương hoặc gây thiệt hại về nhân mạng, sẽ bị trục xuất về bờ bên kia Huyền Hải.

Về chuyện nhân sùng, họ cũng khai báo để lập hồ sơ. Nhưng có một số người lên lút thu mua qua môi giới, chỉ là số lượng chắc không nhiều.

- Họ đối xử với nhân sùng thế nào? Ta nghe nói có rất nhiều cô nương bị chà đạp thô thảm, sống không bằng chết?

- Bình thường, Thú nhân đối xử với nhân sùng không đến nỗi quá tệ. Nhưng cũng có vài trường hợp vượt quá phạm vi chấp nhận. Những trường hợp đó, nếu bị phát hiện sẽ được tố cáo lên trên, chúng tôi sẽ có đoàn thẩm tra và đưa ra biện pháp xử lý nhằm bảo vệ quyền lợi cho nhân tộc.

Đông Phương Nhượng nghiêm túc giải đáp tất cả các nghi vấn của Hiểu My. Những người khác thì im lặng, lắng nghe hai nữ nhân chuyện trò qua lại.

Hiểu My tập trung phân tích thông tin nhận được. Cặp mày nhíu chặt, muôn đung vào nhau. Lát sau, cô mới từ từ lên tiếng.

- Vậy khoảng 15 năm trước, Hư Không thành có trục xuất thú nhân nào không?

- Dạ, chuyện này xin chờ đệ tử tra lại. Sau đó sẽ cho ngài câu trả lời chính xác nhất.

Mọi người nhìn nhau, gật đầu.

Vừa lúc Lạc Vô Trần tiến vào, thông báo về việc an bày cho các huynh đệ của Binh Đoàn thần võ. Sau đó, họ cùng nhau dùng cơm trưa, rồi chia nhau về phòng nghỉ. Hiểu My hẹn mọi người chiều nay du ngoạn Hư Không Thành trước khi đến phủ thành chủ của Đông Phương Nhượng.

Buổi tối, ánh trăng vàng vạc soi xuống thế gian, Hư Không Thành khoác lên mình một màu vàng non huyền ảo. Phố phường càng về khuya lại càng trở nên tấp nập khác thường. Đây là thời điểm để Á nhân và thú nhân hoạt động. Họ cũng đi lại, trao đổi, bán buôn.

Tỷ đệ Hiểu My cùng hai vị sư huynh của Vô Cực kiếm phái đang có mặt tại một khu chợ của bộ tộc thú nhân nằm ở phía bắc Hư Không Thành.

Lạc Vô Trần dẫn bọn họ đến gặp một vị bằng hữu. Nghe nói người này là thần thú Hắc Viên tu luyện hoá hình.

Bộ tộc Hắc viên là một trong các bộ tộc linh trí cao nhất. Vì thế, mặc dù không phải thần thú phi hành, nhưng họ vẫn tìm được cách để đến được thành Hư Không. Chỉ là cái giá phải trả cũng tương xứng với những gì nhận được.

Bốn người bọn họ dừng chân trước một tiểu viện đèn đuốc sáng trưng. Trên bảng hiệu bằng gỗ treo trước cửa có khắc năm chữ đỏ rực: Hùng Viên đại lạc viện.

Đọc cái tên, Hiểu My rất đổi tò mò.

Lạc Vô Trần nhìn biểu hiện của cô, nhẹ giọng giải thích.

- Vị bằng hữu này là một người khá hài hước. Chỉ thích làm theo ý mình. Huynh ấy có sở thích sưu tầm các loại công pháp của nhân loại và trao đổi bằng tinh hạch yêu thú hoặc thiên tài địa bảo tương đương. Nếu sư muội muốn giao dịch với thú nhân thì huynh ấy là một lựa chọn đáng tin cậy.

- Hả, được Vô Trần sư huynh không ngừng nói tốt, vị bằng hữu này quả nhiên đáng để kết giao nha. Lữ Tuấn hài hước mở lời.

Vô Trần cười nhẹ, dẫn mọi người vào trong. Tiến thẳng đến chính sảnh của tiểu viện.

Vừa qua khỏi cửa, đã thấy giữa phòng bày một mâm thức ăn, hai vò rượu to và mấy cái bát cỡ lớn. Vô Trần ngồi xuống. Tự nhiên đổ rượu ra bát, đặt trước mặt đám Hiểu My. Giọng hân ẩm áp vang lên:

- Mọi người không cần câu nệ. Gia chủ đã chuẩn bị sẵn sàng, ta không nên khách sáo làm gì.

- Phong cách thật đặc biệt nha. Hiểu My chắc lưỡi đánh giá.

Các đệ tử Vô cực kiếm phái hồ hởi ăn uống, đàm đạo. Đang lúc cao trào thì từ bên ngoài, một bóng dáng to lớn vọt vô. Giọng nói ầm ầm vang dội:

- Cuối cùng ta cũng thành công. Ha ha ha. Ha ha ha. ...

Vừa dứt tràng cười, thân ảnh màu đen ấy đã lao đến cạnh bên Lạc Vô Trần, khuôn mặt vuông vức ngập tràn kích động.

- Huynh đệ, xem ra huynh đã mang vận may đến cho ta rồi. Ta đã nghiên cứu Hắc Nhi Tử này mấy mươi năm. Vậy mà hôm nay, vừa đúng lúc mọi người tới thì điều chế thành. Đến đây, ta mời mọi người nếm thử?

- Hắc Nhi Tử – Giọng nói Trường An đầy kinh ngạc. – Nghe nói đây là loại linh tử có thể tăng cường sức mạnh và sinh lực cho thú nhân lẫn loài người?

Chủ nhân toà tiểu viện lập tức quay sang nhìn người vừa lên tiếng.

- Á nhân? Ha ha ha ha. Tiểu đệ này đúng là hiểu biết không tệ. Mọi người đã là huynh đệ của Lạc lão huynh thì cũng là huynh đệ của ta. Hùng A Đại ta vậy là có thêm nhiều bằng hữu mới rồi.

Nói rồi, Hùng A Đại ngồi xuống ghế chủ vị bên cạnh Lạc Vô Trần. Nâng niu bình rượu bằng gỗ trên tay, rót vào bát từng người một.

Hiệu My nhấp thử một ngụm, khoang miệng lập tức tràn ngập hương thơm, cảm giác ấm nóng lan truyền khắp tứ chi bách hải, cả người như tăng thêm một tia sức mạnh.

- Hảo tửu. Hùng đại ca. Hưu Nhi Tửu của huynh đúng là tuyệt thế linh tửu nha. Nếu có thể vừa thưởng thức, vừa múa Tuý quyền thì cũng có thể vô địch thiên hạ chứ không phải chơi nha.

Nhìn cặp mắt lấp lánh ánh sáng của Hiệu My, Hùng A Đại không cần suy nghĩ, lập tức mở lời.

- Muội chính là Trần Hiệu My rồi. Ta đã nghe Lạc Vô Trần giới thiệu về muội. Người quả nhiên thú vị.

- Quá khen, quá khen. Mỗ nữ khiêm tốn đón nhận. Sau đó, nghe Hùng A Đại tiếp tục lên tiếng.

- Hiệu My muội tử, vừa nghe muội nói đến Tuý Quyền. Đó là loại võ thuật như thế nào? Ta thật tò mò nha.

Hiệu My cố gắng lục lại trí nhớ từ kiếp trước. Một lần xem phim võ thuật Trung Quốc, Hiệu My rất thích cách đánh võ say mang đậm chất hài này. Vì thế đã tốn không ít thời gian lướt web, tìm hiểu thông tin.

- Tuý quyền, còn gọi là Tuý bát tiên quyền, là loại võ thuật được sáng tạo ra dựa vào giai thoại của tám vị tiên nhân luôn sống tiêu dao cùng năm tháng. Khi uống rượu, múa võ, đánh kiếm đều hình say và ý say. Đặc biệt, khi luyện loại võ thuật này là càng say, đánh càng hay, thân ảnh, cước bộ linh hoạt, biến ảo không ngừng khiến địch thủ vô phương chống đỡ.

- Hả? Có loại võ công tuyệt diệu đến vậy sao? Cả bốn nam nhân hưng phấn tột cùng.

- Quả thật, nếu trên đời có loại võ công như muội nói thì quá hợp cho đám nam nhân như bọn huynh rồi. Lạc Vô Trần chậm rì rì lên tiếng, sau đó, đón nhận một tràn vỗ tay của các sư huynh đệ.

Hiệu My tiếp tục thưởng thức Hưu Nhi Tửu mà Hùng A Đại châm thêm trong bát, ngoác miệng, gật đầu xác nhận: Có, có. Hình như muội còn nhớ được ca quyết của môn võ này nữa.

- Thật sao? Hùng A đại sắp võ. Thân hình to lớn còn hơn cả nhị thúc Ngao Thần Quân hoàn toàn che lấp bóng dáng mảnh mai của nữ nhân đã bắt đầu loạng choạng.

- Hiệu My, ca quyết như thế nào? Lữ Tuấn cũng không dần được mong muốn trong lòng, vội vàng lên tiếng hỏi.

Mỗ nữ đặt bát rượu lên bàn, dùng tay vỗ vỗ trán, cố tập trung nhớ lại phần ca quyết Tuý Tửu quyền mà cô đọc được trên trang mạng. Một thoáng sau mới ngẩng đầu, miệng ngâm nga khe khẽ: "Đào điền nuốt nhả, nổi chẳng ngã. Ngất ngưỡng té thúc lật lăn khéo. Lăn tiến mà cao, lăn ảo diệu. Tùy thế sắp ngựa người khó theo".

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Rượu say múa tuý quyền

Nghe được ca quyết, cả đám nam nhân nhắm đi nhắm lại rồi liên tục tán thưởng:

- Môn võ công Tuý quyền này quả nhiên tuyệt diệu. Người say, ý say mà tâm cảnh không say.

- Càng uống rượu thì càng lợi hại. Nhân sinh mấy ai ngờ.

- Phải, phải. Không yêu rượu không phải nam nhân. Ngày trước sợ uống rượu sẽ làm cho con người mất tinh táo, lâm trận đối địch thất bại trước kẻ thù. Giờ thì khỏi lo rồi. Tha hồ uống. Ha ha ha...

Hiệu My đầu óc đã không còn tinh táo, tửu lượng của cô vốn không thể sánh bằng đệ đệ Trường An thì nói gì đến đám người Lữ Tuấn. Huống chi, Hưu Nhi Tửu của Hùng A Đại lại là linh tửu cực kì mạnh. Nếu không phải người có thể chất phi thường như cô thì đã sớm gục ngã từ lâu.

Nghe các huynh đệ Vô Cực Kiếm Phái không ngừng khen ngợi, mỗ nữ hắc hắc gập bụng cười.

- Tỷ tỷ. Tỷ không sao chứ?

- Không sao, không sao, tỷ đang tưởng tượng ra cảnh một đoàn mỹ nam tử hoà nhã, lịch sự múa tuý quyền, thật giống, giống. ....boy bands Kpop. Ha ha ha.

- Bôi ben cây bóp? Đó là gì?

Lữ Tuấn nghi ngờ nhìn Hiểu My. Cô nàng này luôn có những từ ngữ và ý tưởng độc đáo, khác biệt.

Mỗi nữ lão đạo bước đến gần đại soái ca, một tay chống eo, một tay nâng cằm mỹ nam, ánh mắt mơ màng, giọng nói đùa vui, cợt nhả.

- Là tập hợp những anh chàng đẹp trai, cùng hát, cùng nhảy chung một ca khúc, làm khán giả hưng phấn, đảo điên, tìm muốn vọt ra ngoài.

Cả đám đứng hình nhìn bộ dáng trên hoa, gheo nguyệt của Hiểu My. Trường An bồm bộp vỗ trán. Trong khi Lạc Vô Trần giờ tay lên miệng ho. Riêng nhị sư huynh thì mặt đỏ như quả cà.

Ngược lại, Hùng A Đại nghe được lời của cô, tâm trạng cực tốt. Hắn đang nghĩ tới cảnh, cả bộ tộc Hắc Viên say tuý lúy cùng nhau múa Tuý Quyền, đánh đuổi kẻ địch.

- Hiểu My, muội có thể biểu diễn vài quyền cho chúng ta xem thử không? Hùng A Đại ta nguyện mang giá cao, mua lại bộ quyền pháp này của muội.

- Hắc hắc. Hùng đại ca nói chuyện mua bán gì. Huynh muội ta hợp tính nhau như vậy, muội biểu diễn huynh xem vài đường thì có gì khó. Chỉ là muội không nhớ rõ cho lắm, khó tránh khỏi thiếu sót, khiến mọi người chê cười.

Hiểu My sáng khoái đáp ứng. Nhưng đúng lúc này, tiếng của Trường An và Lữ Tuấn đồng thời vang lên: - Không được.

- Tỷ à! Tỷ là nữ nhân, múa võ cho nam tử xem, ngộ nhờ truyền ra ngoài coi sao được.

- Đúng đúng. Hiểu My à! Muội say rồi, ta đưa muội về nghỉ, hôm sau nói tiếp nha.

Hiểu My nhú mày, khó chịu nhìn hai nam nhân thân thiết nhất đang vội vã kề bên. Giọng cô nhura nhura, bực mình:

- Sao lại khó coi. Ở đây toàn người nhà. Hùng đại ca, Vô Trần sư huynh không phải huynh đệ, bằng hữu với ta ư?

Nói rồi, Hiểu My quay sang vị chủ nhân của tiểu viện, lớn tiếng nói:

- Hùng đại ca, rót thêm chén nữa. Muội say thật rồi sẽ múa tuý quyền cho huynh xem.

Hùng A Đại ngoan ngoãn tiến lên, châm linh tửu vào đầy bát của Hiểu My. Quả thật, so với bộ võ thuật này thì linh tửu của hắn dường như chẳng đáng một đồng. Cái này liên quan đến vận mệnh của Hắc Viên tộc, cũng là mục đích mà hắn cầm đầu ở Hư Không Thành biết bao năm nay. Sự việc thành, Hiểu My lập tức trở thành ân nhân của toàn bộ tộc hắn chứ không đơn giản.

Lạc Vô Trần kết giao với Hùng A Đại đã lâu, dĩ nhiên hiểu được suy nghĩ và sự bất đắc dĩ của bằng hữu. Hắn tiến lên, vỗ nhẹ vào vai của nhị sư đệ, trấn an Trường An bên cạnh:

- Tin tưởng Trần sư muội. Đây là cơ duyên của sư muội lần Hùng huynh. Mặt khác, nếu lúc này chúng ta tham ngộ võ công, rút ra được tinh túy trong đó thì xem như có thêm một vũ khí để bảo vệ bản thân và người khác khi đến bờ Bắc lần này.

Nghe Vô Trần nói vậy, Trường An cùng Lữ Tuấn đành gạt đầu đồng ý. Nhìn Hiểu My uống linh tửu như uống nước lã, hết bát này đến bát khác, mọi người sợ hãi lắc đầu.

- Bản thân sư muội đã có sức mạnh phi thường, giờ luyện hoá thêm Hắc Nhi tửu, thật đáng lo cho người làm tướng công muội ấy trong tương lai.

Lạc Vô Trần nhìn Lữ Tuấn đầy ý vị. Chỉ là hắn không biết, trong danh sách những người thâm đồ, hắn cũng có một chân.

Hiểu My nốc rượu một hồi, người bắt đầu mất khống chế. Ánh mắt vô thần nhìn khắp một lượt bốn đại nam nhân. Cười nắc nẻ.

- Sao lại có nhiều soái ca thế này, Hắc hắc. Nhị sư huynh, huynh có thể đứng yên được không? Muội nhìn huynh không rõ. Trường An à. Đệ cũng đừng bay qua bay lại như vậy, đầu óc tỷ cũng muốn quay cuồng rồi nè.

Hùng A Đại nhìn bộ dạng say khướt của cô, nghi ngờ lên tiếng hỏi:

- Hiểu My muội tử, bây giờ muội có thể múa vài chiêu Tuý Quyền cho ta xem được không?

Nghe tiếng gọi của hắn, Hiểu My ngoái đầu lại nhìn, cái miệng chu lên trông hết sức đáng yêu.

- Tuý Quyền. Hắc hắc. Múa tuý quyền. Chuyện nhỏ, muội làm được.

Mọi người nghe vậy mới thở phào. Dẫn cô nàng ra hoa viên rộng lớn ngoài sân. Ánh trăng nhàn nhạt hắt lên thân ảnh nữ nhân, bông bành mà hư ảo.

- Tuý quyền, tuý quyền. ... Hiểu My lăm bắm hai từ này, lặp đi, lặp lại.

Trong đầu cô hiện ra hình ảnh Hoàng Phi Hồng Thành Long múa Tuý quyền trong bộ phim nổi tiếng cùng tên, chắc hẳn là nó rồi.

Mỗi nữ cố nhớ lại từng thao tác của bộ võ thuật này, kết hợp giữa phim ảnh và các video clip trên mạng mà cô nghiền ngẫm trước đây, sau một thoáng trầm ngâm, bước chân bắt đầu dịch chuyển.

Vừa ngâm nga ca quyết, vừa biến đổi bộ pháp, thân thể ngã nghiêng, linh hoạt khiến cả đám nam tử há hốc kinh ngạc.

- Vi diệu, quá vi diệu! Hùng A Đại nức nở thốt ra lời.

Hiểu My tuy là say khướt, nhưng cũng đã mang cái say ấy vào môn võ thuật mà cô vô cùng yêu thích. Kiếp trước vì giữ hình tượng nên chưa bao giờ dám lộ ra trước mặt công chúng. Thành thạo chỉ dám lén lút múa may trong sân nhà. Xem như bài tập thể dục dưỡng sinh.

Haiz, người ta tập Gym, tập Yoga, còn nữ nhân khiêm tốn như cô lại chọn tuý quyền, nhảy nhót như hầu nhi. Cũng may là không bị người phát hiện.

Trường An nóng ruột nhìn tỷ tỷ thỉnh thoảng múa may rồi nện thân thể mảnh mai ầm ầm xuống đất. Còn Lữ Tuấn thì đau thắt cả lòng. Tuy nhiên, họ không dám rời mắt khỏi cô. Đây là cơ hội ngàn năm có một. Lần sau quyết không cho phép Hiểu My tiếp tục nốc rượu, biểu diễn môn võ thuật đặc biệt này.

Trong bốn nam tử, chỉ có Lạc Vô Trần là điềm tĩnh, mặt không biểu hiện cảm xúc. Nhưng thật ra, hình ảnh của Hiểu My đã bắt đầu khắc sâu vào trong tâm trí của hắn. Mười năm lăn lộn giang hồ, chưa bao giờ hắn gặp qua một nữ nhân phóng khoáng, cởi mở, lúc nào cũng lạc quan, hoan hỉ như vậy.

Vì đồng tình với kẻ yếu mà nhận một Á nhân không nơi nương tựa làm thân đệ đệ. Vì nghĩa khí mà đồng ý dẫn dắt cả một Thần võ binh đoàn. Vì bằng hữu, Hiểu My không ngại bất chấp hình tượng mà múa võ, thỏa tâm nguyện của Hùng A Đại. Vì huynh đệ đồng môn mà liều lĩnh xông pha đến bờ bắc tìm linh dược giải độc cho Thái Thiếu Nam. ...

Người không hiểu sẽ nói là cô nông nổi, bốc đồng. Nhưng chỉ những ai thân thiết mới thấy Hiểu My là người rất chân thành, hết lòng với những người mà cô nhận định.

Một bài Tuý quyền được Hiểu My múa lại hai lần. Sau đó, cô nàng té đùng trên mặt đất rồi nằm im, không động đậy.

Bốn nam nhân có mặt lập tức chạy lên. Trường An thăm dò mạch đập và trạng thái của Hiểu My, đôi mày kiếm cau chặt lại: Mạch đập rối loạn, cả cơ thể đỏ ửng nhưng hơi thở lại đều đều, bình yên như say ngủ.

Lữ Tuấn bế cô vào một căn khách phòng được chuẩn bị sẵn trong tiểu viện. Lúc quay ra đã thấy Trường An đang thảo luận tình hình với Lạc sư huynh.

- Tỷ ấy uống quá nhiều linh tửu, bây giờ cần có thời gian để cơ thể hoàn toàn hấp thu dược lực. Chỉ là không biết bao giờ mới tỉnh.

- Không sao là tốt rồi. Hùng A Đại lên tiếng. – môn võ này thật lợi hại, giống như được sáng tạo riêng cho đám nam nhân và bộ tộc Hắc Viên của ta. Các huynh đệ, giờ ta phải đi luyện tập nó nhân lúc cảm xúc đang dâng, mọi thứ ở đây, mọi người cần gì cứ lấy. Tự nhiên như chính nhà của mình đi.

Nói rồi, thân ảnh của hắn loé lên, biến mất.

- Khinh công không tệ. Trường An nhìn theo khen ngợi rồi quay sang nhìn hai người còn lại, giọng khẳng định vang lên:

- Nhị vị sư huynh cũng tranh thủ lúc này tu luyện đi. Cơ hội duy nhất, không thể uống phí tâm sức của tỷ tỷ được.

Lạc Vô Trần cùng Lữ Tuấn suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Trong lòng họ cũng muốn tu luyện Tuý Quyền. Ít ra sau này, trong tình huống say rượu vẫn có thể bảo vệ được người mà họ muốn bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Đến Bạch Nhật Thành

Ba ngày sau.

Được lực trong cơ thể hoàn toàn được hấp thu, Hiểu My mới từ từ tỉnh lại. Vừa ngồi dậy, khắp người vang lên âm thanh răng rắc, xương cốt kêu vang. Lặng yên cảm nhận, cô phát hiện cả thân thể mình, có một nguồn sức mạnh được tăng cường, hoà quyện.

- Rượu Hầu Nhi xứng danh là linh tửu. Ích lợi quả nhiên không nhỏ.

- Dĩ nhiên rồi. Gần như một mình tỷ đã uống cạn cả bình Hầu Nhi tửu của Hùng đại ca. Tác dụng như thế là điều dễ hiểu.

Hiểu My nhìn Trường An từ cửa phòng tiến vào. Xuyên qua khoảng trống sau lưng đệ đệ, cô nhận ra mình đang ở Đại viện của Vô Cực Kiếm Phái tại Hư Không Thành.

- Tỷ ngủ bao lâu rồi?

- Ba ngày ba đêm.

- Hà? Lâu vậy ư. Không được, chúng ta phải nhanh chóng đến Bạch Nhật Thành. Chậm trễ quá nhiều rồi.

Ngăn lại Hiểu My đang khần trương, hồi hã. Trường An nhấn cô ngồi xuống bàn, ôn hoà lên tiếng:

- Dù sao tỷ cũng phải rửa mặt rồi dùng chút điểm tâm. Máy hôm nay, bọn người nhị sư huynh cũng chăm chỉ luyện Tuý quyền. Không vội, không vội.

Hiểu My nghe vậy mới an tâm, tự rửa mặt, chải đầu rồi ngồi vào bàn dùng điểm tâm mà đệ đệ mang tới.

- Trường An. Đệ đúng là một nam tử chu đáo. Với tỷ tỷ đã tốt thế này, sau này, đối với nương tử chắc còn tuyệt vời hơn nữa.

Trường An lặng yên chờ đợi, nghe nói thế, liền giật cả mình. Đôi mắt tím loé lên một tia âm đạm.

- Tỷ còn trêu đệ. Có cô nương tốt nào thích một á nhân đâu chứ?

Hiểu My bực bội cốc vào đầu hán: Vớ vẩn. Đường đường là đệ đệ của Hoan Hi Thần. Người hâm mộ đệ xếp hàng dài khắp Huyền Thiên đại lục thì có. Hơn nữa, đệ của tỷ tài sắc vẹn toàn. Đầu thua kém bất cứ người nào. Đệ đẹp ngay cái suy nghĩ cùi bắp ấy cho tỷ.

- Tỷ, cụm từ “tài sắc vẹn toàn” chỉ dùng cho nữ giới, ai lại đem ra để đánh giá một nam nhi như tỷ đâu a.

Trường An bất đắc dĩ, bĩu môi với Hiểu My. Sau đó hai người vui vẻ, hắc hắc cười.

Kim Phụng mang theo Xà vương, vừa vào cửa đã thấy cảnh tượng âm áp của hai tỷ đệ, vờ tị ganh lên tiếng:

- Tinh rồi nhỉ? Nhân lúc chúng tôi không kê bên mà vết cạm linh tửu của người ta. Thật là thiệt thòi nha!

Hiểu My ngược mặt lên thân ảnh áo vàng vừa xuất hiện. Mắt nheo nheo, mĩa mai đáp trả.

- Không biết người nào vừa dự tiệc xong ở phủ thành chủ đã vội vã đi điều tra ngân khố của người ta nha. Có được thứ gì tốt rồi, mau cho ta xem với nào.

Kim Phụng cười cười. Quăng cho Hiểu My một cái không gian giới chỉ màu xanh. Bên trong chứa không ít tinh hạch, vũ khí, dược liệu. Đặc biệt, còn có một ngọc bội trong suốt như thủy tinh với một nút tròn ở chính giữa, vô cùng nổi bật.

- Đây là quà học trò của cô hiệu kính. Nó vốn là một cái áo choàng bằng da của hư không thần thú. Có khả năng tàng hình, vô ảnh vô tung. Cô đeo bên người, khi nào muốn sử dụng cứ nhấn vào cái nút này là được.

- Áo tàng hình. Ha ha ha. Thì ra nơi này cũng có áo tàng hình, thật giống như quà tặng của Harry Potter trong tập tìm kiếm hòn đá phù thủy.

Hiểu My đắc ý trong lòng, nhận lấy ngọc bội đeo bên hông, rồi nhấn nút. Thân ảnh của cô lập tức biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Một lát sau, ngoài sân đã thấy vô số cành lá không gió mà vẫn rung lên bần bật. Có cây đại thụ xui xẻo còn tự động bứt rễ, bay lên khỏi mặt đất như gốc đa bay đến cung trăng. Không cần dùng đầu suy nghĩ cũng biết đó chính là trò đùa dai của Hiểu My dưới công dụng của áo tàng hình.

Hiểu My bước vào phòng, nhấn nút tròn trên ngọc bội một lần nữa. Thân ảnh từ từ hiện ra. Khoé môi của mỗi nữ công tới mép tai, biểu lộ cảm xúc cực kỳ hưng phấn, kích động.

Tiểu Bạch nằm dài trên bàn, vươn đôi mắt tí xiu, xanh biếc lên nhìn chủ nhân của nó, miệng lẩm bầm mà vang dội:

- Sao lại có cảm giác giao trùng cho ác, thêm cánh cho hổ vậy ta. Chủ nhân, cô đừng lợi dụng nó làm chuyện xấu, tổn hao danh tiếng của Hoan Hi thần nha.

Hiểu My xem thường nhìn nó, chẳng muốn trả lời. Quà của ai nấy nhận, phần phước ai nấy hưởng. Có ghen ghét gì cũng vô ích thôi.

Sau khi cảm xúc bình ổn, Hiểu My nhìn Kim Phượng, hỏi tới vấn đề nhân sủng đã nhờ Đông Phương Nhục điều tra.

Kim Phượng thành thật báo rõ.

- Đông Phương Nhục đã đưa tới tin tức. Theo hồ sơ ghi nhận được, 15 năm trước đây, có một thú nhân của bộ tộc Phi ung, tên là Chu Khiếu, bị trục xuất khỏi Hư không thành vì tội mua bán trái phép và giết chết hai nhân sủng một cách tàn bạo.

- Chu Khiếu, thú nhân của bộ tộc Phi Ung?

Hiểu My cao giọng khiến Trường An cùng hai thần thú có mặt ở đây chú ý. Nhìn ánh mắt tò mò của mọi người, cô mới mang chân tướng những ngày đầu tiên xuyên không đến đây, nói rõ với họ.

- Tỷ tỷ, có phải tỷ nghi ngờ người tên Chu Khiếu này có liên quan đến sự mất tích của cha mẹ chúng ta?

- Phải. Theo suy đoán của tỷ, có thể là cha mẹ biết được bí mật của bọn Hắc Nha Lang nên bọn chúng mới bắt cóc tỷ tỷ bán cho thú nhân làm nhân sủng. Sau đó, tỷ nhân lúc Chu Khiếu bị trục xuất về bờ Bắc mới bỏ trốn, rồi lạc vào sơn cốc thần bí kia.

Chỉ là suy đoán này vẫn còn đầy rẫy sơ hở. Hi vọng tìm thấy cha mẹ vẫn rất nhỏ nhoi.

Kim Phượng lặng im nghe tỷ đệ Hiểu My trò chuyện, trong đầu loé lên một phương hướng mơ hồ.

- Hiểu My, ta nghe nói trên Huyền Hải, thỉnh thoảng vẫn xuất hiện vài đám vân vụ kỳ bí, dẫn đến một nơi chốn vô định không chỉ ở Huyền thiên đại lục này. Nếu cô nói vậy, chắc chắn là Chu Khiếu đã về lại Bờ Bắc, bay ngang qua Huyền Hải. Chuyến đi lần này, chúng ta chỉ cần tìm được hắn thì sẽ rõ đầu đuôi.

- Đúng vậy, đúng vậy. Giọng Tiểu Bạch chen vào: - Chỉ cần tìm được con chim ưng chết tiết đó, ta sẽ biết tung tích cha mẹ kiếp này của cô.

Hiểu My nhìn mọi người cảm động. Có huynh đệ, tỷ muội thật tốt a!

Sau khi ăn sáng, đám người Hiểu My đến đại sảnh gặp bọn người Lữ Tuấn. Tại đây cũng có mặt Hùng A Đại cùng Lạc Vô Trần.

- Thì ra Hùng đại ca là người dẫn đường của bọn muội a.

- Sao vậy? Không hoan nghênh ta gia nhập?

- Đâu có, đâu có. Rất vinh dự đồng hành cùng huynh là khác. Muội vẫn còn thêm Hầu Nhi Tửu của huynh đây.

Hiểu My nháy mắt với Hùng A Đại làm bọn Lữ Tuấn nhức cả đầu. Linh tửu người ta nghiền cứu mấy chục năm bị mỡ nữ một buổi tối uống cạn, vậy mà giờ vẫn còn ghiền. Bó tay thật mà! Haiz. . .

Cả bọn trao đổi tin tức một chút rồi chuẩn bị khởi hành đi Bạch Nhật Thành. Đông Phương Nhục đến tiễn đưa, nhưng chỉ xuất hiện thoáng qua vì không muốn kẻ đa tâm chú ý.

Vừa ra khỏi cổng thành không xa, đã thấy Trần Đại Uy cùng các huynh đệ trong binh đoàn thần võ đứng đợi.

- Lão đại. Bây giờ chúng ta đến Bạch Nhật Thành bằng cách nào?

Kim Phượng nhàn nhạt lên tiếng: Thì đến đây thế nào, đi Bạch Nhật thành thế ấy!

Thế nhưng, chưa kịp triệu hồi đám Phong Ứng Vương, bốn phía xung quanh đã xuất hiện hơn trăm tên hắc y nhân, grom đao phản chiếu ánh mặt trời, loé lên dưới nắng.

Tên cầm đầu bước một bước lên trên, lớn tiếng đồng thanh:

- Các ngươi thật muốn đến Bạch Nhật Thành thì phải bước qua xác của bọn ta?

Hiểu My nhìn Lữ Tuấn nghi ngờ, giọng mỉa mai không nhỏ:

- Nhị sư huynh, xem ra đệ đệ của huynh bệnh không nhẹ nha. Có cần để Trường An đến khám cho hắn không?

Lữ Tuấn lắc đầu cười khở. Quay sang nói với Trần Đại Uy.

- Mọi người có một khắc để luyện tập tay chân. Bắt đầu.

- Tuân lệnh nhị gia.

Các huynh đệ của binh đoàn Thần Võ đồng loạt hô to. Sau đó, cả đám xoay cổ tay, rút kiếm: - Xông lên!

Hiếu My giờ tay che miệng, ngáp ngáp vài cái. Kim Phụng thì chẳng thèm để ý tới, chỉ chăm chú nhìn chiếc vòng Bạch Ngọc trên cổ tay chủ nhân. Trong khi Hùng A Đại đứng bên cạnh Lạc Vô Trần, hết chỉ điểm bên này lại khuyến khích bên kia như e thiên hạ không đủ loạn.

Chưa đến một khắc, cả trăm tên Hắc Y đã bị đánh cho tan rã. Trần Đại Uy ngược nhìn Lữ Tuấn xin chỉ thị. Lữ Tuấn không nói gì nhưng Lạc Vô Trần đã đưa ra quyết định. Giọng nói nhạt nhẽo, không chút cảm tình:

- Không để người sống.

Hiếu My liếc mắt sang nhìn hắc, thủ đoạn bạo tàn a. Nhưng đúng là chỉ có như vậy mới bảo toàn bí mật lực lượng của cô. Dù sao đám này cũng mang theo ý định giết người mà đến. Chết cũng đúng tội.

Sau khi giải quyết toàn bộ đám hắc y. Kim Phụng thả ra một đám Thần hỏa phụng hoàng, thi thể bọn chúng nhanh chóng hoá thành tro bụi.

- Chỉ mong cái tên Lữ Kế Nghiệp gì đó sẽ khôn ngoan hơn. Hiếu My lắc lắc bím tóc thờ dài.

Cuộc ám sát giống như một nốt nhạc rất nhỏ đệm vào chuyển lẽ hành của họ. Tiếp theo, Kim Phụng triệu hồi bảy Phong Ứng Vương. Mọi người tiếp tục phi hành theo hướng nam.

Bay thêm năm ngày, đã thấy bóng dáng một toà thành rộng lớn thấp thoáng dưới tầng mây. Lữ Tuấn trong lòng dâng lên một cảm giác đau thương, hoài niệm. Đây là nhà của hắn, là nơi từng cho hắn vô hạn ấm áp lẫn tuyệt vọng bị thương. Là nơi ghi dấu những tháng ngày tuổi thơ, có gia gia yêu thương, che chở.

Cố nén một tiếng thở dài ảo não. Hắn khẽ thào thì:

- Bạch Nhật Thành, Ta đã trở về!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Lữ Gia

Bạch Nhật Thành là một trong những toà thành lớn nhất của Nam Phụng Thành. Tuy không giàu có, phồn hoa như thành Phi Tinh, đại bản doanh của Phi Tinh tông môn, nhưng Bạch Nhật Thành lại đứng đầu về diện tích cùng mật độ dân số.

Chỉ cần đi dạo một vòng trên đường cũng đủ nhận ra sự đặc biệt của thành trì này. Đường xá rộng rãi nhưng chen chúc người qua lại. Nhà cửa san sát, hàng quán mọc lên như nấm sau mưa.

Dưới sự quản lý của Phi Tinh Tông Môn, Bạch Nhật Thành cũng phát lên nhờ buôn bán khai giáp, vũ khí và tinh hạch yêu thú. Vì thế, ở bất cứ chỗ nào cũng có thể thấy xuất hiện các quầy giao dịch hai loại mặt hàng siêu cấp này. Nhưng không phải nhà nào mở cửa cũng đắt khách, đông người. Một số gia tộc gặp được cơ duyên thì nhanh chóng phát lên, một số khác thì tán gia, lụi bại.

Nổi tiếng nhất tại Bạch Nhật Thành là Ngũ đại gia tộc. Trong đó, phía Bắc là Lữ Gia – đại gia tộc trịnh pháp có lịch sử mấy ngàn năm. Phía Nam có Mộc Gia và Đào Gia là hai gia tộc kinh doanh tinh hạch yêu thú. Phía đông có Bình Gia – chuyên về nhà trọ, từ điểm trong toàn bộ thành trì. Còn lại là An gia ở phía tây, nhà chế tạo trang sức và kinh doanh tơ lụa.

Khi đoàn người Hiếu My vừa bước vào bên trong Bạch Nhật Thành, Lạc Vô Trần liền chọn một khách điểm nổi tiếng dưới sự quản lý của Bình Gia để bọn người Trần Đại Uy dừng chân, trọ lại. Riêng đám người Vô Cực Kiếm phái thì chọn một khách điểm khác nhỏ hơn. Đây cũng là phân tán sự chú ý của những người rảnh rỗi, cố tình gây sự.

Giờ cơm trưa, tỷ đệ Trần Hiếu My cùng Kim Phụng, Lữ Tuấn, Vô Trần, Hùng A Đại chiếm cứ trọn một bàn dưới lầu. Vừa ăn uống, vừa vênh tai thu thập tin tức từ các thực khách xung quanh.

Lúc này, bàn kê bên có vài nam tử đang say sưa thảo luận. Nội dung câu chuyện của họ như một nồi lẩu cá, bát quái đủ chuyện dưới đất, trên trời. Từ chuyện tiểu thiếp nhà ai công khai cầm chừng lão gia lớn tuổi đến chuyện công tử Bính, Đình gì đó treo hoa ghẹo nguyệt, bị bắt gian tại giường...

Trường An càng nghe, cặp mày nhíu càng chặt. Hắn không muốn mấy cái tin tức thối hoắc này làm bẩn tai tỷ tỷ. Nhưng khi ngó sang Hiếu My thì lại thấy cô hưng phấn, hứng thú dạt dào. - Trời ạ! Tỷ tỷ đúng không phải phạm nhân. - Hắn chán nản lắc đầu.

Hiếu My quả thật đang háo hức, tập trung nghe bọn đàn ông buôn dưa lê, tám chuyện. Cảm giác giống như ngồi xem tin tức trên Website của các tờ báo lá cải trên mạng Internet trước kia. Thật hoài niệm a!

Đương lúc này, người đàn ông có một vết sẹo trên má trái ở bàn bên đột nhiên nói ra một tin tức đủ khiến người lạnh nhạt như Kim Phụng và Lạc Vô

Trần cũng phải chú ý, dừng lại mọi động tác để lắng nghe.

- Biết gì chưa? Nghe nói gần đây, trên giang hồ xuất hiện một đám người bịt mặt, bọn chúng đi khắp nơi tìm cái truyền tống trận gì đó. Thủ đoạn ác độc, giết người như ngoé, ai nhìn thấy cũng rợn cả người.

- Vậy sao? Những người chung bàn với hắn lên tiếng. Nhưng truyền tống trận đó là cái quý quái gì nhỉ? Có khi nào bọn chúng tìm đến Bạch Nhật Thành này không?

- Không biết. Nhưng mà vừa rồi rõ lên thông tin, chuyến vận chuyển tinh hạch của Đào gia đến Phi Tinh Thành giữa đường bị tập kích. Thiếu chủ Đào Nguyên Khai cũng bỏ mạng giữa đường. Hình như do bọn áo đen ấy ra tay. Xem ra bọn chúng cũng nhắm đến ngũ đại gia tộc ở nơi này rồi.

- Ha ha, vậy hôn lễ của Thiếu chủ Lữ Gia và tiểu thư Bình Gia ba ngày tới chắc sẽ có chuyện vui để coi rồi. Bằng mọi giá, ta phải đi xem mới được.

- Vớ vẩn, người ta cưới vợ, người đi xem làm gì? Mà công nhận vị thiếu chủ Lữ gia này cũng may mắn thật. Rình được Bạch Nhật Thành đệ nhất mỹ nhân về nhà. Chết dưới hoa mầu đơn cũng là quân tử nha.

- Xi, ta còn nghe nói, vị thiếu chủ này chỉ là con bình thê. Người thật sự kế thừa Lữ gia hình như là đệ tử của Vô Cực Kiếm Phái nhưng hắn đã từ bỏ vai trò người thừa kế của mình, vậy mới tới phiên cái tên Lữ Kế Nghiệp ngông nghênh, xảo trá đó.

- Thôi thôi, chuyện nhà người ta, người quan tâm làm gì. Uống đi, uống đi. Rượu này cũng không tệ nha.

Sau đó, mấy tên đàn ông lại cúi mũi vào mâm thức ăn và hũ rượu trên bàn mình. Bọn người Hiểu My nhìn nhau, hiểu ý gật đầu, lặng lẽ đứng lên thanh toán rồi quay về phòng của Lạc Vô Trần, cùng nhau bàn bạc.

Kim Phụng lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Giọng nhàn nhạt mở lời.

- Truy tìm truyền tống trận tới tận Bạch Nhật Thành, xem ra bọn áo đen cũng là tay chân của người đó rồi. Kẻ thù gặp mặt, đồ mất a. Ta sẽ đi thăm dò một vòng mới được.

Nói rồi, thân ảnh áo vàng lác mình biến mất. Đúng là người phụ nữ thuộc trường phái hành động.

Lạc Vô Trần nhìn Kim Phụng, nhú mày trầm lặng, sau đó, quay sang Lữ Tuấn và Hiểu My, dò hỏi:

- Chuyện Lữ Gia, hai người có dự định gì?

- Trước hết, đệ muốn bí mật thăm dò nắm vị trường lão. Nếu may mắn có thể thuyết phục họ hỗ trợ mở truyền tống trận là hay nhất.

- Muội đi cùng huynh. Hiểu My lắc lắc tay Lữ Tuấn khẳng định.

- Cũng tốt. Hai người đi cùng, ta cũng yên tâm. Vậy ta sẽ cùng Hùng huynh đây đi điều tra tin tức ở Bạch Nhật Thành này. Trường An, đệ ở bên ngoài cùng với Bình đoàn thân võ, sẵn sàng hỗ trợ khi có liên lạc.

Mọi người đều đồng ý với cách phân công công việc này. Sau đó, Hiểu My lấy ra một đồng Truyền tin thạch từ giới chỉ màu xanh mà Đông Phương Nhược đưa, phát cho các huynh đệ, thống nhất hai hôm sau sẽ tập trung tại đây để thông báo tình hình tiến triển công việc cho nhau.

.....

Phía bắc Bạch Nhật Thành, trong một đại viện tốt bậc giàu sang, đỉnh đài, lầu các, nơi nơi như nạm vàng khảm ngọc. Dọc theo hành lang uốn lượn, đèn lồng treo lơ lửng, chiếu ra ánh sáng lung linh, nhìn xa xa như một dãy ngân hà thu nhỏ rơi vào hạ thế. Khi đến gần thì lay động lòng người bởi kiêu dáng rực rỡ, xa hoa.

Lữ Gia, quả không hổ là gia tộc lớn nhất tại Bạch Nhật Thành khiến lắm người ghen tị. Tuy nhiên, chẳng mấy ai dám đánh chú ý lên toà viện này. Bởi đơn giản một điều, họ không muốn bỏ mạng, chôn thân trong muôn trùng trận pháp, nơi nơi tràn ngập nguy cơ.

Vào lúc này, trong mặt thất của Lữ Gia, hai bóng người lặng lẽ viếng thăm. Tuy bịt mặt, nhưng nhìn những đường nét cơ thể vẫn có thể suy đoán đó là một nam, một nữ. Người nam đi trước mở đường, toàn bộ cơ quan gì gì đó như không thể nào gây uy hiếp với họ.

Nửa canh giờ sau, Lữ Tuấn mang theo Hiểu My theo lối cũ ra ngoài. Vận khinh công, nhẹ nhàng lướt trên mái nhà, lẩn vào các bóng cây trong sân viện, không để lại chút vết tích nào cho những kẻ tuần tra.

Lúc ngang qua một căn phòng, hai người tình cờ phát hiện một bóng áo đen khác từ cửa sổ vọt vô. Đèn trong phòng lập tức sáng lên nhưng người bên trong lại chẳng hề lên tiếng.

Lữ Tuấn và Hiểu My đưa mắt nhìn nhau rồi nhẹ nhàng đáp xuống nóc nhà. Khẽ gỡ một viên ngói xanh, chăm chăm nhìn xuống dưới.

Bên trong phòng, Lữ Kế Nghiệp ngồi sau hương án, nhìn lư hương phiêu đăng khói thơm, lặng yên nghe hắc y nhân báo cáo sự việc:

- Công tử, Sát Lang vừa báo tin, toàn bộ đám người phải đi ám sát đại thiếu gia đều biến mất, đến nay vẫn chưa rõ tung tích.

Nhị thiếu gia nghe tin xấu, tức giận, hất tung đồng sách trên bàn, giọng gầm lên như muốn phun ra lửa.

- Vô dụng, cả đám vô dụng. Uống phí bọn họ tự cho mình là tổ chức ám sát đệ nhất giang hồ. Ta thật hận mà.

- Công tử. Hiện tại, đại thiếu gia đã vào thành. Đi cùng còn có vài người thân thù không tề.

- Đáng chết. Bên ngoài không ám sát được họ. Đến đây rồi, nếu có chuyện xảy ra thì đám ngũ quý kia thế nào chả làm âm lên. Được rồi, người lui xuống đi. Chuyện này ta tự có cách.

- Dạ, công tử.

Thân ảnh hắc y đáp lời rồi lui xuống, nhưng chưa bước đến cửa thì ngoài cửa sổ đã phát ra âm thanh như có đồ vật gì bị đá phải.

Lữ Kế Nghiệp lập tức ra hiệu với tên áo đen, sau đó cả hai cùng phá cửa bay ra, bắt gặp một hắc y nhân khác đang tìm đường tháo chạy.

- Đã đến đây thì đừng mạng lại.

Tiếng nói của Nhị thiếu gia độc ác vang lên. Ánh kiếm loé lên mang theo tiếng gió rít gào, đánh tới bóng hắc y giữa hoa viên đại viện.

Lữ Tuấn cùng Hiểu My vẫn còn nấp trên mái nhà theo dõi cuộc chiến. Người có thể ra vào Lữ Gia mà không hề khởi động đến cơ quan trận pháp, chắc hẳn không phải kẻ lạ. Chỉ là thân phận đối phương thế nào? Còn phải cẩn thận điều tra.

Hắc y đến sau vị vậy công bởi hai nam tử cũng là cao thủ nên không kịp thời ứng phó, cánh tay phải lơ đãng trúng phải một kiếm của Lữ Kế Nghiệp, máu ào ào tuông ra. Khuôn mặt trái xoan dưới miếng vải đen vì đau đớn mà trở nên trắng nhợt. Một giọt nước mắt rơi xuống, phản chiếu ánh trăng gọi lên sự thương tiếc của Hiểu My.

Cô không cần suy nghĩ, lập tức vọt xuống, nhổ bật cây cột to lớn bên hành lang, lao đến tấn công hai người Lữ Kế Nghiệp.

Lữ Tuấn thấy thế không khỏi khản trương, cũng nhảy xuống, chụp lấy vai người áo đen bị trọng thương, hô to với Hiểu My: Rút.

Nói rồi, cả ba nhanh chóng biến mất.

Lữ Kế Nghiệp và tên hắc y ban đầu vội vã đuổi theo, nhưng khinh công không bằng người nên chưa đến mấy mươi hơi thở đã hoàn toàn mất dấu.

Hắn gầm lên như mãnh thú: Chết tiệt! Trận pháp xung quanh càng ngày càng xuống cấp, giờ xuất hiện một tên lại một tên. Đi, lập tức gọi Tam trưởng lão đến gấp ta.

- Công tử. Nửa đêm gọi tam trưởng lão sẽ làm kinh động người khác, để sáng mai hẵng gấp.

Lữ Kế Nghiệp nghe vậy thì hầm hừ, căm giận bỏ vào trong: Chủ quan quá bị chủ quan hại. Lần này hẳn lật thuyền trong mương thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Cứu người

Lữ Tuấn và Hiểu My mang theo hắc y nhân, bí mật về quán trọ. Trưởng An nhận được tin tức qua truyền tình thạch, lập tức tiến lên. Tiếp ứng nhị sư huynh, đặt bệnh nhân hôn mê lên giường, cầm tay bắt mạch. Một loạt thao tác diễn ra nhanh chóng, điều luyện.

Lữ Tuấn giờ tay kéo miếng vải bịt mắt của hắc y xuống, gương mặt nữ nhân lọt vào tầm mắt khiến hắn sững sờ.

- Nhị sư huynh, sao vậy? người quen của huynh à?

Nghe tiếng Hiểu My, Lữ Tuấn hồi thần, sắc mặt nặng nề, gật đầu xác nhận.

- Phải. Đây là Lữ Ngọc Nhi - cháu gái của ngũ trưởng lão. Trước đây ông cháu muội ấy đối xử với ta rất tốt. Giờ ra nông nổi này, e là gia gia của nàng đã gặp chuyện không may.

Hiểu My nghe vậy, lòng cũng trĩu xuống.

- Trường An, tình hình thế nào?

- Bị thương không nghiêm trọng. Chỉ là căng thẳng và mệt mỏi quá độ. Tâm trạng tích tụ trong thời gian dài, không thể giải tỏa dẫn đến huyết khí không thông, cơ thể suy nhược.

Đã cho người uống hồi sinh đan, bổ huyết đan. Giờ đệ đi làm chút dược thiện. Lát nữa phiên tỷ thay trang phục cho nàng ta. Chưa tới một canh giờ ắt hẳn tỉnh lại.

Trường An nói xong, đứng dậy ra ngoài. Lữ Tuấn cũng không tiện ở lại, đành đưa ánh mắt khản cầu nhìn sang Hiểu My. Thấy cô khẽ gật, mới yên tâm ra cửa.

Hiểu My tiến tới bên cạnh giường, quan sát nữ nhân được gọi Ngọc Nhi. Nhìn vệt nước mắt còn hoen trên má, cô tiếc nuối thở dài:

- Thanh mai trúc mã, còn là một mỹ nhân a. Phần phước của nhị sư huynh không tệ. Để tôi thay đồ cho cô, xem như cô có lời rồi.

Một chút dấm chua dâng lên, Hiểu My hất tay đánh bay nó sang chỗ khác rồi chuẩn bị khăn lau và trang phục thay đổi cho bệnh nhân. Sau đó khép cửa, đi tìm đệ đệ.

Nửa canh giờ trôi qua, người trên giường rên lên vài tiếng, đôi mắt từ từ mở ra, nhìn thấy bản thân đang nằm trên một chiếc giường xa lạ. Bố trí xung quanh giống phòng trọ trong khách điếm, đơn giản và cũng rất ít gia cụ, vật phẩm trưng bày.

Lữ Ngọc Nhi lồm cồm ngồi dậy, hoảng hốt nhận ra, cô không còn mặc bộ trang phục dạ hành mà đã được thay một bộ váy áo trắng tinh, chất lụa mềm mại phủ lên người, chỗ cánh tay bị thương cũng được băng bó cẩn thận. Lòng tràn ngập hoài nghi, nhớ lại chuyện tối hôm qua.

Lúc này, cửa phòng chợt mở, ánh mặt trời từ ngoài truyền vào khiến cô phải giơ tay lên, che lại luồng sáng đột ngột.

- Muội đã tỉnh?

Giọng nói nam tử có chút quen thuộc vang lên. Cô nàng ngẩn ngơ tựa người trong mộng. Một lúc sau mới cất tiếng, vừa mừng rỡ, lại ghen ngào.

- Đại thiếu gia. Thì ra là người đã cứu Ngọc Nhi. Cuối cùng Ngọc Nhi cũng chờ được người trở về rồi.

Dung nhan thiếu nữ phút chốc nhạt nhòa. Đôi mắt mờ hồ chỉ nhìn thấy thân ảnh áo xanh trước mặt mà không chú ý đến hai người xa lạ phía sau.

Hiểu My giơ tay lên miệng, hắng giọng nói:

- Tiểu mỹ nhân, cứu cô không chỉ có mình huynh ấy đâu. Tốt nhất là cô nên bình ổn cảm xúc, nếu không, lại ngất đi thì chúng ta phải phí sức thêm lần nữa.

Nghe được âm thanh như châu ngọc của nữ nhân, cô gái nhỏ trên giường mới nhận ra sự có mặt của tỷ đệ Trường An. Vội vàng lau nước mắt, cuối đầu cảm tạ:

- Đa tạ ơn cứu mạng của mọi người. Là Ngọc Nhi vui mừng quá nên có hành động thất thố, bêu xấu trước mặt đại thiếu gia cùng nhị vị.

Hiểu My cười hi hi nhìn cô. Nháy mắt với Lữ Tuấn vài cái rồi quay lưng ra ngoài. Trường An đặt khay dược thiện lên bàn, liền nói gót theo tỷ tỷ, để lại không gian riêng cho Lữ Tuấn và bệnh nhân.

Lữ Tuấn bước tới, mở toang cửa sổ rồi ngồi xuống cạnh bàn, giữ khoảng cách với nữ nhân duy nhất trong phòng. Giọng nói ảm áp nhưng cũng hàm ý trách móc ần ần.

- Cũng may, lần này ta kịp thời trở về mới cứu được muội. Lần sau, đừng hành động nông nổi như vậy. Muội không phải là đối thủ của bọn họ.

Ngọc Nhi cắn môi, uất ức nhìn đại thiếu gia.

- Lần này là muội lỗ mãng. Nhưng muội cũng không còn cách nào khác. Lữ đại ca, cầu xin huynh cứu gia gia của muội. Muội cầu xin huynh.

- Ngũ trưởng lão đã xảy ra chuyện gì? Muội từ từ kể. Đừng vội.

- Gia gia muội mất tích rồi. Muội nghi ngờ là nhị thiếu gia ra tay. Cách đây gần một tháng, gia muội nói là đi gặp Lữ Kế Nghiệp, nhưng đến nay vẫn chưa về, muội đã tìm kiếm, dò hỏi khắp nơi nhưng hoàn toàn vô vọng.

Lữ Ngọc Nhi mang tất cả mọi chuyện xảy ra trong thời gian gần đây kể lại cho Lữ Tuấn. Giọng nói của cô lúc nhẹ nhàng, khi lại hối hả, khản trương. Nhị sư huynh của Vô Cực Kiếm Phái càng nghe, cặp mày càng nhíu lại. Trầm ngâm suy nghĩ, đánh giá tình hình.

- Lữ đại ca, tiếp theo huynh có dự định gì chưa?

- Đêm nay muội cứ ở lại đây nghỉ ngơi. Việc tìm kiếm và giải cứu ngũ trưởng lão, cứ giao cho ta. Đảm bảo sẽ mang người về cho muội.

Lữ Tuấn ngẩng đầu nhìn cô, mềm giọng lên tiếng.

- Lữ đại ca, hai người khi này có quan hệ thế nào với huynh?

- Tỷ đệ Hiểu My là sư muội, sư đệ đồng môn với ta. Muội hoàn toàn có thể tin tưởng. Trường An là một dược sư rất giỏi. Muội trước hết hãy uống thuốc và dùng phần dược thiện mà đệ ấy chuẩn bị. Ta có việc, ra ngoài trước.

Nói rồi, Lữ Tuấn đứng dậy cáo từ. Lữ Ngọc Nhi nhìn theo bóng lưng nam tử vẫn không ngừng xuất hiện trong giấc mơ của cô, cuối đầu cười khổ.

- Chắc không phải chỉ là sư muội bình thường. Ngay cả Ngọc bội gia truyền cũng giao cho người ta... Haiz...

Mười năm mòn mỏi đợi chờ

Tình si một kiếp phai mờ từ đâu

Hồng trần chìm nổi bể dâu

Ấp ôm hình bóng, canh thâu lệ tràn

.....

Trong lúc Lữ Ngọc Nhi thở ngán than dài, tiếc thương cho mối tình đơn phương cô lẻ, Lữ Tuấn đang trên đường đến tìm Hiểu My.

Vừa mới giờ tay, chuẩn bị gõ cửa phòng thì giọng nói quen thuộc từ phía sau đã vang lên:

- Chuyện bên đó đã xong rồi à?

Lữ Tuấn quay lại nhìn người trong lòng, môi mắt cong cong, dịu dàng lên tiếng:

- Ủ, xong rồi. Có vài chuyện ta muốn bàn bạc với muội.

- Vào trong thôi.

Hai người đẩy cửa vào trong. Hiểu My rót chén trà nóng, đẩy đến trước mặt nam tử. Lữ Tuấn bung lên, thối thối, nhấp một ngụm. Sau đó mới chậm chậm kể lại mọi việc.

- Huynh định ngày mai sẽ trở về Lữ Gia, âm thầm điều tra mọi việc.

- Ủ. Muội cũng đi cùng huynh. Còn Lữ Ngọc Nhi thì huynh định thế nào.

- Sáng mai, cho muội ấy trở về thôi. Trên đường, để các huynh đệ Trần Đại Uy lặng lẽ theo sau hộ tống. Sẽ không có nguy hiểm. Ngày mốt là lễ thành hôn của Lữ Kế Nghiệp, cũng là cơ hội tốt nhất để chúng ta cứu người.

.....

Sáng sớm hôm sau.

Lữ Ngọc Nhi được Trường An dùng khinh công, lén đưa ra khỏi khách điểm. Hai người Hiểu My cũng khởi hành theo hướng Bắc đến Lữ gia.

Dọc trên đường, Hiểu My tháo ngọc bội bên hông, đặt vào tay nhị sư huynh bên cạnh.

- Cho huynh mượn đấy. - Cô nàng lí lắc cười.

- Muội không cần phải làm vậy. Sợ người ta biết chuyện gì sao?

- Xì, có lòng tốt mà huynh không nhận thì thôi.

Mồ nữ bữu môi, cầm đồ vật gia truyền của người ta, đeo lại vào hông bên phải.

Chẳng bao lâu sau, cả hai đã xuất hiện trước đại môn của thế gia trận pháp. Lữ Tuấn tiến lên, dùng cách thức riêng gõ cửa.

Người bên trong nghe thấy âm hiệu quen thuộc, vội vã mở rộng cổng lớn, một lão nhân vóc dáng khoẻ mạnh burót vọt ra, kích động nhìn gương mặt thanh niên trước mặt.

- Là Đại Thiếu gia, đại thiếu gia đã trở về.

- Châu bá, đã lâu không gặp.

- Phải, đã lâu rồi, lâu đến nỗi lão nô tưởng là không còn gặp lại người nữa. Đại thiếu gia, trở về là tốt, trở về là tốt rồi.

Châu bá vui vẻ, rộng miệng cười. Sống đến từng tuổi như lão, sao lại không hiểu lý do mà đại công tử biến biệt cả chục năm nay. Nhưng thân phận lão chỉ là người hầu kẻ hạ trong nhà, đâu thể xen vào cuộc chiến của mấy người tranh giành vị trí gia chủ kế nhiệm. Việc lão có thể làm được là mỗi ngày đều cầu nguyện cho vị thiếu gia nhân hậu, hiền từ này có thể hoá nguy thành an, khoẻ mạnh trôi qua những ngày vui vẻ ở Vô Cực Kiếm Phái.

Nhìn thấy Đại thiếu gia trở về lần này, còn dẫn theo một vị cô nương vô cùng xinh đẹp. Váy thiên thanh, đẹp như màu trời làm nổi bật bộ dáng thướt tha, ngũ quan đoan chính, tính tế và nụ cười rạng ngời như ánh nắng mùa thu. Trong bụng lão nhân hào hứng như muốn nổi trống, phát cờ.

- Đại thiếu gia, vị cô nương này là?

- Sư muội của ta. Lần này cùng trở về, mừng hôn lễ nhị đệ.

Lữ Tuấn ngoài miệng thì đơn giản giới thiệu như vậy, nhưng sau đó lại nắm tay Hiểu My bước thẳng vào trong. Để lại Châu bá nhìn theo bóng lưng đôi tiên đồng ngọc nữ, cười không khép được miệng.

- Lão gia chủ trên trời có linh thiên, phù hộ cho đại thiếu gia cùng thiếu phu nhân tương lai bách niên hảo hợp a.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tranh cãi gay gắt

Tin tức Lữ Tuấn trở về làm chấn động toàn bộ Lữ Gia. Nhưng ảnh hưởng sâu sắc nhất phải kể đến mẹ con phu nhân Giang thị.

Đại sảnh Lữ Gia lúc này vô cùng ồn ào, náo nhiệt. Chiếc ghế thái sư dành cho gia chủ ở chính giữa phòng, dưới bộ hoành phi đỏ rực, nạm vàng vẫn còn để trống, chưa có người ngồi.

Bên dưới, hai hàng ghế trái phải lại hiện diện không ít nhân thủ, ai nấy vẻ mặt đều đặc sắc. Có vui vẻ, yên lòng, có mâu thuẫn, sợ sệt. Riêng Giang thị ngồi trên chiếc ghế đệm lông thú đầu tiên bên trái thì hiện rõ sự chán ghét không chút giấu che.

Bên dãy ghế bên phải, đại trưởng lão Lữ Nho ngồi trên ghế đầu tiên, mĩa mai lên tiếng.

- Nhi tử trở về, người làm mẹ như phu nhân sao lại mang nét mặt miễn cưỡng, khó chịu thế kia.

Giang thị không lên tiếng, nhưng Lữ Kế Nghiệp ngồi cạnh bên đã bực tức xen vô:

- Đại trưởng lão. Dù sao mẹ ta cũng là phu nhân của cái nhà này. Xin hãy tôn trọng người.

- À, ta vẫn tôn trọng đấy thôi. Ở đây, ai tận mắt chứng kiến lão phu có hành vi vô lễ với phu nhân không? Không có ai à. Ha ha. Nhị thiếu gia cũng nên giữ chút phong độ. Dù sao ngài cũng gọi ta một tiếng đại trưởng lão đó nha.

Lữ Nho tự hỏi, tự trả lời, bộ dáng thập phần tìm đánh khiến cho mẹ con Giang Thị hận nghiêng lợi, nghiêng răng.

Đại trưởng lão này là cánh tay phải của lão gia chủ lúc sinh thời. Một kẻ ương bướng, ngu trung, không rõ thời thế. Gần mười năm nay, không ngày nào mà Giang thị không muốn nhổ bỏ cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt này.

- Lão hồ ly. Hãy đợi đấy. - Á bực mình lắm lắm.

- Đại ca cũng thật quá thể, trở về thì trở về, đã không lập tức thỉnh an mẫu thân còn bắt tất cả mọi người phải chầu chực đợi chờ. Huynh ấy cho mình là gia chủ rồi chắc.

Người vừa lên tiếng là Lữ Phi Yến, con gái của Giang thị, một nữ nhân đánh đá, chua ngoa, hoàn toàn uống phỉ về ngoài xinh xắn, đáng yêu của ả.

- Đại tiểu thư, tốt nhất cô nên an tĩnh lại. Đừng để người ngoài thấy đáng về bây giờ của cô. Nếu không, sau này rất khó tìm được phu quân tốt a.

- Đại trưởng lão, ông. ....

Lữ Phi Yến giận đỏ mặt, vừa tính mở miệng hét lên thì bị nhị ca kéo tay. Ắt hẳn bậm môi nén xuống, giẫm vài cái lên sàn nhà để trút giận khiến mặt Giang thị đã khó coi lại càng đen hơn đất nòi.

- Thật là một nữ nhi ngu ngốc, đại trưởng lão cười thầm.

Nhị trưởng lão nằm trên giường bệnh, ngũ trưởng lão mắt tích nên không thể đến. Tứ trưởng lão thì trung lập, tam trưởng lão về phe ai thì đã rõ như ban ngày.

Thế cuộc Lữ Gia lúc này vẫn giằng co, chưa ngã ngũ. Chưa biết được ai mới là người cười cuối cùng. Chính vì thế mà mẹ con Lữ Kế Nghiệp mới áp ôm hi vọng, chẳng muốn thu tay.

Trong lúc bầu không khí đại sảnh giương cung bạt kiếm, thì hai nhân vật chính đã xuất hiện.

Dẫn theo Hiểu My, Lữ Tuấn mang theo nụ cười xa cách vạn dặm, ung dung bước vào chính đường. Giọng nói nhàn nhạt âm vang:

- Xin lỗi vì khiến mọi người chờ đợi. Đã lâu không gặp. Mọi người vẫn bình an, khoẻ mạnh thật khiến ta vui mừng.

Hiểu My lần đầu tiên chứng kiến bộ dáng này của hắn, ánh mắt loé lên sự đồng cảm, xót xa. Nhị sư huynh, diễn thật khổ a.

- Đại ca, nếu trong mắt huynh còn mẫu thân thì ngay khi về tới phải đi thỉnh an người mới phải. Đàng này lại bắt già trẻ lớn bé cả nhà phải đợi chờ huynh, huynh quá đáng rồi đó.

Lữ Phi Yến mang tất cả bức dọc này giờ ào ào trút ra, đổi lại ánh mắt lạnh lùng của Hiểu My và Lữ Tuấn.

- Vậy sao? Ta phải bỏn ba gần cả tháng trời mới về được tới nhà. Trước tiên về Thanh Phong Các để rửa sạch bụi bẩn trên người, thay đổi y phục sạch sẽ rồi mới dám đến thỉnh an mẫu thân, chỉ là không ngờ người lại đến đây chờ ta. Như vậy, lẽ nào là ta sai?

- Không sai, không sai. Đại trưởng lão cướp lời, khẳng định. - Đại thiếu gia đường xa cực khổ, chúng ta thì an nhàn chốn này, đợi chờ người là phải đạo rồi. Chỉ có những kẻ ở không, rảnh rỗi mới đem chuyện này ra bới móc, chê bai.

- Ông..... ông.....

Lữ Phi Yến tức đến nỗi không thốt ra lời. Hiểu My thấy vậy, không nét được, phụt cười thành tiếng.

Ha ha ha.....

- Tiện nhân kia, ngươi cười cái gì?

- Bóp

Tiếng мэng chửi vừa dứt thì Lữ Phi Yến nhận ngay một cái tát như trời giáng vào nửa bên mặt. À ta lão đảo, té xuống đất tức thì.

Giang thị tức khắc xông lên, cào cấu vào người vừa ra tay giáo huấn con ả.

- Lữ Tuấn, ngươi điên rồi. Vì một kẻ xa lạ mà ra tay với muội muội ruột của mình. Ngươi có còn là con người nữa hay không?

Lữ Tuấn cau mày, trợn mắt, hất người phụ nữ được xưng là mẫu thân trên danh nghĩa ra xa rồi phui phui chỗ trang phục bị kéo nhăn nhúm. Hắn điềm tỉnh, dắt tay Hiểu My, bước dần lên chiếc ghế trống chủ vị.

- Nhị ca, nơi đó không phải chỗ cho huynh ngồi.

Lữ Kế Nghiệp xanh mặt bước ra.

- Nhị công tử, đại thiếu gia là người thừa kế gia tộc do lão gia chủ chỉ định trước mặt mọi người. Nếu chiếc ghế đó không để ngài ngồi lên, lẽ nào lại để nhị công tử đây leo lên. Đó mới đúng là không ra thể thống gì nữa.

- Lữ Nho. Ông đừng có cậy già lên mặt, vu oan giá hoạ cho người khác. Tôi nói muốn ngồi lên đó hỏi nào?

Trong khi phía dưới còn đang đấu tranh gay gắt, Lữ Tuấn đã yên vị bên trên. Hiểu My đứng bên tay phải của hắn, hứng thú xem kịch.

Nhìn thấy sự trào phúng không hề che dấu trong ánh mắt của cô, Tứ trưởng lão vuốt vuốt cằm, Tam trưởng lão thì ngoảnh mặt sang chỗ khác. Sau, thấy mọi chuyện càng lúc càng nát bét, lão mới khù khụ ho khan:

- Được rồi, có người ngoài ở đây. Mỗi người nhường nhịn một chút, không nên vạch áo cho người xem lưng. Xấu hổ, xấu hổ a.

Nghe được giọng già nua của lão. Mẹ con Giang thị mới yên lặng lại. Lữ Nho vênh mặt, hất cằm, nhìn về mặt tối hù của bọn họ, đắc ý cười hà hà.

Lữ Tuấn đợi không khí yên lặng, mới chậm chậm lên tiếng:

- Lần này, ta trở về đây, tham gia hôn lễ của nhị đệ, cũng muốn thông báo vài chuyện quan trọng đến mọi người.

Cả chục năm ta lăn lộn bên ngoài, được sự chở che của môn phái, nhưng cũng gặp không biết bao nhiêu lần ám sát, trọng thương.

Ta không truy cứu vì vị nể tình thân, nhưng không có nghĩa là ta hoàn toàn cho qua, không hề vương bận.

Mặc dù ta chán ghét sự đấu đá, vô tình vô nghĩa trong gia tộc, nhưng nếu cái vũng bùn này đã không thể thoát ra thì ta cũng không ngại chen vào.

Nay, bên ngoài đồn đại là ta tự tuyên bố từ chối thân phận người kế thừa gia tộc. Nhưng ta nhớ là ta chưa bao giờ nói những lời như vậy hoặc hàm ý tương đương.

Để tránh mọi người lo lắng, bất an. Ta chính thức tuyên bố, kể từ hôm nay, Lữ Tuấn ta sẽ kế vị lão gia chủ, quản lý toàn bộ Lữ Gia.

Nếu còn có kẻ đâm tiểu lung tung, xử theo gia pháp.

Nghe Lữ Tuấn nói vậy, Lữ Kế Nghiệp bật lên khỏi ghế ngồi.

- Đại ca, huynh. ...

Lữ Tuấn giơ tay ra, ngăn những lời trong miệng hắn, hướng về Hiểu My, tiếp tục lên tiếng:

Chuyện thứ hai, ta muốn chính thức giới thiệu với mọi người. Vị cô nương này là Trần Hiểu My, sư muội của ta, cũng là hôn thê duy nhất của ta kiếp này. Nếu ta còn nghe thấy ai vô lễ với muội ấy, đừng trách ta không khách sáo.

- Hoang đường. Giang Thị nhảy cẫng lên. Hôn nhân đại sự phải tuân theo quyết định phụ mẫu. Ai cho ngươi tự ý thu xếp. Ta không đồng ý.

Lữ Tuấn nhìn muội ta, ánh mắt chăm chọc.

- Ta chưa từng nghe nói, hôn sự của gia chủ Lữ Gia còn phải do người khác quyết định?

- Đúng vậy đúng vậy. Lữ Nho vuốt vuốt chòm râu trước ngực, mở miệng vuốt đuôi. Chẳng cho mẹ con Giang thị chút mũi nào mà đồ thêm dầu vào lửa. – Hôn sự của gia chủ, chỉ cần ngài đồng ý là được. Ngược lại, chuyện hôn nhân của nhị thiếu gia ngày mai, nếu đại thiếu gia tại chỗ này phản đối, ta e phải dòi lại rồi.

Lần này thì Lữ Kế Nghiệp thật không thể nào nhịn nổi nữa. Hắn điên tiết lên như rắn bị giẫm phải đuôi. Vọt ra giữa chính sảnh, chỉ vào mặt Đại trưởng lão, quát lớn.

- Lữ Nho, lão đừng quá đáng, bất cứ lúc nào cũng muốn hắt nước bẩn vào người ta. Nói cho lão biết. Lữ Tuấn ngồi lên vị trí gia chủ này, ta không phục. Nữ nhân xa lạ này, ta cũng không cần tôn trọng. Chuyện hôn nhân của ta, ai muốn nhúng tay vào, ta lập tức không bỏ qua.

Hiểu My nghe mấy lời này, bóp bóp vỗ tay.

- Nói rất hay. Nói rất hay. Trước giờ nghe nói nhị công tử là người anh minh thần võ, trí tuệ hơn người, giờ tận mắt chứng kiến, quả nhiên lợi hại. Vậy ta xin hỏi, ta có chỗ nào đắc tội, khiến công tử chán ghét, chẳng muốn tôn trọng, nề nang?

Lữ Kế Nghiệp ánh mắt toé lửa nhìn cô, gằn lên từng tiếng:

- Lai lịch không rõ ràng, không môn đăng hộ đối.

- Đúng vậy. Người chỉ ý vào vẻ ngoài xinh đẹp mà quyến rũ đại ca, làm huynh ấy hồ đồ, cả muội muội ruột này cũng không nhận. Người là hồ ly tinh, xấu xa, xấu xa. ...

- Loại nữ nhân tự ý quyết định chuyện chung thân đại sự, vốn cũng chẳng phải thứ tốt lành gì? Còn ở đây ra vẻ, muốn người khác tôn trọng. Nằm mơ giữa ban ngày à?

Mẹ con Giang thị, mỗi người một tiếng, bao nhiêu tội lỗi, gán hết lên đầu Hiểu My. Lữ Tuấn nhìn thấy tràng cảnh như vậy, sắc mặt xanh mét. Tay run lên khe khẽ.

Hiểu My dịu dàng nắm lấy tay anh, lắc đầu ra hiệu.

Sau đó, cô mới nhìn xuống bọn người nháo nhác bên dưới. Phong thái ưu nhã, cao quý như một nữ vương.

- Thứ nhất, ta là đệ tử Vô Cực kiếm phái, trên có thân sinh phụ mẫu, dưới có nhị thúc là Ngao Thần Quân Trần Tùng. Ai còn dám nói ta lai lịch không rõ.

- Thứ hai, hôn nhân của ta được sự chấp nhận của gia đình, lại thêm sự ủng hộ của Vô Cực Tử chương môn, ai dám nói là tự ý, tự chủ trương.

- Thứ ba, ta xinh đẹp vốn không phải tội. Càng không dùng sắc đẹp của mình mà dụ dỗ bất cứ người nào. Nhị sư huynh tuy là nhân tài hiếm thấy của

Nhị Thần Sơn, nhưng ta cũng được xếp vào cao thủ của Tứ Thần Sơn.

Vậy, muốn thực lực, có thực lực, muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn gia thế có gia thế.

Xin hỏi ta có chỗ nào không xứng với nhị sư huynh?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Ba vị trưởng lão

Hiếu My vừa dứt lời, phía dưới một âm thanh bén nhọn lập tức vút lên.

- Cô đừng có ở đây không biết xấu hổ, tự khen mình. Có quý mới tin được.

Bốp...

Á...

Lữ Phi Yến vừa mắng xong đã bị thêm một cái tát vào má còn lại, té lăn quay xuống sàn.

Lữ Kế Nghiệp kinh hãi nhìn đại thiếu gia chễm chệ ghế trên: Không ngờ, võ công của hắn lại thâm hậu đến thế. Hèn gì toàn bộ sát thủ phải đi đều biệt tích vô âm. Xem ra đều thành ma dưới Thanh phong kiếm rồi.

Giang thị hoảng hốt chạy đến, đỡ con gái cưng của ả đứng lên. Nước mắt tuông ra như suối. Oán hận nhìn về nam tử vẻ mặt lạnh tanh, vô cảm.

- Oan nghiệt, oan nghiệt mà.

Lữ Tuấn thờ ơ nhìn họ, hừ lạnh:

- Ta đã cảnh cáo mọi người, đừng có xúc phạm đến hôn thê của ta. Nếu không, dù có là ai ta cũng không tha thứ.

Nhìn thấy đại công tử lần này trở về hoàn toàn thay đổi, tam trưởng lão Lữ Bình giật nảy trong lòng. Gần chục năm nay, hắn trợ giúp nhị thiếu gia không ít, không ít chuyện xấu hai tay hắn cũng chạm qua. Hắn cảm thấy trên cổ có cảm giác ớn lạnh. Mồ hôi hai bên thái dương nhỏ xuống, từng giọt, từng giọt...

Ngược lại với hắn. Tứ trưởng lão Lữ Kiến Nghị thầm vui vẻ trong lòng. Đây mới là phong phạm gia chủ mà hắn luôn trông đợi. Trước đây, sở dĩ hắn giữ thế trung lập là do đại thiếu gia này nhân ái có thừa nhưng thiếu quyết đoán, khó có thể lãnh đạo Lữ Gia. Bây giờ thì Lữ Tuấn đã hoàn toàn lột xác. Ít nhất là biểu hiện hôm nay khiến lão rất hài lòng.

- Ha ha. Đại công tử quả nhiên lợi hại. – Lữ Nho vui sướng không kiềm được. - Quả thật có vài người phải bị ít giáo huấn. Nếu không thì mai mốt ra đường, sẽ làm mất mặt gia tộc chúng ta.

- Lữ Nho, lão đừng có quá đáng như vậy. Lữ Kế Nghiệp hét lên. Sau đó, hắn quay qua nhìn vị đại ca cùng cha khác mẹ của mình: - Lữ Tuấn. Cho dù bây giờ, chúng ta không phản đối Trần cô nương, nhưng người muốn ngồi lên cái ghế ấy, phải có ít nhất bốn trên năm vị trưởng lão đồng ý. Nay, chỗ này chỉ có ba người, có phải người đã mừng quá sớm rồi không?

- Chuyện hôn nhân của ta, các người vốn không có tư cách chen vào. – giọng Lữ Tuấn lạnh nhạt vang lên. – Còn vị trí gia chủ, ta xin hỏi ba vị trưởng lão ở đây, ai phản đối, xin hãy bước ra.

Lữ Tuấn nói xong, an nhiên nhìn xuống đại sảnh bên dưới. Đại trưởng lão vuốt râu, miệng cười giả tạo. Tứ trưởng lão thì nhắm mắt, không phản đối coi như đồng tình. Chỉ có lão già Lữ Bình là thấp phần xúc động. Chân cẳng cũng run lên. Hắn nhìn sang nhị thiếu gia thì bắt gặp ánh mắt sắc lạnh, đầy uy hiếp của Lữ Kế Nghiệp. Lữ Bình hồi hận trong lòng, lấy hết quyết tâm, lên tiếng:

- Đại thiếu gia, lão hủ không đồng ý. Gần mười năm nay, ngài chỉ ở bên ngoài, không một lần trở về, làm tròn bổn phận người thừa kế gia tộc. Nay tự xưng xuất hiện, lại cố chấp, chuyên quyền. Điều này rất khó phục chúng nhân.

- Ai nói đại thiếu gia khó phục chúng nhân?

Đang lúc không khí căng thẳng ở đại sảnh được đẩy lên cao trào thì một giọng nói hùng hồn, sang sảng từ ngoài cửa truyền vào. Thân ảnh lão nhân cao gầy xuất hiện. Bộ trưởng bào màu xám không gió bay bay. Phía sau là Lữ Ngọc Nhi trong bộ váy trắng bông bồng, tha thướt. Hai người chậm chậm bước vào chính sảnh trước ánh mắt kinh ngạc của nhiều người.

- Lão nhị. Lão già người chưa chết à?

Lữ Kiến Nghị vui mừng lên tiếng. Trong năm vị trưởng lão thì quan hệ của lão tứ và lão nhị là tốt nhất. Chỉ là ba năm trở lại đây, nhị trưởng lão lại ốm nặng, nằm một chỗ trên giường. Sinh mệnh leo lét như ngọn đèn trước gió. Vậy mà, hôm nay hần đột nhiên khoẻ mạnh đứng đây. Kỳ tích này khiến người mừng vui vô hạn.

- Lữ Nguyên. Người khỏi bệnh rồi à?

- Ha ha ha. Đại trưởng lão, tứ trưởng lão. Ta biết hai người rất yêu mến ta. Nhưng đừng có vừa gặp đã nguyên rủa, khiến ta đau lòng a.

Lữ Nguyên cười lên tiếng. Mấy năm trời nằm trên giường bệnh, hần cũng rất lo lắng cho các huynh đệ của mình. Nếu không phải lần này có cao nhân cứu giúp, e là hần không còn cơ hội để tận hưởng ánh mặt trời, nói chi đến đoàn tụ với ai.

- Lữ Nguyên bái kiến gia chủ.

- Lữ Ngọc Nhi bái kiến gia chủ.

Nhị trưởng lão cùng tiểu nhị nhân cuối người, trịnh trọng chào Lữ Tuấn. Đây là công khai ủng hộ, không cần bàn cãi, nghĩ suy. Lữ Tuấn ôn hoà lên tiếng.

- Ta nghe nói nhị trưởng lão trước đây bệnh nặng, giờ cơ thể đã khỏi hẳn chưa?

- Đa tạ gia chủ. Cái mạng nhỏ của lão xem như được cứu về từ quỷ môn quan. Gặp nạn mà không chết, ắt có hậu phúc sau này a.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Đại thiếu gia hài lòng gật đầu. Sau đó mới nhìn về sợ hãi trên gương mặt mẹ con Giang Thị.

- Xem ra, vị trí gia chủ của ta đã xác định. Chắc không ai còn ý kiến gì nữa chứ.

Giang Thị đứng thẳng lên. Quắc mắt nhìn khắp một phòng người.

- Hiện tại, chỉ có đại, nhị, tứ trưởng lão ủng hộ. Vẫn còn thiếu ngũ trưởng lão nha.

- Thừa phụ nhân, Gia gia trước khi mất tích, đã vô số lần nói với Ngọc Nhi là người luôn một lòng trung thành với đại công tử. Nơi này còn có thư tín của người.

Lữ Ngọc Nhi dụi dãi lên tiếng. Sau đó, mới mang phong thư từ tay áo trình lên đại trưởng lão xem qua.

Lữ Nho quan sát bức thư, gật gù xác nhận: Đây đúng là bút tích của ngũ trưởng lão. Mọi người cũng xem qua.

Bức thư truyền từ Lữ Nho một vòng, cuối cùng mới dừng lại trên tay Giang Thị. Mẹ ta nhìn từng chữ bén nhọn như đâm vào lòng người, miệng lẩm bầm bầm.

- Không thể nào, không thể nào...

Lữ Kế Nghiệp nhìn thấy đại cuộc đã định, miễn cưỡng cúi đầu.

- Tạm thời, sẽ không tiếp tục suy xét việc này. Dù sao thì bút tích cũng có thể làm giả. Khi nào tìm thấy Ngũ trưởng lão, quyết định vị trí gia chủ cũng không muộn. Đại ca. Ngày mai là hôn lễ của đệ. Đệ xin phép cáo từ.

Lữ Kế Nghiệp nói xong, không đợi Lữ Tuấn đồng ý đã nghênh ngang quay lưng. Mẹ con Giang thị và Tam trưởng lão cũng nổi bước theo hần. Còn lại trong đại sảnh, xem như toàn bộ là phe cánh của đại thiếu gia.

Sắc mặt Lữ Tuấn lập tức thay đổi, nhẹ nhõm thở phào:

- Chuyện hôm nay thật đa tạ ba vị trưởng lão và Ngọc Nhi muội muội.

- Không có gì, ha ha ha. Có thể chấn chỉnh, vực dậy được gia tộc này cũng là điều nên làm, nên làm.

Lữ Nho không khách khí, ha hả mở miệng cười.

Lữ Nguyên chậm chậm đi tới trước mặt Lữ Tuấn và Hiểu My, hất trường bào, quỳ xuống:

- Đa tạ ơn cứu mạng của Đại thiếu gia và Trần cô nương. Nếu không phải lệnh công tử đến kịp. E là cái mạng già này của lão đã không cứu nổi. Ôn đức này, lão xin khắc cốt, ghi tâm.

Hiểu My mỉm cười, bước xuống, nâng nhị trưởng lão đứng dậy.

- Đệ đệ ta thân là dược sư, cứu người là chuyện nên làm. Nhị trưởng lão đừng quá khách sáo như vậy.

- Lão nhị. Cuối cùng là người bị gì? Suốt ba năm nay, vô số thầy thuốc coi qua đều phải bó tay. Tóm lại là sao vậy hả?

Lữ Kiến Nghị có chút khản trương, nói ra trong lòng nghi vấn.

- Haiz, Trần công tử phát hiện ta trúng phải độc dược mất tính. Cũng là do bọn họ ra tay. Cũng là ta sơ suất, khinh thường kẻ địch. Không biết lão ngũ bây giờ thế nào. Haiz...

Lữ Tuấn bất giác nhíu mày. Lữ Kế Nghiệp này quả thật điên rồi. Chuyện thương thiên hại lý gì cũng dám làm. Tâm tính độc ác như thế, không thể giao Lữ Gia vào tay hắn được.

- Chuyện trúng độc của nhị trưởng lão ta sẽ không bỏ qua. Nhưng trước hết, cần giải cứu gia gia của Ngọc Nhi muội muội.

Bây giờ mọi người hãy ra về, đề cao cảnh giác, chuẩn bị thật tốt cho sáng ngày mai. Chúng ta nhân lúc đối phương bận rộn hôn sự, tranh thủ thời gian tìm người.

Ba vị trưởng lão nhìn nhau, sau đó vòng tay, cung kính trước mặt Lữ Tuấn, đồng thanh lên tiếng:

- Tuân lệnh gia chủ.

Nói xong, họ nhanh chóng quay lưng, trở về chuẩn bị. Lữ Tuấn cùng Hiểu My cũng quay lại Thanh Phong các, nơi ở của đại thiếu gia từ nhỏ đến giờ.

.....

Đêm xuống, Thanh Phong Các bốn bề yên tĩnh. Phòng ngủ của Lữ Tuấn lẫn phòng của Hiểu My đều tắt nến, buông rèm. Tiếng hít thở đều đều lọt vào tai hai gã sai vặt lần lượt đứng hai bên cửa sổ.

Không cần nói cũng biết, đây chính là đám tay chân của mẹ con Giang thị. Ngay từ khi đại thiếu gia trở về, Thanh Phong Các đã náo nhiệt kẻ đến người đi. Vị mẫu thân từ ái của Lữ Tuấn lấy lý do sợ nhị tử thiếu người hầu hạ, không ngừng đưa đến rất nhiều nô tài. Khiến cho nhất cử, nhất động của Lữ Tuấn và Hiểu My đều trong thời gian ngắn nhất truyền đến tai Giang thị.

Đáng ngạc nhiên là trước hành động quá lộ của họ. Lữ Tuấn chỉ cười cười, còn cảm ơn mẫu thân và đệ đệ đã quan tâm, chăm sóc. Điều này khiến cho Lữ Kế Nghiệp nổi tiếng đa nghi phải ráo riết, mất ngủ mất ăn.

Trong lúc hai nhân vật bị giám sát say sưa đánh cờ với chu công. Thì trong một căn phòng khác ở mé đông đại viện, vị chủ rể tương lại chẳng thêm quan tâm, chuẩn bị hôn sự của mình mà cứ đi qua, đi lại. Lữ Phi Yến nhìn theo bước chân của hắn, văng hết cả đầu.

- Nhị ca, huynh có thể ngồi yên một lát được không? Lãng xằng như thế cũng chả ích gì, chỉ bằng cứ đến gõ cửa, hỏi thẳng bọn họ. Như thế chẳng tốt hơn sao?

Lữ Kế Nghiệp trợn mắt nhìn muội muội ngu ngốc của hắn. Hừ lạnh. Đang định mắng ả vài câu cho bỏ tức thì một bóng đen từ cửa chạy vào.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Hôn Lễ

Nhìn thấy gã sai vặt vội vã chạy đến, Giang Thị nhanh chóng tiến lên.

- Thế nào rồi?

- Dạ thưa phu nhân. Đại thiếu gia cùng Trần cô nương hiện ngủ rất ngon, không có gì khả nghi cả.

- Quý mới tin bọn hắn không có khả nghi. Bất ngờ xuất hiện, lại cường thế chiếm lấy vị trí gia chủ. Chắc chắn có mưu đồ.

Nhị thiếu gia lắm bả, đi qua đi lại. Đôi mày càng nhíu càng chặt. Một thoáng sau, hắn chủ động mở lời:

- Ta phải đến đó kiểm tra. Phi Yến, muội cũng đến xem thử vị Trần cô nương kia có cần giúp đỡ gì không?

Lữ Phi Yến che miệng ngáp dài.

- Ngay từ đầu muội đã bảo nhị ca đến đó hỏi thẳng, huynh còn mắng muội. Vậy mà giờ lại bảo muội đi. Thật phiền mà.

- Muội lập tức đi ngay cho ta.

Lữ Kế Nghiệp hét lên. Sau đó, hai huynh đệ bọn hắn đồng thời chia nhau hành động. Một người tới gõ cửa phòng Lữ Tuấn, một người gõ cửa phòng Hiểu My. Nhìn thấy cả hai mắt mũi lèm nhèm, thật đúng đang ngủ say bị đánh thức, huynh đệ bọn hắn giả là vài câu rồi quay gót trở về.

Lữ Tuấn nhìn Hiểu My, gật đầu, sau đó cả hai lại khép cửa, leo lên giường tiếp tục ngủ. Ngoài cửa sổ, hai gã sai vặt vẫn đứng yên nuôi muỗi. Thình thoảng, tiếp đập công trùng bôm bốp vang lên.

.....
- Sao rồi? Bọn chúng thật sự ngủ, không có hành động gì khác thường sao?

Giang thị thấy nhi tử, nhi nữ trở về, hồi hã đến cạnh bên, tò mò quan tâm lên tiếng.

- Xem ra là ta quá đa nghi. Phi Yến, muội về phòng ngủ trước đi. Tối nay vất vả cho muội rồi.

Lữ Phi Yến nghe được lời nhị ca, có cảm giác như phạm nhân được đại xá, vội vã cáo từ mẫu thân rồi chạy biến.

Nhìn theo bóng dáng nữ nhi, Giang thị lắc đầu, bắt đắ dĩ thờ dài:

- Hoạ tới chân rồi mà vẫn vô tư như vậy. Cũng may là tên bất hiếu đó chưa biết chúng ta giam giữ lão Ngưu ở hang ổ của tổ chức Sát Lang. Tồn cả tháng trời chiêu dụ, tra khảo, đủ mọi biện pháp mà hắn vẫn cứng đầu kín miệng. Đợi qua hôn lễ của ngươi. Cứ cho người thủ tiêu hắn đi. Tránh đêm dài lắm mộng.

Lữ Kế Nghiệp trầm ngâm, gật đầu. Sau đó cũng mệt mỏi trở về phòng, tranh thủ chợp mắt để sáng mai còn làm lễ đón dâu.

Toàn bộ Lữ Gia lại nhanh chóng chìm trong yên lặng. Trên hành lang, những ngọn đèn lồng phát ra ánh sáng đỏ ma mị. Chừ song hi được dán ở khắp nơi không mang theo cảm giác vui vẻ cho con người, ngược lại còn toát ra vẻ giễu cợt, thê lương.

Tiểu Bạch không một tiếng động, theo mái nhà trở về tìm kiếm chủ nhân. Cả đêm, nó làm liên lạc cho Hiểu My cùng Lữ Tuấn. Tuy cách nhau không xa, nhưng cứ bò qua bò lại như vậy. Nó cũng cảm thấy nhứt hết cả người. Cũng may, mọi thứ xem như yên ổn.

- Tiểu Bạch, tìm Trường An và Lạc sư huynh. Chúng ta chuẩn bị đại náo lễ đường. Ha ha ha.

Mỗ nữ nhân cười lên gian xảo. Xà Vương nhìn thấy, khinh bỉ lắc đầu.

- Cười người hôm trước hôm sau người cười. Hãy cầu nguyện để hôn lễ của cô sau này trôi qua thuận lợi đi.

.....
Sáng hôm sau.

Toàn bộ Bạch Nhật Thành trở nên náo nhiệt. Khu vực phía Bắc càng tập trung vô số nhân sĩ giang hồ, dừng chân trong các khách điểm, tẩu lâu.

Trên đường, đoàn rước dâu chiêng trống rền vang, hồng trang vạn dặm.

Các nam tử thì ganh tị Lữ Kế Nghiệp rước được đệ nhất mỹ nhân. Các cô nương thì hâm mộ nhìn sinh lễ và của hồi môn nói nhau liên miên không dứt.

Cổ kiệu tám người khiêng dừng lại trước cửa đại môn. Bà mai ổng ẹo tiến lên, vén rèm, giơ tay ra đón lấy bàn tay trắng nõn của tân nương xinh đẹp.

Lữ Kế Nghiệp xuống ngựa, ung dung bước tới. Trên mặt treo lơ lửng nụ cười hạnh phúc. Người người nhìn thấy, tấm tắc khen: quả trời đất tác hợp một đôi. Gái sắc trai tài, không ai không ngưỡng vọng.

Đôi bích nhân, thân diện sắc đỏ, tay cầm lụa hồng từ bước qua đại môn, chậm chậm tiến vào chính sảnh trong tiếng pháo đùng đoàng, tiếng vỗ tay vang dội của mọi người.

Hôn lễ diễn ra lưu loát. Sau lễ bái đường, tân nương được đưa vào phòng, chờ đợi thời khắc quan trọng nhất để từ thiếu nữ trở thành nữ nhân.

Lữ Kế Nghiệp uống không ít rượu. Tuy nhiên, sắc mặt vẫn chẳng chút đổi thay. Hắn hoàn toàn tỉnh táo, vừa đón tiếp khách nhân, vừa đề phòng vị tân nhiệm gia chủ giờ trò bất chợt.

Chỉ là ngoài dự kiến của hắn, Lữ Tuấn và Hiểu My lại rất thoải mái, nhẹ nhàng. Cả ngày vẫn không có chút hành động. Hết nói lại cười, hoan hoan hi hi. Làm như chuyện này họ thực sự trở về là để chúc mừng hôn lễ của hắn, không hoài nghi, tính toán những chuyện đã qua.

So sánh với không khí vui vẻ, tung bừng tại Lữ Gia. Sâu trong một cánh rừng âm u tại nơi hẻo lánh của Bạch Nhật Thành. Đại bản doanh của Sát Lang

đang phải đối mặt với một tràng diện vô cùng căng thẳng. Khắp nơi dậy tiếng đánh nhau. Ánh đao, ánh kiếm loé lên, kiếm khí vùn vụt giữa không gian khói lửa ngập tràn.

Tổ chức sát thủ nổi tiếng ở Nam Phương Thành, cho dù trong mơ, bọn chúng cũng không thể nào ngờ được. Đang lúc tỉnh mơ, bầu trời trên đỉnh đầu của chúng xuất hiện một đàn Phong ung vương mười con, đều là yêu thú cấp 9. Tốc độ và sức chiến đấu đều có thể hình dung bằng hai chữ kinh hoàng.

Bọn phi hành thú bỗng xuất hiện giữa không trung, từ bên trên lao xuống, phong nhận bắn ra hủy hoại một loạt các kiến trúc nhà ở, cây cối của khu vực này.

Không những thế, từ trên lưng Phong ung vương, một đoàn võ sĩ giáp bạc sáng choang, hùng dũng, hiên ngang như chiến thần từ trời hạ giới. Mỗi một người đều giỏi khinh công, hảo thủ đoạn, trình độ võ nghệ lại không thể xem thường. Tuy không tới ba mươi tên, nhưng phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, kết hợp với đàn phong ung vương hung bạo, vô cánh đừng đừng đã đủ sức quét ngang toàn bộ năm trăm tên sát thủ.

- Các huynh đệ, lên! Đây là trận chiến đầu tiên của chúng ta kể từ lúc theo lão đại xông pha giang hồ. Phải đánh cho oanh liệt. Bọn này đã nhiều lần hành thích Nhị gia, không thể tha cho chúng. Giết!

Giọng của Trần Đại Uy vang lên sang sảng. Quả như lời họ nói. Đây là trận chiến đầu tiên của Binh đoàn Thần Võ. Nhất chiến thành danh, tên tuổi của họ sau hôm nay sẽ lan truyền khắp cả Nam Phương Thành và bờ nam Huyền Hải nói chung.

Trần Trường An, Hùng A Đại và Lạc Vô Trần nhân lúc binh mã loạn lạc, xông vào bên trong, chia nhau tìm kiếm ngũ trường lão.

Chưa tới một canh giờ sau, Lạc Vô Trần công lấy một lão nhân cả người trọng thương, suy yếu chạy ra.

Trường An nhận được tin tức của sư huynh, nhanh chóng xuất hiện, cứu người.

Tên đầu lĩnh Sát Lang nhìn thấy đại cuộc đã định. Nhân lúc đối thủ sơ hở, vội giả chết rồi xoay người bỏ chạy.

Lạc Vô Trần nhanh chóng đuổi theo. Lúc bắt kịp thì hắn đã dùng truyền tin thạch báo tin. Vị sư huynh Vô Cực kiếm phái hất cằm cười lạnh.

- Không ai có thể cứu được ngươi lúc này. Một là khoan tay chịu trời. Hai là bỏ mạng tại đây. Chọn đi.

- Ha ha ha. Chuyện cười. Sát Lang lấy việc giết người làm kế sinh nhai, lấy việc đoạt đi sinh mạng cao thủ làm tự hào, hãnh diện. Ta thà tử chiến chứ quyết không đầu hàng. Đến đi.

Tiếp theo là một trận chiến nảy lửa diễn ra. Tên thủ lĩnh sát thủ võ công tuyệt đối xếp vào hàng đệ nhất một phương. Lạc Vô Trần xuất thân từ Nhị Thần Sơn, Vô cực kiếm pháp cũng luyện tới đại thành. Kết hợp với nhiều năm chấp hành nhiệm vụ ở bên ngoài, kinh nghiệm chiến đấu không phải ít.

So đấu kiếm pháp, chiêu thức. Chưa đầy nửa canh giờ, bộ trường bào màu trắng của Lạc sư huynh đã thấm đẫm huyết sắc. Chỉ là máu của bản thân thì ít, máu của đối thủ lại nhiều.

- Ngươi thua rồi. Đầu hàng đi thôi.

Tên sát thủ không trả lời. Hắn lạnh lùng nhìn về một hướng. Nơi đó, khói trắng cuộn lên cao. Xa xa vọng lại những âm thanh quen thuộc đầy tuyệt vọng. Hắn ngửa mặt lên trời, ha hả cất giọng cười.

- Giết người không ít, nay bị người giết là lẽ hiển nhiên. Các huynh đệ, ta xin lỗi vì đã bỏ mặt mọi người trong lúc lâm nguy. Kiếp sau gặp lại.

Nói xong, hắn giơ kiếm lên ngang cổ, cứa mạnh. Một dòng máu nóng phụt ra. Thân ảnh áo đen ngã xuống. Xung quanh, tiếng gió thét gào. Lá rừng rụng rơi, phủ lên thi hài tên sát thủ tựa bãi bi ca, ai oán lòng người.

Lạc Vô Trần vô cảm nhìn mọi thứ diễn ra. Trong mắt vị sư huynh một đời sương gió này, dường như không có bất cứ điều gì có thể ảnh hưởng sâu sắc đến tâm trạng của hắn.

Tổ chức Sát lang bị tiêu diệt. Binh Đoàn Thần Võ thu hồi toàn bộ tài sản của chúng, giẫm lên đồng phế tích, mang theo năm trăm đầu người, cỡi Phong Ung Vương, bay về phía Bắc của Bạch Nhật Thành.

.....
Lại nói đến hôn lễ hoành tráng tại Lữ Gia.

Lữ Kế Nghiệp đang nâng ly, nhận lời chúc mừng của bằng hữu, mặt bỗng biến sắc. Hắn chuyển lời xin lỗi của mình đến quan khách xung quanh rồi vội vã đến một góc khuất, lấy ra tin thạch truyền tin.

- Lữ Khải được cứu. Sát lang bị diệt.

Giọng nói khàn khàn của tên thủ lĩnh sát thủ trước khi chết truyền đến bên tai làm Lữ Kế Nghiệp có cảm giác như đất trời đảo lộn.

- Đáng chết. Đáng chết. Không ngờ bọn chúng lại hành động nhanh như vậy.

Hắn cời phẳng dây lụa đỏ trên người quăng xuống đất. Một bước đi, ba bước chạy tìm đến mẫu thân.

Một lát sau, Giang Thị bước ra, cáo lỗi với toàn bộ khách nhân. Thông báo hôn lễ tới đây chấm dứt, mời mọi người nhanh chóng ra về.

Gia chủ đã mở miệng trục khách, ai đâu mặt dày ngồi lại đợi đuôi xua.

Dòng người lũ lượt, kéo nhau ra khỏi đại môn. Phút chốc, toàn bộ Lữ Gia trở nên vắng lặng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Kết thúc

Lữ Kế Nghiệp hạ lệnh đóng cửa đại môn, bước vào đại sảnh, nhìn Lữ Tuấn an nhiên trên ghế gia chủ, phía dưới là bốn vị trưởng lão Lữ gia.

- Ta đã quá xem thường ngươi. – Hắn âm trầm lên tiếng. – Không ngờ ngươi lại ra tay nhanh như vậy. Nhưng mọi chuyện tới đây thôi. Ngươi không cho rằng, gần mười năm nay ta chỉ là một bù nhìn công tử chứ hả?

Nói rồi, hắn vỗ tay ra hiệu. Toàn bộ cửa chính, cửa sổ đều bị đóng chặt. Không khí phút chốc ngột ngạt, tối tăm.

- Nhị đệ. Quay đầu là bờ. Ta đảm bảo có thể để cho mẫu thân cùng đệ và tiểu muội bình an, khỏe mạnh sống đến già.

- Ha ha ha. “Bình an, khỏe mạnh sống đến già”. Đại ca yêu quý của ta. Cái ta muốn không chỉ có vậy. Tại sao huynh lại trở về? Nếu ko có huynh, vị trí gia chủ này chắc chắn đã là của ta. Ta cũng sẽ ko cần phải làm nhiều việc đến vậy. Người nên ngừng lại là huynh mới đúng.

Lữ Kế Nghiệp ngửa mặt lên trời, cười một cách điên dại. Sau đó hắn hét lớn.

- Người đầu. Khởi động trận pháp.

- Ha ha ha. Nhị thiếu gia, trước mặt chúng tôi mà ngài muốn chơi trò này. Có phải có nhầm lẫn gì chăng?

- Lữ Nho. Ông đừng vội đắc ý. Chưa biết ai là người cười đến sau cùng đâu.

Tên nhị thiếu gia độc ác liếc mắt nhìn tam trưởng lão. Sau đó thân ảnh của hắn cùng lão tam đồng thời biến mất. Cả đại sảnh hoàn toàn bị cô lập. Bốn bề kín mít dâng lên một làn sương mù màu trắng, lan rộng ra, bao phủ lên mọi thứ vốn có bên trong.

- Hãy cẩn thận. Là mê trận.

Giọng nói của Lữ Tuấn vang lên, mọi người vội vã bế khí. Tranh thủ thời gian phá giải thế trận.

Tập trung nơi này toàn bộ là cao thủ giỏi nhất của Lữ Gia, chưa đầy một khắc sau, mê trận, độc trận, kiếm trận... trong đại sảnh toàn bộ bị phá bỏ. Đoàn người phui áo, nhân nhả bước ra.

Nhưng đập vào mắt họ, không phải là trời xanh, mây trắng, cây lá tốt tươi mà lại là một sa mạc hoang vu, bão cát rít gào.

- Trận trong trận. Xem ra đệ đệ huynh lần này chơi lớn rồi.

Hiếu My nhìn Lữ Tuấn, nhếch miệng cười.

- Đây là bàn tiệc mà lão tam dọn ra để đối phó chúng ta. Trận này, để ta và lão tứ cùng lên.

Lữ Nguyên tự tin kéo theo Lữ Kiến Nghị bước lên trước. Hiếu My không hiểu lắm về cách phá trận, chỉ thấy hai vị lão nhân xoay tới xoay lui, đầu óc cô cũng chóng mặt, mơ hồ.

- Haiz, nếu tên điên kia cứ chơi trò này thì Như Ý còn của muội không đất phát huy rồi.

Lữ Tuấn nhìn cô, cười cười.

Một lát sau, bão cát yếu dần rồi biến mất. Sa mạc mênh mông được thay thế bằng một rừng người mặc hắc y, tay lăm lăm kiếm, mắt đỏ ngầu đáng sợ.

- Trần cô nương. Bây giờ cô đã được toại nguyện rồi đó.

Lữ Nho giật giật khoé môi, hài hước mở lời.

- Lữ Nho. Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ông rồi. Bình thường ông ức hiếp mẹ con ta. Nay, thù mới, nợ cũ, ta bắt ông trả đủ.

Mẹ con Giang thị chậm chậm xuất hiện giữa đám hắc y. Tam trưởng lão mặt biến sắc, lú lú đi theo Lữ Kế Nghiệp. Trước mắt, tình hình có vẻ nghiêng về phía nhị thiếu gia. Nhưng mà lòng lão vẫn cứ lo sợ, bất an. Chỉ e mọi chuyện sẽ diễn ra theo chiều hướng xấu đi. Haiz.

Đang lúc tam trưởng lão tự đấu tranh, dẫn vật với chính mình thì giọng của Lữ Tuấn nhẹ nhàng vang lên:

- Nhị đệ. Xem ra ta xem thường đệ thật rồi. Thì ra không chỉ có tổ chức Sát Lang, phía sau đệ quả là cao nhân không ít nha.

- Đừng nói nhiều. Một là huynh đầu hàng, trước mặt mọi người tình nguyện giao lại vị trí gia chủ, ngọc bội phi thủy và thẻ trọn đời trọn kiếp không bước chân vào Bạch Nhật Thành. Hai là đệ tự đoạt lấy. Huynh chọn đi.

- Nếu đệ đã có bản lĩnh như thế, vậy thì đến lấy đi.

Lữ Kế Nghiệp ha hả cười: - Mọi người, xông lên.

Đang lúc hai phe chuẩn bị xông vào, quyết một phen sống chết thì âm thanh của nhị Trưởng lão Lữ Nguyên như một hồi chuông cảnh tỉnh giống lên:

- Ta không dùng được nội lực.

- Ta cũng vậy. Lữ Kiến Nghị cũng hốt hoảng, quay sang đám người Lữ Tuấn cạnh bên.

Lữ Tuấn thấy thế, âm thầm vận công. Mồ hôi trên thái dương phát ra từng giọt lớn. Anh quay sang nhìn Hiểu My, chán nản lắc đầu.

- Ha ha ha. Lữ Tuấn ơi Lữ Tuấn. Đừng trách ta trở mặt vô tình. Trên đời này, người không vì mình, trời tru đất diệt. Có oán thì oán gia gia cùng phụ thân khi còn sống quá thiên vị người rồi. Đặt tên cho ta là Kế Nghiệp, Kế Nghiệp, nhưng mọi thứ ưu ái đều dành hết cho người. Đúng là trò cười lớn mà.

Nói xong, hắn quay sang tam trưởng lão, mở miệng khen ngợi:

- Lão tam, ông làm tốt lắm!

Dứt lời, hắn vẫy tay ra hiệu, toàn bộ đám hắc y nhanh chóng lao lên, bao vây lấy đám người Lữ Tuấn, Hiểu My vào chính giữa.

- Đánh hội đồng à. Nào giờ ta chưa từng thất bại bao giờ. Thiên Long Cửu Khúc, đi!

Hiểu My triệu hồi Như Ý Côn, hét lên đồng dục.

Vô số hoá cầu xuất hiện, ngăn chặn đường tiến tới của đám hắc y. Chúng kinh ngạc nhìn nữ nhân duy nhất vẫn có thể vận dụng nội lực dù đã trúng độc. Hình ảnh Hiểu My xoay Như Ý Côn in đậm trong con ngươi của chúng. Càng lúc càng phóng đại, rõ ràng.

Hoà cầu do gậy Như Ý tạo ra, như mang theo ý thức riêng, xông vào kẻ địch. Chúng nhảy múa, khiêu vũ rồi bạo nổ. Rực rỡ và mãnh liệt như pháo hoa, cực kỳ chói ngợp và lay động.

Tiếp theo đó, một con hoà long dài hơn hai thước hùng hực xuất hiện. Mỗi chỗ mà nó quét qua đều lập tức bốc cháy, gây đổ ầm ầm. Bọn hắc y kinh hãi, lùi ra sau tán loạn.

- Vô dụng. Lữ Kế nghiệp tức tối hét lên. - Nếu hôm nay không giết được họ, lũ các người cùng đừng mong trông thấy mặt trời ngày mai. Tiếp tục xông lên cho ta. Một mình à không thể nào chống lại mấy trăm người được. Xông lên.

Nghe được tiếng hét của hắn, đám hắc y đang lưỡng lự lại kiên quyết nhào tới. Vài tên kém cỏi nhanh chóng hoá thành máu thịt be bét dưới sức mạnh hủy diệt của Như Ý Côn.

- Thiên Long Vô Ảnh. Đi.

Hoà long đang ào ào tá đột hữu xung, dưới hiệu lệnh của Hiểu My, nó bỗng rung lên vài cái rồi biến mất. Hiểu My tiếp tục vận công điều khiển, hai tay linh hoạt thực hiện các động tác cầu kì. Trong không gian, không ít con rồng vô ảnh được hình thành, tấn công vào đám hắc y đối diện.

Lữ Kế Nghiệp chứng kiến sự uy mãnh, lợi hại của Hiểu My. Mặt hắn đỏ lên, nói mà như phun nước bọt vào mặt tam trưởng lão.

- Người làm việc kiểu gì thế này?

- Rõ ràng là Trần cô nương cũng dùng chỗ rượu và thức ăn chuẩn bị riêng cho đám người Đại thiếu gia. Ta quả không nhìn nhầm hay bỏ sót.

Lữ Tuấn vừa huy kiếm, chống đỡ những tên hắc y phía sau lưng Hiểu My, vừa nhìn hai chủ tớ của hắn. Về mặt vô cảm, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo

khác thường.

- Độ quả nhiên hảo thủ đoạn. Chỉ là người tính không bằng trời tính. Kế hoạch cho dù chu đáo đến đâu cũng sẽ có sơ hở.

- Ha ha ha. Sơ hở thì sao? Không có thuốc giải của ta thì trọn đời này các ngươi đừng mong khôi phục nội lực. Vui về sống kiếp phế nhân đi. Nữ nhân này nữa. Dù ả ta lợi hại, nhưng một người sao chống lại mấy trăm người. Sớm muộn các ngươi cũng bỏ mạng tại đây thôi.

- Phải không?

Đang lúc Lữ Kế Nghiệp ngập tràn tự tin, vẻ mặt vênh váo, trong đáy mắt không chứa bất cứ người nào thì lại nghe thấy Hiểu My mỉa mai, cao giọng.

Tiếp theo đó, bầu trời Lữ Gia đột nhiên tối sầm lại. Tiếng gió rít, tiếng yêu thú phi hành vỗ cánh rền vang. Một đàn Phong Ưng Vương mang theo binh đoàn Thần Võ từ trên cao lao xuống.

Đám người Trần Đại Uy lần lượt đáp lên mặt đất. Mỗi bước chân mạnh mẽ, vang dội như nện thẳng vào lòng người. Họ quăng mớ đầu lâu của bọn sát thủ vừa giết được thành núi nhỏ trước mặt Lữ Kế Nghiệp. Trong tiếng hét kinh hãi của Giang Thị và Lữ Phi Yên, trong sự ngỡ ngàng của bọn hắc y. Gần ba mươi nam tử oai vũ chém giết một đường đến trước mặt Hiểu My. Sau, họ lại cung kính cúi đầu:

- Bái kiến lão đại, nhị gia. Chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ.

- Tốt, tốt lắm. Hiểu My toe toét nở nụ cười. Giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

- Ta muốn mạng của toàn bộ đám hắc y này. Mọi người có một khác. Bắt đầu. Lữ Tuấn lơ đãng nói.

- Tuân lệnh nhị gia.

Hai mươi lăm nam tử đồng thanh đáp, sau đó nắm chặt thanh kiếm, lao vào giao chiến với đám hắc y.

Lạc Vô Trần cùng Hùng A Đại thì xách theo thi thể tên thủ lĩnh Sát lang, cười hề hề với vị nhị thiếu gia mặt đang dần trở nên xanh mét.

- Lão Lạc, cái tên mặt trắng này giao cho huynh đó. Ta thích đánh nhau với lão già lén lút phía sau hơn.

Hùng A Đại nhìn Lữ Kế Nghiệp và vị tam trưởng lão phía sau. Còn hai mẹ con Giang thị thì đã ngất xỉu từ lâu bị hất bỏ qua. Đáng tiếc cho họ. Giây phút lịch sử của cả gia tộc vì thế cũng bị bỏ lỡ.

.....

Một canh giờ sau.

Trận chiến kết thúc từ lâu, mọi người nghỉ ngơi, thay đổi trang phục rồi tập trung toàn bộ tại đại sảnh.

Lữ Tuấn ngồi trên chiếc ghế gia chủ. Bên tay trái phía dưới là Lạc Vô Trần, Hùng A Đại, tỷ đệ Hiểu My. Bên tay phải là đám người Lữ Nho, Lữ Nguyên, Lữ Kiến Nghị và Lữ Khải vừa được Trường An cứu tỉnh và giúp cho hồi phục.

Sau lưng bốn vị đại trưởng lão là những nhân vật nòng cốt khác của Lữ Gia. Lữ Ngọc Nhi cũng có mặt trong số này. Gương mặt trắng nõn cũng trở nên đỏ hồng vì tức giận. Tiểu nữ nhân dùng ánh mắt sắc sảo liếc ba mẹ con Giang thị và tam trưởng lão đang bị trói, áp giải đứng giữa sảnh đường.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73: Trả giá

Lữ Ngọc Nhi vô cùng căm hận nhị thiếu gia. Sự căm hận ấy không chỉ xuất phát từ việc hắt hủi, hành hạ gia gia cô mà còn bởi hắt hủi là chủ mưu của liên tiếp các vụ ám sát đại công tử và sự biến mất của những tỷ muội thân thiết sau khi nhan sắc của họ lọt vào tầm mắt lang sói của tên quý tộc lố người này.

Nhìn ba mẹ con Lữ Kế Nghiệp bị trói tại sảnh đường, đa phần những người có mặt tại đây đều hả lòng hả dạ. Cảm xúc phức tạp nhất, không ai khác ngoài tân nương Bình Mẫn Quân – Bạch Nhật Thành đệ nhất mỹ nữ.

Vốn dĩ, Bình Mẫn Quân và thiếu chủ Đào gia Đào Nguyên Khải có tình cảm sâu đậm với nhau. Việc này, gia tộc hai bên đều biết đến, vui lòng tác hợp. Dự định, sau chuyến giao hàng đến Phi Tinh Thành thì sẽ tổ chức hôn lễ để người hữu tình kết thành giai ngẫu.

Nào ngờ, lần từ biệt đó cũng là lần sau cuối. Nguyên Khải bị người mưu hại, chết không nhắm mắt. Bình Mẫn Quân dưới áp lực của chữ Hiếu đè nặng

trên đầu, mang theo theo dĩ vãng ngọt ngào của mối tình đầu, gả đến Lữ Gia, làm tròn bổn phận của một đại tiểu thư dòng chính gia tộc.

Nhưng ông trời thật quá trêu ngươi. Sau khi báỉ đường thì tân lang lại vướng vào sự việc như vậy. Bản thân cô, suy cho cùng cũng là một nạn nhân, một con tốt thí trong cuộc chiến của các nam tử hay các giao dịch của kẻ cầm quyền. Không thể tự làm chủ vận mệnh của mình, đây chính là một bi kịch.

Trước khi cuộc phán xử xảy ra, Trần Hiểu My và Lữ Tuấn đã đến tìm cô. Họ giải thích rõ mọi việc và cũng muốn biết dự định của cô sắp tới. Ít ra, qua cách nói chuyện của họ, cô còn chút an ủi vì nhận ra được sự bất đắc dĩ lẫn chân thành. Lữ Tuấn cam kết, dù cô lựa chọn thế nào thì hai nhà Bình - Lữ vẫn giữ tốt mối quan hệ hiện tại.

Sau một hồi trầm ngâm, đắn đo suy nghĩ, Bình Mẫn Quân quyết định, xin một tờ hưu thư và trả lại sinh lễ, chỉ mang theo của hồi môn phiêu bạt góc biên chân trời. Kiếp này không bàn chuyện lứa đôi, cầu bình an, mạnh khoẻ, ngắm núi non, sông hồ khắp Huyện Thiên đại lục.

Lữ Tuấn tôn trọng lựa chọn của cô, nhưng không đồng ý nhận lại sinh lễ. Tuy nhiên, Bình cô nương người ta cứ khẳng khái cô chấp, hần đành thoã hiệp, gặt đầu.

Hiểu My rất có thiện cảm với vị mỹ nhân này, liền trao cho cô một bức thư giới thiệu, ân cần căn dặn. Nếu một ngày nào đó mỏi gối chồn chân, có đi qua Ma Lâm Thành thì đến đại bản doanh của Bình đoàn Thần Võ, tìm Bào quân gia, ông ấy sẽ sắp xếp cho cô một nơi dừng chân như nguyện.

.....

Vuốt vuốt phong thư giới thiệu trong tay áo, Bình Mẫn Quân nhìn lên chiếc ghế gia chủ, thấy Lữ Tuấn gặt đầu, cô tiến lên, nhận hưu thư, cất giọng nhẹ nhàng:

- Đa tạ gia chủ thành toàn. Hành lý đã chuẩn bị sẵn sàng, ta xin cáo biệt tại đây. Nếu hữu duyên, hẹn ngày gặp lại.

Nói rồi, vị tuyệt sắc giai nhân kiên quyết quay lưng, tiến thẳng ra đại môn, leo lên xe ngựa mà Lữ gia chuẩn bị giúp cô. Người đánh xe nhanh chóng vung roi, chiếc xe chậm chậm tiến lên rồi khuất bóng giữa dòng người tấp nập.

Hiểu My uể oải, thờ dài. Hồng Nhan bạc phận a. Ở xã hội hiện đại, với nhan sắc của Mẫn Quân, cả đời đảm bảo cơm nước vô lo, phong quang tốt bạc. Nhưng tại dị thể này, thân phận người phụ nữ lại tựa như chiếc lá, mỏng manh, yếu đuối đến đáng thương.

Lữ Tuấn nhìn người trong lòng rồi rầm, cảm thương thì nhú nhú mảy suy nghĩ. Gần mười năm gần gũi, cạnh bên, nhưng đối với chuyện hôn nhân, Hiểu My vẫn luôn có một sự trốn tránh khó hiểu. Anh đưa tay lên miệng, vờ tăng hắng, ho khan.

Bầu không khí đại sảnh lúc này không vì sự ra đi của Bình Mẫn Quân mà vui đi chút căng thẳng, ngược lại, ánh mắt của đám người Giang Thị càng ác độc, đục ngầu.

- Lữ Tuấn. Ai cho phép ngươi xua đuổi con dâu của ta. Đó là nàng dâu mà nhi tử của ta dùng kiểu tám người khiên và vô số sinh lễ trân quý, long trọng đón về. Mau trả tất cả lại cho ta đi.

Lữ Tuấn nhìn vị mẫu thân đang lồng lộn bên dưới, mặt vô cùng:

- Mẫu thân đại nhân. Là Bình cô nương kiên quyết hoà li. Hơn nữa, cô ấy chỉ mang theo của hồi môn nhà mẹ đẻ chuẩn bị. Phần sinh lễ của Lữ Gia, người ta còn chừa để trong lòng, đều đặt cả trong phòng. Người kêu gào chỉ cho thêm loạn.

Lữ Kế Nghiệp nghe thấy, ngửa mặt cười to.

- Ha ha ha. Đại ca hay thật. Huynh huy hoại tiền đồ của ta, huy hoại cuộc đời ta chưa đủ, giờ còn phá hỏng cả cuộc hôn nhân của ta, đuổi đi người con gái mà ta vất vả lắm mới đoạt được đến tay. Ngươi nói đi, ngươi có còn là con người sao?

Cả đại sảnh nhìn nhau, công khai lắc đầu. Cái vị nhị thiếu này, hết thuốc chữa thật rồi. Làm người ai không tránh khỏi những sai lầm. Nhưng quan trọng nhất, sau sai lầm thì phải biết ăn năn, hối lỗi và cố gắng bù đắp, đổi thay. Còn cứ cố chấp, u mê thì khác nào tự đào hố, chôn chính bản thân mình. Thật đáng tiếc a.

- Lữ Kế Nghiệp, đến lúc này rồi mà ngươi vẫn cho rằng người sai trái là ta? - Giọng Lữ Tuấn tức giận vút lên: - Có một số việc, lẽ ra bản thân ngươi phải hiểu rõ. Cái gì là của ngươi thì sớm muộn cũng là của ngươi. Nhưng nếu đã là không phải, ngươi hà tất phải cưỡng cầu, phí công vô ích.

- Lữ Tuấn. Thằng làm vua, thua làm giặc. Ta đã bại trong tay ngươi, ngươi không cần nói nhiều. Muốn thì cứ giết chết ta đi. Chết có gì đáng sợ.

- Không, không. Nhị ca, muội không muốn chết, muội không muốn chết. - Lữ Phi Yến sợ hãi hét lên. Sau, ả quỷ xuống trước mặt Lữ Tuấn, khóc lóc van xin:

- Đại ca, muội cầu xin huynh, huynh hãy nể tình chúng ta cùng chung huyết thống mà tha cho mẹ con muội. Muội hối hận lắm rồi. Muội sẽ sửa đổi. Đại ca, muội hứa sẽ sửa đổi thật mà.

Nhìn tiểu muội bộ dáng thảm thương, dập đầu đỏ trán. Lữ Tuấn cảm thấy ngọt ngào, đau lòng. Trong tâm trí hần hiện lên hình ảnh Lữ Phi Yến những

ngày còn nhỏ, vừa thông minh, xinh đẹp lại nhu thuận, hiền lành. Chỉ là từ sau khi phụ thân qua đời, tiểu muội bị mẫu thân và nhị đệ quá nuông chiều, lôi kéo vào vòng thị phi làm tâm tính thay đổi, suy nghĩ và việc làm có chút lệch lạc.

Tuy nhiên, nếu vì thương tiếc quá khứ mà tha cho mẹ con họ thì rất khó bàn giao với các vị trưởng lão và những người trung thành với Lữ Gia, khó mà đối diện với những nạn nhân bị mẹ con ba người hãm hại.

Lữ Nho tiến lên, lấy tay áo một tờ giấy làm bằng da thú. Đọc to tội trạng của bọn Lữ Kế Nghiệp, tam trưởng lão cùng Giang thị phu nhân. Sau đó, ông đại diện cao tăng Lữ Gia, thông qua quyết định của hội trưởng lão cùng tân nhiệm gia chủ.

- Giang phu nhân cùng đại tiểu thư, ngày mai sẽ chuyển về biệt viện của thôn trang cùng phần sinh lễ mà Bình cô nương trả lại. Chuyên tâm thanh đả cổ phạt, sửa chữa sai lầm. Đợi khi bản tính khôi phục sự thiện lương, Lữ gia sẽ tìm cho một mối nhân duyên tốt đẹp, để tiểu thư vinh quang gả ra ngoài.

- Tam trưởng lão Lữ Phú. Vì ích lợi che mắt mà hãm hại huynh đệ, cầm cố, hạ độc những trưởng lão và gia chủ, quan khách trong hôn lễ... Bị tước đoạt vị trí, thay đổi họ tên, trục xuất khỏi Lữ Gia, chiêu cáo toàn thiên hạ. Vĩnh viễn không được trở về.

- Nhị công tử Lữ Kế Nghiệp, vì tranh đoạt vị trí gia chủ mà bất chấp máu mủ, ruột rà, nhiều lần ám sát đại ca, chủ mưu hãm hại các vị trưởng lão, qua lại với sát thủ, ức hiếp kẻ yếu, chiếm đoạt nữ nhân.... Nay bị phế toàn bộ võ công, đuổi khỏi Lữ Gia, chiêu cáo toàn thiên hạ. Trọn đời, trọn kiếp không được đặt chân vào lãnh địa Lữ Gia, dù chỉ nửa bước.

.....

Nghe được kết quả của mình, Lữ Kế Nghiệp hoàn toàn sụp đổ, phé bỏ võ công và đuổi khỏi gia tộc còn tàn nhẫn gấp ngàn lần hơn so với một kiếm giết chết hắn. Hắn không cam tâm. Rất không cam tâm.

Lữ Tuấn vẫy tay, Lữ Nho cho người áp giải bốn người họ lui xuống. Hiểu My nháy mắt với Trường An. Vị thần y tóc bạch kim đứng dậy đi theo.

Trong quá trình phế bỏ võ công, cô dặn đệ đệ cho vị nhị thiếu gia kia một ít dược liệu để hắn trở nên bớt thông minh, tinh táo. Nếu không, với bản chất độc ác, ích kỷ của hắn, cô sợ giữ lại sinh mạng của hắn cũng giống như thả hổ về rừng, diệt cỏ không diệt tận gốc, mưa xuống lại bùng lên.

Nửa canh giờ sau, Lữ Nho cùng Trường An trở lại, báo cáo mọi chuyện đã thu xếp xong. Tiếp theo là chọn một trong những nhân vật nòng cốt khác của Lữ Gia, kế thừa vị trí tam trưởng lão.

Bốn vị trưởng lão đồng thời tiến cử một người tên gọi Lữ Hoảng. Lữ Tuấn lưu tâm, chờ triệu người diện kiến rồi mới quyết định.

Hiểu My cảm thấy đây là những chuyện cô không nên xen vào. Thế là kiếm cớ, lôi kéo đệ đệ rời đi. Lạc Vô Trần cùng Hùng A Đại cũng học theo. Dứt khoát ra ngoài, tìm rượu ngon nhâm nhi giải toả.

.....

Chuyện nhà của Lữ Tuấn vậy là giải quyết xong. Hiểu My có cảm giác thả lỏng trong lòng. Mừng thay cho nhị sư huynh, từ nay không còn mang về thất lạc mỗi khi nhắc tới gia đình như trước nữa.

Dẫn theo Trường An, hai tỷ đệ cô ung dung, dạo bước trên đường. Mua sắm vốn là sở thích chung của đa số chị em phụ nữ. Kiếp trước, cô thích nhất là vơ vét các mặt hàng khuyến mãi trong trung tâm, siêu thị. Kiếp này thì hăng hái la cà, tìm kiếm thiên tài địa bảo hoặc những thứ xinh đẹp ở các thành trấn dừng chân.

- Tiểu Bạch, người nói xem, Kim Phượng đi lâu như vậy, sao vẫn chưa về nhỉ? Có khi nào nhìn thấy vị siêu cấp soái ca nào đó nên mê mẩn, quên mất chúng ta rồi không?

Mồ nữ nhân vừa găm kẹo hồ lô, vừa thăm thẳm, thủ thủ với chiếc vòng bạch ngọc trên tay. Vì không muốn bại lộ thân phận nên Xà vương chỉ có thể lén lút hành động, không dám bại lộ trước ánh mắt thế nhân ở chỗ đông người.

- Làm như ai cũng giống cô. Thấy nam tử đẹp trai là hai mắt lập lòe phát sáng. Kim Phượng không tầm thường như vậy đâu.

Ngân Nguyệt Xà giương cặp mắt xanh biển, bé xúx nhìn cô, giọng nó nghe chút mỉa mai, châm chọc. Trường An cạnh bên nghe thấy, che miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Kim Phượng trở về

Hiểu My có chút quê độ, liếc một người một rấn, day nghiêng đáp trả xà vương:

- Nếu người đã khinh ta như vậy thì còn đi theo ta làm gì. Trở về hang ổ của người đi.

- Làm như ta muốn chắc. Tại sứ mạng của ta là làm hộ vệ của Hoan Hi Thần. Nếu không thể ở bên cô, e là cả đời này cô cũng không thể nào khôi phục.

Nghe nhắc tới thân phận không thể ra ánh sáng của mình lúc này, Hiểu My chán nản thờ dài.

- Ta có thể không cần khôi phục được không? Cứ như vậy không tốt sao?

- Thế nào mới là tốt. Không tới năm mươi năm nữa, toàn bộ phiền đại lục này sẽ không thể tiếp tục chống đỡ lại sức thiêu đốt của mặt trời. Lúc đó sẽ bùng một phát, tan thành tro bụi. Lê nào cô cứ thế giương mắt nhìn những người mà cô yêu quý nhất đồng quy vô tận cùng cô.

Tiểu Bạch bực tức hét lên. Tuy nhiên, giọng nó nhỏ xíu, chỉ đủ cho hai tỷ đệ Hiểu My cùng nghe.

Trường An cau mày suy nghĩ, sau mới chậm chậm mở lời.

- Tiểu Bạch, có một chuyện ta hoàn toàn không hiểu. Sao bọn người Yêu thần lại ngoan ngoãn chấp nhận giao ước hai vạn năm. Không phải với sức mạnh của họ, chỉ cần vẫy tay một cái là có thể huỷ hoại cả Huyền Thiên đại lục này ư?

Hiểu My gật gù đầu, đồng suy nghĩ với Trường An. Nếu cô là Yêu Thần, sẽ không cho đối thủ cơ hội trở mình như vậy.

Xà Vương trầm lặng, nhớ lại những ký ức trước đây. Giọng nó cũng dần ìu xuống.

- Không phải không muốn mà là không thể. Dù sao thì mảnh Huyền Thiên đại lục này cũng là một phần của Thiên Huyền Vũ. Khi Hoan Hi thần tách nó ra, đã gây ảnh hưởng chung cho cả mảnh thiên địa còn lại bên kia. Nếu Huyền Thiên đại lục biến mất thì Thiên Huyền Vũ cũng chẳng còn. Do đó, họ mới không cam lòng mà đợi tới hai vạn năm sau mới ra tay lung diệt.

- Ra vậy.

Hiểu My gật gù đầu. Sau đó không tiếp tục theo đuổi đề tài này mà tập trung săn lùng kho báu. Sư tập tài nguyên, chuẩn bị đến Bờ Bắc ít hôm sau.

.....

Buổi tối.

Trong khách phòng rộng lớn mà Lữ Gia chuẩn bị cho mình, Hiểu My đang cuộn chân nằm ngủ. Mũi hít thở đều đều, miệng thỉnh thoảng chu lên, phát ra thanh âm khó hiểu.

Đang lúc mơ nữ nhân mộng thấy bản thân hăng hái chiến đấu với một bàn đầy thức ăn ngon thì cửa phòng rầm một phát, mở ra. Thân ảnh vàng rực của Kim Phượng lù lù xuất hiện, trên tay còn bồng theo một nam tử bất tỉnh, trọng thương.

Hiểu My lập tức chồm dậy, nhường giường, lo lắng hỏi:

- Chuyện gì thế này?

- Cứu người trước. Gọi đệ đệ cô đi!

Nghe thấy lời Kim Phượng, Hiểu My vừa tỉnh quay đi gọi Trường An thì cả đồng người đã nhanh chóng tràn vô. Nhìn thấy cô vẫn bình an, mạnh khỏe thì họ đều thở phào nhẹ nhõm.

Trường An tiến lên, kiểm tra thân thể của bệnh nhân. Lữ Tuấn lấy áo khoác, choàng lên vai Hiểu My rồi kéo cô ngồi xuống bàn. Lạc Vô Trần cùng Hùng A Đại cũng ngồi theo. Chỉ có Kim Phượng vẫn khoanh tay đứng cạnh Trường An, vẻ mặt hững hờ, vô cảm.

Một lát sau, Trường An đứng dậy, đi tới cạnh Hiểu My.

- Trên người có 7 vết đao, 5 vết kiếm. Tuy đa phần rất sâu nhưng may mắn là người này nội công thâm hậu, được cứu kịp thời nên có thể bảo vệ được tâm mạch, giữ lại một mạng. Giờ đệ sắc thuốc, phiền nhị sư huynh cho người chuẩn bị phòng khác để tỷ tỷ tiếp tục nghỉ ngơi.

Trường An nói xong thì ra ngoài. Lữ Tuấn cũng đi tìm quần gia, phân phó dọn dẹp một gian phòng khác. Lúc quay lại thì thấy Kim Phượng cùng Lạc Vô Trần đã đổi chỗ cho nhau.

- Chuyện là thế nào? Hiểu My hỏi lại lần nữa.

- Trong lúc tìm kiếm tung tích bọn áo đen có ý đồ với Truyền tống trận, ta vô tình bắt gặp hấn giao chiến với bọn chúng. Một thân một mình chống lại cả đám hắc y. Dù thân thể trọng thương chỉ còn một hơi nhưng hấn cũng đoạt đi tính mạng của hơn trăm tên cao thủ. Rất lợi hại.

- Vậy cuối cùng có điều tra được bọn áo đen đó là tay chân của ai không?

Kim Phụng nhìn Lữ Tuấn và Hiểu My, khẽ gật đầu xác nhận. Đang định nói thì Lạc Vô Trần đã ngồi xuống cạnh bên, giọng có chút suy đoán, nghi ngờ.

- Nếu ta không nhìn nhầm. Vị này chính là Lãnh Nguyệt công tử. Chương môn Hắc Nguyệt Phái của Tây Phương Thành hiện nay.

- Lãnh Nguyệt công tử?

Mọi người kinh ngạc nhìn nhau. Nghe nói vị thần long đó đang du lịch bên ngoài. Lẽ nào trùng hợp đến vậy?

Hiểu My cùng Lữ Tuấn vội bước tới bên giường, nhìn gương mặt nam tử đang nằm im bất động.

- Ách. Đúng là tuyệt đại soái ca. Nam tử có gương mặt còn đẹp hơn cả nữ nhân, thảo nào luôn phải mang mặt nạ để che giấu dung nhan thật sự.

Hiểu My không che giấu đánh giá của bản thân với nhân vật vô cùng nổi tiếng này.

Lữ Tuấn nhìn Lãnh Nguyệt, lại nhìn nhìn Hiểu My. Sau đó, tầm mắt rơi vào Kim Phụng. Kim Phụng bất đắc dĩ cười trừ.

Lạc Vô Trần tinh ý thấy biểu hiện khác thường của họ. Không nén được tò mò.

- Nhị sư đệ. Phải chăng có chuyện gì huynh không biết đã xảy ra?

Lữ Tuấn và Kim Phụng im lặng nhìn sang Hiểu My làm cô phân vân, chột dạ. Lúc này, quân gia Châu Bá xuất hiện, báo là phòng đã được chuẩn bị. Hiểu My thấy vậy, lấy cớ ra ngoài. Trước khi đi còn ngoái đầu, nhìn Kim hộ vệ: Nếu không giấu được thì cứ nói. Ta tin tưởng họ, cũng tôn trọng quyết định của họ.

Nhìn theo thân ảnh của cô biến mất ở cuối hành lang, Kim Phụng nhìn Lữ Tuấn, thấy anh cũng gật đầu thì mới ngồi xuống bàn, chậm rãi mang toàn bộ chân tướng sự việc kiếp trước, kiếp này một hơi nói ra.

Lạc Vô Trần im lặng lắng nghe. Tâm trạng liên tục biến ảo. Hèn chi, vừa gặp Trần sư muội hẳn đã cảm thấy thân quen, rồi từ đó nhanh chóng bị nàng hấp dẫn bởi sự phóng khoáng, lạc quan, không câu nệ. Hóa ra, giữa bọn họ còn có không ít chuyện xưa.

Hùng A Đại thì mắt mờ trùng trùng, con ngươi muốn lọt cả ra ngoài. Oách thật. Không ngờ Hiểu My muội muội lại là Hoan Hi thần, chủ nhân của cả mảnh Huyền Thiên đại lục này. Được quen biết, kết giao với muội ấy đúng là vinh hạnh, may mắn a.

- Vị Lãnh Nguyệt công tử kia chắc cũng là một trong mười hai phu thân hả? Không biết huynh ấy có nhớ lại chuyện trước kia không?

Lạc Vô Trần nhìn Kim Phụng, đợi cô xác nhận.

- Phải. Khi ta gặp mặt đã nhận ra. Để cứu người, ta cũng cho ngài ấy uống tâm huyết Phụng Hoàng. Chắc hẳn dựa vào nó, ngài sẽ nhanh chóng khôi phục và nhớ lại chút ký ức đời trước. Chỉ là không biết có nhớ hoàn toàn không thôi.

Tâm Huyết Phụng Hoàng. Nghe là biết nó quý giá cỡ nào. Vì thế, dù có muốn nhớ lại chẳng nữa, Lữ Tuấn cùng Lạc Vô Trần cũng không thể nào mở miệng đòi hỏi. Hơn nữa, họ muốn để mọi thứ phát triển tự nhiên. Dù sao, khi thập nhị phu thân hội tụ, toàn bộ ký ức sẽ trở về. Không cần nóng vội.

Kim Phụng nhìn một phòng nam nhân, sau chậm rãi nói tiếp:

- Theo thông tin ta khai thác được từ tên đầu lĩnh của bọn áo đen, Yêu thần dựa vào pháp thuật của mình, mang tay chân của ả đến Huyền thiên đại lục với nhiệm vụ diệt sát chuyên thể của Hoan Hi thần, tìm kiếm, hủy đi truyền tống trận nối liền hai bờ Bắc Nam.

Mặt khác, còn một số người võ công, phép thuật cao cường có nhiệm vụ thống nhất toàn bộ Huyền thiên đại lục. Chỉ là võ công họ càng cao thì bị áp chế càng cao. Hiện tại không biết ở đâu trên cả hai bờ Huyền Hải. Không sợ họ xuất hiện, chỉ sợ họ âm thầm ẩn nấp, chơi trò rút cùi dưới đáy nồi.

Lữ Tuấn và Lạc Vô Trần nhún mày, mặt nặng nề suy nghĩ. Hùng A Đại cũng đăm chiêu. Đúng như lời Kim hộ vệ nói. Không sợ kẻ thù xuất hiện, chỉ e họ giờ thủ đoạn phía sau màn, như thế tình hình sẽ lâm vào bị động.

- Có gì đâu, chúng ta tiên hạ thủ vi cường. - Vị thủ nhân Hắc Viên tộc lên tiếng: Thay vì ngồi yên chờ đợi, chúng ta cũng âm thầm điều tra. Bắt tất cả những người đáng nghi lại tra khảo. Ai có ý đồ xấu, ta diệt sạch. Ha ha ha.

Sự lạc quan của hắn làm mọi người phì cười.

Trương An mang thuốc bước vào, gọi Lữ Tuấn bước tới hỗ trợ. Vị tuyệt đại mỹ nam được chăm sóc tận tình thế này, tin rằng sáng mai sẽ tỉnh lại. Không còn gì đáng lo.

.....

Sáng hôm sau.

Hiểu My rời phòng, đến đại sảnh thì thấy các gương mặt quen thuộc đã xuất hiện từ lâu. Nhìn thấy cô, họ chỉ thân thiện mỉm cười, hoàn toàn giống với

mọi khi. Điều này khiến cô mừng rơn, toét miệng cười, ngồi vào vị trí của mình, chuyên tâm dùng điểm tâm, lấp đầy cái bụng.

- Đầu bếp Lữ Gia quả nhiên không tệ nha. Nhị sư huynh, huynh nên thưởng cho họ thưởng xuyên. Như vậy họ mới có động lực làm ra nhiều món ngon hơn nữa.

- Ta sẽ. Lữ Tuấn dịu dàng lên tiếng.

- Lữ sư đệ, chuyện chúng ta muốn sử dụng truyền tông trận, đệ đã nói qua với các trưởng lão chưa?

- Vô Trần sư huynh yên tâm. Đệ đã nói và họ cũng đồng ý. Khi nào mình rời đi, chỉ cần lên tiếng, các trưởng lão sẽ lập tức hỗ trợ.

Lữ Tuấn thoải mái chia sẻ tin tức với mọi người.

Lúc này, một gã sai vặt vội vã bước vào, cung kính khom người, lên tiếng:

- Bẩm gia chủ, người đã tỉnh. Muốn gặp gia chủ và các vị đây.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Lãnh Nguyệt Công Tử

Nghe được tin báo của gã sai vặt, đoàn người rồng rắn kéo nhau đến khách phòng dành cho Hiểu My trước đây.

Vừa đặt chân qua cửa, đã thấy thân ảnh áo xanh đen ngay ngắn ngồi đợi. Gương mặt tuyệt sắc vẫn còn tái nhợt nhưng cả người lại toát ra một khí thế áp đảo chúng nhân. Chỉ là trong số những chúng nhân đó, không bao gồm nhóm người vừa xuất hiện.

Lãnh gia nhanh chóng đứng lên:

- Tuy không phải lần đầu chúng ta gặp nhau, nhưng chắc mọi người cũng đoán ra. Lãnh Nguyệt ta xin đa tạ ơn cứu mạng của chư vị.

- Kim Phượng bái kiến Nguyệt phu nhân.

Kim hộ vệ bước tới hành lễ, chính thức thừa nhận thân phận của hắn, đồng thời buộc hắn vào cùng một chiến tuyến với bọn Hiểu My.

Lãnh Nguyệt là nhân vật nào, sao lại không hiểu ý tứ trong câu nói của nữ nhân áo vàng trước mặt. Hắn ưu nhã đáp lời.

- Ta còn phải đa tạ tâm huyết của Kim Phượng cô nương. Nếu không có nó thì ta e rằng đã hoá thành người thiên cổ. Lần này khiến nhiều người quan tâm, vất vả vì ta như vậy. Ta rất cảm kích trong lòng.

- Ha ha ha. Dù sao cũng là người trong nhà. Khách sáo làm gì. Đến đây, tất cả ngồi xuống đi. Có gì từ từ nói. Đứng thế này ta cũng mỏi chân a.

Hùng A Đại ngoác miệng cười, vỗ vai Lạc Vô Trần vài cái rồi tự nhiên đi lại bàn, chọn một vị trí thích hợp ngồi xuống.

Đội tất cả đều yên vị, Trường An mới quan sát thật kỹ bệnh nhân của hắn, lo lắng hỏi thăm.

- Tình hình Lãnh chương môn khôi phục thế nào? Có cần ta khám lại không?

- Đệ gọi ta là Lãnh đại ca được rồi. Gì mà chương môn ở đây. Nghe hơi xa lạ.

- Đúng vậy, đúng vậy. Cứ gọi huynh ấy là Lãnh đại ca đi. Nghe thân thiện hơn nhiều. - Giọng Hiểu My lanh lảnh vang lên. Sau đó, nhìn sang Kim Phượng, nháy mắt ra hiệu.

Kim Phượng nhìn một vòng, sau đó, đôi mắt màu vàng dừng lại trên thân ảnh vị phu nhân mới nhập bọn, có chút nghi ngờ lên tiếng:

- Lãnh công tử, ký ức kiếp trước đã khôi phục thế nào?

- Hơn phân nửa.

Giáo chủ Hắc Nguyệt Phái chắc chắn trả lời. Trong quá trình hôn mê, thần hồn của hắn như lạc vào một không gian hoàn toàn xa lạ. Nơi này, thảm thực vật, tài nguyên phong phú, linh khí dồi dào.

Người ta không chỉ tu luyện đạo kiếm mà còn có thể hấp thụ linh khí, thay đổi thể chất cơ thể, đạp lên một con đường hoàn toàn khác biệt để tiến tới tiên

đạo, siêu thoát thế nhân.

Linh hồn hần du đãng qua nhiều nơi, chứng kiến nhiều phạm nhân vì độ kiếp thất bại mà thân thể hoá tro tàn. Hần cũng thấy nhiều kỳ tài toả sáng, vụt lên như tinh tú giữa đêm. Họ trải qua gió tanh mưa máu, từng bước trưởng thành rồi chạm tới đỉnh cao. Vô số “Thần” liên tiếp xuất hiện nối tiếp nhau, kéo theo một thời kì thịnh vượng huy hoàng cực kỳ ngắn ngủi.

Tiếp theo là tràng diện vô cùng kinh khủng. Chiến tranh xuất hiện ở khắp mọi nơi. Tu sĩ chết đi còn hơn xác của yêu thú trong trận thú triều ở Tây Phương Thành, nơi hần đang cai trị.

Tu sĩ ngã xuống, Thần cũng ngã xuống. Thiên địa run rẩy từng hồi.

Rồi hần thấy được một nhân vật giống y chang hần, được gọi là Nguyệt. Một trong mười hai đại tướng dưới trướng của Hoan Hi Thần.

Nguyệt là người có pháp thuật cao nhất, võ công lợi hại nhất. Tuy thế, lúc nào hần cũng lạnh lùng, xa cách với các huynh đệ, kể cả với nữ nhân ngự ở trên cao.

Hần thấy Nguyệt đau khổ chôn giấu sự ái mộ của bản thân với vị nữ thần lúc nào cũng vui vẻ, lạc quan, hết lòng vì những người mà nàng nhận định. Kể cả những lúc nàng không hề câu nệ, nhìn thẳng vào ngọc diện của mỹ nam, vờ vĩnh trừu đùa.

- Nguyệt! Ngươi nên thường xuyên xuất hiện trước mắt ta. Sắc đẹp có thể thay com a.

Mọi chuyện tự nhiên phát triển. Hoan Hi thần dẫn dắt mọi người vượt qua trận chiến kéo dài đằng đẵng. Đến lúc tồn tại ngang hàng cùng ba vị thần khác của Thiên Huyền Vũ bao la.

Rồi hần thấy Hoan Hi thần đứng giữa tinh không, mặt đỏ hồng, lòng đón đau vô vọng. Tuy thế, nàng vẫn ngạo nghễ nhìn Yêu Thần và Tà Thần đối diện, chưa xót mở miệng cười.

- Ha ha ha. Các người ép ta thái quá. Muốn chiếm đoạt lãnh địa của ta, muốn phá huỷ tiên đạo của ta... ta không nói. Nhưng Yêu thần ngươi, không nên đánh chủ ý vào mười hai đại tướng và những người quan trọng nhất với ta.

Nói rồi, Hoan Hi thần cuối đầu nhìn xuống. Trên mặt đất, thập nhị đại thần trọng thương, bốn đệ tử thì hấp hối thò ra. Cả một vùng hoàn toàn đổ nát. Vô số thi thể chồng chất lên nhau. Trong đó, có không ít gương mặt mà cô vô cùng quen thuộc.

Linh hồn Lãnh Nguyệt nhìn tràng cảnh đó mà trái tim vô ảnh như muốn nứt toát ra. Trước mắt hần, Nguyệt và các đại tướng khác đầy tuyệt vọng, vô lực nhìn Hoan Hi thần trên môi cong khẽ một nụ cười dịu dàng với họ.

Sau đó, Hoan Hi thần tập trung tất cả pháp lực cơ thể, cống hiến sinh mạng mình, dùng tuyệt chiêu mạnh nhất đánh về phía kẻ thù.

Tà Thần và Yêu Thần thi triển chiêu thức đáp trả. Tuy nhiên, Hoan Hi thần bản thân sở hữu thần lực kinh thiên, sức mạnh bạo phát lại cộng thêm thiêu đốt huyết dịch, sinh khí đến tận cùng nên họ vô phương chống đỡ.

Cả hai trúng phải đòn tự sát của Hoan Hi thần thì thân thể trọng thương, bị hất tung ra xa cả ngàn trượng. Té nhào trên mặt đất, khù khụ ho lên, thần huyết tràn ra nhuộm lên cỏ cây một màu vàng kim chói mắt.

Hoan Hi Thần giữa không trung, nhìn về phía họ. Giọng suy yếu, mĩa mai cười.

- Thiên Huyền Vũ từ nay tách biệt với Huyền Thiên Đại Lục. Hoan Hi thần ta nguyện dâng hiến sinh mạng mình dẫn nhập luân hồi. Hai vạn năm sau, món nợ hôm nay ta sẽ chính mình đòi lại. Ha ha ha... ..

Tràng cười kết thúc cũng là lúc thân thể của vị nữ thần cao thượng hoá thành muôn vàn điểm sáng trôi nổi, hoà nhập vào toàn bộ lãnh địa của cô. Những điểm sáng mang theo thuật pháp hồi sinh ngấm sâu vào thân thể của bốn vị đồ đệ và thập nhị phụ thần.

Bầu trời rung chuyển, mặt đất nứt ra theo những rãnh sâu vô tận. Huyền Thiên Đại Lục tách mình khỏi cơ thể mẹ. Bắt đầu hành trình phiêu bạt vô định của nó trong dãy Ngân Hà.

Dưới sức mạnh chữa trị của thuật hồi sinh. Thiên địa lần lượt phục hồi. Bốn vị đệ tử và mười hai chiến tướng nhanh chóng ngồi dậy. Họ ngơ ngác nhìn nhau, đáy mắt mông lung, mờ mịt.

Hình ảnh trước mắt Lãnh Nguyệt lại thay đổi. Hần thấy 12 đại tướng đưa ra giao ước bí mật rồi đồng loạt quyền sinh, dẫn nhập luân hồi tìm kiếm nữ thần của họ. Hẹn nhau hai vạn năm sau gặp lại, tiếp tục kẻ vai chinh chiến, báo thù.

.....

Hồi ức của Lãnh Nguyệt công tử tuy không trọn vẹn. Nhưng bấy nhiêu cũng đủ để hần nhận ra Lữ Tuấn cùng Lạc Trần. Trước đó, hần chỉ biết được thân phận của Hiếu My qua câu chuyện của tứ đại chương môn trong đại hội giao lưu. Nhưng vì hần luôn che mặt nên bốn đại đệ tử này cũng không biết hần là Nguyệt của kiếp trước chuyển kiếp đầu thai.

Giờ thì tốt rồi. Lành Nguyệt mỉm cười nhẹ nhõm.

Kim Phụng nhìn sắc thái của hắn, nhanh chóng đoán được hắn nghĩ gì trong lòng. Cô âm thầm truyền âm cho vị tuyệt đại soái ca nhắc nhở:

- Thật ra, chỉ có ngài mới nhớ lại chuyện trước đây thôi. Lạc Trần và Lữ Tuấn, kể cả chủ nhân vẫn mơ hồ, không rõ. Họ muốn mọi thứ tự nhiên tiến triển, vạn sự tùy duyên. Cho nên, ngài cũng không nên dựa vào trí nhớ đời trước mà vi phạm giao ước bí mật giữa các phu thân.

Lành Nguyệt hơi kinh ngạc nhìn cô, sau nhìn một vòng bọn người Lữ Tuấn, Hiểu My. Hắn gật đầu đồng ý. Vạn sự tùy duyên. Đây cũng là công bằng cho những người còn lại.

- Nếu đã là người một nhà, chúng ta cũng không cần khách sáo tới lui. Lành đại ca. Hiện tại thân thể của huynh vẫn còn suy yếu. Cứ an tâm mà nghỉ ngơi tại đây. Khi nào chúng ta khởi hành đi bờ Bắc Huyền Hải sẽ báo trước với huynh một tiếng.

Lữ Tuấn thân thiện mở lời, lấy tư cách chủ nhà, hắn rất hoan nghênh vị chương môn của Tây Phương Thành ở lại.

- Khi nào mọi người đi?

- Chưa biết. Nhanh thì ba tới năm ngày, nhiều thì mười bữa nửa tháng. Ta định sắp xếp lại toàn bộ gia tộc trước. Hơn nữa, truyền tông tận của Lữ Gia cũng đã trải qua vô tận thời gian, hư hỏng ít nhiều. Ta và các trưởng lão đang nghĩ cách sửa chữa.

Nghe nhị sư huynh nói vậy, Hiểu My và mọi người im lặng gật đầu.

Lành Nguyệt tập trung minh tưởng tình trạng bản thân. Sau, dứt khoát lên tiếng:

- Ta sẽ đồng hành cùng mọi người. Chia cách 2 vạn năm rồi. Giờ mới được gặp lại, tất nhiên không thể lại để lỡ thời gian.

- Hoan nghênh huynh gia nhập.

Hiểu My hề hề cười. Có một tuyệt sắc giai nhân võ công cao cường như vậy đi theo. Vừa vui mắt lại thêm an toàn cho cả đội a.

- Vậy bây giờ đệ cũng tranh thủ bào chế ít dược liệu và chuẩn bị ít bảo đan cho mọi người. Trường An nói xong, đứng dậy ra ngoài.

Hùng A Đại nhìn theo thân ảnh áo trắng của vị đệ đệ á nhân, hắc hắc cười khen ngợi: Nói là làm liền, đây đúng phong cách của ta. Chư vị, ta cũng phải tìm chút rượu ngon để luyện túy quyền đây. Có ai muốn đồng hành không?

Vừa dứt lời, bóng dáng của hắn đã loé lên, xuất hiện ngoài cửa. Lạc Vô Trần lắc đầu cười đuổi theo.

Mọi người lần lượt giải tán. Để lại mình vị lão đại Hắc Nguyệt Phái ngự ngai nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi. Ánh mắt xa xăm chìm vào khoảng ký ức hazy vừa nhớ lại.

Hai vạn năm, ta lại trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Khởi hành

Thời gian ở Bạch Nhật Thành vùn vụt qua mau. Nhoáng cái đã sắp mười ngày.

Lữ Tuấn cùng năm vị trưởng lão không ngừng cố gắng, lấp đầy các lỗ hổng và sửa chữa sai sót trong truyền tông trận tại mật thất Lữ Gia. Đây là con đường sinh tử chứ không phải một đại lộ đầy hoa như nhiều người tưởng tượng.

Cùng lúc đó, Hiểu My, Lạc Vô Trần ráo riết tăng cường sức chiến đấu của bọn người Trần Đại Uy. Kim Phụng lẫn Hùng A Đại không ngại hi sinh, hoá về bản thể giao chiến với họ. Hai mươi lăm nam tử, luyện tập từ lúc sương sớm chưa tan đến khi trăng treo trên đỉnh đầu mới được nghỉ ngơi, thư giãn.

Cường độ huấn luyện cao như thế, nhưng chẳng ai mở miệng than van. Họ khao khát muốn trở thành một thanh bảo đao, lợi kiếm, giúp lão đại càn quét khắp đại lục Huyền Thiên. Cái giá bỏ ra, dĩ nhiên không nhỏ.

Hơn nữa, trong quá trình huấn luyện ma quý đó, các vị lão sư tuy nghiêm khắc nhưng cũng dốc hết tâm huyết truyền đạt cho họ những bài học kinh nghiệm vô cùng hữu ích, đảm bảo cho họ có thể bảo toàn sinh mạng trong điều kiện khắc nghiệt, tràn ngập nguy cơ.

Tiểu Bạch nằm trên tay Hiểu My, thỉnh thoảng cũng ham hố đùa vui, hoá thành Ngân Nguyệt Xà thân dài cả trượng, to như cột đình, đuổi theo đám

người binh đoàn Thần Võ. Sau đó, nó lại biến thành vòng bạch ngọc, hớn hờ nhìn cả đám đàn ông nhao nhác tìm kiếm con thần thú biến thái ở khắp mọi nơi. Nó đắc ý, nhướn cặp mắt xanh biển lên, hắc hắc cười.

Trường An thì gần như mười hai canh giờ mỗi ngày đều nhốt mình trong phòng để luyện đan, luyện dược. Từ sau đại hội Giao lưu, hắn đã bắt đầu truy cầu con đường đan đạo. Mặc dù thành tựu không bằng được đạo mà hắn tìm hiểu đã lâu, tuy nhiên, tiến bộ nhanh chóng vẫn rất đáng để tự hào.

Người nhàn rỗi nhất lúc này, không ai khác ngoài vị tuyệt sắc mỹ nam- Lãnh đại gia vẫn nhàn nhã dạo chơi, dưỡng bệnh.

Lúc thì bóng dáng của hắn xuất hiện tại thao trường của bọn Trần Đại Uy, cho bọn họ thêm chút kích thích, chông gai. Lúc lại biến mất vô tung rồi đột nhiên chễm chệ trên bàn cơm trong đại sảnh, cùng mọi người nâng ly đánh chén.

- Quả nhiên là thần long, danh bất hư truyền. Hiểu My tặc lưỡi lắc đầu.

Mọi người đều khâm trọng, hận mình không có được ba đầu sáu tay để hoàn thành tất cả nhiệm vụ. Cuối cùng, cũng đến một ngày, Lữ Tuấn hỏi hà chạy đến báo tin, truyền tống trận đã sửa chữa xong, bất cứ lúc nào cũng có thể khởi hành, xuất phát.

.....

Đêm nay, Hoa viên Lữ Gia rực rỡ hoa đăng. Châu bá cho người bày ra mười bàn đại tiệc để tiễn đưa gia chủ.

Lữ Tuấn nâng bát rượu trên tay, kính một vòng ngũ đại trưởng lão và những nhân vật trọng yếu của Lữ Gia đang có mặt.

- Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ, hỗ trợ ta trong suốt thời gian qua. Chuyến này ta đến Bờ bắc tìm linh dược cho Thái Thiếu Nam sư đệ. Toàn bộ sự vụ tại gia tộc sẽ giao cho năm vị trưởng lão toàn quyền giải quyết. Tin tưởng mọi người sẽ không làm ta thất vọng.

Lữ Nho sáng khoái uống cạn, ha hả đón nhận trọng trách được giao:

- Gia chủ cứ yên tâm giải quyết công việc của mình, trên dưới Lữ Gia đồng lòng, sẽ là hậu thuẫn vững chắc để người xông xáo khắp Huyền Thiên đại lục.

Mọi người đồng loạt nâng bát, tiếng ừng ực truyền vang. Ai nấy đều phấn khởi, vui mừng. Chỉ có Lữ Ngọc Nhi man mác buồn rầu, đôi mắt to tròn thỉnh thoảng nhìn về đại thiếu gia cùng nữ nhân áo lam rạng rỡ bên cạnh.

Lữ Khải vuốt đầu cháu gái của mình, nhẹ giọng an ủi.

- Đừng nuối tiếc những thứ không thuộc về mình. Đại thiếu gia đã trưởng thành. Người không chỉ thuộc về Lữ Gia hay những phạm nhân như chúng ta. Rồi con sẽ tìm được người thật lòng yêu quý, xem con như trân bảo.

- Dạ, gia gia.

Lữ Ngọc Nhi thỏ thẻ đáp lời. Thật ra, không cần gia gia lên tiếng, ngay từ lúc thấy ngọc bội phi thủy đeo bên hông Trần Hiểu My, cô đã biết mình không còn cơ hội. Từ nhỏ lớn lên bên cạnh đại thiếu gia. Sao cô lại không hiểu vị nam tử ngoài mặt ôn hoà nhưng nội tâm lại tàn nhẫn cô đơn, lạnh lẽo này.

Nếu ở bên cạnh Trần cô nương, đại thiếu gia thật cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ. Cô cũng sẽ âm thầm chúc phúc, nguyện cầu cho họ mãi bên nhau.

Trần Hiểu My đang nói chuyện với Kim Phụng, vô tình ngẩng lên thì bắt gặp ánh mắt của tiểu mỹ nhân nhìn cô đầy tâm sự. Cô nhoen miệng cười.

- Ngọc Nhi muội muội. Lần này bọn ta đến Bờ Bắc, muội có muốn tìm một thú sủng đặc biệt nào đó không?

- Đa tạ Trần tỷ tỷ. Nếu có thể, muội muốn một tiểu hồ ly khá ái làm đồng bạn, được không?

Lữ Ngọc Nhi không khách sáo nói ra yêu cầu của mình. Ha ha. Dù sao cứ xem như quà gặp mặt của đại tẩu tương lai là được.

Không khí buổi tiệc càng lúc càng lên cao. Các huynh đệ Thần Võ Binh đoàn cũng quây hết mình. Bất luận tương lai thế nào, đã chọn con đường này, họ tuyệt không hối hận.

Sớm hôm sau.

Dưới sự hỗ trợ của các trưởng lão, mật thất Lữ Gia được mở ra. Lữ Tuấn dẫn đầu, đoàn người chậm chậm tiến vào, đối diện cùng một đại trận quy mô chưa từng thấy.

Hồ Phi Tiểu chắc lưỡi hít hà: Quá vĩ đại. Hèn gì có thể giúp chúng ta xuyên một đường thẳng đến bờ bên kia.

Lãnh đại gia quan sát truyền tống trận duy nhất ở bờ nam đại lục Thiên Huyền, gật gù tán thưởng.

- Tại nơi không có linh khí mà vẫn xây dựng được đại trận cỡ này. Quả nhiên là phong phạm của Lữ tướng quân.

Tiếp theo đó, vô số tinh thạch, tinh hạch yêu thú được Lữ Tuấn cùng các trưởng lão xuất từ không gian giới chỉ, bố trí khắp các vị trí trọng yếu và các mắt trận nơi đây.

Hùng A Đại nhìn thấy bọn họ vung tay đầy khí khái, ngưỡng mộ thốt thành lời.

- Quả nhiên là Đại thế gia. Số tinh hạch dùng trong lần này có thể khiến cho cả bộ tộc Hắc Viên ta dùng trong hai năm có lẽ. Bội phục.

Lạc Vô Trần vỗ vai hắn: - Vậy có muốn đầu quân vào Lữ Gia không? Ta nghĩ họ sẽ không từ chối một đại hán như huynh làm người gác cổng. Đảm bảo không bạc đãi nhân tài a.

Ha ha ha. Mọi người nghe vậy, vui vẻ mở miệng cười.

Lữ Tuấn làm xong việc của mình thì tiến đến cạnh bên Hiểu My, giọng ôn hoà căn dặn:

- Mọi thứ đã sẵn sàng, bây giờ mọi người tập trung tinh thần, nắm chặt tay nhau bước vào truyền tống trận, hi vọng tất cả đều được bình yên truyền tống đến cùng một nơi.

Nhị sư huynh nói xong, nắm lấy tay Hiểu My bước vào chính giữa đại trận. Trường An và mọi người nhanh chóng vào theo. Cơ thể đề phòng cao độ.

Lữ Tuấn lấy một miếng ngọc tròn đỏ thắm từ giới chỉ, đặt vào bệ đá rồi gạt đầu ra hiệu với Lữ Nho.

- Khởi động trận pháp. Lên!

Năm vị trưởng lão đồng thời vận khí, năm đôi tay cùng kết ấn giống nhau. Không gian đại trận hút lấy tinh hoa từ muôn vạn tinh thạch và tinh hạch được chuẩn bị, bắt đầu sáng lên.

Vàng sáng càng ngày càng mạnh, bao trùm toàn bộ mấy mươi nhân thủ bên trong. Thân ảnh họ mờ dần rồi biến mất.

Quá trình truyền tống, Hiểu My mới đầu cảm thấy bản thân một lần nữa như bước vào vãn vụ kì bí khi xưa. Nhưng sau đó, cả cơ thể như tan ra rồi từ từ tụ lại. Quá trình đó cứ lặp đi lặp lại vài lần. Đến lúc dừng hẳn thì mấy chục cao thủ bờ nam Huyền Hải đều choáng váng, nôn mửa. Lũ người nằm mọp trên mặt đất. Hăm mộ nhìn Kim Phượng cùng Lãnh Nguyệt tiêu sái, tao nhã đứng thẳng hai chân.

Hai khắc sau, cả đám nam nhân Thần Võ Binh Đoàn mới lục tục ngồi dậy. Trần Đại Uy xoay xoay hai bả vai, lắc lắc cái cổ phát ra những thanh âm răng rắc. Hắn nhìn sang Hiểu My mặt đã hồng hào trở lại, lên tiếng hỏi:

- Chúng ta đã đến nơi rồi hả lão đại?

Hiểu My không trả lời mà đưa mắt nhìn sang Kim Phượng. Kim hộ vệ khẽ gạt đầu, sắc mặt hững hờ, nhạt giọng khẳng định.

- Tới bờ bắc rồi, chỉ là đất liền còn ở phía trước một khoảng khá xa.

Nghe Thần Phượng nói thế, mọi người mới nhìn xuống mặt đất dưới chân rồi nhìn bốn phía xung quanh. Mặt cả đám đại ra. Ngần ngợ không tin được.

- Ấc. Thì ra bọn họ được truyền tống đến một đảo nhỏ trên Huyền Hải. Nói đảo là nói cho sang, chứ đúng ra là một mòm đá nhô lên trên mặt nước khoảng hai thước. Hơn ba mươi người bọn họ vừa đủ chiếm hết diện tích hòn đảo. Giơ chân thêm một chút là có thể chạm đến làn nước biển lạnh mát, xanh trong.

Kim Phượng hoá thành một con chim màu vàng kim cỡ bàn tay vô cùng xinh đẹp, bay đi khảo sát tình hình.

Lát sau nó trở lại, thông báo với đám người Hiểu My.

- Bờ đại lục ở phía trước hai mươi dặm. Hướng Đông Nam có một bãi cát trắng tương đối hẻo lánh thích hợp để hạ trại, dựng chân. Mọi người phải bơi lội một phen rồi.

Hồ Phi Tiểu vỗ ôm lấy hai cánh tay, lắc đầu, le lưỡi nói:

- Wow. Tinh mơ, tờ mờ đi tắm biển. Phê à nha.

Nói xong, hắn vận khí, dùng nội lực hộ thân rồi nhảy ào xuống Huyền Hải. Những người khác cũng bắt đầu làm theo.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Phân chia nhiệm vụ

Hai mươi dặm – so với thường nhân là một khoảng cách khá xa, nhưng với những cao thủ giang hồ mà nói, chẳng qua như một cái hồ bơi nhân tạo. Không có sức khiêu chiến tí nào. Hơn nữa, nơi này gần bờ, không có các loại thủy quái nguy hiểm lẫn yêu thú cấp cao.

Chỉ không tới một canh giờ, đại đội ba mươi hai người đã an toàn đặt chân đến đất liền.

Vận công hông khô áo quần, trang phục. Hiểu My nhìn một vòng, điểm danh những người đang có mặt. Sau đó cười lên vui vẻ:

- Hành trình Bắc Tiến từ đây chính thức bắt đầu. Ta đề nghị trước hết dừng lại tại đây, ăn uống, thư giãn. Một lát nữa bàn bạc kế hoạch rồi thống nhất kế hoạch hành động.

- Dạ, lão đại.

Binh đoàn Thần Võ đồng loạt hét vang. Bầu không khí thật hăng hái, náo nhiệt.

Các huynh đệ Trần Đại Uy chia làm hai nhóm. Một nhóm xuống biển tìm hải sản. Một nhóm lên rừng tìm yêu thú khai đao.

Lạc Vô Trần chọn vị trí thích hợp, dựng lên một lều trại đơn giản. Trái da thú làm thảm, bày lên hoa quả, rượu ngon gọi kêu gọi đám Lữ Tuấn tham gia. Hội nghị cấp cao đầu tiên tại Bờ Bắc diễn ra trong không gian thoáng đãng, nhẹ nhàng.

Đôi mắt nhìn từng con sóng nối đuôi, âm âm xô vào ghềnh đá, nghe tiếng gió rì rào mang theo vị mặn quen thuộc của biển cả mênh mông. Hiểu My bất giác nhớ lại những năm học đại học, sau mỗi mùa thi, cô vẫn thường cùng lũ bạn cùng phòng ký túc xá kéo nhau ra biển ngắm hoàng hôn hoặc xem mặt trời mọc. Đây cũng là thú vui tao nhã của đời người.

Đang lúc mơ màng, chìm đắm trong quá khứ xa xôi, giọng của Hùng A Đại đã mạnh mẽ kéo cô trở về thực tại.

- Có lẽ Kim cô nương và Lãnh huynh đây đối với bờ bắc của Huyền Thiên đại lục này không quá xa lạ. Tuy nhiên, hai vạn năm đã trôi qua, từ lúc ta ra đời cho đến nay, mảnh thiên địa này đã có nhiều thay đổi.

Không nói tới linh khí ngày càng ít đi và yêu thú xuất hiện ngày càng nhiều thì các bộ tộc thú nhân cũng đã phát triển có thể sánh ngang nhân loại, đồng thời chia nhau thống trị nhiều nơi.

Phi ưng tộc ở khu vực phía bắc. Hắc Viên tộc ở phía nam. Hùng sư tộc ở phía đông. Hồ tộc ở phía tây. Ngoài ra còn có Linh tộc, Xà tộc, Giao nhân tộc... chiếm cứ địa bàn riêng trên đất liền hoặc đáy sâu Huyền Hải.

...

Kim Phượng lặng thinh nghe Hùng A Đại thao thao bất tuyệt. Hai vạn năm, quả nhiên nhiều thay đổi. Trước đây toàn bộ bờ bắc này được cai trị bởi Thiên Vũ - thần thú Bạch Hổ, một trong thập nhị chiến tướng dưới trướng Hoan Hi Thần.

Trong trận chiến hai vạn năm trước, Thiên Vũ đối địch cùng thần thú Hoả Kỳ Lân và Huyền Vũ của Tà Thần, Yên Thần. Kết quả trọng thương, nhờ thuật pháp hồi sinh của Hoan Hi thần mới khôi phục lại.

Sau đó thập nhị phủ thần quyết định nhập luân hồi, đuổi theo bước chân nữ thần của họ. Bản thân cô cùng Thiên Vũ là thần thú, cũng giống như Ngân Nguyệt Xà, chấp nhận bị phong bế hai vạn năm.

Nay, giao hẹn đã tới, có lẽ hẳn đã trở về. Chỉ là không biết giờ ở chốn nào. Có khôi phục lại toàn bộ ký ức hay chưa?

Kim Phượng lẫn Lãnh Nguyệt đều chìm trong hồi ức cũ, nếu như họ biết Thiên Vũ – thần thú Bạch Hổ là vị phủ thần đầu tiên tìm được Hiểu My, Không biết sẽ ngạc nhiên đến mức độ nào.

Hiểu My lúc này cũng đang nhớ đến đồng bạn xa cách đã lâu. Cô nhìn chiếc vòng đá ngũ sắc trên tay, nhớ tới cái con hồ đáng ghét nào đó, trước khi chia tay còn hẹn ngày quay về đòi lại. Ha ha. Gần mười năm rồi. Chắc hẳn đã có thể hoá hình thành một siêu cấp mỹ nam. Cô thật trông đợi a.

- Tiếp theo, mọi người có dự định gì chưa? Hùng A Đại giới thiệu xong, miệng đắng lưỡi khô, nhìn Lạc Vô Trần và Hiểu My, lên tiếng hỏi.

- Hiện giờ, có lẽ chúng ta nên chia nhau hành động cho nhanh. Mọi người đều có truyền tin thạch trong tay, bất cứ lúc nào cũng có thể trao đổi thông tin, liên lạc.

Kim Phượng nghe thế thì quyết định thật nhanh: Ta muốn đến lãnh địa của Phi Ưng tộc, tìm tên Chu Khiếu để điều tra. Hi vọng có thể biết được tin tức của phu thê Trần Chí Bá Phụ.

- Đa tạ Kim Phượng Tỷ.

Hiếu My cảm kích nhìn Kim Phượng. Người này lúc nào cũng nghĩ cho cô. Tình cảm rất ấm áp dù vẻ ngoài luôn hững hờ, lạnh nhạt.

- Được rồi. Vậy ta sẽ đi một chuyến đến phía đông. Hùng Sư bộ tộc – nghe thật thú vị. - Lãnh đại gia chẳng yếu thế mở lời.

- Lãnh đại ca, huynh cũng muốn một thân một mình xuất kích sao? Hiếu My nhìn hấn, mặt có chút đăm chiêu. Dù sao, ngoại trừ Kim hộ vệ, hấn là người có được đa phần ký ức kiếp trước, lại thêm một thân tuyệt thế võ công, gánh một phương cũng không quá nặng.

Nhìn thấy vị tuyệt đại soái ca không trả lời mà nhếch mép, tràn đầy tự tin, Hiếu My cũng chỉ có thể gật đầu.

- Tỷ tỷ. Đệ muốn đến đến Hồ Tộc. Vừa tìm hiểu tin tức được liệu cho Thái sư huynh, vừa điều tra tin tức phụ thân của đệ.

Trưởng An nhìn tỷ tỷ, nhỏ giọng nói lên ý định của mình.

- Ta đi cùng đệ.

- Không cần đâu tỷ. Đệ đã trưởng thành, cũng muốn tự mình gánh vác. Hơn nữa, Hồ tộc không cho nhân loại bước vào. Tỷ cứ an tâm đi cùng các sư huynh là được.

Hiếu My nhìn thật sâu vào đôi mắt tím của đệ đệ, thấy trong đó tràn ngập ánh sáng kiên định, quyết tâm. Cô liền đồng ý, nhưng bổ sung điều kiện thêm vào: - Tiểu Bạch sẽ đồng hành cùng đệ.

Trưởng An nghe Hiếu My nói thì ngẩng lên: - Tỷ tỷ. Còn an toàn của tỷ thì sao?

- Ha ha. Trần Sư muội còn có chúng ta lo. Đệ yên tâm.

Hùng A Đại nhanh miệng cướp lời. Đã đến đây rồi, hấn nhất định phải mời Hiếu My về bộ tộc Hắc Viên. Hấn phải để cô thấy Tuý quyền cùng Hầu Nhi Từu phát dương quang đại.

- Vậy ta sẽ cùng Lữ sư đệ hộ tống Hiếu My đến phía nam. Sẵn đó để các huynh đệ Bình đoàn Thần Võ luyện tập một phen. Nhân tiện, cũng xin mọi người hết sức lưu ý. Mục tiêu đến bờ bắc lần này của chúng ta, không chỉ có tìm Trần được cho Thái Thiếu Nam mà còn có tung tích phụ mẫu Trần sư muội cùng phụ thân của Trưởng An. Bên cạnh đó phải đề phòng bọn tay chân Yêu Thần trà trộn đến đây. Chỉ cần có bất cứ thông tin hoặc nghi ngờ, đều nên lập tức truyền tin nhau. Đừng vội vàng hành động.

Lạc Vô Trần nhìn Lữ Tuấn, chậm chậm nói ra ý kiến của mình.

- Trưởng An. Danh tính bá phụ là gì?

Lãnh Nguyệt và Kim Phượng nhìn nữ nam tóc bạch kim, hỏi thăm đặc điểm nhận dạng để tiện điều tra.

- Cha đệ là Thất Vỹ Thiên Hồ, đã mất tích mấy mươi năm. Nghe nói đệ có đôi mắt tím và mái tóc giống cha, chắc cũng dễ dàng nhận ra nếu tình cờ gặp mặt.

Mọi người nghe thấy, âm thầm ghi nhớ trong lòng. Hiếu My suy nghĩ một hồi, cùng đem chuyện của Thiên Vũ nói ra, nhờ mọi người lưu tâm, biết đâu ngẫu nhiên đụng mặt.

Kim Phượng chớp chớp mắt nhìn cô. Lãnh Nguyệt thì ngửa mặt cười.

- Tạo hoá thật hay a. Không ngờ trong thập nhị Phu thần, Thiên Vũ là người đầu tiên tìm được chuyển thế của Hoan Hi thần. Đáng tiếc, hấn rồi đi quá sớm. Nếu ở lại thì giờ chúng ta đã có thể gặp nhau rồi.

Lãnh đại gia hồ hởi, mang chuyện kiếp trước của Thiên Vũ nói ra. Hiếu My nghe thấy thì ngoài choáng váng còn có vô cùng xấu hổ. Mỗi nữ nhân đang nhớ lại những năm tháng vừa mới xuyên đến đây, toàn bộ sinh hoạt của cô đều có liên quan đến người bạn này. Hình như lúc buồn chán, cô còn thường xuyên đòi gả cho nó nữa.

Nếu quả có một ngày, Thiên Vũ trở về, yêu cầu cô thực hiện lời nói khi xưa thì cô biết phải làm sao đây. Hoạ từ miệng mà ra a...

Lữ Tuấn cũng đang nhớ lại hình ảnh quả cầu trắng trong lòng Hiếu My những ngày đầu mới quen biết cô. Cứ tưởng là thú sủng bình thường nên khi đột nhiên không thấy nó xuất hiện, mọi người cũng không mấy lạ kì. Dè dặt, tiểu mao cầu lại có thân phận kinh người như thế.

Đúng lúc mọi người thảo luận kế hoạch xong xuôi thì bọn người Trần Đại Uy và Hồ Phi Tiểu cũng về tới, mang theo rất nhiều thức ăn phong phú, đa dạng.

Hiếu My quyết định mở một tiệc nướng ngoài trời. Ý kiến vừa đưa ra được mọi người hưởng ứng nhiệt tình. Vì thế, chưa tới một canh giờ sau. Toàn bộ bãi biển nơi họ dừng chân đã dậy mùi thơm ngát ngào, hấp dẫn.

.....

Cũng trong lúc này, tại một khu vực rộng lớn ở phía nam của Bờ Bắc Huyền Hải. Rừng rậm trải dài, đại thụ chọc trời mang theo cảm giác hùng vĩ, bao la.

Từ không trung nhìn xuống, chỉ thấy bát ngát một màu xanh, liên miên vô tận. Ánh mặt trời chiếu lên những phiến lá tron lóng, phản xạ lại làm ta có cảm giác như một dải lụa được điểm kim tuyến lung linh. Thỉnh thoảng, vài con gió lớn thổi qua, cả mảng xanh ủa lên xào xạc, ngã nghiêng, dập dờn như sóng. Đẹp đến vô ngần.

Bên dưới thảm lụa thiên nhiên tươi đẹp ấy, chính là nơi ở của bộ tộc Hắc Viên. Chỉ cần nhìn qua một góc kiến trúc nơi đây, cũng đủ thấy sự hưng thịnh, phát triển không thua gì nhân loại.

Lão tộc trưởng một đầu tóc trắng, bóng dáng cao gầy len lỏi trên lối mòn dẫn đến thạch động bí mật phía sau nghĩa địa của bộ tộc. Đây là nơi mà các đời tộc trưởng như ông đều có nhiệm vụ canh chừng, bảo vệ.

Lão tộc trưởng đứng trước một tế đàn bài trí đơn giản, xung quanh, ánh lửa lập lòe. Khuôn mặt già nua hướng về quả cầu trong suốt giữa đàn tế, thần thái trịnh trọng. Vô số âm thanh kỳ lạ từ đôi môi bạc phát ra, tuần tự lặp đi lặp lại tựa một bài kinh của đạo đạo cao tăng.

Một loáng sau, tinh cầu sáng lên, cả thạch động rung chuyển. Các tinh thạch khảm trên trần động đập, bức mình ra khỏi vách đá, hoán đổi vị trí cho nhau thành một hàng chữ vàng rực thâm nghiêm.

“Từ chiến đến cùng, đường sống xuất hiện. Thần nữ trở về. Đại tộc vùng lên”.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Hắc Viên tộc tử chiến

Lắm nhảm dòng chữ vừa xuất hiện, lão tộc trưởng bất giác như người đi đêm phát hiện được ánh sáng cuối chân trời. Nhẹ nhõm thở ra một hơi, lão cúi đầu thật sâu trước tinh cầu trên đàn tế.

Một lúc sau, thân ảnh già nua xuất hiện bên ngoài thạch động, theo đường cũ trở về.

Lãnh địa của bộ tộc Hắc Viên trải rộng mấy trăm vạn trượng. Nơi này tài nguyên phong phú, linh khí cũng nồng hơn những vùng khác, chỉ kém Hồ tộc ở phía Tây. Vì thế mà trở thành mục tiêu hướng tới của không ít yêu thú cấp cao.

Kẻ thù lớn nhất của họ là tộc Ma Viên bất ngờ xuất hiện cách đây chưa tới mười năm. Ban đầu, tộc nhân của họ không đồng ý nên cũng không làm nhiều người chú ý. Nhưng sau đó, không biết vì nguyên nhân gì mà bộ tộc Ma Viên lại mạnh mẽ phát lên, thôn tính, chiếm đoạt các bộ tộc thú nhân nhỏ lẻ ở khắp nơi.

Bộ tộc Ma Viên có thể điều khiển lôi thuộc tính vô cùng lợi hại. Mỗi nơi chúng đi qua đều để lại một vùng phế tích, hoang tàn. Đáng sợ nhất, tộc nhân Ma Viên tộc lại hấp thu trực tiếp huyết dịch của đối thủ để tăng cường sinh mạng của mình. Xuống tay tàn nhẫn, thủ đoạn ghê rợn khiến ai nghe thấy cũng muốn tránh xa.

Ma Viên nhắm đến lãnh địa của Hắc Viên tộc đã lâu. Hai bên cũng không ít lần giao chiến. Lần này, chúng lại mở rộng quy mô tập kết. ào ạt tấn công.

Nhận được tin tức, lão tộc trưởng triệu tập toàn bộ tộc nhân tại quảng trường. Bản thân lão thì tìm đến thạch động, dò hỏi thiên cơ.

Lúc thân ảnh quen thuộc của lão xuất hiện trên đài cao, cả quảng trường ầm lên. Tiếng tộc nhân gọi lão đầy kính vọng.

- Lão tộc trưởng, lão tộc trưởng. ...

Tộc trưởng Hắc Viên tộc trầm tĩnh nhìn xuống gần vạn tộc nhân của mình. Từ những người chống gậy còng lưng đến những thanh niên khỏe mạnh, rồi những phụ nữ tay bế con thơ, nhìn nam tử kẻ bên lo lắng.

Lão giơ hai tay lên trời, giọng trầm vang tựa tiếng sấm truyền vọng lại:

- “Từ chiến đến cùng, đường sống xuất hiện. Thần nữ trở về. Đại tộc vùng lên”.

Lão vừa dứt lời, toàn bộ Hắc Viên tộc chiến ý sục sôi. Ánh mắt mọi người đều sáng lên, tay nắm chặt. Toàn thể lớn tiếng hô hào: Từ chiến, tử chiến, tử chiến. ....

Lão tộc trưởng gật đầu, hài lòng với khí thế hiện tại. Trong trận chiến sắp tới, có lẽ, nhiều người trong số họ sẽ mãi mãi nằm xuống, nhưng vì bảo vệ gia đình, bảo vệ lãnh địa của mình thì cái chết nào có sợ chi. Có cái chết nặng tựa thái sơn, có cái chết nhẹ tựa lông hồng. Tên tuổi của họ sẽ mãi mãi khắc ghi trong lịch sử của toàn bộ tộc.

Lão tộc trưởng nói thêm đôi lời rồi cho mọi người giải tán. Giữ lại bảy trưởng lão và những chiến tướng của bộ tộc Hắc Viên. Tất cả tập trung trong Nghi sự đường, bắt đầu triển khai kế hoạch.

- Đại lão. Tình hình tộc nhân phái đi Hư Không Thành thế nào?

- Tộc Trưởng, 30 tộc nhân phái đến Hư Không Thành trong những năm gần đây, có chỉ có 23 người an toàn đến được bờ nam Huyền Hải. Mệnh bài linh hồn của họ cho biết, họ vẫn bình an.

Đại lão khom người, cung kính trả lời.

Lão tộc trưởng nhíu mày trầm lặng. lát sau, mới từ tốn cất lời:

- Hai mươi ba người này là hai mươi ba kỳ tài của Hắc Viêm tộc. Chỉ cần họ còn thì Hắc Viêm tộc sẽ có thể phục hưng. Quan trọng nhất bây giờ là thu xếp cho những người tộc nhân cao tuổi, phụ nữ lẫn mấy đứa trẻ con. Đây là tương lai tộc ta, không thể để họ trở thành nạn nhân của bọn Ma viên tàn nhẫn được.

Đại lão, Nhị lão, Tam lão. Ba vị khản trương thu xếp để bảo toàn cho họ.

Tứ lão, Ngũ lão chuẩn bị lương thảo.

Lục Lão, Thất lão, chuẩn bị binh khí, tinh hạch và mọi thứ còn lại.

Các chiến tướng, lập tức tăng cường phòng ngự toàn bộ biên giới, lập trạm canh gác, cử người tuần tra liên tục. Ráo riết tập luyện, chú ý đề phòng nội gián và kẻ lạ mặt xuất hiện trong giai đoạn nhạy cảm này.

Mọi người chú ý. Chiến tranh có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Nhưng dù gấp gáp thì luôn phải cẩn thận, tránh sai sót mà dẫn đến hậu quả về sau.

- Dạ, tộc trưởng.

Mọi người đồng loạt đáp lời.

.....

Không khí chiến tranh cứ thế duy trì suốt ba ngày. Thình thoảng, vài trận đánh lẻ tẻ có diễn ra, giống như thăm dò, lại như bọn Ma Viên muốn tra tấn tinh thần đối thủ. Tuy nhiên, ngày nào cũng có một vài chiến sĩ của bộ tộc Hắc Viêm trọng thương, thậm chí hi sinh.

Đến ngày thứ tư, trời chưa sáng đã nghe tiếng kèn báo hiệu cùng lúc vang lên. Bộ tộc Ma Viên ào ạt xuất hiện từ bốn phía xung quanh. Chúng tràn lên như đê vỡ. Lôi điện rợp trời đánh xuống vùng đất xinh đẹp của bộ tộc Hắc Viêm.

Lão tộc trưởng trực tiếp tham gia vào trận chiến ở mé đông. Mới đầu hai bên còn chiến đấu trong hình dạng nhân loại. Về sau, tất cả lại hoá thành bản thể. Nơi nơi đều thấy những con vượn thân cao mấy trượng với sức mạnh bạt núi, xuyên địa, ầm ầm tựa sấm sét lao vào nhau.

Hắc Viêm màu đen, đôi mắt đỏ ngầu phẫn nộ. Ma viên toàn thân trắng toát, tròng mắt đen thui, không tiêu cự như ma quỷ từ địa ngục trời lên. Cả hai đều sở hữu lôi thuộc tính như nhau. Nhưng đám vượn trắng lại tay tàn bạo, hơn hẳn bộ tộc Hắc Viêm vốn chân chất, hiền hoà.

Lão tộc trưởng đang giao chiến với một con vượn trắng thì bất chợt trúng phải một đòn lôi điện mạnh mẽ đánh lên từ phía sau. Thân thể to lớn rung lên, chúi nhào lên trước. Kẻ địch nhân cơ hội, bồi thêm một đòn hướng vào đầu của lão. Nếu trúng phải đòn này, thập tử vô sinh.

Một thành viên trong bộ tộc thấy vậy, lập tức nhào qua, thay tộc trưởng cản ngăn. Cả hai nện thân thể của mình lún sâu xuống đất. Lão tộc trưởng bị đè bên dưới thân thể to lớn, suy yếu rên lên.

- Tộc trưởng.

Nhiều tộc nhân thấy vậy, xúm lại xung quanh, gào lên đau đớn.

- Lập tức diu ngài vào nghỉ ngơi. Đại lão ra lệnh.

Bọn Ma Viên thừa lúc rối rắm, điên cuồng đánh tới khiến Hắc Viêm tộc bị động, lại thêm nhiều chiến tướng trọng thương. Một số thân ảnh màu đen bị bọn ma quỷ đối phương trực tiếp phanh thây, hấp thu huyết dịch.

Ngũ lão, Nhị lão cũng ngã xuống làm toàn thể tộc nhân tuyệt vọng, bàng hoàng.

Lão tộc trưởng nhìn tràng diện trước mắt, cắn phẫn, uất hận tới đỉnh. Chưa xót hết lên: “Từ chiến đến cùng, đường sống xuất hiện. Thần nữ trở về. Đại tộc vùng lên”.

Nghe thấy lời của lão. Toàn bộ tộc Hắc Viêm gào thét hô theo. Tên tộc trưởng Ma Viên tộc ngạo nghễ ngửa mặt cười, giọng ồm ồm châm biếm.

- Tộc Hắc Viêm của ngươi sau hôm nay chỉ còn quá khứ. Đừng mong kỳ tích có thể xảy ra.

Mấy con vượn trắng khác nghe hấn nói vậy, cũng hưng phấn vỗ ngực thị uy.

Tuy nhiên, ngay lúc bọn hấn dương dương tự đắc mà phán xét kết quả của đối phương, thì nhiệt độ không khí bỗng tăng cao. Vô số hỏa cầu tự dung xuất hiện, ào ào hướng về phía chúng.

- Thiên Long Cừ Khúc, đi!

- Thiên Long Cừ Khúc, đi!

- Thiên Long Cừ Khúc, đi.

Trần Hiểu My xuất hiện, cùng một lúc tung ra ba chiêu thức quen thuộc. Một rừng lửa đỏ cứ thế dựng lên, tấn công những con vượn trắng to lớn như quả đồi đối diện.

Tiếp theo đó là Như Ý côn hoá thành Hoà Long, thế tới hùng hực, biến ảo, linh động khiến đám tộc nhân Ma Viên tộc không kịp trở tay. Hoá thân về bản thể có thể khiến bọn chúng gia tăng sức mạnh. Tuy nhiên, hình thể kèn càng lại là nhược điểm chí mạng của bọn chúng trong lúc này.

Bị hoá long quét ngang, mấy chục con ma viên rầm rầm gục đổ. Thân thể nát bét ngay nơi va chạm. Sau đó thì thể bốc cháy, chẳng mấy chốc chỉ còn một nhúm tro tàn, bay trong không khí.

Hắc Viên tộc thấy thế reo vang. Lời tiên đoán quả nhiên hiệu nghiệm. Thần nữ xuất hiện. Bộ tộc họ được cứu rồi.

Lữ Tuấn, Lạc Vô Trần cũng mau chóng xông lên. Hùng A Đại thì điên cuồng nhìn thâm trạng của tộc nhân. Hấn gào lên như điên dại.

- Hùng huynh. Bình tĩnh. Chỉ có tốc độ và sự linh hoạt, biến ảo mới có thể khắc chế kẻ địch. Dùng Tuý Quyền hạ chúng tại đây.

Hùng A Đại nghe được lời nhắc nhở của Lạc Vô Trần, không cần suy nghĩ đã dốc hết linh tửu mang theo từ không gian giới chỉ vào miệng. Thân thể hấn bắt đầu ngã nghiêng, không tuân theo quy tắc bất kì khiến kẻ thù khó lòng nắm bắt. Lôi điện giáng xuống đều không trúng, dùng sức mạnh cơ bắp thì chệch hướng, phí công.

Bản thân Hùng A Đại như con cá chạch, hết lủi bên này lại lách bên kia. Chớp lấy thời cơ, tấn công vào yếu điểm của Ma Viên khiến bọn chúng thực sự sợ hãi, kinh tâm.

Lạc Vô Trần cùng Lữ Tuấn và binh đoàn Thần Võ cũng sử dụng Tuý Quyền. Thế cuộc trận chiến dần đổi chiều khiến tộc trưởng Ma Viên tộc giận đến run người.

Cặp mắt đen thui của hấn nhìn xoáy vào Hiểu My. Gầm lên ác độc:

- Nhân loại chết tiệt. Muốn phá hỏng đại sự của ta. Ngươi phải trả giá bằng sinh mạng của mình.

Nói rồi, chớp mắt một cái hấn đã lao lên. Hiểu My triệu hồi Như Ý côn vận khinh công bay lên đón đỡ.

- Ta sợ ngươi à. Thiên Long Vô Ảnh. Đi.

Như Ý côn trên tay cô biến mất. Nhưng ngay thời khắc đó, những con Thiên Long vô ảnh đã nhanh chóng bao vây lấy thân thể khổng lồ của tộc trưởng Ma Viên. Trong lúc nó tập trung chiến đấu với kẻ thù vô hình, Hiểu My cũng tu xong hai hủ rượu. Cô nhìn Ma Viên trước mặt. Hề hề mở miệng cười.

- Đừng tưởng chỉ có nam nhân mới biết đánh tuý quyền. Hôm nay, bà sẽ cho ngươi biết Tuý quyền còn pháp lợi hại thế nào. Kiếp sau đầu thai nhớ làm người tốt nghe chưa.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Thắng Lợi

Mồ nữ nói xong thì lập tức xuất chiêu. Như Ý côn vẫn giữ trạng thái Thiên Long vô ảnh, thỉnh thoảng lại chớp lên trong tay Hiểu My, tấn công vào các vị trí khác nhau trên cơ thể con vượn ma đang điên tiết. Tiếng xương cốt nứt gãy vang lên. Nó kinh ngạc nhìn Hiểu My đối diện.

- Ngươi đến cuối cùng là ai? Nhân loại bình thường không thể nào lợi hại như vậy?

- Ha ha ha. Ta là bà nội của ngươi a. Cháu ngoan mau đến đây nào.

Hiếu My nhếch miệng cười mỉa mai. Hừ, một con Ma Viên mà cũng muốn làm mưa làm gió trên lãnh địa của cô. Phải đánh cho người hồn phi phách tán. Lấy Tinh hạch trong đầu người làm chiến lợi phẩm tể những người đã hi sinh trong cuộc chiến hôm nay.

Cuộc chiến của Hiếu My và tộc trưởng Ma Viên càng lúc càng kịch liệt. Ma Viên y vào lợi thế lôi điện và sức mạnh bản thân cùng tốt độ kinh người. Hiếu My có Như Ý côn hoá thuộc tính cùng khinh công siêu việt và bộ Tuý Quyền lợi hại có thể khắc chế địch nhân. Đó là chưa kể đến thần lực của cô cũng không thua kém con vượn trắng mắt đen. Nhiều lần so chiêu càng bất phân thắng bại.

Lữ Tuấn đang chiến đấu với một đại tướng khác của bộ tộc Hắc Viên. Đây là lần đầu tiên hãn kết hợp Vô Cực Kiếm Pháp với Tuý Bát Tiên Quyền lãnh giáo từ Hiếu My. Hiệu quả dĩ nhiên không ngoài dự đoán.

Thanh Phong Kiếm trong lúc lạng lã đã để lại trên thân thể đối thủ vô số vết thương. Cuối cùng, con Ma viên hoàn toàn không chống đỡ được. Nó tung ra một đòn lôi điện cuối cùng rồi ngã ào xuống. Nhị sư huynh nhanh nhẹn né tránh, một kiếm chém bay đầu lâu đối phương.

Lạc Vô Trần cũng không hổ danh là cao thủ Nhị thần sơn. Số lượng ma viên chết dưới bảo kiếm của hãn cũng không dưới mười tên. Hiện đang quần nhau với một con cấp cao trong trận doanh đối thủ.

Ma Viên dù lợi hại thế nào thì cũng chỉ là yêu thú, không thể nào thông minh, nhạy bén như con người. Lạc Vô Trần lại giỏi cơ mưu, nên chẳng mấy chốc, kẻ thù đã chết tươi. Hãn tiếp tục chọn một con khác nhìn có vẻ mạnh hơn, chủ động đánh tới.

Hùng A Đại đánh đến mỏi cả tay. Vừa né tránh lôi điện và vũ lực đối phương, vừa âm thầm xuất kích, công khai đánh lên kẻ thù. Toàn bộ tinh thần của hãn tập trung vào bộ Tuý Quyền và thân ảnh con vượn trắng trước mặt. Giết tộc nhân của hãn, chiếm lãnh địa của hãn. Hãn phải để bọn chúng dùng xương máu và tinh hạch trong đầu đền lại những tổn thất đã gây ra.

Binh đoàn Thần Võ giao chiến với mấy con ma viên binh sĩ. Tuy cũng có vài người bị lôi điện đánh đến đen thui, nhưng dưới sự bảo hộ của chiến giáp và linh đan, họ càng đánh càng hăng, càng đánh càng có thêm kinh nghiệm.

Bộ tộc Hắc Viên hoá thành nhân dạng, lợi dụng tốc độ để giao chiến với bọn Ma Viên. Lôi điện bốn phía đan xen dày đặc tựa mê cung. Tiếng la hét âm vang cả khu vực phía nam bờ Bắc Huyền Hải.

Hiếu My và tên tộc trưởng Ma Viên kịch chiến từ xa. Cấp độ của họ vượt xa những trận chiến còn lại. Cô liên tục vận dụng Thiên long thập nhất thức và Tuý Quyền côn pháp, dùng hoá cầu đối phó với con vượn trắng giận dữ hét gào.

Ma viên quan sát tình thế, tự thấy không thể kéo dài. Thế là nó tập trung toàn bộ sức mạnh trong người. Không trung xuất hiện vô số lôi điện. Tia nào tia nấy to như măng xà, hung hãn, dữ tợn, bao vây lấy Hiếu My.

Mồ nữ nhân xoay vòng Như Ý côn trên đầu đón đỡ. Cả hai ầm ầm lao vào nhau. Sấm sét, lửa cháy ngập trời.

Ma Viên bất chấp lửa đốt thân mình, nắm tay chớp nhoé lôi điện, thẳng tiến tới Hiếu My. Hãn liều mạng cũng muốn nện một quyền này vào ngực cô, khiến cô hồn phi yên diệt.

Nhìn ra mưu đồ của đối phương, Hiếu My cũng quyết định liều mình. Lôi điện dày đặc trên không nào có sá gì. Chỉ cần đến gần con vượn chết tiệt kia thì chúng sẽ tàn ra. Cô mặc kệ cũng phải giáng một gậy toàn lực vào thân thể suy yếu phòng ngự của đối thủ.

Một người, một vượn cứ thế oanh liệt tiến lên. Khi hai bóng dáng hoà vào nhau. Toàn bộ mặt đất lặng im ngơ ngác.

Rầm

Rầm

Hiếu My bị trúng quyền, văng ngược ra sau. Thân thể mảnh mai nện mạnh trên mặt đất, bụi cát bốc lên, mờ mờ ảo ảo.

Tộc trưởng Ma viên tộc trúng phải một gậy Như Ý từ trên chém nghiêng xuống, thân thể dập nát, chia tách làm hai. Nửa thân trên của nó cũng rơi xuống, nhìn về hướng địch nhân. Thấy cô nằm im, chẳng hề động đậy thì ha hả ngửa mặt cười. Máu từ miệng trào ra, ướt đẫm bộ lông trắng tinh như tuyết.

- Nhân loại chết tiệt. Cuối cùng người cũng thành oan hồn dưới tay ta. Ha ha ha.

Nghe được giọng cười nhạo báng của nó, đám người Lữ Tuấn đồng loạt kinh hãi hét lên: Không. ....

Bộ tộc Hắc Viên thì rũ rượi trong khi đám vượn trắng còn lại thì mừng rỡ nhảy cẫng lên, hai tay đập thùm thụp vào mình như bị động kinh.

Tuy nhiên, chỉ chớp mắt một cái, thân ảnh nữ nhân vừa mới nảy đã chẳng thấy đâu. Tất cả ánh mắt đều lướt tới lướt lui tìm kiếm xung quanh. Bất chợt, mấy con vượn trắng kinh hãi la lên: - Tộc trưởng, đằng sau.

Trần Hiếu My quả nhiên đã âm thầm xuất hiện sau lưng kẻ địch. Trên người cô là Ngự Long chiến giáp, ánh bạc sáng ngời. Sau lưng mọc ra đôi cánh hùng dũng, uy vũ tựa nữ thần thiên giới giáng lâm. Đây là một phần của Ngự Long chiến giáp được cải tạo sau này mà tỷ đệ cô đều trang bị. Hiếu My giờ

gậy như Ý lên cao rồi chém xuống.

Thiên long bật son. Đi!

Ma Viên chưa kịp định thần thì trước mắt mọi thứ đã tối tăm. Đầu lâu vượn trắng bay lên, bị Hiểu My một tay tóm chặt. Cái miệng của nó mấp máy những lời rất khê mà chỉ cô mới có thể nghe.

- Cô là Hoan Hi thần. Cô là Hoan Hi thần. ....

Hiểu My liếc nhìn thủ cấp trên tay bằng ánh mắt sắc lạnh. Sau đó, một chiêu thức đơn giản, tinh hạch to bằng quả cam đã xuất hiện, bị cô thu vào giới chỉ không gian. Một đoàn lửa nhỏ từ mi tâm cô bay ra, bao lấy đầu lâu ma viên khiến nó lập tức hoá thành tro bụi. Đốt cháy cả linh hồn của đối phương không cho phép xuất hiện sai lầm.

Đây là thần hoá phượng hoàng mà Kim phượng để lại cho cô sử dụng trong lúc lâm nguy.

Tiếng vỗ tay ào ạt vang lên. Đám người thân quen với Hiểu My nhẹ nhõm thở phào.

Bọn ma viên nhìn tộc trưởng vô cùng lợi hại bị thảm sát đơn giản như thế thì tinh thần suy sụp.

Một canh giờ sau. Chiến trận hoàn toàn kết thúc. Tộc Ma Viên kéo đến bao nhiêu đều bỏ mạng bấy nhiêu.

Lão tộc trưởng cho người thu lấy tinh hạch, dùng thi thể của chúng tế bái những đấng đã hi sinh. Cũng may Ngũ lão, Nhị lão chỉ trọng thương, còn một hơi thở, được Lạc Vô Trần cho phục dụng bảo đan, cứu trở về.

.....

Lúc đoàn người Hiểu My đến quảng trường, toàn bộ tộc nhân Hắc Viên tộc đều kích động, quỳ xuống, hai tay giơ lên trời, hô to hai từ Thần Nữ.

Mỗi nữ nghe thấy, bối rối nhìn sang lão tộc trưởng, chỉ thấy lão mỉm cười, gật đầu.

Họ tiến lên đài cao, quan sát một vòng bên dưới. Hắc Viên tộc nhân còn lại mấy nghìn người. Lão tộc trưởng ra hiệu cho họ đứng dậy, giọng già nua âm vang lên tiếng.

- Hồi tộc nhân, chúng ta vừa trải qua một trận chiến lớn nhất trong hai vạn năm trở lại đây. Mặc dù mất đi vô số anh hùng, đấng sĩ. Nhưng sự hi sinh của họ đã bảo vệ thành công mảnh đất này, bầu trời này. Lãnh địa của chúng ta sẽ ngày càng mở rộng, ngày càng phát triển. Bộ tộc ta sẽ ngày càng hưng thịnh, phồn vinh.

Giờ thần nữ đã xuất hiện, người muốn dẫn dắt chúng ta quét sạch hang ổ bọn Ma Viên. Trong những tộc nhân dưới đây, ai muốn theo người xông pha chinh chiến, báo thù rửa hận?

Đây là những lời nói lão tộc trưởng đã thoả thuận với nhóm Hiểu My. Khi lão vừa nói xong, biển người bên dưới vô số cánh tay giơ lên.

Tộc trưởng Hắc Viên tộc chọn ra 2000 tinh anh trong số họ. Sau đó, cả đoàn người bắt đầu xuất phát, nhân lúc này mà quét sạch hang ổ của tộc Ma Viên.

Hiểu My tung cánh bạc trên chiến giáp, cùng Hai vị sư huynh Vô Cực Kiếm phái và Hùng A Đại đi phía trước với người dẫn đường. Binh đoàn Thần Võ cũng vận khinh công nối theo. Tộc nhân Ma Viên tộc không giỏi khinh công nhưng lại được cái thân thể nhanh nhẹn, tốc độ cũng hơn người, chạy ở phía sau. Họ nhìn Hiểu My, ánh mắt thành kính ngập tràn hi vọng.

Hang ổ của Ma Viên cách lãnh địa của Hắc Viên tộc hơn hai vạn dặm về phía tây. Trên đường đi, vô số bộ tộc thủ nhân khác nhìn thấy binh đoàn Hắc Viên tộc hùng hực khí thế thì lo sợ, cuối đầu thần phục, quy hàng. Chuyện này đã có Lục lão cùng Thất lão đi theo giải quyết sự vụ. Vai trò của Hiểu My là giữ vững hình tượng, làm định hồn châu cho các tộc nhân.

Ba ngày sau. Đoàn người đã đến được lãnh địa của Ma Viên. Nơi này, rừng rậm âm u, ánh sáng mặt trời bị tầng cây cao bao trùm che mất.

Không khí ẩm ướt, thoang thoang mùi huyết tinh. Ấn tượng nhất phải nói tới hai tháp xương hai bên cổng vào. Đây là minh chứng cho sự độc ác, tàn nhẫn của Ma Viên Tộc.

Trần Hiểu My gọi thần hoá Phượng Hoàng từ mi tâm, đốt trụ cả hai toà tháp kinh khủng này.

Tộc nhân Ma Viên tộc thấy vậy thì tức giận xông lên. Thêm một trận chiến kịch liệt xảy ra. Tuy nhiên, lần này nhóm đệ tử Vô Cực Kiếm Phái không ra tay. Họ lơ lửng trên cao, quan sát toàn bộ trận diện.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Hồ Tộc

Trong số các bộ tộc thú nhân ở bờ Bắc Huyền Hải, Hồ tộc là bộ tộc ít người nhất nhưng lại chẳng tộc nào dám đánh chủ ý lên.

Hồ Tộc được ngoại giới biết đến với tên gọi khác là tộc Linh Hồ. Họ hoàn toàn dựa vào hấp thu linh khí để tu luyện nên tự cho mình là thần thú cao quý, luôn ngạo nghễ và tách biệt với các tộc khác xung quanh.

Tộc nhân Hồ tộc trời sinh xinh đẹp. Tu vi càng cao thì mị lực càng lớn, pháp thuật càng kinh người. Trong đó, hai loại thuật pháp mạnh nhất của họ là thuận biến hình và thuật điều khiển gió được đa số tộc nhân tu luyện. Ngoài ra, các loại kiếm pháp cũng được phổ biến rộng rãi nơi nơi.

Dựa vào lời nói của Hùng A Đại, muốn đến Hồ Tộc thì cứ đi thẳng theo hướng mặt trời lặn. Nhưng có tìm được hay không lại phải dựa vào cơ duyên của từng người.

Trần Trường An một đường nhắm thẳng hướng tây. Kinh công của hắn ở tại bờ Nam có thể xem là cao thủ. Vì thế, chẳng mấy chốc mà hắn đã vượt qua mấy trăm vạn dặm. Đang định tiếp tục tiến lên thì Tiểu Bạch ẩn mình trên mái tóc bạch kim của hắn đã lên tiếng can ngăn.

- Đến rồi. Cửa vào Hồ tộc ở gần đây.

Trường An dừng lại, quan sát xung quanh một vòng. Nơi này, ngoại trừ đại thụ to hơn lớn xuất hiện khắp nơi thì mọi thứ vẫn giống những nơi hắn đã đi qua, rừng rậm, núi cao, thảm thực vật xanh um tùm lên miên vô tận.

Tuy nhiên, Ngân Nguyệt Xà có phần kỳ ức đòi trước mấy vạn năm, nếu đã khẳng định cửa vào ở đây thì tất nhiên là có. Vì thế, vị đệ đệ Hiểu My ngoan ngoãn kiếm tìm. Nhưng mà lòng vòng, ngờ ngác cả một ngày, vẫn không phát hiện bất cứ điều gì khác lạ. Hắn mệt mỏi, ngồi xuống một tảng đá lớn, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thời gian lặng lẽ qua đi, chẳng bao lâu mặt trời đã trốn xuống chân mây. Bóng tối phủ lên toàn bộ bờ Bắc đại lục Huyền Thiên. Mặt trăng nhô lên, chiếu ánh sáng lung linh, huyền bí xuống thế gian, xuyên qua tầng tầng kẽ lá rồi rơi trên mặt đất. Một vài loài thực vật bắt đầu nở hoa.

Cả khu vực xung quanh Trường An bỗng sáng bừng lên đầy kỳ diệu. Trong một hốc đại thụ rỗng tuếch cách tảng đá lớn không xa lắm, một cánh cửa ánh sáng xuất hiện. Hai bóng dáng nhỏ xíu từ trong đó vọt ra.

Tiểu Hồng và Tiểu Thuý hối hả lao nhanh đi. Cừu bà bà đột nhiên độc phát. Họ có nhiệm vụ tìm Nguyệt liên hoa về điều chế thuốc giải, giúp bà bà áp chế độc tính tích tụ trong người đã lâu.

Tuy nhiên, khi họ rời khỏi không lâu, trước khi cánh cổng ánh sáng trong hốc đại thụ tan biến, một bóng đen khác cũng chạy ra, vội vã đuổi theo phương hướng của hai tiểu hồ ly. Tốc độ của nó rất nhanh, nên chẳng mấy chốc, đã bắt kịp. Nó lớn tiếng kêu lên:

- Tiểu Thuý, Tiểu Hồng, hai muội mau dừng lại. Ta có chút chuyện cần trao đổi với hai muội.

Hai tiểu hồ ly phía trước dừng lại. Lắc mình biến thành hai mỹ nữ vô cùng xinh đẹp. Tiểu Thuý một thân váy xanh, bông bông như tiên tử. Tiểu Hồng váy đỏ, đôi mắt to tròn, lông lánh như pha lê, nhìn tộc nhân đang hỗn hển chạy tới, lên tiếng hỏi:

- Tiểu Kỳ. Sao huynh lại đến đây?

- Đại trưởng lão không an tâm về các muội nên bảo ta đến hộ tống. Nào, mình đi thôi.

Tên tộc nhân được gọi Tiểu Kỳ che giấu một tia gian xảo loé lên trong đáy mắt. Hắn trịnh trọng trả lời.

Hai nữ hồ ly tu vi vốn không cao, lại thêm non nớt, thiếu kinh nghiệm nên bị hắn dễ dàng lừa dối, qua mặt.

Tiểu Hồng, Tiểu Thuý nhìn nhau, gật đầu đồng ý. Lắc người hoá về bản thể, cả ba nhanh chóng biến mất vào bóng đêm.

Trường An từ lúc cửa ánh sáng xuất hiện đã tỉnh giấc. Nhưng vốn cẩn trọng nên nó chẳng lên tiếng mà im lặng quan sát tình hình. Sau mới âm thầm giữ khoảng cách truy theo. Lòng dâng lên thật nhiều hoài nghi, suy đoán.

Nhóm của Tiểu Hồng cứ một đường chạy đi như thế, mấy canh giờ sau, họ đã xuất hiện trước một khu vực đầm lầy rộng lớn. Bốn phía xung quanh có rất nhiều loài thực vật kỳ lạ, nửa giống rong lại nửa giống dây leo.

Trên mặt nước phủ kín những tầng lá rất to, tròn dày như loài sen vua sống ở vùng nước nông thuộc lưu vực sông Amazon. Khác biệt ở chỗ, mặt lá không trơn láng, mềm mại mà chỉ chít những gai nhọn cứng rắn như kim châm. Chỉ cần nhìn thôi cũng làm người ta có cảm giác ớn lạnh chứ đừng nói tới dùng khí bước lên, đi lại.

Ba tiểu hồ ly đều hoá về nhân dạng, Tiểu Thuý có vẻ điềm tĩnh, chừng chặc, một bước tiến lên trên. Đôi mắt tìm kiếm khắp mặt đầm. Sau mới chỉ tay về

một phương hướng. Nơi đó có một nụ hoa nhô lên cao, được bao bọc trong một vòng nguyệt sắc lấp lánh, hư ảo như không thật.

- Là Nguyệt Liên hoa. Chỉ là chưa nở rộ. Xem ra, chúng ta phải đợi một lúc nữa rồi.

Tiểu Hồng và Tiểu Kỳ nhìn thấy trạng thái hiện tại của linh dược thì đồng ý, gật đầu.

Cả ba im lặng ngồi trên bờ, không nói năng gì mà chỉ chăm chăm nhìn về nụ hoa đang từ từ hé nở.

- Một lát nữa, nhờ Tiểu Kỳ huynh đối phó với đám yêu thú xung quanh. Tiểu Hồng hỗ trợ đệ tỷ tiếp cận Nguyệt Liên hoa. Chúng ta phối hợp thật tốt sẽ nhanh chóng mang được linh dược về trước khi trời sáng.

- Dạ, tỷ tỷ. – Tiểu Hồng nhanh nhẩu đáp lời.

Nửa canh giờ trôi qua, toàn bộ mặt nước đầm lầy bỗng dưng xao động. Nụ hoa vươn mình trỗi lên thật cao. Một cơn mưa ánh sáng từ tinh không trút xuống vị trí của nó. Nguyệt Liên hoa hấp thụ càng nhiều điểm sáng thì cánh hoa nở càng nhanh, hương thơm phát ra càng ngát ngào, mê hoặc.

Bốn phía xuất hiện đủ loại yêu thú, ánh mắt thèm thuồng nhìn bông hoa thần thánh giữa đầm lầy.

Tiểu Thuý ra hiệu cho hai tộc nhân, sau đó ngự phong bay lên, tiến tới vị trí của đoá hoa trắng ngần đẹp tuyệt.

Tiểu Hồng rút thanh sáo bên hông, rót linh lực vào, thổi lên một khúc du dương, mộng mị. Đám lá to trên mặt đầm vừa định phóng toàn bộ gai nhọn của nó vào thân ảnh màu xanh xuất hiện bên trên, dưới tác dụng của tiếng nhạc phát ra, chúng dần yên tĩnh lại.

Tiểu Kỳ lăm lăm thanh kiếm trong tay. Hắn đề cao cảnh giác đứng chắn trước mặt đám yêu thú đã dờ dẫm, u mê.

Tiểu Thuý bên đây đã an toàn tiếp cận mục tiêu. Tay nàng khẽ vung lên, một thanh đao bằng bạch ngọc xuất hiện, cắt ngang nhánh Nguyệt Liên Hoa, thu lấy rồi bỏ vào hộp ngọc, quay trở lại bờ. Dừng chân bên cạnh Tiểu Hồng vẫn tiếp tục thổi khúc nhạc ru ngủ, không dám chủ quan ngừng lại.

Tiểu Kỳ thấy cô bình an hoàn thành nhiệm vụ thì vội vã tiến tới. Mắt hắn hớn hờ nhìn hộp ngọc trên tay nữ tộc nhân. Mắt không giấu được sự tham lam thoáng qua chẳng hề ngần ngại.

- Tiểu Kỳ. Huynh có vẻ hứng thú với thứ này thì phải?

Tiểu Thuý vội vã giấu hộp ngọc đi, nhú mày lên tiếng.

- Dĩ nhiên. Hắc hắc.

Tiểu Kỳ ngả ngón trả lời rồi đột nhiên xuất một chương thật mạnh vào thân ảnh màu xanh. Tiểu Thuý vội vã tránh ra nhưng Tiểu Hồng lại kinh động. Tiếng sáo vừa im bật thì lũ yêu thú xông lên. Mắt của chúng đỏ ngầu. Xông về hướng hai nữ nhân sở hữu Nguyệt liên hoa đối diện.

- Tiểu Kỳ. Huynh định làm gì?

- Làm gì à? Chỉ cần đưa Nguyệt Liên Hoa cho ta. Ta bảo đảm sẽ để hai nàng bình yên rời khỏi.

Tên hồ ly gian xảo hất cằm nhìn hai muội muội xinh đẹp, giọng hắn trở nên nham hiểm, chói tai.

- Huynh nghĩ rằng chúng ta tin huynh sao? Chuyện tìm kiếm Nguyệt Liên Hoa vốn vô cùng cơ mật. Nếu đại trưởng lão đã bí mật giao cho tỷ muội ta thì lẽ nào lại để cho huynh theo hộ tống. Ta chỉ là muốn biết mục đích thực sự của huynh là gì? Chỉ là huynh quá nôn nóng rồi.

- Xem ra, ta đã quá khinh thường hai vị muội muội. Nếu đã vạch mặt nhau như vậy, ta cũng không cần khách sáo phải không?

Hắn nói xong, lập tức phát tay, tung một làn bụi phấn về phía hai vị nữ nhân như hoa như ngọc.

Tiểu Thuý nhìn thấy thì biến sắc. Đây là phấn độc kích thích yêu thú. Tên này cũng quá độc ác rồi.

.....

Lúc Trường An đuổi tới thì thấy hai thiếu nữ bị vây giữa vòng yêu thú. Mặc dù bị ảnh hưởng bởi tiếng sáo của Tiểu Hồng, bọn chúng đã giảm bớt sự linh hoạt, bạo tàn. Tuy nhiên, dưới tác dụng của dược lực, chúng cứ liên tiếp xông lên.

Tiểu Thuý nắm chắc thanh kiếm trên tay, phong thuộc tính vận dụng đến mức tận cùng có thể. Gió rít gào thét lên, phong nhận bắn ra, cắm sâu vào những đôi mắt đỏ màu điên loạn. Mỗi kiếm xuất ra đều thấy máu. Bọn yêu thú, con này ngã xuống, con khác lại giẫm lên xác đồng bọn để tiến lên.

Mồ hôi bắt đầu rịn ra hai bên thái dương thiếu nữ. Tiếng sáo cũng bắt đầu yếu đi.

Tiểu Kỳ đứng bên ngoài vòng chiến nhìn thấy thì ha hả mở miệng cười.

- Mau giao Nguyệt Liên hoa cho ta. Nếu chậm trễ, e là cả hai nàng đều thành mồi ngon trong miệng yêu thú đêm nay.

Hắn vừa nói xong thì tự đứng phía sau ót nhô lên một cái như bị đâm. Thân thể lập tức cứng đờ, ngã ảm trên mặt đất, mất đi tri giác.

Trường An xuất hiện kịp lúc, Mai hoa châm còn trong tư thế sẵn sàng trên tay. Hắn chỉ cần liếc qua cũng biết tình trạng bất thường của đám yêu thú.

Dùng ý niệm lấy ra một bình ngọc trong giới chỉ không gian. Hắn hét lên với hai nữ nhân trong vòng vây hiểm nguy bao phủ:

- Nhanh chóng bế khí. Phong toả ngũ giác. Ta sẽ cứu mọi người.

Nghe được thanh âm của hắn, Tiểu Thủy nhìn Tiểu Hồng. Người này đột nhiên xuất hiện, tuy hắn khắc chế tên tộc nhân nham hiểm, nhưng chưa rõ ý đồ. Không biết có nên tin tưởng?

Đang phân vân thì bất chợt nhìn thấy mái tóc bạch kim và dung mạo của đối phương. Tiểu Thủy ngỡ ngàng, hạ nhanh quyết định. Cô quay sang muội muội, gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Thất Vỹ Thiên Hồ

Nhìn thấy hai thiếu nữ đã chuẩn bị sẵn sàng. Trường An tung ra một nắm dược liệu về phía bọn yên thú. Đây là kinh nghiệm tích lũy suốt hai năm sống gần kề Ma lâm sơn mạch, hắn đã nghiên cứu và chế tạo ra. Loại bột thuốc có thể khiến tê liệt hệ thần kinh của yêu thú khi hít phải.

Bầy yêu thú đang điên cuồng nhào lên, hít phải thuốc nên thân thể lập tức cứng đờ, đứng yên bất động.

Nhân cơ hội này, Trường An ra hiệu, hai thiếu nữ nhanh chóng thoát khỏi vòng vây. Trường An mang theo tên hồ nhân bất tỉnh trên mặt đất, vận khinh công thoát ra khỏi khu vực nguy hiểm.

Hơn hai canh giờ sau, họ đã trở về với khu vực có cổng ánh sáng bên đầu.

Tiểu Thủy kinh ngạc nhìn sang nam tử tóc bạch kim. Hắn dẫn đầu trong suốt quá trình trở lại. Thế mà lại chính xác đến được cửa vào Hồ tộc. Điều này không khỏi khiến cô nghi ngờ.

- Vị ân nhân này. Xin hỏi công tử đến Hồ Tộc có mục đích gì?

- Tại hạ muốn tìm hiểu tin tức của phụ thân.

Trường An không che giấu ý đồ của hắn. Không hiểu sao, đối diện với hai tỷ muội này, hắn có cảm giác quen thuộc. Hào cảm rất nhiều.

Tiểu Thủy nghe hắn nói thế, trong đầu hiện ra một suy nghĩ, tuy có vẻ mơ hồ, nhưng đoán một hồi, cô vẫn hỏi ra:

- Thất vỹ thiên hồ có quan hệ gì với công tử?

- Đó là phụ thân của ta.

Ba người mở to mắt nhìn nhau. Tiểu Hồng có chút vui sướng nhảy cẫng lên.

- Vậy ra người chính là con của Thất Lang? Ha ha. Không ngờ, trùng hợp đến vậy.

Trường An bất ngờ, khoé môi câu lên một đường cong. Giọng cũng mang theo sự nhẹ nhàng hiếm thấy.

- Hai vị cô nương biết phụ thân của ta?

Tiểu Thủy che miệng cười, trong khi muội muội của cô thì ánh mắt loé lên. Tiểu mỹ nhân giơ tay, gõ mạnh vào vai nam tử. Thật ra cô muốn gõ vào đầu hắn như trường bối, nhưng mà Trường An cao hơn cô. Thế là vị trí phải dời xuống thấp hơn.

- Phải gọi là cô cô. Thất lang là đại ca kết nghĩa của chúng ta.

- A, ra vậy. Trần Trường An bá kiến nhị vị cô cô.

- Tốt, tốt. – Tiểu Hồng vui vẻ đáp lời.

Trần Trường An nói lại một lần nữa nguyên nhân dẫn dắt hắn đến đây. Tiểu Thủy, Tiểu Hồng im lặng lắng nghe. Lòng dâng lên vô vàn thổn thức. Không

ngờ chất nhĩ của họ cuộc đời cũng có lắm kỳ ngộ, thăng trầm

Sau đó, hai vị cô cô mở ra cánh cổng ánh sáng trong hốc cây, mang theo tiểu chất nhĩ vừa tìm được bước vào.

Tiểu Kỳ vẫn hôn mê, bị Trường An vác lên như vác heo, chẳng hề nhận ra bản thân đang đối mặt với nguy cơ to lớn.

Phía bên kia cánh cổng ánh sáng là một thế giới hoàn toàn khác biệt. Non xanh, nước biếc, từng thảm hoa muôn màu muôn sắc nối tiếp nhau. Thỉnh thoảng, vài cánh chim rực rỡ bay qua giữa bầu trời trong veo, xanh ngắt. Dòng sông mát trong, bọt nước vỗ bờ, đọng trên những chiếc lá thon thon, lung linh dưới nắng. Một cầu vồng ẩn hiện phía chân mây. Nơi nơi, linh khí ngập tràn.

Hồ tộc không có ban đêm, thời gian ở đây chỉ có ban ngày. Chính vì thế, cảnh sắc lúc nào cũng như chốn tiên cảnh bồng lai, khiến người người ngưỡng mộ.

- Tiểu An. Hoan nghênh con về nhà.

Trần Trường An cảm động, đôi mắt quan sát bốn phía xung quanh. Đây là quê hương, là nơi phụ thân hắn sinh ra, lớn lên và trải qua cả ngàn năm tu luyện.

Phụ thân, người đang ở nơi nào?

.....

Cửu bà bà là tộc trưởng Linh Hồ tộc. Bà đã sống hơn hai vạn năm và cũng tiếp nhận cương vị tộc trưởng trong một thời gian khá lâu. Lâu đến nỗi chính bà cũng không còn nhớ rõ.

Toàn bộ tộc Hồ tộc dưới sự dẫn dắt của Cửu Vỹ Thiên Hồ, tuy không mở cửa, giao du với thế giới bên ngoài, nhưng vẫn ngày càng hưng thịnh, phát triển. Tộc nhân trên dưới đồng lòng, ít có nội đấu công khai.

Thế nhưng hai trăm năm trước đây, Cửu bà bà đột nhiên trúng độc. Nếu không phải tu vi cao cường, nội công thâm hậu, chắc chắn đã huỷ hết một thân pháp thuật, lại càng không nói sinh mệnh leo lét, mỏng manh.

Mỗi lần độc phát, các kinh mạch trong cơ thể trôi lên, co rút, gây ra đau đớn toàn thân. Phải nhờ được tính ôn hoà của Nguyệt Liên Hoa khắc chế, cầm cự. Trước đây, theo chu kỳ, cứ khoảng 10 năm sẽ phát độc một lần. Thế nhưng lần này, chỉ mới 7 năm, bản thân tộc trưởng lại bị đau đớn xé thân, hôn mê bất tỉnh.

Đại trưởng lão đi tới đi lui, chốc chốc, mắt lại nhìn về cánh cửa phòng đang đóng chặt.

Lẽ ra, giờ này Tiểu Thuý, Tiểu Hồng đã phải về đến nơi. Nguyệt Liên hoa phải sử dụng trong đêm, nếu để đến ban ngày, khi ánh sáng mặt trời mọc lên, được tính của nó sẽ bị giảm đi, đáng kể.

Vậy mà lúc này, ở bên ngoài, có lẽ bình minh đã xuất hiện, nhưng vẫn không thấy bóng dáng người đâu.

Đang lúc nôn nóng thì hai bóng dáng nhanh chóng lao đến.

- Đại trưởng lão, chúng con đã trở về.

- Được đâu? - Đại trưởng lão vội vã hỏi.

Tiểu Thuý đưa hộp ngọc ra, bà liền nhận lấy rồi lắc người biến mất. Nửa khắc sau, thân ảnh đại trưởng lão đã xuất hiện trở lại. Nhẹ nhõm thốt ra lời:

- Cũng may kịp lúc. Nhị trưởng lão đang cho tộc trưởng dùng thuốc. Chúng ta đợi thêm chốc nữa, có thể vào gặp người được rồi.

Tiểu Thuý, Tiểu Hồng vâng dạ gật đầu. Sau, mới chậm chậm mang toàn bộ sự việc vừa rồi, tỉ mỉ kể lại.

Đại trưởng lão càng nghe, ánh mắt càng sâu thẳm. Nhưng tới đoạn tìm được huyết thống của Thất Lang lưu lạc bên ngoài, bà lại kinh hi, cảm xúc thoáng cái vút lên cao.

- Giao tên phản đồ đó cho tam trưởng lão, đồng thời, bảo thằng bé kia đến gặp ta.

Tiểu Thuý, Tiểu Hồng nhận lệnh, bước ra ngoài.

Lúc Trường An tới, hoa viên nhỏ chỉ còn lại Đại trưởng lão đang ngồi bên bộ bàn đá xanh. Hắn e dè tiến lên, khom người hành lễ.

- Trần Trường An bái kiến đại trưởng lão.

- Tốt. Tốt. Mau lại đây cho ta nhìn con cái nào.

Đại Trưởng lão vô cùng hoà ái làm Trưởng An có chút thụ sủng nhược kinh. Tuy nhiên, hắn vẫn ngoan ngoãn bước tới gần bên, nghiêm chỉnh đứng yên, mặc cho bà kéo lôi, quan sát.

- Giống, con thật giống Thất Lang. Thật tốt mà.

Trưởng An và đại trưởng lão trò chuyện với nhau hơn một canh giờ. Trưởng An rất có thiện cảm với vị bà bà này. Nhất là khi biết bà bà là sư phụ của cha hắn. Mọi quan hệ của hai người lại càng gần gũi, thân thiết, như thể huyết thống tương liên.

Đại Trưởng lão kể rất nhiều về chuyện của cha hắn trước kia. Từ lúc hắn còn rất nhỏ, cho đến khi bảy cái đuôi đều mọc ra, được xưng Thất Vĩ Thiên Hồ. Bà còn đặc biệt khen cha hắn là kỳ tài ngàn năm hiếm thấy của Hồ Tộc. Điều này làm Trưởng An naoáng lên một nỗi tự hào.

- Năm mươi năm trước, Thất Lang rời khỏi nơi này, đến nhân gian độ kiếp. Ngờ đâu, thiên kiếp mà hắn gặp phải lại là Tình kiếp – khó khăn nhất trong các kiếp số của Hồ tộc chúng ta.

Hắn tình cờ cứu được một nữ phạm nhân từ vòng vây yêu thú ở bờ Nam Huyền Hải bên kia. Lúc đó, toàn bộ thân nhân của nàng đều chết hết. Bản thân nàng không nơi nương tựa, thân thể lại trọng thương. Được Thất Lang chăm sóc một thời gian, hai người ở bên nhau, dần nảy sinh tình cảm.

Hồ tộc ta không chấp nhận hôn phối với người ngoài. Mấy lần hắn đưa tin trở về, muốn dẫn theo nương tử trở lại thì đều bị cản ngăn, cấm đoán.

Thất Lang cảm thấy thất vọng, từ đó biệt vô âm tín. Không còn tin tức tới lui.

Suy cho cùng, việc này cũng không thể trách bất cứ ai. Có nhiều thứ dù chỉ một lần phá lệ đều có thể trở thành thói quen. Hơn nữa, vùng đất này của chúng ta cũng không thích hợp để ngoại nhân cư ngụ. Nhất là thời gian đó, tộc trưởng phát hiện bỗng thân đột nhiên trúng độc.

Nói tới đây, Đại trưởng lão nhìn chăm chú vào Trưởng An, giọng nói quan tâm, lo lắng.

- Mẫu thân đối xử với con thế nào?

- Dạ, người rất yêu thương con. Trong lòng con, người là vị mẫu thân tốt nhất trên đời. Chỉ tiếc người bệnh nặng, rời bỏ nhân gian mà ra đi quá sớm.

- Cũng tốt. Haiz...

Đại Trưởng lão nghe vậy, nhẹ nhõm, thở phào. Nhưng trong lòng bà lại dâng lên một chút tiếc nuối, u sầu. Có nhiều việc càng tìm hiểu kỹ càng, càng khó lòng chấp nhận. Thà cứ u u, mê mê mà vui vẻ qua ngày.

Câu chuyện của hai người bị dừng lại giữa chừng. Cánh cửa phòng vẫn luôn đóng chặt từ từ mở ra. Một lão phụ nhân xuất hiện, nhìn về hướng của họ.

- Tâm Nương, tộc trưởng đã tỉnh. Muốn gặp bà.

Nghe gọi tên mình, đại trưởng lão quay người nhìn lại, nhìn Nhị trưởng lão, khẽ gật đầu. Sau mới bảo Trưởng An ở đây chờ đợi. Bà đoán rằng, tộc trưởng cũng muốn gặp mặt hậu duệ của Thất Lang.

Đại trưởng lão đi rồi. Trưởng An mới có thời gian quan sát thật kỹ một vòng. Hoa viên này diện tích tuy không lớn lắm, nhưng lại được bày trí rất tao nhã, tinh tế đến đáng ngạc nhiên. Mỗi một nhánh cây, ngọn cỏ nơi đây đều được cẩn thận chăm sóc, mỗi một bông hoa đều được lựa chọn tỉ mỉ, xinh tươi. Nhìn thoáng qua sẽ chẳng thể nhận ra, sự thật, chúng đều là linh dược nhân gian khó thấy.

- Quả nhiên là nơi ở của lão tộc trưởng. Trưởng An đánh giá âm thầm.

Hai khắc sau, cánh cửa phòng lần nữa mở ra, hai vị trưởng lão dẫn nhau ra ngoài, đi tới chỗ của hắn. Nhị Trưởng lão nhìn nhìn Á nhân trước mặt, mỉm cười:

- Nhi tử của Thất Lang. Tốt lắm. Vào đi thôi, Cừu bà bà muốn gặp con.

Trưởng An gật đầu, sau đó nhìn theo bóng dáng hai vị lão nhân thông thả bước vào con đường nhỏ ra khỏi hoa viên. Hắn chỉnh lại trang phục trên người, sau mới cẩn thận bước đến cánh cửa phòng còn đang khép lại. Giơ tay lên gõ nhẹ: Cốc cốc....

- Vào đi. Một giọng nói trầm thấp, nghiêm nghị từ trong vang ra.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Cữu Bà Bà

Trường An đẩy nhẹ cánh cửa, bước vào trong. Đây là một gian phòng nhỏ nhỏ, bài trí giản đơn. Bốn phía xung quanh treo thật nhiều dải lụa màu tím, từ trần nhà rủ dài xuống đất, không có gió cũng lật phất tung bay.

Trên vách tường, rất nhiều tranh vẽ được treo lên, có cảnh rừng phong lá đỏ, có cảnh rừng trúc xanh tươi. Có núi non hùng vĩ, lại có cảnh mùa đông tuyết trắng phủ đầy.

Hoạ kỹ thần kỳ y như thật. Điều này làm Trường An hết sức ngạc nhiên.

Đang quan sát một bức tranh vẽ cảnh cánh đồng hoa đến nhập thần, thân thể Trường An bỗng hoá thành một dải sáng, bị hút vào trong đó. Khi hần hồi thần, đã thấy mình đang đứng ở giữa đồng hoa trong bức tranh.

- Con thấy nơi này thế nào?

Giọng nói trầm thấp vang lên từ phía sau lưng, Trường An quay đầu nhìn lại thì thấy trước mặt là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Đẹp đến độ hần không thể dùng từ ngữ thông thường để hình dung. Một bộ hồng bào đỏ chói trên thân càng làm nữ nhân thập phần cao quý, lãnh diễm. Cao quý đến độ người khác không dám dùng ánh mắt phạm tục đối nhìn.

Một giây ngỡ ngàng thoáng qua, hần vội vã cúi người hành lễ, giọng nói tôn kính nhẹ nhàng:

- Trần Trường An bái kiến Cữu bà bà.

Lão tộc trưởng tộc Linh Hồ nhìn hần hài lòng. Bất cứ nam nhân nào nhìn thấy Cữu vĩ hồ, tim cũng loạn lên, đầu nảy sinh nhiều suy nghĩ không nên có. Thế nhưng, thiếu niên trước mặt, đối diện với bà mà tâm vẫn sáng ngời như nước. Bình tĩnh lại tự tin. Hiếm thấy, hiếm thấy a!

- Nhi tử lão Thất, quả nhiên không tệ! Đến đây, ngồi với ta một chút.

Nói rồi, Cữu bà bà phát tay, một bộ bàn ghế bạch ngọc hiện ra giữa biển hoa. Vài con gió nhẹ bỗng lướt qua thổi tung những cánh hồng mỏng manh bông bênh, lơ đãng. Hương trà ấm áp lượn lơ.

Vị tộc trưởng ưu nhã ngồi xuống, tay ngọc vờn ra, bình trà tự chủ bay lên, rót vào tách.

- Bản thân ngươi là một Á nhân, có nghĩ đến loại bỏ hoàn toàn nửa huyết thống nhân loại trong cơ thể?

Trường An ngạc nhiên nghe câu hỏi của Cữu vĩ thiên hồ, đôi mắt tím mở to. Nhưng chỉ thoáng sau, hần đã thu lại vẻ ngạc nhiên đã có:

- Huyết mạch phụ mẫu đã cho, lẽ nào cứ vô tâm bỏ đi như thế. Á nhân có gì không tốt. Người sống ở trời, cốt sao đừng hồ thẹn chính lòng mình là được.

- Hay cho câu sống không thẹn với lòng mình. Nhưng nếu cố chấp duy trì, bản thân ngươi sẽ khó lòng đuổi theo đỉnh cao của con đường tu luyện.

Đang lúc Cữu bà bà nhìn vị á nhân trước mặt đầy khiêu khích thì một giọng nói bất chợt vang lên:

- Tiểu Cữu nhi. Hai vạn năm không gặp. Nghệ thuật đạo người của ngươi càng lúc càng cao nha.

Tiếng nói vừa dứt, một thân ảnh to lớn chớp mắt hiện ra. Ngân Nguyệt Xà cao ngạo từ trên cao nhìn xuống vị tuyệt sắc mỹ nhân. Dấu ấn trắng non trên đỉnh đầu toả ra một vòng kim quang nhàn nhạt.

Cữu bà bà vừa nhìn thấy, giọng nói có chút kinh hãi, run run.

- Người là Ngân hộ vệ. Lẽ nào, Hoan Hi thần đã trở về.

- Ha ha. Dĩ nhiên. Nếu không ta cũng không xuất hiện ở đây. Lần trước gặp nhau, ngươi vẫn chỉ là một tiểu hồ ly mới vừa mở ra linh trí. Hôm nay đã là tộc trưởng cao quý, uy nghiêm. Vạn năm đầu bề a.

Trước mặt tiểu Bạch, Cữu vĩ thiên hồ cho dù lợi hại cũng không dám dùng giọng điệu cao cao tại thượng như đối với tộc nhân. Vị hồng y nữ nhân ngoan ngoãn cuối đầu, giọng dịu dàng nhỏ nhẹ.

- Ngân hộ vệ chê cười rồi. Cho hỏi ngài đại giá quang lâm đến Hồ tộc, không biết cần chỉ dạy điều gì?

- Rảnh rồi hộ tống tên tiểu tử này một chuyến vậy thôi.

Xà vương lắc lư cái đầu tam giác, giọng khàn khàn hơi hột.

Cửu bà bà nhìn lại Trường An, trong mắt ẩn chứa nghi ngờ. Xà vương nhìn thấy biểu hiện của tiểu nữ nhân, lười biếng mở lời, giải khai nghi vấn:

- Đệ đệ của Hoan Hi thần. Thế nào?

- Tốt, tốt. Không ngờ nhân duyên của hần lại tốt đến vậy. Là một quân tử đỉnh thiên lập địa, tính tình cũng trầm ổn, khôn khéo. Lão Thất có thể nhìn thấy, chắc chắn vui mừng.

Nghe nhắc đến phụ thân, Trường An thức thời đặt ra câu hỏi, cũng là mục đích chính mà hần đến đây.

- Cửu bà bà, người có tin tức của phụ thân con không?

Đôi mắt đẹp của vị mỹ nhân thoáng qua một nét ưu tư. Giọng nói trầm xuống, mang theo nhiều tiếc nuối.

- Hần gặp phải tình kiếp, không thể thoát ra. Giờ chắc vẫn bị giam dưới địa ngục Thâm Uyên, e là cả đời cũng không thể trở về nhân gian hay Hồ tộc.

- Địa ngục Thâm Uyên? Trần Trường An giọng nói vút cao. Đây là lần đầu tiên hần nghe thấy Huyền Thiên đại lục có địa phương như vậy.

- Địa ngục Thâm Uyên, nơi lưu đầy của vạn tộc tội nhân. Là ai đưa hần tới đó?

Ngân Nguyệt Xà nhìn xuống Cửu vĩ hồ ly. Cặp mắt xanh biển thăm sâu, nghiêm nghị.

- Là hần tự mình tới tìm được cho nương tử.

Trần Trường An nghe thấy thì ừ ừ, cúi đầu. Phụ thân vì mẫu thân đi tìm được, mẫu thân chờ đợi mòn mỏi rồi cứ thế ra đi. Quả là trò đùa trớ trêu của số phận.

- Tiểu Cửu nhi, sao ta nghe nói trước đó, phụ thân thằng nhóc này xin đưa nương tử về đây, lại bị các người phản đối?

Nghe câu hỏi có chút oán trách của xà vương, cửu bà bà có chút e ngại nhìn về phía Trường An. Lời nói ngập ngừng đầu môi, nhưng khó thốt ra thành tiếng.

- Cửu bà bà, có chuyện gì xin người cứ thẳng thắn nói ra. Khi đến đây, con đã chuẩn bị rất kỹ về tinh thần, sẽ không ngạc nhiên hay mất đi phương hướng.

Trước sự kiên quyết của thiếu niên. Vị tộc trưởng Hồ tộc đành bất nhẫn gật đầu, mang chân tướng mấy mươi năm trước đây, chậm chậm nói ra.

Trường An cùng Tiểu Bạch yên lặng lắng nghe. Chốc chốc, tiếng thở dài lại khẽ vang lên. Không gian man mác biệt ly, hoà sâu vào câu chuyện.

Thất Vỹ Thiên Hồ, hơn năm mươi năm trước là kỳ tài vạn năm mới xuất hiện của tộc Linh Hồ. Mới hơn ngàn tuổi đã mọc đủ 7 cái đuôi, tu vi một thân cao siêu, tính tình cũng ôn trọng, quả quyết, khiêm nhường.

Nếu không có biến cố xảy ra, hần đã được định là tộc trưởng kế nhiệm tiếp theo. Chính vì thế mà được Cửu bà bà cùng các trưởng lão chú tâm bồi dưỡng.

Chỉ tiếc, phận số trớ trêu, gặp phải tình kiếp khiến tiền đồ đang tốt đẹp trong phút chốc lại gặp phải trở ngại. Nếu như đối tượng là một tộc nhân Hồ tộc thì đã không có chuyện xảy ra.

Vấn đề lại ở chỗ, mẫu thân của Trường An, nương tử của hần lại liên quan đến sự cố trùng độc của Cửu Vỹ Thiên Hồ hai trăm năm trước.

Dù Hồ tộc vững mạnh đến đâu cũng không tránh được có thành viên ích kỷ, tham lam. Tứ trưởng lão có mưu đồ soán vị, đoạt ngôi. Âm thầm xuống tay hạ độc tộc trưởng – người đem bà ta xem như tỷ muội.

Khi phát hiện ra thì mọi thứ đã khó có thể đổi thay. Tứ trưởng lão bị mọi người điều tra, mang theo chứng cứ đến trước mặt, khiến khôn khéo trăm lời cũng vô phương chối cãi. Bà ta dốc hết tuyệt chiêu, chiến một trận oanh liệt rồi bại dưới tay của Cửu vĩ hồ ly. Sau bị phế hết tu vi, giam cầm trong thạch động.

Chỉ là ngàn tính, vạn tính, mọi người không ngờ, trước đó bà ta đã chuẩn bị hậu chiêu.

Thân phận thật sự của mẫu thân Trường An chính là đệ tử ngoài nhân gian mà bà ta thu nhận và bí mật dốc lòng huấn luyện, bồi dưỡng trong mấy mươi năm. Nhiệm vụ của nàng ta là đối phó với Thất Lang, huỷ đi người kế nhiệm ưu tú của Hồ tộc.

Tất cả sự ngẫu nhiên gặp gỡ giữa hai người đó về sau đều một tay nàng ấy tạo nên. Ngoài ý muốn xảy ra, giữa họ thật sự nảy sinh cảm tình chân thật.

Tiếc là Tứ trưởng lão vốn lòng dạ thâm sâu. Cùng lúc với quá trình bồi dưỡng, cũng hạ độc nàng qua vô số các loại linh dược, tiên đan gia tăng sinh lực.

Khi thân phận thật sự bị phanh phui, Hồ tộc không chấp nhận cho Thất Lang đưa nàng ấy về đây. Và lại, Hồ tộc cũng không có được thuốc giải cho loại độc mà Tứ trưởng lão đã hạ.

Thất Lang biết rõ sự tình cũng không dám cưỡng cầu, tự mang người ngao du khắp nơi cầu y, chữa bệnh. Từ đó biệt tích vô âm.

Sở dĩ, Cửu bà bà suy đoán hắc đang ở địa ngục Thâm Uyên, vì qua lời khai của tứ trưởng lão, nơi đó có loại thần quả giải được độc tính đã hạ trên người mẫu thân Trần Trường An, bất cứ nơi nào khác cũng không tìm được.

Nghe tới đây, Trường An trầm lặng thật lâu. Hoá ra, đó mới là chân tướng sự thật, là nguyên nhân mà phụ thân mất tích, mẫu thân luôn đau ốm, u buồn.

Một lát sau, hắc ngược cặp mắt tím lên, nhìn Cửu bà bà lên tiếng hỏi.

- Tộc trưởng, vậy Tứ trưởng lão bây giờ thế nào?

- Tinh thần nhân vong. Đây cũng chính là kết quả tốt nhất cho bà ta hiện tại.

Tiểu Bạch nghe thấy, đầu óc lại không khỏi suy diễn đến một phương diện khác. Độc được trên người nương tử của Thất Lang lợi hại đến cỡ nào mà ngay cả Linh hồ tộc cũng không có được? Hắc mang nghi vấn nêu lên. Cửu Vũ hồ ly yếu ớt đáp lời.

- Không thể giải vì vốn dĩ độc đó không thuộc về Huyền Thiên đại lục.

Nó là độc được được bảo chế bởi chính tay Yêu thần.

Yêu thần, lại là Yêu thần. Không ngờ từ sớm hai trăm năm trước, tay chân của ả đã trà trộn đến đây. Liên hệ đến chuyện độc phát của Cửu bà bà và sự phản bội của tiểu Kỳ hôm nay, Trường An hoài nghi, đồng dạng với suy nghĩ của Xà Vương và vị tuyệt sắc giai nhân tộc trưởng.

Một thời gian sau đó, Trần Trường An cũng Tiểu Bạch hỗ trợ, Cửu bà bà tiến hành điều tra, mới phát hiện ra tiểu Kỳ là cháu ruột của Tứ Trưởng lão, chỉ là lúc ấy hắc ẩn nấp quá kỹ, tu vi cũng chưa tựu thành nên đợi tới hôm nay mới quyết định thay nãi nãi báo thù.

Haiz, oan oan tương báo, bao giờ mới kết thúc. Tiếc thay, tiếc thay.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Đại nạn Hùng tộc

Lại nói, trong thời gian này, tại phía đông, nơi mặt trời xuất hiện, có một thân ảnh áo tím đang lướt đi giữa bạt ngàn rừng xanh, bốn bề gió lộng.

Càng đi càng lên cao. Càng lên cao thì càng thoát ly khỏi khu vực của những gốc đại thụ cổ kính, lâu năm. Thay vào đó, lác đác khắp nơi là những bụi rậm cây lá tốt tươi, đầu cành điểm tô những chùm hoa bé xinh trắng muốt.

Băng qua một rừng bụi gai cao hơn đầu người, trước mắt xuất hiện một tường thành cao to, hùng vĩ. Đáng ngạc nhiên nhất, tường thành không phải xây dựng bằng đá mà nhìn qua lại như từ đất tạo nên. Nhưng đất này lại kiên cố, vững bền và có khả năng tái tạo nhanh trong chớp mắt. Cho dù có dùng đại bác oanh nó một lỗ thật to thì chỉ mới dọm chân bước lên đã thấy tường thành vẹn nguyên như chưa từng tổn hại. Đây chính là sức mạnh của thổ thuộc tính. Toà thành này cũng chính là Hùng Thành - lãnh địa của Hùng tộc, một trong bốn bộ tộc thủ nhân phát triển nhất tại bờ bắc của mảnh thiên địa này.

Lãnh địa gia đối diện bức tường cao hơn trăm trượng, đôi mắt lạnh lùng khê như rương, khoé môi cũng lại câu lên. Sau đó, hắc vận nội công, điểm nhẹ mũi chân, cả người đã vút lên cao rồi vô thanh đáp xuống mặt đất phía bên kia, bắt đầu hành trình điều tra đơn lẻ.

Bình thường, võ công của hắc đã rất cao. Giờ thêm trí nhớ kiếp trước phục hồi, Lãnh Nguyệt công tử thoát cái như trở về chính bộ dáng của Nguyệt Phu thân lúc còn trên Thiên Huyền Vũ. Tuy nhiên, vị phu thân này cũng rất biết nặng nhẹ, đắn đo. Hắc không trực tiếp đối diện với các tộc nhân lưng hùm vai gấu nơi đây mà chọn ẩn mình, định vừa tìm kiếm thông tin, vừa lần mò đến nơi ở của tộc trưởng, hỏi thăm về Tâm huyết chân long và Hộ Tâm hoa cho Thái Thiếu Nam của Kiếm Phái Vô Cực.

.....
Hùng Thành lúc này loạn thành một mối.

Hai tháng nay, án mạng liên tiếp xảy ra. Nạn nhân chính lại là những nhân tài, thế hệ trẻ của bộ tộc. Khi phát hiện thi thể của họ, tất cả đều trở về hình dạng bản thể, huyết dịch cả người bị hấp khô, tinh hạch trong đầu cũng bị moi ra. Cặp mắt trợn lên kinh hãi. Điều này giáng một đòn vô cùng mạnh mẽ vào tâm lý chung của mọi người.

Lão tộc trưởng Hùng tộc một đêm đầu bạc trắng. Mọi người tăng cường đề phòng, lập tổ đội điều tra cả ngày lẫn đêm, nhưng sự vụ đau lòng vẫn cứ thế xảy ra.

Nếu tình hình không thay đổi, e là sớm muộn gì, Hùng tộc cũng sụp đổ, không thể phục hồi.

.....

Lãnh Nguyệt trà trộn vào trong thành, chưa đến một ngày, mọi thứ cũng đã hiểu sơ sơ. Hắn hoá trang một chút để thân thể trở nên to lớn, miệng rộng, da ngăm, tác phong thô kệch, hoà vào dòng người qua lại trên phố đông rồi tiến vào một tửu điểm bình dân, thu thập thông tin tình báo.

Âm thanh ồn ào, hỗn tạp liên tiếp truyền vào tai. Lãnh chương môn tay nâng chung rượu, nhíu nhíu mày lắng nghe, đầu lại không ngừng hiện lên suy đoán.

Hấp thu huyết dịch và tinh hạch của thú nhân – xem ra đây là hành động của đám yêu thú biến dị siêu cường rồi. Hung thủ không chỉ có một a.

Sau nghi cân nhắc một hồi. Lãnh đại gia quyết định gia nhập vào một đội tuần tra. Hi vọng theo chân bọn họ sẽ phát hiện ra chân tướng.

.....

Đêm nay không trăng. Cả Hùng thành chìm vào trong bóng đêm tịch mịch. Ánh sáng từ những toà viện nhỏ hai bên không đủ chiếu sáng từng góc phố, con đường. Tộc nhân Hùng tộc vâng theo lệnh tộc trưởng, đóng cửa bế quan, tránh cho bản thân rơi vào nguy hiểm.

Lúc này, một đội tuần tra đang đi lại trên phố vắng hoe. Tên đội trưởng đi đầu mặt đắm đắm nghiêm nghị. Giọng hắn oang oang hướng về gần mười tên tộc nhân ở phía sau lưng.

- Đề ý thật kỹ hai bên, thấy bất cứ điểm nào khả nghi cũng phải lập tức báo lên. Nhớ chưa?

- Dạ nhớ, đội trưởng.

Cả đám nam tử Hùng tộc đồng loạt hét vang. Họ đề cao tinh thần, chân đều đặn lướt đi, mắt vẫn dõi theo nhất cử nhất động ở phía trước con đường lẫn hai bên dãy phố.

Thế nhưng, chỉ một khắc sau đó, từ ngay sau lưng họ, ba tiếng hét kinh hoàng vang lên đột ngột rồi trở nên im bật.

Đội tuần tra lập tức quay lại, phá cửa một tiểu viện nhỏ. Vừa xông vào đã thấy trên sân ba bóng đen bất động nằm dài trên mặt đất.

Tên đội trưởng vội vàng tiến tới, mặt xanh lét, giọng nói cũng run run:

- Chúng ta đến chậm rồi.

Lại thêm ba sinh mệnh đáng quý ra đi. Lãnh đại gia tăng cường đề phòng, dùng ánh mắt tinh tế kiểm tra thi thể một vòng thật kỹ trước sau. Phát hiện một số vết tích khả nghi, bèn vờ vĩnh báo lên cho toàn đội.

- Lúc chúng ta nghe được tiếng hét đã ngay tức khắc quay lại đây. Khoảng thời gian này chỉ vài hơi thở. Vậy mà hung thủ đã kịp lúc ra tay rồi an toàn rút lui, không một ai phát hiện. Điều này thật quá dị kỳ.

Thêm nữa, ngoại trừ đầu lâu vỡ toát, tinh hạch bị móc ra, ta không thấy bất cứ vết thương nào khác trên thân thể nạn nhân. Vậy, hung thủ hấp thụ huyết khí của họ bằng cách nào? Đó là chưa nói, thể trọng của hùng tộc bọn ta tuy không phải lớn nhất trong bộ tộc thú nhân, nhưng cũng không nhỏ. Kẻ nào lại có thể trong vài hơi thở hút khô toàn bộ huyết dịch của một lúc ba người như họ?

Những vấn đề này, các tộc nhân Hùng tộc phát hiện đã lâu. Chỉ là họ không có manh mối để tiếp tục điều tra. Tuy nhiên, Lãnh Nguyệt lại khôi phục ký ức kiếp trước, cẩn thận phân tích một chút đã có thể khẳng định. Đây chính là thủ pháp quen thuộc của bọn Hạt tử, tay sai dưới trướng của Yêu thần.

Hạt tử là một loài yêu thú vô cùng kinh khủng. Mặc dù thể hình nhỏ bé, chiếc lực không cao. Nhưng với khả năng tàng hình cùng sức sinh sản vô địch, bất cứ nơi nào chúng xuất hiện đều không tránh khỏi diệt sát toàn tộc, không sinh mạng nào có thể sống sót, phục hồi.

Mỗi lần hành động, Hạt vương dẫn đầu, vừa xác định con mồi, nó sẽ nhanh chóng dùng những cái chân sắc bén vô địch của mình, chèn đầu lâu, đoạt tinh hạch đối phương. Sau đó, đám Hạt tử sẽ ngay vết thương tràn vô, hấp thụ máu huyết con mồi khi còn nóng hổi. Cả ngàn con cùng lúc tranh nhau, không đến vài hơi thở thì mấy xác khô cứng thể hình thành.

Trước khi rời đi, chúng sẽ đẻ trứng lại trong thi thể nạn nhân. Đợi đến ngày trăng tròn, mấy vạn trứng sẽ phá vỏ, Hạt tử mới được sinh ra. Cứ thế tiếp tục diệt sát khắp nơi. Cho đến khi không còn sinh mạng sống nào, chúng sẽ kéo đi nơi khác.

Hai vạn năm trước, trong cuộc chiến giữa các vị thần. Bọn Hạt tử này tương đương đã chết hết dưới thần hỏa phượng hoàng. Ngờ đâu, thời điểm này lại bất thành linh xuất hiện. Xem ra, Yêu thần đã chuẩn bị không ít thủ đoạn để ngăn cản bước tiến của Hiểu My.

Lãnh Nguyệt làm bộ hoảng sợ, nói ra một ít thông tin. Tên đội trưởng vừa nghe, ánh mắt đã sáng lên. Hắn vội vã kéo Lãnh đại gia đi gặp tộc trưởng, đây có thể là hi vọng của toàn bộ tộc nhân.

Nửa canh giờ sau. Trong một cung điện lớn tại trung tâm Hùng thành. Lãnh đại gia đang đứng đối diện cùng tộc trưởng. Xung quanh là các trưởng lão Hùng Tộc. Hắn chậm chậm mang sự việc có liên quan lần nữa nói ra.

Cao tăng Hùng tộc hết sức ngạc nhiên. Họ trước giờ chưa từng nghe qua loài yêu thú Hạc Tử tại bờ bắc hay cả Huyền thiên đại lục. Hơn nữa, lời nói phiến diện của một người, thật khó lòng tin được.

Các trưởng lão xôn xao nhìn về vị tộc trưởng đang nhắm mắt lim dim trên chiếc ghế lớn giữa đại điện. Một lúc sau mới thấy lão nhân gia nhướng mắt, mở lời. Nhưng câu đầu tiên thốt ra là cho tất cả bọn họ ra ngoài, chỉ để lại mỗi Lãnh Nguyệt trong bộ dáng hoá trang tự cho là xuất quỷ nhập thần, không ai phát hiện.

Nhìn cánh cửa đại điện nặng nề đóng lại. Vị tộc trưởng đưa ánh mắt có sức xuyên thấu cao độ, quét lên thân ảnh tên tộc nhân nhàn nhả đứng trong sảnh, thẳng tắp bóng lưng. Giọng ông ấy trầm trầm:

- Ngươi, thật ra là ai?

- Tộc trưởng, ta chỉ là một tộc nhân bình thường của Hùng tộc a.

Lãnh đại gia giả hồ đồ trả lời.

- Đừng hí lộng ta. Tuy ta đã già, nhưng đầu óc cũng không phải phế vật. Toàn bộ Hùng tộc này, không một ai biết chuyện về Hạc tử. Loài yêu thú này đã biến mất theo dòng lịch sử mấy vạn năm. Ngươi chắc chắn thân phận không tầm thường. Ta quan tâm nhất lúc này, đó là Ngươi đến Hùng tộc ta nhằm mục đích gì? Tại sao không trực tiếp dùng chân diện thật mà phải giả đồ, hoá trang như vậy?

Lãnh Nguyệt buông xuống vẻ cà lơ phớt phơ khi này. Ánh mắt cũng trở nên sắc bén, nghiêm nghị. Dịch chuyển các khớp xương, cơ thịt trong thân thể, chẳng mất chút, một dung nhan yêu nghiệt nam tử đã xuất hiện trước mắt vị tộc trưởng già.

Tộc trưởng ngỡ ngàng bởi sự biến hoá của thân ảnh đối phương. Hồi sau, ông đứng lên, giơ tay ra làm một tư thế mời. Rồi ông đi trước dẫn đường, họ tiến sâu vào lòng đất bên trong đại điện.

Khi cánh cửa thạch động của mật thất được mở ra. Lãnh Nguyệt công tử che giấu đề phòng, theo vị lão nhân Hùng tộc bước vào bên trong. Vừa nhìn thấy những bức tranh treo trên bốn phía vách tường, một cảm giác ngạc nhiên lập tức dâng lên không thể nào ngừng lại.

Đó là chân dung Hoan hi thần cùng thập nhị đại tướng của hai vạn năm trước. Trên chiếc bàn độc nhất giữa căn phòng còn có một cuộn da yêu thú được luyện chế thành di chỉ tổ tiên, cạnh bên là một quyển sách thật dày. Lãnh Nguyệt nhìn thấy trên bìa sách bốn chữ vàng rực: Huyền Thiên kỳ sử.

Tộc trưởng dùng chân trước chân dung rất giống vị nam tử trước mặt. Sau, lão quay lại, cung kính vòng tay, khom người thật sâu trước mặt Lãnh đại gia:

- Tộc trưởng Hùng tộc đời thứ 20. Bái kiến Nguyệt tướng quân.

Lãnh Nguyệt ra hiệu cho lão đứng dậy. Sau mới dịch chuyển một vòng, quan sát các bức chân dung. Hồi ức của hắn đang trở về với cuộc đại chiến của Thần hơn hai vạn năm về trước.

Tộc trưởng im lặng chờ đợi, ngay cả tiếng thở mạnh cũng không dám phát ra.

Thời gian cứ thế trôi đi. Thật lâu sau, tiếng nói thanh lãnh của Nguyệt phu nhân mới nhàn nhả cất lên, phá vỡ bầu không khí chẳng chút tự nhiên giữa hai người hiện tại.

- Hoá ra, đây chính là nội tình thật sự của Hùng tộc tại Huyền Thiên đại lục. Xem ra, Yêu thần chọn ra tay với Hùng tộc cũng không phải sự ngẫu nhiên mà là có mục đích rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tin tức linh dược

Nghe được lời nói của Nguyệt tướng quân, vị Tộc trưởng bộ tộc thú nhân cúi đầu, cười khò.

- Lão thân cũng thấy tình trạng tương tự từng xuất hiện mấy vạn năm trước trong quyển Huyền Thiên kỳ sử này. Chỉ là trong sách cũng nhắc qua, toàn bộ Hạc tử đã biến mất dưới thân hoá của Kim hộ vệ dưới tướng Hoan Hi thần. Hơn nữa, mảnh thiên địa này cũng tách ra lâu như thế, khó có thể để bọn chúng xuất hiện ở đây.

Ngàn tường, vạn tường cũng khó tường điều đó lại là sự thật. Hơn nữa, lão cũng đang lo lắng, nếu như đúng thật là Hạc Tử, chúng ta không có thần hoá Phụng Hoàng, cũng khó mà diệt chúng tận gốc, chỉ sợ đến đêm trăng sáng, cả đám lại sinh ra.

Haiz...

Một hồi nói ra tâm sự trong lòng, lão tộc trưởng lải lải nửa buổi tiếng thở dài. Tinh thần uể oải, không dám mơ tưởng chuyện xa xôi. Nhưng khi ánh mắt già nua dừng lại trên thân ảnh màu tím, tuyệt sắc dung nhan. Mắt lão bỗng loé tinh quang. Nguyệt phu nhân đã trở lại, biết đâu, Thần Phụng cũng đã được giải toả phong ấn, chuyển thế của Hoan Hi thần cũng xuất hiện trên đại lục Huyền Thiên. Đúng, đúng là khả năng này rất có thể xảy ra. Vậy thì Hùng sư bộ tộc được cứu rồi.

Nghĩ tới điều này, cảm xúc của lão nhân gia biến chuyển thật nhanh. Ánh mắt mệt mỏi ngay tức thời linh hoạt, lập loè hi vọng. Lão lần la đặt câu hỏi cho Nguyệt tướng quân.

Lãnh đại gia nhìn thật sâu vị tộc trưởng thú nhân, sau một khiêu mi, cười như không mà nói:

- Lão tộc trưởng biết quá nhiều đấy chứ. Quyển sách này đúng là bảo vật à nha.

.....

Lãnh Nguyệt công tử vào lão tộc trưởng Hùng tộc bàn bạc hồi lâu. Sau, cả hai mới lui trở ra, trở về đại điện.

Một người tiếp tục ngự trên ghế cao, đại diện cho vị trí người đứng đầu Hùng tộc, người thì tiếp tục biến hình, cải trang thành một tên đội viên thấp bé của đội tuần tra.

Lãnh Nguyệt dùng truyền tin thạch báo lại sự việc ở đây cho đám người Hiểu My và Kim Phụng. Chẳng bao lâu thì hẳn nhận được hồi âm. Bọn họ sẽ nhanh chóng giải quyết sự vụ dở dang rồi lập tức chạy đến Hùng thành. Muốn tiêu diệt đám Hạt tử này, không phải chỉ cần thần hoá Phụng Hoàng, trận pháp của Lữ Tuấn cũng là một trong các điều kiện then chốt nhất. Dùng trận pháp để tập trung toàn bộ bọn Hạt Tử lại, buộc chúng hiện hình, sau đó dùng thần hoá của Kim Phụng, một ngọn quét ngang. Không tin là không diệt được.

Tộc trưởng được sự chỉ đạo của Nguyệt phu nhân, liền ban ra mệnh lệnh, tập trung tất cả các thi thể nạn nhân tại một khu vực trống trải, xung quanh đặt rất nhiều Khu độc thảo và Trục tà Thảo để đề phòng. Bản thân tộc nhân cũng dùng hai loại thảo dược này ép thành nước, thoa khắp toàn thân. Bọn Hạt tử rất ghét mùi vị và dược tính của chúng. Do đó, họ có thể tạm thời bảo vệ được sinh mạng của mình. Đây là kinh nghiệm kiếp trước. Lãnh Nguyệt vừa nói tên hai loại thảo dược ra. Chỉ trong thời gian một ngày, Hùng tộc đã gom được cả một ngọn núi to. Quả nhiên, khi đứng trước vấn đề sống còn, năng lực con người được nâng lên đáng kể.

.....

Trong lúc toàn bộ khu vực phía Đông của bờ Bắc đang trong tình trạng hết sức khẩn trương thì đoàn người của Hiểu My đã thu thập xong hang ổ của bọn Ma Viên, mang theo toàn bộ tù nhân và chiến lợi phẩm một đường quay trở lại.

Hiểu My không muốn can thiệp quá sâu vào chuyện nội bộ gia tộc của Hùng A Đại. Cô quăng tất cả ra sau đầu để bọn họ tự sắp xếp, tính toán. Bản thân nhân nhả dạo chơi, sẵn dịp điều tra một ít tin tức trọng yếu theo nhiệm vụ đặt ra trong hành trình Bắc tiến.

Đang lúc lẩn quẩn dạo quanh một vòng lãnh địa của Hắc Viên tộc thì truyền tin thạch trong không gian giới chỉ nhấp nháy, sáng lên. Hiểu My vội lấy ra xem thì bất ngờ nghe được thanh âm của Lãnh Nguyệt.

- Yêu Thần phái yêu thú Hạt tử tấn công Hùng tộc. Tình hình nguy cấp. Mau chóng hỗ trợ.

Thần sắc Hiểu My thoáng cái nghiêm trọng hẳn lên. Cô vội vã vận khinh công, quay trở về Nghị sự đường, gặp bọn Lữ Tuấn, Lạc Vô Trần bàn bạc.

Hai đệ tử Nhị Thần Sơn cũng đã nhận được tin và hạ lệnh cho các huynh đệ Trần Đại Uy chuẩn bị xuất phát. Hiểu My vừa đến, họ lập tức đưa ra kế hoạch. Sau, cả ba đến gặp tộc trưởng, nói tiếng cáo từ.

Tộc trưởng Hắc Viên tộc cũng rất ngạc nhiên. Tộc nhân Hùng tộc tuy không đông như bộ tộc của ông, nhưng chiến lực và thổ thuộc tính của họ lại vô cùng xuất sắc, khiến các tộc khác phải e dè, nể trọng.

Ấy vậy mà hôm nay lại gặp hoạ lớn, đe dọa tồn vong. Đúng là thế sự khó lường.

Tộc trưởng mới vừa lên tiếng, muốn cho tộc nhân của mình theo chân Hiểu My đến đó trợ giúp thì Lạc Vô Trần đã cản ngăn. Hắc Viên tộc vừa trải qua ác chiến, cần thời gian để tổ chức, phục hưng. Hơn nữa, chuyện này lại hết sức hiểm nguy, càng đông người, càng khó lòng chu toàn, bảo vệ.

Tộc Trưởng ngắt lại, họ nói cũng không sai. Lần này Hắc Viên tộc nguyên khí đại thương, cần có thật nhiều thời gian để phục hồi, chữa trị. Lão trầm ngâm một hồi, sau ngẩng đầu lên, nhìn đám người Hiểu My, lên tiếng hỏi:

- Nghe nói mọi người muốn tìm kiếm tung tích của Chân Long tinh huyết và Hộ Tâm hoa? Ta có biện pháp có thể hỗ trợ.

- Thật sao? Đòi mất Hiểu My ngay lúc ấy sáng lên, nhìn lão nhân trước mặt ngập tràn hi vọng.

Sau, lão tộc trưởng mời ba người Hiểu My theo lão đến thạch động phía sau nghĩa địa có tinh cầu tiên tri. Lẽ ra đây là bí mật bộ tộc, không thể tiết lộ cho người ngoài. Nhưng Thần nữ đã che chở và bảo vệ cho bọn họ. Không cần phải hoài nghi, phòng bị.

Nhìn Lão tộc trưởng đứng trước tế đàn, hai tay cử động liên hồi, miệng lầm bầm một chuỗi những âm thanh khó hiểu, Lạc Vô Trần và Lữ Tuấn mở to mắt ngạc nhiên.

Sau đó, trước sự chứng kiến của bọn họ. Tinh cầu sáng lên, các tinh thạch một lần nữa bay ra khỏi mái vòm và bốn bề thạch động. Trong không khí một hàng chữ vàng rực hình thành:

“Giao nhân tộc, hội chân long. Linh tộc Hộ hoa tâm hữu”.

- Thần kỳ, quả thần kỳ rồi.

Hiếu My mừng rỡ hét lên. Sau khi nhìn thấy dòng chữ màu vàng biến mất, các tinh thạch trở lại vị trí ban đầu, cô bỗng nhiên nghĩ đến việc nhờ lão tộc trưởng hỏi dò tin tức của phụ thân cùng Thất Vỹ Thiên Hồ cho Trường An đệ đệ.

Lão tộc trưởng nhiệt tình đáp ứng. Tuy nhiên, lần này, tinh cầu không những không sáng lên mà lão tộc trưởng còn bị phản thế, miệng phun máu, chân lão đảo ra sau.

Lạc Vô Trần đứng cạnh đó đỡ lấy lão nhân gia ngồi xuống điều tức nghỉ ngơi. Một lát sau, giọng tộc trưởng mang theo suy yếu vang lên:

- E là họ không ở Huyền Thiên đại lục. Tinh cầu tiên tri chỉ có thể cảm ứng vạn vạn trong mảnh thiên địa này.

Hiếu My nghe vậy, rồi rít cảm ơn. Bản thân vô cùng áy náy khi thấy tộc trưởng Hắc Viên vì chuyện của cô mà bị nội thương. Nhưng dù sao, có được tung tích của linh dược cho Thái sư huynh, lại cứu được tộc nhân của Hùng A Đại. Chuyển đi đến Hắc Viên tộc tương đối thành công. Cô thấy nhẹ cả người.

Rời khỏi thạch động không lâu. Trần Hiếu My cùng hai vị sư huynh, mang theo binh đoàn Thần Võ vội vã lên đường. Hùng A Đại ngay từ đầu đã nhận làm người dẫn đường của họ, vì thế cũng dặn dò thân nhân đám ba câu rồi hí hửng chạy theo.

Nhìn Hắc Viên tộc lãnh địa càng lúc càng xa, Hùng đại ca nhà ta cũng thấy lòng dâng lên chút bịn rịn. Nhưng không sao, hấn tự an ủi, chỉ ít hôm rồi hấn lại trở về.

-

Một đường bốn ba, vất vả, mấy mươi người đều dốc hết khả năng khinh công, lướt gió mà đi. Năm ngày sau, đoàn người của Trần Hiếu My đã an toàn đến được Hùng Thành.

Trên đường đến đây, thông qua Truyền tin thạch, tất cả đều biết cách sử dụng Khu độc thảo, Trục tà thảo để bảo vệ bản thân. Toàn hành quân trong rừng, muốn tìm thảo dược chẳng chút khó khăn, chỉ là ai nấy mặt mày hốc hác, xác xơ vì thời gian dài mất ngủ.

Lãnh Nguyệt mang theo lão tộc trưởng cùng các trưởng lão Hùng tộc, mở rộng cổng thành đón tiếp đội quân cứu viện.

Nhìn thấy xa xa nhiều thân ảnh đạp gió cưỡi mây, ào ào phóng tới, các vị trưởng lão đi theo vừa mừng, vừa sợ hãi oán than.

- Haiz, ai nói thủ nhân hùng mạnh, nhân loại bây giờ cũng ưu tú, lợi hại phi thường.

Binh đoàn Thần Võ vừa đáp xuống mặt đất đã nhanh chóng vào đội hình, thẳng tắp bóng lưng đứng sau Hiếu My. Tính kỷ luật làm các tộc nhân Hùng Tộc thêm lần nữa thật lòng nể phục.

Lão tộc trưởng nhanh chóng bước lên, đa tạ Trần Hiếu My và các huynh đệ của cô đến đây hỗ trợ. Cô chỉ khách khí mỉm cười. Phần giao tiếp đã có các sư huynh Lạc Vô Trần cùng Lữ Tuấn. Mỗi nữ cứ an tâm đứng đó nghe rằng. Đang phân vân vì không thấy dung nhan tuyệt sắc của Lãnh đại gia, cánh tay của cô đã bị một thủ nhân lay nhẹ.

Máu dê phòng nhanh chóng nổi dậy, vừa tính giờ quyền đâm vào mặt tên tộc nhân có tình gây sự thì đã nghe hấn cất tiếng, giọng nói quen thuộc nam tính vang lên:

- Là ta.

Mỗi nữ nghe vậy, ngo ngắc không tin vào mắt mình. Trời ạ, tên nam tử đen đúa, miệng rộng môi dày trước mặt lại là đệ nhất mỹ nam trong thập nhị phụ thân sao? Ha ha. Không ngờ Lãnh đại ca cũng có lúc hoá trang kinh dị đến thế này. Bội phục, bội phục a.

Tộc trưởng mời mọi người tiến vào trong, hướng về cung điện lớn ở trung tâm toà thành Hùng Tộc.

Nhìn không khí lạnh lẽo, tang thương trải khắp phổ phương, Lạc Vô Trần nhũn nhủn. Không ngờ, tình hình nơi này lại hiểm nguy như thế. Cũng may Lãnh chương môn xuất hiện kịp thời. Chứ nếu không, không đợi bao lâu, nơi này đã biến thành một toà thành chết, không có sinh mạng sống nào có thể thoát ra.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Diệt Hạng tử

Sau khi an bài chỗ dừng chân cho các huynh đệ Thần Võ binh đoàn, Tộc trưởng mời Hiểu My, Hùng A Đại cùng hai người Lạc Vô Trần, Lữ Tuấn cùng tiến đến đại điện để thương thảo chuyện diệt yêu thú, cứu Hùng sư bộ tộc.

Đoàn người vừa bước vào trong thì từ bên ngoài, một tên tộc nhân của Hùng tộc hối hả chạy vô. Hắn khom người trước mặt Tộc trưởng và các vị khách nhân, miệng oang oang thông báo:

- Thưa tộc trưởng, bên ngoài có hai người, một nữ một nam, tự xưng là Kim Phượng cùng Trần Trường An cầu kiến.

Tộc trưởng nhìn sang Nguyệt tướng quân đã khôi phục hình dáng ban đầu. Thấy Lãnh gia khẽ gật, lão lập tức ra lệnh cho tên tộc nhân báo tin dẫn đường, theo hắn ra ngoài đón tiếp hai vị khách trọng yếu vừa đến sau.

Hiệu My và các vị nam tử đồng hành với cô vừa an vị trên ghế, chưa kịp uống hết chung trà, đã thấy lão tộc trưởng lảng xảng trở lại. Phía sau là hai bóng dáng quen thuộc. Cô nhanh chóng đứng dậy, giọng ôn nhu khắp khỏi vui mừng.

- Đệ đệ, Kim Phượng tỷ, Tiểu Bạch. Ba người đã trở lại rồi, mọi chuyện tốt đẹp không?

Kim hộ vệ cười mỉm gật đầu. Trường An thì rạng rỡ tiến tới cạnh Hiểu My. Đôi mắt tím lấp lánh như bảo thạch. Hắn chưa kịp nói thì Ngân Nguyệt Xà từ trên mái tóc bạch kim đã phóng ra, hoá thành một bạch xà to lớn, uy vũ, đang đưa cái đầu tam giác, khàn tiếng tự hào:

- Ha ha. Có ta hỗ trợ thì mọi chuyện sao lại không tốt đẹp được. Tiểu Bạch ta là vô địch nha.

Nhìn một phòng rộn rã tiếng cười, người người đều tự nhiên, thân thiết. Lão tộc trưởng Hùng tộc chỉ an tĩnh đứng đó đợi chờ. Vừa thấy thời cơ tới thì lão lập tức vọt lên. Cung kính khom người chào hỏi:

- Tộc trưởng Hùng Tộc đời thứ hai mươi, xin bái kiến Hoan Hi thần, Lữ tướng quân, Lạc tướng quân, Kim hộ vệ, Ngân Hộ vệ cùng Trần công tử.

Hiệu My hắc hắc mỉm cười, nâng lão thẳng dậy. Kim Phượng cùng Trường An thì trăm năm phong thái vẫn hờ hững, lạnh lùng.

Hội nghị cao tầng tại Hùng tộc như vậy diễn ra. Yêu thần tại Thiên Huyền Vũ không thể nào ngờ được, đoàn quân Hạng Tử mà bà ta vất vả lắm mới phục sinh lại sắp sửa biến mất khỏi thế gian. Tuy chúng chỉ là đám yêu thú thấp hèn, tuy nhiên, nếu biết lợi dụng tốt sẽ là một đòn trí mạng giáng mạnh vào toàn bộ Huyền Thiên đại lục. Bà ta còn đang ảo tưởng, giả như Hoan Hi thần không kịp chuyển kiếp đầu thai hoặc đầu thai nhưng không kịp phục hồi trí nhớ thì đã nhanh chóng bị hấp khô. Ha ha. Bộ dáng khi chết đó, không biết đến độ nào hoảng sợ.

Chỉ nghĩ thôi, ả ta cũng thấy vui sướng tột cùng.

Dưới kế hoạch chi tiết, cụ thể của Lãnh Nguyệt cùng Lạc Vô Trần. Toàn bộ Hùng Thành mỗi phút mỗi giây đều như đang chạy đua với thời gian. Họ phải diệt sát được Hạng vương và quân đội của nó trước khi thiêu đốt toàn bộ thi thể nạn nhân để tránh đánh rần động cỏ.

Lữ Tuấn tập trung tinh hạch và tinh thạch để chế tạo trận pháp ở khắp nơi. Trận pháp phong toả, trận pháp phòng ngự, trận pháp giam cầm... Chỉ cần nhìn lượng tài nguyên đầu tư vào, người không hiểu biết như Hiểu My cũng thấy nó thật phân hiểm nguy, lợi hại.

Sau nhiều ngày tất bật, cuối cùng, mọi thứ cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Thời gian chậm rãi qua đi.

Đến lúc tưởng chừng bọn Hạng Tử hoàn toàn biến mất khỏi thế gian thì cách ngày trăng tròn ba hôm, trận pháp mà nhị sư huynh bố trí tại khu vực phía Đông Hùng Thành do Hồ Phi Tiểu canh giữ xuất hiện dị động. Hạng vội vã móc tinh thạch truyền tin cho mọi người.

Lúc này, Lãnh Nguyệt cùng Lạc Vô Trần, Hùng A Đại cũng đang hướng tới khu vực phía tây. Trận pháp phía đó cũng rung lên, vậy bọn Hạng Tử bên trong, vậy vùng thế nào cũng không thể thoát ra. Bọn chúng ẩn hình nên thứ mà bọn người Lãnh gia nhìn thấy chỉ là một hồi không gian méo mó, bạo động.

Hiệu My cùng Lữ Tuấn, Trường An nghe được tiếng gọi của Hồ ca, nhanh chóng đuổi đến nơi. Nhìn không gian biến ảo phía trước. Nhị sư huynh nhếch mép mỉm cười.

- Lữ yêu thú ghóm ghết các nguoi, đừng tưởng tượng hình là ta không thể làm gì được.

Nhị sư huynh điều chỉnh một chút các mắt trận bố trí trước đây. Không gian bên trong trận pháp xuất hiện một dòng nước lớn màu đen, càng lúc càng

đang cao, đang cao, đang cao mãi. Đây chính là thuốc nhuộm chuyên dụng để đối phó với đám yêu thú biến dị này.

Một khắc sau, dòng nước rút đi. Tất cả mọi người mở to mắt, kinh ngạc nhìn hình ảnh xuất hiện tại trận pháp bên trong. Một đàn sinh vật hơn ngàn con, thân hình tròn lẳn to như hòn bi cái với chiếc vòi dài ẩn hiện, không phân biệt đâu là thân, đâu là đầu.

- Oh my god. - Hiểu My không nhận được, câu nói quen thuộc kiếp trước từ miệng thốt ra. – đám ve chó này cũng kinh khủng quá đi a!

Trương An nhìn sang cô, khoé miệng run run. Ặc. Ve chó. So sánh này hơi khắp khiêng thì phải.

Nhìn đám Hạc tử bị vây nhốt tại quả cầu lớn bên trong, Lữ Tuấn lặng thầm truyền âm cho Hiểu My, nói ra kế hoạch đã lên chu đáo.

- Hiểu My, tiếp theo huynh sẽ mở một lối vào. Muội từ bên ngoài, dùng Như Ý côn đưa thần hoả Phượng Hoàng vào bên trong, chúng ta lần này là diệt ba ba trong rọ.

- Muội hiểu. Hiểu My tự tin gật đầu. Trước đó, Như Ý côn chỉ mang theo hoả thuộc tính của Hoả Kỳ lân. Nhưng kể từ lúc Kim Phượng xuất hiện, cô đã không ngừng luyện tập để kết hợp Thiên Long thập nhất thức với thần hoả Phượng Hoàng. Mặc dù lúc đầu còn nhiều khó khăn. Nhưng càng về sau thì càng dễ dàng, thuận lợi.

Có điều, thần hoả vốn không phải của cô. Mỗi lần xin được một ít từ Kim hộ vệ, mỗi nữ nhân chỉ có thể sử dụng vài lần. Sau đó lại tiếp tục đi xin. Nhiều lúc cô có cảm giác tương tự như điện thoại di động, phải sạc pin mới sử dụng được. Ha ha. Đúng là thứ không thuộc về mình thì không thể cưỡng cầu mà.

Mọi chuyện tiếp theo diễn ra như đúng kế hoạch của Nhị sư huynh. Đám Hạc tử bị nhốt trong trận pháp, vùng vẫy, gào thét muốn thoát ra. Nhưng cuối cùng, một chiêu Thiên long cửu khúc của Trần Hiểu My mang theo thần hoả quét qua từng góc, từng điểm nhỏ của toàn bộ đại trận.

Đám Hạc tử nhanh chóng bị thiêu thành tro tàn.

Phía bên kia, Lạc Vô Trần cùng Lãnh nguyệt chiếu theo kế hoạch đã đề ra, cũng một hồi điều chỉnh mất trận, nhuộm đen bọn Hạc tử rồi chơi trò thiêu sống ba ba trong rọ.

Lãnh Nguyệt có ký ức kiếp trước, dễ dàng vay mượn được thần hoả từ vị mỹ nữ áo vàng luôn hồ hững như mọi thứ chẳng đáng quan tâm.

Toàn bộ trận chiến bên đây không tốn tới hai khắc thời gian. Nhìn đàn Hạc tử nghìn con tan thành tro bụi. Lạc Vô Trần ánh mắt đăm chiêu, cau mày suy nghĩ.

Cả phía hắc và Hiểu My đều không thấy bóng dáng của Hạc vương. Xem ra, đây là kế hoạch dương đông kích tay của con ma đầu yêu thú này rồi.

.....

Đúng như suy nghĩ của Lạc sư huynh. Hạc Vương sau nhiều ngày đói khát bởi tộc nhân toà thành này ai ai cũng nồng nặc mùi thảo dược đuối xua mà chủng loài của chúng xem là tử địch. Bỗng dưng hắc thấy một nhóm nhân loại xuất hiện tại cung điện tộc trưởng tộc Hùng Sư, lập tức cảnh giác, ra lệnh cho binh đoàn Hạc tử đứng yên bất động.

Nhưng mắt thấy thời gian trăng tròn càng lúc càng đến gần, toàn bộ Hùng Thành lại lo là cảnh giác, không khí hoà hoãn chứ không còn tiếp tục căng như dây đàn thì Hạc Vương liền cho đám Hạc tử con quỷ nhiều một số địa phương. Bản thân nó sẽ trực tiếp tấn công vào khu vực chứa xác của nạn nhân cả tháng qua bị giết hại. Mấy trăm triệu trứng Hạc Tử. Không thể cứ thế bị mất đi dễ dàng.

Hạc vương tự cho là mình thông minh. Nhưng nó lại quên mất một điều, trí tuệ của linh thú sao có thể so bì cùng nhân loại. Huống chi đối mặt với nó lần này không phải phạm phu tục tử bình thường mà là đoàn người của Hoan Hi thần chuyển thể đầu thai với sức mạnh tổng hợp vô cùng to lớn và kế sách chu toàn, hoàn mỹ.

Tự cho là thông minh. Chính vì vậy mà Hạc Vương lúc này mới đối mặt với hai thần thú đáng sợ nhất của đại lục Huyền Thiên: Kim Phượng cùng Ngân Nguyệt Xà hộ vệ.

Từ lúc phát hiện bản thân rơi vào trận pháp, bị mực siêu phẩm nhuộm cả thân hình lo lớn của bản thân, Hạc Vương đã có thể đoán ra kết cục của nó chẳng thể nào tốt đẹp.

Nhìn thân ảnh to lớn, đen thui lông lá to bằng một ngôi nhà đang vùng vẫy, loay hoay phá vỡ Trận pháp để lao ra, Kim Phượng nhếch mép lên tiếng.

- Đây là siêu trận pháp dùng để đối phó với người. Muốn ra ngoài sao? Nào dễ đến như vậy.

Nói rồi, cả Kim Phượng và Ngân Nguyệt Xà hoá thân về bản thể. Một lỗ thủng trên võ trận được mở ra, vừa kịp lúc với thần hoả phượng hoàng ùn ùn rót trở vào.

Hạc Vương hoảng hốt nhưng chẳng thể nào tránh được. Nó thét gào đau đớn, lăn lộn trước mặt hai thần thú, cách một lớp vách không gian.

Một khắc sau, toàn bộ điểm đen lớn nhỏ trong trận pháp đều bị thần hoả thiêu. Hạc Vương ngoan cố chống cự, đến cuối cùng cũng không trách khỏi tình hạc cùng thân thể hoá tro. Hình thần câu diệt.

Nhìn theo quả cầu lửa sáng rực, Tiểu Bạch đại nhân tiếc nuối thờ dài:

- Đáng tiếc a. Nếu có được thuộc tính của Hạng Vương thì hay biết mấy. Thật là phí phạm của trời mà.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Tin tức phu phụ Trần Chí

Thần hoả Phượng Hoàng cháy suốt ba ngày ba đêm. Trận pháp khắp nơi phủ vây toàn bộ Hùng Thành, chốc chốc lại rung lên, dao động cực kì lợi hại.

Dưới sự trợ giúp của nhóm người Hiểu My, trước khi trăng tròn, toàn bộ Hạng Tử và trứng của chúng trong thi thể nạn nhân đều bị diệt sạch. Hùng tộc cuối cùng cũng thoát khỏi hoạ diệt tộc, lão tộc trưởng thở ra một hơi thật dài.

Lau đi giọt nước mắt mừng vui lăn trên má, lão thật sâu khom người, cảm tạ đội quân cứu viện. Sau, lão vội vã chạy đôn chạy đáo khắp nơi, chỉ huy tộc nhân thu dọn, sắp xếp lại mọi thứ. Cuộc sống bình yên của họ lần nữa lại được bắt đầu.

Mượn một căn phòng rộng lớn của bộ tộc thú nhân. Dân lãnh đạo cấp cao lại tiến hành tụ họp.

Hiểu My sinh động kể lại mọi chuyện từ lúc đến thăm bộ tộc Hắc Viên. Tiếp theo là Trường An báo cáo kết quả sau một chuyến trở về Hồ Tộc. Chuyện ở nơi này mọi người đều cũng đã biết. Vì thế, cuối cùng là Kim Phượng nói về kết quả điều tra ở bộ tộc Phi Ưng.

Trong đoàn người tiến về bờ bắc lần này. Kim Phượng có thể nói là người lợi hại nhất. Đến bộ tộc Hắc ưng là một nhiệm vụ quá đơn giản với cô.

Bộ tộc Phi Ưng nằm ở phía Bắc của Bờ Bắc Huyền Hải, trên một dãy núi trùng điệp, cao vút chạm vào mây. Địa thế hiểm trở, khó khăn. Chỉ có tộc nhân Phi ưng tộc mới có thể dàng xuống lên, đi lại.

Tộc trưởng Phi Ưng Tộc là Bá Lỗ. Là một kẻ khôn ngoan, xảo thủ đoạn. Điều may mắn nhất, lòng dạ người này không đến nỗi gian xảo, nửa chính, nửa tà. Nhưng đối diện với Thần Phượng viên cổ, hẳn chỉ có thể cúi đầu ngoan ngoãn, liu riu như một chú chó con.

Lúc đôi mắt màu vàng của Kim Phượng trừng lên, Bá Lỗ sợ run, có bao nhiêu vốn liếng cũng chẳng hề giấu diếm. Kim Phượng hỏi hẳn một tộc nhân tên Chu Khiếu. Hắn lập tức hạ lệnh, toàn tộc điều tra.

Một canh giờ sau, toàn bộ tư liệu về Chu Khiếu đã được mang ra, bày lên trước mắt lão tổ tông xinh đẹp.

Nói tới Chu Khiếu, đây cũng là một kẻ điên của bộ tộc. Người Phi Ưng tộc được cử đến bờ Nam thi hành nhiệm vụ, đa số đều là thiên tài. Chỉ có tên Chu Khiếu này là dùng thủ đoạn, tự mình đi.

Không biết làm thế nào, Hắc (CK) khiến cho người có tên trong danh sách được đề cử trước lúc xuất phát thành linh ngã bệnh. Đã vậy, còn không ngớt miệng giới thiệu Chu Khiếu cho các trưởng lão phụ trách, được họ đồng ý cho đi thay.

Sau này, đến được Hư Không thành rồi. Thỉnh thoảng, tin tức truyền về, nói Chu Khiếu không phải là sư tầm tài liệu, kiến thức bỏ ích để xây dựng, phát triển Phi Ưng tộc. Ngược lại, hẳn học thật nhiều thói xấu, trầm mê nữ sắc, bạo hành nhân sủng...

Điều này khiến cho cao tầng của bộ tộc hết sức nhức đầu. Nhiều lần hạ lệnh, yêu cầu hắn lập tức trở lại.

Nhưng khoảng cách giữa hai bờ Nam Bắc quá xa xôi. Mệnh lệnh ban ra lại tựa như muối bỏ biển. Biến mất không thấy tăm hơi. Về sau, các tộc nhân khác bên phía đó truyền tin cho hay. Chu Khiếu cố tình lơ đi mệnh lệnh. Tiếp tục sa đoạ, thậm chí, kết giao với những kẻ thần bí, hành động càng lúc càng ngược lại với hai chữ quang minh.

Nghe nói hắn vi phạm nội quy thành Hư Không, lại thêm ngược đãi nhân sủng một cách bạo tàn nên bị thành chủ trục xuất, phải mang theo một ít tài sản về lại cố hương.

Vấn đề đáng nói, tài sản hắn mang theo, ngoài vàng bạc, đan dược, bảo khí còn có hơn mười nhân sủng. Tất cả đều là thiếu niên, nam nữ đều giống nhau, tư sắc mỹ mạo.

Hành trình bay qua Huyền Hải, hắn gặp phải bão lớn mưa to, mười nhân sủng này, số thì lọt xuống biển khơi, số thì lạc trong những đám vân vụ tình cờ xuất hiện. Bản thân Chu Khiếu hoá thành bản thể, hết sức vất vả mới có thể thuận lợi vượt qua. Tuy nhiên, chưa kịp nhẹ nhõm thờ phào thì bị địch nhân đuổi đến. Giao chiến một hồi thảm bại, mệnh mất hồn tan. Đúng là quả báo.

- Dịch nhân giao chiến với hấn cuối cùng có phải là một cặp nam nữ nhân loại, tên gọi Trần Chí hay không?

Kim Phụng nâng mắt, hững hờ lên tiếng.

- Dạ, một tộc nhân khác lúc bay ngang Huyền Hải, tình cờ chứng kiến chuyện này. Chỉ là Chu Khiếu và hấn vốn có hiềm khích từ lâu nên hấn bâng quan, chẳng thèm ra tay trợ giúp.

Tên đó cho biết, kẻ địch của Chu Khiếu đúng là một cặp nam nữ nhân loại. Tên gọi là gì không biết, nhưng mà vũ khí nam tử sử dụng là một thanh côn dài hơn hai thước, chiêu thức rất lợi hại. Nghe như Thiên long hay Thanh long gì đó.... Mỗi lần đánh ra là sấm sét, lôi điện rợp trời, bốn phía bùng lên lửa đỏ. Tên tộc nhân quan sát từ một chỗ rất xa mà lông dựng đứng, mồ hôi lạnh ướt hết cả người.

- Kết quả hai người đó thế nào?

- Dạ. Sau khi Chu Khiếu chết, đôi phu phụ đó chủ động đi vào đám vân vụ rồi cũng biến mất. Trước lúc bước vào, người phụ nữ có vẻ rất xúc động, vui mừng. Điều này khiến cho tộc nhân chứng kiến cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Bá Lỗi mang hết sự tinh nhất nhất khai báo. Kim Phụng gật gật đầu.

Tiếp theo lại hỏi về chuyện của Chân long tinh huyết, Hộ tâm hoa cùng Thất Vỹ Thiên Hồ. Hi vọng tên tộc trưởng Phi Ưng này có thể cung cấp chút thông tin hữu dụng.

Bá Lỗi thật tình không biết chuyện Hồ tộc. Đó là bộ tộc khép kín, vô cùng bí ẩn, không hề giao du với ngoại giới, thế nhân. Còn về Chân Long tinh huyết cùng Hộ Tâm hoa, trước đây từng nghe đề cập qua. Nghe nói đây là linh dược có thể khởi tử hồi sinh, ngàn vạn khó cầu. Có điều, nếu tộc nào đoạt được, họ cho người canh giữ kỹ còn không kịp, lấy đâu chia sẻ với người ngoài.

Nhưng nếu muốn tìm. Có thể đến Giao nhân tộc một phen. Nghe nói tộc này có nguồn gốc sâu xa với long tộc. Biết đâu chính họ sở hữu nó cũng không chừng.

Bá Lỗi thật thà nói suốt một hồi nhưng ánh mắt không hề rời khỏi thân ảnh áo vàng trước mặt. Mỗi cái nhú mày của nữ nhân này đều khiến tim hấn rút ra. Không phải hấn nhất gan, chỉ bởi Phụng Hoàng là chúa tể của những loài có cánh nha.

Kim Phụng nghe tên tộc trưởng tộc Phi Ưng thao thao bất tuyệt một hồi. Sau đó không nói không rằng, lắt người biến mất. Cô không vội vã trở về mà dạo một vòng khắp khu vực phía bắc. Biết đâu, có thể phát hiện dấu hiệu khả nghi. Tay chân của Yêu thần đã có mặt tại đại lục Huyền Thiên, biết đâu cũng nhắm tới tộc nhân hùng mạnh, chúa tể bầu trời này.

.....

Sau một hồi phân tích tình hình. Hiện tại, đám người của Trần Hiểu My có thể đưa ra những kết luận như sau:

Thứ nhất. Chân long tinh huyết đang thuộc về Giao nhân tộc. Hộ Tâm hoa thì đã xuất hiện tại Linh tộc.

Thứ hai: Thất Vỹ Thiên Hồ, phụ thân của Trần Trường An đã rất có khả năng đang bị giam tại Địa Ngục Thâm Uyên. Muốn đến chỗ này, phải vượt qua cánh cổng địa ngục tại tận cùng Ma Lâm sơn mạch.

Thứ ba: Phu phụ Trần Chí – song thân của Hiểu My kiếp này đang lạc vào một không gian kì bí nào đó trong Vân Vụ xuất hiện trên biển Huyền Hải. Hi vọng họ vẫn bình an cho đến tận lúc này.

Thứ tư: Tay chân của Yêu Thần tại Bờ Bắc, hiện giờ có thể xác định ngoài Ma Viên chính là bọn Hạt Tử gây sóng gió ở Hùng Thành vừa xong.

Cả đám người bàn bạc, thảo luận không ít thời gian. Lát sau, họ quyết định chia ra hai nhóm

Nhóm thứ nhất do Lãnh Nguyệt, Trần Hiểu My, Lữ Tuấn, Ngân Nguyệt Xà dẫn theo Binh Đoàn Thần Võ, trở ra bờ biển, tìm đến bộ tộc Giao Nhân hỏi tung tích của tinh huyết chân long.

Nhóm thứ hai gồm Kim Phụng, Lạc Vô Trần, Trần Trường An, Hùng A Đại, tìm đến Linh tộc. Hộ tâm hoa phải mang về bằng được.

Hai nhóm hẹn nhau gặp tại bãi biển lúc đầu mới đặt chân đến bờ bắc này. Con đường phía trước còn rất dài. Chỉ mong mọi chuyện đều thuận lợi. Thái Thiếu Nam vẫn trong tình trạng hôn mê, đang chờ đợi họ trở về.

Nghĩ tới Giao nhân tộc ở đáy sâu Huyền Hải, Trần Hiểu My lại nhớ tới truyền thuyết người cá ở hiện đại. Nào là truyện cổ tích Nàng tiên cá của nhà văn, nhà thơ người Đan Mạch Hans Christian Andersen, rồi bộ phim Mỹ Nhân Ngư của Châu Tinh Trì, rồi còn có cướp biển vùng Caribe nữa chứ. Đa phần đều giới thiệu người cá nhan sắc đẹp thế nào, giọng hát hay, uyển chuyển ra sao, rồi nước mắt của họ còn có thể hoá thành ngọc trai, công dụng còn quý như tiên đan, diệu dược.... Không biết có thật hay không?

Ha ha. Chuyện đi này, thật đáng mong đợi à nha.

.....

Đáng tiếc thay, mọi chuyện lại không giống với suy nghĩ của Trần Hiểu My. Giao nhân tộc tuy là một tộc nhân sống ở đáy biển sâu, nhưng ngoại hình bên ngoài của họ hoàn toàn giống như nhân loại. Không phải thân mình, đuôi cá, cũng không phải tất cả đều xinh đẹp tuyệt trần, giọng hát hay như siêu sao âm nhạc.

Đặc điểm nổi bật nhất của Giao nhân tộc là mái tóc màu xanh lam, xoắn xoắn, bồng bênh tự nhiên như sóng nước, da dẻ trắng tựa ngọc trai cả nữ lẫn nam, không phân biệt.

Tộc nhân của họ sống trong những cung điện, lâu đài vô cùng mỹ lệ. Giống như hình ảnh thường xuất hiện trong truyện cổ tích phương đông. Xung quanh là rất nhiều loài thực vật biển và những rạn san hô sắc màu rực rỡ, thỉnh thoảng lại rung lên khi có vài đàn cá đồng nghìn nghịt nổi tiếp bơi qua.

Toàn bộ cảnh sắc nơi đây được chiếu sáng bởi tinh thạch, tạo cảm giác như ngày và đêm trên mặt đất. Điều này làm cho lãnh địa của Giao nhân tộc thêm nổi bật dưới đáy biển thâm sâu. Tựa thiên đường làm nhiều người ước ao, mơ mộng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 87: Bị chối từ

Đoàn người của Trần Hiểu My lấy Lãnh đại gia làm người dẫn đầu, một đường rong ruổi đuổi ngược lại bờ biển.

Qua một trận chiến với Hạt tử tại Hùng thành, bọn họ cũng đã thu hoạch được không ít quả đáp lễ của bộ tộc thú nhân. Tuy lúc đầu nói là không nhận, nhưng sự nhiệt tình thái quá của bọn họ cuối cùng cũng khiến Hiểu My thỏa hiệp. Chỉ là nhận một phần lễ đủ khiến cả hai bên nhất loạt vui mừng. Trong đó, đáng giá nhất phải kể đến là Định thủy châu mà tộc trưởng tặng riêng cho Hoan hỉ thần chuyển thế đầu thai. Muốn tìm đến giao nhân tộc, không thể thiếu vật này nha.

Các huynh đệ trong binh đoàn Thần Võ một đường ma luyện, bản lĩnh càng lúc càng phi phàm. Tuy nói bờ Bắc này là vùng lãnh thổ được cai trị bởi các bộ tộc lớn thú nhân. Nhưng mặt khác, rừng rậm liên miên, âm u đại thụ... lại là thiên đường dành riêng cho yêu thú. Chúng xuất hiện ở khắp nơi, tạo thành một giang hồ thu nhỏ, chém giết sinh tồn.

Yêu thú ở nơi này còn lợi hại gấp nhiều lần đám yêu thú ở Ma Lâm sơn mạch. Có con riêng lẻ, có con thì sống tập trung với bầy đàn. Các loại thuộc tính phổ thiên cái địa, chẳng kém cao thủ nhân loại bao nhiêu.

Đám người Trần Đại Uy trải qua hơn ngàn cuộc chiến, số lượng tinh hạch mà họ có được nếu gom lại một chỗ có thể tạo ra một ngọn núi to. Người nào người nấy mặt mày hớn hờ, vui mừng. Với phần tài sản này, lão đại đã hứa khi nào về tới đại bản doanh của binh đoàn, sẽ nhờ Phi tinh tông môn và Hà Nguyên đại sư chế tạo thành bảo giáp, bảo khí, trang bị lại cho mỗi huynh đệ, phần còn dư thì để dành cho thế hệ tiếp theo của binh đoàn hiện còn đang bồi dưỡng, huấn luyện phía bên kia.

Hơn nữa, Hiểu My dọc đường cũng thu hoạch rất nhiều loại dược liệu quý. Có một đệ đệ cao siêu ở lĩnh vực này, cộng thêm Tiểu Bạch không ngừng chỉ điểm bên tai. Các giới chỉ trên tay cô gần như đều đầy ắp. Nào là tinh thạch, tinh hạch, linh dược cùng thiên tài địa bảo các loại... hahaha, đại phát tài rồi. Mồ nữ thích ý cười lên.

Lữ Tuấn nhìn cô vui vẻ, lòng cũng đặc biệt nhẹ nhàng. Hẳn biết, dù Hiểu My không nói nhưng gánh nặng muộn ảy gánh trên vai đặc biệt nhiều. Vừa phải phụ trách một đại binh đoàn, vừa hi vọng đóng góp cho Tử thần sơn cùng kiếm tìm thân nhân hiện còn nơi đâu chưa rõ. Con đường trước mặt không mấy dễ dàng.

Cũng may, Hiểu My không chỉ có một mình. Bên cạnh cô luôn có hắc âm thầm bảo vệ. Các phu thê khác cũng xuất hiện, tình nguyện sẽ chia. Dù đó là biển lửa, núi đao, hắc cũng muốn vì cô đi trước mở đường, không một lời oán than, e sợ.

So với tình cảm sâu đậm của Lữ Tuấn. Lãnh đại gia nhìn có vẻ phóng khoáng hơn. Dù thế, mỗi lần ánh mắt hắc âm thầm dừng lại trên bóng dáng sinh động của nữ nhân thì trong lòng lại dâng lên thật nhiều phức tạp. Chuyện kiếp trước, kiếp này cứ chồng chéo, đan xen. Hiểu My lại hoàn toàn không nhớ gì về một Nguyệt phu thê trước kia. Trong mắt cô hiện tại, chỉ có Lãnh chương môn của Hắc Nguyệt phái. Dù trong cách nói chuyện vẫn gần gũi, thân thiết nhưng vẫn có sự khách sáo vô hình.

Thời gian còn dài, chỉ mong con đường này có thể gắn kết mọi người lại với nhau chặt chẽ hơn.

.....

Thời gian hối hả trôi qua. Gần mười ngày sau, đoàn người của Hiểu My đã có mặt tại bờ biển.

Hiểu My để đám người Trần Đại Uy ở lại trên bờ biển, nếu có gì còn kịp thời tương trợ. Sau đó, cô lấy ra Định thủy châu, cầm trên tay rồi cùng hai mỹ nam bên cạnh chậm chậm thẳng tiến. Một quả cầu không khí bao lấy ba người bên trong. Tính luôn cả Tiểu Bạch trên tay Hiểu My đang ngẩng cao đầu nhìn mệnh mông biển nước.

Ba người một xà di chuyển rất lâu. Tiểu Bạch lẫn Lãnh đại gia đều có ký ức kiếp trước dẫn đường. Vì thế, đường đến Thủy cung cũng dễ dàng tìm được.

Hiểu My nhờ quả cầu không khí phát ra ánh sáng mà nhìn rõ được cảnh sắc ở đáy biển trong bán kính hai dặm xung quanh. Quả nhiên tuyệt đẹp nha. Hơn rất nhiều so với nhìn thấy trên ti vi hay du lịch trên tàu đáy kính ở hiện đại trước kia. Càng nhìn càng ngẩn ngơ, mê mẩn.

Rất lâu sau đó, trước mắt họ, bóng dáng một toà cung điện hùng vĩ hiện ra. Cổng thành vút cao, khám thật nhiều tinh thạch chiếu ra ánh sáng tựa mặt trời. Chỉ là đẹp hơn, huyền ảo hơn và cũng không mang theo nhiều nhiệt lượng.

Trước cổng thành, hai hàng binh sĩ thẳng tắp đao gươm. Nhìn ba nhân loại ung dung đi tới. Người chỉ huy của họ nhú chặt cặp mày, trầm trọng lên tiếng:

- Nhân loại từ đâu đến? Có sao muốn thâm nhập Thủy cung?

Hiểu My không giỏi ngoại giao, Lãnh Nguyệt công tử thì bộ dáng lãnh đạm, cho nên, nhiệm vụ đối ngoại lại rơi trên người Nhị sư huynh.

Lữ Tuấn nhìn những lính canh trước mặt, bộ dáng ôn hoà, không kiêu ngạo, không siểm nịnh lên tiếng:

- Chúng tôi được Tộc trưởng Hùng tộc giới thiệu, xin cầu kiến tộc trưởng tộc Giao nhân.

Nói xong, hắn còn hợp thời lấy ra tín vật của tộc trưởng Hùng tộc, giao cho đội trưởng vệ thành.

Tên đội trưởng nhìn bộ dáng đoan chính của nhóm người trước mặt, lại quan sát kỹ tín vật tộc trưởng Hùng sư trên tay. Hắn khẽ gật đầu, bảo bọn họ đợi chờ rồi nhanh chóng quay vào trong bảo bảo.

Không lâu sau, cổng thành rộng mở, tên đội trưởng lăng xăng bước ra. Cùng đi với hắn là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp. Hiểu My vừa nhìn thoáng qua cũng đã bị hấp hồn. Đến dị giới đã mười mấy năm, bản thân cô đã gặp qua không ít người, nhưng ai ai cũng nguyệt thẹn hoa nhường, nghiêng thùng đổ nước (ý của cô nàng là Khuynh quốc khuynh thành đó mà). Haiz. Thật tự ti quá đi thôi.

Người phụ nữ vừa xuất hiện nhìn quả cầu không khí bao bọc ba thân ảnh đối diện mỉm cười lịch sự, hoà ái mở lời:

- Ta là Tú Cơ - trưởng lão của Giao nhân tộc. Hoan nghênh các vị đến với Thủy cung. Mời vào.

- Đa tạ.

Nhóm Hiểu My hoan hỉ trả lời rồi theo Tú Cơ trưởng lão vào trong. Khi họ qua khỏi cổng thành, vị trưởng lão Giao nhân tộc đang dẫn đường phía trước ngoái lại nhìn. Đáy mắt mang theo một tia tiểu ý.

- Bên trong Thủy cung, mọi người không cần sử dụng Định Thủy châu cũng được.

Hiểu My nghe thế, ngại ngần cất viên ngọc trên tay đi. Quả nhiên, cung điện này hoàn toàn tách biệt với bốn phía đại dương. Không những không ngập nước mà không khí còn đầy áp ô xi, mỗi lần hô hấp tựa hồ vô cùng khoan khoái, dễ chịu.

Tú Cơ đưa các vị khách thẳng một đường đến Lam Băng điện. Đây là nơi Giao nhân tộc dùng tiếp đón bằng hữu và thượng khách viếng thăm.

Vừa bước vào trong, Hiểu My có cảm giác như đang trở về với chính điện của Vô Cực Kiếm Phái trên ngọn Đại thần sơn. Có điều nơi này lấy màu xanh trắng làm chủ đạo. Bốn bề trang trí bằng tinh thạch và các loại ngọc trai xen lẫn san hô, vừa trang trọng lại không mất đi cái tự nhiên, tinh tế.

Tú Cơ trưởng lão mời họ đến đại điện, mời họ an tọa trên những chiếc ghế san hô màu sắc tím hồng rồi ra hiệu cho gia nhân mang trà đến. Bản thân bà cũng ngồi lên chiếc ghế bên trái của vị trí chủ nhân. Xem ra, người này rất tôn trọng quy củ. Có thể kết giao, tin tưởng.

- Không biết lần này mọi người đến Giao nhân tộc là có chuyện gì?

- Không dám giấu trưởng lão, lần này chúng tôi đến đây, muốn tìm Chân long tinh huyết để cứu mạng một vị đồng môn. Nghe tin Giao nhân tộc có nên mạo muội ghé thăm. Chỉ cần quý tộc đồng ý, chúng tôi nguyện ý trao đổi, cảm tạ thật lòng.

Trước câu hỏi của vị trưởng lão tộc Giao nhân, Lữ Tuấn chậm chậm mang mục đích đến đây nói thẳng ra. Giọng nói ôn hoà, uyển chuyển khiến người dễ dàng nảy sinh hảo cảm.

Tú Cơ nhìn ba nhân loại trước mặt, hết sức ngạc nhiên. Chân Long tinh long huyết quả thật đang ở chỗ của họ. Chỉ là bí mật này không ngờ lại bị ngoại giới biết đến thật nhanh. Nhưng nếu như cứ vậy mạng linh được trần quý, có thể cứu mạng thái tử ra trao đổi. Chắc chắn là điều không thể.

Nghĩ vậy, Tú Cơ lập tức phủ nhận. Nhưng bằng sự khôn khéo của mình, bà sử dụng ngôn từ chọn lọc, không gây phản cảm cho người bị chối từ.

- Thật ngại quá. Các vị cũng đã nói, đó là tin tức nghe được, chớ nên tin tưởng hoàn toàn. Chân long tinh huyết gì đó, không phải là thứ thuộc về Giao nhân tộc của chúng ta. Lần này, các vị chắc đã tốn công một phen vô ích rồi. Chỉ bằng ở lại dạo chơi một hai hôm rồi hãy trở lại. Cũng không phí sự tiền của tộc trưởng tộc Hùng Sư.

Thấy đối phương cự tuyệt. Ba người Hiểu My nhìn nhau, ngẫm hiểu kế tiếp phải làm gì. Dù sao cũng không bởi vậy mà dễ dàng từ bỏ. Ít nhất phải đợi gặp được tộc trưởng, xác nhận một lần. Biết đâu vẫn còn cơ hội.

Hiểu My nhìn vị trưởng lão đối diện, trước vờ thất vọng, sau, mặt lại vui vẻ nở nụ cười:

- Không tìm được chân long tinh huyết, quả là đáng tiếc. Nhưng có được lời mời này của trưởng lão, ta cũng cao hứng không thôi. Mới vừa đến đây, ta đã bị thu hút bởi phong cảnh như chỉ có trong mơ. Có cơ hội ở lại, dù là một ngày thì ta cũng vui mừng, đây mặt đón nhận a.

Đa mặt Tú Cơ có chút run lên. Người ta là mời lui đó biết không. Mời lui đó. Ai... Chỉ là lời đã thốt ra khỏi miệng nên không thể chối từ. đành tiếp tục giả vờ cho tròn vờ diễn.

- Được cô nương đây khen ngợi, Giao nhân tộc chúng tôi cũng thấy tự hào. Đa tạ cô nương. Không biết xưng hô với ba vị thế nào?

- Ta là Trần Hiểu My, đây là nhị sư huynh của ta – Lữ Tuấn. Bên cạnh huynh ấy là Lãnh Nguyệt đại ca. Chúng ta đều đến từ bờ nam Huyền Hải không lâu trước đây.

- A, hoá ra mọi người đến từ bờ nam à. Mạo hiểm một đường dài rồi. vậy thì phải hảo hảo nghỉ ngơi, du ngoạn.

Nói xong, vị trưởng lão xinh đẹp ra hiệu cho người hầu ở bên ngoài. Hai tiểu nha hoàn vội vã tiến vào, lĩnh mệnh đưa tân khách xuống dưới.

Đến khi bóng dáng nhóm Hiểu My khuất sau cánh cửa đại điện to lớn, uy nghiêm. Tú Cơ thở hắt ra một hơi, bà tự nhủ trong lòng.

- Phải mạng chuyện này báo cáo với tộc trưởng mới được. Ba kẻ kia tuyệt đối không tầm thường. Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn có thể xảy ra a.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Thái tử

Ba người Hiểu My đi theo tên tộc nhân dẫn đường, một vòng tham quan Thủy cung dưới đáy biển. Bộ dáng của họ rất thoải mái, ung dung. Thật giống như mục đích chính của lần này là du lịch chứ không phải tìm kiếm tinh huyết Chân Long. Điều này làm cho thám tử hồi báo của Tú Cơ trưởng lão vô cùng kinh ngạc.

Lòng vòng hết nửa ngày vẫn chưa được một góc nhỏ lãnh địa của Giao nhân tộc. Hiểu My cảm thấy đôi chân bắt đầu tê mỏi. Mồ nữ quay sang, mỉm cười với tên hướng dẫn viên bắt đầu dĩ nhưng rất nhiệt tình hôm nay.

- A Thủy, nơi này có tửu điểm hay hàng quán thức ăn gì đó không? Ta muốn nghỉ ngơi tí xíu.

A Thủy nhìn nụ cười tươi rói trên gương mặt Hiểu My, bất giác, mặt hân hoan lên, ngần ngại trong thoáng chốc. Nhân loại này tuy nhan sắc cũng thuộc dạng trung bình so với các mỹ nữ của tộc Giao nhân. Nhưng mà tính tình rất hào sảng, sinh động chứ không phải một bộ dạng mềm oặt như nước xuất hiện trên người các đồng tộc của hắn từ trước tới nay. – A Thủy âm thầm đánh giá trong lòng.

Nếu Hiểu My biết hắn nghĩ gì, chắc hẳn cô sẽ không ngần ngại đập một phát vào tiểu đệ đệ của hắn. Xúc phạm nhan sắc khiêm tốn của phụ nữ là một tội lỗi không thể thứ tha a.

- Đi qua cánh đồng tảo xoắn phía trước, chúng ta sẽ đến với An Lạc Viên. Nơi đây có rất nhiều hàng quán ẩm thực vô cùng phong phú, đa dạng. Nhiều nhất vẫn là những món đặc sản của bộ tộc chúng tôi. Bên cạnh An Lạc Viên là Trao đổi đường. Ý nghĩa như tên gọi. Đó là nơi mua bán, trao đổi hàng hoá lớn nhất tại Thủy Cung. Mọi người có thể dùng tinh thạch hoặc tinh hạch yêu thú để đổi lấy vật phẩm mình cần.

Nghe hướng dẫn viên tự hào giới thiệu, trong lòng Hiểu My như bị mèo cào. Tê tê ngứa ngứa. Trời ạ. Đúng với sở thích của cô rồi. Ăn uống xong thì mua sắm. Cũng may, một đường bốn ba, cái gì có thể thiếu chứ tinh hạch yêu thú thì phải nói là dư giả ngập tràn. Để xem cô quét sạch Trao Đổi đường như thế nào. Ha ha ha.

Mồ nữ đắc ý, thiếu điều muốn ngửa mặt lên trời cười to. Nhưng sau đó, ánh mắt tình cờ liếc ngang qua mảng tảo xanh lục liên miên phía trước, tâm trạng lại trở nên vì diệu cực kì.

Tảo xoắn a. Loài này còn có tên khoa học là *Spirulina platensis* được - Tổ chức Y tế thế giới (WHO/OMS) công nhận là thực phẩm bảo vệ sức khỏe tốt nhất của loài người trong thế kỉ 21.

Kiếp trước, ti vi, báo đài lẫn Internet đều quảng cáo rất nhiều về các thực phẩm chức năng có nguồn gốc từ loài tảo này. Vì lý do kinh tế nên Hiểu My nhìn thấy chỉ có thể thèm khát, trầm trồ. Ai ngờ, xuyên một chuyến đến đây lại thấy cả một rừng lục sắc mênh mông.

Lãnh Nguyệt cùng Lữ Tuấn nhìn biểu hiện khoa trương trên gương mặt của Hiểu My, cũng không khỏi nhìn nhiều thêm khu rừng trước mặt vài lần. A Thủy thấy thế, nhẹ nhàng giải thích.

- Đây là thực phẩm chính của Giao nhân tộc chúng tôi. Trong Thủy cung, có rất nhiều nơi nuôi trồng như thế. Khu vực bên ngoài thủy cung cũng có không ít tộc nhân phụ trách trồng trọt, chăm sóc để nguồn cung cấp liên tục, không bị gián đoạn giữa chừng.

- A, ra vậy, thảo nào, tộc nhân Giao nhân tộc ai cũng là tuyệt sắc mỹ nhân.

Hiểu My hâm mộ bật thốt thành lời. Sau đó, cô quyết định, đến An Lạc Viên phải gọi thật nhiều món ăn chế biến từ loài tảo này mới được. Ăn cho no, ăn cho đã một lần. Bù lại kiếp trước toàn gặm bánh mỳ không rồi nhìn bọn chúng qua các video quảng cáo.

Áp ủ mơ ước lớn lao trong lòng. Mổ nữ băng băng tiến về phía trước. Tư thế hùng hổ, vội vàng làm ba nam tử còn lại há hốc ngạc nhiên. Người mới rồi còn than mỗi đầu rồi nha?

An Lạc Viên là khu vực phục vụ nhu cầu ăn uống cho các tộc nhân ở Thủy Cung nhưng lại sầm uất, náo nhiệt chẳng thua gì các phố ẩm thực nổi tiếng từng được CNN vinh danh trên toàn thế giới. Vừa đặt chân đến đây. Tâm hồn ăn uống của mổ nữ nhân đã thét gào, bay bổng theo đủ loại hương thơm ngát ngào ngào, phiêu diêu trong không khí xung quanh.

A Thủy dẫn mọi người đến một lầu rất lớn. Vừa bước vào, đã có một tiểu nhị đơn đả tiến lên, nết híp thành một đường cong, miệng ngọt như bôi mật. Tiểu nhị mời họ đến một bàn lớn trên lầu hai, cạnh bên cửa sổ, có thể nhìn xuống dòng người tấp nập trên phố ẩm thực dưới kia.

Vừa đặt mông lên ghế, mổ nữ đã hưng phấn hô to: Tiểu nhị ca, dọn lên tất cả các món nổi tiếng ở đây. Cho thêm bốn vỏ rượu ngon cùng một bình trà thượng hạng.

Tiểu Nhị liên tục dạ vâng rồi lui xuống. Lãnh Nguyệt lần đầu chứng kiến bộ dáng đặc biệt này của Hiểu My thì có chút ngỡ ngàng. Nhưng không hề ghét bỏ, ngược lại còn có chút thú vị, đáng yêu.

Nhị sư huynh thì khỏi nói rồi. Đồng hành bên cạnh cô cả chục năm, nhiều việc nhìn quen nên chả còn kinh ngạc. Đôi mắt hấn nhìn Hiểu My luôn một dạng âm áp, cứng chiu.

Sau đó, thức ăn lần lượt được dọn lên. Một bàn to dần dần không còn chỗ trống. Bốn người điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, bắt đầu cầm đũa, thưởng thức mỹ vị của tộc Giao nhân.

A Thủy đi theo đám Hiểu My nên có lộc ăn, quãng luôn lời dặn của Trưởng lão ra sau đầu, tập trung vào bàn tiệc. Chỉ tội cho tên thám tử được phái đi theo. Hấn âm thầm theo dõi suốt một đường, giờ còn phải mở to mắt nhìn người ta com no rượu say, hi hã nói cười trên lầu cao phía trước. Hấn vừa ghen tị với tộc nhân của mình, vừa oán hận trưởng lão Tú Cơ.

Càng nhìn càng khó chịu. Thế là tên thám tử bực bội bỏ đi. Trong đầu hấn cứ nghĩ, muốn ăn hết một bàn tiệc như thế, họ cần ít nhất phải một canh giờ. Vì vậy, không thể cứ đứng đây chịu tội để người khác thấy được còn lên tiếng chê cười.

Lãnh Nguyệt nãy giờ tuy tay không ngừng đũa, nhưng mắt vẫn canh chừng thân ảnh lấp ló phía xa. Vừa thấy “cái đuôi” nằn lòng bỏ đi chỗ khác, Lãnh đại gia quay sang nháy mắt với Lữ Tuấn và Hiểu My. Kế hoạch tiếp tục, nhưng trọng điểm hiện tại là khai thác thông tin từ A Thủy đã buông bỏ đề phòng ở vị trí cạnh bên.

Lữ Tuấn và Lãnh Nguyệt thay nhau chúc rượu cho hấn. Thái độ nhiệt tình lại hết sức tự nhiên khiến Hiểu My nhìn thấy cũng lưu luyến. Thăm khen hai vị mỹ nam cũng biết diễn sâu thật a.

A Thủy hào hứng đón nhận, chẳng mấy chốc người đã mơ màng, bắt đầu tuông ra một tràn thâm cung bí sử của Giao nhân tộc. Các loại tình huống câu huyết gì cũng có. Điều này thật ngoài ý muốn của nhóm người Hiểu My.

- A Thủy ca, ta nghe nói Giao nhân tộc có một loại linh dược thần kỳ gọi là tinh huyết chân long gì đó. Nó trông thế nào nhỉ? Có lợi hại như lời đồn đãi trên giang hồ không?

A Thủy lơ lơ nhìn một vòng ba vị chiến hữu nhân loại. Sau đó, hấn đưa tay lên miệng, ra dấu im lặng. Điều này làm Hiểu My cứ tưởng đâu là hấn sắp sửa nói ra thông tin thuộc loại thiên cơ. Ngờ đâu, đợi tới đợi lui, lại đợi được câu: “Ta không biết”.

Giờn mặt. Mổ nữ mắt hửng, đang muốn đề cái tên đáng ghét này xuống mà đánh đập một phen thì lại nghe giọng hấn nhura nhura vang lên:

- Nếu chúng ta có được Chân Long tinh huyết và nó cũng lợi hại như lời đồn thì bệnh tình của Thái tử đã chữa khỏi từ lâu. Haiz...

Ba người Hiểu My đưa mắt nhìn nhau. Đây có thể là mấu chốt đột phá để tìm đến linh dược.

- Hừm, Thái tử của quý tộc đây bệnh trạng như thế nào? Lữ Tuấn ôn hòa lên tiếng.

A Thủy nhú chặt cặp mày, trong đầu hấn hiện lên hình ảnh một bóng dáng màu thanh thủy, thân ảnh thon dài, phiêu dật tựa tiên nhân. Chỉ có điều, gương mặt hoàn mỹ như dùng ngọc điêu khắc lúc nào cũng đậm nét u buồn.

- Thái tử của chúng ta là mỹ nam tử đẹp nhất thiên hạ. Ngài cũng có một thân thuật pháp phi thường, cảm nghệ có thể xưng vô địch thế gian. Có điều... haiz... từ nhỏ, người lại mắc phải dị bệnh, bao nhiêu đại phu đều bó tay. Tiên đan, diệu dược không gì không thử nhưng cũng chỉ có thể kéo dài sinh mệnh chứ không chữa khỏi hoàn toàn.

Nghe A Thủy một tràng ca ngợi vị thái tử của mình, Hiểu My có cảm tưởng như đang nghe fan hâm mộ hết lời khen ngợi thần tượng của họ. Mỹ nam đẹp nhất thiên hạ? Danh hiệu này trước giờ cô vẫn nghĩ nó thuộc về vị Lãnh công tử đang hoài nghi nhìn hẩn ở kế bên.

Cổ dẫn xuống suy nghĩ lạch lạch trong đầu, Hiểu My tiếp tục nhìn A Thủy, nêu lên nghi vấn:

- Biểu hiện cụ thể của bệnh đó là gì? Huynh có thể nói rõ hơn chút được không?

- Ừm, Làn da tái xanh..... thường xuyên ngất xỉu chẳng hạn....

A Thủy nói xong, gục hẳn xuống mặt bàn. Bát đĩa ngã nghiêng, rơi đầy ra đất vang lên thanh âm loảng xoảng.

Hiểu My cau mày, phân tích lại bệnh lý của vị thái tử tộc Giao nhân. Nếu đúng như cô suy đoán thì chuyện này dễ giải quyết rồi.

Nghĩ vậy, mỹ nữ vui vẻ nhoen miệng cười. Hối thúc tiểu nhị thu dọn đồng bệ bộn trên bàn. Lại mang tiếp những món ăn đặc sản khác lên. Ngoài ra, cô nàng còn thật thà hỏi thăm, những loại nào có thể bảo tồn được một thời gian dài mà không hư hại. Cô muốn mang về làm quà cho các huynh đệ của Trần Đại Uy.

Tiểu Nhị cảm túi tinh hạch nặng trĩu mà Lữ Tuấn đưa cho, miệng rộng tới mép tai. Hẩn không chỉ giới thiệu những món ăn trong tủ lâu của mình mà còn tuyên truyền cả cho vài cửa tiệm điểm tâm, quà vật dọc theo hai bên đường An Lạc Viên.

Hiểu My càng nghe, mắt càng sáng rỡ. Vội vả nhờ hẩn cho hộp đựng tất cả những món ngon vừa mới mang tới. Cô bỏ tất cả vào không gian giới chỉ rồi nhờ tủ lâu sắp xếp cho A Thủy một chỗ nghỉ ngơi. Sau đó, kéo theo hai vị hộ hoa công tử lướt nhanh xuống đường, tiến thẳng đến những mục tiêu vừa được nghe giới thiệu.

Lúc tên mật thám quay lại nhìn thì chỉ thấy bên cửa sổ lầu hai, những gương mặt lạ hoắc chứ nào phải ba nhân loại mà hẩn được phân công theo dõi. Tim hẩn run lên, lập tức vọt vào. Vừa hay đụng phải tên tiểu nhị khi nãy đón tiếp đám Hiểu My.

Tên mật thám được dẫn đến một gian phòng bài trí đơn sơ thì thấy A Thủy đang ngủ ngon lành trên chiếc giường đơn trong góc. Máu nóng của hẩn dâng lên tận đầu.

Sau đó, hẩn lại hỏi tiểu nhị về phương hướng của đám khách nhân đi cùng rồi nhanh chóng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Sự thật về linh dược

Lại nói tới ba người Trần Hiểu My, khi ra khỏi Tủ lâu thì bắt đầu nhân nhả đi dạo dọc theo các con phố của An Lạc Viên. Ngoài mặt thì họ giống như đang sưu tập đủ loại món ngon vật lạ. Nhưng thực chất là đang thảo luận kế hoạch không ngừng.

- Hiểu My, muội nói là muội có thể trị khỏi bệnh của thái tử.

- Phải. Nếu đúng thật theo suy đoán của muội. Ít nhất, cơ hội vẫn rất cao.

- Vấn đề ở đây là làm sao để họ tin tưởng và đồng ý với chúng ta. Tựa hồ như tinh huyết chân long được dùng để duy trì sinh mạng của vị thái tử này thì phải.

Lãnh đại gia đi bên phải của Hiểu My, khẽ vuốt cằm, bộ dáng trầm tư đầy quyền rũ. Chợt nhìn lại phía sau, thấy bóng dáng quen thuộc ẩn hiện, thập thò, hẩn ngẩng mặt lên, mắt nhấp nháy tinh quang, miệng mỉm cười vô lại.

- Ta có cách. Ha ha ha.

Ngắn gọn vài tiếng, song, hẩn lại dùng mắt ra hiệu cho hai người Lữ Tuấn cùng Hiểu My. Hai người cũng giả vờ bị thu hút bởi các quầy hàng bốn phía xung quanh, ánh mắt lơ đãng liếc về phía mà Lãnh đại gia ám chỉ. Sau, cả ba đồng loạt mỉm cười.

.....

Hai canh giờ sau, trong căn phòng lúc trước dùng để đón tiếp khách nhân trong Lam Băng Điện, Tú Cơ trưởng lão đứng trên cao, nhìn xuống hai thân

ánh run rẩy bên dưới. Giọng bà ta uy nghiêm khiến A Thủy và tên mật thám run sợ từng hồi.

- Không phát hiện bất cứ điều gì khả nghi thật à?

- Dạ vâng, thưa trưởng lão. A Thủy e dè lên tiếng: - Ngoại trừ Trần cô nương đặc biệt yêu thích các món ăn, thức uống của chúng ta thì hầu như mọi thứ đều bình thường. Tiểu nhân tin tưởng họ sẽ không có mưu đồ bất lợi cho giao nhân tộc.

- Còn người thì sao?

Tú Cơ nhìn tên mật thám kè bên. Hắn nhanh chóng mang kết quả điều tra nhất nhất bẩm báo. Nào là chuyện họ đến từ lâu ăn uống linh đình, tiếp theo là bố trí phòng nghỉ ngơi cho A Thủy rồi đi dạo khắp An Lạc Viên, háo hức mua sắm các món đặc sản của Thủy Cung.

Ngay cả việc đám người Hiểu My bỏ ra một số lớn tinh hạch tại Trao Đổi đường để đổi lấy một số lớn vật phẩm, trong đó, nhiều nhất là vòng ngọc trai, áo trân châu hay trầm cài, trang sức nhiều màu dành riêng cho nữ tử. Nghe nói Trần cô nương muốn mang về làm quà cho các tỷ muội ở bờ Nam.

À, sau đó, họ còn trao đổi được rất nhiều tinh hạch Thủy thuộc tính của yêu thú cấp cao. Vị nam tử tuyệt sắc có vẻ lạnh lùng thì đoạt đến trong tay một bộ bảo khí phi đao. Nam tử nhìn nho nhã, ôn hoà thì sở hữu cho mình một bộ chiến giáp được luyện chế từ tinh hạch và da của yêu thú cấp 9 đã hoá hình Kinh Sa cùng với Thái dương tinh thạch. Riêng Trần cô nương thì sưu tập rất nhiều linh dược chỉ có ở đáy biển sâu. Nghe nói, đệ đệ cô ấy là thần y. Hai tỷ đệ đều có nghiên cứu với những chứng bệnh nan y, khó trị.

Tú Cơ nghe đến đây, ngoài ý muốn, bỗng có chút ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ.

- Không phải là người bị bọn họ phát hiện, sau mới cố tình nói cho người nghe đó chứ?

- Dạ không, thưa trưởng lão. Khả năng đeo bám, theo dõi của tiểu nhân không dám tự xưng nhất nhị tại bờ bắc này, nhưng cũng là đứng đầu trong cao thủ bộ tộc chúng ta. Hơn nữa, bộ dáng của họ hết sức tự nhiên, hoàn toàn không giống giả vờ hay cố ý.

- Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Đừng quá chủ quan mà khinh thường người khác. – Tú Cơ nhìn tên mật thám tự đề cao chính mình, giọng nói thể hiện sự bất mãn, không hài lòng.

Sau, bà mới hạ lệnh cho hai người bọn họ lui xuống. Bản thân thì trầm ngâm, suy nghĩ rất lâu.

Nếu vị cô nương kia thật sự có sự am hiểu sâu sắc với các chứng nan y, khó trị. Biết đâu, có thể chữa khỏi cho thái tử tộc mình. Còn nếu đây là mưu đồ do bọn họ dựng lên, e là mục tiêu không chỉ có Chân Long tinh huyết mà có khi hơn thế nữa.

Giao nhân tộc trước giờ quen với cuộc sống yên bình, không muốn trải qua chiến tranh, loạn lạc. Mặc dù bộ tộc cư trú dưới đáy biển sâu, nhưng không phải không có tai mắt trên bờ lục địa. Chuyện xảy ra ở Hùng Tộc và Hắc Viên tộc bà cũng có nghe qua. Chỉ là không rõ ràng như người trong cuộc. Nhưng ít ra, bà hiểu rằng, nếu tộc nhân của mình cũng lâm vào hoàn cảnh ấy thì thiệt hại nhiều hơn. Sắc đẹp là con dao hai lưỡi, có thể hại người cũng có thể hại mình. Ai...

Nghĩ đến đây, Tú Cơ lại cảm thấy đau đầu. Thôi thì cứ mang sự việc báo lại cho Nữ vương, để người tự mình quyết định. Dù sao Thái Tử cũng là sinh mệnh của người a.

.....

Nữ Vương của Giao nhân tộc là một phụ nữ vô cùng mỹ lệ, dù nhìn qua như phụ nữ tuổi ba mươi nhưng nhan sắc còn hơn hẳn Hằng Nga tiên tử ở thiên đình. Chỉ vì thân ở ngôi cao, nên lúc nào khuôn mặt tuyết trần cũng phải khoát lên một vẻ uy nghi, khiến người đối diện không dám si mê mà chỉ toàn kính sợ.

Cuộc đời vị nữ vương này cũng là một truyền kì mà mỗi khi nhắc tới lại khiến cho người khác vừa ngưỡng mộ vừa không ngừng thổn thức lẫn ước ao. Thế nhưng, từ khi phu quân mất đi. Nhi tử duy nhất lại mỗi khắc mỗi giây đều bị giày vò về bệnh tật. Trên gương mặt của nữ vương đã chẳng thấy mùa xuân. Lúc nào cũng toát lên một nỗi buồn man mác. Chỉ khi đối diện với con trai yêu quý, bà mới ôn nhu, tha thiết nở nụ cười.

Như lúc này đây, tại một căn phòng trong Thanh Vân Điện - không gian riêng biệt ở thủy cung, cao quý nữ vương đang tựa người bên chiếc giường lớn, ngắm nhìn dung nhan quen thuộc của nhi tử đang nhắm mắt ngủ say nhưng đôi mày vẫn nhíu lại thật sâu, tựa như vạn phần khó chịu.

Bà nắm chặt tay con, giọng ní non đầy mẫu tính.

- Long nhi, rồi con sẽ khoẻ thôi. Nương sẽ luôn bên cạnh con. Đừng lo gì cả...

Nam tử trên giường nghe được giọng nói của mẫu thân, mi mắt nhấp nháy vài lần rồi mở ra. Đó là một đôi mắt đẹp, thâm sâu như bầu trời đêm vô tận.

- Nương, người đến khi nào?

- Mới đến không lâu. Có phải nương đã đánh thức con rồi không?

Phụ nhân xinh đẹp không giấu được sự áy náy khi nhìn đứa con thân yêu duy nhất của mình.

Phi Long thái tử khẽ lắc đầu. Từ từ ngồi dậy. Giọng nhẹ như gió thoảng qua màn lụa, làm người khe cảm thấy nao lòng.

- Là con tự thức, không phải do nương. Nhưng vừa mở mắt ra đã thấy người ở đây. Nhi tử cao hứng vô cùng.

Chưa nói hết lời, vị thái tử bỗng cảm thấy một cơn đau đốn từ ngực phát ra, cường độ càng lúc càng kịch liệt. Mồ hôi trên trán chảy dài xuống mắt. Đôi môi không chút huyết sắc cắn chặt để không bật ra tiếng rên la.

Nữ vương nhìn thấy tình cảnh này. Tim của bà như xé ra làm nhiều mảnh.

- Long nhi, Long nhi. Con sao rồi? Người đâu, người đâu. Mau mang thuốc tới đây.

Cánh cửa phòng đang đóng chặt mở ra, hai nha hoàn khéo léo nhanh chóng mang bát thuốc nóng hằm hập tiến vào.

Nữ Vương nhận lấy chén thuốc, bảo bọn họ lui ra. Sau, bà ân cần múc từng muỗng đưa lên môi thổi rồi đút vào miệng nhi tử.

Một hồi sau, cơn đau qua đi, Phi Long dựa vào người mẫu thân, từ từ nằm xuống. Nụ cười có chút mỉa mai.

- Dùng Chân long tinh huyết cũng chỉ có thể áp chế tạm thời chứ không chữa được chứng bệnh này của con. Nhi tử bất hiếu, e là sắp phải bỏ mẫu thân lại một mình rồi.

- Đừng nói vậy, đừng nói vậy. Long Nhi. Con sẽ khoẻ thôi. Nương tin chắc ở hiền sẽ gặp lành. Nhi tử của nương mệnh lớn, sẽ không sao cả.

Nữ Vương nước mắt nhạt nhòa. Chính bà còn cảm thấy lời nói của mình khó mà tin được, huống chi Phi Long thái tử là người trong cuộc, tự biết rõ tình trạng của bản thân.

Đang lúc không khí tràn ngập một cảm giác thương cảm nặng nề thì từ bên ngoài, giọng nói của nha hoàn khe khẽ vang lên:

- Thưa Nữ vương. Tú Cơ trưởng lão cầu kiến, nói là có chuyện quan trọng cần bẩm báo.

- Không gấp. - Vị nữ vương bực tức hét lên. Bà chỉ muốn ở cạnh nhi tử mỗi phút mỗi giây. E sợ vừa mới quay lưng sẽ không còn cơ hội ...

- Thưa nữ vương. Trưởng lão nói có tin tức liên quan đến bệnh tình của thái tử.

Vừa nghe nói vậy, hai người bên trong phòng đồng loạt nhướng mày. Phi Long biểu hiện chỉ nhân nhạt vì đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho cái chết không xa. Nhưng mẫu thân của hắn lại kích động không thôi. Bà không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào để con trai có thể kéo dài sinh mệnh.

- Được rồi. Mời trưởng lão đến khách phòng, ta sẽ nhanh chóng ra ngay.

.....

Khách phòng trong Thanh Vân Cung.

Tú Cơ Trưởng lão vừa mới được dẫn tới không lâu đã thấy Nữ Vương từ ngoài vội vã đi vào. Thần sắc khẩn trương, nóng vội.

- Tú Cơ, muội nói là có tin tức liên quan đến bệnh tình của Long nhi. Chuyện là thế nào?

Tú Cơ khom người chào, sau đó mang toàn bộ câu chuyện liên quan đến nhóm người Hiểu My nhất loạt nói ra. Không thêm bớt cũng không giấu diếm về mục tiêu ban đầu của họ.

Nữ Vương Giao nhân tộc vốn không đặt trọng điểm vào vấn đề này. Bà chỉ nghĩ đến Trần cô nương đó và đệ đệ cô ấy có khả năng chữa được bệnh cho con của bà được không. Nếu thật chữa khỏi thì thiên tài địa bảo, vàng bạc châu báu, hễ họ cần thì bà sẽ không tiếc nuôi trả ơn. Nói gì tới Chân Long tinh huyết.

Người đời không biết, cứ nghĩ Chân long tinh huyết là máu của Thần Long. Thật ra, đây là chất lỏng lấy ra từ một loại san hô đỏ rực, hình dáng tựa một đầu rồng uy vũ có tuổi thọ lên tới hơn vạn năm, trân quý cực kì. Thủy Cung là chúa tể dưới đáy đại dương nên sở hữu được vài nhánh San hô loại này, cũng không có gì kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Phi Long tướng quân

Nhóm người của Hiếu My, sau một vòng đi dạo khắp An Lạc Viên và Trao đổi đường thì quay trở lại Lam Băng điện. Ý đồ muốn từ biệt Tú Cơ trưởng lão để rời khỏi lãnh địa của bộ tộc Giao nhân.

Ngờ đâu, chờ đợi họ không phải thân ảnh quen thuộc của vị trưởng lão nghiêm nghị trước kia mà là một phụ nhân vô cùng cao quý, mỹ lệ. Dù trang phục không quá cầu kì nhưng chỉ cần nhìn vương miện được cài trên búi tóc màu lam, người đối diện cũng không dễ dàng đoán ra thân phận.

- Bái kiến nữ vương. – Cả ba người Hiếu My đoan chính chấp tay thi lễ.

- Mọi người đừng khách sáo. Nữ vương giờ tay đỡ lấy Hiếu My, thái độ bình dị, gần gũi thập phần.

- Được tộc trưởng Hùng Tộc tiến cử, ba vị đây chắc chắn không phải người thường. Thứ cho tộc nhân của chúng ta lơ là đón tiếp. Ta cũng không tiện giấu diếm mọi người. Hiện tại, thái tử đang ốm nặng. Sinh mệnh đang mỗi lúc mỗi xói mòn. Người làm mẫu thân như ta cũng đau đớn khôn nguôi.

Nghe nói Trần cô nương đây có tìm hiểu về các chứng bệnh nan y. Nếu cô có thể chữa khỏi cho nhi tử của ta. Tộc Giao nhân sẽ long trọng hậu tạ.

Không ngoài dự đoán của mọi người, tiếp theo, giọng của vị nữ vương này nhẹ nhàng vang lên. Không vòng vo tam quốc mà đi thẳng vào trọng tâm của vấn đề.

Hiếu My im lặng lắng nghe, sau một hồi ngẫm nghĩ, lại nhíu mày suy nghĩ, ra chiều phân vân, khó xử.

- Nữ Vương. Tuy là ta có biết chút ít về y dược nhưng thật sự không sâu. Chỉ có đệ đệ ta mới thật sự là người lợi hại. Nhưng không biết thái tử bị bệnh như thế nào? Ngài có thể nói rõ, ta sẽ lập tức truyền tin cho đệ ấy đến đây.

Đáy mắt Nữ Vương thoáng qua một chút thất vọng, nhưng lại nhanh chóng giấu đi. Bà nhìn sâu vào thiếu nữ trước mặt, bất đắc dĩ mỉm cười.

- Từ lúc sinh ra, nhi tử của ta đã gầy yếu, da dẻ tái xanh, không thể lao tâm, lao lực...

- Nữ Vương, có phải Thái tử không thể dùng sức khi hoạt động tay chân lần khi nói chuyện không? Nếu cố gắng quá sẽ dễ dàng ngất lịm?

Hiếu My đón lấy lời, tiếp tục nói ra dự đoán của mình. Nhưng chính những lời này lại khiến cho nữ vương kích động, hoan hỉ tận sâu. Bà nắm lấy tay của Hiếu My, giọng nói mang theo khẩn trương, hồi hã.

- Phải, phải. Trần cô nương đều nói một chút cũng không sai. Nhi tử của ta đúng là có bệnh chứng như vậy. Phải chăng cô nương có thể cứu được nhi tử của ta?

- Có thể hay không, cần phải trực tiếp gặp được người. Ta không dám vội vàng vô đoán mà có những quyết định không hay.

- Được. Được. Mời Trần cô nương và hai vị công tử đến Thanh Vân Điện. Đó là nơi ở của con trai ta.

Hiếu My gật đầu, cùng Lữ Tuấn và Lãnh đại gia nổi bước dưới sự dẫn đường của Hiếu My.

Giữa các điện trong Thủy Cung cách nhau một khoảng khá xa. Hơn nữa, Thanh Vân Điện lại tọa lạc ở một vị trí vô cùng hẻo lánh, ít người qua lại. Vì thế, bằng tốc độ của người đi bộ bình thường, để đến được nơi này cũng tốn không ít thời gian. Nhưng với những cao thủ như Nữ Vương và ba khách nhân mới đến thì mấy trăm dặm cũng chỉ được tính theo vài hơi thở.

Vì thế, chỉ ít lâu sau. Nhóm người Trần Hiếu My đã xuất hiện trong phòng khách của Thanh Vân Điện.

Vừa đến nơi, một cung nữ của Phi Long thái tử đã hồi hã chạy tới, nước mắt như mưa, giọng run run nức nở.

- Thừa nữ vương, thái tử, thái tử ngài ấy.....

Không cần nghe hết câu, Nữ Vương đã biến sắc, lắc người rời khỏi nơi đây. Hiếu My thấy thế thì không khỏi bước tới, vỗ vai tiểu cung nữ, chờ cô ấy bình tĩnh, mới hỏi tiếp nguyên do.

Thái Tử Hoảng.....

Trời ạ. Lữ Tuấn và Lãnh Nguyệt nhìn nhau, trong đầu của họ cũng vang lên nhao nhác âm thanh. Không phải trùng hợp như vậy chứ. Họ đồng loạt quay sang Hiếu My, lại thấy cô hoàn toàn trấn định, cảm xúc không thể hiện rõ ràng.

- Bao lâu rồi?

- Dạ, vừa mới tức thì. Nó thì sợ quá nên vội chạy đi bẩm báo. Bây giờ chắc đông đảo tộc nhân đã tập trung đưa tiễn ngài đi.

- Nói gỡ. Hiếu My lớn tiếng nạt nộ tiểu cung nữ đang rất thương tâm. – Mau dẫn ta đến đó. Ta có thể cứu người tình lại.

Cứu một người đã chết sống lại, điều này khiến cho Lãnh đại gia là một người lãnh đạm cũng phải há mồm, đừng nói đến tiểu nữ tì của tộc Giao nhân.

Cô ấy bàng hoàng, không tin vào điều mình nghe được. Mãi đến khi Hiểu My gọi lớn vài lần, mới kinh hi, hồi thần, vội vã dẫn người đi.

Băng qua một dãy hành lang gấp khúc, lại qua hết hai cổng vào hình bán nguyệt, ở giữa là một khoảng sân với các loại thực vật thủy sinh như thớ như mộng mới tới được chính viện dành riêng cho Phi Long thái tử nghỉ ngơi. Lúc nhóm người của Hiểu My đến nơi thì bên ngoài đầy ắp tộc nhân đang than khóc, bi thương. Tiếng nức nở truyền đi khiến không gian cũng nhuốm một màu ảm đạm, tuyệt vọng.

Tiểu cung nữ đi cùng nhào tới, dồn dập gõ lên cánh cửa đang khép kín những tiếng âm vang.

Tử Cơ đang ở trong nhóm người chờ đợi ngoài sân, nhìn thấy nàng ta vô lễ như thế thì tức giận. Đôi mắt tròn trũng, bà hét lớn lên.

- Lột nhí. Ngươi không nên làm loạn. Nữ Vương đang ở bên trong tiễn đưa Thái tử. Nếu có chuyện gì. Một trăm cái mạng nhỏ của ngươi cũng không kịp lấy ra đền.

- Trưởng lão. Không vậy.

Lộc Nhi hốt hoảng, chỉ tay về hướng Hiểu My đang đứng ở phía xa, giọng nói mang theo sự khẩn trương, lẫn mừng vui, kinh hi.

- Trưởng lão. Vị cô nương kia nói là có biện pháp cứu thái tử tỉnh lại. Mau báo cho nữ vương, kéo không kịp.

Lộc Nhi vừa nói xong, Tử Cơ chưa kịp phân tích những thông tin vừa nhận được thì cửa phòng đã soạt một tiếng mở ra. Nữ Vương đứng đối diện với Lộc Nhi, giọng run rẩy, đôi mắt ngập tràn hi vọng.

- Ngươi vừa nói gì? Lập lại cho ta.

- Dạ, vị cô nương kia nói là có thể cứu được thái tử.

Nữ Vương nhìn về hướng chỉ của tiểu công nữ thì thấy được bộ dáng trấn định, bình tĩnh của ba người Hiểu My. Bà vội vã tiến lên, vừa đi, vừa ra lệnh cho tất cả tộc nhân lui ra, nhường lối.

- Trần cô nương, cô thật là có cách cứu nhi tử ta sao?

- Nếu người tin tưởng, Hiểu My gật đầu xác nhận.

- Tốt quá, tốt quá. – Nữ Vương ngửa mặt lên trời, nuốt những giọt nước mắt sắp sửa trào ra vào trong. Xong, bà nắm lấy tay Hiểu My, như kéo như lôi vào phòng của Phi Long thái tử trước những đôi mắt kinh ngạc của Lữ Tuấn, Lãnh đại gia và vô số tộc nhân Giao nhân tộc tại đây.

Vừa bước vào trong, Hiểu My đã bị lôi đến cạnh bên giường, vừa nhìn thấy dung nhan của nam tử đang nhắm mắt tựa ngủ say, cô thoáng ngẩn ngơ trong giây lát. Quá đẹp. Đẹp đến ngỡ ngàng, giống như nhân vật chính bước ra từ Drama cổ tích. Phi nhân loại, quả thật không sai.

Nữ Vương ngồi xuống cạnh giường, nắm lấy đôi tay gầy yếu đang dần trở nên lạnh đi của nhi tử, ánh mắt khẩn cầu nhìn Hiểu My.

- Trần cô nương, xin hãy cứu con trai ta.

Hiểu My từ trong suy nghĩ của mình bị kéo trở về. Tự trách bản thân quá hoang đường, cô vội dùng ý niệm, lấy ra từ giới chỉ không gian một hộp ngọc, mở nắp. Một loại quả màu đỏ tươi, toả ra hương thơm ngào ngạt xuất hiện trước mắt nữ vương. Bà kinh ngạc kêu lên. ...

- Đây là. ...

- Mẫu tâm quả.

Hiểu My tiếp lời. Sau đó, cô nhờ nữ vương vén áo của thái tử, để lộ ra vòm ngực trần rồi cô đặt Mẫu tâm quả lên trên.

Thần Quả vừa tiếp xúc với da thịt của Phi Long thì như có ý thức riêng. Nó tan ra, hoá thành một vầng sáng hình quả tim khế bay lên như lấy trớn rồi từ từ ngấm sâu vào lồng ngực của thái tử.

Hiểu My cùng Nữ Vương đều nín thở, dõi nhìn. Không gian im lặng. Mỗi một giây trôi qua có phần ngột ngạt đến không thể thở thông.

Một khắc

Hai khắc

Nửa canh giờ trôi qua.

Lòng ngực vốn phẳng lặng của Phi Long bắt đầu nhấp nhô, mới đầu rất khẽ, sau lại trở nên ồ ồ định dần. Nữ Vương tựa đầu vào ngực con, nghe được tiếng tim đập thình thịch thì mừng vui khôn xiết, nước mắt không kìm được cứ thế chảy ra, gương mặt tuyệt sắc nhạt nhòa.

Hiểu My thấy thế, mỉm cười rồi lặng lẽ lui ra, khép lại cửa phòng, mỉm cười với Hai người Lữ Tuấn.

- Trần cô nương, thế nào rồi?

Tú cơ và các tộc nhân Giao nhân tộc vây lấy Hiểu My. Họ đợi chờ ở cô một câu nói đủ khiến toàn bộ Thủy Cung hồi sinh, khiến toàn bộ tộc nhân có thể mừng vui, hoan hỉ.

Không làm mọi người thất vọng. Hiểu My ra dấu im lặng rồi cất giọng nhẹ nhàng.

- Mọi chuyện đã ổn. Nhưng muốn hồi phục hoàn toàn cần có thời gian. Mọi người nên giải tán, ai lo chuyện đấy để tránh ảnh hưởng đến Thái tử và Nữ vương. Tin tưởng, không lâu sau, mọi người sẽ được nhìn thấy một vị thái tử hoàn toàn bình an, khỏe mạnh.

- Hay quá, hay quá rồi. Toàn bộ tộc nhân bùm miệng mỉm cười. Trên - gương mặt mỗi người đều xuất hiện hai hàng lệ lăn dài, nóng hổi.

- Ta đưa mọi người ra phòng khách nghỉ ngơi. - Tú Cơ trưởng lão bước tới cạnh bên Hiểu My, cúi đầu thật sâu cảm tạ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Phi Long tướng quân (2)

Khách sảnh của Thanh Vân Điện.

Hiểu My tựa người trên chiếc ghế san hô có phủ một lớp nhung êm màu xanh biển, tay cầm ly nước uống lọc sắc được pha chế từ loài tảo xoắn *Spirulina platensis*, mắt lim dim hưởng thụ.

Lữ Tuấn thấy vậy, không khỏi bật cười.

- Thích chí dữ vậy sao?

- Dĩ nhiên. Nếu bờ nam chúng ta có được loại tảo này. Muội tình nguyện ngày nào cũng sử dụng mà không một lời oán trách. – Mỗ nữ vênh váo trả lời.

Nhị sư huynh lắc đầu cười. Tuy thế, trong lòng hắn lại không ngừng thét gào, phải làm sao mới có thể mang được loại thực vật này về trồng để ai kia có thể ngày ngày đều vui vẻ. Một tấm tình si quả nhiên không đổi. Chỉ có điều, hắn sẽ không nói ra ngay từ đầu mà âm thầm tiến hành. Nhất quyết mang đến cho Hiểu My một sự ngạc nhiên, cảm động.

Lãnh Nguyệt nhìn bộ dáng nhàn nhã, thân mật của hai người, tự dưng lòng hắn có chút khó chịu, tị ghen. Lúc này đây, hắn thấy rằng, không có ký ức trước kia quả là điều vạn hạnh. Ít nhất, cứ vui vẻ mà sống. Không phải nhớ lại những biệt ly, bất hạnh, đau buồn.

Lãnh đại gia đưa tay lên miệng, khẽ hắng giọng, lên tiếng:

- Hiểu My. Vị thái tử tộc Giao nhân này mắc phải bệnh gì? Nàng có thể hồi sinh được người đã chết. Điều này thật ngoài sức tưởng tượng của ta. Bội phục, bội phục.

- Ha ha. Chỉ là ngẫu nhiên thôi. Thái Tử mắc phải bệnh tim bẩm sinh. Trong khi muội lại sở hữu thần quả có thể chữa dứt căn bệnh này. Âu, đây cũng là duyên phận nha.

Tiếp theo, Hiểu My mang chuyện Mẩu Tâm Quả nói thật rõ ràng. Hai nam tử kẻ bên nghe xong cũng phải gật gù, cảm than vận khí quá tốt của Hoan Hi thần chuyển thế. - Đúng là không thể xem thường. - Lãnh đại gia bất giác thở dài.

- Tiếc thay, Mẩu tâm quả chỉ có duy nhất. Lần này, muội đặt cược lớn rồi.

- Chuyện nhỏ. Cứu người như cứu hỏa. Huống chi, cho dù là thần quả nhưng nếu không cho nó phát huy công dụng thật sự thì khác nào như trái đại, rơi rụng đầy sân. Muội tuyệt không hối hận.

- Hay cho câu tuyệt không hối hận. - Tiểu Bạch trên tay cô luôn luôn im lặng, bỗng nhiên mở lời. - Chỉ sợ sau này cô có hối tiếc cũng không thay đổi được mọi chuyện hôm nay.

- Sao lại nói thế? Tiểu Bạch, phải chăng có chuyện gì mà ngươi chưa nói rõ với chúng ta?

Hiểu My nhìn xuống chiếc vòng trắng trên tay. Tiểu Bạch giả đồ như đang ngủ, như vừa rồi, người lên tiếng không phải nó. Bộ dáng vô tội cực kì. Chọc cho mỗ nữ tức giận, xách đuôi rần lên chơi trò quả lắc khiến xà vương choáng váng, đôi mắt nhỏ xíu màu nước biển cũng hoa lên.

- Nói hay không? Có tin ta lột da ngươi làm áo choàng không hử?

- Bớ người ta cứu mạng. Ác nữ bạo tàn, ác nữ bạo tàn a.

Ngân Nguyệt Xà mở miệng hét toáng lên, chọc cho Lữ Tuấn và Lãnh đại gia cũng phải quay đầu sang nơi khác để mà cười trộm.

Giờn đã một hồi. Hiểu My mới đặt con rấn nhỏ lên bàn, bưng ly sinh tố táo biển lên miệng uống một hơi. Xà Vương canh lúc mỡ nữ đặt ly xuống kê bên, cũng rùng mình hoá to hơn một chút, thọc đầu vào húp ké. Sau, nó ưỡn bụng, bễ nghề nhìn ba thân ảnh phóng đại, gian xảo nở nụ cười.

- Hắc hắc. Lần này cô cứu được thái tử tộc Giao nhân nhưng lại mở ra một bản tình ca, đào hoa nở rộ a.

- Là sao? Lữ Tuấn nghe vậy, tim đánh bộp. Vội vã hướng Ngân Nguyệt Xà truy vấn.

- Mẫu Tầm Quả - tái tạo tim người. Bởi vì chủ nhân đã lưu giữ nó suốt một thời gian dài, lại còn chính tay đặt lên lồng ngực của Phi Long Thái tử. Vì thế, khi thái tử tỉnh dậy, sẽ mang theo tình cảm sâu đậm với cô. Đây có thể xem là tác dụng phụ mà thần quả mang lại.

- Không phải chứ? – Tiếng mỡ nữ kinh ngạc thốt lên. Đôi mắt mở to như muốn rót ra ngoài. Không tin vào điều mình vừa nghe được.

Trước kia, mỗi lần ngồi trước ti vi, xem mấy bộ phim tình cảm ướt át, lạnh nhạt. Cứ thấy tình tiết nam, nữ chính sau khi thay tim thì thay đổi cả người yêu. Cô luôn trẻ môi, lên án đạo diễn và biên kịch phi khoa học, toàn làm chuyện câu nước mắt, câu like.

Tình cảm con người do bộ não chi phối, điều khiển. Mỗi chúng ta có khoảng một trăm tỉ tế bào não. Và chúng đóng vai trò tựa như CPU của các máy tính cá nhân. Con người thu nhận thông tin bằng các giác quan, sau đó bộ não sẽ tiến hành phân tích, lưu giữ. Mọi cảm xúc bi ai, hoan hỉ, yêu thương, hờn ghét... suy cho cùng đều là kết quả quá trình xử lý thông tin của não bộ con người.

Suốt những năm tháng làm bạn với máy tính của chuyên ngành công nghệ thông tin. Hiểu My chỉ tin tất cả những gì có liên quan tới cơ sở khoa học.

Thậm chí, cô còn từng tranh cãi một trận nảy lửa với đám bạn đồng học để khẳng định tình yêu không xuất phát từ tim mà xuất phát từ siêu máy tính trong đầu mỗi người. Đồng thời, cũng kiên quyết phủ nhận thứ gọi là tình yêu sét đánh hay tiếng sét ái tình mà bọn con gái cùng phòng suốt ngày mơ mộng, ước ao.

Ai ngờ đâu, xuyên đến nơi này, đa số nhận thức trước đây của cô đều tan vỡ. Haiz, sự thật này quả nhiên làm tâm hồn yếu đuối của cô bị tổn thương không ít.

Hiểu My nhìn bộ dạng vênh váo của Ngân Nguyệt Xà, ánh mắt mang theo hoài nghi đậm đặc. Điều này khiến Tiểu Bạch vô cùng khó chịu. Nó uốn éo người, tru tréo kêu lên:

- Này này, ánh mắt đó là thế nào? Cô đang nghi ngờ ta sao? Không tin, đợi người tỉnh dậy mà xem. Hơn nữa, nếu ta không nhìn nhầm. Vị thái tử mà cô vừa cứu chính là Âu Dương Phi Long – một trong thập nhị phu thần.

- Âu Dương Phi Long? Lãnh Nguyệt vô ý thốt lên. – Không phải trùng hợp đến vậy chứ?

Ký ức của Lãnh đại gia cuộn trào trời dậy. Trong mười hai đại tướng dưới trướng Hoan Hi thần trước đây. So về ngoại hình, chỉ có vị Phi Long tướng quân này mới sánh kịp hần. Hơn nữa đây còn là người đạt được thành tựu rất cao trên lĩnh vực âm nhạc. Nếu không phải bị hạn chế bởi một vài lý do, khách quan mà nói, vị Phi Long tướng quân này chính là đối thủ mạnh nhất trong thập nhị Phu Thần trên con đường chinh phục trái tim thần Hoan Hi.

Không ngờ, Hiểu My đánh bậy đánh bạ mà cứu được sinh mạng của người này a. Đúng là vận mệnh an bày. Không biết có nên vui mừng nữa hay không. Ai...

Trong lúc Lãnh đại gia chìm đắm trong ký ức kiếp trước thì hai người Lữ Tuấn và Hiểu My cũng đã hiểu biết ít nhiều về cái vị “Thủy Thần” – Biệt hiệu của Âu Dương Phi Long hai vạn năm trước kia.

Vấn đề làm mỡ nữ nhân tò mò nhất lúc này, đó là không biết vị thái tử này khi tỉnh lại có nhớ lại nhiều chuyện đời trước hay không? Trong khi nhị sư huynh của cô thì trước bồi hồi, sau trầm mặc.

Lữ Tuấn càng ngày càng không có cảm giác an toàn với chính tình cảm của mình. Tình cảm hẳn dành hết cho Hiểu My và chưa hề thay đổi trong mười năm qua. Thế nhưng, khi thân thể của cô được phơi bày cùng tin tức về thập nhị phu thần. Lòng của hần đã có chút bất an.

Giờ đây, bên cạnh Hiểu My xuất hiện các nam tử xuất chúng một người lại một người. Ai nấy đều là bậc anh tài, phong tư tuyệt đại.

Một Lạc Vô Trần tài hoa tuyệt thế. Một Lãnh Nguyệt võ nghệ phi phàm, nhan sắc hơn cả mỹ nhân. Thêm Thiên Vũ là thần thú Bạch Hồ uy chấn bốn phương, giờ lại thêm một vị Phi Long tướng quân sắc tài hoàn mỹ... Lòng của Lữ Tuấn thật quá bi ai.

Trong năm vị phu thần đã tập trung hiện tại. Hần so ra kém nhất. Không biết lấy gì để giữ lấy tình cảm của Hiểu My.

Chấp tử chi thủ, dữ tử cộng trú

Chấp tử chi thủ, dữ tử đồng miên.

Chấp từ chi thủ, dữ từ giai lão

Chấp từ chi thủ, phu phục hà cầu? (Nguồn: internet)

Lữ Tuấn thần thờ, lăm bắm vài câu trong miệng mà lòng đau như dao cắt. Tiếc là tâm sự này không dám bày tỏ với ai. Chỉ có thể giấu thật sâu, thật sâu để không lộ ra nội tâm yếu đuối, càng làm người chê cười.

Thấy nhị sư huynh thờ dài, Hiểu My có chút vô tội nhìn sang, lên tiếng hỏi thăm. Lữ Tuấn lắc đầu, nói dối là do cảm thương cho Phi Long kiếp này từ nhỏ đã nhiều khổ sở. Hiểu My và Lãnh Nguyệt nghe vậy, cũng tán thành.

Sau đó, có mấy tộc nhân Giao nhân tộc tiến lên, mời ba người dùng cơm rồi nghỉ ngơi. Phòng, họ đã bố trí sẵn ở mé tây Lam Băng Điện. Dù sao, cũng phải đợi thái tử bình phục nên bọn Hiểu My cũng không tiện chối từ.

.....

Ba ngày sau.

Hiểu My và Lữ Tuấn, Lãnh đại gia vừa đi dạo một vòng ở Thủy Cung, chân mỏi mắt hoa thì hưởng về An Lạc Viên thư giãn, nạp lương thực.

Mổ nữ nhân yêu chết nơi này a. Cô thầm hạ quyết tâm. Sau khi về bờ Nam cũng sẽ tìm một nơi xây dựng phố ẩm thực cho thỏa đam mê hương lạc từ việc ăn uống của mọi người (Thật ra là của mình chị mà thôi).

Vừa nghĩ tới đây, Hiểu My đã hắc hắc nở nụ cười, khiến cho hai vị mỹ nam đi cùng cũng chẳng hiểu mô tê. Chỉ có Tiểu Bạch hiểu quá rõ về cô, nó liếc mắt khinh thường: “Cười gian xảo kiểu này, chắc là lại nghĩ ra một tội kiến đen thui nào đó”.

Ai biểu Ngân Nguyệt Xà là hộ vệ Hoan Hi thần làm chi. Tổng hợp hai kiếp kè bên, nó phát hiện ra, nữ nhân này không hề thay đổi. Ưu điểm nhiều mà khuyết điểm cũng bao la. Không hiểu sao lại có thể lọt vào mắt xanh của các vị tướng quân tài ba, lỗi lạc.

Nếu Hiểu My biết nó đánh giá cô như thế. E là con rấn nhỏ nào đó đã khóc lóc gọi mẹ, kêu cha. Chỉ tiếc cô nàng lúc này còn đang suy nghĩ tới phố ẩm thực cùng triết lý “Đĩ thực nhập đạo” nên xem nhẹ đôi mắt lập lòe của chiếc vòng bạch ngọc trên cổ tay trắng nõn. Ha ha.

“Ăn được ngủ được là tiên.

Không ăn, không ngủ, nhiều tiền cũng nguy

Bụng no, mắt mỏi lạ gì

Nhân sinh thoải chí, sá chi mệnh đời.”.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chân long tinh huyết đến tay

Đang lúc đám người Hiểu My hoan hoan hi hi nói chuyện phiếm thì một nha hoàn Giao nhân tộc khép nép tiến lên. Giọng nói thánh thót như chim hoạ mi giữa ngày hè oi ả:

- Bẩm Trần cô nương và nhị vị công tử. Nữ Vương và Thái Tử giá lâm.

- A. Lộc nhi. Nữ vương đến thì cứ đến thôi. Thông báo trước kiểu này làm chúng ta vô cùng ái ngại. Có cảm giác như cưu chiếm thước sào. Nữ Vương khách sáo vậy khiến chúng ta thật sự ngại ngùng rồi.

- Không ngại không ngại. Là ta cho nha đầu này báo trước một tiếng để tránh đường đột đến ba vị ân nhân.

Hiểu My vừa dứt lời thì giọng nói của Nữ Vương Giao nhân tộc đã vang lên. Tiếp theo, hai thân ảnh ngược sáng xuất hiện. Một vòng hào quang bao bọc cả hai người. Dù không nhìn rõ mặt nhưng lại thể hiện được sự huyền ảo mà nhân gian không thể có.

Nữ vương đi phía trước, Phi Long thái tử tiêu sái sát theo sau. Tuy biết rõ quan hệ máu mủ, ruột rà giữa hai mẫu tử, nhưng bất cứ ai được diện kiến dung nhan của họ cũng không thể nào tin được, bởi họ giống hai tỷ đệ nhiều hơn.

Nữ vương xinh đẹp tuyệt trần, phong thái uy nghi nhưng vẫn vô cùng hàm súc, quyến rũ. Vì nhị tử đã khỏi bệnh nên gương mặt luôn nhàn nhạt ý cười, không giấu sự vui sướng trào dâng.

Phi Long thái tử một mái tóc lam bông bênh, xoả tung như sóng nước. Khuôn mặt hoàn mỹ có thể dùng mấy từ “Đẹp từng mi - li - mét” để hình dung. Kết hợp với một thân áo trắng như mây, quả nhiên là thần tiên hạ phàm, không phải ai cũng có thể sánh được.

Dù ngoài mặt Hiểu My hiện lên sự tôn trọng lẫn thân thiện, nhiệt tình. Nhưng trong lòng của mỗ nữ là sóng gió ba đào đang từng hồi cuộn cuộn. Kiếp trước khiêm tốn cả một đời. Kiếp này xuyên không tuy nhan sắc có “tiến bộ”, nhưng so với những người cô đã gặp thì vẫn chỉ có thể đánh giá bởi hai từ “Khiêm tốn” hoặc bốn từ “Cực kì khiêm tốn”. Chuyện này đúng thật là khôi hài. Ha ha.

Nữ vương và Thái tử bước vào sảnh phòng, cùng nhóm của Hiểu My gật đầu chào hỏi, sau ai nấy lại ngồi vào vị trí của mình.

- Trần cô nương, ơn cứu mạng của cô đối với nhi tử. Giao nhân tộc chúng ta đời đời ghi nhớ. Long nhi, còn không mau đa tạ Trần cô nương.

Phi Long không đợi mẫu thân nói tới lần thứ hai đã chủ động tiến lên, khom người trước mặt Hiểu My nói lời cảm tạ. Tuy nhiên, khi vừa ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt trong veo, to tròn của mỗ nữ. Tim của vị thái tử gia tốc đập nhanh.

Hiểu My giữ một khoảng cách với vị thái tử tộc Giao nhân, không nghe được âm thanh thỉnh thỉnh liên hồi, nhưng lại thấy tuần nhan của hắc nhan chóng đỏ lên. – Tiêu rồi. Không phải linh nghiệm vậy chứ? Mỗ nữ âm thầm nhún nhó, ảo não.

Lữ Tuấn nhìn sang Lãnh Nguyệt công tử, thấy chướng môn Hắc Nguyệt phái mạnh mẽ gật đầu. Chính xác. Người này đích thật là Âu Dương Phi Long – thủy thần dưới trướng thần Hoan Hi trước kia.

Thái Tử Phi Long sau một thoáng thất thần, cuối cùng cũng nhận ra bản thân mình vô lễ, bèn nói lời xin lỗi rồi lui về sau. Tuy nhiên, đôi mắt phượng thần sâu thẳm thoáng vẫn vô ý liếc ngang thân ảnh nữ nhân đối diện. Những lời xã giao, thăm hỏi giữa mẫu thân và ba nhân loại, hắc hoàn toàn không giữ được chút gì trong tâm trí, trong tai. Thay vào đó là vẻ ngoài hoạt bát, sinh động của vị ân nhân cùng giọng nói nhẹ nhàng như phong linh trong gió.

Nữ Vương nhìn thấy biểu hiện khác thường của con trai, đặc biệt là ánh mắt hắc lên nhìn về phía Hiểu My, bà có cảm giác da đầu run lên. Không phải nhi tử của bà vừa gặp đã yêu đó chứ? Nhưng mà Trần cô nương là người ngoại tộc. Hơn nữa cạnh bên còn có hai nam tử luận về dung mạo hay phong thái đều tuyệt đối bất phàm. Haiz. ...

Nữ vương lặng lẽ thở dài. Sau, bà hướng ra cửa. Gọi người mang đồ tới.

- Trần cô nương cùng nhị vị công tử. Đây là chút tâm ý, đa tạ bà vị đã cứu giúp tộc Giao nhân. Mong mọi người đừng từ chối.

- Nữ Vương quá lời. Cứu người là chuyện nên làm. Lễ nào tri ân cần cầu báo. Mấy hôm nay chúng tôi được quý tộc tiếp đãi vô cùng ân cần, chu đáo. Đây xem như là qua lại thuận lòng, vậy là đủ rồi.

Hiểu My kiên quyết chối từ. Lữ Tuấn và Lãnh Nguyệt cũng phụ họa theo.

Thế nhưng, Nữ Vương chỉ mỉm cười, nhẹ giọng:

- Hộp ngọc này, bắt buộc các vị phải nhận nha. Đây chính là Chân Long tinh huyết mà ba người vẫn tìm kiếm.

- Thật sự là chân long tinh huyết? Nhưng trước đây, Tú Cơ trưởng lão từng nói nó chỉ là tin đồn, không phải vật sở hữu của tộc Giao nhân.

- Thật ngại quá. – Nữ vương có chút ngại ngùng, giải thích thay cho Tú Cơ: - Chân Long tinh huyết này trước đây dùng để duy trì sinh mệnh cho nhi tử. Chính vì thế mà Tú Cơ muội muội mới không dám đưa ra. Đây cũng là bất đắc dĩ, mong ba vị thông cảm. Bây giờ, nhờ ân đức của Trần cô nương mà Long Nhi đã hoàn toàn khỏi bệnh. Mong mọi người không chê, nhận lấy tinh huyết chân long này, cũng là nhận lấy một phần tâm ý của tộc chúng tôi.

- Ấc. Ra là không cần nữa mới giao ra. Nữ vương này cũng Phúc Hắc quá trời.

Tiểu Bạch im lặng đánh giá. Đồng suy nghĩ với hắc còn có Lãnh đại gia. Tuy nhiên, khi cả hai nhìn qua vị thần tiên sống Phi Long thì ngậm ngùi, trầm mặc, thông cảm cho người.

- Nếu ngài đã nói thế. Chúng tôi cũng xin tuân mệnh.

Hiểu My rạng rỡ cười rồi nhận lấy hộp ngọc từ tay của Lộc Nhi. Theo gợi ý của nữ vương, cô mở ra xem. Bên trong là một chiếc lọ cỡ nắm tay được tạo hình từ loại ngọc trong suốt, chứa đựng đầy áp chữ chất lỏng sền sệt màu đỏ, phát ra rực rỡ kim quang. Tuy cách một lớp ngọc thật dày, Hiểu My vẫn thấy truyền đến trên tay từng cơn âm áp, dần dần lan toả.

- Nữ Vương, cái này có phải quá nhiều rồi không? Giọng của Lữ Tuấn nhẹ nhàng vang lên.

- Không nhiều, không nhiều.

Nữ Vương khoác tay đầy hào sảng. Sau đó, mang sự thật về chân long tinh huyết ra, giải thích với toàn thể một lần. Quả nhiên, tin tức này làm cho Hiểu My và hai nam tử bên cạnh cô có chút kinh ngạc. Nhưng sau đó, biểu hiện của họ lại có chút nhẹ nhõm, vui mừng.

Tiếp theo, Nữ vương còn cho người dâng lên ba giới chỉ không gian. Mặc dù đây là sản phẩm nghiên cứu của Hà Nguyên đại sư. Tuy nhiên, trong một thời gian ngắn ngủi, nó đã được truyền đến bờ Bắc này, tầng lớp quý tộc và những người có điều kiện đều sở hữu một vài chiếc là chuyện đơn giản.

Hiếu My nhận lấy, ghé mắt vào xem thì thập phần phấn khích.

- Chiếc giới chỉ đầu tiên chứa đựng thật nhiều nước biển và một rừng tảo xoắn *Spirulina platensis*.
- Chiếc giới chỉ thứ hai thì đầy ắp các món thực phẩm, điểm tâm đều là đặc sản của tộc giao nhân.
- Chiếc giới chỉ thứ ba là tinh thạch, tinh hạch cùng các loại dược liệu chỉ có dưới đáy biển sâu. Dù cả bờ bắc, bờ nam cũng khó mà tìm được.
- Quá quý trọng rồi. Nữ Vương, chúng tôi vô cùng cảm tạ.

Trong khi Hiếu My hoan hỉ mừng vui thì Lữ Tuấn có chút mất hứng, bộ mặt rầu rầu. Mới trước đây hắn còn tìm cách gieo trồng tảo xoắn để làm vui lòng mẫu nữ nhân. Ai... Đúng là mưu sự tại thiên, thành sự tại nhân a.

Chuyện trò thêm dăm câu, hai mẹ con nữ vương cáo từ. Ba người Hiếu My lịch sự đưa tiễn. Xong quay trở lại phòng, sáu mắt nhìn nhau, nhỏ to đàm luận.

Tiểu Bạch vọt lên bàn. Giọng khàn khàn đặc ý: Thế nào? Ta nói có sai không? Đích thật là Âu Dương Phi Long. Hơn nữa, còn trùng phải tác dụng phụ của Mẫu Tâm Quả. Hoa đào này trồng xuống. Vạn kiếp bất phục a.

- Không phải khoa trương vậy chứ? Hi vọng chỉ nhất thời a. Cả ba người đều cùng một suy nghĩ trong đầu.

Xà Vương nhìn thấu ánh mắt của họ. Nó ngoe nguẩy thân mình, vênh vênh vào vào: Trừ khi thay tim, nếu không thì cả đời này đều là si tình lang của chủ nhân. Không bao giờ thay đổi.

Hiếu My nghe chuyện này, chả vui chút nào. Cô nhìn sang hai vị phu thần kẻ bên. Hắng giọng lên tiếng:

- Chân Long tinh huyết đã đến tay. Chúng ta định khi nào khởi hành?
- Càng sớm càng tốt. Lữ Tuấn trả lời.

Hiếu My và Lãnh Nguyệt gật đầu. Dù sao mục đích bây giờ đã đạt được. Thủy Cung này cũng không tiện ở lâu. Chỉ hi vọng khi lên trên sẽ có thể gặp được đám người của Kim Phụng, Trần Trường An. Xem như chuyến đi đến bờ Bắc này thành công mỹ mãn.

.....

Thanh Vân Điện.

Nữ Vương ngồi trên chiếc ghế chủ vị. Nhìn nhi tử thần phách thất lạc, ngơ ngác nhìn ra sân thì không khỏi đau lòng.

- Long nhi, con xem trọng Trần cô nương à?

Phi Long: .....

- Long nhi? Long nhi?

Vị thái tử tộc Giao nhân đợi mẫu thân gọi tới mấy lần mới hồi hồn, tỉnh lại. Nhưng trước câu hỏi của nữ vương, chỉ ấp úng, không thốt thành lời.

- Long Nhi, con là thái tử tộc Giao nhân, không thể kết duyên cùng người khác tộc. Hơn nữa, vị Trần cô nương này tính tình quá vô tư, không thích hợp với người luôn ôn trọng, trầm tĩnh như con.

Ặc. Sao mẫu thân nghĩ họ không hợp. “Ôn trọng, trầm tĩnh”. Thật ra, nếu không phải hắn bị bệnh tật giày vò thì hắn cũng muốn được tự do, phóng khoáng mà đối diện với nhân sinh. Làm người, đâu ai muốn bản thân phải khép kín trái tim lẫn thế giới quan để một mình tịch mịch.

Nhìn thấy nhi tử không buông bỏ, nữ vương không hề nản chí, tiếp tục khuyên răn:

- Chắc con cũng nhìn thấy ánh mắt mà nhi vị công tử nhìn Trần cô nương. Đó là loại tình cảm thế nào? Ta tin con cũng hiểu. Thật sự, ta rất khó lòng chấp nhận một con đầu đào hoa như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Ariel dị giới

Nữ vương vì quá quan tâm con nên lời nói có chút nặng nề, dường như quên mất người vừa cứu con bà sống lại là ai. Điều này khiến cho Phi Long bắt đầu khó chịu. Hắn thật sự không muốn nghe thêm bất cứ lời nào không hay về Trần cô nương phát ra từ miệng của mẫu thân.

- Nương, Người quá lời. Trần cô nương vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ. Một nữ nhân tốt được nhiều người ái mộ là lẽ dĩ nhiên. Con mong người đừng vội vô đoán mà ảnh hưởng đến danh dự người ta.

- Con...

Nữ Vương cảm thấy dè dặt, bức bối vô cùng. Thái tử đầu ốm bao nhiêu năm, vừa khoẻ lại đã hướng về nữ nhân ngoại tộc. Đã thế còn chống đối lại bà. Vừa định phân bác thì tiếp theo đã nghe giọng nói kiên định của Phi Long.

- Con quyết định rồi. Con muốn cùng Trần cô nương rời khỏi Thủy Cung. Con muốn tìm hiểu thế giới bên ngoài nhân lúc người còn trẻ, còn trị vì Giao nhân tộc.

- Không được. Con là nhi tử duy nhất của ta. Ta không muốn con mạo hiểm. Thiên Huyền đại lục không phải nơi nào cũng bình yên, hoà ái như Thủy Cung. Nếu có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, ta làm sao sống nổi.

- Mẫu thân. Máy chục năm nay, con đều quanh quẩn ở lãnh địa của tộc Giao nhân. Chuyện ở nơi này, con có thể nắm rõ trong lòng bàn tay. Thế nhưng Huyền Thiên đại lục không chỉ có mỗi bộ tộc của chúng ta. Muốn phát triển thì tầm nhìn không thể hạn hẹp. Đây cũng là nguyên nhân chính con muốn xuất hành lần này. Hơn nữa. Con sẽ tự bảo vệ bản thân của mình, người không cần nặng lo nhiều quá.

Nói xong, Phi Long thái tử hành lễ cáo từ rồi xoay người rời bước. Để lại cho nữ vương một bóng lưng kiên định và mạnh mẽ như từng bách giữa trời xanh.

Nữ vương vô lực, ngã ngồi xuống ghế. Bà không ngờ được, đứa con trai yêu quý của bà vừa mới hồi sinh đã muốn dứt áo ra đi. Điều này khiến cho Nữ vương không khỏi thương tâm, oán giận.

- Không nữa sao?

Đang lúc trầm ngâm suy nghĩ thì một giọng nói xa lạ vang lên, khiến bà giật mình, thẳng thốt. Nhìn theo hướng âm thanh khàn khàn phát ra, chỉ thấy một con rắn nhỏ đứng dựa trên mặt bàn. Cả thân mình nó được phủ một lớp vảy bạc lấp lánh. Trên cái đầu hình tam giác có ấn ký hình trăng non lập loè phát sáng kim quan.

Đôi mắt nhỏ xíu màu xanh biển của bạch xà nhìn thẳng vào dung nhan hoa lệ của nữ vương, nó tiếp tục lên tiếng:

- Những điều Phi Long nói hoàn toàn đúng. Chỉ là bà không cam tâm nên mới khó chấp nhận vậy thôi.

- Người là ai?

Tiểu Bạch không trả lời mà bay người đáp xuống mặt đất, phút chốc đã hoá về bản thể, kích thước to lớn, uy nghi.

- Ta là Ngân Nguyệt Xà. Hộ vệ của Hoan Hi thần. Nữ Vương Giao nhân tộc đã từng nghe nói tới trước đây?

.....

Một canh giờ sau.

Tại cổng thành ra vào của Thủy Cung, một nữ nhân bộ dáng khả ái, linh lung, thân vận bộ váy áo màu xanh thủy bích không ngừng đi qua đi lại, miệng lầm bầm lầu bầu.

- Tiểu Bạch chết tiệt. Kêu chúng ta chờ ở đây rồi âm thầm chuẩn bị. Không biết giờ này nó đang du hí ở chỗ nào với mấy em gái xinh đẹp tóc lam rồi?

- Hiểu My, đừng nói oan cho xà vương. Nếu nó biết được sẽ oán cô đó.

Lãnh đại gia nhìn mỡ nữ, đột nhiên nổi hứng trêu đùa. Chỉ có Lữ Tuấn thần sắc có chút nặng nề, im re không nói. Bản thân hắn khác thường, hai đồng đội đi cùng sao lại không nhận ra. Nhưng tại nơi này không thích hợp để nhỏ to tâm sự. đành phải ury khuất nhị sư huynh rồi.

Hiểu My hì hì nở nụ cười, bước lại gần bên, lắc lắc cánh tay của Lữ Tuấn. Dung nhan buồn bã thoát cái tươi lên.

Đúng lúc này, từ phía xa, ba thân ảnh chậm chậm tiến tới. Đi đầu dĩ nhiên là nữ vương giao nhân tộc. Phía sau là Tú Cơ trưởng lão cùng một nam tử tóc đen, dung mạo rất điển hình thường.

- Ba vị ân nhân, sao vội ra đi không lời từ biệt. Nếu không phải Tú Cơ muội muội báo lại. Ta đã không kịp đến tiễn đưa.

Nữ Vương hoà nhã mở lời. Khi ấy, một bóng dáng nhỏ xíu màu bạc từ trên mái tóc màu lam búi cao tỉnh xảo vọt ra, phóng về hướng của Hiểu My.

- Nữ vương và trưởng lão đến đây đưa tiễn, khiến chúng tôi thụ sủng nhược kinh a. Làm phiền người di giá, áy náy vô cùng.

Hiểu My cười rạng rỡ như hoa. Không chú ý tới ánh mắt nam tử tóc đen sau lưng nữ vương nhìn cô ẩn ẩn cảm tình nồng nhiệt.

- Trần cô nương. Cô đã là ân nhân của tộc chúng tôi. Chỉ là lần này, tôi có việc nhờ cô trợ giúp, xin chớ chối từ.

- Nữ vương cứ nói. Nếu trong khả năng làm được, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, không phụ sự ưu ái của người.

- Đa tạ.

Nữ Vương khẽ gật đầu, rồi ra hiệu cho nam tử tóc đen tiến lên trên. Câu nói tiếp theo đã khiến cho đám Lữ Tuấn, Hiểu My và Lãnh đại gia choáng váng, thiếu điều gục ngã.

- Nhi tử của ta muốn ra ngoài tìm hiểu nhân sinh. Mong mọi người cho hắn cùng đồng hành, quan tâm, chiếu cố lẫn nhau chút ít.

- Ấc. Người này là Thái Tử Phi Long? Trần Hiểu My đôi mắt mở to, không tin vào những gì mình nhìn được.

- Phải. Nữ Vương mỉm cười xác nhận: Ta chỉ có một nhi tử duy nhất. Bởi vì ra ngoài nên buộc phải sử dụng chút mánh khéo nhỏ, như thế thì tộc nhân Giao nhân tộc mới có thể thích nghi. Điều kiện sinh tồn ở đây không giống trên mặt đất của đại lục Huyền Thiên nha.

- Ha ha ha. Nữ vương nói phải. – Lãnh đại gia vô si mở miệng cười.

Điều này hắn đã nhận biết từ lâu. Âu Dương Phi Long kiếp trước được xưng tụng Thủy thần. Đó là bởi vì hắn không phải nhân loại bình thường, chỉ có thể phát huy sức mạnh thật sự khi ở dưới nước mà thôi. Mỗi lần “lên bờ”, đều phải nhờ tới sự trợ giúp của ngoại lực, đồng thời còn phải thay đổi dung nhan để bảo toàn tính mạng, tránh những rắc rối không đáng có thể xảy ra. Chính vì thế mà trong thập nhị chiến tướng dưới trướng Hoan Hỉ thần, hắn mới không thể soán đi ngôi vị tuyệt đại soái ca của Nguyệt tướng quân.

Không ngờ kiếp này đầu thai, Phi Long hắn vẫn phải sử dụng chiêu thức cũ. Chuyện này thật đáng vui mừng a.

Trong lúc Lãnh chương môn của chúng ta hơn hờ tự đắc với suy nghĩ tà ác trong lòng thì Hiểu My bên này đã hoàn toàn thất lạc. Nhìn nam tử tóc đen, mắt đen, trường bào đen đối diện. Lòng cô bỗng thấy liêu xiêu.

Tự nhiên nhớ tới nhân vật chính trong câu chuyện cổ tích Nàng tiên cá của Andersen. Vì muốn lên bờ, ở cạnh bên Hoàng tử mà Ariel đồng ý đánh đổi đuôi cá cùng giọng hát thiên thần để đổi lấy đôi chân. Phi Long thái tử hôm nay thì hi sinh nhan sắc tuyệt trần để đổi lấy về ngoài của nhân loại. Thiệt thời, quá thiệt thời rồi.

Thái Tử Phi Long đoan chính đứng trước mặt Hiểu My và hai vị mỹ nam tử cận kề, gật đầu chào hỏi. Giọng nói chân chất đúng nghĩa người phàm.

- Trần cô nương, hai vị đại ca. Làm phiền mọi người rồi.

- Không phiền, không phiền. Ha ha ha.

Mỗi nữ nào đó vui vẻ nói to trong khi Tiểu Bạch trên tay cô thì cả người run lên, cười ngặt nghẽo. Nó quá hiểu chủ nhân nên thừa biết cô đang nghĩ gì trong lòng. Hờ hờ.

Sau đó, một nhóm bốn người dưới sự bao bọc của Định Thủy Châu hướng về phía mặt nước, chậm chậm tiến lên. Hành trình đến Giao nhân tộc tìm kiếm Tinh huyết chân long kết thúc tốt đẹp.

.....

Lại nói đến đám huynh đệ của Trần Đại Uy. Kể từ khi lão đại cùng hai vị công tử du hành xuống lãnh địa của tộc Giao nhân. Cả đám nam nhân ngày đầu tiên còn chằm chằm dõi mắt về phía biển khơi, nhưng thấy khắp nơi sóng yên biển lặng, không có chút dị tượng thì dần dần cũng yên tâm, bắt đầu nghĩ xem nên làm gì trong thời gian chờ đợi.

- Mọi người chia ra hai nhóm. Một nhóm ở lại đây canh gác, tuần tra. Một nhóm săn giết yêu thú, lấy tài nguyên làm sinh lễ cho nương tử tương lai. Biết đâu lão đại lần này trở về, sẽ mang cho chúng ta thật nhiều mỹ nhân ngư xinh đẹp. Ha ha ha.

Hồ Phi Tiểu cười to. Đưa ra ý kiến của mình. Một đường bôn ba theo Trần Hiểu My, cả đám nam nhân hoàn toàn không xa lạ với ba từ “Mỹ nhân ngư” từ miệng của nữ tử. Mặc dù không tương tượng tộc nhân giao nhân tộc giống hình dáng miêu tả trong miệng nữ tử mấy phần. Nhưng cả đám đều dẹt lên một viên cảnh mông lung. Hồng tụ thêm hương. Đứng là nhân sinh chi phúc.

Cả đám đàn ông nhất trí ủng hộ. Suy nghĩ của quân sư nhất định không sai. Tranh thủ thời gian này, không ngừng thao luyện. Mai mốt có thể dương dương tự đắc mà khoe mẽ với Lão đại Hiểu My. Mấy chục nam nhân đều hăng máu như gà chọi.

Ý lại tinh thạch truyền tin trong tay. Mới đầu họ còn đắn đo về khoảng cách với bờ biển để đảm bảo biến cố lỡ xảy ra cũng có thể xuất hiện thật nhanh.

Nhưng càng về sau, càng đi xa dần. Trêu chọc không biết bao nhiêu yêu thú. Có con đơn lẻ, có khi đùng cả bầy đàn. Đánh giết không ngừng, sát khí mỗi lúc mỗi nồng, nhẩn không gian mỗi ngày mỗi đầy lên chóng vánh.

Dù bận rộn là thế, nhưng toàn bộ binh đoàn vẫn giữ được thói quen, đó là mỗi tối sẽ tập trung lại bờ biển đã được bố trí giống như lãnh địa của bộ lạc di cư, cùng phân tích, đánh giá tình huống gặp phải hôm nay. Từ đó rút ra bài học kinh nghiệm để tối ưu sức chiến đấu cho cả đội.

Đây là quy định mà lão đại đã đề ra, yêu cầu binh đoàn Thần Võ nghiêm túc thực hiện. Mới đầu còn thấy chưa quen. Nhưng dần dần lại nhận ra thật nhiều ưu điểm. Vì thế mà cả đám càng thêm đoàn kết, phối hợp nhịp nhàng. Đúng thật là vạn hạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Huyền tộc

Đêm nay, bên bếp lửa bập bùng, đoàn người Trần Đại Uy ngồi xếp vòng, tổng kết hoạt động một ngày dài như thường lệ.

Mãnh Hổ - một thành viên trong binh đoàn được giao nhiệm vụ tuần tra dọc theo bờ biển đứng dậy, hưng phấn mở lời.

- Đại Uy ca, quân sư. Hôm nay ta cùng hai người A Chu, A Nghĩa đi khoảng 2 trăm dặm về phía tây nam. Phát hiện một sơn cốc rất khả nghi. Xung quanh là núi cao, rừng thẳm. Lối vào duy nhất là một nhánh nhỏ từ Huyền Hải dẫn vào. Bên trong sơn cốc thỉnh thoảng còn có khối bốc lên. Tựa như lãnh địa của thú nhân bộ tộc.

Hồ Phi Tiểu nghe nói vậy thì nhú mày. Nếu chỉ là yêu thú bình thường, với sức chiến đấu của hai mươi lăm người bọn họ còn có thể một hồi cầm cự. Nhưng đùng phải bộ tộc thú nhân thì không thể an toàn. Hắc Viên tộc, Hùng Sư tộc, nơi nào mà không đông đúc nhân tài, tộc nhân lên tới mấy vạn. Tại bờ Bắc này, cho dù là bộ tộc nhỏ thì cũng không phải quả hồng mềm có thể đùng vô. Vì vậy, tốt nhất là không nên trêu chọc.

Nghĩ thế, Hồ quân sư nhanh chóng đưa ra mệnh lệnh: Toàn thể binh đoàn tận lực không được vô cớ trêu ghẹo đối phương. Không thể mang thêm phiền phức đến cho lão đại.

- Rõ, quân sư.

Tiếp theo, cả đám lại quay sang những việc vụn vặt và những tình huống gặp phải trong ngày.

.....

Sáng hôm sau, đến phiên nhóm của Hồ quân sư ở lại canh gác. Một nhóm nhỏ do Trần Đại Uy dẫn đầu tiếp tục vợ vét tài sản để cưới vợ mai sau.

Tuy nhiên, mới đi được nửa ngày, trong lúc chém giết với một đàn Xuyên Sơn quái thì nhận được tin tức của Hồ Phi Tiểu hốt hoảng báo nguy.

Cả đám xanh mặt, hạ thủ thật nhanh với đối thủ trước mặt rồi vội vã rút quân về cứu viện.

Đám Xuyên Sơn quái còn lại thoát được một kiếp. Nhìn mười mấy thân ảnh lướt gió vùn vụt mà nhẹ nhõm thở phào. Con nào con nấy hành động thật nhanh, dùng cả bốn chân để đào hang, trốn chui vào lòng đất.

Lúc đoàn người về tới cũng là gần một canh giờ sau. Cứ tưởng sẽ nhìn thấy một trận chiến khốc liệt ở đây. Ngờ đâu, bốn bề vắng lặng, lều trại yên bình.

Trần Đại Uy bị một phen hú hồn nên vô cùng bức bối. Nhìn thấy Hồ quân sư đang nhàn nhã ra vào thì một bước tiến lên, co giò đập vào móng hấn.

- Giờ mặt với gia à. Con mẹ nó. Ngươi có biết đã hù dọa cả đám vỡ mặt một phen chưa.

Hồ Phi Tiểu ôm lấy cái miệng cười trừ. Giọng hấn nịnh nọt lên tiếng:

- Thật sự là có người cần cứu mạng. Nhưng người đó không phải huynh đệ chúng ta. Ở trong lều kia.

Nhìn theo hướng chỉ của hấn. Trần Đại Uy thấy trong cái lều lớn ở trung tâm có mấy nam nhân lặng lẽ lượn vòng. Ai cũng nhẹ nhàng, cẩn thận, khác xa thường lệ. Điều này đúng thật dị kỳ.

- Tóm lại là chuyện gì? Tất cả làm như nhặt được Mỹ nhân ngư không bằng. Ra chiều bí ẩn. Ta khinh.

Nói xong, hấn còn hùng hổ phun toẹt một đám nước bọt xuống bãi cát rồi nhìn Hồ Phi Tiểu bằng ánh mắt nguy hiểm, dọa người.

- Hắc hắc. Đại Uy huynh không hổ là thủ lĩnh của chúng ta. Đúng thật là nhất được mỹ nhân. Hơn nữa, cùng một lúc là hai vị. Đang đợi huynh về để thảo luận tình hình. Việc này không phải việc nhỏ. Vậy có được xem là lý do chính đáng hay không?

Trần Đại Uy không nói không rằng, nhìn nhìn về hướng lầu trại đang lưu giữ hai nữ nhân ngoại tộc. Sau một hồi suy nghĩ, hắn dậm bước thật nhanh đến, mở cửa tiến vào trong. Chưa đầy một phút đã vội vã quay ra. Gọi Hồ Phi Tiểu và các huynh đệ tập trung ra bờ biển tụ hội.

- Tình hình cụ thể thế nào?

- Sáng nay, khi nhóm người của huynh khởi hành không lâu. Ta cho các huynh đệ vừa tuần tra, vừa canh gác như thường lệ.

Mọi chuyện vẫn bình thường, không có gì khác lạ. Nhưng cách đây hơn một canh giờ, nhóm tuần tra hồi hã quay về, trên tay họ bế theo hai nữ nhân trọng thương, ngất đi. Nếu đoán không lầm, đây có thể là những người sống trong sơn cốc kì bí mà bọn Mạnh Hồ phát hiện. Họ chạy đến từ hướng Tây Nam a.

Hồ quân sư chậm chậm mang sự việc giải thích tường tận. Dù cứu người trong lúc lâm nguy, nhưng các nam tử trong binh đoàn Thần Võ cũng hết sức lưu ý vấn đề lễ nghĩa, không dám tự ý kiểm tra, lau rửa vết thương chỉ tất.

Mỗi nạn nhân được cho dùng một viên Bồ Huyết đan và một viên Hồi Sinh đan. Đồng thời, đan được cầm máu cũng đã phục dụng. Ít nhất, thương thế đã được cầm cự, tính mạng được bảo toàn.

Trần Đại Uy thân là thủ lĩnh của binh đoàn, mặc dù không khôn ngoan như Hồ quân sư nhưng hắn cũng biết cân nhắc nặng nhẹ, suy nghĩ cẩn thận trước sau. Hiểu My và Nhị gia đều không có ở đây, an nguy của các huynh đệ phụ thuộc vào mỗi quyết định của hắn. Vì thế, hắn càng thêm thận trọng, suy nghĩ thật lâu để tìm ra biện pháp chu toàn.

Vừa lúc này, A Chu đang canh gác trước lầu nghe được tiếng động, biết được hai nữ nhân bên trong đã hết hôn mê. Hắn vội thông báo cho Phi Tiểu cùng Đại Uy ca.

Hai người nhìn nhau gật đầu, cùng sánh bước vào bên trong. Đập vào mắt họ là hai tiểu nữ nhân bộ dáng nhợt suy, mặt mày tái nhợt đầy âu lo, kinh hãi.

- Nhị vị cô nương đừng sợ. Chúng tôi là binh đoàn Thần Võ, vô tình cứu được người trong lúc lâm nguy. Vì thế mới an trí cho hai cô nương ở đây. Ngoài ra không có bất cứ suy nghĩ nào mạo phạm. Hai người cứ yên tâm.

Hồng Ngừ cùng Thanh Ngừ nhìn hai nam tử đối diện phong thái đỉnh đặc, ánh mắt ngay thẳng, lời nói vụng về nhưng cũng có thể gọi là chân thành. Bởi vậy sự phòng bị mới được gỡ xuống. Cả hai cùng nhau đập đầu, đa tạ ơn cứu mạng của các vị ân công.

Hồ Phi Tiểu cũng lên tiếng trấn an. Người gọi Hồng Ngừ có vẻ lạnh lẽo, hoạt bát hơn mới dần mang sự việc ra kể lại. Ánh mắt đỏ hồng, phần hận nhưng thái độ rất bình tĩnh làm người khác cũng đau lòng.

Thì ra, hai người bọn họ đúng thật là đến từ Thiên Thủy Cốc – cũng chính là sơn cốc bí ẩn như dự đoán của Hồ quân sư.

Thiên Thủy Cốc là nơi mà Huyền tộc sinh sống. Đây là một bộ tộc hết sức đặc thù bởi tộc nhân của họ vừa có thể sống được dưới nước, vừa có thể sống được trên bờ (Giống động vật lưỡng cư đó).

Huyền Tộc cư trú bên bờ biển Huyền Hải này mấy vạn năm. Nhưng bắt đầu thịnh vượng và phát triển chỉ có hơn vạn năm trở lại đây. Do người Huyền tộc rất khó tái tạo đời sau nên số lượng tộc nhân vô cùng ít. Già trẻ, gái trai hiện tại chỉ khoảng hai trăm người. Tuy thế, mỗi người lại sở hữu một loại năng lực đặc biệt từ lúc được sinh ra. Điều này mới đầu là bí mật, không ai dám lộ ra để tránh những hiểm nguy không đáng có.

Thế nhưng, không biết tại sao? Thời gian này có không ít tộc nhân bỗng dưng biến mất. Thân thích của họ tìm kiếm thật nhiều nhưng vẫn không rõ nguyên do. Tộc trưởng đại nhân đã hạ lệnh giới nghiêm, tăng cường tuần tra, tìm kiếm khắp nơi. Chỉ là không nhận được bất cứ thông tin nào hữu hiệu.

Thế rồi sáng nay, họ đột ngột xuất hiện. Mọi người chưa kịp vui mừng thì một màn giết chóc cứ thế phát sinh. Những kẻ trở về ngập tràn sát khí, đôi mắt đỏ ngầu, không phân biệt thân quen.

Chưa dừng lại ở đó. Sau khi tất cả tộc nhân tập trung lại áp chế những kẻ phản nghịch. Tại cổng ra vào của Huyền Tộc, bọn hải thú ồ ạt tràn lên. Chẳng bao lâu thì chúng ta thảm bại. Tất cả đều bị bắt giam.

Ta và Thanh Ngừ dựa vào năng lực của mình mới trốn ra ngoài được.

Nói tới đây, Hồng Ngừ cúi đầu thật thấp, hai vai run run cho thấy thương cảm đang lúc dâng cao. Trần Đại Uy vốn bản chất hồn hậu, nhìn thấy mỹ nhân rơi lệ thì không giấu được xúc động, cảm thông. Giọng cũng trở nên nhẹ nhàng hiếm có:

- Còn sống là may mắn rồi. Sẽ có cách cứu họ ra, hai vị cô nương cứ yên tâm. Mọi chuyện còn chưa be bét đến nỗi vẫn hỏi không được.

Hồ Phi Tiểu im lặng lắng nghe, quan sát thật kỹ từng biểu hiện nhỏ trên gương mặt hai người. Hắn chỉ sợ đây là cái bẫy nhằm đối phó với Binh đoàn Thần Võ. Điều này thật nguy hiểm. Nhất là khi Lão đại và hai vị công tử không có ở đây.

- Xin hỏi, Vì sao tộc nhân của các cô thảm bại mà chỉ bị giam? Theo lẽ thường, đám yêu thú sẽ không bao giờ buông tha cho đối thủ một khi chúng giành được thắng lợi? Còn một chuyện ta không hiểu? Hai người trốn ra đây bằng cách nào? Năng lực đó là gì?

Hồng Ngự ngẩng đầu lên, nhìn vị nam tử tuấn tú nhân loại. Thấy ánh mắt đối phương nhìn mình không hề che giấu sự hoài nghi. Nàng ta bắt đầu cười khổ:

- Sở dĩ chúng không giết chết là vì tộc nhân Huyền Tộc còn giá trị lợi dụng. Đó chính là năng lực đặc biệt của mỗi cá nhân. Còn về chuyện ngài hỏi, chúng tôi cũng không dám giấu che. Năng lực của tôi là biến hình. Còn Thanh Ngự là ẩn hình. Chỉ là thời gian rất ngắn. Nếu không thì đã chẳng trọng thương đến mức hôn mê.

Nói xong, Hồng Ngự lăm bắm vài âm thanh khó hiểu. Một tiếng nổ nhỏ vang lên. Làn khói trắng xuất hiện, bao lấy thân ảnh của cô. Đến lúc khói tan, thân ảnh mỹ miều của tiểu mỹ nhân biến mất. Thay vào đó là một bông hoa màu hồng phấn với năm cánh tròn xoay quay một nhụy trắng chứa ngũ quan của Hồng Ngự cô nương.

Hai tay chính là hai phiến lá. Hai chân biến thành hai cái rễ dài. Cây hoa nhỏ bắt đầu di chuyển. Trông hết sức đáng yêu.

Thanh Ngự nhìn thấy vậy, cũng bắt chước tộc nhân, lăm bắm mấy câu rồi thân ảnh từ từ trong suốt.

Hai người Trần Đại Uy tròn mắt nhìn sự việc diễn ra. Miệng mở to, không khép lại được.

Khoảng năm phút sau, Hồng Ngự cùng Thanh Ngự khôi phục bộ dáng ban đầu, sắc mặt tái đi do vận dụng linh lực quá nhiều, không phục hồi kịp.

- Hai vị ân công, giờ thì hai người có thể yên tâm. Nếu chúng tôi mang ý xấu đến đây, sẽ không dễ dàng biến thân để các huynh nhìn thấy. Hơn nữa, chúng tôi dự định bây giờ sẽ rời khỏi. Nếu có cơ hội, xin được báo đáp đại ân chư vị mai sau.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Huyền tộc tập kích

Sau khi trao đổi với hai người Trần Đại Uy cùng Hồ Phi Tiểu. Không lâu sau, hai vị mỹ nhân Thanh Ngự, Hồng Ngự viện lý do thương thế đã tốt hơn nhiều, cáo từ rời đi.

Đến khi bóng dáng đơn bạc của hai người biệt dạng phía xa, Binh đoàn Thần Võ lập tức mở cuộc họp, thương nghị đối sách và những việc tiếp theo cần thực hiện.

A Chu là một kẻ vai u thịt bắp, tương đối lỗ mãng. Trong mắt hắn, việc thủ lĩnh và quân sư không lưu giữ đôi tỷ muội Huyền tộc lại là một chuyện vô cùng thất đức. Vì vậy, không đợi các huynh đệ tập trung đông đủ, hắn đã mạnh mẽ lên án, cất giọng oang oang.

- Đại Uy ca, Phi Tiểu ca. Tại sao không giữ hai vị cô nương kia lại. Chúng ta là nam tử mà không bảo hộ nổi cho hai nữ nhân yếu đuối, có xứng mặt mày râu nữa hay không?

Nhìn thấy nhiều ánh mắt cũng chăm chú liếc sang mình sau câu hỏi của A Chu, Hồ Phi Tiểu cảm thấy có chút nhức đầu. Quả nhiên sự xuất hiện của bọn Thanh Ngự đã mang đến rắc rối cho binh đoàn vốn một lòng đoàn kết, tương trợ lẫn nhau.

Hắn lắc đầu cười khổ rồi mang toàn bộ câu chuyện vừa trao đổi bên trong lều một lần rành mạch nói ra. Sau đó, Hồ quân sư nhìn khắp một lượt chúng nhân, chậm chậm nêu lên suy nghĩ và cách đánh giá của bản thân mình, hi vọng các huynh đệ được cảnh tỉnh kịp thời, tránh bị lợi dụng sự mù lòng mà gây thêm trở ngại.

- Mọi người thử nghĩ xem. Từ hồi chúng ta đặt chân đến bờ bắc này, một đường chém giết, chinh chiến, máu nhuộm chiến bào, kiếm quang huyết khí. Có bộ tộc thú nhân nào mà dễ đối phó? Có bộ tộc nào mà nội tình nông cạn, không chuẩn bị, công thù trước sau?

Lời nói của Hồng Ngự tuy nhìn qua thì lưu loát, hợp lý, hợp tình. Nhưng ta thấy trong đó có không ít vấn đề cùng nghi hoặc.

Huyền tộc - nếu quả thật như lời hai nữ nhân kia đã nói thì càng thêm nguy hiểm. Ta và Trần Đại Uy đã tận mắt chứng kiến năng lực của họ. Quả thật, nếu như họ muốn đối phó với chúng ta, có thể sẽ dễ dàng như chúng ta lập sát yêu thú cấp thấp lâu nay.

Hơn nữa. Bằng bản lĩnh biến thân cùng ẩn hình của họ, cho dù thật sự có yêu thú tập kích hay nội chiến thì việc cứu thoát tộc nhân của mình cũng tương đối thuận lợi chứ không đến nỗi trọng thương.

...

Nghe Hồ Phi Tiểu nói tới đây, mấy chục nam tử đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt ần ần cảm xúc đáng sợ.

- Quân sư, vậy hai người bỏ họ đến đây nhằm mục đích gì? Mãnh Hồ lên tiếng. Từ “bọn họ” trong câu nói của hắn chính là Hồng Ngự cùng Thanh Ngự

khi này rồi đi.

- Ta cũng không chán chán.

Hồ Phi Tiểu thoáng qua một chút trầm tư, vuốt vuốt cái cằm tròn nhẵn, ra chiều sâu sắc mờ lì:

- Đây có lẽ là mỹ nhân kế nhằm vào Thần Võ Binh Đoàn chúng ta. Vì vậy, mọi người hãy cẩn thận. Tạm thời tất cả tập trung lại một chỗ. Lúc nào cũng phải tăng cường đề phòng. Ta rất ngại năng lực ẩn hình của Huyền tộc. Hơn nữa, mỗi tộc nhân bộ tộc này đều có năng lực riêng biệt, điều này còn là một ẩn số nguy hiểm với chúng ta.

Cố gắng đợi thêm ít thời gian nữa. Ta tin Lão đại sắp sửa trở về.

Sau khi Tiểu ca kết thúc bài phát biểu của mình. Thần sắc của hai mươi mấy nam nhân đều thấp phần trịnh trọng. Trong lòng họ mơ hồ dâng lên một nỗi hoang mang.

Quả thật, con người thường sợ hãi những thứ mà họ chưa biết rõ. Đó là chưa nói tới việc thủ lĩnh tinh thần của cả binh đoàn lại không có ở đây.

Không gian phút chốc rơi vào nặng nề im lặng. Ngoài kia, Huyền Hải mệnh mông, xanh thẳm. Từng con sóng không ngừng nổi đuôi nhau, xao xác vỗ bờ. Không khí mang theo hương vị đặc trưng của biển. Vị mặn mòi thấm đẫm đầu lưỡi. Gió mang theo cát vàng phủ khắp muôn nơi.

.....

Một ngày nữa lại nhanh chóng trôi qua. Mặt trời trốn xuống chân mây nhường chỗ cho trăng sao được khoe mình phát sáng.

Theo sự căn dặn của Hồ Phi Tiểu, lều trại của Binh Đoàn Thần Võ sáng bừng ánh lửa. Mấy chục đôi mắt cố gắng trừng to. Mấy chục đôi tai vểnh lên, cố gắng phân biệt mọi âm thanh giữa bốn bề gió lay, sóng vỗ.

Đến nửa đêm, khi ánh trăng rã rồi bị che khuất bởi vùng mây. Một cánh chim âu vất ngang bầu trời thẳm cao, đen kịt.

A Chu đang mơ màng ngồi gục đầu bên đống lửa, bỗng thấy thân thể tê rần. Ý thức lập tức trôi đi. Cả người đổ xuống làm đám người Mãnh Hồ đang canh gác cùng hấn hoảng hốt. Trục giác cho biết tình thế thật sự không xong.

Mãnh Hồ lập tức la lên, muốn báo động cho mọi người. Thế nhưng, lời chưa kịp ra đã nghẹn ngay cổ họng. Tiếp theo, tình trạng của hấn và các huynh đệ xung quanh cũng chẳng khác A Chu, bất tỉnh, ngã dài.

Hồ Phi Tiểu vừa gỡ mảnh vải căn lều của hấn, nhìn ra sân thì thấy được cảnh tượng bất thường. Gương mặt tuấn tú liền biến sắc. Hấn hét toáng lên, báo hiệu cho các huynh đệ khác. Không khí căng thẳng bủa vây.

Binh Đoàn Thần Võ tập trung toàn thể ra sân. Hai người một nhóm, lưng tựa vào nhau, tư thế sẵn sàng cho mọi tình huống.

Thế nhưng, đối diện với họ, bốn phía đều tĩnh lặng đến đáng sợ.

- Dừng mặt nạ phòng độc, chú ý hướng gió. Kẻ thù có thể ẩn hình, chắc chắn là Huyền tộc ra tay.

Âm thanh của Trần Đại Uy vang đến bên tai. Cả bọn mau chóng làm theo. Lòng thầm rửa đám Huyền tộc xảo trá, âm hiểm. Âm mưu không được thì chuyển sang dương mưu. Mỹ nhân kế không xong thì chuyển sang tập kích lúc đêm khuya canh vắng.

Thật ra, nếu bọn họ biết được mục đích chính của đám người Huyền tộc thì không biết sẽ có vẻ mặt gì.

Chỉ là lúc này đây, sự khản trương mỗi phúc mỗi giây càng gia tăng cao độ.

Bầu trời bất chợt đổ mưa, mưa rất to. Gió lốc vù vù, nước phủ giăng mờ mịt. Hai người đứng dựa vào lưng nhau cũng chỉ có thể nhận biết được đôi phương dựa vào xúc giác trên thân. Ngoài ra, chính bàn tay mình xoa ra cũng không không thấy, nói chi tới đề phòng, cảnh giác.

Thật ra, mưa to gió lớn đêm nay cũng chỉ tập trung bán kính hai dặm vây quanh mọi người. Huyền tộc đúng là có năng lực đặc biệt, nhưng khả năng vận dụng cũng có hạn. Đúng như lời của Hồng Ngự đã nêu qua. Nhưng cả tộc đồng lòng cũng đủ khiến mấy chục nam nhân lâm vào hiểm nguy, bế tắc.

- Mọi người giữ nguyên vị trí, cố gắng tập trung đánh về phía trước. Ta không tin bọn chúng có thể từ xa công kích chúng ta trong tình hình thời tiết hôm nay.

Giọng của Trần Đại Uy mơ hồ truyền lại.

Các nam tử đồng loạt ra tay. Ánh kiếm loé lên, đan xen vào màn mưa dày đặc. Thịnh thoảng, vài tiếng rên thảm thiết của nữ nhân vang lên, trên mặt đất xuất hiện thân ảnh người Huyền Tộc ngã xuống. Nhưng chớp mắt sau, họ nhanh chóng được đưa ra khỏi chiến trường, tựa như chưa từng tồn tại.

Đa phần bọn họ đều có khả năng ẩn hình rất tốt. Nhưng đối với những người dày dặn kinh nghiệm chiến đấu như Thần Võ Binh Đoàn, chỉ cần trong

chớp mắt cũng có thể đoạt lấy sinh mạng của đối phương.

Nửa canh giờ sau. Mưa tạnh, mây tan. Ánh trăng lần nữa hiện ra. Chiếu lên mặt đất một dải sáng nhẹ nhàng, huyền ảo.

Trần Đại Uy nhìn khu vực hạ trại trở thành một đồng phế tích tan hoang thì không khỏi đau đầu. Nhưng tiếp theo, mặt hắn tái nhợt. Kinh hoàng nhận ra, hơn mười huynh đệ đã chẳng thấy đâu. Trên bờ biển hiện tại chỉ còn lại một nửa số người ướt nhoè, tinh thần chấn động.

Hồ Phi Tiểu chậm chậm tiến lên, vỗ vai hắn, nhỏ giọng an ủi:

- Nếu đúng là bị Huyền Tộc bắt đi, ít nhất họ vẫn còn sống. Sinh mạng tạm thời không đáng ngại. Chúng ta sẽ nỗ lực cứu họ trở về.
- Cũng mong là vậy.

Trần Đại Uy cảm thấy thất vọng tràn trề. Là hắn không tốt. Không bảo vệ được đồng đội của mình. Thật là đáng trách a!

Vừa lúc này. Mặt trăng lại bị che khuất bởi mây đen. Không gian dìm dặt những cơn gió nhẹ nhàng. Hương hoa nồng nàn dần dần lan toả. Bầu trời xuất hiện một cơn mưa hoa cực kì lãng mạn. Những cánh trắng xoay vòng, phát ra ánh sáng lung linh.

- Con bà nó. Đánh nhau mà cũng màu mè thấy ón. Đám người Huyền tộc này thật biến thái mà.

- Phải. Ông mà bắt được bọn chúng, sẽ bắt hết về làm thịt. Không cho xuống giường ba ngày ba đêm.

Không biết kẻ nào mở lời. Tiếp theo, vài tiếng oán thán cứ vậy nối tiếp nhau. Đến khi một thân ảnh ầm ầm ngã xuống. Hồ Phi Tiểu mới nhận ra sự khủng khiếp giấu sau màn trình diễn tuyệt diệu này. Hắn vội về hét toáng lên.

- Mấy cánh hoa đó chứa kịch độc. Không thể đụng vào!

Rất tiếc, âm thanh của hắn đến được tai mọi người cũng là lúc thêm vài huynh đệ nữa trúng chiêu. Kỹ thuật của họ dù lợi hại thế nào cũng khó mà phòng bị khi các cánh hoa đồng loạt vỡ ra, bám vào phần da trần trụi trên tay, trên cổ của đám nam nhân đang thi triển hết tài nghệ của mình.

Trước khi bản thân mất đi khổng chế, Hồ quân sư còn tự nhủ trong lòng: Lần sau phải đề nghị lão đại cho trang bị chiến giáp kín mít từ đỉnh đầu tới gót chân. Lộ hàng kiêu này, thiệt thòi nhiều quá.

.....

Nửa canh giờ sau.

Bãi biển Huyền Hải hoàn toàn khôi phục sự yên bình. Chỉ là trên mặt đất lúc này, ngoài một vùng xơ xác, tiêu điều thì không còn bất cứ thân ảnh quen thuộc nào trong các huynh đệ của Trần Đại Uy.

Chỉ qua hai trận tập kích của bộ tộc kì bí trong Thiên Thủy Cốc, hai mươi lăm nam tử cứ thế biến mất vô tung. Toàn quân bị bắt. Đây đúng là cơn ác mộng ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Tấn công Huyền tộc

Sáng hôm sau.

Mặt trời lên cao, soi mình xuống mặt biển trong xanh làm dọn lên từng dãy kim quang lấp lánh. Vài con hải thú thích thú vui đùa, phóng lên phóng xuống làm nước bắn lên tung toé, văng vào thân mình của đám chim biển sải cánh bay ngang. Chúng đặc chí kêu vang, nhìn đàn chim nháo nhác rũ đôi cánh ướt, chiếc mỏ dài khế hé, phát ra những âm thanh khó chịu, bức mình.

Bỗng, mặt biển đang dập dờn những con sóng nhẹ xuất hiện một quả cầu không khí phát sáng từ đáy đại dương chậm chậm nhô lên. Bốn thân ảnh nhân loại xuất hiện bên trong. Người dẫn đầu là một nam tử vóc dáng thon dài với tuấn nhan đẹp hơn cả nữ nhân. Hai người đi giữa khắng khít, hài hoà như ngọc nữ, tiên đồng. Càng làm nổi bật cho nam tử cuối cùng, một thân đen kịt và gương mặt phổ thông đến độ gặp một lần là quên mất.

Khi bốn người cất bước, quả cầu ánh sáng cũng di chuyển theo. Từ xa vang lại tiếng của Hiểu My. Cô nàng thích ý trêu đùa, tự ví nhóm người của mình là Tứ tiên quá hải. Dẫu chỉ được một nửa nhưng cũng đủ “ngầu” để đe dọa chúng nhân.

Thế nhưng, sự vui vẻ của họ chỉ suy trì được cho đến khi đặt chân lên bờ. Đối diện với một khung cảnh xác xơ, tiêu điều từng là nơi hạ trại của binh đoàn Thần Võ trước đây, nhóm Lữ Tuấn, Hiểu My mặt tái xanh trông thật dọa.

Cả nhóm đồng loạt lao lên rồi toả ra tìm kiếm bốn phía xung quanh. Tuy nhiên, ngoài những miếng vải tả tơi của lều bạt cùng vật dụng cá nhân không đáng giá mang theo thì không thấy bóng người nào cả.

Nơi này là bãi biển. Mọi dấu vết để lại từ hai trận tập kích đêm qua đều bị xoá nhoà bởi sóng, gió và cát biển bao la.

Hiệu My nhíu chặt cặp mày. Không ngừng suy diễn tất cả những tình huống có thể xảy ra. Nhưng mà càng nghĩ, càng sợ. Cô không dám tin là bọn Trần Đại Uy đều gặp phải kiếp nạn tại nơi này.

Lãnh đại gia quan sát kỹ một vòng. Sau mới nhẹ nhàng lên tiếng:

- Đa phần vết tích đều bị xoá đi, nhưng vẫn còn một vài mảnh mồi giúp chúng ta xác định. Ví như thanh củi này chẳng hạn. Rõ ràng là đang cháy dở thì bị dập tắt nửa chừng. Vết tích đều rất mới. Có lẽ chỉ mới đêm qua.

Lữ Tuấn nhìn thanh củi trên tay hắn, cũng đồng ý với nhận định này.

- Ta thấy miếng vải này lạ. Mọi người tới đây xem.

Âm thanh của A Thủy vang lên, thu hút sự chú ý của ba người còn lại. Kể ra, cũng tội cho vị thái tử Giao nhân tộc. Để được lên bờ mà hi sinh nhan sắc tuyệt thế không nói, ngay cả cái tên cứng com cũng bị mỗ nữ độc ác nào đó thay cho. A Thủy. A Thủy. Lúc nghe thấy Hiệu My đặt cho hắn cái tên này, mặt của Lữ Tuấn và Lãnh chương môn một phen co rút. Muốn cười đến đau cả bụng. Ha ha ha.

Hiệu My nhanh chóng lao tới cạnh bên nam tử áo đen. Nhận lấy mảnh vải rách từ một trong các căn lều của huynh đệ. Quả nhiên ẩn dấu huyền cơ.

Cô quan sát một hồi rồi đưa sang cho nhị sư huynh. Lãnh Nguyệt và Phi Long cũng ghé mắt vào xem, chỉ thấy trên mảnh vải có ghi một dòng ký tự đặc biệt. Nhưng họ nhìn tới nhìn lui cũng chả biết ý nghĩa của nó là gì.

Dĩ nhiên. Đây là ám hiệu mà Hiệu My đã dạy lại cho dàn cán sự của binh đoàn Thần Võ. Ở đây, ngoài cô và Lữ Tuấn thì còn ai có thể hiểu được nội dung?

- Lữ huynh. Trên đó viết cái gì vậy?

Giọng của A Thủy cắt ngang sự im lặng của Lữ Tuấn. Hắn nhìn hai nam nhân trước mặt. Lờ lờ rành mạch, dịch lại dòng chữ này:

- Thiên Thủy Cốc – Huyền tộc - Nguy hiểm - hơn 200 dặm Tây Nam.

Bút tích này rõ ràng là thuộc về Hồ Phi Tiểu rồi. Xem ra, các huynh đệ trong binh đoàn Thần Võ đã bị bọn Huyền tộc bắt giam. Chỉ là không biết bộ tộc này nội tình thế nào? Làm sao dám nam tử dưới trướng của cô lại chọc phải bọn chúng, đến nỗi bị người ta đánh đến cửa rồi cướp người, mang đi.

- A Thủy. Huynh có từng nghe nói tới bộ tộc này? Lãnh Nguyệt quay sang vị thái tử tộc Giao nhân dò hỏi.

- Ta trước giờ thân thể suy yếu, tuy chỉ lòng vòng phạm vi quanh quần ở thủy cung, nhưng cũng từng nghe nói tới đám người Huyền Tộc.

Đây là bộ tộc khá đặc biệt ở bờ bắc này. Tộc nhân của họ rất ít, toàn bộ đều là nữ nhân. Đây là một vấn đề vô cùng khó khăn cho sự phát triển của bọn họ.

Tuy nhiên, mỗi tộc nhân Huyền tộc đều sở hữu một năng lực riêng từ lúc bẩm sinh. Họ có thể dễ dàng điều khiển gió mây, sấm sét, bão tố... Thậm chí có thể biến dạng, ẩn hình.

Nhưng Huyền tộc trước giờ đều khiêm tốn, không bao giờ chủ động gây sự với người ngoài. Cho nên, nếu nói các huynh đệ của Trần cô nương bị bắt đi. E là có hiểu lầm gì ở đây.

Hiệu My nghe được phần thuyết minh của hắn, mày nhíu thật chặt. Trong đầu liên tưởng ngay đến Nữ Nhi Quốc trong bộ phim Tây Du Ký. Nhưng khác ở chỗ, mỗi một thành viên của bộ tộc này đều là Supper Woman. Haiz. Hi vọng họ đừng xem bọn Trần Đại Uy như heo giống là được rồi.

- Vậy vấn đề tiếp theo là làm thế nào để giải cứu các huynh đệ của mình. A Thủy, Lãnh đại ca. Hai người có ý kiến gì không?

Lữ Tuấn nhìn Hiệu My rồi lại nhìn sang hai nam tử cùng đi.

Bốn người cùng nhau bàn bạc rồi đưa ra phương án cuối cùng. Bạo lực không thể giải quyết vấn đề. Nhưng đôi khi, nếu không sử dụng bạo lực thì vấn đề không cách nào phá giải. Quan trọng là ta sử dụng lúc nào và như thế nào để nó có thể phát huy hiệu quả tối đa. Đây là một nghệ thuật tinh tế a.

Nửa canh giờ sau.

Bốn người Hiệu My nhắm thẳng hướng Tây Nam, xuất hành một đường đến Thiên Thủy Cốc.

Quá trình cứu người kể ra cũng thật hoang đường.

Đầu tiên là A Thủy dùng pháp thuật của mình, phong toả cổng vào của Huyền Tộc. Lữ Tuấn thì bố trí trận pháp, phong toả khắp bốn phía xung quanh. Trần Hiểu My cầu kiến tộc trưởng, tiến hành đàm phán song phương. Dù sao phụ nữ với nhau cũng dễ dàng nói chuyện.

Ai ngờ đâu. Tộc trưởng Huyền Tộc tên Lư Mộ Dung Hải - là một nữ nhân theo độ tuổi ở xã hội hiện đại khoảng trên dưới bốn mươi. Sắc đẹp không kinh điển như những phụ nữ của tộc Giao nhân, cũng không dịu dàng, linh lung như những mỹ nhân mà Hiểu My từng gặp.

Nếu chỉ được dùng hai từ để miêu tả Mộ Dung Hải, chính xác nhất chính là “Cá tính”. Nếu không phải đối phương nhất nhất muốn gây thù chuốc oán với Thần Võ binh đoàn. Biết đâu, bà ấy cùng Hiểu My có thể trở thành bằng hữu.

Đáng tiếc, Lư Mộ Dung Hải đối với Hiểu My, không hề có ý nhún nhường. Bà ta ý lại vào việc đây là địa bàn của tộc mình, lại thêm Hiểu My một mình một ngựa giữa mấy trăm người tinh thần quyết chiến sục sôi. Muốn ý đồng hiệp yếu, nên bà ta thẳng thắn bày tỏ ý muốn, kiên quyết không thả người.

- Ở bờ Bắc này, mạnh được yếu thua. Chân lý thuộc về người chiến thắng. Các huynh đệ của cô là bại tướng của chúng tôi. Dĩ nhiên họ là tù nhân, thuộc về Huyền tộc. Sắp tới, ta còn định mang đám nam tử này ra đấu giá. Nể mặt cô cũng là nữ nhân, nếu cô muốn cứu họ, có thể mang toàn bộ tài sản ra để cạnh tranh công bằng.

Con mẹ nó. Quả thật. Hiểu My chỉ muốn lớn tiếng chửi thề. Cô sống hai đời, nhưng chưa bao giờ gặp ai da mặt dày như vậy.

Chưa hết. Mẹ ta còn si và Hiểu My. Một mình độc chiếm mấy chục nam nhân thời gian dài như thế, lẽ nào không chán ngán. Cứ nuôi tiếc hoài không buông.

Tức giận. Tức giận thật nhiều. Lời lẽ thận trọng, thái độ ôn hoà một khi đã không giải quyết được vấn đề thì đừng trách cô quyết liệt ra tay. Người ta đối với cô thái độ vênh vao, xem thường, rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt thì bản thân cô cũng chẳng cần khách sáo làm gì.

- Ta chỉ hỏi bà một lần nữa. Thả người hay là không?

Lư Mộ Dung Hải ha hả mở miệng cười, nhìn một vòng các nữ tộc nhân của mình. Giọng nói ngả ngón, trêu người.

- Mọi người. Chúng ta có nên thả đám nam nhân vừa bắt được hay không?

- Không thả. Toàn bộ Huyền tộc nhất trí kêu vang.

- Được. Được lắm! Đoàn kết lắm! Rất tốt. Đã vậy ta cũng không cần áy náy với đám yêu nữ các người.

Hiểu My giận quá hoá cười. Bờ môi xinh xắn nhếch lên. Tiếp theo, cô triệu hồi Như Ý côn, tung ra một chiêu cực kì quen thuộc: - Thiên Long Cửu Khúc. Đi!

Ánh lửa rợp trời. Đây là Phượng Hoàng thần hoạ của Kim Phượng kết hợp với Thiên Long thập nhất thức của Trần Gia. Uy mãnh kinh người, nước thường vốn chẳng thể nào dập tắt được.

Hiểu My mở đôi cánh bạc của Ngự Long chiến giáp, bay lơ lửng lên cao, không ngừng điều khiển Như Ý côn, tạo ra một vùng trời tung bay hoa lửa.

Lư Mộ Dung Hải không ngờ một nhân loại tầm thường mà cũng quyết liệt đến thế. Bà ta hốt hoảng, lệnh cho tộc nhân của mình sử dụng toàn bộ năng lực, diệt sát cho bằng được Trần Hiểu My.

Thế nhưng, trong phạm vi chật hẹp của không gian đã bị Lữ Tuấn khống chế bằng trận pháp, lại thêm thái tử Phi Long đã phong toả duy nhất lối ra. Đám phụ nữ Huyền tộc lúc này như ba ba trong rọ. Không muốn bị chém, bị giết mặc người, vì thế, bọn họ tung toàn bộ tuyệt chiêu.

Mưa hoa, bão lửa, biến thân, ẩn hình, gió cuốn. ... ầm ầm kéo nhau lao đến vị trí của nữ chiến thần giáp bạc trên cao. Nếu như nhân loại bình thường, chắc chắn sẽ bị chôn vùi. Nhưng đối thủ của Huyền tộc hôm nay là một kẻ biến thái với sức mạnh lôi đình, thần hoạ vô địch, lại thêm tâm trạng bùng phát như núi lửa dâng trào thì tất cả nỗ lực của họ cũng không chạm đến Hiểu My dù chỉ là vấy áo.

- Thiên Long Vô Ảnh. Đi.

Hiểu My lần nữa hét dài.

Lư Mộ Dung Hải vừa phải bảo vệ bản thân, vừa cứu trợ cho các tộc nhân của mình. Càng lúc càng cảm thấy lực bất tòng tâm. Bà ta vô cùng hối hận vì quyết định của mình. Hối hận vì đã trêu chọc đến nữ nhân đáng sợ trên kia.

Nếu thời gian quay ngược lại. Bà ta chắc chắn sẽ quản chế nghiêm khắc đám nữ nhân trong bộ tộc. Càng không đụng tới các nam tử của Thần Võ Binh Đoàn. Haiz. Tiếc là mọi thứ giờ đã muộn.

Huyền tộc dù lợi hại thế nào, nhưng bị trói buộc bởi thế trận mà đám người Hiểu My và các vị phụ thần đã đề ra, cũng chỉ có thể hình dung bằng cụm từ: Hoàn toàn thất bại. Đây là kết quả tất yếu của trận chiến lần này.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Thu phục Huyền Tộc

Chiến tranh leo thang càng lúc càng nhanh. Một người đánh nhau với mấy trăm người. Mới nghe qua tưởng như không cân sức, nhưng sự thật là chỉ cần một Trần Hiểu My đã khiến cho Huyền Tộc thê thảm đến đáng thương.

Lưu Mộng Hải tự thấy tình hình càng ngày càng bất lợi. Bà ta vội vã lẩn tránh mấy hoả cầu và Như Ý còn hùng lực lửa tập kích vào mình, hét lên thật lớn.

- Mau dừng lại. Cô không lo lắng cho an nguy các huynh đệ của mình sao?

Hiểu My nghe vậy, nhếch mép cười lạnh.

- Không cần ta lo. Đã có người khác phụ trách an toàn của họ. Người nghĩ rằng ta dư thời gian để nghe những lời lẽ thôi hoắc của người từ này giờ hay sao?

Hừ, Huyền tộc thì có gì ghê gớm. Chẳng qua một đám nữ nhân có năng lực đặc biệt hơn người. Nhưng khi đã mất đi thiên thời, địa lợi, nhân hoà... các người không thể nào là đối thủ của bọn ta.

Hiểu My dùng từ "bọn ta", ý nghĩa đã rất rõ ràng. Bởi lẽ đây là kẻ sách hoàn mỹ của Lãnh Nguyệt và Nhị sư huynh kiếm phái Vô Cực. Trong lúc cô ở nơi này đàm luận với bảy yêu nữ. Tiểu Bạch mang theo Lãnh đại gia mặc áo khoác tàng hình của cô, chịu trách nhiệm giải cứu đám người Trần Đại Uy.

Ngân Nguyệt Xà chỉ cần phát ra chút uy áp nho nhỏ. Đám yêu thú có mặt tại Thiên Thủy cốc đã khiếp đảm, kinh hồn. Không cần hỏi nhiều, chúng đã khai ra rảo trốn.

Lúc Hiểu My tức giận trước những lời lẽ xúc phạm của tộc trưởng, cũng là lúc cô nhận được tín hiệu từ tinh thạch truyền tin của Lãnh đại gia. Vì thế mới yên tâm, triệu hồi Như Ý còn bắt đầu triển khai thần uy, đối đầu cùng cả đám nữ nhân vô lý.

Thiên Long Vô Ảnh. Đi!

Thấy đối thủ vẫn tiếp tục cường thế không tha, Lưu Mộng Hải nhìn lại toàn bộ Thiên Thủy cốc giờ đây nơi nơi ngập tràn lửa đỏ, lòng nặng trĩu âu lo. Nhất là cái loại thần hoả này vốn đã chẳng tầm thường. Nó bám vào đâu thì nơi đó lập tức hoá tro tàn. Biết bao nhiêu công trình kiến trúc đã hoàn toàn sụp đổ. Nếu không phải tộc nhân của bà đều sở hữu dị năng thì e là đã thành một nhúm bụi tro. Không có sức chống cự ả.

Lưu Mộng Hải vì bảo toàn cho đám nữ nhân Huyền tộc, không thể không cúi đầu. Bà quyết định thật nhanh:

- Trần cô nương. Xin ngừng tay, chúng tôi biết sai rồi. Xin cho chúng tôi một cơ hội sửa đổi. Dù sao đây cũng chỉ là hiểu lầm. Không đáng để chúng ta cứ thế kết thù, không chết không thôi ả.

Trần Hiểu My vốn dĩ từ đầu đã không muốn đuổi tận, giết tuyệt đối phương. Thấy Lưu Mộng Hải cho mình một bậc thang, vì thế cũng thức thời, thu hồi Như Ý Côn, từ trên cao đáp xuống. Nhìn đám nữ nhân như hoa như ngọc mới vừa này, giờ phút này đã trở nên chật vật. Mồ nữ liếc mắt xem thường.

- Hừ. Nhân lúc ta không có mặt mà đánh chủ ý lên các huynh đệ của ta. Đã có gan chọc giận ta thì đây chính là hậu quả mà các người bắt buộc nhận lấy.

Tộc trưởng của các vị đã nói đây là một hiểu lầm. Vậy thì ta cho một cơ hội. Giải thích thế nào là quyền của các vị. Nhưng quyết định thế nào chỉ dựa vào một suy nghĩ của ta. Rõ rồi chứ?

Nói xong. Hiểu My chọn một gốc đại thụ may mắn tránh khỏi bị hoả thiêu. Cô nàng vận công, dùng hai tay nhỏ nó bật lên khỏi mặt đất, quảng ngang xuống làm ghế ngồi. Đây chính là đe dọa công khai, làm đám phụ nữ Thiên Thủy cốc thêm một phen kinh sợ.

Lưu Mộng Hải ra hiệu cho họ tản đi rồi âm thầm căn nhắc, lựa chọn vốn từ. Sau mới nhanh chóng tiến lên, đứng trước mặt Trần Hiểu My, vờ ăn năn ngập tràn trên mặt.

- Trần cô nương. Thật ra, bắt giữ các nam tử Thần Võ binh đoàn cũng là một chuyện bất đắc dĩ của Huyền tộc chúng tôi. Bởi trước giờ, Huyền tộc vốn yêu thích yên tĩnh, không tranh với đời. Rất ít khi cùng ngoại tộc giao du, qua lại.

Như cô cũng thấy đó. Bộ tộc chúng tôi không có nam nhân. Vì thế mà vấn đề phát triển các thế hệ mai sau vô cùng nan giải.

Mấy hôm trước, nhìn thấy các huynh đệ của cô xuất hiện trên bờ biển này, chúng tôi bắt đầu lưu ý, điều tra. Thấy họ đều là nam tử hồn hậu, khoẻ mạnh lại võ thuật tuyệt vời. Nên cả bộ tộc thống nhất với nhau, thỉnh về làm rể. Tuyệt không có ý tổn hại đến sinh mạng mọi người.

- Hà. Nói vậy, ta còn phải đa tạ bà đã thu xếp chuyện hôn sự cho huynh đệ của ta sao? - Giọng Hiểu My sắc lạnh, âm trầm. – Sao ta nghe nói bà còn dự định mang họ ra làm vật phẩm đầu giá? Hay là ta lãng tai, nghe lầm.

Lưu Mộng Hải đỏ mặt. Lúc đầu, bà không nghĩ Hiểu My lại là một nữ nhân lợi hại, nên nói chuyện có chút khó nghe. Giờ bị người truy vấn, lòng thấy vô cùng xấu hổ.

- Trần cô nương. Cô thấy đó, Huyền tộc có hơn hai trăm tộc nhân. Nhưng các huynh đệ của cô chỉ có hai mươi lăm người. Vì vậy, lựa chọn thế nào cũng dễ làm dấy lên sự bất phục của những người còn lại. Ta cũng biết làm thế là không tôn trọng Thần Võ binh đoàn. Nhưng ta cũng là thân bất do kỷ a.

- Thân bất do kỷ? Vậy trước giờ bà vẫn làm thế với những nam nhân của bộ tộc khác sao?

- Cái này, cái này. .... Lưu Mộng Hải ấp úng, ngập ngừng. Lễ nào xác nhận là Huyền tộc luôn đối xử với nam nhân bất về thô bạo không khác gì tính nô. Chính vì vậy mà nhiều tên đàn ông tốt nhanh chóng tính tấn nhân vong. Chết đi khi chưa kịp hình thành thế hệ kế tiếp.

Hơn nữa. Đặc thù sinh lý của nữ nhân Huyền tộc, không dễ mang thai khi kết hợp với nam tử của các bộ tộc thú nhân, phải là nhân loại thì xác suất mới cao. Đây cũng là nguyên nhân mấy chục năm nay, Huyền tộc không có bất cứ đứa trẻ nào ra đời.

Lưu Mộng Hải thờ dãi. Cuối cùng cũng mang chân tướng nói ra. Hiểu My không nói lời nào làm bà ta như đứng trên than, như ngồi trên lửa.

Quả thật, lúc này, Hiểu My đang liên tưởng đến Nữ Nhi Quốc trong Tây Du Ký của Ngô Thừa Ân. Xem ra, có những chuyện không phải vô cớ vô duyên. Trong tạo hoá có một bàn tay vô hình ghép nên những câu chuyện để loài người dù cách biệt không gian thời gian vẫn thấy được mối liên hệ diệu kỳ qua lại.

Huyền tộc đánh chủ ý lên Thần Võ binh đoàn là sai. Nhưng cái sai của họ ở một góc độ nào đó cũng là chấp nhận được. Hiểu My không muốn tiếp tục tìm hiểu vấn đề này. Vì thế, chỉ qua loa vài câu. Tiếp theo, cô truyền tin cho A Thủy mở cửa vào ra, Lữ Tuấn tạm thời thu lại trận pháp không gian bao vây toàn bộ Thiên Thủy cốc.

Khi nhóm người Lữ Tuấn, Lãnh Nguyệt cùng A Thủy dẫn theo hai mươi lăm nam tử xuất hiện tại trung tâm lãnh địa Huyền tộc. Lưu Mộng Hải cùng mấy trăm nữ nhân kinh ngạc, không thốt được lời nào. Đa phần họ đều bị nhan sắc của Nguyệt tướng quân và phong độ của nhị sư huynh chấn trụ.

Tuy trong lòng có ao ước nhưng không ai dám biểu hiện công khai. Nhất là khi thấy tất cả nam nhân nơi này đều tập trung bên cạnh và sau lưng Hiểu My. Người thì tình ý dạt dào, ôn nhu săn sóc. Người thì hồ hững lạnh lùng, nhưng ánh mắt nhìn Trần cô nương lại bán đứng nội tâm. Binh đoàn Thần Võ trên mặt kích động, vui mừng, không ngừng hô “Lão đại”. ... Các nữ nhân Huyền Tộc đã ngay lập tức hiểu rằng. Họ không có cơ hội.

Huyền Tộc cấm dùi ở Thiên Thủy cốc này trên vạn năm. Họ không thể rời xa mảnh đất thiêng liêng để di cư sang nơi khác. Đây là bộ tộc lưỡng cư. Sống trên cạn nhưng lại dựa vào Huyền Hải. Chính vì thế, dù cho Hiểu My và các nam tử ở đây có đồng tình, thì cũng không thể nào giúp đỡ được.

Thần Võ binh đoàn có lý tưởng, có mục tiêu riêng của mình. Nếu vì nhi tử tình trường mà quên đi ước vọng ban đầu, quên đi thời gian không ngừng cố gắng, họ không thể nào làm được. Ít ra phải đợi đến khi hỗ trợ Lão đại hoàn thành nghiệp lớn của mình. Lúc đó, họ sẽ suy tính cho chuyện chung thân.

Cuối cùng, Hiểu My đành trấn an Lưu Mộng Hải mấy lời, hứa hẹn sẽ để ý chuyện của bộ tộc này rồi dự định mang theo người của mình rời đi. Nhưng Huyền tộc lại có ý định khác. Họ đoàn kết một lòng, cam nguyện trở thành thuộc hạ của Trần Hiểu My, giống như binh đoàn Thần Võ.

Mỗi nữ nhân mỉm cười gật đầu. Dù sao, Thiên Huyền đại lục cũng là lãnh địa của Hoan Hi thần. Tất cả các bộ tộc quy thuận cô cũng là điều sớm hay muộn. Nhưng nếu đã nhận định mọi người thì cô không thể không quan tâm nhiều hơn.

Vì thế, đoàn người của Hiểu My ở lại nơi này thêm ba ngày, trợ giúp các nữ nhân khôi phục lại đồng phệ tích tiêu điều sau trận chiến. Lữ Tuấn thì hướng dẫn Lưu Mộng Hải và những tộc nhân có địa vị về một số trận pháp phòng hộ, tấn công để bảo vệ bản thân.

Thời gian thấm thoát qua mau.

Chớp mắt mà ba ngày đã trôi qua, đoàn người của Hiểu My phải trở lại bờ biển, nơi ước định cùng Kim Phượng và Trần Trường An.

Huyền Tộc đưa tiễn trọng trọng. Cũng mang đến thật nhiều lễ vật bồi tội, làm Hiểu My nhận lấy mà lòng thật ngại ngùng.

.....

Một canh giờ sau, trên bãi cát trắng của bờ biển Huyền Hải. Rất nhiều lều trại được dựng lên. Hiệu suất làm việc của đám người Trần Đại Uy đúng là đáng khen. Hiểu My đắc ý, hài lòng.

- Lão đại. Lần này đến Giao nhân tộc, sao không mang về vài cô nàng mỹ nhân ngư. Các huynh đệ ở đây đều đã chuẩn bị thật nhiều tinh hạch cùng dược liệu quý để làm sinh lễ rước dâu rồi nè.

Một người trong đám nam nhân ngoác miệng đùa vui. Hiểu My nghe thấy thì cười cười. Nhìn sang Lữ Tuấn cạnh bên, lớn giọng cho mọi người cùng nghe thấy.

- Nhị sư huynh, có lẽ chúng ta nên để lại vài người ở rể cho Huyền tộc. Nói với Lưu Mộng Hải. Minh không cần của hồi môn a.

Đám Hồ Phi Tiểu ôm bụng cười to. Ai da. Đùa không đúng chỗ rồi. Mới vừa thoát ra từ miệng hồ mà còn tơ tưởng chuyện không đâu.

Đúng lúc này, giọng của Lãnh đại gia nhàn nhạt vang lên, đầy mắt không che chút tà gian, sung sướng.

- Thật ra, chúng ta đã mang về đây người xinh đẹp nhất của bộ tộc Giao nhân rồi.

Vừa nói, tay hắn vừa chỉ vào nam tử áo đen ngồi bên cạnh Trần Hiểu My. Mắt của hai mươi lăm nam tử đồng loạt tròn trũng.

- Là hắn?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Thú triều

Toàn bộ nam nhân của Binh đoàn Thần Võ kinh ngạc, tập trung ánh nhìn lên A Thủy - nhân vật mới bên cạnh Lão đại Hiểu My. Một người nhan sắc tầm thường, thua xa cả Trần Đại Uy lẫn Phi Tiểu quân sư... thế mà là Giao nhân đệ nhất mỹ nhân. Trời ạ. Có làm không vậy?

Hiểu My và Lữ Tuấn nhìn Phi Long thái tử cười cười. Mặt của A Thủy nhanh chóng đỏ lên. Hắn không phải xấu hổ vì những tiếng xì xào, bàn luận xung quanh. Nguyên nhân chính là bởi nụ cười của Hiểu My vừa khi này. Trái tim trong lồng ngực như thể không yên, đập bang bang nhanh như muốn thoát ra ngoài mà bay đến cạnh bên thân ảnh nữ nhân kế cạnh. Tác dụng phụ của Mẫu Tâm quả cũng quá rõ ràng rồi.

Hiểu My tinh ý, nhận ra sự biến hoá trên gương mặt của các nam tử bên cạnh mình. Cô nàng vội vã đưa tay lên miệng, tăng hắng mấy lần, phá vỡ bầu không khí có chút vi diệu xung quanh. Sau, hướng về đám người Trần Đại Uy lên tiếng:

- Các huynh đệ, lần này từ Giao nhân tộc trở về, ta có mang rất nhiều món ăn ngon cho tất cả mọi người. Mau tập trung tại đây. Chúng ta cùng thưởng thức.

Hiểu My vừa dứt lời. Một trận pháo tay thật lớn vang lên. Tiếp theo, tất cả mọi người tập trung lại, chia sẻ những đặc sản mỹ thực của Thủy Cung. Tiếng nói, tiếng cười vang lên nức nẻ.

Hiểu My kể lại một số chuyện vui trong chuyến du lịch đáy biển lần này. Sau đó, phát quà cho từng thuộc hạ dưới trướng. Trần Đại Uy nhận được một cây chủy thủ sắc bén phi phạm. Hồ Phi Tiểu thì được chia phần một chuỗi quạt tinh tế, đây cũng là một bảo khí mà cô tìm thấy tại Trao Đổi Đường bên cạnh An Lạc Viên.

Tiếp theo, từng người từng người trong binh đoàn Thần Võ tiến lên. Ai nấy cũng mừng vui vì sự quan tâm, ưu ái mà Lão đại dành cho bọn họ.

A Thủy nhìn một màn này, cảm thán không ngừng. Thì ra, đây là cách thức mà Trần cô nương lãnh đạo đám nam tử này. Không hề vì khác biệt giới tính mà xa cách, hững hờ. Cũng chẳng vì quan hệ cấp trên cấp dưới mà phân định rạch ròi. Hắn chỉ thấy ở đây một sự chân thành. Một sự chân thành xuất phát từ nội tâm của cô dành cho cả binh đoàn Thần Võ.

Lữ Tuấn thì đã quen thuộc với các hành động của Hiểu My. Chỉ có Lãnh Nguyệt hơi bất ngờ. So với cô, hắn thấy mình thật nhiều thua kém. Lãnh Nguyệt công tử - chương môn của Hắc Nguyệt Phái. Nhưng phần lớn thời gian hắn đều buông bỏ trọng trách cho các trưởng lão quản lý, làm thay.

Xem ra, hắn thật ích kỷ. Chỉ lo nghĩ cho mình. Cái này cần phải sửa. Đúng. Lần này về Tây Phương Thành, phải dâng hoàng thay đổi. Noi gương Trần Hiểu My, làm một lãnh đạo gần gũi, biết quan tâm đến tất cả mọi người.

Sau khi ăn uống no say. Ai nấy về lều của mình. Hiểu My bắt đầu nhớ đến đệ đệ Trần Trường An cùng Kim Phượng tỷ. Không biết, giờ này bọn họ ra sao? Đã có thể đến được Linh tộc, tìm kiếm Hộ Tâm Hoa hay chưa.

Hì vọng nơi đó, không xuất hiện tay chân của Yêu Thần. Tuy cô tin tưởng Kim Phượng có thể bảo vệ được mọi người. Nhưng mình tranh để trách, ám tiên khó phòng. Chỉ mong tất cả đều bình an, thuận lợi.

.....

Trong lúc Hiểu My lo lắng không ngừng thì tại một nơi khác trên bờ Bắc Huyền Hải. Đoàn người của Kim Phượng đang gặp phải một trận tập kích của yêu thú nhằm cướp đoạt Hộ Tâm Hoa.

Dưới sự chỉ dẫn của Hùng A Đại. Họ rất nhanh chóng tìm được bộ tộc kỳ bí với những tộc nhân bản thể có liên hệ mật thiết với hoa cỏ, cây cối xung quanh.

Tộc nhân Linh Tộc có thể điều khiển mộc thuộc tính điều luyện như một bộ phận trên thân thể của mình. Hơn nữa, phong thuộc tính cũng linh ngộ không kém. Nhiều người có thể lướt gió, về mây. Đi lại giữa không trung như tiên nhân.

Duy nhất một điều. Tộc nhân Linh tộc không rời khỏi địa bàn của mình dù là nửa bước. So với Hồ tộc thì Linh tộc càng kỳ bí, khép kín nhiều hơn.

Tuy nhiên, đối diện với Thần Phượng – Kim hộ vệ dưới trướng của Hoan Hi thần. Lão tộc trưởng Linh tộc vốn là một gốc Bàn đào tu luyện mấy ngàn năm không hề ngừng nghỉ. Giao ra Hộ Tâm Hoa – Bảo vật của cả bộ tộc.

Mọi chuyện tiến triển vô cùng thuận lợi. Đoàn người Trần Trường An rời khỏi lãnh địa của Linh tộc trong sự quyến luyến đưa tiễn của các tộc nhân. Ai ngờ đâu. Hành trình trở về lại tràn ngập chông gai, nguy hiểm.

Hộ Tâm Hoa vừa rời khỏi Linh tộc đã lập tức phát ra hương thơm, không cách nào ngăn lại được. Đám yêu thú khắp nơi ào ào kéo tới. Nhưng sóng biển dạt vào bờ. Vô tận, liên miên. Hết lớp này đến lớp khác, hết đợt này đến đợt khác.

Cũng may. Kim Phượng thi triển thần uy làm bọn chúng khiếp sợ. Không dám tiến lại gần. Tuy nhiên, lại tập trung trong phạm vi bán kính khoảng ba dặm xung quanh.

Thình thoảng, vài con yêu thú điên tiết xông lên. Vù một cái, bị thiêu thành tro bởi Phượng Hoàng thần hỏa. Hùng A Đại nhìn thấy, không khỏi tắc lưỡi, lắc đầu.

Đây đúng là nghĩa đen của câu nói “Như thiêu thân lao vào lửa”. Sự tham lam đã khiến bọn chúng mất đi lý trí, sự tỉnh táo, bất chấp sinh mạng và mấy trăm, mấy ngàn năm gian khổ tu hành.

Thật ra, cũng tội nghiệp cho đám yêu thú này. Hộ Tâm Hoa đối với bọn chúng có tác dụng vô cùng to lớn. Tựa như Thiên Chi Quả mà Thiên Vũ đã phục dụng trước đây. Hơn nữa, mùi thơm của nó vô hại với con người, nhưng với yêu thú lại ảnh hưởng trực tiếp tới hệ thần kinh trung ương, ngoài ra còn kích thích khiến không ngừng sinh ra ảo giác.

Chính vì vậy, dẫu biết có sự tồn tại của Thần Phượng, bọn chúng chỉ e dè chứ không lập tức rút lui, từ bỏ.

Nhưng sự việc không dừng lại ở đó. Càng ngày, đám yêu thú càng khép chặt vòng vây, mắt chúng đỏ sòng lên, miệng đầy nước dãi, nhều dãi trên mặt đất. Trần Trường An nhạy cảm nhận ra, chúng đang bị điều khiển. Nhưng vấn đề ở đây là trong thời gian nhanh nhất, phải tìm ra ai là kẻ sau màn.

Nghi vấn của mọi người nhanh chóng đã được giải khai.

Vào một buổi tối, ba ngày sau khi rời khỏi lãnh địa của Linh tộc. Đoàn người Trần Trường An phải đối mặt với nguy cơ to lớn khi Kim Phượng bị dẫn dụ bởi ba con yêu thú cấp chín đã hoá hình. Một con trong đó là Hoả Điều, một con là Lôi đình sư vương. Con còn lại là Hồng Mãng năm đầu cực kì giảo hoạt.

Văng mắt Kim hộ vệ, ba người Trần Trường An, Hùng A Đại cùng Lạc Vô Trần chớp mắt đã rơi vào đợt công kích của thú triều. Người xưa có câu, mãnh hổ nan địch quần hồ. Không phải ai cũng là Triệu Tử Long tại dốc Trường Bản, một mình một mình vượt qua trăm vạn hùng binh.

Chỉ một khắc sau. Ba huynh đệ của Trần Hiểu My đã lâm vào cảnh huyết sắc nhuộm chiến y. Vết thương lớn nhỏ trên người nhiều không đếm được. Cả ba đều có cảm giác, tử vong đang đến mỗi lúc một gần.

- Trường An. Hai người chúng ta sẽ giúp đệ mở một đường máu, hướng đồng bác tập trung đàn tặc phong sói cấp thấp, là nơi dễ dàng đột phá vòng vây. Đệ hãy mau mang Hộ Tâm Hoa về cho tỷ tỷ.

Giữa tiếng chém giết, tiếng gào thét dậy trời. Giọng nói của Lạc Vô Trần len lỏi vang lên. Trường An vừa nghe thấy, đã nhú chặt cặp mày. Muốn hấn lâm chiến quay đầu, bỏ mặt đồng đội là chuyện không thể nào. Hành động dè hèn đó chỉ bọn tiểu nhân vô nghĩa mới dễ dàng làm được.

- Đệ không đi. Chúng ta cùng tiến cùng lùi. Có xui xẻo thì cùng chết. Hơn nữa. Bây giờ, đệ đã nghĩ ra một chủ ý rất hay. Hai người hãy tranh thủ cho đệ một chút thời gian.

Lạc Vô Trần cùng Hùng A Đại bốn mắt nhìn nhau. Không ngờ đệ đệ Hiểu My có thể nghĩ ra đường sống vào lúc này. Đúng là không đơn giản a.

Trần Trường An trong cái khó ló cái khôn. Mới đầu, hấn bị thú triều làm cho kinh hoàng, quên mất bản thân là được sư, trong giới chỉ không gian có rất nhiều đồ chơi để đối phó với lũ yêu thú đông nghìn nghịt trước mặt.

Hắc hắc. Nếu tỷ tỷ mà biết hấn suýt mất mạng vì sự lơ đãng của mình. Chắc tức phụt máu ra mà chết.

Tiếp theo đó, vị đệ đệ Hoan Hi Thần len lỏi vào những khoảng trống tương đối an toàn do hai vị chiến hữu tạo ra. Tiếp theo, tay hấn không ngừng vung lên. Bột phấn rực rỡ đủ màu bay lăng đăng giữa không trung rồi phủ đều lên đàn yêu thú ào ào xông đến.

- Trường An. Đệ có chắc đám bột mì này hữu dụng chứ?

Hùng A Đại nhìn tình hình chẳng chút đổi thay, nghi ngờ lên tiếng.

- Hèn xui. Tất cả phụ thuộc ý trời.

Nghe được câu trả lời của hắn. Hùng đại ca cùng Lạc phu thần lão đảo, suýt chút nữa đã té nhào xuống chân đối thủ của mình.

Ha ha ha. Lần này thì Trường An quả thật chỉ có thể cầu trời. Nếu may mắn. Thuốc của hắn mạnh hơn thuốc mà đàn yêu thú trúng phải trên người thì sẽ an toàn thoát thân. Nếu tài nghệ không bằng người, chôn thân tại chỗ này cũng là điều tất yếu.

Có thể là ông trời thương xót cho các nam tử của chúng ta. Ít phút sau, được lực bắt đầu phát huy tác dụng.

Một bên thì đám yêu thú càng thêm điên tiết, phát cuồng. Một bên khác thì phát ra những hơi thở ồ ồ, giống như thời kỳ động dục. Đó là chưa kể một phía khác, lũ yêu thú trúng phải thuốc bột tê liệt, toàn thân căng cứng, ngã âm xuống như hiệu ứng Domino... tạo thành một lối thoát an toàn để ba người rời khỏi vòng vây nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Hoàng tước ở phía sau

Ba người Trần Trường An vừa thoát ra khỏi vòng vây của yêu thú, lập tức lấy một vốc đan dược từ giới chỉ không gian bỏ vào miệng. Sau đó, chọn một nơi an toàn ngoài phạm vi thú triều, ngồi xuống vận công, điều tức hơi thở từ từ ổn định.

Bỗng, vô số tia sáng bạc từ rừng rậm lao tới, nhắm thẳng vào thân ảnh của ba người. Trường An cùng Hùng A Đại, Lạc Vô Trần nhanh chóng lách người tránh đi. Các mũi tên chệch khỏi mục tiêu, không kịp đổi hướng, cắm vào thân cây phát ra liên tiếp những âm thanh “phập phập”.

Tiếp theo đó, bốn phía xung quanh họ lại lao ra vô số hắc y nhân. Người nào người nấy mặt mày dữ tợn. Tay lăm lăm vũ khí, tư thế chiến đấu sẵn sàng. Một trong số đó vênh vác cất cao giọng:

- Sống sót chạy ra khỏi thú triều. Vận khí các ngươi cũng không tệ. Khôn hồn thì giao ra Mẫu Tâm quả. Ta sẽ cho bọn mày được chết toàn thây.

Trần Trường An vuốt cuốt cặp mày. Mái tóc bạch kim bay bay trong gió, tư thế nhàn nhã, thái độ lạnh lùng như thể chẳng nghe được lời nói của bọn hắc y.

Hùng A Đại thì nhìn hơn trăm tên áo đen vây thành một vòng tròn, giọng nói nửa thật nửa đùa đối với tên hắc y vừa mở miệng:

- Thế nào? Không chơi trò trốn tìm nữa à? Nhanh chán vậy không tốt đâu.

- Chết đến nơi rồi còn bày ra thư thế để ai xem? Ta không tin ba người các ngươi toàn thân chỉ chút vết thương còn có khả năng chống cự. Các huynh đệ. Lên.

Tên thủ lĩnh áo đen vừa ra lệnh, đồng bọn của hắn lập tức xông lên.

Đám người Trần Trường An vận dụng pháp thuật, võ nghệ đặc trưng của bản thân, kết hợp với tuý quyền, triển khai thân thông, tả xung hữu đột.

Nửa canh giờ trôi qua. Trên thân thể của Trường An cùng hai chiến hữu lĩnh thêm một số vết thương mới. Có nơi còn lộ cả xương trắng bên trong. Tuy nhiên, hơn trăm tên áo đen đều bị tiêu diệt.

Lạc Vô Trần kết thúc chiêu thức của mình, chém bay đầu của tên áo đen thủ lĩnh. Sau nhìn một vòng thi thể, lớn tiếng với A Đại cùng Trường An.

- Cuối cùng cũng xong. Hai người cùng ta thu hoạch chiến lợi phẩm, sau đó nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Nơi đây mùi máu tanh nồng nặc. Nếu đám yêu thú nghe được, chắc chắn sẽ kéo đến rất đông.

Trường An cùng Hùng A Đại đồng ý gật đầu. Tiếp theo, cả ba dùng tốc độ sét đánh, soát qua mớ thi thể chất đầy trên mặt đất. Lấy đi toàn những thứ có giá trị trên cơ thể của bọn sát thủ hắc y.

Chưa tới một khắc. Đại công cáo thành. Nhấn trừ vật của Trường An cũng xuất hiện thêm rất nhiều tinh hạch cùng dược liệu. Dẫu sao tỷ tỷ luôn nghiêm khắc dặn dò: Đồ của người chó nòi lòng tham. Nhưng nếu thứ đã dâng đến cửa không nhận không phải người quân tử. (Àc. Ta choáng váng vì cách dạy dỗ đệ đệ của bà chị này.)

Đang lúc cả ba vừa tính phải mông bỏ đi để tránh bọn yêu thú bị hấp dẫn kéo tới thì một giọng cười ngả ngớn vang lên.

- Lạc Trần tướng quân đúng là có nhả hứng. Thương tích đầy mình mà vẫn không quên thu thập tài sản cho bản thân. Bội phục, bội phục a...

Đám người Trường An ngẩng mặt lên, nhìn tên nam tử áo xanh vừa xuất hiện. Người này mặt mũi anh tuấn nhưng ánh mắt lại gian tà. Giọng nói của hắn

thể thế như hoạn quan, tay chân thì gầy gò như vô lực.

Đáng sợ nhất, sau lưng hắn thể nhưng lại có thêm hai đầu yêu thú cấp chín đã hoá hình. Một tóc trắng, một tóc xanh, nhìn không ra bản thể.

Lạc Vô Trần tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, giọng nói mang theo chút nhạo báng dù rất nhẹ nhàng:

- Chim sẽ bắt mồi, hoàng tước ở phía sau. Nếu không giả đồ một chút thì sao dụ được rắn ra khỏi hang. Kế sách đơn giản thế này quả nhiên hữu hiệu a.

- Ha ha ha. Cho dù dụ được ta xuất hiện thì thế nào? Chỉ bằng ba người các ngươi mà có thể hạ được ta sao? Xem thường địch phủ phải trả giá bằng sinh mạng mình đó.

Nam tử áo xanh thái độ can quấy vô cùng. Hắn nhìn đối thủ trước mặt bằng cặp mắt nhìn người đã chết. Điều này làm cho người nóng tính như Hùng A Đại cảm thấy khó chịu. Hắn không khách sáo, mở miệng chen ngang.

- Muốn đánh thì nhào vô. Tên xấu xa, không chỉ ảo là như đàn bà mà còn thêm chanh chua, nhiều chuyện. (Mắng hay lắm!)

- Ngươi vừa nói gì? Nam tử áo xanh mặt mày tái mét. Hắn hận nhất là người khác chê hắn giống nữ nhân. Tên thú nhân này không những chạm vào nghịch lân của hắn mà còn oang oang cái mồm rêu rao cho mọi người cùng nhau cười nhạo. Hắn nhìn sang Hùng A Đại bằng ánh mắt ác độc, bạo tàn:

- Nếu các ngươi đã gấp gáp muốn chết như vậy, ta dĩ nhiên phải thỏa mãn rồi. Lên!

Theo mệnh lệnh của hắn. Hai yêu thú phía sau đồng loạt xông lên. Con tóc trắng đánh nhau với Trường An. Tên tóc xanh đánh nhau với đại diện của bộ tộc Hắc Viêm. Lạc Vô Trần thì giao phong với tên nam tử còn lại.

Tuy nhiên, chỉ ít phút sau, họ nhanh chóng nhận ra, sự khắc chế thuộc tính khiến cả ba trận đấu đều có vẻ gian nan. Các huynh đệ của Hiểu My lần nữa rơi vào vòng nguy hiểm, đe dọa đến sinh mạng mỗi người.

Con yêu thú hoá hình tóc trắng có kim thuộc tính. Trong khi đó, Trường An là Thủy thuộc tính cùng Phong thuộc tính song tu. Tuy sự khắc chế không nhiều nhưng Trường An không mạnh về chiến đấu. Nếu không phải nhờ có các loại được trợ giúp, bản thân đệ đệ Hiểu My e là chết từ lâu.

Hùng A Đại có thổ thuộc tính, đánh nhau với tên tóc xanh Thủy Thuộc tính. Cả hai ngang sức ngang tài. Nhưng về lâu về dài thì không thể nào thắng được.

Lạc Vô Trần thì thâm hơn. Tên áo xanh nhìn nhu nhược, yếu đuối như nữ nhân. Ngờ đâu, lực chiến đấu lại kinh hồn. Pháp thuật của hắn quả có thể dùng bốn từ “dồi non lấp bể” để hình dung. Mặc dù Lạc sư huynh kiếm thuật cao cường, tâm kế cũng thuộc hàng cao thủ. Tuy nhiên, do cơ thể trải qua hai cuộc chiến với yêu thú và bọn sát thủ áo đen, hắn đã không ở phong độ đỉnh cao.

Bên cạnh đó, mỗi thức mỗi chiêu của kẻ áo xanh đều muốn dồn Lạc Sư huynh vào chỗ chết. Chỉ cần một sơ sẩy cũng sẽ làm cho đối phương thừa lấy thời cơ mà đoạt mạng người.

Trận chiến đang hết sức gay go, lúc này, Lạc Vô Trần đang tập trung đối phó với kẻ thù trước mặt thì đột nhiên, vô số phi châm màu đỏ rực ào ào tập kết phía sau lưng.

Đối thủ của Trần Trường An vô cùng gian xảo. Tuy giao thủ với Á Nhân tóc bạch kim, nhưng ánh mắt của hắn thỉnh thoảng vẫn quét qua thân ảnh áo trắng của Lạc Vô Trần. Cuối cùng thì cơ hội cũng tới.

- Lạc sư huynh. Cẩn thận!

Tiếng của Trường An hoảng hốt vang lên. Tuy nhiên, đối diện với công kích ào ạt của đối phương, Lạc Vô Trần không thể kịp thời né tránh.

Tưởng đâu lúc này phải bỏ mạng tại đây thì bất chợt. Một tiếng phượng hét đột ngột vang lên. Thần hoả Phượng Hoàng từ trời cao giáng xuống. Thiêu đốt những chiếc phi châm màu đỏ thẫm, đồng thời, hoá giải các chiêu thức tập trung đối phó với đám người Trần Trường An.

- Kim Phượng. Không thể nào? Không phải ngươi đã bị đám yêu thú dẫn dụ đi rồi sao?

Tên áo xanh kinh hoàng nhìn thân ảnh vàng rực của nữ nhân vừa xuất hiện.

- Thanh Y. Ngươi nghĩ rằng trò cái trò điệu hồ ly sơn nhô nhố đó lừa được ta sao? Ngươi muốn làm Hoàng tước ở phía sau, âm thầm chiếm lợi là không thể nào.

Chẳng qua, ta không ngờ Yêu Thần lần này chơi lớn, để con chim nhỏ nhà ngươi lên lút xuống đây. Ha ha ha.

Kim Phượng rất không khách khí, phá lệ nói nhiều. Thật ra, cô nàng đã có mặt từ rất lâu. Chỉ là không biết ngoài Thanh Y và hai con yêu thú kẻ bên, còn có ai khác rình mò, muốn làm ngư ông đắc lợi. Nhưng khi nhìn thấy Lạc Phu Thần có hiểm nguy, Kim hộ vệ liền quyết định hiện hình.

Hơn nữa, đến lúc này, vị thần phượng cũng đã có thể xác định. Ngoài nhóm người của Thanh Y thì không có kẻ khác quanh đây.

- Kim Phụng, không ngờ người nhanh vậy đã khôi phục. Nhưng nếu so với thời điểm hai vạn năm trước, đúng thật kém xa. Người nghĩ rằng hôm nay có thể chiến thắng được ta sao? Tốt nhất khoan tay chịu trói, theo ta về làm áp trại phu nhân đi.

- Mơ tưởng.

Kim Phụng hét lên rồi lập tức lao vào đối thủ của mình. Tuy pháp lực chưa khôi phục hoàn toàn. Nhưng Thanh Y đến đại lục Thiên Huyền, bản thân cũng chịu rất nhiều áp chế, vốn không phải đối thủ của thần phượng đại nhân.

Trong lúc nguy cấp, Thanh Y triệu hồi pháp bảo của Yêu thần từ giới chỉ không gian. Một cái chuông cổ giữa không trung xuất hiện, kích thước càng lúc càng to, liên tục xoay vòng, hút đám người Trần Trường An và cả hai con yêu thú vào bên trong nó.

- Quả thật độc ác. - Kim Phụng đánh giá trong lòng: - Dùng kế vây Ngụy cứu Triệu mà không ngại hy sinh đồng bộ của mình. Nếu cô cứu lấy mọi người thì hẳn sẽ tranh thủ cơ hội trốn đi. Còn nếu cô cứ bám lấy hẳn không tha thì phải giương mắt nhìn Lạc Phu Thần hoá thành một đồng huyết nhục mơ hồ, linh hồn hồi phi yên diệt.

Tình thế nguy cấp. Kim Phụng đứng là không thể bỏ mặt Trường An cùng Lạc Vô Trần. Vì thế, không tiếp tục quan tâm tới Thanh Y mà tập trung thần hoá, phóng về phía cái chuông giữa trời đang phát ra hung hiểm.

Ngờ đâu, ngoài dự liệu của cô, Thanh y không những không bỏ trốn mà còn triệu hồi một pháp bảo thứ hai. Đó là một thanh đao nhỏ, vừa được lấy ra khỏi giới chỉ không gian đã tức khắc hoá thành hơn trăm lưỡi đao sắc nhọn, thẳng hướng của nữ tử áo vàng trên cao. Hắn quyết định phải tiêu diệt Kim Phụng và bọn người Lạc Phu Thần cho bằng được.

Mất thấy các lưỡi đao mang theo uy hiếp kinh người càng lúc càng gần. Kim Phụng biến sắc, nhưng vẫn tiếp tục đánh về chiếc chuông đồng. Dù sao, sinh mệnh của cô không thể nào so với sinh mệnh của Trường An và Lạc Phu Thần – vốn đối với Trần Hiểu My vô cùng quan trọng.

- Nữ nhân ngu ngốc.

Tin tưởng rằng phản thắng đã nắm chắc trong tay. Thanh Y nham hiểm, đắc ý mở miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Thiên Vũ trở về

Chiếc chuông đồng giữa không trung liên tục phát ra lực hút, kéo lấy đám người Trần Trường An. Thần hoá Phụng Hoàng toàn lực đánh vào nó, hiệu quả tuy chậm nhưng vẫn làm pháp bảo của Yêu thần đang từ tan chảy. Chỉ chút nữa thôi. Chút nữa thôi là có thể cứu được bọn họ rồi.

Thế nhưng, ngay thời điểm quan trọng này, Kim Phụng lại phải đối mặt với nguy cơ sinh tử.

Hơn trăm lưỡi đao mang theo sức huỷ diệt từ thiên địa hồng hoang, nhắm thẳng hướng của cô lao tới. Nếu không tránh kịp thì e là thần phượng phải bỏ mạng tại đây. Dù cho Phụng Hoàng có thể dự hoá trùng sinh. Nhưng liệu Thanh Y có tha cho cô cùng nhóm người Trường An? Đáp án dĩ nhiên ai ai cũng biết.

Kim Phụng đã quyết định hi sinh tính mạng của bản thân mình. Bỏ ngoài tai giọng cười đắc ý, quái dị của Thanh Y, đôi mắt vàng rực của cô kiên định nhìn về chiếc chuông cổ trên cao mà gia tăng thêm thần hoá.

Khi các mũi đao còn cách cô không quá ba mét. Bất ngờ, từ trời cao, vô số lôi điện giáng xuống ầm ầm. Thanh Y kinh hoàng tột cùng, bởi mục tiêu của các tia lôi điện đó chính là các lưỡi đao đang nhắm vào Kim Phụng.

Tình thế phút chốc đổi chiều. Kim hộ vệ an toàn, chuông cổ cũng ngừng xoay. Trần Trường An, Hùng A Đại cùng Lạc Vô Trần lần nữa được cứu khỏi quỷ môn quan, còn chưa kịp phục hồi bình tĩnh.

Thanh Y nhân lúc Kim Phụng còn chưa chú ý tới mình, vội vã trốn đi.

Không ngờ, một tấm lưới lôi điện thật lớn đột ngột hiện ra, bao trùm lấy hắn. Từng tia chớp trắng xâm nhập vào người. Hắn thảm thiết kêu gào. Không lâu sau đó thì đau đớn ngất đi. Bản thân biến thành một độn bánh bị buộc thật nhiều vòng, chiếu sáng lấp loè, không ai đụng đến được.

Kim Phụng ngờ ngác nhìn một màn quen thuộc trước mắt. Ký ức cách đây hai vạn năm mạnh mẽ ùa về. Cảm xúc đắm chìm nên không chú ý tới thân ảnh nam nhân tiêu sái tiến đến từ xa.

Một bộ trường bào màu nguyệt nha viền tơ vàng. Tay áo có thêu hình lợn sóng đơn giản nhưng tinh tế, cao sang. Một mái tóc trắng dài tận thắt lưng, tuy ý tung bay ngược gió. Vải sợi cổ tình vương trên sóng mũi thật cao, làm gương mặt tuấn tú đậm chất nam nhi thêm chút nhu hoà. Đôi mắt màu xanh

trong veo, thăm sâu như biển cả. Giữa vầng trán cao vôi còn có một chữ vương phát sáng kim quang.

Trần Trường An cùng Hùng A Đại còn đang đối phó với hai con yêu thú đã nản chí từ lâu. Lạc Vô Trần thì xoè tay đón lấy chiếc chuông cổ giờ đã thành phế bảo. Khi hắn ngẩng đầu lên, lập tức phát hiện sự xuất hiện đột ngột của nam nhân này.

- Kim hộ vệ. Đã lâu không gặp.

Giọng nói nam tính chậm chậm vang lên. Kẻ mới tới từ xa quan sát vị thần phượng đại nhân. Lên tiếng gửi lời chào như những người thân hữu tha hương gặp lại.

- Người đã trở về?

- Phải. Ta đã trở về.

.....

Bờ biển Huyền Hải.

Mặt trời lặn xuống chân mây. Hoàng hôn nhuộm cả vùng trời phía tây một màu đỏ rực. Mặt biển phản chiếu ráng chiều, xinh đẹp đến mê lòng.

Vài cánh chim nhao nhác gọi đàn, tìm đường về tổ. Xa xa, đám hải thú đập nước đùng đùng, vắng vắng tiếng kêu la.

Đám người Trần Đại Uy chia nhau lên rừng, xuống biển, chuẩn bị bữa đại tiệc sơn trân hải sản làm vui lòng lão đại. Dù sao, từ lúc rời khỏi Thiên Thủy cốc tới giờ, Hiểu My vẫn đang nhốt mình ở trong lều, làm bạn với chu công. Họ muốn cho cô một sự bất ngờ khi tỉnh dậy. (Haiz. Nữ chính ngủ còn hơn phụ nữ có thai. Khoa trương để sợ).

Ba người Lãnh Nguyệt, Lữ Tuấn cùng Phi Long Thái tử thì đang đối ẩm, toạ đàm. Chuyện của bọn nam nhân quan trọng thế nào, cũng không khỏi xoay quay hai vấn đề: hồng nhan và sự nghiệp.

A Thủy và Lãnh đại gia muốn tìm hiểu thêm một số chuyện liên quan đến Trần Hiểu My từ Lữ Tuấn. Bởi lẽ, trong ba người bọn hắn, chỉ có vị đệ tử của Vô cực kiếm phái này là xuyên suốt bên cạnh chuyển thế của Hoan Hi thần thời gian dài nhất, từ lúc còn là một tiểu cô nương cho đến khi trở thành một nữ nhân tài giỏi như hiện tại.

Lữ Tuấn chọn lọc một số sự kiện tiêu biểu để nói ra. Hắn ta không ngu đến nỗi chia sẻ toàn bộ thông tin người yêu cho tình địch. So với Lãnh Nguyệt có trí nhớ từ kiếp trước hay vị Thái tử Giao long nhan sắc tuyệt trần này, hắn cảm thấy thua kém thật nhiều. Dù ngoài mặt tỏ vẻ như chẳng có chuyện gì. Nhưng mỗi lúc nhìn họ quanh quẩn bên cạnh vị hôn thê của mình, hắn cảm thấy thật chua.

Vì thế, nhị sư huynh không ngần ngại, mang chuyện hắn đã dẫn cô về ra mắt tại Lữ gia, đem ra khẳng định chủ quyền tình yêu đôi lứa. Lãnh Nguyệt nghe thấy thì nhũn nhũn cặp mày. Trong lòng nguyên rửa tên này không dưới ngàn lần mới thấy thoải mái hơn.

A Thủy thì chỉ im lặng cười cười. Dù sao thì ba mươi chưa phải là tét. Chỉ cần chưa động phòng thì cơ hội vẫn rất lớn để đoạt được tình ái của mỹ nhân.

Xem ra, sự phúc hắc đã nhuộm đen tâm trí của cả ba người. Bởi thế mới nói, tình yêu là kẻ thù của người quân tử. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân a.

Lúc Hiểu My chui ra khỏi lều trại của mình, tìm đến nơi này thì thấy cả ba vị tướng quân của Hoan Hi thần, mỗi người đều có một bầu rượu trên tay. Ánh mắt lạnh trầm, nhìn xa xăm ra bờ biển.

Tiếng bước chân của cô đã khiến họ chú ý, đồng loạt ngoái đầu lại nhìn.

- Mọi người có nhĩ hứng như vậy sao không gọi muội ra. Cùng ngắm hoàng hôn trên biển cũng là một niềm vui giữa nhân sinh. Không phải ai cũng có thể chiêm ngưỡng kỳ quan thế này.

Hiểu My vừa nói, vừa nhẹ nhàng đi đến, ngồi xuống cạnh bên Nhị sư huynh. Điều này làm Lữ Tuấn thầm vui vẻ, đắc ý trong lòng.

A Thủy thấy được nữ thần xuất hiện, từ bên cạnh Lãnh Nguyệt đứng lên, sà xuống cạnh Hiểu My, bắt chắp cái nhìn đầy ý vị của nhị sư huynh.

Bốn người vừa mới chuyện trò được dăm ba câu thì bọn người Thần Võ binh đoàn cũng về tới. Trên tay mỗi người đều mang theo đầy ắp chiến lợi phẩm từ cuộc đi săn.

Hiểu My thân làm lão đại của bọn họ, vì thế, môi mắt cong cong, không tiếc lời khen ngợi. Sau đó, lăng xăng chỉ huy cả đám nam nhân chuẩn bị buổi đại tiệc ngoài trời.

Bãi biển xuất hiện rất nhiều giá đỡ. Lửa nổi lên. Không khí tràn ngập hương thơm. Cái đôi bổng dung ủa tới, tiếng bụng sôi vô hạn đè nén vẫn cứ tự nhiên phát ra. Mọi người nhìn nhau cười, không khí hài hoà đến lạ.

Tuy nhiên, ngay lúc này, phía chân trời vọng đến tiếng yêu thú phi hành vỗ cánh rất to. Tiếng gió rít, không khí rách toẹt làm mọi người biến sắc. Tường

đầu có thú tiêu tập kích. Mặt mọi người căng thẳng, tay nắm chặt vũ khí, chuẩn bị tấn công.

Thế nhưng, khi khoảng cách đến gần. Hiểu My nhìn thấy trên lưng đám yêu thú phi hành điều là những gương mặt quen thuộc thì kích động, một nỗi vui mừng khôn xiết cứ thế dâng lên. Anh mắt hồng hồng, tựa như sắp khóc đến nơi.

- Tỷ tỷ. Đệ về rồi.

Trường An nhảy xuống đầu tiên. Hắn nhanh chóng chạy ủa đến cạnh bên Hiểu My. Bộ dáng như tiểu hài tử, dừng lại trước mặt tỷ tỷ của mình, đôi mắt tím long lanh chờ đợi.

Hiểu My thân mật ôm lấy hắn, hai bày tay vỗ vỗ trên lưng. Miệng còn không ngừng lái nhai: Tốt, tốt. Đệ bình an làm ta thật cao hứng a.

Tiếp theo. Kim Phượng cùng các nam nhân khác cũng lần lượt nhảy xuống từ thân thể cao hơn hai trượng của các con yêu thú bốn cánh, đầu chim ung, mình sư tử. Trông qua uy nghi, ngạo ngễ, khí thế bức người.

Hiểu My cũng cho Kim Phượng một cái ôm thăm thiết, rồi quay sang mỉm cười với Lạc Vô Trần cùng Hùng A Đại. Nhưng đến khi ánh mắt của nữ tử dừng lại trên thân ảnh của nam tử tóc trắng, áo màu nguyệt nha thì hô hấp bỗng ngưng đình trệ. Nhất là khi đôi mắt màu xanh sâu thẳm dưới vầng trán cao rộng phát sáng một chữ vương, nhìn cô đầy lưu luyến, cảm xúc chứa chan... nữ tử lập tức nhận ra, đây chính là đồng bọn đầu tiên của cô khi vừa đặt chân đến dị giới này.

- Thiên Vũ. Ngươi đã trở về.

- Phải. Ta đến tìm nàng để lấy lại trấn gia chi bảo. Hi vọng nàng vẫn chưa tặng cho ai.

Ặc. Câu nói thật sát phong cảnh. Thế nhưng, đây mới đúng là phong cách của Bạch Hổ - thần thú thống trị toàn bộ bờ bắc đại lục Huyền Thiên, đại tướng quân và cũng là một trong thập nhị phu thân của Trần Hiểu My kiếp trước.

- Hoan nghênh ngươi trở lại. Đây đúng là bắt ngờ lớn mà ta nhận được hôm nay nha. Đúng là gần mười năm không gặp, ngươi đã trở thành một tuyệt đại soái ca. Thật ngoài sức tưởng tượng của ta.

Hiểu My ha hả mở miệng cười. Trường An và những người khác có mặt đúng là mở rộng tầm mắt. Đây chính là nữ nhân vô tâm vô phế mà họ từng gặp được trong nhân sinh.

Tiếp theo. Thiên Vũ ưu nhã tiến tới đối diện với Hiểu My, khoảng cách rất gần, đến nỗi cô có thể nhìn thấy từng sợi lông mi run rẩy trên gương mặt đầy nam tính nhưng lại hoàn mỹ từng góc cạnh của nam nhân.

Nếu so với Lãnh Nguyệt mang theo một vẻ đẹp tà mị, Phi Long thái tử nhan sắc không thuộc về nhân loại ở trần gian. Trần Trường An thì phong thái nhân nhã, lạnh nhạt như trích tiên, nhị sư huynh thì tuấn tú, ôn hoà như mỹ nam tử bên cạnh, Lạc Vô Trần thì kiêu ngạo, lãnh đạm như không bị vướng bận bởi phiền não nhân sinh... Thiên Vũ trước mặt cô lại có một vẻ đẹp lãnh khốc, cực ngầu.

Ha ha ha. Dàn mỹ nam bên cạnh nữ tử ta quả là mỗi người một vẻ, mười phần vẹn mười.

Trong lúc Hiểu My đang âm thầm đánh giá, so sánh nhan sắc giữa các mỹ nam. Thiên Vũ đã giơ bàn tay trắng ngần, mạnh mẽ ra trước mặt cô. Thái độ điệu kỳ. Nhu hoà lên tiếng:

- Đeo giúp ta.

Hiểu My đang ngờ ngác, liền lập tức hồi thần. Sau đó, từ giới chỉ không gian, lấy ra một chiếc vòng đá nhiều màu giống cái mang trên tay của Trường An, đeo vào cho Thiên Vũ. Ha ha. Vật quý nguyên chủ. Bảo vật gia truyền của Trần gia cô a.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Mâu Thuẫn nội bộ

Thiên Vũ trở về, mang đến cho Hiểu My một hồi kinh hi. Sự có mặt của hắn làm cho đoàn đội của cô thoát cái đã mạnh hơn.

- Hoan Hi thần chuyển thế: Trần Hiểu My – Đệ đệ: Trần Trường An

- Hộ vệ: Kim Phượng + Ngân Nguyệt Xà

- Tứ đại đệ tử: Vô Cực Tử. Đông Phương Nhục, Hà Nguyên đại sư cùng Vô Tâm đại sư.

- Thập nhị chiến tướng:

1/ Thiên Vũ (Thần thú – thống lĩnh bờ Bắc lục địa Huyền Thiên)

2/ Lữ Tuấn đại sư Trần Pháp

3/ Lãnh Nguyệt – Tuyệt thế võ công.

4/ Phi Long Thái Tử - Thủy Thần

5/ Lạc Vô Trần – quân sư tâm kế

Lực lượng trực thuộc: Thần Võ Binh Đoàn.

Đó là chưa kể tới tứ đại môn phái cùng các bộ tộc lớn nhỏ tại bờ Bắc Huyền Hải, tựa như Huyền tộc, Hắc viên tộc, Giao nhân tộc, Hùng tộc...

Nhìn sơ qua, xem như hành trình tìm lại ký ức trước đây của Hoan Hi thần đã đi được một nửa. Chỉ cần tìm thêm 7 vị phụ thần nữa là đã có thể giết tới Thiên Huyền Vũ, đem Yêu thần giẫm đạp dưới chân. Thế nhưng, vấn đề trước mắt đột ngột phát sinh. Đó là lửa cháy âm ỷ giữa 5 vị phụ thần vừa hội tụ.

Thiên Vũ cực kỳ bá đạo. Lữ Tuấn nhu hoà nhưng kiên quyết không nói lỏng tay. Trần gia chỉ bảo thì đã sao? Trên người Hiểu My còn mang theo ngọc bội gia truyền của hắc kìa. Hơn nữa, gần một thập kỷ nay, chỉ có hắc mồi đồng hành bên cạnh Hiểu My. Tình cảm thâm sâu, những người khác đừng mong chen vào được.

A Thủy thì không biết là tự bản thân yêu thích hay là tác dụng phụ của Mẫu Tâm Quả, sự nồng cháy trong mắt hắc làm cho Hiểu My không thể không quan tâm.

Lãnh Nguyệt cùng Lạc Vô Trần tuy có vẻ thờ ơ, nhưng trong đầu họ nghĩ gì, chỉ hai người bọn họ tự biết.

Chính vì thế, màn chào hỏi giữa năm nam tử ngoài mặt thì thân mật, nhiệt tình. Nhưng không khí chung quanh lại ảm ảm mùi thuốc súng, vô cùng không thích hợp.

Trần Trường An cũng là nam nhân, sao hắc lại không biết tình trạng hiện giờ. Vì thế, hắc kéo Hiểu My đến riêng một góc riêng, nói nhỏ vào tai cô nàng. Cảnh tình vị đại tỷ vẫn đang hồi hốt, bàng quang như mọi chuyện vốn chẳng liên quan đến bản thân.

- Tỷ tỷ. Nếu tỷ không khéo léo giải quyết chuyện này. E là trước khi đối chiến với kẻ thù, thì nội bộ của chúng ta đã bị chia rẽ. Loạn trong, giặc ngoài, lúc đó cho dù là tay chân của Yêu thần, ta đánh cũng không xong, nói chỉ tới chính chủ.

Hiểu My ngai ngừng nhìn đệ đệ của mình. Haiz, cô nàng vốn không giỏi về giao tiếp, hơn nữa, chuyện tình cảm có chút ngu ngơ. Vốn muốn lảng tránh, để mọi chuyện tự ý phát sinh. Nhưng chiều hướng có vẻ càng lúc càng xấu đi. Người bên cạnh đều nhận ra, cô sao chối từ cho được.

Miền cường gât đầu với tiểu đệ, mỗ nữ mơ màng nhìn theo hướng các nam nhân đang đối đáp qua lại ngoài kia. Bất giác thờ dài, mày nhú chặt có thể kẹp chết một con rui nếu nó vô tình bay lại.

.....
Buổi tối, tất cả cùng quây quần bên đồng lửa trại thật to. Chén chú chén anh, mừng ngày hội tụ.

Sau đó, binh đoàn Thần Võ được lệnh thu dọn rồi sớm nghỉ ngơi. Dàn cao cấp lãnh đạo cùng tập trung trong căn lều lớn vừa mới được dựng lên. Lữ Tuấn bố trí xung quanh một trận pháp không gian để cách ly rồi cùng vào trong hội họp. Đây là chuyện cơ mật, cần cẩn thận, càng an toàn.

Đầu tiên, Hiểu My đại diện nhóm tìm kiếm Chân Long Tinh Huyết, thuật lại một lần những chuyện đã trải qua. Tiếp theo là Lạc Vô Trần báo cáo về quá trình tìm đến Hộ Tâm Hoa đầy gian nan, nguy hiểm.

Khi tất cả nghe nói tới Thanh Y là kẻ giấu mặt sau màn, ai nấy nhìn nhau, suy nghĩ phức tạp nhưng cùng chung một nhận định: Yêu thần nếu đã phái tay sai trực tiếp của mình hạ giới. Xem ra bà ta càng lúc càng nòng nòng, bất an.

Tuy nhiên, huynh đệ Quách gia khi được phái đến làm nội gián tại Vô Cực Kiếm Phái trước đây từng nói qua: Người trực tiếp hạ lệnh cho tổ chức Hắc Nha Lang là một nữ nhân bí ẩn. Điều đó chứng tỏ, ngoài Thanh Y còn có một người lợi hại hơn, xuất hiện ở nơi này. (Huynh đệ Quách Gia – mời xem lại chương 52).

Nói tới Thanh Y, Hiểu My vô cùng căm hận. Tên này suýt nữa đã giết đi Kim Phượng cùng Trường An và hai huynh đệ tốt của cô. Không biết kết quả của hắc ra sao? Nếu để rơi vào tay cô, thế nào cũng một phen lăng trì cho hả giận.

Kim Phượng dĩ nhiên đoán được trong lòng của chủ nhân đang nghĩ gì. Vì thế, từ trong giới chỉ không gian của mình, lấy ra ba cái không gian giới chỉ khác. Kiểu dáng tinh xảo hơn cả chiếc trên tay của Hiểu My.

- Cái màu bạc này là của Thanh Y, còn hai cái kia đều là của hai con yêu thú đi theo sau lưng nó. Cô nhìn thử xem.

Không cần nói cũng biết, trừ khi Thanh Y và hai con yêu thú kia chết đi thì giới chỉ không gian của bọn hắn mới dễ dàng bị người khác thâm nhập vào.

Hơn nữa, giữa Thanh Y và Kim Phượng, Thiên Vũ đã kết oán quá sâu. Tên tay chân của Yêu thần này vốn không phải nhân loại. Hắn là một con Không tước màu mè, tu luyện mấy vạn năm. Sau đó không biết cơ duyên thế nào mà bái nhập Yêu thần dưới trướng, cam nguyện làm một con chó săn trung thành, gieo thù, kết oán khắp nơi.

Hắn bỏ mạng trong tay của Kim Phượng và Thiên Vũ lần này, vì Huyền Thiên đại lục có cấm chế, linh khí lại khô hạn đến đáng thương. Thật ra, chiến lực và thuật pháp của hắn chẳng hề tầm thường.

Trong trận chiến hai vạn năm trước, hắn là một trong những kẻ đã góp phần mang đến bi kịch cho đội ngũ của Hoan Hi Thần. Sự hiểm độc và mưu kế của hắn khiến cho bao nhiêu người hăm oan bỏ mạng. Ngay cả Kim Phượng và Thiên Vũ cũng ném không ít trái đắng, thiệt thòi to nhỏ khác nhau.

Chính vì thế, sau khi bắt được hắn, Thiên Vũ đã dùng lôi điện đánh cho đến chết. Sau đó, hai con yêu thú tóc trắng, tóc xanh cũng bị giết về bản thể. Tiếp theo, cả ba bị hoá thiêu bằng thần hỏa của Kim Phượng. Thần hình câu diệt, mãi mãi không thể luân hồi.

Ha ha ha. Đây chính là quân tử báo thù mười năm cũng không muộn.

Nghe được kết quả này, tất cả mọi người đều thấy hả lòng hả dạ, sướng cả lỗ tai a.

- Kim Phượng tỷ. Tỷ mang ba cái không gian giới chỉ này về, không sợ Yêu Thần lần theo dấu vết, tra đến trên đầu chúng ta sao?

- Yên tâm, yên tâm. Giới chỉ không gian là thứ xuất hiện nhan nhản khắp nơi. Hơn nữa, khi chủ nhân của nó chết đi. Toàn bộ ấn ký đều theo đó mà biến mất. Nếu cùng lúc chứa đựng ý thức của cả hai người, thì không thể nào sử dụng được. Vì vậy, ta mới xác định, ba cái này đều không bị Yêu thần động tay, động chân qua. Còn đồ đạc trong đó, ta đã thiêu hủy hết rồi. Tiếc là có nhiều cái vô cùng giá trị nhưng vẫn không thể xài. Kể cả hai pháp bảo mà Thanh Y sử dụng, chuông đồng cổ cùng Bách biến phi đao a.

Ặc, hèn gì mà khi Hiểu My nhìn vào cả ba cái giới chỉ đều một mảnh trống không. Có điều, giới chỉ tại Thiên Huyền Vũ quả thật cao cấp hơn những cái do Hà Nguyên đại sư sáng tạo ra rất nhiều. Tính bảo mật cao hơn, không gian cũng rộng lớn hơn. Đúng là thuận tiện. Cô phải mang chúng nó về cho Hà Nguyên nghiên cứu mới được. Không ngại học hỏi kinh nghiệm từ kẻ thù, đây mới là quyết định của cao nhân.

- Mọi người có đoán được trong giới chỉ không gian của Thanh Y có gì không? Lạc Vô Trần im lặng này giờ, bắt ngờ lên tiếng.

- Huynh đệ, nói nghe chút đi. Chắc chắn là thứ tốt rồi. Ha ha.

Mọi người nghe thế đều có chút tò mò, hướng về Lạc sư huynh thỉnh giáo. Vị đệ tử kiếm phái Vô Cực cũng không dè dặt, ra vẻ thần bí một chút rồi cũng nói toẹt ra:

- Chân dung của Kim hộ vệ và thập nhị chiến tướng chúng ta.

- À...

Toàn thể nam nhân trở mắt nhìn nhau. Cuối cùng, trên mặt mỗi người đều hiện lên mấy chữ: Thì ra là vậy.

Quả thật, bởi vì xa cách hai vạn năm. Bản thân Yêu thần cũng không biết thập nhị phụ thần chuyển thế đầu thai có bộ dạng gì. Ví như Hiểu My hay tứ đại đệ tử của Hoan Hi thần, hoàn toàn trước sau hai bộ dáng khác biệt. Nhưng chắc chắn, Kim Phượng, Thiên Vũ là thần thú, chỉ bị phong ấn chứ không nhập luân hồi, bộ dáng tất nhiên cô hữu không thay. Những người khác thì ả ta chỉ câu may. Hoạ ra chân dung của họ kiếp trước và hạ lệnh diệt sát bất cứ người nào có diện mạo giống trong tranh.

Yêu thần nghĩ ra chiêu này. Quả nhiên thâm độc.

Muốn khôi phục ký ức cùng thực lực của Hoan Hi thần, cần hội tụ đủ mười hai đại tướng, sau đó thông qua trận pháp mà lấy lại thần lực. Nhưng nếu một trong số họ chết đi, thậm chí linh hồn hoàn toàn tiêu diệt, không thể luân hồi... vậy thì bản thân của Hiểu My đúng là gặp hoạ tới rồi.

- Hiện tại, chúng ta xác định, ngoại trừ Thanh Y còn có một bí ẩn nữ nhân. Kim Phượng tỷ, tỷ và Thiên Vũ có đoán được đó là ai không?

Kim hộ vệ lắc đầu. Tay chân của Yêu thần nhiều như vậy. Chỉ riêng nữ giới đã không dưới trăm người. Đầu thế không có đặc điểm gì mà đoán được tính danh.

- Chỉ bằng sử dụng mưu kế, dụ xà xuất động. Diệt trừ được cái u này, chúng ta mới có thể an tâm mà giải quyết những việc tiếp theo.

Lạc Vô Trần nhìn một vòng chung quanh, đưa ra ý kiến của mình. Dĩ nhiên ai cũng tán đồng. Tất cả còn trông cậy vào hắn vị quân sư tâm kế.

Buổi họp cứ thế diễn ra tới tận khuya. Trước khi giải tán, Hiểu My bỗng trịnh trọng đứng lên, thái độ hết sức nghiêm túc, lời nói lại tương phản, ôn nhu, nhẹ nhàng:

- Ta có một việc mãi ấp ủ trong lòng. Đêm nay, mượn cơ hội mọi người cùng tụ tập đông đủ, nói ra để nhẹ nhõm chính mình.

Chương 102: Hành Trình Vượt Biển

Hiệu My nhìn một vòng những người có mặt trong cuộc họp kín hôm nay. Thấy ai cũng nhìn cô chăm chú, thái độ hết sức tập trung làm mỡ nữ cảm thấy khản trương. Xoa xoa lòng bàn tay đã ẩm ướt mồ hôi, cô cất tiếng nhẹ nhàng:

- “Cảm ơn tất cả mọi người trong thời gian qua đã luôn đồng hành, hỗ trợ cho ta. Bản thân ta không phải là người hoàn mỹ, khuyết điểm rất nhiều. Nhưng luôn được huynh đệ cảm thông, chiều cố, khiến ta rất vui mừng.

Quả thật, khi mới biết thân thế của mình, điều đầu tiên là ta không thể nào tin tưởng được. Thậm chí, đến hôm nay, ta vẫn rất mơ hồ. Ta sợ bản thân không đủ kiên cường, sợ bản thân không đủ tài giỏi, phụ hết kỳ vọng mà mọi người đã giành cho ta.

Ta không có trí nhớ của Hoan Hi Thần. Ta cũng không giỏi về giao tiếp với ngoại nhân. Vì thế, nếu ta có làm chuyện gì, có nói điều gì khiến mọi người bất mãn, hiểu lầm. Cũng xin mọi người bỏ qua cho.

Chính sự đoàn kết, đồng lòng, ủng hộ của chư vị ở đây là động lực để ta có thể vượt qua, để ta thêm tự tin mà tiến về phía trước.

Vì vậy, hi vọng mọi người sẽ luôn hoà ái, quan tâm, giúp đỡ lẫn nhau. Có rất nhiều vấn đề, chỉ có thể giải quyết khi ta khôi phục được ký ức trước kia. Còn trước mắt, ta chỉ muốn cứu được Thái sư huynh, cứu được phụ mẫu của ta và phụ thân của Trương An đệ đệ.

Ta ở đây, một lần nữa, chân thành cảm ơn tất cả mọi người”.

Hiệu My khom người thật sâu. Các nam tử nhìn nhau, dĩ nhiên họ hiểu điều mà cô vừa nói. Nhưng để làm được như thế, không phải chỉ dựa vào dăm ba câu là có thể giải quyết dễ dàng. Họ cần thời gian suy ngẫm lại. Cần bỏ qua cái tôi cá nhân, cái tham vọng chiếm hữu, thậm chí là phải đè nén cả cảm xúc mãnh liệt của trái tim. Con người, ai cũng ích kỷ cả. Đây vốn lẽ thường.

Không khí im ắng lạ kì. Hiệu My bối rối nhìn sang nữ nhân áo vàng, đôi mắt lấp lánh chờ mong.

- Kim Phụng tỷ.

- À há. Ta nhớ lại có chút việc với đám phi hành thú ngoài kia. Ta đi trước.

Nói xong, Kim hộ vệ lắc người biến mất. Hùng A Đại vội ha ha hi hi đuổi theo. Hắn cũng rất khoái đám Ưng sư bốn cánh đầy uy phong này.

Tiếp theo, các nam nhân còn lại cũng im lặng lui ra. Lúc đi sang Hiệu My, còn thâm ý liếc nhìn cô một cái, làm cô nổi hết cả da gà.

- Gì thế này? Cô đã chuẩn bị bài phát biểu này vô cùng kỹ lưỡng, móc tìm móc phổi ra tâm sự với đồng chí đồng bào. Sao mọi người lại hồi báo bằng sự lạnh nhạt thế kia? Ít ra cũng phải có một tràng pháo tay thật là giòn giã mới đúng chứ.

Hiệu My vô hạn ai oán trong lòng. Thật ra, vấn đề tế nhị thế này, các vị phu nhân đều rất khó thể hiện cảm xúc ra mặt như các nữ nhân. Họ chẳng qua là đang tự kiểm điểm bản thân, không biết phải nói thế nào cho vừa lòng người nghe, cho vui lòng Hiệu My khi đối mặt.

Cho nên, cuối cùng là nguyên căn lều rộng, chỉ một mình mỡ nữ tại chỗ ngác ngơ. Tiểu Bạch trên tay cô lặng lẽ thở dài. Ngốc chủ nhân, đôi khi cũng đáng thương chút chút.

Đêm yên tĩnh. Bốn bề gió lạnh, không khí ẩm hơi sương. Huyền Hải mệnh mông dập dờn sóng lặng, lời ru biển cả nhẹ nhàng bên tai. Ánh trăng trải dài, chiếu lên hai bóng người sánh đôi đếm bước.

Thiên Vũ nhìn Hiệu My bên cạnh, muốn nói thật nhiều nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Ký ức kiếp trước kiếp này đan xen, hắn tạm thời chưa xác định được nên đối xử với cô như thế nào. Nếu có thể, hắn hi vọng vẫn cùng cô yên ổn qua ngày, bình yên trong sơn cốc.

Mười năm, vật đổi sao dời. Hiệu My không còn là một thiếu nữ ngây thơ, lúc nào cũng hi ha hi hi, mặc áo da thú, mơ ước thật nhiều điều, miệng còn không ngừng đòi gả cho tiểu mao cầu mỗi khi nhận được một món quà có phần thú vị.

Mười năm nay, nhân sinh của cô xuất hiện vô số kẻ tới lui. Trong đó, còn có một vị sư huynh đối với cô tình thâm ý trọng, luôn đồng hành cùng cô qua từng giai đoạn, từng bước ngoặt, ngã rẽ của cuộc đời.

Giả như ngày ấy, hấn không bỏ đi, tìm con đường để riêng mình tu luyện. Giả như hấn vẫn cứ bên cạnh cô, ngay lúc Kim Phụng, Ngân Nguyệt Xà được giải khai phong ấn, hấn cũng sẽ lấy lại được thần lực và ký ức trước kia.

Bôn ba một đường, dù cuối cùng cũng toại nguyện, khôi phục được thuật pháp, nhớ lại tất cả mọi điều, càng nhận ra giọng nói xuất hiện trong mơ của mình là của Hoan Hi thần hai vạn năm trước đây. Nhưng cuối cùng thì sao? Đối với Hiểu My kiếp này, lại vô tình để lỡ.

Cuộc đời là thế! Mỗi khi chúng ta đưa ra lựa chọn, chắc chắn phải trả giá mới có thể đổi được thứ mình cần. Được mất thế nào, làm sao nói rõ.

- Thiên Vũ, thời gian qua người đã trải qua thế nào?

Hiểu My lên tiếng, phá vỡ sự im lặng giữa hai người.

- Khá tốt. Thần thú Bạch Hồ ứng với câu hỏi mà trả lời. Ánh mắt xa xăm nhìn về phía khơi xa, nơi đó có mấy dải sáng lung linh mà ánh trăng chiếu rọi.

Sau đó, Thiên Vũ mang những chuyện mà hấn gặp phải trên hành trình của mình, từng cái, từng cái tóm tắt lại để kể với Hiểu My. Những nguy hiểm, hấn lướt qua. Chỉ có chuyện vui mới nhiều thêm chi tiết.

Một người nói, một người nghe, cứ thế trôi qua hơn một canh giờ. Đến cuối cùng, ngàn vạn nỗi niềm đều tập trung vào đôi mắt đen tuyền, lấp lánh tựa sao.

Hiểu My nhìn đồng bọn bên cạnh, vui vẻ nở nụ cười:

- Thiên Vũ. Trở về thật tốt a.

.....

Sáng sớm.

Đoàn người của Hiểu My sau khi bàn bạc kỹ càng, quyết định hôm nay sẽ xuất phát, trở lại bờ nam. Hành trình trở về không sử dụng truyền tống trận như lúc đi, mà là dùng Ứng Sư, phi hành vượt biển.

Hiện tại, chiến lực của họ vô cùng mạnh. Lại có thêm A Thủy - vị thái tử tộc Giao long – thập nhị chiến tướng với danh hiệu Thủy Thần – làm đồng bọn bên cạnh. Mọi người đều rất tin tưởng đường bay phía trước vạn sự an toàn.

Điều đáng tiếc duy nhất là Hùng A Đại không thể cùng mọi vượt biển. Hấn phải vì bộ tộc Hắc Viên mà truyền bá Tuý Quyền, đây là trọng trách lớn lao.

Vì thế, bờ biển xóng xổ, cát trắng phủ dày, chỉ có thân ảnh to lớn của hấn đi hui vẫy tay chào tạm biệt với đàn Ứng sư hai mươi con đang khuất phía chân trời.

Huyền Hải mệnh mông nói đôi bờ nam bắc đại lục Huyền Thiên. Nếu so sánh với Thái Bình Dương chắc cũng hơn thua sắp xỉ. Khi mới khởi hành, cách bờ không xa, từ trên lưng Ứng Sư nhìn xuống, mặt biển hiền hoà như một thảm xanh dập dờn uốn lượn. Nhưng càng đến gần trung tâm, thì biển càng dữ dội. Nước xoáy từng vòng từng vòng. Những ngọn sóng bạc đầu dâng cao mấy thước.

Đáng sợ nhất là những đám vân vụ xuất hiện bất kỳ. Không gian biến ảo vô chừng, bất cứ lúc nào cũng có thể cuốn con người vào rồi truyền tống đến một nơi không biết ở đâu.

Có đôi lúc, đoàn người của Hiểu My vừa mới bay ngang, thì đám vân vụ phía sau lưng đã lù lù xuất hiện. Có khi khác, cả bọn lại tình cờ nhìn thấy một đám mây trắng ngay cạnh bên trái hay bên phải cánh ứng sư.

Nếu không phải vì lo lắng cho nhiều người ở tại Bờ Nam. Hiểu My cũng rất muốn xông vào với hi vọng tìm được song thân, phụ mẫu.

Ứng sư bay suốt ba ngày ba đêm mới nhìn thấy hòn đảo đầu tiên có thể dừng chân nghỉ lại, tranh thủ phục hồi.

Tuy nhiên, mới vừa đặt chân lên mặt đất, chưa kịp quan sát kỹ một vòng đã bị yêu thú vây công. Đoàn người của Hiểu My sát phạt, quyết đoán ra tay. Chỉ có chiến đấu mới có thể nhanh chóng trưởng thành, gia tăng kinh nghiệm.

Sau đó, cả bọn lại phân công nhiệm vụ, người xuống biển săn mồi, kẻ thăm dò hòn đảo tìm kiếm tài nguyên. Một nhóm khác thì hạ trại nghỉ ngơi, nhìn thật giống như dân du mục.

Trường An vui vẻ vô cùng. Hấn tại nơi này đã tìm thêm rất nhiều loại dược liệu quý hiếm, góp thêm vào bộ sưu tập vốn đã phong phú đến đáng ngạc nhiên.

Hiểu My thì hạnh phúc với các loại thịt nướng BBQ cổ đại. Một chuyến đến bờ bắc lần này, mỡ nữ mập hơn ít nhất năm cân. Cái bụng nhích thêm một vòng, da dẻ cứ mơn mớn ra, nhìn dồi dào sức sống.

Năm ngày tiếp theo, đoàn người vẫn tiếp tục dừng chân tại hòn đảo này. Lữ Tuấn âm thầm bố trí một trận pháp truyền tống, đưa một nhóm người về lại bờ nam.

Sau một hồi bàn bạc, quyết định. Nhóm trở về gồm có Trần Trường An, Tiểu Bạch, Lãnh Nguyệt, Lạc Vô Trần cùng hai mươi lăm nam nhân của binh đoàn Thần Võ. Nhiệm vụ của họ là mang Chân Long Tinh Huyết cùng Hộ Tâm Hoa đến Vô Cực Kiếm Phái tại Đông Phương Thành. Hỗ trợ Vô Ưu bà bà cứu Thái Thiếu Nam. Sau đó đến Ma Lâm Thành, phát triển Binh Đoàn Thần Võ.

Hiệu My giao cho đệ đệ rất nhiều tài nguyên để chia cho môn phái cùng hai chiếc giới chỉ không gian của hai con yêu thú đi theo Thanh Y là gửi đến Hà Nguyên đại sư.

Trần Đại Uy cũng nhận trọng trách từ cô, mang theo tài nguyên về đại bản doanh, tập trung phát triển lực lượng của binh đoàn cho lên một tầm cao mới.

Tiểu Bạch và Lãnh Nguyệt thì làm bảo kê cho những người này. Dù sao, bờ nam cũng tương đối an toàn. Với lại, họ còn rất nhiều việc phải giải quyết tại Hắc Nguyệt Phái Ma lâm Sơn mạch.

Nhóm ở lại có Lữ Tuấn, Kim Phượng, Thiên Vũ cùng Trần Hiệu My.

Nhiệm vụ của họ là tiếp tục hành trình vượt biển đầy hiểm nguy để trở lại bờ Nam. Hi vọng trên đường đi, có thể dụ ra nữ nhân thần bí trong lời nói hai huynh đệ Quách Khải Du, Quách Khải Kỳ.

Lẽ ra, với nhiệm vụ nguy hiểm này, Lữ Tuấn không được tham gia. Nhưng nhị sư huynh lấy lý do là phải điều khiển đầu này của trận pháp truyền tống, không thể ly khai. Nhưng ai cũng biết hần kiên quyết đồng hành với Hiệu My, không xa không cách.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Thú triều

Năm ngày sau, trận pháp truyền tống đã được bố trí xong xuôi. Lữ Tuấn lần này xem như dốc ra toàn bộ tinh hạch mà hần sưu tầm được tại bờ bắc, thêm vào đó là đóng góp không nhỏ của bọn người Hiệu My, càng nhiều hơn là Thiên Vũ. Tất cả đều nhằm mục đích đưa nhóm người của Trần Trường An đến bờ Nam một cách an toàn.

Sở dĩ chọn hòn đảo này để xây Truyền tống trận, đó cũng là vì bảo vệ cho bờ Bắc khỏi những rắc rối phát sinh. Hơn nữa, trận pháp khởi động về sau, có thể thu hút sự chú ý của bọn tay chân Yêu thần còn sót lại ở khắp muôn nơi. Chiến trường tốt nhất là ở giữa biển khơi, không có nhiều bộ tộc sinh sống. Như vậy mới có thể giảm hao tổn xuống mức thấp nhất cho Huyền Thiên lục địa.

Hiệu My thân mật ôm Trường An, vỗ vỗ lên lưng đệ đệ, cẩn trọng dặn dò. Ngoài ra, cô còn tự tay viết một bức thư gửi về cho Ngạo thiên quân nhị thúc.

Nhìn mấy mươi thân ảnh bước vào trận pháp, Lữ Tuấn bên này bắt đầu khởi động. Mấy ngàn viên tinh hạch cùng lúc phát ra ánh sáng, bao trùm lấy tất cả những người đang đứng ở bên trong.

Khi vàng sáng chói chang từ từ lắng xuống, cũng là lúc đoàn người của Trần Trường An biến mất, tinh hạch xung quanh hoá thành một nhúm bụi tro.

Hiệu My có chút thần thờ. Cô lo lắng cho các huynh đệ của mình, không biết họ có an toàn đến nơi. Lữ Tuấn hiểu được suy nghĩ của cô, mỉm cười lên tiếng:

- Mọi yên tâm. Trận pháp này ta bố trí rất cẩn thận. Sẽ không có bất cứ nguy hiểm gì.

Hiệu My nghe thấy, bất đắc dĩ, gật đầu cười cười. Sau đó, mỗi người cỡi một con Ưng sư, tiếp tục hành trình hướng bờ Nam bay tới.

Lần này khởi hành, họ không gấp rút như trước mà có chút nhàn nhã, giống đi dạo, ngắm cảnh nhiều hơn. Thấy bất cứ hòn đảo nào, đều đáp xuống nghỉ ngơi. Gặp yêu thú thuộc loài lông vũ, Kim Phượng thả ra chút uy áp là bọn chúng tránh xa. Hải thú thì đã có A Thủy ra tay. Số còn lại bị Thiên Vũ lù lù hăm dọa.... Kết quả? Dĩ nhiên là tuyệt đối an toàn.

Nói tới A Thủy này, Hiệu My đúng là hết cách. Bảo hần đi theo nhóm Trường An, nhưng hần lại kiên quyết chẳng theo. Quyết định bắm dính lấy Hiệu My. Bộ dáng sau khi hoá trang cực kì phổ thông luôn làm ra vẻ cô đơn, tranh sùng như tiểu tức phụ.

- A a a .... Lạy trời cho hần không có chuyện gì. Nếu không, cô làm thế nào để bàn giao cho bộ tộc Giao nhân. Hiệu My thầm cầu nguyện trong lòng.

Cứ thế, vài ngày nữa lại trôi qua.

Theo thông tin mà A Thủy nhận được từ bọn Hải Thú, bờ nam của Huyền Thiên đại lục cách đây khoảng bốn hôm nữa tính theo tốc độ của Ưng Sư. Hiệu My bắt đầu hoài nghi, phải chăng tay chân của Yêu thần tại đại lục này đã hoàn toàn bị tiêu diệt. Hoặc là chúng nản chí rút lui. Từ lúc xuất phát từ bờ Bắc đến nay, mọi chuyện đều thuận lợi. Xem ra quá đơn giản rồi.

.....

Triều Dương đảo là một quần đảo tương đối lớn nằm giữa Huyền Hải, chéch về phía Nam của đại lục Huyền Thiên. Từ nơi này đến đất liền chỉ khoảng ba ngày chim bay, đây là so vận tốc của một yêu thú phi hành bình thường, không cần đến những loài siêu việt về tốc độ như Đại hồng điều của Vô Cực Kiếm Phái hay Hoàng Phong Điều thuộc môn phái của Lãnh đại gia.

Trên quần đảo này, yêu thú đông đảo nhưng nhân loại thì hiếm khi xuất hiện quanh đây. Bởi lẽ bốn phía xung quanh của quần đảo này, đá ngầm, sóng lớn, hải thú vô cùng hung hiểm. Người không có bản lĩnh, rất dễ trở thành oan hồn không thể siêu sinh.

Khi đoàn người đến được nơi đây, trời cũng đã về chiều. Lữ Tuấn bố trí một đại trận phòng thủ ngoài khu vực hạ trại. Năm người tự dựng lều, nhóm lửa, chuẩn bị bữa cơm.

Đến nửa đêm, họ bị tỉnh giấc bởi tiếng thét gào của yêu thú bốn phía xung quanh. Không khí ngập tràn mùi tanh hôi khó ngửi.

Hiệu My cũng theo mọi người vội bước ra ngoài. Đối diện với biển yêu thú đang kích động, con nào con nấy mắt đỏ ngầu, nước miếng đầy mồm, hoàn toàn mất đi lý trí, cô cảm thấy da đầu có chút tê dại.

- Tình hình thế nào?

- Đám này bị trúng thuốc rồi. Uy áp của Kim Phượng và Thiên Vũ chả thể toàn bộ đuổi xua. Xem ra, không thể không chiến.

- Được. Vậy thì lên thôi.

Năm người châu đầu lại bàn bạc, đưa ra quyết định thật nhanh. Tiếp theo, Lữ Tuấn mở ra trận pháp không gian. Thiên Vũ, Kim Phượng tăng cường uy áp thả ra, một nửa số yêu thú sợ hãi mọp sát đất, số còn lại yếu ớt xông lên.

Đáng quan tâm nhất là lũ yêu thú cấp chín đã và đang tiếp xúc với ngưỡng cửa hoá hình. Bọn chúng yêu thuật đầy người, lại thêm trúng thuốc nên không hề kiêng sợ. Chúng vừa hung tợn, dữ dằn, vừa gian manh,狡 hoạt. - Trận chiến này nhất định là gian khổ chứ chẳng giản đơn. Mọi người thăm đánh giá trong lòng.

Đám Ưng sư cũng lao vào chiến đấu rất nhanh. Đây là một lần khảo nghiệm sinh tử của chúng, nếu thắng thì tài nguyên phong phú, tu luyện đại tăng. Nếu thua thì trở thành con mồi, tự dâng lên tính hạch trong đầu mình.

Nhưng, đường nào cũng phải chiến đấu, không có lựa chọn thứ hai.

Chớp mắt mà tràng diện đã hỗn loạn đến bất phân. Mùi huyết tinh ngập tràn khiến hô hấp cũng khó khăn. Hiệu My dồn tất cả sự bức xúc của mình, tay cầm chặt Như Ý Côn, toàn lực thi triển Thiên Long thập nhất thức. Nhất thời, hoa lửa xuất hiện khắp nơi.

Như Ý côn hoá thành một hoả long dài hơn hai thước, giữa đám yêu thú mặc sức tung hoành.

Phía bên kia, Lữ Tuấn và Thanh Phong kiểm soát chặt chẽ chống đỡ một phương. Kiếm khí vũ vũ phiêu đảng khắp hư không, mỗi chiêu thức xuất ra là một đến nhiều con yêu thú ngã xuống. Uy mãnh vô cùng.

Kim Phượng cho thần hoả càn quét một đường. Đám yêu thú đang điên cuồng lao đến, trúng phải, thân hình to lớn cứ thế bốc cháy đến tàn tro.

Phong nhận lại tiếp tục lướt qua, tiếng thét gào vang lên thê thảm.

Thiên Vũ điều khiển lôi điện, từ trời cao giáng xuống đùng đoàn. Bọn yêu thú khiếp đảm kinh hồn, chưa kịp trốn chạy đã bị vô số tấm lưới tập kích, trôi lại theo kiểu cột bánh chưng. Bản thân chúng không thể cử động đầu và tứ chi, lại thêm lôi điện vào người. Liên hồi run rẩy.

Trận chiến dưới nước. Phi Long thái tử một mình thi triển thần uy. Đám hải thú trúng chiêu, phơi bụng trắng cả mặt biển gần bờ. Cái chết đến tự nhiên như ngủ.

Đây là lần đầu tiên Hiệu My chứng kiến chiêu thức chiến đấu của vị thái tử tộc Giao nhân này. Hắn rót linh lực vào trong nước, mang theo sức mạnh công kích, huỷ diệt tinh thần của hải thú, khiến chúng tập tức chết đi. Đây có thể xem như cái chết nhẹ nhàng nhất, ít đau đớn nhất so với chết bởi Côn, Kiếm, sét đánh, lôi điện hay hoả thiêu.

Ha ha ha. Nhìn A Thủy trở về bộ dáng tuyệt sắc, da trắng ngần, mái tóc lam xanh, phiêu diêu như thần tiên thượng giới, Hiệu My cảm thấy ê răng. Cô âm thầm hạ xuống quyết tâm, không bao giờ xuống nước với hắn trong mọi hoàn cảnh. Bản thân cô vô phúc hưởng thụ vị phu thần này.

Trận chiến diễn ra càng lúc càng gay go. Chỉ năm người mà phải đối diện với cả mấy ngàn con yêu thú, hết đợt này đến đợt kia. Trong khi sinh lực của họ mạnh mẽ tiêu hao. Nhất là Lữ Tuấn và Hiệu My, trên cơ thể của hai người đã xuất hiện vài vết thương chảy máu.

Một canh giờ sau. Toàn bộ yêu thú bị đẩy lùi. Cả đám ngồi bệch xuống trên mặt đất đã nhuộm một màu đen bởi máu huyết yêu thú lẫn thần hoả do Kim Phượng và Hiệu My phát ra.

Nốc vào bụng một bùm đạn được, một dòng nước ấm chảy qua toàn bộ kinh mạch và từng lỗ chân lông. Năm người lần lượt điều tức, khôi phục nội lực đã tiêu hao khá nhiều.

Một lát sau, Hiểu My nhìn sang Lữ Tuấn cạnh bên vẫn còn đang nhắm mắt dưỡng thần, lòng âm thầm lo lắng. Tuy cô cũng là thân thể phàm nhân, nhưng trên người luôn có Ngự Long Chiến Giáp bao phủ, cho nên dù bị thương thì cũng chỉ xây xước tay chân, giống như người đi bộ vấp té vài cái rồi tự phui bụi đứng lên. Chỉ có Lữ Tuấn thảm hơn. Cô nhìn mà lòng tràn ngập xót xa, thương cảm.

Lữ Tuấn giống như hiểu được suy nghĩ trong lòng cô, đôi mắt đang nhắm chặt từ từ mở ra. Nhìn cô trìu mến.

- Ta không sao. Muội đừng quá lo lắng cho ta. Nếu như thử thách nhỏ nhỏ này mà cũng không thể vượt qua, sao xứng đáng làm người đàn ông của muội.

- Vớ vẩn. Lúc này còn mở miệng nói đùa. Con người huynh bằng xương bằng thịt chứ có phải sắt đá vô tri. Nếu huynh không biết tự bảo vệ bản thân mình, muội đây cũng đành mặt kệ.

Nói rồi, Hiểu My liếc xéo nhị sư huynh. Miệng còn hừ hừ hừ hừ. Hoàn toàn một bộ dáng nữ nhân dỗi hờn, khiến người xao động.

A Thủy nhìn thấy thế thì bất mãn trong lòng. Tự trách bản thân sao không bị vài vết thương để Hiểu My cũng quan tâm đến hần. Thậm chí, vị thái tử Giao nhân tộc còn dự định trong đầu, lần tới giao chiến, hần sẽ vờ như vô ý bị thương, sau đó tìm người ta làm nũng. (Ặc ặc. A Thủy của chúng ta đúng là tiêu thụ trong sáng. Chết ngất với nhân vật này).

Thiên Vũ và Kim Phượng đi thu thập chiến trường, lúc trở lại thì thấy một màn tình cảm giữa ba người. Khóe nam tử tóc trắng vờ ho lên khù khụ.

- Mọi người đều đã không sao thì chúng ta suy nghĩ một chút về chuyện hôm nay.

- Ha ha ha. Cá đã cắn câu, chúng ta nên chuẩn bị thu lưới là vừa rồi.

Hiểu My lác quan ngoác miệng cười. Lữ Tuấn thì nhú mày, một bộ trầm ngâm.

- Ta thấy mọi chuyện không thuận lợi như vậy. Kẻ địch ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng. Theo tình trạng đám yêu thú công kích vừa rồi, có lẽ bọn chúng muốn làm tiêu hao sinh lực của chúng ta.

- Ta cũng nghĩ vậy. Kim Phượng và Thiên Vũ khề gặt đầu. Vấn đề trước mắt là làm thế nào để dụ được nữ nhân thần bí ra mặt mà diệt trừ. Không nên cho bọn chúng cơ hội đề câu giờ. Điều này hoàn toàn không có lợi.

Hiểu My nhú nhú cặp mày. Một thoáng sau, cô nâng kích động nhảy cẫng lên: Ô rê ca. Muội đã có cách. Ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Nữ nhân thần bí

Sáng hôm sau

Đoàn người của Hiểu My quyết định thay đổi vị trí hạ trại. Đoàn Ưng sư chỉ còn lại mười lăm con, mang theo họ bay đến hòn đảo kề cận trong quần đảo Triều Dương.

Nơi này to lớn, xinh đẹp hơn hòn đảo nhỏ trước đây. Vì là sáng sớm, Hiểu My có thể nhìn thấy từng loại thực vật xanh tươi, cao thấp đủ đầy. Thậm chí, cô còn phát hiện được một loại cây mọc thẳng, toàn thân meo mọc thon dài, nâng đỡ tán lá to lớn bên trên xoè ra cả trượng.

Quan trọng nhất, sát bên dưới mỗi nhánh lá với tạo hình như chiếc lược vĩ đại là một buồng quả tròn màu xám sẫm, gấp hai lần kích thước quả bóng đá ngạo nghễ bầm đen. Nếu cô đoán không lầm, đây chính là giống dưa cô đại.

Hiểu My vận khinh công, bay lên vặt lấy vài buồng rồi mang theo chiến lợi phẩm của mình, đáp xuống mặt đất, tư thế rất ung dung.

Nhặt lấy một quả, dùng dao bổ mạnh một đường. Vết nứt xuất hiện, dòng nước ngọt liếm từ đó chảy ra. Hiểu My cảm thấy thế giới quan của cô thật quá tuyệt vời.

Bốn người Lữ Tuấn, A Thủy, Kim Phượng và Thiên Vũ cũng học theo. Trước đây, họ cùng từng thấy qua loài quả này, chỉ là do vỏ nó rất cứng, nên không ai nghĩ rằng có thể dùng làm thực phẩm, lại còn rất ngon. Đùng thấy Hiểu My bổ một cái là nó nứt ra mà nghĩ việc đó dễ dàng. Phải biết mỡ nữ nhân sức mạnh cỡ nào, con dao cô dùng cũng là bảo khí hiếm thấy thế gian. Một phát đập xuống mà chỉ nứt ra một khe. Từ đó cho thấy, dưa cô đại còn cứng hơn cả đầu lâu yêu thú. Vì thế, nếu dùng loại quả này làm vũ khí, đó cũng là chuyện thường tình.

Sau khi thưởng thức món đặc sản “cây nhà lá vườn”, năm người bọn họ lại tiếp tục tham quan một vòng, thu thập tài nguyên, thảo dược.

Trưa hôm ấy, cả đám lại bị yêu thú vây công. Lần này ngoài những giống loài có hình thể lo lớn, khổng lồ, còn có đám bò sát, côn trùng mang theo kịch độc. Chúng xuất hiện ở khắp nơi, trong không khí, trên mặt đất, trong cả các bụi cây, tán lá cạnh bên người.

Kim Phụng cùng Thiên Vũ thả ra uy áp của mình, đa phần bọn chúng đều bị đuổi đi. Nhưng có một số loài vẫn kiên trì xông lên chẳng sợ.

Giống ghê nhất là một loại sâu toàn thân chi chít đầy gai. Kích thước của nó chỉ nhỏ bằng móng tay nhưng khả năng nguy trang lại thuộc hàng cao thủ trên giang hồ.

Không cần thận để nó bám vào người, nó sẽ đào khoét một lỗ trên biểu bì rồi xâm nhập vào trong, hấp thụ máu huyết cơ thể, từ từ to ra. Đến khi gai nhọn của nó đâm lủng thân thể con mồi cũng là lúc từ thân thoát mạng. Đây đúng là cái chết kinh khủng nhất, đau đớn nhất mà Hiểu My từng thấy từ lúc xuyên đến thế giới này.

- Bọn này là Xuyên Nhân Hạt, đồng dạng với Hạt Tử từng đại náo ở Hùng Tộc trước đây, đều là vật nuôi yêu thích của Yêu Thần.

Thiên Vũ giải thích nguồn gốc loài sâu nhỏ này với mọi người. Hiểu My bình tĩnh đón nhận, cũng chả có bất ngờ gì. Nếu Hạt tử có thể xuất hiện tại đây thì Xuyên Nhân Hạt cũng có thể, thế thôi. Vấn đề cô quan tâm nhất, làm sao để chống lại bọn này. Nhìn thăm trạng đám yêu thú bên ngoài, cô thấy xương sống ớn lạnh từng cơn.

Mặt dù Lữ Tuấn có tạo ra một vòng phòng hộ để bao lấy năm người và đám Ưng sư, nhưng cứ bị nhốt bởi chính mình, đợi kẻ thù đuổi đánh đến nơi thì đúng là ngu ngốc.

- Bọn chúng sợ nhất là ánh trăng. Chỉ cần ánh trăng chiếu trúng người, cả bọn sẽ rụng hết gai nhọn trên người, nhũn ra vô hại. Ngoài ra, ta nghĩ chiêu thức của Phi Long Thái tử có lẽ hữu dụng để áp chế đám quái vật này.

Kim Phụng trả lời câu hỏi của Hiểu My, làm cho tam quan của cô lần nữa thay đổi. Hờ hờ. Vấn đề là từ giờ đến lúc trăng lên, là một quãng thời gian rất dài. Không lẽ cứ đứng trong kết giới này, nhìn bọn Xuyên Nhân Hạt càng lúc càng đông, lên xuống nhấp nhô như thủy triều bao quanh trên dưới.

Trời sinh mỗi loài đều có năng lực riêng biệt để thích ứng với điều kiện sinh tồn khắc nghiệt của thế giới xung quanh. Như bọn Hạt Tử thì có thể ẩn hình, Xuyên Nhân Hạt có thể nguy trang tuyệt vời, ngoài ra, chúng còn có khả năng bật cao hơn bò chết.

Vô thanh vô tức, một cái búng người của nó từ mặt đất có thể vọt lên tới mấy trượng trên cao. Cho nên ngay cả đám yêu thú lơ lửng trên trời, cũng có thể bị nó dễ dàng hạ gục.

Cuối cùng, trừ những con yêu thú bị uy áp của Kim Phụng và Thiên Vũ dọa bỏ đi. Đám yêu thú còn lại bên ngoài toàn bộ bị Xuyên Nhân Hạt hạ gục, thi thể của chúng chất đầy mặt đất. Bọn Xuyên Nhân Hạt bỏ ra khỏi xác của chúng, thân thể trương to cũng từ từ xẹp lại. Trông qua rất dọa người.

Vòng vây càng lúc càng xiết chặt. Đám Ưng Sư tuy được bảo vệ an toàn nhưng vẫn nhận ra nguy hiểm cận kề, chúng thăm thiết kêu gào. Năm người của Hiểu My trên thái dương cũng xuất hiện mồ hôi.

Đúng lúc này. Một giọng cười the thé vang lên. Một nữ nhân mặt bộ áo màu xanh non lá mạ chậm chậm bước ra, đám Xuyên Nhân Hạt vội tránh ra hai bên, tạo thành một con đường cho ả ta tiến tới.

- Hoan Hi Thần. Cuối cùng cô cũng lọt vào tay tôi. Còn thêm Kim Hộ vệ và hai vị phụ thân nữa chứ. A, sao hôm nay lại có cả một tên xấu xí đi cùng thế này. Không lẽ kiếp này, ánh mắt nhìn người kém đi, hay là khẩu vị của vị đại thần như cô thay đổi.

Nữ nhân áo xanh mới tới, ngả ngón cười. Giọng điệu của ả như thập phần quen thân với bọn Hiểu My. Kiếp trước, kiếp này cứ mang ra so sánh. Vừa đánh đá, vừa nham hiểm cực kỳ.

Hiểu My nhìn ả ta, thềm lăm tát vào cái bản mặt tuyệt sắc của ả cho đến khi môi răng lẫn lộn – Ủi mẹ ơi. Sao tự dưng cô lại kích động thế này nhỉ. Khiêm tốn, phải khiêm tốn thôi – Mổ nữ tử kiểm điểm trong lòng.

- Thanh Loan, không ngờ người đứng sao những chuyện này là cô. Lẽ ra ngay khi phát hiện ra Thanh Y, ta nên đoán ra cô mới phải. Hai người các người ngu ngơ tâm ngu, mã tâm mã, không phải lúc nào cũng đeo dính như sam đó sao? Tự nhiên tách rời quả khiến người ta không kịp tiếp nhận ả.

Quả nhiên, vừa nghe nhắc tới tình lữ của mình, Thanh Loan biến sắc. Ánh mắt độc ác của ả long lên sòng sọc. Giọng nói vút cao như tiếng cửa sắt bị giết, khó nghe vô cùng.

- Các người đã làm gì hần rồi? Nếu hần hao tổn một cọng lông tơ trên người, ta sẽ khiến các người chết một cách đau đớn nhất, tàn nhẫn nhất. Đừng thử thách sự kiên nhẫn của ta.

- Ha ha ha. Thanh Loan, người đe dọa làm ta thật là sợ hãi nha. Quả là ta không động tới một cọng lông con trên người hần. Thứ ấy bản chết đi, chỉ có kẻ đề tiện như cô mới coi nó như trân bảo. Bà đây không tốn thời gian với loại người này. Vì thế đã thiêu hần thành tro, diệt luôn cả linh hồn. E là chủ

nhân tài phép của cô cũng không thể nào mang hấn về được. Ha ha ha....

Kim Phụng đắc ý cười to. Trong khi Hiểu My và những người bên cạnh cô đã kinh ngạc muốn rút cằm. Cô kéo kéo Thiên Vũ, lí nhí hỏi nhỏ:

- Ngọa tầu. Kim Phụng tỷ bị ai nhập thể này? Không phải tỷ ấy luôn một bộ dáng mỹ nữ lạnh lùng, kiêu kì như ngọc hay sao?

Thiên Vũ nghe được câu hỏi của cô, nhếch mép cười cười. Nhưng trong mắt Hiểu My lúc này, nhìn từ góc độ nào cũng thấy tên đồng bọn này có một vẻ đều cáng rất.... thu hút nữ nhân.

- Loan và Phụng vốn là không đội trời chung. Kẻ thù gặp nhau đỏ mắt a.

Nghe được lời giải thích từ đồng bọn, Hiểu My miễn cưỡng gật đầu. Cứ xem là vậy. Nhưng sự thay đổi của Kim hộ vệ đúng là khiến cho người từng tiếp xúc qua không thể nhận ra.

Khoan nói tới những giày xéo trong lòng mỗi nữ lúc này. Phía bên ngoài kết giới, Thanh Loan run rẩy cả người, khí huyết cuộn cuộn bốc lên. Cuối cùng, không chịu nổi nữa, một ngụm phun ra ngoài. Tin tức xấu về Thanh Y đủ khiến ả đã điên cuồng, hoàn toàn mất đi khống chế. Nhìn về vòng tròn kết giới, cảm phần hét lên với đám Xuyên nhân hạt xung quanh.

- Lên. Lập tức tiến lên. Ta muốn bọn chúng chịu đau đớn giày vò, muốn sống không được, muốn chết không xong.

Đám yêu hạt lập tức thi hành mệnh lệnh của ả. Tuy nhiên, kết giới do Lữ Tuấn bày ra, đâu phải đối phó dễ dàng. Loay hoay cả buổi trời, cũng không chạm được vào manh áo của bất cứ ai.

Kim Phụng thấy thế, lại thêm đắc ý, mở miệng cười:

- Ha ha ha. Thanh Loan, đám yêu thú gớm ghiếc của ngươi quá vô dụng. Chỉ bằng đề ta cho một mồi lửa, giúp ngươi thanh lý môn hộ. Như vậy không phải đơn giản hơn sao?

- Ngươi cầm miệng. Ta không tin các ngươi có thể trốn trong kết giới cả đời.

- Không cần trong đây cả đời, chỉ cần đợi tới lúc trăng lên là được. Sao cô không giỏi thì xông lên. Chỉ giỏi đầu võ mồm. Rõ một đẳng là sợ chết!

Trận chiến không thấy máu bằng ngôn ngữ giữa Loan – Phụng cứ thế tiếp tục.

Kim Phụng nhàn nhã, bên trong kết giới lấy ra một bộ bàn ghế, cùng mọi người ngồi xuống, vừa dùng trà, vừa thưởng thức điểm tâm. Chốc chốc, lại nhìn về hướng nữ nhân áo xanh, giờ ngón cái lên, hướng thẳng xuống đất.

Ặc. Đây là chiêu mà Kim hộ vệ học được từ Hiểu My. Dù chẳng hiểu nó có ý nghĩa gì. Nhưng đúng là hiệu quả. Nhìn mặt mũi Thanh Loan càng lúc càng xanh mét, méo mó. Thần Phụng nhà ta hả hê vô cùng.

Thanh Loan lúc này gấp gáp đến độ không phân biệt nổi đông tây. Trong đầu của ả chỉ nghĩ đến làm thế nào để giết chết đám người đang nhàn nhã hưởng thụ phía bên kia, báo thù cho tình lữ.

Chính vì vậy, ả không phát hiện ra, nước biển đã từ từ dâng cao, đang tràn lên đảo với một tốc độ kinh người.

Quan trọng nhất, dòng nước nhìn trong suốt, hiền hoà nhưng lại mang theo linh lực trói buộc của tộc Giao nhân. Nó cũng có tác dụng công kích, huỷ diệt tinh thần như chiêu thức của thái tử Phi Long. Rõ ràng là cùng tông môn mới có thể.

Giữa biển khơi. Nữ Vương và Tú Cơ trưởng lão dẫn theo những tộc nhân thiện chiến của mình điều khiển trận thủy chiến lần này.

Chỉ cần dùng nước này, phủ lên đám Xuyên Nhân Hạt, bọn chúng sẽ bị tiêu diệt.

Ha ha ha. Có mẹ quan tâm, lo lắng như vậy. Hiểu My thật đúng hâm mộ A Thủy vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Đại chiến Thanh Loan

Thanh Loan điên tiết nhìn về phía kết giới đang bao lấy đám người Kim Phụng bên trong. Giờ phút này, trong lòng ả vô cùng thống hận vì Kim hộ vệ đã giết chết Thanh Y. Thế cho nên, ả cũng muốn giết chết đối phương, báo thù rửa hận.

Tuy nhiên, trước cơn thịnh nộ của ả, Kim Phụng và bọn người Hiểu My vẫn vui vẻ thưởng trà. Thậm chí, đôi khi, con chim lửa đáng ghét ấy còn quay

sang nhìn ả bằng vẻ tự đắc, ẩn chứa vô vàn khinh bỉ.

Cuối cùng, giận dữ cũng lấn át toàn bộ lý trí của ả. Thanh Loan dốc toàn lực tấn công vào kết giới. ả cũng là thần thú được chủ nhân vô cùng sủng ái, pháp thuật cũng cao cường, đâu e sợ vài trận pháp nhỏ nhỏ của phạm nhân.

Vũ khí nổi tiếng nhất của Thanh Loan là một pháp khí có dạng như đĩa bay trong tưởng tượng của nhân loại thế kỷ 20. Một cái đĩa hình tròn, phần trung tâm nhô lên như một quả cầu. Phát ra ánh sáng màu vàng kim thật đẹp. Hiểu My vừa nhìn thấy, tưởng như mình lại xuyên về hiện đại. Thứ giống y Tàu vũ trụ xuất hiện ở chỗ này, đúng là ngoài sức tưởng tượng của cô.

Thanh Loan thôi thúc linh lực của bản thân, rót vào trong cái UFO cổ đại, làm nó phát ra từng chùm ánh sáng mang theo sức huỷ diệt xói lên lớp kết giới bên ngoài, chẳng mấy chốc, một vết rạn nhỏ hiện ra.

(U F O là chữ viết tắt của unidentified flying object trong tiếng Anh chỉ đến vật thể hoặc hiện tượng thị giác bay trên trời mà không thể xác định được đó là gì thậm chí sau khi đã được nhiều người nghiên cứu rất kỹ. – Nguồn: wikipedia.org)

Lữ Tuấn nhìn thấy dấu tích vừa tạo, biến sắc, vội gia trì trận pháp hình thành kết giới xung quanh. Kim Phượng cũng hỗ trợ hấn, nhưng không quá rõ ràng. Cả hai đang cố gắng bảo trì trận thế giằng co. Làm cho Thanh Loan luôn có cảm giác, ả chỉ cần duy trì thêm chút nữa, thế nào cũng tu thành chính quả.

Một khi kết giới bị phá huỷ, đám Xuyên nhân hạt sẽ lập tức xông lên, xuyên tất cả đám người Hiểu My thành một đồng thịt nhào cho ả hà lòng hả dạ. Đây đúng là một ảo cảnh khiến ả hưng phấn, kích thích thật nhiều.

Đáng tiếc thay. Trời không chiều lòng người. Không, phải nói là Giao nhân tộc không cho phép kế hoạch của Thanh Loan được thực hiện vẹn toàn. Trong lúc ả ta bận đối phó với tử thù không đội trời chung thì nước biển đã lặng lẽ bao vây lấy toàn bộ khu vực này. Sau đó, mặt đất bốn bề bị bao phủ bởi một tầng nước thật dày, cao hơn một thước.

Xuyên Nhân Hạt bất ngờ bị tập kích, vô số con không kịp tránh né, dính phải pháp thuật ẩn trong nước của tộc Giao nhân, bọn chúng chẳng thể phát ra bất cứ âm thanh nào, đã ngửa bụng, nổi lên bềnh trên mặt nước. Một số khác nhanh hơn, lập tức búng lên cao để tránh nước. Nhưng vì không có cánh, nên sau đó lại rớt xuống, chịu cùng số phận với đàn quái hạt đã chết đến không thể chết hơn.

Chẳng mấy chốc, toàn thể Xuyên Nhân Hạt đã bị tiêu diệt. Tử thù mất đi, trong khi Thanh Loan cứ chăm chăm vào kết giới và những lời khiêu khích đanh đá của Kim Phượng phía bên kia. Đến lúc ả nhận ra thì tình hình hoàn toàn bất lợi, không thể vãn hồi.

Nhìn thấy cơ hội đến rồi, Lữ Tuấn lập tức huỷ bỏ trận pháp không gian. Kết giới được mở ra. Thanh Loan lọt thỏm vào vòng công kích của cả năm người.

Ả ta tung ra toàn bộ pháp khí hộ thân mà Yêu Thần ban thưởng cũng như bản thân ả sưu tầm trong mấy vạn năm qua. Lần này, cùng lúc đối phó với hai thần thú Thiên Vũ và Kim Phượng, lại thêm chiến lực không tầm thường của Lữ Tuấn, Hiểu My. A Thủy cũng hỗ trợ hết khả năng. Tóm lại là trên trời, dưới đất, không chỗ nào mà ả có thể thuận lợi trốn ra, đào thoát.

Thanh Loan vùng vẫy, đánh cuộc sinh mệnh của mình để giết chết Kim Phượng. Dù mục tiêu của ả là Hiểu My và các phụ thần. Nhưng vì Kim Phượng đã giết chết Thanh Y nên khiến ả dòi mục tiêu của mình.

Hiểu My nhìn thấy ả thế này, lại có chút thương xót trong lòng.

Phụ nữ a. Rất nhiều trường hợp, khi đã yêu rồi thì trong tim, trong đầu cũng chỉ có thân ảnh người yêu mà thôi. Mong ước, lý tưởng cũng chỉ xoay quanh đối tượng của mình. Nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan của bản thân cũng nghiêng hẳn về một phía. Nếu duyên hết mong tàn, cả người sức sống như rút đi, cuộc sống không còn mục tiêu, cố gắng.

Nhưng mà, biểu hiện của Thanh Loan lúc này cũng khiến Hiểu My vô cùng kinh ngạc. Tình yêu phải đẹp như thế nào mới khiến hai người gắn bó với nhau không xa không rời? Thứ cho cô ngu dốt. Chuyện này thật khó mà tin.

Không phải chỉ có Hiểu My khó tin. Bản thân là người trong cuộc như Thanh Loan đôi lúc cũng hoài nghi, ả và Thanh Y sao có thể bên nhau một thời gian dài đằng đẳng như thế. Dẫu càng về sau, càng không nồng cháy, khăng khít như lúc đầu. Thế nhưng hai người vẫn vui vẻ, cùng nhau tu luyện, cùng nhau thi hành nhiệm vụ mà Yêu thần đã giao cho.

Tuy đối với người ngoài, Thanh Y luôn độc ác, hành sự nham hiểm, cực đoan. Nhưng với tình lữ của mình, hấn rất yêu chiều, nhường nhịn. Thậm chí, hấn còn là một kẻ tuyệt đối chung tình. Thanh Loan quả thật là nữ nhân hạnh phúc ngập tràn.

Chính vì thế, khi Kim Phượng giết chết nam nhân của mình. ả mới điên cuồng báo thù, bất chấp mọi giá muốn Kim hộ vệ phải chôn theo.

Toàn bộ Pháp bảo ả tung ra, số thì bị Phượng hoàng thần hoá hoá thiêu, số thì bị Thiên Vũ dùng lôi điện đánh đến cháy đen.

Hiểu My chỉ với thần lực và Như Ý côn, phối hợp với Lữ Tuấn ăn khớp, hài hoà, khiến cho Thanh Loan bó chân bó tay, không thể nào tự ý triển khai chiêu thức.

Mắt thấy sắp thua đến nơi, ả ta quyết định hoá thân về bản thể. Một con chim loan màu xanh, với bộ dáng xinh đẹp, uy vũ và sải cánh dài hơn năm thước che mất ánh sáng mặt trời.

Tiếp theo, chim loan xinh đẹp thiêu đốt sinh mệnh, đun sôi toàn bộ huyết dịch cơ thể, thi triển chiêu tuyệt sát: Bạo Vũ Thiên Loan châm. Toàn bộ lông xanh trên cơ thể của nó hoá thành đao kiếm, rút khỏi lớp da trên người, lao đến đâm người của Kim Phụng, Hiểu My... Mỗi sợi lông mang theo thuật nguyên rủa độc môn của Thanh Loan, người trúng phải sẽ từ từ mất đi sinh lực, chết dần chết mòn. Không cách nào phá giải được.

Nhóm người Hiểu My cẩn thận tránh đỡ.

Nửa canh giờ sau. Trận chiến kết thúc. Thanh Loan thảm bại, tự bạo giữa trời. Máu huyết nở tung trên mặt đất lúc này nước biển đã rút đi. Những đoá hoa màu đỏ vô cùng yêu dã, liếm lệ tựa như hoa bi ngạn, rực rỡ như chính mối tình của ả và Thanh Y hơn hai vạn năm không đổi.

Tiết thay, hoa bi ngạn dần lối xuống Hoàng Tuyền. Kiếp này, hai người bọn không thể chết đi rồi lại tiếp tục luân hồi. Bởi Kim Phụng cũng dùng thần hoả, khiến cho linh hồn của Thanh Loan hồi phi yên diệt.

Năm người Hiểu My ngẩng đầu nhìn trời. Cuối cùng, mầm mống mà yêu thần chôn xuống Huyền Thiên đại lục đã giải quyết xong. Họ có thể an tâm thực hiện những nhiệm vụ tiếp theo trong hành trình trở lại Thiên Huyền Vũ của mình.

Nhưng đột nhiên, lúc này, thân thể của Lữ Tuấn có chút ngã nghiêng. Hắn thấy trước mắt tối sầm rồi nhanh chóng mất đi tri giác.

- Nhị sư huynh, nhị sư huynh?

Hiểu My hoảng hốt gọi đến khàn cả giọng. Thế nhưng, Lữ Tuấn vẫn không có dấu hiệu phục hồi. Thiên Vũ thấy thế, vội bế hắn bay đến một nơi an toàn. Hiểu My vội vã chạy theo. Để lại Kim Phụng dọn dẹp chiến trường và A Thuý tiến mẫu thân của hắn cùng các tộc nhân về lại Thủy Cung. Nếu không có sự trợ giúp của Giao nhân tộc, trận chiến này e là chưa biết kết quả thế nào.

.....

Một hòn đảo khác trên Triều Dương quần đảo.

Thiên Vũ đặt Lữ Tuấn trong một cái lều lớn mà hắn mới dựng lên. Sau đó, thần thú Bạch Hổ kiểm tra toàn thân Nhị sư huynh của Hiểu My một vòng. Lúc hắn bước ra, mặt có chút âm trầm, ngưng trọng.

- Thế nào rồi Thiên Vũ? Nhị sư huynh gặp phải vấn đề gì mà đột nhiên lại ngất đi?

- Hắn trúng phải nguyên rủa của Thanh Loan. Sinh mệnh lực đang tiêu hao nhanh chóng?

Thiên Vũ nhìn Hiểu My, chậm chậm trả lời. Đây đúng là kết quả ngoài dự đoán khiến mọi người không thể nào chấp nhận được.

Thật ra, vì ai cũng tập trung né tránh đòn tự sát của Thanh Loan, nên lực chú ý cho đồng bọn bị di dời. Lữ Tuấn trúng chiêu như thế nào? Bọn họ không thể nhận ra. Giờ thì đã muộn.

Hiểu My thần thờ. Nghĩ lại toàn bộ quá trình. Chắc là lúc đó rồi. Trong lúc chiến đấu, Lữ Tuấn luôn ở gần bên cô. Có một lúc, huynh ấy bỗng hét lên: “Hiểu My, cẩn thận!”

Nhưng khi Hiểu My nhìn lại thì thấy hắn đã đứng chắn trước mặt cô, mặt có chút tái nhợt. Cô còn tưởng là do nhị sư huynh mệt mỏi, ngờ đâu? Có thể chính lúc đấy, Lữ Tuấn đã thay cô đón nhận công kích của kẻ thù.

Hiểu My suy đoán trong lòng. Sau đó, một nỗi sợ hãi dâng lên, không thể nào kiềm chế lại được. Bởi lẽ, cô nhớ tới lời Kim Phụng và Thiên Vũ đã nói. “Nguyên rủa của Thanh Loan, vô pháp giải trừ”.

- Không!

Hiểu My hét lên bi thống. Sau đó, cô chạy nhanh vào lều, sụp xuống bên dung nhan anh tuấn đang nhắm mắt nằm im. Cô hi vọng đây là một giấc mơ. Lữ Tuấn chỉ ngủ một giấc. Sau đó, hắn sẽ tỉnh dậy, nhìn cô, mỉm cười ấp áp như gió xuân thoảng qua khe cửa. “Nhị sư huynh... Nhị sư huynh...” Hiểu My đau đớn gọi hắn bằng tất cả tình cảm tha thiết của bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Tạm biệt Nhị sư huynh

Hiểu My hét lên bi thống. Sau đó, cô chạy nhanh vào lều, sụp xuống bên dung nhan anh tuấn đang nhắm mắt nằm im. Cô hi vọng đây là một giấc mơ. Lữ

Tuần chỉ ngủ mà thôi. Sau đó, hần sẽ tỉnh dậy, nhìn cô, mỉm cười áp áp như gió xuân thoảng qua khe cửa.

Lúc A Thủy đến đây, còn có Nữ Vương Giao nhân tộc cùng đi. Vị vua thủy tề này nghe nói Nhị sư huynh của Hiểu My bị thương, nên đến xem có giúp ích được gì cho Lữ Tuấn. Bỏi qua cuộc trao đổi với Tiểu Bạch trước đây, bà cũng biết được thân thế kiếp trước của Hiểu My; biết đứa con trai mà bà yêu quý vốn có thân phận không phải tầm thường; biết được sự liên quan mật thiết giữa Thái tử Phi long và Thủy Thần các đây 2 vạn năm về trước.

Khi hai mẹ con nhà ấy bước vào, đã thấy Hiểu My nước mắt doanh tràn, cả người thoát lực.

- Trần cô nương, tình hình Lữ công tử thế nào?

Hiểu My nhìn người phụ nữ tuyệt sắc vừa xuất hiện, có chút ngỡ ngàng. Sau đó, nhanh chóng đứng lên, đoan trang đón chào, còn không quên cảm tạ sự giúp đỡ của Giao nhân tộc. Nếu không có họ. Trận chiến vừa rồi chưa chắc đã đơn giản vậy mà thắng lợi, diệt sát được Thanh Loan.

Nhìn sang nhị sư huynh bên cạnh, cô tiếc nuối, đau xót thở dài.

- Huynh ấy trúng phải Bạo Vũ Thiên Loan châm. Bị nguyên rủa, sinh mệnh đang nhanh chóng trôi đi. Là ta vô dụng, liên lụy huynh ấy mới khiến huynh ấy thành ra thế này.

A Thủy nghe nói thế thì hết hồn. Bản thân hần cũng biết rằng, nguyên rủa mà Lữ huynh trúng phải là không cách nào chữa khỏi. Đứng yên nhìn người mình yêu thương cứ thế ra đi. Đây đúng là sự hành hạ lớn nhất đối với một người.

Nữ vương nhìn thấy Hiểu My xúc động, vỗ vỗ lên vai cô an ủi. Sau, bà mới bước tới, thật sâu quan sát vị đại sư trận pháp trong thập nhị phủ thần. Lần trước, tuy từng gặp gỡ ở Thủy Cung. Nhưng lúc đó, tâm trạng của bà hoàn toàn đặt cả lên thân thể bệnh tật của con trai, nào đã đánh giá cho cẩn thận.

Quả thật, người này tuy không mỹ còn con trai bà, nhưng gương mặt này cũng có thể xưng là thể gian hiếm có. Nhìn rất hiền lành, áp áp chứ không một bộ dáng miến dịch hoàn toàn với khối lửa nhân gian như thái tử Phi Long. (Ặc. Bà này tới thăm bệnh mà có tâm trạng rất tốt để so sánh, đánh giá nhan sắc tình địch của con trai. Quả nhiên là một người mẹ tốt, một phụ nữ phi thường).

Nữ vương bệ hạ nhìn Lữ Tuấn, trầm ngâm một hồi mới chậm chậm mở lời.

- Ta có biện pháp làm giảm đi sự tiêu hao sinh mệnh của Lữ công tử. Chỉ là không thể tiêu trừ hoàn toàn nguyên rủa trên người của công tử mà thôi.

- Thật sao? - Hiểu My kinh hi vô cùng. Đôi mắt của cô sáng ngời, nhìn Nữ vương tràn đầy hi vọng.

- Thật. Chỉ là phải đưa công tử đến Thủy Cung. Nơi đó có giường băng vạn năm. Có thể bảo toàn tình trạng như hiện tại. Ít ra, có thể đợi đến khi cô tìm được biện pháp cứu người.

- Tốt quá, tốt quá rồi. - Hiểu My vui mừng quá đỗi. Giọng nói có chút nghẹn ngào. Cô chạy vội đến cạnh bên Lữ Tuấn, nắm lấy bàn tay to áp vào bên má. Nước mắt thì lăn xuống, rót vào ngực của Lữ Tuấn, từng giọt, liên hồi.

- Nhị sư huynh, huynh đợi muội. Dù phải trả giá bằng bất cứ giá nào, muội cũng sẽ cứu được huynh. Huynh đã nói muội là hôn thê của huynh, vậy thì huynh phải có trách nhiệm bảo vệ muội cả một đời. Đừng mong vớt muội lại giữa chừng, nếu không, muội sẽ chẳng tha thứ cho huynh. Lữ Tuấn, huynh có nghe muội nói không?

...

Nhìn Hiểu My thâm tình như thế, A Thủy có chút ề ảm trong lòng. Nhưng mà, khi nghe mẫu thân của hần nói có biện pháp ngăn cản sự tiêu hao sinh lực của nguyên rủa trên thân Lữ huynh. Hần cũng rất vui mừng. Trong mắt của hần, Lữ Tuấn là một chính nhân quân tử, một kẻ si tình, rất đáng hâm mộ.

Thiên Vũ cùng Kim Phượng tuy ở bên ngoài, nhưng cũng có thể nghe được lời nói của những người bên trong. Vì thế, cả hai cũng hết sức mừng vui. Thứ nhất là họ luyện tiếu chính bản thân Lữ Tuấn ca, thứ nhì là không muốn một trong Thập nhị phủ thần xảy ra bất cứ chuyện gì. Nếu không, sẽ ảnh hưởng đến Hoan Hỉ thần và toàn bộ đại cuộc.

Cả nhóm người lập tức hội ý. Kết quả là Lữ Tuấn mang trên người Định thủy châu, được Nữ vương dẫn xuống thủy cung.

A Thủy cùng Hiểu My, Thiên Vũ và Kim Phượng tiếp tục trở lại bờ Nam để hội ngộ với đám người Trần Trường An, vạch ra mục tiêu cho nhiệm vụ kế tiếp.

.....

Nhìn theo thân ảnh Lữ Tuấn được bao bọc trong quả cầu không khí mà định thủy châu tạo ra, từ từ chìm xuống mặt biển. Tâm trạng của Hiểu My thật khó để nói thành lời.

Giờ phút này, trong đầu của cô, hiện lên vô số hình ảnh kể từ lúc hai người vừa mới gặp nhau cho đến hôm nay. Tất cả như một cuốn phim tua chậm. Sắc nét đến nao lòng.

Trên đời này quả nhiên không gì chua xót bằng chuyện sinh ly. Hiểu My tự trách bản thân mình trước đây chỉ vô tâm đón nhận mà ít đoái hoài hay đứng trên lập trường của Lữ Tuấn đề mà suy nghĩ. Một người đàn ông tốt như thế, nhưng hình như cô đã phụ lòng.

Trái tim Hiểu My nhói lên một cái. Tận sâu trong tâm hồn như có điều gì đó tan vỡ. Lại như có một ngọn lửa vô hình, âm ỉ nhóm lên.

.....

Dường như

Bóng tối đi hoang

Trời vừa tắt nắng

Đã loang xuống trần

Sao trời thấp nền sông ngân

Khéo đùa nàng nguyệt

Nửa gần nửa xa

Dường như

Tình đã trong ta

Nhớ nhung từ thuở

Vỡ òa yêu thương

Giấc mơ

Tan giữa vô thường

Mong manh dáng ngọc

Mờ sương chợ đời

Dường như

Tình chỉ rong chơi

Sớm mai

Tình giấc

Ngâm ngủi

Bể dâu...

- Nhị sư huynh, tạm biệt!

.....

Nửa tháng sau.

Bốn người của Hiểu My đã có mặt tại Thiên ba Thành. Hơn hai năm mới trở về, Hiểu My lại có cảm giác như một đời trôi qua, xa lắm.

Từng dãy phố, từng con đường tấp nập, không khí vẫn vẹn nguyên. Nhưng Thiên Ba Thành hôm nay, lại thiếu đi một thứ gì đó, làm Hiểu My cảm thấy trống vắng thật nhiều. Lúc này, cô mới hiểu sâu sắc câu nói: “Đời thay đổi khi lòng người thay đổi”. Vì bên cạnh không có một nam tử lúc nào cũng nhìn cô triu mến, dịu dàng. Cho nên thế giới quan của cô cũng u buồn, lạnh lẽo tựa gió đông. Haiz. ...

Đàn ung sư lúc này tuy chỉ còn mười hai con, nhưng sự xuất hiện của chúng đã gây kinh động cho toàn bộ cư dân sinh sống tại Thiên Ba Thành. Vóc dáng to lớn, vĩ đại, tư thế lại uy dũng, oai hùng. Đám sư tử đầu ung có bốn cánh này lập tức trở thành ước ao của toàn nhân loại trong thành trì.

Tiểu thay, phương hướng mà đàn Ung sư hướng tới lại chính là Dây Hằng Sơn – nơi tọa vị của Vô Cực kiếm phái. Đó là tông môn chủ trì toàn bộ Đông Phương Thành, ai dám tranh phong.

Đàn ung sư không đáp xuống Phi Sơn Trấn mà thẳng tiến một đường rồi đáp xuống chân núi của ngọn Đại thần sơn. Lúc này đây, đã có một đoàn người

đứng đợi ở cổng vào ra. Người đứng đầu là một nam tử tóc bạch kim, gương mặt hoàn mỹ lạnh lùng được tôn lên khi khoác lên người bộ trường bào màu lam nhạt.

Bên cạnh hắn là một nam tử áo trắng tư thế tiêu sái, ung dung, dẫn theo hai mươi lăm thành viên của Thần Võ binh đoàn, xếp thành hàng đứng đợi. Nhìn thấy Hiểu My vừa nhảy xuống từ lưng Ưng Sư, cả lũ đồng thanh cúi đầu chào, kích động hô to: Lão đại!

Trần Trường An tiến tới bên cạnh Hiểu My, mặt nhu hoà lên tiếng:

- Tỳ tỳ. Vất vả rồi.

Hiệu My ôm lấy đệ đệ, ánh mắt vui vẻ nhưng trong con ngươi vẫn thoáng qua một chút u buồn. Sau đó, cô quay sang, nhìn nam tử áo trắng nở nụ cười, gật đầu chào hỏi: Lạc sư huynh!

Lạc Vô Trần cũng cười. Nhưng khi nhìn lại những người phía sau cô thì đôi mày nhíu chặt lại:

- Hiểu My, sao không thấy Lữ Tuấn trở về cùng muội. Đệ ấy có việc gì à?

Kim Phụng, Thiên Vũ cùng A Thủy cũng lục lục nhảy xuống, tiến đến đứng cạnh bên Hiểu My. Cả đám đều nhìn Lạc Vô Trần, âm thầm ra hiệu. Ý bảo hắn đừng hỏi, không thấy mắt của Hiểu My đã đỏ lên rồi sao?

Lạc Vô Trần nhìn biểu hiện của họ, lại thấy đôi mắt ngấn lệ nhưng nén không cho nó chảy xuống của Hiểu My, hắn tự dung có dự cảm xấu. “Lẽ nào Lữ Tuấn sư đệ đã xảy ra chuyện gì? Nếu không? Sao hắn lại có thể để người trong lòng bị thương như thế?”

Đúng thật là chuyện xảy ra với Lữ Tuấn, Hiểu My không có dùng truyền tin thạch để báo lại với đám người Trần Trường An. Cô muốn chính miệng mình sẽ nói với chưong môn. Cô nợ Kiếm Trung Quân và cả Lữ Gia một lời xin lỗi.

Hiệu My cười buồn, tiến lại cạnh bên đám người Hồ Phi Tiểu, Trần Đại Uy. Nhìn thấy hai mươi lăm nam tử đều bình an xuất hiện tại nơi đây, cô có chút an ủi trong lòng.

Hai bên gặp nhau, tâm sự mấy lời. Nhưng ý chưa hết, chuyện chưa vãn, đã thấy từ xa hai thân ảnh tiến đến. Nam anh tuấn, đỉnh đạc. Nữ hoạt bát, nhẹ nhàng. Nếu không phải Đỗ Minh và Phương Tinh thì còn chính ai.

- Đại sư huynh, tiểu sư tỷ. Đã lâu không gặp rồi.

Hiệu My thân là sư muội, vai vế thấp hơn nên khi gặp hai người này, dĩ nhiên là cô chủ động chào hỏi. Còn cái chức Hoan Hi thần này, nói ra e rằng họ rất khó đề tin. Vì thế, ngoài trừ Vô cực tử và một số ít người, còn lại, ai ai cũng đều không biết. Đây cũng là vì bảo vệ an toàn cho Hiểu My và kiếm phái Vô Cực với tất cả đệ tử bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Về nhà

Trong cuộc sống, mỗi người đều phải đối mặt với vô vàn sự lựa chọn. Có những lựa chọn đơn giản, nhưng cũng có những lựa chọn rất khó để đưa ra quyết định, bởi nó quyết định toàn bộ tương lai, định hướng của một con người.

Lữ Tuấn chọn lựa Hiểu My – hắn không tiếc bỏ ra tất cả để duy trì lựa chọn của mình. Chính vì thế, khi đối diện với hiểm nguy, hắn không màng nguy hiểm, dâng ra sinh mệnh của bản thân.

Còn Hiểu My lựa chọn gì đây? Nhiều lúc, cô thấy cuộc đời mơ hồ như một vở kịch. Ai cũng bảo cô là chuyển thế của Hoan Hi thần. Thế nhưng, đôi lúc, cô không thể phân định, chuyển thế của Hoan hi thần là Trần Hiểu My – nhi nữ của phu phụ Trần Chí, Lam Bình? Hay là bản thân cô, Trần Hiểu My – một sinh viên IT vừa mới ra trường, tình cờ xuyên đến?

Con đường mà cô đi không giống người khác. Kể từ khi rời khỏi sơn cốc cho đến giờ, cô sống vì mục tiêu gì? Lý tưởng gì?

Mới đầu, chỉ là muốn du lịch khắp đị giới này cho không uống một vé xuyên không.

Về sau, những cuộc tao ngộ, những mối liên hệ từ từ xuất hiện. Mơ ước ngày thơ ngày xưa bị che lại dưới một lớp ân oán thật dày. Cô muốn tìm phụ mẫu, muốn báo thù rửa hận... Thế nhưng, cô chưa thành công tiếp cận được mục tiêu thì phát hiện bên cạnh mình, rất nhiều người khác oan uổng hi sinh.

Cho tới hôm nay, cô phát hiện, tâm cảnh cô không bình tĩnh, mục tiêu của cô không kiên định. Thậm chí, suy nghĩ của bản thân lại mâu thuẫn vô cùng.

Nhìn bộ dáng ủ ê, suy sụp của cô, chưong môn Vô Cực Tử tư lự trong lòng. Ông biết, hành trình đến bờ bắc lần này, mọi người đều đã vất vả nhiều.

Cũng hiểu những hiểm nguy mà họ đối mặt không cái nào là đơn giản. Tuy nhiên, trong giai đoạn nhạy cảm này, Hiểu My càng phải bình tĩnh nhìn nhận, đối mặt với vấn đề.

Vô Cực Tử nhíu mày, tay vuốt hăm râu trắng dài trước ngực. Giọng nói hết sức nhu hoà. Không trách móc cũng không hề oán hận.

- Ta biết, Lữ Tuấn gặp chuyện là một đả kích không nhỏ đối với cô. Tuy nhiên, nếu cô không thể vượt qua, lấy ai vì hân mà tìm đến thuốc giải. Lấy ai chiếu cố Nhị thúc và đệ đệ, ai sẽ lo lắng cho Thần Võ Binh Đoàn? Rồi còn phụ mẫu của cô nữa. Không phải cô vẫn muốn tìm kiếm họ đó sao?

Cô hoài nghi năng lực của bản thân? Nhưng trong mắt của chúng ta, cô đã là một người rất tốt, rất có năng lực và tinh thần trách nhiệm.

Chuyện không may của Lữ Tuấn và Thái Thiếu Nam không nên ôm hết lên người mình. Kẻ chủ mưu là Yêu Thần. Người hạ thủ là tay chân của ả. Do đó, muốn gánh vác trách nhiệm, cũng nên tìm ả mà đòi.

Hơn nữa, nếu không có cô, Thái Thiếu Nam đã không thể tỉnh lại. Tay chân yêu thần tại Huyền Thiên đại lục cũng không bị tiêu trừ. Đây là thắng lợi rất lớn. Nó giúp cho toàn bộ mảnh thiên địa này trong sạch, giúp mọi người được bảo vệ, được bình an.

Đừng lo nghĩ quá nhiều. Trước mắt cứ an tâm, tranh thủ nghỉ ngơi. Chuyện Lữ Tuấn để ta cùng bàn bạc với Vô Tâm và Vô Ưu muội tử. Có sự trợ giúp của Kim Hộ vệ, Ngân hộ vệ còn Lãnh Nguyệt và Thiên Vũ tướng quân. Chúng ta dù sao cũng có ký ức trước đây, chắc chắn sẽ tìm được cách cứu hân.

- Thật sao? Hiểu My ngược đôi mắt đen láy, long lanh nhìn Vô Cực Tử.

- Thật. – Đại đệ tử của Hoan Hi thần mỉm cười. Sau đó, nhìn cô trêu mến, hỏi thúc: - Mau ra ngoài gặp mọi người đi. Nhị thúc của cô nhớ cô rất nhiều. Ta nghe hân lái nhai cả ngày cùng đau cả óc a.

Hiểu My vui vẻ, lấy lại tinh thần, cúi chào Vô Cực Tử rồi nhẹ nhõm ra ngoài. Từ lúc đặt chân đến dãy Hằng Sơn, cô đã bay thẳng đến đỉnh núi Đại thần sơn, gặp chương môn Vô Cực Tử. Cho nên, vừa bước ra khỏi thư phòng của người, cô đã gặp ngay nhị thúc hỏi hân tới đón. Thân ảnh không lồ như bác Hạc rất kích động. Vỗ vỗ vai cô, miệng cười tươi như hoa nở, làm hăm râu xồm xoàm dịch chuyển xuống lên, nhưng mà, giọng nói có chút dỗi hờn như trẻ nhỏ bị bỏ rơi:

- Cháu gái. Cuối cùng cũng trở về. Ta tưởng con không thèm quan tâm tới lão già này nữa chứ.

Hiểu My xoa xoa bờ vai của mình. Cũng may, cô không yếu đuối như vẻ bề ngoài. Nếu không, chỉ với vài cái vỗ vai thể này, xương cốt của cô chắc vụn ra như tấm. Nhưng mà, nhìn thấy nhị thúc như thế, tự nhiên, cô rất thấy an ủi trong lòng.

- Nhị thúc, về nhà thôi. Chúng ta về nhà rồi nói.

- Ủ, về nhà, về nhà.

Ngạo Thiên Quân rạng rỡ cười. Sau đó, cả hai nhanh chóng phi thân hướng về ngọn Tứ Thần Sơn. Nơi đó có thân nhân và người quen đang chờ bọn họ.

.....

Tứ Thần Sơn

Rừng hoa trước cửa Đan Viên vẫn một màu hồng rực rỡ. Biển hoa mênh mông như cháy cả một vùng trời. Gió vẫn thổi, hoa vẫn bay, cảnh sắc vẫn vẹn nguyên như ngày cô vừa đến.

Nơi này là một trong những ngôi nhà mà cô yêu thích nhất tại Huyền Thiên Đại lục này. Vì bảy năm học tập, tu luyện tại đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của Hiểu My, cuộc sống bình yên bên người thân, huynh đệ.

Căn tiểu viện trong Đan Viên được một rừng trúc nhỏ bao quanh. Ngày thường đơn giản, tĩnh lặng. Nhưng hôm nay, từ trước đến sau, ồn ào, náo nhiệt, rộn rã tiếng nói cười.

Hiểu My vừa đặt chân vào đại sảnh đã bị lọt vào vòng tay chào đón của một thân ảnh quen thuộc. Hai năm nay, hân không những không “nhỏ gọn” lại mà càng lúc càng bành trướng to ra.

- Tiểu sư muội. Muội đã trở về. Ta nhớ muội quá. Hu hu hu. ....

Vô Thường Phong mạnh mẽ lao lên, ôm cô thật chặt. Làm Hiểu My một đầu hắc tuyến. Mắt mở tròn tròng.

- Tiểu Phong tử sư huynh. Có phải khoa trương quá rồi không?

Ngạo Thiên Quân thấy cháu gái bị ăn đậu hủ trước mặt nhiều người. Gương mặt đang hớn hở lập tức đen hơn đất nòi. Ông co chân lên, đập ngang một cước làm Tiểu Phong Tử văng ra xa hơn hai thước.

- Cút.

Bọn người A Thủy và Trần Trường An đứng ở kế bên nhìn thấy cảnh tượng này, lấy tay che mặt, quay sang một bên cười hắc hắc. Trong đầu cả hai đều không ngừng mắng hán: Đáng đời, ai biểu đám lợi dụng, sàm sỡ Hiểu My. Nếu để bọn hán ra tay, sẽ không nhẹ nhàng như vậy. (Ặc).

Đỗ Minh và Phương Tinh cũng có mặt. Họ không theo Lạc Vô Trần về lại Nhị Thần Sơn. Lạc sư huynh đi xa trở về, có nhiều chuyện cần bàn giao cho sư phụ Kiếm Trung Quân. Còn bọn họ thì đã quá thân quen, ngày nào cũng gặp. Nhưng Trần Hiểu My mấy năm rồi mới trở lại. Cho nên cặp tình lữ này kiên quyết bám dính không tha.

Hiểu My nhìn một vòng, không thấy đám người của Thần Võ Binh Đoàn, bèn quay sang nhìn Trường An bên cạnh.

- Đệ đệ. Bọn Hồ Phi Tiểu, Trần Đại Uy đâu?

- Bọn hán cũng định ở đây chờ tỳ. Nhưng vừa rồi nghe nói Võ đài tại Tử Lâm Viên có hai đệ tử nội môn quyết chiến với nhau. Thế là kéo đi rồi.

Ngao Thiên Quân nghe cháu gái nhắc tới đám nam tử này, hán cũng đắc ý, khoe khoang:

- Từ lúc về đây, chỉ có mấy ngày nhưng bọn họ tại Vô Cực Kiếm Phái này như cá trở về biển, mặc sức tung hoành. Ngoại trừ Đại thần sơn, bốn ngọn núi còn lại không nơi nào không lui tới. Nhờ vậy mà cũng học hỏi được nhiều điều. Hiểu My à, đồng bọn của con khá lắm. Con làm một lão đại rất tốt!

- Đa tạ thúc đã chiều cổ bọn họ.

Hiểu My cảm kích nhìn nhị thúc của mình. Quả thật, để cho Thần Võ Binh Đoàn được giao lưu, học hỏi tại Vô Cực Kiếm Phái, đó là một đặc ân, một cơ hội dành cho bọn họ. Dù sao, đây cũng là một trong tứ đại môn phái thống trị bờ nam của Đại Lục Huyền Thiên.

Đúng lúc này, từ cửa đại sảnh, hai thân ảnh một nữ một nam xuất hiện. Cả hai đều mặc đồng phục của Kiếm phái Vô Cực, trên ngực áo trái có thêu phù hiệu của Tử Thần Sơn. Nữ phong tư tao nhã, bộ dáng xinh tươi. Nam thì khí chất ung dung, đẹp trai như mình tinh bước ra từ màn ảnh.

Họ vừa bước vào, đã cất tiếng thật to:

- Trần sư muội. Chúng ta đến chúc mừng muội thắng lợi trở về đây.

- Hoàng sư tỷ, Thái sư huynh. Gặp được hai người, muội thật vui mừng. Thái sư huynh, huynh đã khoẻ hán rồi à?

Hiểu My nhanh chóng bước lên, đón hai người mới tới. Thái Thiếu Nam xem ra hồi phục rất tốt. Tuy bộ dáng còn hơi suy yếu, nhưng mà da dẻ hồng hào, tinh thần phấn khởi. Hán cung tay với Hiểu My, khom người thật sâu, trịnh trọng nói lời cảm ơn.

- Đa tạ Trần sư muội. Nếu không có muội và các huynh đệ, chắc là cả đời này của ta cũng không thể tỉnh dậy. Ôn cứu mạng của mọi người, ta sẽ ghi khắc thật sâu.

- Thái sư huynh, huynh nói thế cứ như xem muội là người xa lạ. Tuy chúng ta là sư huynh đệ đồng môn, nhưng tình cảm như huynh đệ ruột rà. Giúp nhau trong cơn hoạn nạn, đó là lẽ thường. Huynh khách sáo như vậy làm gì.

Hiểu My thân thiện mỉm cười. Sau đó, cô nhìn khắp một vòng, hồ hởi lên tiếng:

- Mọi người mau ngồi xuống. Muội có quà cho mọi người đây.

Ha ha. Nghe nhắc đến quà, cả đám đều hưng phấn tựa trẻ thơ. Hiểu My phân phát tận tay từng người, từng người một.

Nữ nhân thì có vòng tay, vòng cổ bằng ngọc trai tuyệt đẹp. Cái này ở đây gọi là trân châu tự nhiên. Đeo trên người rất có lợi cho sức khoẻ. Ngoài ra, Hiểu My căn cứ vào thuộc tính pháp thuật và sở thích của từng người mà bảo khí, tinh hạch yêu thú tặng ra rất khác nhau.

Nhị Thúc Ngao Thiên Quân sở hữu Hắc Long côn có thể điều khiển sấm sét. Vì thế, Hiểu My tặng thúc ấy rất nhiều tinh hạch có lời thuộc tính của yêu thú. Toàn bộ đều là cấp chín. Ngoài ra, còn có một trương Huyền thiết vô cùng quý hiếm, có niên đại mấy vạn năm.

Thái Thiếu Nam sử dụng Tam Tiên Thương cũng có thuộc tính lôi, được chia phần tinh hạch giống như Trần Tùng, nhưng phân lượng ít hơn. Ngoài ra, hán còn được tặng một bộ khải giáp màu trắng. Mặc vào tựa thiên thần. À không, phải nói là sau khi mặc vào, thì đúng thật trở thành Triệu Tử Long – chiến thần Tam quốc.

Tiểu Phong Tử sư huynh sử dụng đại chủy, vì thế, hán được tặng rất nhiều tinh hạch thổ thuộc tính. Ngoài ra, còn có một khối huyết thiết vạn năm. Ha ha. Không biết hán có sử dụng cái này để làm thành đao làm bếp không nữa. – Hiểu My nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Biện pháp phá giải

Hiếu My rất khéo chọn quà. Do đó, mỗi người nhận được đều cảm thấy vô cùng phù hợp với mình. Điều này càng làm cho họ thêm yêu quý cô nhiều hơn. Bởi lẽ, họ hiểu rằng, thứ mà Hiếu My tặng cho họ, nó không đơn thuần là quà biếu, mà nó còn là lòng chân thành giữa các huynh đệ, tỷ muội đồng môn.

Không khí náo nhiệt tại tiểu viện Đan Viên kéo dài hơn một canh giờ. Sau đó, Hiếu My còn mời mọi người ở lại dùng cơm trưa. Tiểu Phong Tử nấu thêm vài món ăn sở trường. Trong đó quan trọng nhất là mấy con Kim Vỹ Kê được làm thành gà ăn mỳ. Còn lại là phần đặc sản mà mỗ nữ sư tập được từ Thủy Cung.

Phượng Tinh và Hoàng Kha Mẫn đặc biệt yêu thích những món ăn chế biến từ hải sản và tảo biển. Nhất là các món điểm tâm và thức uống từ tảo xoắn *Spirulina platensis*. Hiếu My làm công tác PR cho những món ăn này rất tốt. Nào là giữ dáng, đẹp da, tăng cường sức khỏe và tuổi thọ....

Thậm chí, mỗ nữ còn đưa ra dẫn chứng hùng hồn. Toàn bộ Giao nhân tộc đều dùng loài tảo này làm thực phẩm chính nên ai ai cũng sở hữu nhan sắc tuyệt trần.

Phi Long Thái từ nghe được những lời này. Thức ăn vào mồm nuốt nửa thì văng ra. Hắn sợ nhất là lỡ như Hiếu My cao hứng, bắt hắn trở lại chân diện thực làm người mẫu quảng cáo cho đồng thức ăn này. Quá khủng khiếp rồi. Haiz....

Bữa cơm này không có đám người Thiên Vũ, Lãnh Nguyệt, Kim Phượng cùng Lạc Vô Trần tham gia. Vô Cực Tử không muốn công bố thân phận của Hiếu My ra ngoài. Do đó, tại Vô Cực Kiếm Phái cũng tránh đề những đại nhân này thân cận quá mức với cô. Bài học kinh nghiệm từ huynh đệ Quách Khải Du, Quách Khải Kỳ đã làm ông vô cùng lo sợ.

Mặt khác, trong lúc Tử Thần Sơn chèn chèn no say thì thư phòng trong tiểu viện của chương môn ở Đại thần sơn. Một cuộc họp lãnh đạo cao cấp đã diễn ra.

Mấy hôm trước, khi Trần Trường An trở về, Vô Cực Tử đã truyền tin cho Hà Nguyên, Vô Tâm cùng Đông Phương Nhược. Hiện tại thì tất cả những người liên quan trực tiếp đến Hoan Hi thần đã có mặt tại đây. Họ cùng nhau phân tích tình huống hiện tại của đại lục Huyền Thiên, trách nhiệm trước mắt của mỗi người. Và quan trọng nhất là làm thế nào để cứu được Lữ Tuấn.

Lữ Tuấn không chỉ là đệ tử của Vô Cực Kiếm Phái, là gia chủ của đại thế gia trận pháp mà còn là Lữ Tướng Quân trong thập nhị phu thần.

Mỗi vị phu thần đều có một vị trí vô cùng quan trọng. Họ đều là chìa khóa cho sự trở lại của Hoan hi thần. Hơn nữa, ai ai cũng có thể nhìn thấy, nam tử này có sức ảnh hưởng vô cùng to lớn với Trần Hiếu My. Cho nên, dù phải trả giá bằng đại giới, họ đều phải cứu cho được người này.

Vô Tâm đại sư lên tiếng:

- Thật ra, kể từ lúc khôi phục lại ký ức kiếp trước, ta luôn nghĩ tới nguyên rủa của Thanh Loan. Tới nay, ta đã tìm được vài biện pháp có thể giải trừ.

- Thật sao lão đệ? Thật là tìm đã tìm ra biện pháp phá giải? Hai vạn năm trước, người của chúng ta đã chết rất nhiều bởi tuyệt chiêu hiểm ác này. Ta đứng thật không cam lòng.

Hà Nguyên lắc lắc hai cái má tròn xệ xuống như phật Di Lặc, bữu môi lên tiếng. Lão nhớ lại những đồ đệ thân yêu của mình đã ngã xuống trong trận đại chiến của các vị thần bởi một tay của Thanh Loan. Lòng tức tối ngập tràn. Nay, tuy Thanh Loan chết đi, thù xưa đã báo, nhưng vì vậy mà liên lụy đến Lữ Tuấn. Thật đáng tiếc thay.

- Biện pháp gì? Vô Tâm lão đệ mau nói ra để mọi người tham khảo thử xem?

Theo gợi ý của Vô Cực Tử, Vô Tâm đại sư nhìn sang hướng Kim Phượng, cân nhắc mở lời:

- Biện pháp đầu tiên là dùng Thần hỏa trong lúc Phượng Hoàng phục sinh. Nhưng cách này Lữ Tuấn không thể chịu đựng được, vì thân thể của hắn là phàm nhân. Ngay khi vừa tiếp xúc với thần hỏa sẽ tan thành tro bụi.

Biện pháp thứ hai là dùng Thất Thái Quang Minh. Loại ánh sáng thần thánh này có thể gột rửa tất cả bóng tối, tà ác, nguyên rủa đối với bất kỳ sinh mệnh nào.

- Thất thái quang minh? Nhiều thanh âm đồng loạt vang lên. Nghe nói loại thần quang này chỉ có trong truyền thuyết. Làm sao tìm được bây giờ?

- Ta biết tung tích của Thất Thái Quang Minh.

Thiên Vũ im lặng nghe mọi người thảo luận trong suốt buổi cũng chẳng phát ra bất cứ âm thanh nào. Nhưng ngay lúc này, hắn lại đưa ra một câu nói khiến ai ai cũng tập trung chú ý.

Vô Cực Tử nhìn sang mỹ nam tóc trắng, giọng nói có chút kích động nên cũng run run.

- Thiên Vũ tướng quân. Xin ngài cho biết vị trí hiện tại của Thất Thái Quang Minh. Tôi lập tức lệnh cho đệ tử xuất toàn lực tìm kiếm mang về.

- Không được. - Thiên Vũ phản đối – Thất thái quang minh là thần quang của Quang Minh Thánh Điện. Một bang phái thật lớn trên Phong Linh đại lục. Người thường không thể nào tới được nơi đó. Chúng ta không nên mạo hiểm tính mạng của họ khi biết nhiệm vụ trước mắt là cực kì khó khăn.

- Quang Minh Thánh Điện – Đại lục Phong Linh, ta chưa từng nghe nói tới những địa danh này bao giờ?

Lạc Vô Trần cũng tự nhận là lãng tử giang hồ, đời này đi lại khắp nam bắc, đông tây. Thế nhưng, hắn chưa từng nghe nói tới một đại lục nào khác ngoại trừ đại lục Huyền Thiên. Nói gì tới thần quang của thánh điện.

Thiên Vũ không kì lạ bởi phản ứng của mỗi người. Gần mười năm hắn bốn ba khắp nơi tìm cơ duyên, kỳ ngộ. Mặc dù có chút nuối tiếc khi bỏ lỡ khoảng thời gian tốt đẹp bên cạnh Hiếu My, nhưng mà những thứ hắn đạt được cũng rất nhiều.

Phong Linh đại lục là một đại lục cấp thấp. Nơi đó, con người không thể tu tiên. Yêu thú cũng không lợi hại như Đại Lục Huyền Thiên. Vì nơi này dù sao cũng là lãnh địa của Hoan Hi thần, được tách ra từ Thiên Huyền Vũ.

Đường đến Phong Linh đại lục phải dựa vào các đám vân vụ tình cờ xuất hiện trên Huyền Hải. Một lần ngẫu nhiên, hắn bị lạc tới nơi này. Nhưng thấy mảnh thiên địa này không có ích gì cho tu luyện của hắn. Vì thế, hắn mới tiếp tục tìm đường khác để đi ra.

Bởi lẽ hắn là thần thú, thế cho nên chỉ cần thả ra chút uy áp của mình là bọn tiểu lâu la râm rắp nghe theo. Người khác còn sợ bị giam hãm bởi khép kín không gian, hắn thì lại nhẹ nhàng điều tra thông tin vô cùng cặn kẽ. Sau đó là yên lặng chờ đợi thời cơ.

Hai năm sống tại Đại lục Phong Linh, hắn đã có thể quen thuộc được rất nhiều địa phương, nhiều phong tục khác nhau. Trong đó, nổi bật như Quang Minh Thánh Điện, dù trẻ con mới lên ba cũng có thể nghe danh. Bởi bọn họ là chính hiệu Cự đầu xà.

...

Thiên Vũ mang tất cả hiểu biết của mình, truyền lại cho đám người Vô Cực tử cùng những nhân vật khác trong cuộc họp hôm nay.

- Thiên Vũ tướng quân, vậy người còn nhớ đường đến Phong Linh đại lục đó chứ?

- Có thể. Thiên Vũ khẳng định.

Nhìn thấy mỹ nam tóc trắng mạnh mẽ gạt đầu, cả đám người đồng loạt thở ra. Như vậy là có hi vọng cứu được Lữ Tuấn rồi.

Nhưng vấn đề là, Thất thái quang minh chỉ là một chùm ánh sáng, làm thế nào để có thể giữ được nó để xuyên qua xuyên lại hai đại lục bằng con đường vân vụ - kẻ hở giữa các không gian?

Tiếp theo, mọi người cùng bàn biện pháp để có thể mang Lữ Tuấn đi chung. Sau khi cân nhắc đủ mọi khả năng, cuối cùng, họ lựa chọn phương án mà Đông Phương Nhục đã đề ra: Nhờ Hà Nguyên đại sư điều chỉnh lại công dụng của Không gian giới chỉ, đồng thời, chế ra được một pháp bảo có thể duy trì sự sống cho Lữ Tuấn đang hôn mê và dựa vào giường hàn băng của Giao nhân tộc.

Đây là một thử thách khó khăn. Hà Nguyên đại sư nói là cần có chút thời gian để nghiên cứu, chế tạo.

.....

Đêm đến.

Đan Viên vô cùng tĩnh lặng. Ánh trăng ngà ngà chiếu lên rừng hoa đỏ, cảnh đẹp mà mị nhưng rất mê người.

Hiếu My cùng nhị thúc ngồi bên bộ bàn ghế bằng trúc đặt trước cửa tiểu viện, thưởng trà, ngắm cảnh. Tận hưởng chút cảm giác bình yên.

Ngao Thiên Quân không nói gì cả. Cảm xúc của hắn lúc này thật rối rắm. Bởi sau khi nghe đám Trần Đại Uy về kể lại chiến tích của cháu gái mình, hắn cảm thấy hồ thẹn trong lòng. Trách nhiệm nặng nề đặt cả lên vai của một thiếu nữ. Trong khi thân nam nhân sức dài vai rộng thì cứ ru rú trốn ở Tứ Thần Sơn, an hưởng tuổi già.

Ặc. Thật ra cũng không quá già. Vì nếu chỉ nhìn ngoại hình, hắn bất quá mới độ tuổi trung niên. Nhưng nếu so với đám thanh niên hiện tại, thì có hơi lớn chút.

- Hiếu My. Lần này, nhị thúc cũng muốn ra ngoài. Tìm kiếm đại ca và đại tẩu không phải là nhiệm vụ của một mình con. Trách nhiệm nam nhân và tôn nghiêm không cho phép ta cứ ngồi ở nhà mà chờ đợi được.

Hiếu My vừa nghe vậy, thoáng nhúm mày, quay sang hắn, hỏi dò:

- Nhị thúc. Nếu thúc có thể đồng hành cùng con, dĩ nhiên con tuyệt đối vui mừng. Nhưng mà, thúc đi rồi, ai quản lý Tứ Thần Sơn? Với lại, không phải thúc cần hỏi qua chương môn sao?

- Chuyện đó dĩ nhiên ta có cách. Chỉ cần con không ghét bỏ bộ xương già này là được.

- Ai chê thúc già. Con thấy thúc vẫn còn trẻ chán. Khoảng bốn mươi năm mươi là cùng. Độ tuổi này mới là mùa xuân chín rộ của đời người. Thúc đúng là vương ngũ bảo.

- Thế nào là vương ngũ bảo? Trần Tùng có chút tò mò quay sang nhìn Hiểu My. Mỗ nữ cười hi hi. lát sau mới ngọt ngào lên tiếng:

- Vương ngũ bảo: Là đàn ông hội đủ 5 điều kiện: Địa vị, quyền lực, tài chính, nhan sắc và độc thân.

Trần Tùng nghe thấy, cơ mặt bỗng co rút. Hắn thế này mà cũng gọi là nhan sắc sao trời?

- Nhị thúc, con hỏi thật, năm nay thúc bao nhiêu tuổi rồi? Mai mốt thấy có mối nào tốt, con làm mai cho.

- 200

- gì cơ à?

- 200 tuổi.

Hiểu My mới nhấp ngụm trà đã phun mạnh ra. Oh my god. Thật là hai trăm tuổi á. Đúng là không thể hình dung bằng ngôn ngữ bình thường. Ha Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Vấn đề tuổi tác

Nghe Trần Tùng công khai về tuổi thật của mình, Hiểu My mới nhấp ngụm trà đã phun mạnh ra. Oh my god. Thật là hai trăm tuổi á. Đúng là không thể hình dung bằng ngôn ngữ bình thường. Ha Ha ha.

- Này này, biểu hiện của con thế là thế nào? Con thật sự chê thúc già đúng không? Con ghét bỏ nhị thúc rồi đúng không?

Trần Tùng có chút oan ức nhìn cô cháu gái của mình. Hiểu My thấy ánh mắt vô tội của hắn thì vội vã xua tay, biện giải:

- Không phải a. Con chỉ ngạc nhiên bởi vì so với tuổi thật thì thúc quá trẻ. Trẻ đến không ngờ. Thúc a, mai mốt ra ngoài, thúc nói mình khoảng mấy mươi thôi. Đảm bảo không ai nghi ngờ người đâu.

Được cháu gái vuốt mông ngựa như thế, Ngao Thiên Quân rất đắc ý trong lòng. Thế nhưng ngoài mặt thì vẫn nhu hoà, giọng khiêm tốn, thành thật đến khó tin.

- Haiz. Ta quả thật là già. Không thể so sánh với những người trẻ tuổi như các con. Hiểu My, năm nay con tuy gần ba mươi, nhưng cũng chỉ là một cô nhóc nhỏ không kém không hơn. Nhưng năng lực bản thân của con lại khiến bản thân ta cũng thật lòng nể trọng. Ngay cả tiểu nha đầu của Phương Chính kia nữa. Nhìn thế nào cũng là một con nhóc, nhưng tuổi tác thật sự không nhỏ hơn con. Cho nên, nhìn người, không thể nhìn bề ngoài a.

- Vâng con hiểu. Đa tạ thúc nhắc nhở.

Hiểu My ngoan ngoãn đáp lời. Haiz. Có trưởng bối quan tâm, lo lắng cho mình, đó là hạnh phúc giản đơn nhưng không phải người nào cũng dễ dàng có được.

Nhưng tự nhiên nhắc đến vấn đề tuổi tác, Hiểu My lại cảm thấy tò mò.

- Nhị thúc? Lữ Tuấn sư huynh bao nhiêu tuổi? Đỗ Minh sư huynh nữa? A, Tiểu Phong Tử sư huynh nữa?

- Ở bên cạnh tụi nó gần chục năm rồi mà con vẫn chưa biết vấn đề này à?

Trần Tùng nhìn Hiểu My bằng ánh mắt như nhìn sinh vật ngoài hành tinh. Mỗ nữ thành thật gật đầu. Xấu hổ, sờ sờ lên mũi.

- Tiểu Phong tử chắc đến nay cũng khoảng 75. Thằng nhóc này tư chất chỉ khá thôi. Nhưng được cái trung hậu, thật thà. Hơn nữa, hắn có thể nấu ăn, làm việc nhà nên ta mới trực tiếp nhận làm đồ đệ, đưa đến Đan Viên này.

(Ha ha. Tiểu Phong Tử nghe được lời này chắc chắn sẽ phản bội môn phái, thậm chí khi sư diệt tổ a.)

Đỗ Minh là đứa tư chất rất tốt. Đến nay chắc cũng gần 60. Nếu không có gì thay đổi, hắn sẽ được bồi dưỡng thành người thừa kế Nhị Thần Sơn sau Kiếm Trung Quân.

Lữ Tuấn của con thì tư chất cũng sắp si Đổ Minh. Hẳn từ nhỏ kiên cường, tự lập, không có sự trợ giúp lớn lao từ phía gia đình, nhưng con đường tu luyện cũng chưa lúc nào than vãn, chùng chán. Năm nay vừa đúng 60. À, ta cũng đã đối chiếu bát tự, ngày sinh của hai con. Dẫu có khó khăn nhưng mà đây là duyên trời tác hợp. Sau khi mọi chuyện đã thu xếp ổn thoả rồi. Hai đứa cũng cưới đi thôi.

Oa. Má ơi. Hiểu My thoáng cái té ghế. Không tin được vào lỗ tai mình. Thì ra, xung quanh cô không ai không phải cụ già. Ha ha ha.

Mặc dù biết tại dị giới này, tuổi thọ con người không nên dùng cách suy nghĩ bình thường ở hiện đại để tính toán. Nhưng khi nghĩ tới tuổi thật của mỗi cá nhân, bản thân Hiểu My hình như sinh ra một chút trở ngại tâm lý nha. Có trách thì trách trái tim cô quá bé nhỏ, không thể tiếp nhận áp lực thật nhiều.

Hơn nữa, từ lúc nào mà Nhị Thúc đã xem ngày sinh, tháng đẻ cho hai người bọn cô. Sao cô có cảm giác như là món hàng ế ẩm, đang chờ khuyến mãi, bán đi vậy nhỉ?

(Ha ha. Chỉ mới biết được tuổi thật của vài người, Hiểu My đã choáng váng thế này, vậy với Thiên Vũ hay Kim Phụng là những lão quái vật bất tử, sống mấy vạn năm, sao mỡ nữ lại bình tĩnh đón nhận vậy nhỉ?)

- Hiểu My, tiếp theo con dự định thế nào?

Ngao Thiên Quân thân là nhị thúc của Hiểu My, lại là cán bộ chủ chốt của Vô Cực Kiếm Phái. Ông biết về thân thế kiếp trước của cô là chuyện tất nhiên. Chỉ là vì an toàn của trên dưới toàn bộ tông môn, nên Ngao Thiên Quân vẫn vờ như vô tâm vô phế.

Lữ Tuấn gặp chuyện không may là một đại sự. Từ lâu, ông đã xem thằng oắt con Nhị thần sơn này là cháu rể của mình. Chuyện này, hẳn chẳng thể trở về. Hiểu My tâm trạng nặng nề, người chú như ông sao lại không biết. Chỉ có điều, trước giờ bản thân không giới giao tiếp, nên có những chuyện khó mở lời mà thôi.

Hiểu My nhìn nhị thúc của mình, cân nhắc một phen. Sau mới từ từ đưa ra quyết định.

- Con nhất định phải cứu phụ mẫu. Chuyện của nhị sư huynh cũng phải đích thân tìm thuốc giải về đây. Nhưng trong thời gian chờ đợi Hà Nguyên đại sư chuẩn bị bảo khí xong xuôi, có lẽ, phải trở lại Ma Lâm Thành một chuyến.

Hiểu My phải trở lại đại bản doanh của Thần Võ Binh Đoàn. Cô cần phải chuẩn bị thật kỹ cho sự phát triển của bọn người Trần Đại Uy. Không thể phụ sự trông đợi mà các huynh đệ đã dành cho vị lão đại là cô được.

- Cũng tốt. Thúc đi cùng con. Thúc cũng muốn tận mắt chứng kiến Binh đoàn mà con cất công xây dựng. Biết đâu, thúc có thể giúp đỡ được phần nào.

- Đa tạ thúc.

Hiểu My chân thành đáp lời. Sau đó, cả hai lặng im, đôi mắt ra xa. Dưới ánh trăng, rừng hoa khê khằng lay động. Vài cánh hoa đỏ thắm, nương mình theo gió, vờ lên không trung những đường nét huyền ảo, thơ mộng diệu kỳ.

.....

Sáng hôm sau.

Sau khi dùng qua ít điểm tâm, đám người Hiểu My từ Đan Viên bay về đại điện lớn trên Đại Thần Sơn hội họp.

Chủ trì dĩ nhiên là .... Không xác định được. Ha ha ha. Ai kêu tứ đại chương môn, không phải Phu thần thì cũng là đệ tử của Hoan Hi thần. Bản thân Hiểu My thì gà mờ vô địch. Thế là, cuộc họp này biến thành cuộc thảo luận về nhiệm vụ kế tiếp, mỗi người đều có quyền lên tiếng, phát biểu như nhau.

Sau một canh giờ hội ý theo nguyên tắc dân chủ công khai. Cuối cùng, toàn thể hội nghị đã thống nhất: Ngoại trừ bốn đệ tử của Hoan Hi Thần ở lại chủ trì đại cuộc, hỗ trợ Hà Nguyên đại sư chế tạo bảo khí để đưa Lữ Tuấn đến đại lục Phong Linh. Những người còn lại cùng tiến về Ma Lâm Thành với những nhiệm vụ riêng biệt.

Lãnh Nguyệt trở về Hắc Nguyệt Phái, kiến thiết lại tổ chức, làm một chương môn biết quan tâm, sâu sát với cấp dưới nhiều hơn.

Hiểu My cùng nhị thúc, đệ đệ và các hộ vệ, phu thân thì đến tông đàn của Thần Võ Binh Đoàn. Bố trí ổn thoả mọi việc rồi sẽ tách ra.

Trường An, Tiểu Bạch cùng Lãnh Nguyệt, Lạc Vô Trần tiến sâu vào Ma Lâm Sơn Mạch, tìm đường đến địa ngục Thâm Uyên.

Hiểu My cũng rất muốn cùng đi, nhưng mà thời gian không cho phép, ngay khi có tin tức của Hà Nguyên Đại sư, bọn họ phải trở lại Đông Phương Thành nhận bảo khí rồi tiến ra Huyền Hải, đón Lữ Tuấn cùng đến Đại lục Phong Linh.

Chính vì vậy mà Ngân hộ vệ được giao trọng trách bảo vệ Trường An. Thêm vào trí nhớ kiếp trước của Lãnh Nguyệt Tướng Quân cũng như mưu kế, trí tuệ của Lạc Vô Trần. Hi vọng sẽ nhanh chóng tìm được Thất Vỹ Thiên Hồ, bình yên trở lại.

Chuyến đi này chưa biết thế nào, nhưng nếu có thể cùng lúc tìm được phụ thân của Trường An, cứu được Lữ Tuấn sư huynh thì xem như trọn vẹn.

Thật ra, lần này, Hiểu My còn bàn bạc với Trần Tùng. Cô muốn nhân khi ra Huyền Hải, sẽ tìm kiếm phụ mẫu của cô. Nghe nói bọn họ cũng đi vào kẻ hở không gian bằng con đường vận vụ. Cho nên hi vọng cả gia đình đoàn tụ vẫn còn. Tất cả chỉ thiếu một cơ duyên và ít vận may đưa tới.

Sau khi mọi người thống nhất ý kiến thì vội vã giải tán. Họ tranh thủ thời gian để chuẩn bị cho hành trình sắp tới.

Trường An tìm đến Vô Tâm đại sư và Vô Ưu bà bà, điều chế rất nhiều loại thuốc và luyện thêm đủ loại đan dược để bổ sung vào hành trang của mỗi cá nhân.

Lần này, từ bờ bắc trở về, hần mang theo rất nhiều linh dược quý hiếm khác nhau, làm cho hai vị đại nhân này vô cùng thích ý. Bởi trong đó, có những loại họ tìm kiếm đã lâu. Nay nhận được đến tay, về dược tính và niên đại đều vượt ra ngoài mong đợi.

.....

Công tác chuẩn bị tất bật hết ba ngày.

Sáng ngày thứ tư, từ đỉnh núi đại Thần sơn, một đoàn Ưng Sư hơn chục con vỗ cánh thật mạnh, lướt nhanh về phía tây. Mục tiêu đến là Ma Lâm Thành, đại bản doanh của Binh đoàn Thần Võ.

Nửa đường, Kim Phượng phát hiện đàn Phong Ưng Vương trước đây đang đón đợi, thế là cho bọn chúng gia nhập vào.

Đoàn người ngồi trên phi hành thú đầy mạnh mẽ, uy phong, quét ngang bầu trời tạo ra một vùng tối rõ ràng trên mặt đất, khiến toàn bộ dân chúng ngơ ngác, dõi mắt trông theo.

Vừa đến Tây Phụng Thành, Lãnh Nguyệt đã tách ra. Hần phải trở lại môn phái, giải quyết chút công việc cá nhân, sau đó mới đến Ma Lâm Thành cùng mọi người hội ngộ.

Lại nói đến Đại bản doanh của binh đoàn thần võ hôm nay.

Nơi này, lúc bọn người Lão đại rời đi, dưới sự trợ giúp của Hắc Nguyệt Phái, người đầy đủ trí óc, không ai dám tới quấy rầy.

Thế nhưng, một số kẻ trí não chậm phát triển thì vẫn cứ nhắm mắt nhắm mũi, lúi đầu đâm vô.

Đối phó với bọn tiểu nhân này, Bào thúc không nói không rằng, nhờ Kim Mao Sư ra thị uy, hù dọa. (Thả chó ra giữ nhà. Ha ha ha. Tội nghiệp cho Kim Mao sư quá đi mất).

Mấy kẻ gây rối vừa nhìn thấy Đại Kim xuất hiện, hồn vía đã lên mây. Một số thằng không thể khống chế, vãi cả ra quần, lăn đi nhanh chóng. Về sau, dù ganh ghét, hăm mộ cỡ nào, cũng không dám bén mảng xuất hiện ở xung quanh. Bọn chúng rất sợ sư tử hai đầu a.

Tuy không có lão đại và đám người Hồ Phi Tiểu, Trần Đại Uy ở đây, nhưng thỉnh thoảng, Bào đại thúc vẫn nhận các mối giao dịch làm ăn, để cho những thành viên còn lại trong binh đoàn thực hiện. Điều này cũng đảm bảo sinh kế của cả binh đoàn. Bên cạnh đó, còn tạo ra cơ hội để huấn luyện lũ trẻ. Dù sao thì đào tạo thế hệ tương lai thì không chỉ dựa kiến thức được bồi dưỡng mà còn phải có kinh nghiệm thực tế của bản thân.

Tóm lại, thời gian này, những người ở đại bản doanh của Thần Võ Binh Đoàn, họ trải qua một thời gian vô cùng thuận lợi. Thỉnh thoảng, trong những câu chuyện phím hằng ngày, lại nhắc nhở nhau về đại Boss và các huynh đệ đang ở phương xa. Đêm thời gian, không biết bao giờ mọi người trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Chu thẩm buru hần

Ma Lâm Thành

Trong một toà đại viên vô cùng lớn, tường được xây bằng loại đá xanh cứng rắn. Cây to, đại thụ che một góc sân vuông, bao quanh lấy một thao trường to bằng một sân vận động.

Trên sân, rất nhiều người đang tụ tập. Đa phần là thanh, thiếu niên, đứa lớn chừng hai mươi mấy, ba mươi, đứa nhỏ độ mười mấy tuổi hoa, có nam, có nữ. Bọn chúng được xếp thành hàng và phân chia theo khu vực, theo loại vũ khí hiện đang sử dụng. Trước mắt lũ trẻ, các vị lão sư đang thao thao bất tuyệt, nhiệt tình giảng dạy, huấn luyện kỹ thuật chiến đấu, kỹ thuật diệt sát đối thủ trong môi trường tự nhiên.

Các huynh đệ trong Thần Võ Binh Đoàn tình nguyện ở lại, đã làm rất tốt nhiệm vụ được giao. Tất cả bọn họ đều mong muốn góp sức mình vào sự phát triển chung của tổ chức. Dù có tiếc nuối vì không được theo lão đại xông xáo giang hồ. Nhưng họ hiểu được thế mạnh và điểm yếu của mình. Vì thế, trong thời gian ở lại, không những chỉ cố gắng hoàn thành thật tốt các nhiệm vụ mà Bào thúc đã giao. Đồng thời, còn tự nhận trách nhiệm huấn luyện đám trẻ con. Mong muốn khi đoàn người Hiểu My trở về, họ có thể nâng cao đầu đón chờ một câu khen ngợi.

Bào quản gia lúc này đang chỉ huy những người khác quét dọn trên dưới tổng đàn một vòng thật kỹ từ trong ra ngoài. Ngày nào hắn cũng làm việc này. Hi vọng khi lão đại quay về, mọi thứ đều sẵn sàng, không đến nỗi bó tay, bó chân... Hiểu My tuy là một nữ nhân mà mười ngón tay không dính dầu mỡ, tro bụi. Thế nhưng, bản thân cô lại là một người đặt ra yêu cầu rất cao trong sinh hoạt. Ai ai cũng biết danh.

Chu thâm – nương tử của Bào quản gia thì loay hoay hướng dẫn các phụ nhân, chuẩn bị bữa cơm trưa cho già trẻ trong binh đoàn.

Trong thời gian này, Chu thâm đã nhận thêm vài phụ nữ chất phát, hiền lành, hỗ trợ cơm nước, giặt giũ cho các thành viên. Lại bên cạnh Bào thúc một thời gian, Chu thâm đã ra dáng một nữ thủ lĩnh đầy năng lực.

Thật ra, nếu nói thời gian mà Lão đại không có mặt ở đây, có chuyện chuyện gì nổi bật nhất đã xảy ra thì chính là sự xuất hiện của Bình Mẫn Quân cách đây hơn nửa tháng.

Sáng hôm đó, khi mặt trời vừa lên cao, các nam nhân trong binh đoàn đã ra ngoài làm nhiệm vụ. Chu Thâm dẫn theo vài phụ nhân ra chợ, mua ít thực phẩm, rau xanh.

Tuy nhiên, khi đến giữa chợ, Chu thâm lại bất gặp tràng cảnh một đôi nam nữ đang lôi kéo, giằng co. Người nữ đáng vẻ có chút chắt vật, nhưng mà bộ dáng đoan trang, nhan sắc cũng chẳng tầm thường. Vừa nhìn qua cũng biết là cô nương nhà lành chứ không phải những phụ nữ bướm hoa, làm nghề không đoan chính.

Còn tên nam nhân thì gương mặt có chút quen thuộc. Hắn là Trương Đại Bảo, đại nhị tử của Trương chương quỳ, nhà chuyên buôn bán thịt heo.

Không biết vị cô nương kia xui xẻo thế nào mà đụng phải hắn. Rồi bị hắn lôi kéo, hai người cứ vậy giằng co.

Đáng hận nhất là cả một đám đông bu lại xung quanh, chỉ trỏ, bàn tán xôn xao. Thế nhưng, không một ai tiến lên ngăn cản.

Con người a. Đôi khi là động vật máu lạnh. Vô cảm với nỗi đau và bất hạnh của kẻ khác. Tàn nhẫn hơn cả yêu thú trong sơn mạch Ma Lâm. Nhìn thấy một cô nương yếu đuối bị bắt nạt, thế mà họ cứ đứng đưng, xem kịch vui giữa chợ.

Nam tử đó luôn mồm nói cô nương kia là một trong các tỷ muội của Bách Hoa Viện. Hắn đã bỏ tiền ra nhưng mà cô nàng này nhận tiền rồi bỏ chạy, không chịu làm tròn phận sự của mình. Giờ hắn kiên quyết buộc cô phải đi theo hắn. Bất chấp nữ nhân khóc lóc phân bua.

Chu Thâm mới nhìn qua thôi đã biết ngay hắn nói láo, vu oan cho người ta, mưu đồ chiếm đoạt con gái nhà lành chứ nào phải như những lời hắn phun ra vừa này.

Máu nóng nhanh chóng nổi lên. Chu Thâm đi tới trước mặt gã nam tử dê tiện, giáng một bạt tai thật mạnh vào mặt hắn. Làm cho hắn choáng váng, đám đông ồ lớn, cảm giác chẳng thật chút nào.

Chu Thâm kéo vị cô nương đang sợ hãi, ngắc ngờ ra phía sau lưng mình bảo vệ.

Bình Mẫn Quân đang lúc tuyệt vọng, bi phần vì gặp phải đảng đồ tử, lại bởi bản thân là người xa lạ, lời nói chẳng ai tin. Cô đang cân nhắc có nên dùng cái chết để giữ gìn trinh tiết hay không thì đột nhiên được cứu tinh ra tay giúp đỡ. Dù đây chỉ là một phụ nhân nhưng cô lại thấy an ủi vô cùng.

Chu thâm bu hân đứng trước mặt Trương Đại Bảo, hét lớn vào mặt hắn và cả đám người xung quanh.

- Tên đàn ông thói tha này. Ngươi không chạy về nhà báo hiếu mẹ cha. Thân cao mấy thước mà suốt ngày lêu lổng, bắt nạt con gái nhà lành. Ngươi không sợ tổ tông ngươi dưới suối vàng vì tức giận mà đội mồ sống dậy, bóp cổ ngươi à. Đồ dê tiện.

Còn các người nữa. Cả đám dân chúng nhìn thấy tiểu cô nương bị ức hiếp, không cứu giúp mà còn bu lại, chỉ trỏ xem kịch vui. Các người không có lương tâm hay sao? Nếu lỡ một ngày thân nhân của mình cũng rơi vào trường hợp này, lẽ nào các người cũng đứng một bên vỗ tay cổ vũ?

Giọng nói đầy tức giận của Chu thâm vang lên. Trương Đại Bảo một tay bưng lấy cái má đau rất đứng nghe, mặt càng lúc càng đen lại.

- Mụ già kia, chuyện của ta liên quan gì đến mụ. Ta bỏ tiền ra bao vị cô nương này, vậy thì người này thuộc về ta. Tại sao mụ phải chen vào. Mau về nhà dạy con của mụ đó. Đừng nghĩ rằng mụ là phụ nữ mà ta không dám đánh nha.

Trương Đại Bảo vừa nói xong, bỗng nhiên, bên cạnh hắn, một nhóm phụ nhân khác xông ra bao vây, mặt mày người nào người nấy dữ tợn. Tay lăm lăm mấy cái chày chần bột, giá, muối gõ nấu ăn... tưởng như nếu hắn tiếp tục phát ra bất cứ âm thanh nào, tất cả những thứ này sẽ đập lên người hắn không thương tiếc.

Chu thâm phun toẹt một bãi nước bọt xuống đất. Chỉ vào mặt hắn, mắt đỏ ngầu sòng sọc.

- Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi. Ngươi xem người ta là hạng người gì mà bỏ tiền ra bao.

Sau đó, Chu Thâm quay sang dân chúng xung quanh, tiếp tục lớn tiếng: Còn các người nữa. Không biết nhân cách của hắn thế nào hay sao? Lời nói rầm rui vậy cũng tin.

Ta nói cho mọi người hay. Vị cô nương này là cháu gái của phu quân ta. Mới ở xa tìm đến. Ai dám vô cớ gây sự. Mời trực tiếp đến Thần Võ Binh Đoàn.

Lời vừa nói xong, dân chúng liền hồi hận, xấu hổ hướng Chu Thắm và vị cô nương này gửi lời xin lỗi rồi quay đi. Mặt Trương Đại Bảo lập tức biến sắc. Thần Võ Binh Đoàn là nơi thế nào a? Cả Ma Lâm Thành không ai không biết. Hắn hôm nay quá xui xẻo rồi. Nhìn thấy vị cô nương xinh đẹp, thân cô thế cô nên mới nổi lòng tham. Ai ngờ đâu người ta lại có chỗ dựa quá to. Hắn chẳng thể nào trêu chọc nổi.

Trương Đại Bảo suy nghĩ đảo qua, hắn quyết định chuẩn bị. Nên nhìn Chu Thắm và mấy người phụ nữ xung quanh, xuống nước dễ ngọt.

- Vị đại thẩm này. Tất cả chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm. Ha ha ... Là ta mắt chó, nhận nhầm người. Ta xin lỗi thẩm. Xin lỗi tiểu muội muội. Ta có thể đi được chưa a?

Vừa thấy hắn muốn trốn, vòng vây nữ nhân xiết chặt, cảnh giác nhiều hơn. Chu Thắm cười lạnh, liếc mắt khinh thường nhìn hắn.

- Người nói nghe đơn giản nhỉ? Làm ảnh hưởng đến danh dự, nhân phẩm của người ta rồi xin lỗi là xong, nếu hôm nay, người không quỳ xuống xin lỗi đảng hoàng, đừng mong rời khỏi đây. Bằng không, chúng ta sẽ tìm đến nhà của người, kêu phụ mẫu của người ra giải thích.

Trương Đại Bảo xanh mét mặt mày. Dù hắn dè dặt. Nhưng mà bắt hắn quỳ gối xuống chân nữ nhân thì hắn còn mặt mũi nào lăn lộn tại Ma Lâm Thành. Chính vì vậy mà hắn liên tục mở miệng xin tha. Hứa sẽ bồi thường cho tiểu cô nương xứng đáng.

Bình Mẫn Quân từ nơi khác đến nên cũng không muốn làm căng thẳng, gây thù chuốc oán với dân bản địa nơi đây. Vì thế, sau một hồi để cho Trương Đại Bảo chật vật, nếm đủ khó khăn thì cũng lên tiếng nói đỡ cho hắn. Yêu cầu hắn khom người, xin lỗi thật to là được rồi. Không cần phải quỳ như thế.

Chu Thắm thật ra cũng muốn hù dọa Trương Đại Bảo và xem thử phản ứng của vị cô nương này mà thôi. Nếu Mẫn Quân kiên quyết bắt hắn quỳ hoặc ngay từ đầu đã lên tiếng xin tha cho hắn thì Chu Thắm sẽ không nói thêm một lời mà mạnh mẽ bỏ đi.

Nhưng phản ứng của Bình Mẫn Quân quả thật khiến Chu Thắm rất hài lòng. Bà nhìn sang Trương Đại Bảo, rằng dạy một hồi rồi để hắn cui người, xin lỗi công khai.

Trương Đại Bảo ngoan ngoãn làm theo. Sau đó vội vã biến đi. Giống như chỉ cần nhìn Chu Thắm thêm một lần là hắn sẽ lăn ra chết.

Trương Đại Bảo quanh quẩn một vòng rồi mới dám trở về nhà. Thế nhưng, hắn đâu biết, chuyện xảy ra trên phố đã truyền đến tai cha của hắn.

Trương chương quấy tuy là một tên đồ tể, chuyên bán thịt heo nhưng mà hắn cũng là một người khôn khéo, biết tiến, biết lùi.

Vừa nghe hàng xóm nói thẳng nghịch tử không nên thân của lão ra đường, cường đoạt con gái nhà lành, mà đối tượng lại là cháu gái của Bào quản gia của binh đoàn Thần Võ.. Lão có cảm giác trời đất quay cuồng, hận không thể đập chết thằng con bất hiếu cho bỏ tức.

Vì vậy mà khi Trương Đại Bảo vừa bước chân vào nhà, đã bị cha của hắn không nói không rằng, trói gô lại như trói heo. Sau đó mang theo hắn và rất nhiều lễ vật đến đại bản doanh của Thần Võ Binh Đoàn bồi tội.

Tất nhiên đây là những chuyện xảy ra về sau.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Lãnh Nguyệt công tử - Ngoại Truyện

Hồi 1

Tổng đàn của Hắc Nguyệt Phái tại Tây Phương Thành.

Lãnh Nguyệt vừa về tới đại bản doanh của Hắc Nguyệt phái, liền lệnh cho đại trưởng lão triệu tập cuộc họp lãnh đạo mở rộng. Tất cả các thành viên mang chức vụ trong người đều được đến tham gia. Địa điểm là quảng trường lớn với sức chứa hơn hai ngàn người.

Đại trưởng lão vô cùng sợ hãi. Hắn không biết lý do gì mà Lãnh đại chương môn lại bất ngờ mở cuộc họp quy mô lớn như thế. Bởi từ trước tới giờ, ai ai cũng biết, Lãnh Nguyệt công tử vốn là thân long thấy đầu chẳng thấy đuôi.

Nhưng dù cho đại trưởng lão thăm dò, hỏi ý thế nào thì chương môn của lão vẫn cứ bình chân như vại. Thậm chí, trong ánh mắt của ngài còn ần ần chút đắc ý, vui mừng. Đúng là chuyện lạ từ trước tới nay.

Nửa canh giờ sau.

Tại quảng trường lớn. Trên dưới ba trăm người đã tập trung. Họ là những kẻ có chức vụ trong tay, hiện đang có mặt tại tổng đàn và thành trì phụ thuộc. Từ thập đại trưởng lão đến các huynh đệ Thiết Quân Hạo và cả những người thủ lĩnh, phó thủ lĩnh hay chương quầy quản lý các điền sản của Hắc Nguyệt Phái từ nhỏ tới to.

Mọi người gặp nhau, rồi rít hỏi chào. Trên mặt ai cũng hiện lên vẻ căng thẳng, khẩn trương. Thậm chí, có kẻ còn kích động đến nỗi cả người cứ lằng lằng hoặc là mặt đỏ rần... Ai biểu đây là lần đầu tiên họ gặp được vị chương môn vĩ đại.

Bầu không khí đang náo nhiệt, bỗng thanh âm thật lớn của đại trưởng lão vang lên:

- Chương môn giả lâm

Tiếp theo, Lãnh Nguyệt công tử khoác trên mình bộ trường bào màu đen, trên mặt đeo mặt nạ bạch ngọc, từ trên cao đáp xuống, tư thế ung dung, tiêu sái, xuất trần.

- Bái kiến chương môn.

Mấy trăm người đồng loạt cúi chào.

Lãnh Nguyệt ừ khẽ, xem như đáp lại. Sau đó, hắn ngồi xuống bảo tọa bằng tử ngọc của mình. Đại trưởng lão và nhị trưởng lão đứng hai bên, nhìn xuống phía dưới, cao ngạo, bề nhẽ như vị vua đối diện với thần tử trung thành, tận tâm cần cần.

Lãnh đại gia giờ tay lên miệng, khẽ tăng háng rồi chậm chậm mở lời.

- Ta mới du lịch một chuyến đến phía bên kia Huyền Hải. Lần này trở về, có đem theo quà cho tất cả mọi người.

Một quả bom nặng ký vừa tung ra, đám người bên dưới vỡ oà.

- Wow, chương môn chúng ta vừa trở lại từ bờ Bắc của Huyền Hải á.

- Người thì biết gì. Chương môn của chúng ta anh minh thần võ, một người một kiếm đã thu phục toàn bộ bờ Bắc Huyền Hải. Thế mới đúng là thần.

- Xi, nói vậy là người còn không biết rồi. Lần này, chương môn còn mang theo chương môn phu nhân trở lại. Đó là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ ở bờ Bắc đó nha.

....

Lãnh Nguyệt: "..."

Đủ mọi thứ âm thanh nghị luận nho nhỏ vang lên. Tin tức toàn bộ là tam sao thất bản, Lãnh đại gia cảm thấy đau cả đầu. Hắn gắng giọng lên tiếng:

- Bây giờ, đại trưởng lão gọi tên từng người. Ai được gọi thì lần lượt bước lên nhận quà. Không được ồn ào. Nếu không thì quà không được nhận mà người còn không thấy được mặt trời ngày mai.

Đám đông nghe vậy, lập tức im lặng. Chương môn là người nói được làm được. Thủ đoạn thế nào, ai nấy đã quen danh.

Đại Trưởng Lão lần lượt gọi tên. Từng người y lệnh bước lên, đứng dưới khán đài, chờ Lãnh Chương môn cho quà tặng.

Lãnh Nguyệt từ giới chỉ không gian, lấy ra những thứ mà hắn sưu tầm được từ chuyến hành trình Bắc tiến với Hiểu My. Nhất là những thứ dưới Thủy cung, vô cùng xinh đẹp.

Cứ mỗi người tiến lên, hắn lại quăng một món quà chính xác xuống tay họ. Người nhận được hít hà khen ngợi. Võ công của chương môn quả xứng danh bá chủ giang hồ.

Quăng đồ bách phát bách trúng. Thế nhưng ngoài mặt thì thành kính tạ ơn. Vì quà được đặt trong hộp gỗ, hình dạng ra sao, chỉ có thể về nhà từ từ mở ra chiêm ngưỡng.

Cứ thế, quăng chụp, quăng chụp cả nửa ngày, người cuối cùng nhận được cũng cúi đầu tạ ơn rồi vui vẻ rời đi.

Lãnh đại chương môn cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Cuối cùng thì hắn cũng trở thành một vị lãnh đạo gần gũi, quan tâm, thân thiện với mọi người.

.....

Sáng hôm sau:

Toàn thể Hắc Nguyệt Phái trên dưới, trong ngoài, những tiếng nghị luận nho nhỏ vang lên. Tất cả đều là lời nhận xét đánh giá từ món quà hôm qua nhận được.

Đại trưởng lão nhìn nhị trưởng lão, tam trưởng lão, tứ trưởng lão, nhỏ giọng thì thầm: A Nhị, An hôm qua ngươi nhận được cái gì?

Nhị trưởng lão vô cùng đắc ý, khoe khoang: - 5 viên tinh hạch thủy thuộc tính. Toàn bộ đều cấp 9. Không có tạp chất bên trong.

Tam trưởng lão mặt cũng nở hoa, bởi thứ hắn nhận được là một thanh phi kiếm màu xanh nhỏ bằng lòng bàn tay, nhưng mà sắc bén vô hạn, chém sắt như chém bùn.

Tứ Trưởng lão cũng hí hửng khoe rằng. Hắn nhận được một bộ trang sức bằng ngọc trai. Vòng tay, nhẫn, dây chuyền đủ màu xinh đẹp. Khi mang những món này tặng cho nương tử, hắn được đền đáp bằng một đêm điên đảo mê hồn. Dù biết là phu nhân nhà hắn thích đến cỡ nào.

Đại trưởng lão nghe được những lời này, bản mặt già nua cố gắng gượng cười. Sau đó kiểm soát, đuổi khéo mọi người. Bản thân lão thì đi tìm bọn huynh đệ Thiết Quân Hạo.

- Thiết lão đệ, hôm qua, đệ nhận được quà gì?

Thiết Quân Hạo ra vẻ bí ẩn, thu hút sự chú ý của mọi người. Lát sau mới rì rì lên tiếng:

- Một viên đan dược. Ta không biết công dụng thế nào, nhưng nghĩ là chương môn đích thân tặng, nên có lẽ không sao. Cho nên cứ thế ăn vào. Mọi người đoán xem, chuyện gì xảy ra?

- Chuyện gì? Cả đám đồng loạt vuốt đuôi.

- Ha ha ha. Nội lực của ta tăng lên vượt bậc.

- Tưởng gì. Ta thì không nhận được đan dược, nhưng thay vào đó là một góc linh dược mấy ngàn năm. Không ngờ, chương môn lại ưu ái cho ta tới vậy.

.....

Cả đám nam tử, người một câu, ta một câu. Đại trưởng lão càng nghe càng đen mặt. Bởi lẽ, món quà của hắn không giống với mọi người.

Lẽ nào chương môn thật sự bất mãn với mình. Hay mình đã phạm phải sai lầm gì để ngài tặng cho một món quà như vậy?

Đại trưởng lão suy nghĩ đến đau cả đầu. Hắn trở về phòng, đóng kín toàn bộ cửa chính, cửa sổ, moi hộp gỗ đặt ở đầu giường, hai tay run rẩy mở ra.

- Không biết chương môn nghĩ thế nào mà tặng cho ta một cái gương soi, lại được chạm khắc hoa lá viền quanh. Cái này chỉ thích hợp cho các tiểu cô nương, nào phải dành riêng cho lão a.

.....

Suốt mấy hôm sau đó, đại trưởng lão lúc nào cũng ủ rũ mặt mày. Mỗi lần nhìn về phía lãnh đại gia lại ần ần oan ức, thế nhưng không dám mở lời, nên cứ tích tụ trong lòng, thành ra cảm xúc vô cùng kì dị.

Lãnh Nguyệt đầu biết được suy nghĩ trong lòng của lão. Đại gia nhà ta lúc này còn đang cố gắng nhớ lại xem, chiếc gương nhỏ hắn mua được tại Trao đổi đường dưới Thủy cung bỗng dưng biến mất, giờ đang ở nơi đâu? Đây là chiếc gương hắn vô cùng yêu thích. Dùng nó soi mặt thì rõ đến từng lỗ chân lông. Haiz, mấy hôm nay có cảm giác bên má có mọt mụn mọc lên. Thế mà lúc tung cả mấy cái giới chỉ không gian, gương quý gương yêu vẫn biệt vô tung tích a.

.....

Hồi 2:

Thiên Huyền Vũ

Sau khi Hiểu My đánh bại Yêu thần, đưa Huyền Thiên đại lục sát nhập vào, Thiên Huyền Vũ liền trở thành một tinh cầu tròn vẹn thì nữ quyết định đi chu du thiên hạ, tìm hiểu thế thái nhân sinh.

Thập nhị phu thần lèo đèo đi theo. Bởi cho đến thời điểm này, Trần Hiểu My vẫn chưa lựa chọn bất kỳ ai để trở thành phu quân chân chính. Công cuộc đeo đuổi tình yêu của mười hai chàng trai vẫn cứ tiếp tục duy trì.

Lãnh Nguyệt công tử thuộc trường phái hành động. Vì thế, hắn luôn tìm cơ hội để bày tỏ với giai nhân.

Lần thứ nhất: Thất bại!

Lãnh Nguyệt: Sao nàng không đón nhận tình cảm của ta?

Trần Hiểu My: Bởi vì ta không biết nấu ăn, huynh cũng không biết nấu ăn. Không lẽ mình đến với nhau rồi cả đời dựa vào người khác mới có miếng cơm nhét vào miệng.

Lãnh Nguyệt: “...”

Lần thứ hai: Thất bại!

Lãnh Nguyệt: Ta đã học nấu ăn xong rồi, sao nàng vẫn không đón nhận tình cảm của ta?

Trần Hiểu My: Bởi vì huynh đẹp hơn ta. Đi chung với huynh, ta thấy mình giống lá xanh, làm nền cho huynh là bông hoa tuyệt đẹp.

Lãnh Nguyệt: “...”

Lần thứ ba: Thất bại!

Lãnh Nguyệt: Nàng nhìn xem, bây giờ ta râu tóc xồm xoàm, không còn đẹp hơn nàng nữa. Ta tình nguyện vì nàng mà nuôi râu cả đời như vậy. Sao nàng vẫn không đón nhận tình cảm của ta?

Trần Hiểu My: Bởi vì huynh lớn tuổi hơn ta nhiều quá. Đi chung với huynh, ta thấy mình giống tiểu tình nhân, chứ không giống hai người đồng lứa, ngang hàng.

Lãnh Nguyệt: “...”

.....
Đêm đó, Lãnh Nguyệt tìm đến Lạc vô Trần và những phu thê còn lại, cả đám cùng ngồi tâm sự. Hoá ra, vấn đề nằm ở chỗ, Hiểu My chê bọn họ lớn tuổi hơn nàng.

Chuyện này sao giải quyết giờ đây a....

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Bùi Mẫn Quân

Sau khi đánh đuổi Trương Đại Bảo, Chu thẩm kêu mấy phụ nhân đi theo mình tiếp tục mua sắm thực phẩm. Bản thân bà thì dẫn Bùi Mẫn Quân vào một tửu điếm tao nhã gần đó.

Gọi tiểu nhị mang đến một chậu nước cho vị cô nương này rửa mặt. Lúc sau, Chu thẩm mới có thời gian quan sát thật kỹ người thiếu nữ mà bà cứu được hôm nay.

- Quả là một tuyệt sắc mỹ nữ. Hèn gì mà bị ác bá trêu chọc. Lần sau có ra ngoài thì nhớ cài trang thật kỹ. Thân nữ nhi, đi lại một mình thì nên có chút kiến thức phòng thân. Đừng để bản thân trở thành mục tiêu cho kẻ xấu thừa cơ lợi dụng.

Sau một thoáng kinh diễm vì nhan sắc của tiểu cô nương, Chu thẩm mới lên tiếng, thật lòng khuyên nhủ.

- Đa tạ đại thẩm đã ra tay cứu giúp. Ôn này, Mẫn Quân xin ghi khắc thật sâu.

Bùi Mẫn Quân dịu dàng hành lễ, cử chỉ tao nhã, lịch sự. Nhìn qua không thể bắt bẻ vào đâu.

- Thì ra nhũ danh của cô nương là Mẫn Quân. Tên thật đẹp. Không biết cô nương từ nơi nào đến, tương lai có dự định gì không?

Bùi Mẫn Quân nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh bên Chu thẩm, nâng tay ngọc, rót một chung trà đưa đến trước mặt Chu thẩm, mời thẩm ấy dùng trà. Sau mới chậm chậm mở lời:

- Tiểu nữ họ Bùi, gọi Mẫn Quân, đến từ Bạch Nhật Thành. Đại thẩm, khi nãy có nghe thẩm nói tới Thần Võ Binh Đoàn, xin hỏi, thẩm có biết Bảo đại thúc - quân gia của binh đoàn Thần Võ?

Chu thẩm nghe vị cô nương này nhắc tới phu quân của mình, bỗng dưng chột dạ? Không lẽ đây thật sự là con cháu gì của hần mà thẩm ấy chẳng hay?

Tuy rối rắm trong lòng, nhưng ngoài mặt thì Chu thẩm vẫn rất tự nhiên, thông dong lên tiếng.

- Dĩ nhiên là biết. Biết rất rõ là khác. Không biết Bùi cô nương tìm lão công nhà ta có việc gì?

- Lão công? - Mẫn Quân hơi bất ngờ, nhưng lại cảm thấy nhẹ nhõm nhiều hơn. Sau mới nhìn đại thẩm trước mặt, vội vàng giải thích: - Không giấu gì

thắm. Tiểu nữ mang theo thư nhà của Lữ công tử cùng Trần cô nương đến đây. Chỉ là giữa chừng xui rủi, gặp phải đấng đồ tử quấy rối, khiến cho mọi người cười chê. Thật là ái ngại.

- Ra vậy.

Chu Thắm lên lút thở phào. Hoá ra, bà suy nghĩ nhiều. Nhưng nghe nói là thư nhà của Lão đại cùng Nhị gia, bà lại cảm thấy đây là đại sự. Cho nên liền nhanh chóng dẫn Bùi Mẫn Quân về tổng đàn, chuyện gấp à nha.

.....

Nửa canh giờ sau:

Phòng khách nhỏ của Đông Viện tại đại bản doanh của binh đoàn Thần Võ.

Bào Thúc cùng Chu thắm đón tiếp Bùi Mẫn Quân. Lẽ ra, nhiệm vụ đón khách là của Bào quân gia. Nhưng vì khách đến là một cô nương, không thể để một nam nhân như lão tự mình đón tiếp. Cho nên mới để Chu thắm đứng ra.

Bào quân gia đọc thư tay của Hiểu My, sau đó mỉm cười, khách sáo với Bùi Mẫn Quân vài câu, rồi nhờ Chu thắm đưa người ra ngoài, chọn một tiểu viện ở khu vực phía Bắc cho Bùi cô nương ở lại.

.....

Buổi tối, hai vợ chồng già nằm trên giường, nói chuyện với nhau. Chu thắm có chút tò mò, không biết cái vị Bùi cô nương này lai lịch thế nào? Lại có thể để Lão đại đích thân viết thư giới thiệu.

Bào thúc cười hi hi:

- Lão đại không nói. Chỉ cần dặn chúng ta quan tâm, chiếu cố đến Bùi cô nương, nếu có thể giúp đỡ được thì nhiệt tình giúp đỡ. Bà cũng nên thay tôi lưu ý người ta nhiều một chút. Tránh xảy ra sai sót để Lão đại phiền lòng.

- Tôi biết rồi. Nhưng ông cũng phải nói đám nam tử ở Tây Viện đi. Rồi đám tiểu tử loi nhoi ở Nam viện nữa. Bùi cô nương là một mỹ nhân, đừng để bọn họ hù dọa cô nương người ta bỏ chạy.

Chu thắm nhìn lão công của mình, ân cần dặn dò. Sau đó..... à, không có sau đó, vì hai người đã nhanh chóng vận động. Mãn trường phát phối, giường gỗ rung rung.

.....

Cuộc sống tại Thần Võ Binh Đoàn đối với Bùi Mẫn Quân vô cùng đơn giản, bình dị. Sáng sớm thức dậy, cùng Chu thắm xuống bếp, học tập nấu ăn. Chiều thì theo các phụ nhân, thêu thùa, may vá... lúc nào cũng vui vẻ, nói nói cười cười.

Thỉnh thoảng, các nam tử ở đây cũng có xuất hiện trước mắt cô. Thế nhưng, họ được Bào quân gia căn dặn kỹ càng, không dám làm điều thất thổ, thành thành thật thật, khiến Mẫn Quân không thấy trở ngại trong lòng.

Đối với Bùi Mẫn Quân mà nói, cô đã rất chán ngán cảnh cửa rộng tường cao nhưng số phận lại không do bản thân mình định đoạt. Sinh ra làm thân nữ nhi, được phụ mẫu hết mực yêu chiều. Đề rồi một ngày, bị bắt nhận ra, mình chỉ là một công cụ để gia tộc mưu lợi, đôi lấy quyền thế, tài nguyên. Cô cảm thấy bất nhẫn trong lòng.

Nay, hiếu ấy đã đền, nợ ấy đã trả. Cô muốn sống một cuộc đời hoàn toàn mới. Muốn tự làm chủ số phận và vận mệnh của bản thân.

Trong một lúc tình cờ, Chu thắm phát hiện, vị Bùi cô nương này thế mà lại rất có hiểu biết ở lĩnh vực kinh doanh. Nhất là kinh doanh tửu lâu, nhà trọ. Bà liền đem việc này nói lại với lão công của mình.

Bào quân gia nghe nương tử nói vậy. Cũng lưu ý trong lòng, nhất định một ngày nào đó sẽ báo lại với Lão đại. Biết đâu, có thể tìm một hướng khác để phát triển năng lực của Bùi cô nương.

.....

Sự xuất hiện của Bùi Mẫn Quân tại binh đoàn Thần Võ tới hôm nay đã mấy hôm. Ngoài chuyện này ra, thì mọi thứ ở đại bản doanh vẫn cứ lặng lẽ theo dòng. Ai làm nhiệm vụ cứ tiếp tục làm nhiệm vụ. Ai học tập thì học tập. Mỗi người mỗi việc... điều này cũng chính là một điểm cộng chứng tỏ năng lực quản lý của Bào quân gia, là minh chứng cho tinh thần kỷ luật của trên dưới toàn bộ Thần Võ binh đoàn.

Trưa hôm nay, sau khi cơm nước chuẩn bị xong, toàn thể mọi người cùng tập trung trong nhà ăn rất lớn. Bào Quân gia vừa hạ lệnh, các phụ nhân chỉ huy đám nhỏ hỗ trợ mang lên.

Bỗng nhiên, bên ngoài, thanh âm của Đại Kim vang vọng thật to. Từng tràng, từng tràng dài khiến cho mọi người tức thì phản ứng. Nhanh chóng chạy ra

ngoài, triển khai thế trận sẵn sàng đón địch.

Năm phút sau, từ phía chân trời. Một đàn yêu thú phi hành ùn ùn kéo tới. Con nào con nấy toả ra khí thế phi phàm, thua kém không nhiều so với Đại Kim.

Đi đầu là hơn mười con Ưng Sư bốn cánh đầy uy vũ, ngay sau đó là đàn Phong ưng vương mạnh mẽ, quạt gió ầm ầm. Bởi chúng nó bay tuốt trên trời cao, từ mặt đất nhìn lên, đầu dễ nhận ra những người ngồi trên lưng điều khiển. Cho nên đám người Bào Thúc khẩn trương, đám nhỏ được lệnh nhanh chóng trở về phòng. Những ai có thể chiến đấu thì hết sức tập trung, cho dù đối thủ có lợi hại cỡ nào, cũng quyết giữ gìn cho được đại bản doanh của binh đoàn. Ngay cả Kim Mao Sư cũng đã biến hình. Thân to như một quả núi nhỏ.

Lúc đàn phi hành thú bay đến gần thì bắt đầu hạ thấp độ cao. Sân bay chính là thao trường tập luyện của đám trẻ sáng nay. Hiểu My từ trên lưng của Ưng Sư, hét to vọng xuống.

- Binh đoàn Thần Võ, chúng ta đã trở về.

Bào Thúc: (ô-ô)

Trên mặt đất, toàn thể mọi người đều ngơ ngác. Sau đó là bầu không khí oà vỡ. Đám trẻ con đang di chuyển về Nam viện cũng vội trở lại, tập trung bên cạnh thao trường, đồng loạt hò reo. Lão đại và các huynh đệ đều trở lại. Tư thế xuất hiện lại càng hoành tráng, ấn tượng vô cùng.

Đoàn Phi Hành Thú đáp xuống mặt đất. Nhóm người Hiểu My xuất hiện liền lọt vào vòng đón tiếp nồng nhiệt như thể các siêu sao ca nhạc trong đêm Liveshow hay các buổi họp mặt Fan Club của các nhóm nhạc thần tượng nổi tiếng EXO, BTS hay BigBang.

Ha ha. Cảm giác được nhiều người hâm mộ thật là thích a. - Hiểu My đắc ý trong lòng.

Ngày hôm nay, với toàn thể Thần Võ Binh Đoàn còn vui hơn ngày hội. Bởi vì Lão đại, Lạc công tử cùng các huynh đệ Trần Đại Uy sau một chuyến Bắc tiến đã mang theo rất nhiều quà cáp về đây.

A Thuỷ nhìn tràng cảnh này, mới hiểu lý do tại sao đi tới chỗ nào, Hiểu My cũng điên cuồng mua sắm. Có những thứ chẳng hề ích lợi đến việc tu luyện của cá nhân, thậm chí, kể cả trang sức, trâm cài hay hoa lụa... chỉ cần vừa ý, miễn nữ liền thu lấy, chất đầy ắp trong giới chỉ không gian.

Thì ra, Trần Hiểu My chuẩn bị cho đại gia đình này.

Sau khi chào hỏi với mọi người. Bào Thúc theo Hiểu My vào đại sảnh lớn ở Đông viện. Những người khác thì trở lại nhà ăn, dùng cho xong bữa trưa vừa dọn.

Nhìn đồng tình hạch yêu thú, tinh thạch và bảo khí chất thành các núi nhỏ trước mặt. Bào Thúc kích động không nói nổi nên lời.

Đây chính là cơ sở để xây dựng, phát triển toàn bộ binh đoàn Thần Võ. Mặc dù đều là của công, nhưng mà Bào thúc còn thấy vui sướng hơn chính những thứ thuộc về mình.

Hiểu My đưa bốn giới chỉ không gian cho lão. Một cái chứa đầy ắp tinh hạch yêu thú. Một cái chứa đủ loại bảo khí khác nhau. Một cái khác chứa tinh thạch. Cái cuối cùng là những món quà phong phú đa dạng để chia cho từng thành viên trong Tổng đàn của Binh đoàn Thần Võ.

Số tài sản này không phải chỉ mình Hiểu My gom góp, mà còn có công sức rất lớn từ Lữ Tuấn, Thiên Vũ, Trường An, Kim Phượng và cả bọn người Trần Đại Uy.

Trần Tùng nhìn thấy cũng hít hà một hơi. Bởi lẽ Trần Hiểu My cũng đã để lại cho Vô Cực Kiếm Phái và Tứ Thần Sơn, mỗi nơi một phần như thế.

Không ngờ, cháu gái của hắn lại là một siêu cấp phú bà. Nhưng mà nhắc tới Tứ Thần Sơn, Ngao Thiên quân lại thấy tội nghiệp cho Tiểu Phong Tử. Lần này, hắn sống chết cũng muốn chạy theo. Nhưng bị ông ta mạnh mẽ ép buộc ở lại. Thế là Vô Thường Phong khóc lóc ì ỏi. Nói là bị sư phụ bỏ rơi, sư huynh, sư muội, sư đệ đều ghét bỏ, sống uống phí kiếp người...

Trần Tùng và Hiểu My khuyên nhủ một hồi. Đưa ra đủ thứ lý do, thế nhưng, Tiểu Phong Tử nhất nhất lắc đầu. Cuối cùng thì Hiểu My phải để lại một kiện pháp bảo chuyên tấn công cho hắn, hắn mới miễn cưỡng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Phát triển sinh ý

Hơn nửa năm trôi qua, kể từ lúc rời khỏi tổng đàn của Binh đoàn Thần Võ để tiến về Bờ Bắc, giờ trở lại căn phòng của mình ở Đông Viện, Hiểu My cảm thấy thân thiết, hoài niệm vô cùng.

Đây là ngôi nhà thứ hai của cô, là nơi cô tự mình thiết kế, xây dựng. Một vila mang phong cách hiện đại giữa di giới đầy huyền ảo với những chuyện thần kỳ.

Nhào người trên cái giường lót thật nhiều vải nhung êm như nệm. Hiểu My nhìn lên trần nhà, liên miên suy nghĩ về những chuyện quá khứ, tương lai. Hồi sau, ngủ khi nào cũng không biết.

Lúc tỉnh dậy, mặt trời đã ngả về tây. Ánh hoàng hôn nhuộm đỏ cả vùng trời, làm cho Ma lâm son mạch xa xa ánh lên một sắc màu huyền bí mà xinh đẹp.

Hiểu My bước ra khỏi phòng, đi dạo một vòng khắp Đông Viện. Tây Viện, Nam Viện, Bắc Viện. Tất cả mọi người nhìn thấy cô đều hành lễ, cúi chào.

Hiểu My mỉm cười, kêu họ tiếp tục làm việc rồi hướng thẳng tới khu vực phát ra âm thanh ồn ào náo nhiệt. Đó chính là thao trường, nơi đàn phi hành phủ đã đáp xuống sáng nay.

Nhắc tới đàn Ưng sư và Phong ưng vương này thì cũng lạ. Bọn chúng đồng hành với nhau một đường, cho nên rất thân thuộc. Đám Phong Ưng Vương mời bạn mới về thăm hang ổ của chúng ở son mạch Ma Lâm. Kim Phượng nhìn theo, mắt trợn ngược lên, hai con người như muốn lọt cả ra ngoài.

Trên đài cao của thao trường lúc này, Bào quản gia đã cho người chuẩn bị một dãy bàn dài, phủ vải xanh lên trên. Mặt bàn còn có bình hoa, trà nước và vài đĩa điểm tâm, linh quả.

Trần Tùng, A Thủy, Lạc Vô Trần, Thiên Vũ cùng Kim Phượng đang chễm chệ ngồi trên, tư thế ung dung, nhẹ nhàng chờ xem chuyện.

Toàn thể lực lượng chiến đấu hiện tại và tương lai của cả binh đoàn đều xếp hàng cách xa vị trí lãnh đạo khoảng nửa dặm. Ai nấy hết sức háo hức, kích động, hướng mắt về sân khấu là khoảng sân ở giữa bọn họ và đám người Lạc Vô Trần.

Vừa nhìn thấy Hiểu My xuất hiện, cả bọn lập tức đứng nghiêm, đồng loạt cúi chào, hô to “Lão đại”.

Hiểu My mỉm cười với họ rồi đi thẳng tới vị trí chiếc ghế bên cạnh Trần Tùng, gật đầu chào trường bối rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.

- Nhị thúc, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Trần Tùng hơ hớ mở miệng cười.

- Trò này là do cái tên Hồ quân sư của con bày ra. Hấn bảo là muốn kiểm tra thành quả tập luyện của các anh em. Còn bắt chúng ta ngồi đây đánh giá, sau đó trao thưởng cho những ai xuất sắc. Ta thậm chí còn nghi ngờ, có phải hấn cố tình muốn bòn rút tài sản của chúng ta hay không?

Hiểu My nghe vậy thì con cong khoe môi. Đúng là tên “Hồ ly” đó rất có khả năng này a. Nhưng mà như thế cũng rất tốt. Cô rất tán đồng. (ặc...)

Hồ Phi Tiểu đứng giữa sân khấu, đang định nói chuyện thì hắc hơi vài cái. Hấn xoa xoa mũi, tự hỏi không biết kẻ nào nói xấu mình. Ánh mắt lướt qua một vòng trên bàn lãnh đạo. Thấy Lão đại liếc mắt nhìn hấn, Hồ Phi Tiểu trưng ra bộ mặt vô tội, sau đó, nhìn xuống khán giả, lớn tiếng thông báo:

- Buổi kiểm tra hôm nay chính thức bắt đầu. Hai cặp đấu đầu tiên là Hà Thế Ngưu và Liễu Trường Thanh; Ngô Thắng và A Diệp.

.....

Cứ vậy, mỗi lần là hai cặp đấu ra sân. Lực lượng nòng cốt đấu với nhau, bọn trẻ đấu với nhau. Hoàn toàn dựa theo năng lực và trình độ. Đảm bảo công bằng.

Hồ Phi Tiểu vì muốn động viên mọi người, còn mạnh mẽ hô hào. Ai chiến thắng hoặc có nhiều tiến bộ, được ban giám khảo trên đài công nhận, sẽ được nhận một phần quà bất ngờ. Cho nên, mỗi một người đều phải dốc toàn lực mà thi triển tài năng.

Ngao Thiên Quân nhàn nhã thưởng trà quan chiến. Chốc chốc lại nhận xét vài câu. Tuy có vẻ hời hợt nhưng đều đúng trọng tâm, đó là những khiếm khuyết trong chiêu thức của những người đang tỷ võ.

Lạc Vô Trần và những người khác thì nhí nhố nhiều hơn. Khi hai đối thủ vừa bước ra, họ bắt đầu đánh cuộc. Đấu sĩ nào chiến thắng sẽ được vị lãnh đạo chọn trúng thưởng một phần quà. Đa phần đều là tài nguyên tu luyện.

Trần Tùng nhìn tràng diện này, ngửa mặt cười to:

- Hiểu My, theo đà này, không đến trăm năm. Thần Võ binh đoàn của con có thể trở thành Thần Võ tông môn được rồi đó.

- Thúc nói quá lời.

Hiểu My lắc đầu ảo não. Nếu không lợi thuận lợi đưa mảnh thiên địa này sát nhập vào Thiên Huyền Vũ thì tới thời điểm 50 năm nữa, tất cả mọi người đều tan thành tro bụi giữa vũ trụ bao la. Còn nếu có thể thành công, bọn họ không đủ năng lực, biết có tồn tại được hay không trong đại chiến giữa cô và Yêu Thần.

Chính vì vậy, càng phải tăng cường bồi dưỡng, huấn luyện bọn họ. Thực lực càng cao thì cơ hội sống sót càng cao.

Hiếu My thở dài, tập trung ánh mắt về phía lối đi đã chiến trên sân.

Vào lúc này, bóng tối đã phủ xuống khắp đại lục Huyền Thiên và bao trùm lên toàn bộ Ma Lâm Thành. Thế nhưng, tại sân huấn luyện của Thần Võ Binh Đoàn, ánh sáng ngập tràn. Bào Thúc cho thấp lên vô số ngọn đèn từ trên cao chiếu xuống, soi rõ từng gương mặt người đang hưng phấn, náo nhiệt hò reo.

Sáng hôm sau:

Sau khi dùng xong bữa sáng, Thiên Vũ cùng Kim Phụng, Trần Trường An bay vào Ma Lâm Sơn Mạch, thám thính tình hình. Lạc Vô Trần dẫn theo thái tử Phi Long đi dạo một vòng Ma Lâm Thành. Ngạo Thiên Quân Trần Tùng chạy đến võ đường ở Tây Viện. Huấn luyện đám huynh đệ của binh đoàn Thần Võ. Hiếu My đặc biệt cho gọi Bào quân gia cùng Trần Đại Uy, Hồ Phi Tiểu đến thư phòng trong Đông Viện hội họp.

Bào thúc mang tất cả những chuyện xảy ra trong thời gian này, báo cáo lại một lượt rành rẽ trước sau. Sau đó cũng công khai tài sản hiện tại của binh đoàn. Những con số được đưa ra đúng là làm cho Trần Đại Uy và Hồ quân sư kinh hãi, cảm thán không thôi.

Không ngờ, mới mấy năm ngắn ngủi, Thần Võ Binh đoàn từ một bang nhỏ không ai biết đến, người nào cũng xơ xác, da bọc xương, sống không đủ no, lo không đủ tới... bây giờ đã là một trong những binh đoàn hùng mạnh. Tài lực dồi dào, còn thừa tiềm lực để có thể phát triển đi lên.

Thuận phục Trần Hiếu My chính là quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời bọn họ, cũng là bước ngoặt thay đổi quỹ tích vận mệnh của mỗi người.

Bào thúc sau khi báo cáo một hồi, bắt đầu nhắc tới chuyện thu xếp cho Bùi Mẫn Quân. Hiếu My hôm qua về, có gặp vị cô nương này, nhưng không có thời gian để gặp mặt riêng trò chuyện. (Chỉ ấy bạn ngủ đó).

- Lão đại. Bùi cô nương rất có am hiểu ở lĩnh vực kinh doanh, nhất là kinh doanh từ lâu, nhà trọ. Chỉ là không biết ý Bùi cô nương thế nào? Nếu có thể gia nhập với Thần Võ Binh Đoàn của chúng ta thì hay quá rồi. Hiện giờ, thứ mà chúng ta thiếu nhiều nhất chính là sinh ý kiếm lời. Ngài xem...

Nhìn thấy ánh mắt trông đợi của Bào thúc, Hiếu My thấy khá buồn cười. Chuyện phát triển sinh ý của binh đoàn, vốn là trách nhiệm của cô. Nhưng đúng là thời gian qua quá nhiều việc xảy ra, khiến cô chưa kịp chuẩn bị.

- Đúng là sắp tới, chúng ta phải phát triển sinh ý của binh đoàn. Nhưng mà muốn kinh doanh cái gì? Phát triển như thế nào? Chúng ta còn phải bàn tính kỹ càng. Trước mắt, mỗi người hãy tự viết ra ý tưởng của mình thành một bản kế hoạch. Chúng ta sẽ cùng thảo luận, thống nhất ý kiến với nhau.

Ba nam nhân đồng thời gật đầu, vâng dạ thoái lui. Bào thúc đến Bắc Viện, mời Bùi cô nương đến cùng Trần Hiếu My gặp gỡ.

Hai khắc sau.

Trong hoa viên nhỏ ở Đông viên, hai thân ảnh nữ nhân vô cùng xinh đẹp xuất hiện cùng nhau.

Một người váy áo màu xanh, búi tóc kiểu Triều vân kế, điểm tô bằng một cây ngọc trâm màu lam pha sắc trắng, có tua đá rủ xuống, nhẹ nhàng lay động theo mỗi bước chân. Đôi mắt to tròn như hai ngôi sao lấp lánh. Ngũ quan tinh tế, anh khí bừng bừng. Bên hông đeo một miếng ngọc bội phi thủy hình trăng khuyết óng ánh, trong suốt, ôn hoà.

Người còn lại váy áo màu trắng, búi tóc kiểu Lăng vân kế, phần tóc trên đỉnh đầu điểm tô bằng nhánh hoa lụa màu hồng phớt duyên dáng và đôi ngọc trâm màu trắng hình cánh bướm, tuy ý nhưng lại thanh cao, tao nhã đến khó tin. Đôi mắt phượng hẹp dài, rèm mi cong vút. Từng đường nét hoàn mỹ đủ làm say đắm bao ánh mắt ngó qua.

Hiếu My và Bùi Mẫn Quân chậm chậm thả bước, vừa đi vừa thân mật chuyện trò.

- Ta không ngờ vừa về tới đã gặp Bùi cô nương tại đây. Đúng là kinh hi ngoài ý muốn. Thời gian qua, cô nương sống tốt chứ?

- Ta sống rất tốt, đa tạ Trần tỷ tỷ và Lữ gia chủ đã ưu ái. Ta rất thích cuộc sống hiện tại của mình. Đúng là không có gì hạnh phúc bằng việc tự nắm giữ vận mệnh của mình trong tay. À, mà Trần tỷ tỷ gọi ta là Mẫn Quân hay A Mẫn là được rồi.

Bùi Mẫn Quân thật lòng cảm tạ, thái độ chân thành làm Hiếu My cảm thấy thoải mái nhiều hơn.

- Ủh. Nếu muội đã nói vậy, ta gọi muội là A Mẫn. Cái tên này vừa gọi lên đã thấy thân thiện nhiều hơn.

Hiếu My cười rất tự nhiên. Nhìn thấy Bùi Mẫn Quân cũng thả lỏng hơn, nên bắt đầu thăm dò ý kiến của đối phương về dự định tương lai sắp tới.

- A Mẫn, muội thấy nơi này của ta thế nào?

- Rất tốt. Thần Võ Binh Đoàn đúng là một nơi lý tưởng để mọi người phấn đấu. Mọi người đều đối xử với nhau xuất phát từ chân tâm. Đoàn kết, yêu thương, giúp đỡ lẫn nhau. Không giống bên ngoài, hẳn học bon chen, vì lợi ích mà sẵn sàng đạp kẻ khác xuống chân, giẫm lên lưng đối phương tiến tới.

Bùi Mẫn Quân không do dự, nói lên nhận xét của mình. Hiểu My cũng khá bất ngờ vì những lời này. Nhưng mà đây cũng là tín hiệu tốt để những lời nói tiếp theo của cô thuận thế thuận thời, càng dễ dàng thuyết phục.

- A Mẫn. Binh đoàn Thần Võ hiện tại tuy lớn mạnh, nhưng so với những binh đoàn nổi tiếng khác thì còn kém một khoảng rất xa. Đó là chúng ta chưa có sinh ý ổn định, mang lại lợi nhuận thường niên. Ta biết muội rất am hiểu về lĩnh vực kinh doanh. Nếu muội không chê nơi này của ta toàn những nam nhân thô kệch, ta muốn mời muội ở lại, cùng ta phát triển binh đoàn. Chúng ta có phước cùng hưởng, mong muội cân nhắc tới đề nghị này.

Bùi Mẫn Quân nghe vậy, mắt mở to kinh ngạc. Cảm xúc có chút chệnh vênh. Cô không ngờ bản thân lại được Hiểu My coi trọng, đề cao đến vậy.

- Trần tỷ tỷ. Ta không tự tin vào bản thân mình. Sợ phụ kỳ vọng mà tỷ và mọi người đã đặt ở ta.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Kim Mao Sư biến hình

Nhìn thấy Binh Mẫn Quân do dự, Hiểu My dĩ nhiên hiểu cô nàng đang lo lắng điều gì.

- A Mẫn, muội an tâm. Ta muốn mời muội cùng ta, chứ không phải giao cả trách nhiệm nặng nề của ta lên vai muội. Muội thấy đó, nơi này có thể còn thiếu thốn nhiều thứ, nhưng có một thứ luôn đầy ắp. Đó là sự đoàn kết, là tình người. Mọi người sẽ hỗ trợ muội. Muội chỉ cần đưa ra ý tưởng và hướng mọi thứ theo quỹ đạo của nó là được.

Lời của Hiểu My như một cơn gió thổi vào lòng của Mẫn Quân. Nhẹ nhàng xoa dịu những bất an vừa mới dâng lên trong im lặng.

Đúng vậy, phụ nữ muốn làm chủ vận mệnh của mình thì trước hết cần khẳng định giá trị của bản thân. Phải chứng tỏ được năng lực, bản lĩnh của mình để người khác không thể nào xem nhẹ.

Bùi Mẫn Quân cô đã từ bỏ tất cả, muốn bắt đầu một cuộc sống mới. Cô muốn hướng đến tự do, làm điều mình thích, đi con đường mình muốn đi... Nay Trần Hiểu My và binh đoàn Thần Võ đã chấp cho cô một đôi cánh, cô còn ngại gì mà không bay lượn giữa trời.

Ngoài ra, từ trong tiềm thức, Bùi Mẫn Quân còn có suy nghĩ rằng, chỉ cần hết lòng phò tá Hiểu My, cô có thể mở ra cho mình một tương lai hoàn toàn tốt đẹp. Tương tự như mỗi một thành viên trong binh đoàn nơi đây.

Nghĩ thoáng rồi, Bùi Mẫn Quân mạnh mẽ gạt đầu. Giọng nói nhẹ nhàng nhưng ngập tràn tự tin, kiên định: Trần tỷ tỷ. Muội đồng ý.

.....

Sau khi trao đổi với Bùi Mẫn Quân, Hiểu My tìm đến Kim Mao Sư. Đồng bọn này từ lúc được chiêu mộ đến nay, vẫn luôn tận tâm với nhiệm vụ của mình, vì vậy mà tu vi có phần chậm lại. (À. Bất người ta làm chó giữ nhà, thời gian đâu mà tu luyện).

Lúc Hiểu My tìm thấy nó thì Đại Kim đang cùng một con Ưng sư đấu pháp. Con ưng sư này chính là thú cưỡi của Hiểu My trên đường trở lại bờ nam. Không hiểu sao nó không đi cùng đám Phong Ưng Vương mà chọn ở lại hồ nháo cùng Đại Kim.

Xét về chiến lực, hai con yêu thú có vẻ sằng sằng nhau. Ưng Sư thể mạnh là tốc độ, kỹ năng phi hành. Trong khi đó, Kim Mao sư có Hoả thuộc tính cùng hai đầu đồng thời tác chiến, kỹ năng phối hợp nhuần nhuyễn như thể hai cá thể riêng biệt cùng nhau.

Hiểu My đứng quan chiến từ xa. Nhìn rõ ràng chiêu thức của từng con. Một phong, một hoả, đấu đến mây gió mịt mù.

Từ hai cái đầu của Đại Kim, hoả cầu ồ ạt phun ra, hướng về phía của đối phương. Ưng sư đập mạnh bốn cánh, bay lên thật cao tránh đi công kích của đối thủ. Sau đó, phong nhận từ bốn cánh của nó tạo ra lại lao xuống thật nhanh, về phía của Kim Mao sư.

Kim Mao Sư nhảy chồm về sau hơn chục thước. Tiếp theo, hai cái miệng cùng vận dụng chiêu thức Sư tử hồng. Âm thanh đinh tai nhức óc, công kích thẳng vào hệ thần kinh của Ưng Sư. Ngay cả Hiểu My cách trung tâm trận chiến một khoảng xa, cũng phải vận nội lực phòng thủ. Ấy thế, màng nhĩ vẫn cứ rung lên. Quả nhiên lợi hại.

- Bọn chúng thật không tệ.

Đúng lúc này, một thanh âm trầm thấp, quen thuộc vang lên bên tai của Hiểu My. Một nữ ngoại đầu nhìn sang, gặp ngay gương mặt phóng đại của mỹ nam lãnh khốc.

- Thiên Vũ, người nhanh vậy đã trở lại sao? Tình hình thế nào?
- Tạm ổn. Mặc dù chưa chính xác nhưng cũng đã xác định được vị trí công vào địa ngục Thâm Uyên.

Thiên Vũ lơ đãng trả lời. Bộ dạng lạnh lùng cự người từ ngàn dặm. Nếu không phải Hiểu My quá hiểu rõ tính cách của hắn, e là đã chạm tự ái, quay mặt bỏ đi.

- Thiên Vũ, người cảm thấy Kim Mao Sư thế nào?
- Còn hạn chế về tốc độ, chiêu thức tuy mạnh mẽ nhưng động tác dư thừa còn nhiều. Nếu có thể tìm được pháp môn tu luyện thích hợp. Tương lai sẽ là một trợ lực lớn cho sự nghiệp của chúng ta.

Biết Hiểu My có ý bồi dưỡng Kim Mao Sư, Thiên Vũ không tiếc lời, nói lên đánh giá của mình.

- Ta đã hứa sẽ xem nó như đồng bọn của mình mà đối đãi. Thời gian này, tuy ta không có mặt ở đây nhưng nó vẫn cần cần tận tâm, thực hiện đúng lời giao hẹn của chúng ta.
- Cho nên, muội muốn giúp nó?

Thiên Vũ nhìn Hiểu My khẳng định.

- Phải. Trên đời này, người tài giỏi không thiếu, nhưng muốn tìm một người trung hậu, biết giữ chữ tín mới là chuyện hiếm hoi.

Hiểu My nhìn Đại Kim và Ưng sư đang chiến đấu ở phía xa, lời nói nhẹ nhàng nhưng đầy triết lý.

Người đối xử với cô tốt một chút, cô sẽ không ngần ngại báo đáp người đó gấp hai. Huống chi, đối với một Kim Mao Sư trung thành với mình, Hiểu My nào tiếc khả năng giúp nó tăng cường thực lực.

Lúc này, trận chiến giữa Kim Mao Sư và Ưng Sư đã kết thúc. Ưng sư thất bại, bản thân có chút chật vật. Cả người nằm mọp trên mặt đất, tứ chi giang rộng ra, bốn cánh rũ xuống như tấm áo choàng, phủ lên tấm lưng thon dài, che đậy những mảng lông bị đốt loang lổ vô cùng mất hình tượng.

Kim Mao Sư tuy thắng lợi, nhưng mà đáng về không mấy vui vẻ. Nó biết, chiến thắng này chẳng qua do tu vi của nó cao hơn đối phương. Nhưng nếu gặp một Ưng sư ngang ngửa với nó về trình độ, tu vi. Có thể nó sẽ dễ dàng thất bại.

Kim Mao sư đang ảo não kiểm điểm về những sai sót trong trận chiến giao hữu vừa rồi. Bỗng nhiên nó ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước. Hai thân ảnh đang chậm chậm tiến tới. Một trong số đó là chủ nhân của nó, Trần Hiểu My. Người còn lại là nam tử tóc trắng cùng về hôm qua. Nhìn qua cũng đủ biết đây không phải nhân loại. Uy thế kia chắc chắn là thần thú như Kim Phụng, chỉ là người ta che dấu, nên nó không rõ chân thân.

- Chủ nhân.

Kim Mao Sư ngoan ngoãn đứng trước Hiểu My, cúi đầu thật thấp, dùng ngôn ngữ nhân loại để chào. Ưng Sư thấy thế cũng bò dậy, lắc lắc thân người đến đứng trước hai người, cái mỏ chim khép mở, Hiểu My không hiểu về điều gì, nhưng đã cùng đồng hành một thời gian nên cũng biết là nó đang chào hỏi bọn cô.

- Đại Kim. Người khá lắm. Thời gian này cũng nhờ có người bảo vệ Thần Võ Binh Đoàn giúp ta. Đa tạ.

Hai cái đầu to chàng của Đại Kim lúc lắc. Miệng ngoác tới mang tai. Chủ nhân đang khen nó, còn cảm tạ nó nữa đó nha. Thì ra, chủ nhân vẫn nhớ tới nó. Quả không đáng tiếc thời gian này nó chăm chỉ giữ nhà cho lão đại. Ha ha ha.

Hiểu My trao đổi với hai con yêu thú vài câu. Sau đó cho mỗi con một viên đan dược để khôi phục. Dẫu có tâm muốn trợ giúp Kim Mao sư nhưng không phải lúc này. Ít nhất, phải chuẩn bị kỹ càng.

.....

Năm hôm sau.

Trong một khu vực trống trải tại khu vực ngoại vi Ma Lâm Sơn mạch, đoàn người của Hiểu My chọn một vị trí an toàn, cách xa khu vực trung tâm đã hoạch định, chờ mong giây phút trọng đại, chứng kiến Đại Kim độ kiếp thành người.

Kim Mao Sư khi biết Hiểu My có ý định trợ giúp cho nó, sung sướng đến mất ngủ quên ăn. Trạng thái cả ngày ngắc ngắc ngơ ngơ như người thiếu não.

Điều này rất không tốt cho quá trình độ kiếp. Bởi lẽ trong thời khắc nguy hiểm ấy, yêu thú không chỉ chống lại lôi điện dồn dập từ trời cao giáng xuống, mà còn phải đối diện với tâm ma của bản thân. Do đó, tâm không tĩnh là điều vô cùng nguy hiểm. Dễ đưa sinh mạng vào đường tuyệt sát.

Thiên Vũ không nhìn nổi con sư tử ngọc này tự tìm đường chết, nên đến cảnh tỉnh nó vài câu. Đại Kim nghe thấy, sợ hãi, toàn thân dựng đứng lông tơ. Sau đó lập tức điều chỉnh trạng thái toàn thân. Tu tình thần kinh, lắng đọng cảm xúc mà chuẩn bị cho bước ngoặt cực kỳ trọng đại.

Thời gian năm ngày nhanh chóng trôi qua. Cuối cùng thì hôm nay, Đại Kim cũng ưỡn ngực, ngẩng cao hai đầu tiến tới vị trí được đánh dấu đỏ mà Thiên Vũ đã chuẩn bị cho nó.

Mấy ngày qua, Đại Kim đã phục dụng vô số tinh hạch yêu thú hoá thuộc tính cùng đan dược mà chủ nhân đưa cho. Cảnh giới của nó nhanh chóng tăng lên. Sau đó thì liên tục chiến đấu với đàn ung sư để củng cố tu vi. Nay, ranh giới đột phá chỉ là một đường mong manh như sợi chỉ.

Đại Kim ngửa đầu lên trời cao, hít một hơi thật dài. Sau đó, dùng hai chân trước đưa hai quả màu hồng nhạt lên miệng. Đây là Địa linh quả - thần quả mà Thiên Vũ tìm được trong thời gian lịch lãm một mình. So với Thiên chi quả, công dụng có kém hơn. Nhưng với yêu thú như Kim Mao Sư, lại vô cùng thích hợp.

Thần quả vừa vào miệng, lập tức tan thành dòng nước ấm áp chảy dọc theo khoang miệng, rồi lan đến từng tế bào của cơ thể Kim Mao sư. Sau đó, một luồng khí nóng bốc lên, toàn thân của nó vang lên thanh âm như tiếng kim loại nứt gãy. Kinh mạch trời lên, co rút. Đau đớn như ngàn vạn lưỡi đao đồng thời chém đến tận xương. Kim Mao sư thống khổ rên lên.

Hiếu My và đoàn người đứng ngoài xa, nhìn bộ dạng nó như thế, bất giác, ai ai cũng nhúu chặt mày.

- Hiếu My. Con sư tử ngốc này của con có thể độ kiếp được chứ. Ta thật sự hoài nghi à nha?

Ngạo Thiên Quân tuy trao đổi với Hiếu My nhưng mắt vẫn nhìn vào thân ảnh đang biến hoá không ngừng của Đại Kim phía trước. Tuy sống đến từng tuổi này, cảnh tượng độ kiếp của yêu thú không còn xa lạ với ông. Nhưng, con ngốc sư này liên quan đến chất nữ duy nhất mà ông hết mực thương yêu, cho nên, lòng cũng lo lắng, quan tâm. Hi vọng nó thành công vượt qua thiên kiếp.

Trường An im lặng, vẻ mặt trầm trọng bộc lộ ra sự bất an dâng lên cao ngút trong nội tâm. Hẳn chỉ là một á nhân. Tuy không cần độ kiếp, vừa sinh ra đã có nhân dạng tuyệt sắc khiến bao kẻ đổ kị, ước ao. Thế nhưng, ai biết được, bản thân hắn cũng muốn tu luyện và trải qua thiên kiếp như Kim Mao Sư. Hẳn muốn một đường tiến lên, cùng chiến đấu, kề bên tỷ tỷ. Chứ không phải như hiện tại. Tuy cố gắng thật nhiều, nhưng đôi lúc, hắn thấy bản thân như một gánh nặng trên vai của Hiếu My.

Bởi thế mới nói, việc làm tốt nhất của đa số nhân loại là “Luôn tự tìm khổ” cho chính mình. Nếu như mỗi một người đều biết hài lòng và chấp nhận với hiện tại, cuộc đời này sẽ ít nước mắt và nụ cười rạng rỡ nhiều thêm.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Tử Kiếp Diệt Hồn Lôi

Kim Mao Sư chịu sự hành hạ về thể xác hơn một canh giờ. Sau đó, đau đớn cũng kéo lui. Toàn thân nó ướt nhẹp như được vớt lên từ trong nước. Hai cái đầu ừ ừ, ánh mắt cũng có chút mê mang.

Hình ảnh này khiến cho đám Ung Sư và Phong Ưng Vương đứng ở tít ngoài xa có chút há hê. Ai biểu mấy hôm trước con sư tử ngốc này cứ luôn miệng hưng trí khoe khoang, còn mang bọn chúng ra hành hạ một phen lên bờ xuống ruộng, dưới danh nghĩa là trợ giúp nó củng cố tu vi vừa thăng tiến cấp kị.

Sau một lúc nằm im nghỉ ngơi, Đại Kim nhồm dậy, hướng về phía Hiếu My, giọng nói khàn khàn đầy sùng nịnh.

- Chủ nhân.

Hiếu My thấy thế, nhìn sang Trường An ra hiệu. Hắn lập tức tiến lên, vốc ra một đám đan dược, đặt trước mặt Đại Kim. Đây là thành quả lao động của hắn trong mấy ngày gần đây. Xem như một chút đóng góp để Kim Mao Sư có thể an toàn vượt qua kiếp.

Vừa phục dụng xong đan dược, khoảng một khắc sau, Kim Mao Sư đã khôi phục hoàn toàn phong độ đỉnh cao ban đầu. Thậm chí, nhìn bằng mắt thường, những người xem nào nhiệt bên ngoài cũng nhận ra khí thế của nó tăng lên đáng kể.

Tiếp theo, bầu trời đang quang đãng bỗng trở nên u ám. Mây đen ảm đạm kéo tới. Báo hiệu lôi kiếp sắp sửa bắt đầu.

Kim Mao sư ngẩng cao người, ngửa đầu rống to vài tiếng. Nó đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu với lôi kiếp hôm nay. Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành phật. Hoặc là vượt qua thiên kiếp, có thể hoá nhân dạng, xông xáo giang hồ. Hoặc thể xác hoá tro tàn, thần hồn hời phi yên diệt.

Đoàn người của Hiếu My bên ngoài cũng rất mực khấn trương. Trong lúc mọi người còn đang lo lắng thay cho Đại Kim thì tia lôi điện đầu tiên đã giáng xuống.

Đại Kim nhanh nhẹn né sang một bên. Tia lôi điện đánh ngay xuống tảng đá mà nó đứng khi trước, làm cho bề đá cứng rắn cũng nứt ra một đường.

Đợt lôi kiếp thứ hai là hai tia lôi điện. Kích thước to lớn gấp đôi tia lôi điện vừa rồi.

Lôi điện phủ xuống hai bên trái phải, Kim Mao Sư đành lùi lại mấy bước, tuy không oanh trực tiếp lên người nó nhưng cũng làm cháy xém bộ lông. Mùi khét lẹt thoáng thoảng không khí. Bốn bề vang tiếng huýt gió sợ hãi của đám người Trường An.

Tiếp theo là đợt lôi điện thứ ba. Lần này là bốn tia sét cùng đánh xuống. Trên dưới trái phải đều bất lối. Đại Kim đành tung ra món pháp bảo đầu tiên mà nó sưu tập được mấy ngàn năm nay. Đó là một cái dù màu bạc, lấp lánh ngân quang – Ngân Xuyên Tán.

Ngân Xuyên Tán vừa ra, cản được một lượt lôi điện công kích lần thứ ba. Tiếp đến là lần thứ tư. Tám tia lôi điện to bằng cánh tay Hiểu My dùng dùng giáng xuống, đánh cho Ngân Xuyên Tán tan thành tro bụi.

Đại Kim dùng đến pháp bảo thứ hai là Lôi quang thuần. Đây là quà tặng của Hiểu My sau khi từ bờ Bắc trở về.

Đợt lôi điện tiếp theo gồm mười sáu tia sét. Lần này, Hiểu My á khẩu luôn rồi. Không phải điều khiển lôi kiếp là trí tuệ nhân tạo đó chứ. Số lượng các tia lôi điện đi theo hệ nhị phân. 1, 2, 4, 8, 16 tia lôi điện. Vậy đợt thứ sáu là 32 tia. Đại Kim chịu nổi sao?

(Hệ nhị phân (hay hệ đếm cơ sở hai) là một hệ đếm dùng hai ký tự để biểu đạt một giá trị số, bằng tổng số các lũy thừa của 2. Hai ký tự đó thường là 0 và 1; chúng thường được dùng để biểu đạt hai giá trị hiệu điện thế tương ứng (có hiệu điện thế, hoặc hiệu điện thế cao là 1 và không có, hoặc thấp là 0). Do có ưu điểm tính toán đơn giản, dễ dàng thực hiện về mặt vật lý, chẳng hạn như trên các mạch điện tử, hệ nhị phân trở thành một phần kiến tạo căn bản trong các máy tính đương thời – nguồn vi.wikipedia.org)

Trong lúc Hiểu My không ngừng cảm khái, sợ hãi trong lòng thì Đại Kim bên kia toàn thân bao phủ bởi những đường lượn sóng nhấp nhô mang đầy năng lượng. Lôi Quang Thuần tan thành tro bụi. Phần lôi điện chưa kịp tiêu tán trực tiếp oanh kích lên cơ thể của Kim Mao Sư, khiến cho bộ lông của nó cháy trụi, da thịt lộ ra cũng có chỗ nứt toét, máu me đen thui.

Bầu trời vẫn vẫn vũ mây giông. Điện tích trong tinh không tụ lại, dần dần hình thành một mê vông. Ba mươi hai tia lôi điện đan xen, tạo ra một tấm lưới khổng lồ từ trời cao chụp xuống.

Đại Kim dốc hết sức nhuộm dây. Nó phải thành công. Nó nhất định thành công vượt qua thiên kiếp để lấy hình hài một con người xuất hiện. Nó vẫn luôn tin tưởng, chỉ cần một lòng kiên trì, không từ bỏ thì thắng lợi sớm muộn cũng thuộc về mình.

Đây là món pháp bảo thứ ba, cũng là pháp bảo cuối cùng mà Đại Kim Sở hữu. Tụ Lôi Châu – nguyên bản thuộc về Thiên Vũ. Nhưng nhờ có liên hệ với Lão đại mà nó mượn được đến tay.

Khi tấm lưới lôi điện vừa từ mấy tầng mây chụp xuống, Tụ lôi châu ngay lập tức được tung lên. Ba mươi hai tia lôi điện thời khắc này hoá thành vòi rồng ào ào bị hút vào quả cầu xoay vòng vòng, nhanh đến không nhìn rõ.

Thế nhưng, phần tàn dư của lôi kiếp vẫn cứ quét thẳng đến Kim Mao Sư. Nó gồng mình đón lấy. Tiếng xương cốt vụn vỡ đến kinh người.

Đây là quá trình yêu thú phải trải qua để có thể thoát thai hoá cốt. Cho nên dù nóng ruột, sốt sắng đến độ nào thì đám thần thú như Ngân Nguyệt Xà, Kim Phượng hay Thiên Vũ cũng chỉ có thể đứng ngoài xa cảm khái mà thôi. Khi chưa đến đợt lôi kiếp cuối cùng, nếu cứ mạo hiểm xông vô, chỉ làm cho Kim Mao Sư thêm nguy hiểm.

Kết thúc đợt lôi kiếp thứ sáu, Đại Kim thoi thóp nằm mọp trên mặt đất. Dưới thân thể của nó, tảng đá bằng phẳng, to lớn lúc đầu đã nát thành đá vụn. Bản thân Đại Kim đang lúc hấp hối, ngửa đầu lên, vô lực nhìn tinh không vẫn u ám một màu đen.

Nửa khắc trôi qua, bầu trời vẫn không có dị tượng gì xuất hiện. Đám thần thú đều có thể trăm phần trăm khẳng định. Đây chắc chắn là đợt lôi kiếp cuối cùng.

Đúng như dự đoán của bọn họ. Toàn bộ điện tích trong không khí lúc này đều tập trung về một chỗ. Không như liên tưởng của Hiểu My. Đợt này lôi kiếp số lượng không phải sáu mươi bốn tia mà tập trung vào duy nhất một tia. Chỉ có đều, các tia lôi điện trước đây đều có màu bạc. Nhưng ở lần cuối cùng này lại là màu tím.

- Từ kiếp diệt hồn lôi.

Kim Phượng cùng tiểu Bạch sợ hãi thốt lên. Chỉ có những yêu thú tiềm lực vô hạn, bị trời cao ganh ghét mới gặp phải lôi kiếp này.

Không ngờ, con cóc sư này lại gặp phải nó. Không biết đây được coi là may mắn hay bất hạnh của Kim Mao Sư. Nhưng mà, ai ai cũng nhận ra một điều. Với tình trạng của Đại Kim lúc này, vô phương chống đỡ.

Ngay cả bản thân của Đại Kim cũng đang có suy nghĩ, đợt này trăm phần trăm chết chắc rồi. Tụ lôi châu với lôi kiếp bình thường, dù hút vào chín mươi phần trăm thì cũng còn thừa mười phần trăm giáng lên người của nó. Đối với Từ Kiếp Diệt Hồn lôi này, nó không thấy khả quan.

Ôi, lẽ nào con đường tu luyện của nó tới đây là kết thúc hay sao? Không thể, nó không thể cứ vậy mà thất bại. Nó đã cố gắng đến giờ phút này, thêm chút nữa, thêm chút nữa là thiên kiếp vượt qua. Nó không cam lòng từ bỏ.

Đại Kim lần nữa lê lét tấm thân điêu tàn, thảm hại. Dốc toàn lực nhuộm dây thật cao. Sự quyết tâm và kiên cường của nó làm cho đám người Hiểu My

cũng nỗ lực tự trong lòng.

Trên tinh không. Từ kiếp diệt hồn lõi đã hình thành. Uy thế mà nó phát ra đủ làm kinh sợ vạn vật trên toàn bộ lục địa huyền thiên. Nói chỉ tới đám người và yêu thú đang có mặt trực tiếp tại đây.

Đám Ưng sư và Phong Ưng Vương mọp người sát xuống mặt đất, che giấu đi sự run rẩy của bản thân. Binh đoàn Thần Võ chuẩn bị pháp bảo hộ thân, trên mặt mỗi người hiện lên vô hạn âu lo, ngưng trọng.

Hiếu My nhìn có vẻ trấn định, nhưng mồ hôi cũng đã ướt nhẹp lòng bàn tay. Miệng làm bầm cầu nguyện. Từ Phật tổ như lai đến Quan thế âm bồ tát, rồi ngay cả Đức mẹ Maria và Chúa Zesu... đủ cả thần thánh tây ta, miễn là trong đầu cô còn nhớ.

Cuối cùng, trong sự bất an, kinh hãi của tất cả mọi người, Từ kiếp diệt hồn lõi cũng ầm ầm giáng xuống. Tụ lõi châu gia tốc xoay tròn. Thế nhưng, chưa hấp thụ bao nhiêu đã trực tiếp vỡ tan. Tạo ra một âm thanh đỉnh tai nhức óc. Phần năng lượng thoát ra từ Tụ lõi châu lan đến, bị tầng tầng phòng hộ do Kim Phụng, Tiểu Bạch và Thiên Vũ tạo ra ngăn lại, nhờ thế mà không ảnh hưởng đến những khán giả xem độ kiếp xung quanh.

Từ Kiếp Diệt Hồn Lõi theo quán tính, tiếp tục tiến lên. Kim Mao Sư rên lên một tiếng đầy tuyệt vọng rồi trực tiếp vỡ lên, đón nhận. Nó biết rằng, lúc này đây, chỉ cần bị lõi kiếp đánh trúng, chắc chắn thập tử vô sinh. Nhưng mà nó vẫn anh dũng lựa chọn hi sinh. Bởi lẽ, nếu tia lõi điện màu tím này không xác định được mục tiêu sẽ không từ bỏ.

- Không, Đại Mao....

Tiếng hét đầy đau đớn của Hiếu My làm chấn động toàn thể mọi người.

Thế nhưng, trước khi tia lõi điện cuối cùng đánh Kim Mao sư tan thành tro bụi, một thân ảnh áo tím đã xông lên. Mái tóc màu bạc pháp phới tung bay, chữ vương trên trán lấp loè kim quang. Hai bàn tay kết một loạt thủ ấn phức tạp rồi cả người dâng ra, dùng cơ thể gánh lấy tia lõi điện như hồng hoang cuồng thủ ầm ầm giáng xuống.

- Thiên Vũ... không.....

Lần nữa, âm thanh của Hiếu My nức nở, nghẹn ngào.

Kim mao sư trọn to mắt nhìn cảnh tượng vừa mới diễn ra. Một phần lõi điện màu tím vẫn đánh trúng cơ thể của nó, nhưng nó hoàn toàn không cảm thấy đau đớn. Cả tâm hồn đều đang chấn động bởi hành vi đột ngột của vị thần thú bên cạnh chủ nhân. - Thế này là thế nào? Đại Kim không ngừng tự hỏi. Nhưng mà, thâm tâm nó, cảm động thật nhiều.

(Lời tác giả: Hôm nay là lễ 2/9. Không đi chơi, ở nhà sáng tác. Rất mong mọi người yêu thích tác phẩm của mình. Hi vọng được đánh giá 10 sao. Đa tạ!)

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Quyết định của Tiểu Ưng

Tất cả mọi người nín thở nhìn tràng diện phía trước.

Thiên Vũ sau khi hấp thụ xong tia chớp, cả người tựa như điều đứt dây, văng từ trên cao rơi xuống. Thân ảnh áo tím có chút chật vật, giũ bụi đất trên người đứng dậy. Một luồng chất lỏng tanh nồng từ cuống họng bốc lên.

Nhỏ một ngụm máu đen ra ngoài, hần từng bước chậm chậm tiến lại phía của Hiếu My. Chưa đi được bao xa, cả người lần nữa ngã xuống rồi nhanh chóng rơi vào một vòng tay ấm áp, chớp mũi quần quanh hơi thở của nữ nhân.

- Thiên Vũ, người thế nào? Đừng làm ta sợ.

Giọng nói lo lắng của Hiếu My vang lên.

- Không sao. Nhưng ta cần thời gian để hấp thụ toàn bộ lõi kiếp. E là phải rơi vào trạng thái ngủ say. Vất vả cho nàng.

Thiên Vũ nhìn Hiếu My, đôi mắt màu xanh trong veo như hai viên ngọc phi thủy ánh lên những nét dịu dàng. Sau đó, thân thể nó bỗng co rút, chỉ chớp mắt lại biến trở về một quả cầu màu trắng bé bằng bàn tay. Nó vọt một phát, lại đeo tròn ten lên phần áo trước ngực của Hiếu My. Cứ tưởng nó sẽ bám ở đó như ngày xưa. Ngờ đâu, quả cầu trắng lại vạch lớp áo bên ngoài ra chui vô, áp cả người lên hai quả đào tiên mềm mại. Chưa đến vài giây, tiếng nho nhỏ đã khe khẽ vang lên.

Dân chúng toàn bộ ngác ngơ, không tin vào sự thật diễn ra trước mắt.

- Trâu bò. Hấn dám thừa dịp này để công khai ăn đậu hủ cháu gái (Lão đại) của ta. – Trần Tùng lên tiếng. Các huynh đệ Thần Võ Binh Đoàn cũng cổ động hòa theo.

- Thì ra, muốn đeo đuôi nữ nhân, còn có chiêu như vậy. – Đây là lời cảm khái của Phi Long thái tử.

- Thiên Vũ đại nhân không hổ là thần thú. Ta thật ngưỡng mộ người. ...

Đám ung sư và Phong ung vương ngay tức thì đưa vị trí của Bạch Hổ thú thần sáng ngang cùng siêu cấp thần tượng.

Hiếu My từ đau lòng chuyển sang hoài nghi rồi cuối cùng là đơ cả mặt. Quả đúng với câu: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”. Tiểu Mao cầu a tiểu mao cầu. ...

Mọi người bị hành động của Thiên Vũ thu hút chú ý, nên quên mất nhân vật chính trong buổi độ kiếp hôm nay.

Kim Mao sư sau khi nhìn thấy Thiên Vũ bình an thì cũng thở ra một hơi. Lúc này, hấn mới cảm giác toàn thân nhẹ bẫng lên, không còn đau đớn giày xéo, không còn cảm giác như bóng tối và từ thần luôn chờ đợi phía trước, tuy ý mọi lúc mọi thời đều có thể kéo đi.

Lúc này, mây đen trên trời hoàn toàn tiêu tán. Bầu trời lại trong xanh, lớn vồn mây trắng nhẹ trôi. Thiên kiếp đã qua. Bất chợt, một vầng bạch quang từ tinh không hạ xuống, bao trùm lấy cơ thể của Kim Mao Sư, phát ra ánh sáng chói lọi, không thể thẳng thừng nhìn.

Một khắc sau, bạch quang tán hết. Từ trong đó xuất hiện thân ảnh một nam nhân. Mái tóc vàng rực dài tận thắt lưng, gương mặt nam tính, góc cạnh. Từng đường nét tuy không tinh tế, hoàn mỹ nhưng hội chung lại cũng là một mỹ nam tử khỏe mạnh, thu hút nữ nhân. Nổi bật nhất là đôi mắt hẹp dài màu hổ phách dưới đôi mày kiếm, mỗi lúc nhướng lên lại phát ra một phản tà tứ xen lẫn uy nghiêm.

Thế nhưng lúc này, toàn thể mọi người nhìn hấn lại kích động, gào thét thật to. Tiếng chạt lưỡi, tiếng cười tà ác vang lên. Hiếu My thì đỏ mặt, dùng tay che mắt quay mặt đi. Kim Phượng có vẻ chững chạc hơn, chỉ giờ tay lên miệng, giả vờ ho khù khụ.

- Đại Kim. Thân hình rất tốt nha.

- Đúng đúng. Không nghĩ tới hấn cũng có tám múi cơ bụng. Dáng này cũng gọi là chuẩn rồi.

- Nhìn tiểu đệ đệ của hấn kia. Giống tốt, giống tốt. Ha ha ha.

Không biết tên nào đó chạt lưỡi thốt lên, những lời nhận xét không có chút thành ý nào cứ nối tiếp nhau. Tình hình càng ngày càng rối ren, vô trật tự.

Kim Mao Sư vừa hoá hình, còn đang vui sướng nên chưa nhận ra khác lạ điều gì. Nhưng nghe được những lời này, cộng thêm thái độ khoa trương của mọi người, hấn mới hồi thần. Nhìn xuống cơ thể trần như nhộng của mình. Mặt cũng đỏ ửng lên.

- A.....

- Ha ha ha.....

- Mọi người được dịp cười lớn một phen. Sau đó, Ngạo Thiên Quân rất tốt bụng, cho hấn mượn một bộ trường bào màu xanh đậm từ giới chỉ không gian. Đại Kim nhận lấy, mắt long lanh cảm động.

Tiết thay, tiết thay. Lần đầu tiên xuất hiện dưới nhân dạng của hấn đã trở thành chuyện phím của kẻ khác trong những lúc trà dư tửu hậu sau này. ha ha ha.

.....

Sau khi đoàn người trở lại tổng đàn của Binh Đoàn thần võ. Ai nấy lớn tiếng chúc mừng Đại Kim một hồi rồi cũng giải tán, mỗi người đều trở lại với công việc, nhiệm vụ của bản thân.

Hiếu My trở về phòng của mình ở Đông Viện, nằm xuống giường, tay vuốt ve quả cầu nhỏ trong ngực. Bất giác mỉm cười.

Cô đang nhớ lại những tháng ngày sống cùng tiểu mao cầu nơi sơn cốc. Tuy có vất vả, không được tiện nghi, nhưng đó cũng là thời gian bình dị, đơn giản nhất trong cuộc sống của cô. Khoác áo da, ăn toàn sơn trân, linh quả rồi ảo tưởng về một thế giới hoang dã với ước mơ mang ánh sáng văn minh mà chiếu rọi toàn bộ vùng đất rộng lớn này....

Đúng thật là khủng mà... ha ha ha....

Không lâu sau đó, cửa phòng vang lên tiếng động. Hiếu My nhồm dậy, nhanh nhẹn bước ra.

- Tiểu Ưng, ngươi vì sao lại đến tìm ta?

Hiếu My có chút bất ngờ khi cửa phòng vừa mở đã hiện ra thân ảnh của con ung sư vẫn một đường cùng cô từ bờ Bắc trở lại.

Ứng Sư tu vi tuy tới cấp 9, nhưng mà thời gian đột phá chưa lâu, mới chỉ có thể dùng bằng ánh mắt để trao đổi thông tin, chứ chưa thể nói chuyện trực tiếp như Kim Mao Sư. Vì thế, đối diện với Hiểu My, nó cố hết sức để tri thông điều mình muốn nói.

Ứng sư quỳ hai chân trước, một bộ dáng phục tùng của kẻ dưới đối với bề trên. Đôi mắt trong ngần của nó đầy chờ mong, hi vọng.

Hiểu My cẩn trọng đánh giá biểu hiện của con yêu thú trước mặt. Sau một hồi trầm ngâm, cô nhẹ nhàng lên tiếng:

- Tiểu Ứng, ngươi cũng muốn độ kiếp, hoá hình như Đại Kim?

Ứng Sư gật đầu. Cái mõm chim phất ra thanh âm the thé. Cố gắng nghe kỹ thì nó đang gọi: Chủ nhân.

- Tiểu Ứng. Nếu ngươi đồng ý nhận ta là chủ nhân, ta cũng nên nói rõ ràng sau trước. Trên đời này, thứ duy nhất ta không chấp nhận được là sự phản bội. Ngược lại, nếu như người khác nguyện trung thành, đối xử tốt với ta, ta nhất định báo đáp bằng cả sự chân thành. Cơ hội của Kim Mao Sư là hẳn xứng đáng nhận được.

Ngoài ra, bản thân Đại Kim tu vi cũng tốt, thời gian vừa đúng. Ta chỉ giúp quá trình này thúc đẩy nhanh hơn.

Nhưng với ngươi, tuy cũng đột phá cấp 9, nhưng căn cơ vẫn trong quá trình từ từ bồi dưỡng. Nếu bây giờ, dù ngươi nguyện ý đi theo ta, ta cũng không thể lập tức cho ngươi hoá hình độ kiếp. Nếu không, chả khác nào giết chết ngươi.

Mặc dù giọng nói của Hiểu My rất nhẹ nhàng, song, khi vào tai của Ứng Sư lại vô cùng oanh động. Nó biết đây là lời thật lòng, phát ra từ chân tâm của một nữ nhân, vừa thể hiện lập trường của cá nhân, vừa là biểu thị sự quan tâm dành cho nó.

Ứng sư sao không hiểu được quá trình độ kiếp nguy hiểm đến độ nào. Nó tận mắt chứng kiến Kim Mao Sư độ kiếp. Mặc dù không phải yêu thú nào cũng trải qua Từ Kiếp diệt hồn lỗi, nhưng chỉ 32 tia lôi điện thông thường cũng đủ diệt sát yêu thú nếu không có ngoại lực phụ trợ.

Kim Mao Sư dùng sự trung thành, tận tâm của mình đổi lấy sự tín nhiệm của chủ nhân. Vì thế, nó có được đầy đủ thiên thời, địa lợi, nhân hoà. Chỉ bằng phần linh quả, đan dược và pháp bảo hôm nay sử dụng, không phải con yêu thú cấp 9 nào cũng có thể vượt qua.

Phải biết, tại đại lục Huyền Thiên, số lượng yêu thú cấp 9 rất đông. Nhưng mà số yêu thú có thể dùng nhân dạng để một đường tiếp tục tu luyện, sinh hoạt lại chẳng bao nhiêu. Bởi đa phần, bọn chúng lựa chọn không độ kiếp để tránh hiểm nguy. Một số khác thì bỏ mạng dưới thiên kiếp, vạn kiếp không siêu sinh. Chỉ một số ít thực lực cao siêu, mới may mắn vượt qua được.

Ứng Sư cân nhắc thật nhiều, nó đang cố gắng ghi nhớ từng lời của Hiểu My truyền lại. Sau đó, lần nữa cúi đầu, cố gắng kêu hai tiếng “Chủ nhân”.

Hiểu My thấy nó quyết tâm, kiên định như thế cũng có chút đáng yêu. Thái độ có chút tốt hơn, tựa tiểu phi tiểu nhĩn nó, lên tiếng dò hỏi:

- Đồng hành cùng ta thì luôn phải đối mặt với hiểm nguy? Có thể mất mạng bất cứ lúc nào? Không sợ sao?

- Không sợ. - Tiểu Ứng cố gắng thật lớn mới có thể nói lên hai từ này.

- Vậy thì tốt. Giờ thì ngươi có thể tìm đồng bọn của mình đi. Ta sẽ thảo luận chuyện này với Kim Phượng tỷ. Sau đó, sẽ báo lại tin tức cho ngươi.

Ứng sư nghe vậy, vui vẻ chạy ra ngoài. Nó còn phải báo tin mừng này cho đồng loại. Chắc chắn, bọn chúng sẽ kinh ngạc đến rụng lông. Ha ha ha. ....

Thời gian cứ thế qua nhanh. Lúc Hiểu My đem chuyện của ứng sư nói với đám người của Kim Phượng và Trường An, cũng đã hai canh giờ sau đó.

Kim Phượng tỏ vẻ không hề gì. Một đường trở lại bờ nam này, cô thấy Tiểu Ứng cũng không tệ. Nếu được Hiểu My thu nhận, bồi dưỡng cho nó chỉ là chuyện tất nhiên.

Trường An thì luôn vô điều kiện ủng hộ tỷ tỷ của hắn. Vị thầy thuốc này còn hứa sẽ luyện thêm nhiều đan dược để trợ giúp Tiểu Ứng. Hơn nữa, có thêm một hộ vệ bên cạnh Hiểu My, xem như có thêm một phần bình an bảo đảm.

Dĩ nhiên, sau hôm đó, cuộc đời Tiểu Ứng hoàn toàn sang một trang khác. Nó luôn bị đám người trong Binh Đoàn Thần Võ và đám thần thú, hộ vệ của Hiểu My, kể cả tên Đại Kim chết tiệt mang ra thao luyện. Trên miệng bọn họ luôn treo một câu nói vô cùng chí lý: Chiến đấu là con đường nhanh nhất để tăng cường thực lực, tu vi. Điều này làm cho Tiểu Ứng dờ khóc dờ cười, khổ không sao tả nổi.

Tất nhiên, chuyện này là nói sau. Bởi vấn đề lớn nhất lúc này, đó là việc tìm kiếm công vào của Địa ngục Thâm Uyên để cứu Thát Vỹ thiên hồ cùng với việc đến Phong Linh đại lục để cứu mạng nhị sư huynh Lữ Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Chuyện vật

Trong lúc bọn người của Hiếu My tại Ma Lâm Thành sinh long hoạt hổ, từng ngày tất bật với những kế hoạch, dự trù cho Binh đoàn Thần Võ và việc rèn luyện của đám yêu thú hoá nhân.

Tại Thiên Ba Thành, trên dãy Hằng Sơn.

Hà Nguyên Đại sư dưới sự trợ giúp của thành chủ thành Hư Không Đông Phương Nhược đang miệt mài nghiên cứu, chế tạo pháp khí có thể bảo vệ hiện trạng của Lữ Tuấn để đưa hắn đến đại lục Phong Linh.

Gần hai tuần trôi qua, cuối cùng, Hà Nguyên đại sư cũng tìm ra được biện pháp. Chỉ có điều, cần huy động rất nhiều tài lực, tinh thạch trân quý, còn thêm sự phối hợp của Vô Tâm Đại Sư.

Tiếp theo đó, trên dưới toàn bộ Vô Cực Kiếm Phái, Minh Tâm Đan Phái và Phi Tinh tông môn triển khai tổng động viên. Toàn thể chấp hành nhiệm vụ, chỉ trong thời gian ngắn đã sưu tập đầy đủ tài nguyên, dược liệu cần thiết, tập trung về Đại Thần Sơn, giao vào tay của Hà Nguyên đại sư đang chờ đợi.

Trong thời gian ba ngày sau đó, Ba vị đại cường môn cùng Đông Phương thành chủ không ngủ không nghỉ, cuối cùng cũng chế tạo thành công một bảo khí hình tròn, có nắp đóng mở, kích thước có thể tùy ý thu nhỏ, phóng to.

Bên trong bảo khí, có một hồ nhỏ hình chữ nhật, có nắp đậy và lỗ thông khí bằng tinh thạch màu trắng được gọi Sinh mệnh thạch vô cùng trân quý, bên trong chứa đầy một loại chất lỏng hơi sánh được bảo chế từ vô số linh dược có khả năng nuôi dưỡng, tái tạo sinh cơ. Đáng nói, mỗi loại linh dược này đều có niên đại không dưới ngàn năm.

Đây có thể nói là tổ hợp hoàn mỹ nhất, đảm bảo cho Lữ Tuấn phu thân một đường không xảy ra nạn tai ngoài ý muốn.

Để đầu tư cho pháp bảo này, các vị đệ tử của Hoan Hi thân phải nói đã hạ xuống một thủ bút vô cùng lớn. Tuy nhiên, vì thời hạn 50 năm đã đến rất gần, họ đều không tiết mà đưa ra toàn lực tài nguyên.

Sau khi kiểm tra mọi thứ xong xuôi, Vô Cực Tử dùng truyền tin thạch để thông báo cho đám người Hiếu My. Mặt khác, Vô Tâm đại sư và sư muội Vô Ưu cũng tranh thủ thời gian, luyện ra rất nhiều đan dược vô cùng trân quý, chuẩn bị cho Hiếu My một đường hành động.

Lại nói tới Lãnh Nguyệt Công Tử, sau một hồi huyền não, làm trên dưới Hắc Nguyệt Phái một phen chó sủa, gà bay. Hắn đắc ý, vui vẻ chạy tới Ma Lâm Thành, hội ngộ với đoàn người của Trần Hiếu My.

Thế nhưng, khi tới nơi, đại môn của Binh đoàn Thần Võ đóng im, trên dưới, trước sau không vang lên một tiếng động.

Lãnh đại gia cảm thấy lạ kì, tiến tới, gõ cửa mấy lần. Nhưng có điều, không người hồi lại.

Hắn có chút khó chịu, vận nội công, nhảy vào bên trong.

Ha ha ha. Văng hoe.... Thế là thế nào vậy ta?

Lãnh Nguyệt vòng một vòng lớn từ khu vực phía Tây sang khu vực phía Đông, rồi lại từ phía Nam vòng qua phía Bắc.

Tới chỗ này, hắn bỗng gặp một phụ nữ trung niên, bộ dáng chất phát, mặt mày phúc hậu. Vì thế, hắn nhanh chóng tiến tới chào hỏi.

Thế nhưng, chưa kịp nói gì, phụ nhân đã quay lại nhìn hắn, giọng cho một chậu nước bắn đầy người. Đôi mắt đẹp dưới mặt nạ Bạc thoắt qua một tia lãnh rét.

Chu Thâm nhìn kẻ xa vừa đột nhập vào đây. Đôi mày cau có nhíu lại, giọng nói cũng cao lên.

- Hái hoa tặc. Ban ngày ban mặt mà ngươi dám xông loạn chỗ này. Gan ngươi thật lớn rồi.

Lãnh đại gia còn chưa hoàn hồn bởi vì một thân chật vật. Hắn đang giờ tay, phải đi mấy sợi rau trên đỉnh đầu thì nghe được lời của Chu Thâm. Toàn thân lần nữa hoá đá. Miệng mở to, không thể nào khép lại.

- Mụ nội nó. Đường đường là Đại cường môn của Hắc Nguyệt Phái mà bị coi là hái hoa tặc. Đã thế, còn hái hoa một phụ nhân đáng tuổi mẹ mình. Lãnh đại gia ta sao lại có lúc sa sút đến chừng này cơ chứ.

Lãnh cường môn tức giận, gào thét trong lòng. Hắn đang muốn lên tiếng thanh minh thì một thân ảnh áo trắng phiêu dật như trích tiên tiêu sái xuất hiện từ phía đông. Mái tóc Bạch Kim pháp phối tung bay. Đôi mắt tím tĩnh lặng, hun hút như khe sâu. Cả người đều toát ra một bộ dáng vân đạm phong khinh

khiến người đối diện không thể nào rời mắt được.

Trần Trường An lúc này ở trong phòng, đóng cửa luyện đan. Mặc dù trên con đường Đan đạo có chút thành tựu, nhưng so với Vô Tâm đại sư thì vẫn còn một khoảng cách rất xa. Huống chi lần này là đến Địa Ngục Thâm Uyên - nơi lưu đầy toàn bộ chúng sinh trên Huyền Thiên Đại Lục. Chính vì tập trung cao độ mà hắn không hay có Lãnh Nguyệt gõ cửa, sau lại tiến vào.

Hơn nữa, lúc này, toàn thể lực lượng chiến đấu của Thần Võ Binh Đoàn đã mang theo đám trẻ đến Ma Lâm Sơn Mạch. Họ muốn thông qua thực chiến với yêu thú để kiểm tra thành tích của thể hệ tiếp theo. Với lại, Đại Kim muốn khoe khoang với “hàng xóm” ngày xưa. Sẵn đó, chiều dự thêm vài con yêu thú cấp cao, đem về làm thần giữ cửa.

Chỉ có mỗi mình Trần Trường An hẩn ở lại vì đang trong giai đoạn trọng yếu, không thể rời đi. Hơn nữa, bốn phía xung quanh của tổng đàn này được đám Ưng Sư và Phong Ưng Vương bố trí canh gác, không cho người lạ tiến vào. Dĩ nhiên, hai từ “Người lạ” này không liên hệ gì tới Lãnh đại gia.

Sau khi đan luyện thành công, Trường An đang định đến tìm Chu Thắm để hỏi han một số chuyện thì bất gặp cảnh tượng hết sức khó quên. Hắn cố nén cười, vội vã tiến lên, giọng nói có chút khàn trượng, lo lắng:

- Lãnh đại ca. Sao huynh lại thế này?

- Sao thế nào? Không ngờ đây là đạo tiếp khách của Thần Võ Binh Đoàn. Ta đúng là mở rộng tầm mắt nha.

Chu Thắm lúc này hơi hoảng hốt, hoá ra vị này là người quen. Hèn chi mà khi hẩn vào đây, đám Phong ưng vương và Ưng Sư canh gác bên ngoài lặng yên không tiếng động. Đã vậy, bà còn hắt nước bắn vào người quý khách rồi mắng hẩn là hái hoa tặc. Thôi xong rồi, nếu như chuyện này bị trách tội, chắc là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng chẳng thể kêu oan.

Nghĩ thế, trong lòng Chu Thắm lại thêm một trận ảo não, hướng về phía Lãnh Đại Gia, cuối đầu thật sâu xin lỗi.

Đang ở sân nhà người ta, lại đường đột xông vào nên suy cho cùng, không thể nào trách lỗi hoàn toàn lên bản thân Chu Thắm. Lãnh Nguyệt công tử hắt hắt cằm, ra vẻ cao thượng mà nói với hai người trước mặt:

- Thôi bỏ đi. Tất cả chi là hiểu lầm. Chỉ cần Trường An đệ tìm cho ta một nơi khác, tắm rửa qua là được.

- Phải vậy, phải vậy rồi.

Trường An ái ngại đáp lời. Sau đó nhanh chóng dẫn khách ly khai. Lúc này, Chu Thắm mới vuốt vuốt ngực, thở ra một hơi thật dài. Xem như thoát nạn. Ha...

Trường An đưa Lãnh Nguyệt công tử đến khách phòng tại Đông Viện. Hai bên trái phải nơi này là phòng của A Thuỷ, Lạc Vô Trần cùng nhị thúc của Hiểu My.

Sau đó, Chu thắm cho một sai vặt mang nước vào để khách quý tắm qua. Dù sao đó cũng là nước rửa rau. Chỉ cần dội sơ qua cũng sạch a.

Hai khách trôi qua.

Lãnh đại gia một thân nhẹ nhõm, khoan khoái theo sau Trường An đến thư phòng của hẩn tại Đông Viện. Nhìn mọi thứ bài trí đơn giản, gọn gàng, vị chương môn Hắc Nguyệt Phái thấy cả người thư thái nhiều hơn.

Thư phòng của Trường An, thứ gì nhiều nhất? Dĩ nhiên là sách rồi. Nhưng ngoài các kệ sách dựa sát vào hai bên trái, phải mặt tường. Chính diện còn có một bàn dài. Trên mặt bàn ngoài bộ văn phòng tứ bảo còn có một chậu cây nhỏ, lá tròn tròn, xanh mướt, tô điểm thêm cho sắc trắng hoa li ti.

Quan trọng nhất, treo trên tường chính còn có một bức tranh. Trong tranh vẽ rừng phong đỏ thắm, gió thổi hiu hiu, cành lá đong đưa, rơi vài vài chiếc lá vàng khô trên nền đất xanh cỏ non mềm phủ. Giữa Phong lâm có một thân ảnh màu trắng nữ nhân, tóc đen dài đặt búi cao, điểm tô vài đoá hoa lụa kim sắc, cả người thoát lên vẻ huyền ảo, như thật như không.

“Rừng phong thu đã ngã màu

Biệt vô nhận ảnh, dạ sầu vì ai

Hư vô đeo đuổi mộng dài

Nguyện quân an mạnh, duyên may trọn đời”.

Lãnh Nguyệt nhìn thấy, không tiếc lời tán thưởng.

- Hoạ kỹ rất khá. Thơ cũng khá. Không biết vị giai nhân trong tranh là ....

- Là mẫu thân của ta. Đây là ta vẽ theo trí nhớ, bộ dáng lúc người còn sinh thời. Bài thơ này cũng là từ miệng người ngâm nga mỗi lần tưởng nhớ đến phụ thân của ta.

- Xin lỗi. Là ta thất lễ rồi.

- Không có gì.

Trường An chậm rãi đáp lời. Sau đó, cùng Lãnh Nguyệt giải đáp những nghi vấn mà bị tuyệt sắc mỹ nam đứng đầu Hắc Nguyệt Phái đặt ra. Chung quy vẫn không ngoài tung tích của đám người Hiểu My hiện tại.

Hai người hàn huyên một hồi thì từ ngoài đại môn, tiếng nói cười rộn rã vọng vào trong. Xuyên qua một khoảng rộng không gian, đến được đôi tai nhon của Trường An, miệng hắn cười lên, câu hồn mà rạng rỡ:

- Tỷ tỷ trở về rồi. Chúng ta cùng ra ngoài thôi.

Lãnh Nguyệt không nói hai lời. Khẽ gạt đầu rồi đứng dậy, cùng sách bước ra phía đại môn. Nửa đường thì họ đổi hướng sang sân luyện công. Vì lúc này, bọn Hiểu My đã tập trung tại đó.

Lúc hai người Trường An đến thì thấy toàn thể binh đoàn Thần Võ đang náo nhiệt quay thành một vòng tròn thật lớn. To nhỏ xầm xì làm người bình tĩnh như Trường An và hồ hững như Lãnh Đại gia cũng phải hiếu kỳ, nôn nóng xen vô.

- Tất cả trật tự. Xếp hàng theo khu vực của mình. Chúng ta cùng đánh giá, rút kinh nghiệm cho nhiệm vụ hôm nay.

Đúng lúc này, giọng nói của Hiểu My vang lên. Đám đông lập tức giải tán, trở lại đội ngũ đứng theo từng khu vực trong sân.

Vòng tròn tản ra, lộ ra một đàn ba con yêu thú vừa bị bắt giữ ở trung tâm.

- Toàn bộ đều là cấp 9 nha. Sao ta có cảm giác, yêu thú cấp 9 giờ chính là rau cải trắng, tùy thời đều có thể nuốt được vài con vậy nhỉ?

Lãnh đại gia hậm mộ, bật thốt nên lời.

Nên nhớ rằng, nơi này là Ma Lâm Sơn Mạch, tiếp giáp với Ma Lâm Thành. Yêu thú cấp 9 tuy có tồn tại, nhưng với võ sĩ mà nói, họ không có can đảm giao đấu, mỗi lần gặp phải đều vội vã trốn xa. Thế mà, binh đoàn Thần Võ mới ra tay, đã chop ngay đến ba con. Đúng là trâu bò thật.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Cổng vào địa ngục Thâm Uyên

Ma Lâm Thành. Tổng đàn của binh đoàn Thần Võ.

Lãnh Nguyệt trở lại. Bước tiếp theo, Hiểu My cùng đồng đội của mình tiến hành cuộc họp lãnh đạo cấp cao.

Trong đại sảnh lớn tại Đông Viên, Trần Tùng được mời lên ghế giữa để chủ trì. Ngao Thiên Quân xét về bối phận là nhị thúc của Hiểu My kiếp này, tọa trấn chiếc ghế chủ vị cũng vô cùng thích hợp.

Hiểu My thông báo tin tức mà Hà Nguyên đại sư gửi đến. Bảo khí đã chế tạo xong, tùy thời đều có thể khởi hành đi đại lục Phong Linh.

Đây là một tin tốt với tất cả mọi người.

Đồng thời, Kim Phượng và Ngân Nguyệt xà cũng nhận được hồi báo của đám yêu thú trong sơn mạch Ma Lâm. Cổng vào của địa ngục Thâm Uyên đã được xác định vị trí. Trong hai hôm nữa sẽ chính thức mở khai. Trần Trường An sẽ nhanh chóng lên đường tìm kiếm phụ thân của mình.

Vấn đề bây giờ là sắp xếp cho binh đoàn Thần Võ.

Đại Lục Phong Linh nội tình phức tạp, đám người Trần Đại Uy không thể cùng theo. Nhiệm vụ của họ là trong thời gian ngắn nhất, tăng cường thực lực lên đỉnh cao, đồng thời, mở rộng lực lượng, chuẩn bị cho cuộc chiến khi Huyền Thiên Đại Lục sát nhập về Thiên Huyền Vũ.

Đây là một trách nhiệm nặng nề. chỉ những ai có thực lực mạnh mẽ mới có thể bảo vệ được sinh mạng của mình trong trận chiến giữa các vị thần. Huống chi, hiện tại, binh đoàn Thần Võ chưa thật sự phát triển bền vững.

- Binh Mẫn Quân là một nhân tài kinh thương. Hồ Phi Tiểu sẽ trợ giúp Binh cô nương bắt đầu triển khai sinh ý.

Thật ra, ta có một ý tưởng trong lòng. Ta muốn xây dựng một hệ thống nhà hàng, khách sạn trên toàn bộ bờ nam của đại lục Huyền thiên. Có thể chọn Ma Lâm Thành làm điểm khởi đầu, sau đó dần dần lan tỏa.

Trần Hiểu My lên tiếng, nói ra ý tưởng của mình.

- Lão đại, hệ thống đó như thế nào? Ngài có thể nói rõ hơn không?

Hồ Phi Tiểu ứng tiếng, nêu lên nghi vấn của mình.

- Khách sạn đây cũng giống như quán trọ. Nhưng chúng ta sẽ xây dựng thành các tầng lầu. Tầng dưới cùng sẽ có quầy hướng dẫn, nhà ăn dành cho đối tượng bình dân hoặc Võ giả tự do... Tầng một, tầng hai, tầng ba, tầng bốn là các phòng trọ chất lượng và dịch vụ từ thấp đến cao. Ngoài ra, trên cùng là không gian mở, ta có thể bố trí thành một khuôn viên rộng rãi, đặt lên đó một số bộ bàn ghế và dù che, làm thành một cái tửu lâu cao cấp. Phục vụ những đối tượng có điều kiện hoặc thượng khách của mình.

- Lão đại. Như vậy tình hình không phải sẽ loạn thất bát tao sao?

Trần Đại Uy cố gắng hình dung cái hệ thống nhà hàng, khách sạn trong lời của Hiểu My. Vì tính cách của hắn có phần nóng nảy, nên nghĩ mọi việc theo chiều hướng xấu đi.

Thật ra, đây cũng là suy nghĩ chung của một số người. Trong đó có Trần Tùng và Lãnh Nguyệt.

Hiểu My cười cười giải thích:

- Thứ nhất, nhà hàng của chúng ta chỉ phục vụ cho khách trọ của mình. Người bên ngoài sẽ không thể nào vô duyên vô cớ chạy lại đây gây sự. Ta tin tưởng thực lực của các huynh đệ.

Thứ hai. Đám yêu thú cấp 9 vừa chiều mộ sẽ tọa trấn. Ta không nghĩ kẻ khác có can đảm chọc vô.

Thứ ba, một cái bánh thơm rất không tốt để ăn một mình. Chúng ta có thể liên hệ với bang phái quản lý và thành chủ, có chế độ ưu đãi riêng dành cho bọn họ. Đây là liên minh hùng mạnh nhất. Mọi người nghĩ sao?

Cả đám nam nhân gật gù gật gù, cùng nhau suy ngẫm lời nói của Hiểu My. Càng nghĩ, càng thấy nó hoành tráng, cao siêu.

- Ý kiến này rất hay. – Lãnh Nguyệt lên tiếng – Trước mắt nàng mở hệ thống nhà hàng – khách sạn này tại Tây Phương Thành. Ta sẽ cho bọn người Thiết Quân Hạo và Đại trưởng lão tùy thời hỗ trợ. Dù gì, khắp cả Huyền Thiên đại lục này, ta không tin là có kẻ nào đui mù mà chọc vào sản nghiệp của Thần Võ Binh Đoàn.

- Ha ha ha. Lãnh chương môn nói đúng lắm. Muốn ăn hiếp đến đầu của cháu gái ta, chắc chắn đều là người quá cố hoặc nào tàn. Tút được bọn hắn, chúng ta chỉ việc quăng ra làm mồi cho bọn Tiểu Hắc.

Ngao Thiên Quân ha hả mở miệng cười. bọn Tiểu Hắc mà ông vừa nói tới chính là đám yêu thú cấp 9 vừa thu phục được.

Tiểu Hắc chính là một Hắc Long Quy – Loại rùa lớn đầu rồng, siêu cấp phòng thủ, lực chiến đấu cũng rất mạnh. Có thể điều khiển thủy thuộc tính rất siêu. Bình thường, kích thước bé bé cỡ cái vung. Nhưng khi biến to thì có thể sáng ngang một toà miếu nhỏ.

Tiểu Hoàng là một con Kim Linh Hồ - Loài cạp lớp lông vàng với kim thuộc tính. Siêu cấp tấn công.

Cuối cùng là Tiểu Hoa. Nó là một con Báo đốm giống cái có phong thuộc tính. Siêu cấp về tốc độ.

Ba con yêu thú này thông thường sinh hoạt rất sâu trong Ma Lâm sơn mạch. Là đồng bọn cũ của Kim Mao Sư. Lần này, có thể thu phục chúng dễ dàng trước là có Đại Kim giờ vỗ mồm chiều mộ. Sau có Tiểu Bạch và Kim Phượng đại triển thần uy. Không nói hai lời, cả bọn đã đồng ý thuận quy, hạ xuống huyết thệ. Thề trọn kiếp trọn đời trung thành với Hiểu My.

Thế là từ đó, Thần Võ Binh Đoàn có ba con siêu cấp yêu thú tọa trấn. Trong lòng bọn chúng đều ao ước sẽ có một ngày dùng nhân dạng nghênh ngang đi lại như Đại Kim. Khắp nơi khoe mẽ, oách biết chừng nào.

Hiểu My nghe nhị thúc hồ hởi một hồi, mỗi hồi mẹ mỗ hồi con rủ nhau kéo tới.

- Nhị thúc. Con nào phải mở hắc điểm. Cái này là tao nhả, sang trọng, đẳng cấp nhà trọ a.

- Lão đại. Vậy chúng ta đặt tên cho hệ thống Nhà Hàng – Khách Sạn này là gì vậy?

- Tân Thế Giới.

Hiểu My không cần suy nghĩ, lập tức trả lời. Đây là một cái tên nổi tiếng từ trong tiềm thức. New World – đẳng cấp năm sao, có cả phòng Vip cho tổng thống với dịch vụ thuộc hàng đầu.

Sau đó, Hiểu My bàn thêm một vài chi tiết về hệ thống Tân Thế Giới. Đám người Lãnh Nguyệt, A Thủy, Lạc Vô Trần... thỉnh thoảng cũng góp ý xen vào. Cuối cùng, cô giao cho cho Hồ Phi Tiểu thêm một giới chỉ không gian chứa đầy vàng bạc làm vốn đầu tư ban đầu. Để cho hắn sẽ cùng Bình Mẫn Quân

bàn bạc cùng nhau, chọn ngày thực hiện.

Tối đây, binh đoàn Thần Võ xem như được thu xếp xong. Sáng sớm hai ngày sau, cả bọn sẽ cùng khởi hành vào Ma lâm sơn mạch. Hiểu My sẽ đưa đệ đệ của mình đến cổng vào của địa ngục Thâm Uyên. Khi nào xác nhận đệ đệ bình an vào trong thì mới quay lại Thiên Ba Thành để gặp chương môn Vô Cực Tử. Sau đó đến Bạch Nhật Thành, báo lại tình hình của Lữ Tuấn cho Lữ Gia. Cô nợ họ một lời xin lỗi. Và cũng phải thay Lữ Tuấn làm một chút việc cho gia tộc của mình. Cuối cùng là thẳng hướng về Huyền Hải, đón nhị sư huynh tìm Thất Thái Quang Minh tại Phong Linh đại lục.

- Một hành trình dang dở. Chỉ mong mọi việc bình an. – Hiểu My lẩm bẩm khấn nguyện trong lòng.

.....

Hai hôm sau.

Đoàn người Hiểu My nhân lúc trời còn chưa sáng hẳn đã vội vã leo lên lưng Ưng Sư, tiến đến sơn mạch Ma Lâm. Kim Phượng và Thiên Vũ uy áp phát ra, làm toàn bộ yêu thú ở đây hoảng hồn lẫn trốn.

Bay khoảng ba canh giờ. Họ đã có mặt tại vùng đất được xem là cổng vào của Thâm Uyên địa ngục.

Từ trên lưng Tiểu Ưng nhảy xuống, Hiểu My bước lại gần bên người Kim hộ vệ, lên tiếng hỏi:

- Thế nào Kim Phượng tỷ, bao giờ thì cổng vào mới xuất hiện? Chúng ta có phải đợi lâu không?

- Chính xác nơi này. Đợi đến giữa trưa, sẽ có một cánh cửa không gian mở ra, đó chính là lối vào nơi lưu đầy vạn tộc.

- Hả, không phải vậy là chúng ta đã đến quá sớm rồi sao?

- Không phải. Vì vết nứt không gian này có thể mở ra sớm hơn. Chúng ta thà tới sớm để bố trí. Hơn nữa, mỗi khi cửa địa ngục mở ra, vị trí sẽ nhảy mất đi chuyển. Nếu chúng ta không kịp thời tiến nhập thì không biết đợi đến khi nào.

Kim Phượng thấy Hiểu My ái ngại thì lên tiếng giải thích. Đồng thời, cũng nhấn mạnh với tất cả mọi người, bởi vì lối vào địa ngục Thâm Uyên không đơn giản như vào truyền tông trận. Không những vạn phần hung hiểm mà còn phải chống lại luồng tử khí rất lớn từ phía bên ấy tràn ra.

Người ngoài muốn vượt qua lớp tử khí này, nhẹ thì nội thương, nặng thì bỏ mạng. Còn người bên trong địa ngục, bởi vì số năm tháng trôi qua, cơ thể bị bệnh tật, tử khí ăn mòn, vô phương lần nữa vượt qua cổng không gian này để trở lại.

Thất Vỹ Thiên Hồ nếu thật sự đến đây, e là hiện trạng không mấy khả quan. Tuy nhiên, chỉ cần có hi vọng, Trần Trường An nhất nhất không bỏ cuộc. Đó cũng là tư tưởng chung của rất nhiều người.

- Có cách nào để chống lại tử khí này không?

Hiểu My lo lắng nhìn sang đệ đệ.

- Tất nhiên là có rồi. Mấy hôm nay, đệ suy nghĩ rất nhiều. Đã tìm ra một biện pháp vô cùng hữu hiệu. Đây, tỷ nhìn xem.

Trường An đưa một lọ sứ trắng ra trước mặt Hiểu My. Trong đó có hai mươi viên đan dược được bảo chế từ hai loại dược liệu chính là Khu Trục thảo và Trục Tả Thảo, ngoài ra còn có các loại linh dược thôi thúc sinh cơ.

Ngoài ra, hắn còn chuẩn bị rất nhiều loại chất lỏng chế từ hai loại thảo dược trên để bôi khắp toàn thân. Đảm bảo có thể an toàn thông qua cổng vào của Thâm Uyên địa ngục.

Thật ra, cái này cũng là may mắn. Lần trước, trận chiến với bọn Hạp Tử tại Hùng Tộc, Trường An đã chú ý đến hai loại thảo dược này.

Có đôi lúc, không phải cứ hề là linh dược trân quý thì mới có hiệu quả tốt. Chỉ cần phát huy đúng công dụng của nó trong tình huống tương thích thì dù là một loại phổ thông nhất thảo dược cũng có thể trở thành linh dược đáng để lưu tâm.

Vốn tính cẩn thận, Trường An nghiên cứu chúng khá lâu. Nhờ vậy mà lần này, đối với việc tìm kiếm phụ thân, hắn vô cùng tự tin có thể bình an lẫn lộn ở cái nơi lưu đầy tội nhân vạn tộc.

Hiểu My thấy đệ đệ chuẩn bị chu đáo như vậy, vui vẻ mỉm cười, trong lòng cũng dễ xuống một nỗi lo nhiều ngày đeo đẳng.

- Đệ nhất nhất phải cẩn thận. Còn sống mới còn hi vọng. Đừng để bản thân xảy ra bất cứ chuyện gì.

- Đệ hiểu rồi. Đa tạ tỷ tỷ.

(Lời tác giả: Hôm nay 5/9: Chúc các em học sinh, sinh viên sẽ có một năm học mới nhiều may mắn và thành công. Thân Ái!)

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 119: Cô giáo cũ

Thật sâu trong Ma Lâm sơn mạch.

Đoàn người Hiểu My có mặt tại vị trí được xác định là nơi cổng vào địa ngục Thâm Uyên xuất hiện. Đợi chưa tới hai canh giờ thì bốn phía xung quanh dị tượng xảy ra.

Nhiệt độ không khí đột ngột gia tăng. Hơi nước rút đi, chỉ còn một cảm giác hanh khô bao trùm lên vạn vật. Cây cối đang héo rũ nhanh chóng, bằng mắt thường cũng dễ dàng nhìn ra là sức sống của nó đang bị hút về cùng một phía giữa tinh không.

Trời càng lúc càng nóng, bên tai cảm giác như có tiếng kim loại gõ sét vang lên. Thỉnh thoảng, không khí loé lên những tia sáng trắng, rất nhanh. Với những kinh nghiệm tích lũy lâu nay, Hiểu My dễ dàng nhận ra, đó là do các phân tử khí chuyển động quá nhanh rồi va chạm vào nhau tạo thành hiện trạng.

Hiểu My một mình lăm bằm, Trường An cạnh bên có chút mù mờ:

- Tỷ tỷ, các phân tử khí à gì?

- Thật ra, bao quát xung quanh chúng ta là vô số các chất khí khác nhau, bằng mắt thường không thể nào nhìn thấy được, Các phân tử của chúng chuyển động hỗn động không ngừng. Khi gia tốc ngày một nhanh, đến một mức độ nào đó, chúng va vào nhau sẽ làm phát sinh tia lửa điện. Thậm chí, còn có cả tiếng nổ lốp bốp rất nhỏ là do các phân tử phản ứng với nhau. ....

Trường An càng nghe đầu óc càng u mê. Thế nhưng, hần nào giờ vẫn tôn sùng tỷ tỷ. Vì vậy, lời của Hiểu My mặc nhiên là chân lý, không cần phân vân, suy nghĩ thật nhiều.

Không khí bốn bề xung quanh càng lúc càng khốc liệt, lõi cuốn tâm trạng mọi người cũng khản trương theo.

Một khắc sau, ở giữa tinh không, một vết nứt không gian mờ ảo hiện ra. Theo thời gian, nó càng lúc càng rõ, càng lúc càng to dần.

Từ bên trong đó, một luồng từ khí tựa khối đen tràn ra, rù xuồng mặt đất của sơn mạch Ma Lâm, bao trùm cả nhóm người của Hiểu My bên trong nó.

Kim Phượng cùng Ngân Nguyệt Xà huy động pháp thuật, bố trí một màn phòng ngự rất dày.

Tiểu Bạch phóng vào vị trí cổ tay của Trường An. Sau đó, hần cùng Lãnh Nguyệt, Lạc Vô Trần bơi lên người thứ chất lỏng màu xanh đậm đặc được điều chế từ Khu độc thảo và Trục tà thảo, miệng ngâm đan dược quý hiếm, có tác dụng chống lại lớp từ khí nguy hiểm kia.

Sau đó, cả ba bay lên, dưới sự che chở của Kim Phượng, một đường tiếp cận cánh cửa địa ngục vừa mới mở. Có Thần Hoả Phượng Hoàng hoá thành một cái thuẫn lớn, che chở thân ảnh ba nam nhân, từ khí từ cánh cửa địa ngục thoát ra không thể nào xâm nhập đến họ.

Nhìn thấy lỗ đen xuất hiện cách đệ đệ mỗi lúc một gần, tim của Hiểu My như mắc kẹt trong lồng ngực, quên luôn cả đập. Cho đến khi bọn người Trường An thuận lợi tiến vào bên trong, rồi cửa địa ngục khép lại, biến mất giữa trời, cô mới thở ra một hơi thật dài.

Hi vọng mọi chuyện thuận lợi, đệ đệ sẽ sớm tìm được phụ thân Thất Vỹ Thiên Hồ - Hiểu My khản nguyện trong tâm.

.....

Sau khi cửa vào địa ngục Thâm Uyên biến mất hồi lâu, Hiểu My mới chậm chậm cùng mọi người rời đi địa phương này, một đường quay lại Tổng đàn của binh đoàn Thần Võ.

Tuy nhiên, tâm trạng có chút nặng nề vì sự xa cách mới khi, nữ nữ nhất nhất không muốn cời Ứng Sur mà cứ quyết tâm đi bộ, băng ngang qua Ma Lâm sơn mạch. Đã thế, còn viện cớ hái thêm ít linh dược, chuẩn bị cho chuyến đi.

Con đường trở lại ảm ảm hiểm nguy. Thế nhưng vì có Kim Phượng và A Thủy chở che, cạnh bên lại còn nhị thúc đồng hành, Hiểu My cảm thấy lòng dân vui sầm sập.

Nếu không phải chuyện Lữ Tuấn bên kia khẩn cấp, cô rất muốn tự mình cùng đệ đệ một phương. Cô thấy mình không phải là một tỷ tỷ tốt a.

- Này, cháu gái. Sắc mặt thế là thế nào? Thúc nhìn còn sợ nè.

Trần Tùng thấy Hiểu My có chút u uất, mở lời trêu ghẹo.

Hiểu My liếc mắt sang nhìn nhị thúc của mình. Đây là trưởng bối của cô, cũng là người thầy đã dạy dỗ cho cô trong suốt nhiều năm trời tại nơi đất khách.

Ngạo Thiên Quân là một ông chú vui vẻ, yêu quý và cưng chiều cháu gái hết mực. Tuy nhiên, ở phương diện một lão sư, lại là một người thầy vô cùng nghiêm khắc.

Nhìn Ngạo Thiên Quân, Hiểu My chợt nhớ đến cô giáo chủ nhiệm hồi năm học lớp 6, năm đầu tiên tại trường THCS khi còn sống ở xã hội hiện đại.

Cô ấy tên Mai Lan, là một cá thể hoàn toàn khác biệt trong đội ngũ lão sư ở trường học.

Về chuyên môn, cô ấy là một giáo viên dạy Tin học rất giỏi. Nhưng điều làm Hiểu My ấn tượng sâu sắc nhất, chính là cô Mai Lan là một người luôn tận tâm với học sinh, tận tình về công việc.

Trong khi đa số giáo viên khác đều sợ hãi mỗi khi làm chủ nhiệm. Thì cô Mai Lan lại rất đam mê với công việc nặng nhọc này. Thậm chí, cô ấy còn chủ động tìm đến Ban giám hiệu để xin nhận công tác, chỉ vì mong muốn được giáo dục, bồi dưỡng học sinh.

Học với cô giáo ấy chỉ một năm, nhưng đó là năm định mệnh để Hiểu My lựa chọn con đường tương lai cũng trở thành một nhân viên IT trong tương lai sắp tới.

Cô Mai Lan thích hát, thích làm thơ, thích chuyện trò, gần gũi với học sinh, luôn quan tâm đến từng hoàn cảnh của học trò trong lớp học. Nhưng bởi cũng vì là một người thẳng tính, không khéo nhường nhịn, luôn cúi trước những bất công, sai trái... Cho nên, trong mắt đồng nghiệp, cô ấy lại bị xem là người không giỏi về giao tiếp, bông bột, nông nổi... Họ phũ lên đầu cô một tá những sai lầm.

Người ta nói, khi xã hội toàn Lý Thông thì Thạch Sanh trở thành nhân vật phản diện. Khi tất cả mọi người đều coi trăn thì thằn lằn mặc áo là kẻ khiêu dâm.

Ôi mẹ ơi. Xã hội phức tạp hay lòng người phức tạp. Nhiều khi Hiểu My tự hỏi chính bản thân, để rồi từ đó, càng kính trọng giáo viên chủ nhiệm của mình nhiều hơn.

Mặc dầu bề ngoài, lúc nào cô ấy cũng cười. Nhưng Hiểu My thấy cô Mai Lan nhiều lần rơi nước mắt. Nhất là những lúc bị ức oan, bị đồng nghiệp ghét ghen, nói xấu sau lưng.

Ở đời, nó ngộ lắm. Một người hết lòng vì công việc thì luôn bị người khác oán tị, cách xa. Còn mấy kẻ dỏ dỏ ương ương, quanh năm suốt tháng không thấy đóng góp bất cứ gì cho đơn vị thì cứ luôn được lòng người khác. Thậm chí, họ còn nhìn cái kẻ làm quần quật như trâu bằng ánh mắt ác cảm đến chẳng muốn dẫu che.

Hiểu My luyến tiếc và cảm thấy không đáng thay cô. Nhưng chỉ là một học sinh, nên tiếng nói chả mấy ai nghe. Hiểu My chỉ có thể cố gắng học môn cô thật giỏi. Thật ngoan ngoãn, vâng lời để cô ấy vui lòng.

Sau năm học đó, cô Mai Lan chuyển trường. Có thể cô ấy đến một nơi không ai biết cô ấy đa tài, sống lặng thầm như bao người còn lại. Hoặc cũng có thể, cô ấy đến một nơi mà con người không tranh đấu, chà đạp lên nhau vì lợi ích, tiền tài...

Nhiều năm sau này, mỗi lần nhớ đến cô, Hiểu My lại nhớ tới bài thơ cô viết tặng cả lớp trước mùa hè chia tay năm ấy.

“Nếu ngày mai trên đường đời vấp ngã

Con chó buồn rồi vội vã buông xuôi

Nếu một ngày bạn hữu ít tới lui

Đừng có chấp quên niềm vui đã có.

Con biết không!

Đời vẫn còn gian khó

Nên bốn mùa mới chạm ngõ thời gian

Một kiếp người ném không ít trái ngang

Càng hiểu thấu sự thênh thang tâm ý.

Xung quanh con, vẫn còn điều phi lý

Người với người, còn ích kỷ, ganh đua

Luôn nặng nề với được mất, hơn thua

Trước mặt cười đùa, sau tổn thương không tiếc.

Con nhìn xem

Biển vẫn màu xanh biếc

Sóng vẫn rì rào, thuyền chiếc mấy ra khơi

Quảng nỗi buồn, con sẽ thấy thành thoi

Thôi oán trách là một trời hi vọng.

Tuổi thơ con

Cứ hồn nhiên, sôi động

Sách vở nhà trường giúp dệt mộng tương lai

Cứ vô tư qua tháng rộng ngày dài

Đừng ướt mắt bởi những ai chưa hiểu thấu.

Rồi nỗi đau sẽ nhẹ nhàng phai dấu

Thử thách nhiều sẽ nung nấu niềm tin

Hãy vui cười đối diện với nhân sinh

Con sẽ trưởng thành

Hành trình còn xa lắm!”

Hiệu My không còn tin tức của cô, cũng không còn nhìn thấy một bóng dáng lặng lẽ giữa sân trường vắng lặng, không nghe giọng nói sinh động, đầy sức sống mỗi lúc giảng bài. Thậm chí, cả những lần cả lớp bị cô la vì lăm học sinh vi phạm.

Đơn vị cũ thì người ích kỷ cứ sống ung dung, thành tích vẫn ảo ảo. Nhưng mà, đã không còn một giáo viên hết lòng vì công việc, luôn mong muốn làm chủ nhiệm để giáo dục, bồi dưỡng học trò.

Dòng đời nườm nượp sóng xô

Nhạn bay mỗi cánh, phương mô đường về?

Hồng nhan một kiếp ê chề

Buông tay phấn bụi, ngủ mê mặt bàn.

Nhìn hình ảnh của cô Mai Lan, Hiệu My đã âm thầm hạ quyết tâm, dù sau này cũng chọn con đường trở thành một IT như cô Mai Lan, nhưng nhất quyết Hiệu My sẽ không bao giờ đi làm nghề giáo.

Làm một người tốt đã khó, làm một giáo viên tốt càng khó hơn. Thà cứ làm một nhân viên IT bình bình mà sống. Chi là không ngờ, số phận đã an bày, chưa làm được điều gì đã đừng đừng xuyên không, đến một nơi không hề có máy tính, Wifi hay Internet. Bì kịch mà.

Đến dị giới này, Hiệu My đứng thật chi có mình Ngao Thiên Quân là lão sư thật sự. Hơn nữa, Vô Cực Kiếm Phái hay Thần Võ Binh Đoàn... nơi nào cũng đầy áp yêu thương.

Giả như, giả như cô Mai Lan cũng có thể đến đây. Nhất định cô ấy sẽ trở thành nữ chính xuyên không số 1. Ai ai cũng yêu quý thật nhiều.

Vừa đi, vừa suy nghĩ một đường. Bất chợt, từ một bụi rậm cách đoàn người Hiệu My một khoảng không xa, một tiếng rên nhỏ, yếu ớt vọng lại.

Kim Phụng nhủ mảy, cảm thấy quái lạ trong lòng. Vì gần như toàn bộ yêu thú khu vực này, dưới uy áp của hắn, đều lần trốn thật nhanh. Sao nơi đây lại xuất hiện một sinh vật không biết đất rộng trời cao, không tiếc sinh mệnh mà ở lại.

Hiệu My không nói không rằng, chậm chậm tiến tới nơi âm thanh lạ phát ra. Trước mắt cô, một quả cầu nhỏ toàn thân hồng rực. Hai cái tai dài hình tam giác cụp xuống rất đáng yêu.

- Thật đẹp! Mổ nữ bật thốt lên.

Hoà Hò nhìn thấy trước mắt thật nhiều thân ảnh nhân loại thì hoảng hốt, miệng the the kêu lên. Tuy nhiên, cái chân của nó đã bị thương nên không thể bỏ đi. Chỉ có thể ngước đôi mắt long lanh lên nhìn nữ nhân áo xanh trước mặt.

Chương 120: Trở lại Lữ Gia

Kim Phụng cũng tiến tới gần bên, quan sát tiểu hồ ly thật kỹ.

- Nó bị thương rồi. Hèn gì không sợ uy áp mà ta phát ra.

Hiệu My nghe thế thì tiến tới, bế quả cầu nhỏ lên tay. Đôi mắt tiểu hồ ly long lanh ngấn nước. Cái lưỡi nhỏ xiu vươn ra, liếm liếm lên mặt mỡ nữ nhân, dịu ngoan lấy lòng, làm Hiệu My bị nhột, bật cười khanh khách.

Mỡ nữ giới cái chân bé xiu của nó lên, nhìn thấy một vết thương sâu đến tận xương. Hóa hồ nhối đau, phát ra âm thanh chi chi đầy hoảng loạn.

Hiệu My lấy một viên đan dược từ gói chỉ không gian, giao cho nó, giọng nói âu yếm, vỗ về.

- Bé ngoan. Dùng chút thuốc nào. Ăn xong viên đan dược này, sẽ không sao rồi.

Hóa hồ nằm trong lòng Hiệu My, dùng cả hai chân trước ôm lấy viên đan dược màu xanh. Mặc dù nó không hiểu hết những gì nữ nhân này đang nói, nhưng mà cảm giác ấm áp khi nằm trong lòng mỡ nữ, cộng thêm mùi đan dược ngào ngạt tỏa ra, mang đến một sự thoải mái làm nó vô cùng yêu thích. Cứ thế, đưa lên miệng cắn ăn.

Sau khi ăn hết viên Sinh cơ đan, vết thương trên chân Tiểu hồ ly nhanh chóng phục hồi. Tốc độ nhanh đến nỗi bằng mắt thường cũng nhìn thấy được.

- Muội định nuôi nó à?

- Không phải, muội định giao nó cho Lữ Ngọc Nhi. Muội đã hứa với nàng ta khi còn ở Lữ Gia lần trước. Hơn nữa, lần này đến đại lục Phong Linh, không tiện mang nó theo cùng.

Hiệu My nhìn Kim Phụng giải thích. Quả thật, nếu không phải tình cờ gặp Hóa hồ nơi này, bản thân cô cũng quên mất lời hứa đối với cô tình địch nhỏ ở Lữ Gia. Mém tí là mang theo ấy nấy với người ta. Dù sao, người ta cũng gọi cô là Trần tỷ tỷ a. ... (Ta tính để dùng từ Đại tẩu để thay, nhưng lại nhớ tới mỡ nữ của chúng ta là một người mắc phải chứng bệnh sợ hôn nhân, nên thay bằng từ Trần tỷ tỷ.)

Nhờ có sự xuất hiện của Hóa hồ, tâm trạng của Hiệu My nhẹ nhàng hơn chút ít. Sau đó, mọi người leo lên lưng Ưng sư, một đường trở lại Ma Lâm thành. Hiệu My căn dặn các huynh đệ đôi điều, động viên Bùi Mẫn Quân mấy tiếng rồi từ giả với mọi người, bay thẳng về dãy Hằng Sơn.

Vài ngày sau.

Bầu trời Bạch Nhật Thành bị một đàn Ưng sư bay ngang phủ kín. Dân chúng ngược nhìn lên, sợ hãi lẫn hâm mộ, không biết nhân vật nào đại giá quang lâm.

Không ngờ, đàn ưng sư lại hạ xuống trước cửa Lữ Gia – Đại thế gia trịnh pháp có lịch sử mấy ngàn năm. Thật đúng là náo nhiệt vô cùng.

Hiệu My đứng trước cửa đại môn đang rộng mở. Trước mặt cô là tam đại Trưởng Lão và các thành viên nòng cốt của gia tộc.

Sự xuất hiện của đàn ưng sư đã chấn động cả toàn bộ Bạch Nhật Thành, huống chi họ chỉ là một thành viên trong đó. Chỉ có điều, không ngờ trên lưng của đàn yêu thú phi hành lại là Hiệu My, hôn thê của gia chủ cùng Ngạo Thiên Quân của Vô cực kiếm phái. Bên cạnh họ còn có một nữ nhân áo vàng, bộ dáng lãnh ngạo, tuyệt sắc dung nhan và một vị công tử áo đen, mặt mày phổ thông như hộ vệ và một nam tử tóc vàng, tuấn tú, mạnh mẽ nhưng chẳng phải phẩm nhân.

Người Lữ Gia không trông thấy gia chủ của mình, tuy trong lòng vô hạn thắc mắc, nhưng Đại trưởng lão là nhân vật thế nào? Ông ta nén lại tất cả tò mò, một bước lên trên, đứng đối diện với Trần Tùng, mặt vui vẻ, ân cần chào hỏi:

- Sáng nay, chim khách kêu trước cửa, quả nhiên là quý khách ghé thăm. Hoan nghênh Ngạo Thiên Quân giá lâm gia tộc.

- Đại trưởng lão, lâu rồi không gặp. Nhìn ông vẫn hồng hào, mạnh khỏe, thật đáng vui mừng a.

- Cũng là nhờ phúc của tổ tiên.

Lữ Nho khiêm tốn đáp lời. Sau đó, quay sang nhìn Hiệu My, gật đầu lên tiếng:

- Trần cô nương tốt. Chư vị bằng hữu tốt.

Vài câu nói xã giao trôi qua. Tiếp theo, Hiểu My và Trần Tùng theo chân đám người đại trưởng lão vào trong. Kim Phụng và Đại Kim, A Thủy không cùng vào trong. Họ đứng bên ngoài với đám ung sư chờ đợi.

Lữ Nho cho mọi người giải tán, chỉ giữ lại Tứ Trưởng Lão Lữ Kiến Nghị cùng ngũ trưởng lão Lữ Nguyên. Lữ Ngọc Nhi cũng được Hiểu My cho gọi cùng đi. Sáu người tập trung trong đại sảnh. Bên ngoài cửa đóng kín, canh gác thâm nghiêm.

Bên trong đại sảnh.

- Trần tỷ tỷ, xin hỏi vì sao không thấy Lữ đại ca cùng tỷ trở về.

Lữ Ngọc Nhi không đợi được, vừa thấy mọi người ngồi xuống đã vội vã mở lời.

Trần Hiểu My áy náy nhìn thiếu nữ trước mặt. Ánh mắt buồn buồn, giọng nói cũng có chút quạnh hiu.

- Ta nợ Lữ Gia một lời xin lỗi. Trong hành trình từ bờ bắc trở lại bờ nam lần này, nhị sư huynh vì bảo vệ ta mà bị trọng thương. Tạm thời sẽ không về được.

Lời Hiểu My vừa nói làm Lữ Ngọc Nhi và ba vị trưởng lão biến sắc. Trên mặt mỗi người đều không dấu được sự hoảng sợ, khẩn trương. Hiểu My nhìn thấy thế, đành đem mọi chuyện xảy ra trong cả hành trình bắc tiến, lần lượt kể lại.

Mỗi tình huống, mỗi hiểm nguy mà đoàn người của gia chủ trải qua, đều khiến cho một người tinh ranh như Lữ Nho cũng phải nhũn mảy, thần sắc nặng nề, than thở. Lữ Ngọc Nhi thì hai mắt tròn trũng, miệng mở to nhét một quả trứng cũng vừa.

Sau khi Hiểu My kết thúc câu chuyện của mình. Một không khí im lặng bao trùm phủ lên toàn bộ đại sảnh. Đám Lữ Nho sững sờ, còn chưa tiếp nhận được sự thật về thân thế của Trần Hiểu My cùng Lữ Tuấn từ kiếp trước đến kiếp nay.

Lữ Nguyên là người luôn xem Lữ Tuấn như cháu con, giờ lại biết hắn là một trong thập nhị chiến tướng của Hoan Hi thần, trong đầu mông lung một vùng mờ ảo. Còn biểu cảm của Lữ Ngọc Nhi thì hết sức phong phú, khoa trương.

Cuối cùng cũng là Lữ Kiến Nghị trầm tĩnh, ổn định cảm xúc thật nhanh. Hắn nhìn Hiểu My và Ngạo Thiên Quân, đợi hai người cho một lời khẳng định.

Trần Tùng mạnh mẽ gạt đầu.

- Tóm lại là hắn tuy có nguy hiểm, nhưng nhất định sẽ không sao. Lần này, chúng ta xuất hành đến Huyền Hải, đón hắn rồi cùng đến đại lục Phong Linh tìm Thất thái quang minh. Ngày trở lại sẽ để mọi người nhìn thấy một Lữ Tuấn mạnh khỏe, bình an. Tới lúc đó, chúng ta cùng nhau đánh thẳng lên Thiên Huyền Vũ.

Tứ trưởng lão nghe vậy, nhẹ nhõm thở phào.

- Trần cô nương, lần này tất cả nhờ cô. Cảm ơn cô đã vì gia chủ của chúng ta, không màng hiểm nguy, đến Phong Linh đại lục.

- Tứ trưởng lão quá lời. Đây là bổn phận ta phải làm. Chỉ mong mọi người an tâm, tại nơi này tranh thủ thời gian, phát triển mạnh mẽ cho gia tộc.

Hiểu My khiêm tốn, chân thành hồi đáp Lữ Kiến Nghị. Sau đó, lấy ra vài gói chỉ không gian, trao đến tay đại trưởng lão Lữ Nho.

- Đây là tài nguyên mà Nhị sư huynh thu hoạch được tại bờ Bắc. Ta trao lại cho mọi người. Tin tưởng ba vị trưởng lão đây sẽ giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ của gia chủ. Nếu không, dù khi hắn trở lại, nếu thực lực mọi người không đủ mạnh, cũng rất khó có thể tồn tại ở thời điểm 50 năm sau.

Mặt khác, cũng xin mọi người giữ kín chuyện hôm nay. Ta e tay chân Yêu thần vẫn còn tồn tại ở bờ Nam. Chẳng may, tin tức truyền đi lại chuốc phải phiền phức không hay.

- Ta hiểu. Trần cô nương an tâm. Kế tiếp đây, chúng ta sẽ toàn lực phát triển Lữ Gia, không làm gia chủ và cô nương thất vọng.

Đại trưởng lão khẳng định. Hắn rất rõ tầm quan trọng của việc này. Đồng thời, cũng biết phải làm thế nào để ổn định lòng người, không gây ra hoang mang, rối loạn.

Sau đó, Trần Hiểu My nhìn sang vị thiếu nữ đang có mặt, gơ tay ngọc lên quắc quắc, ra hiệu cho Lữ Ngọc Nhi tiến lại gần.

- Ngọc nhi muội muội, ta có quà cho muội.

Lữ Ngọc Nhi nghe vậy, ba bước cũng thành hai, lập tức tiến lên. Mắt to tròn, sáng rỡ nhìn Hiểu My chờ đợi.

Hiểu My tặng cô nàng vài món trang sức xinh đẹp thu được từ lãnh địa của bộ tộc Giao Nhân. Sau đó, vui vẻ nhìn Lữ Ngọc Nhi mân mê vòng ngọc trai

màu hồng trên tay, nụ cười tươi như hoa nở.

- Đa tạ Trần tỷ tỷ. Món quà này thật trân quý. Muội nhất định sẽ gìn giữ nó thật tốt, không uống tỷ một mảnh hào tâm.

- Ha ha. Không có gì. Muội đến đây, ta còn thứ này, đảm bảo muội trông thấy sẽ còn vui hơn nữa.

- Thứ gì a?

Hiếu My ra vẻ thần bí, sau mới bẻ Hóa hồ đồ rực từ trong lòng, đặt vào tay của Lữ Ngọc Nhi.

- Oa. Đáng yêu quá. Trần tỷ tỷ. Vật nhỏ này tỷ cũng tặng muội à.

Lữ Ngọc Nhi môi mắt cong cong, bộ dạng khả ái đáng yêu, làm Hiếu My cũng phải một phen ghen tỵ. “Tuổi trẻ thật tốt a” - Mồ nữ gào thét trong lòng.

- Dĩ nhiên rồi. Quả cầu nhỏ này rất có linh tính. Tuy bây giờ chỉ là yêu thú cấp một, nhưng nếu muội chịu khó yêu thương, chăm sóc. Sau này nó sẽ trở thành một thú sủng lợi hại, cùng muội sát cánh kề vai.

Lữ Nguyên nhìn cháu gái vui như thế, lòng cũng an ủi thật nhiều. Ông quay sang nhìn Hiếu My, chân thành cảm tạ.

Họ hàn huyên thêm ít câu. Sau đó ba vị trưởng lão cùng Ngọc Nhi đưa chú cháu Trần Tùng ra cổng lớn, nhìn đàn ung sư vỗ cánh, khói bụi bốc lên, gió lốc ào ào, lòng lại cảm khái một phen.

Đến khi bóng dáng đám Yêu thú phi hành biến mất hoàn toàn cuối chân trời xa. Bốn người quay vào trong, cùng thảo luận kế sách phát triển gia tộc mình sắp tới.

Đại trưởng lão lúc này mới dám lấy ra mấy cái giới chỉ không gian, liếc mắt nhìn vào trong. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn thấy đã lập tức hết hồn.

Hai cái giới chỉ đầy ắp tinh hạch yêu thú. Toàn bộ đều từ cấp ba, cấp bốn trở lên. Nhưng đa số đều là những viên trong suốt nhiều màu, to bằng quả cà chua. Là tinh hạch của yêu thú cấp 8 đến cấp 9. Nếu đem hết ra ngoài cũng có thể chất đầy đại sảnh, không một khe hở cho không khí lọt vô.

Một giới chỉ khác chứa rất nhiều tinh thạch, bảo khí và dược liệu. Cái còn lại là vàng bạc như núi chất cao.

- Thủ bút này thật lớn quá rồi. Gia chủ và Trần cô nương đúng một phen khổ công sưu tầm. Chúng ta phải thận trọng, trong thời gian này, phát triển vững chắc và tăng cường toàn bộ thực lực của Lữ Gia.

- Phải, phải.

Ba người còn lại phụ họa gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Biến cố

Ung sư chờ theo đoàn người của Hiếu My, một đường theo hướng Đông thẳng tiến. Vài ngày sau, họ đã có mặt trên Huyền Hải mệnh mông.

Lần nữa đặt chân lên Triều Dương quần đảo, cảm xúc của Hiếu My có chút biến ảo, tâm trạng cũng thoát cái trầm xuống rất nhiều.

Chính nơi này, họ chiến đấu với đám tay chân hùng mạnh của Yêu thần, tiêu diệt được kẻ thù ác sau màn là Thanh Loan. Thế nhưng, cũng chính nơi đây, Lữ Tuấn trúng phải nguyên rủa trọng thương, tới giờ vẫn phải lết lay, dựa vào hàn băng mấy vạn năm bảo trì sinh mệnh.

Lần trước đối chiến với kẻ thù, Thiên Vũ vẫn hùng hổ, sát cánh kề vai. Nhưng hôm nay, hắn lại ngủ say, trở về hình dạng Tiểu Mao Cầu vô hại.

Quả nhiên, thế sự vô thường a!

Trong lúc Hiếu My còn lặng thầm cảm khái, tiếc gió thương hoa thì A thủy đã bước xuống biển, vận dụng thủy thuật, truyền tin cho Nữ Vương của tộc giao nhân. Mái tóc của hắn trở lại màu xanh lam, gương mặt tuyệt sắc tựa thần tiên, bộ trưởng bào màu thiên thanh bông bênh, phiêu diêu trong nước.

Đại Kim nhìn thấy tên nam tử đen thui đen thui, dung nhan chỉ có thể làm nền cho hắn chớp mắt đã biến ảo nghiêng trời lệch đất. Đại Kim có cảm giác chả thật tí nào.

Trần Tùng cũng là lần đầu nhìn thấy bộ dáng này của A Thủy, ngoài trừ chút giật mình lúc đầu, sau đó, cảm xúc rất nhanh tĩnh lại. Bộ râu xồm xoàm che kín cả khuôn mặt. Chỉ có đầu, hai mép khẽ run run. Ông ta đang than tiếc cho cháu gái Hiếu My. Nam tử đẹp hơn cô nàng quá nhiều, liệu Hiếu My có

tạo thành áp lực.

- Haiz, nhìn chung, chỉ có tên nhóc họ Lữ kia là tốt nhất. Làm người nho nhã, ôn hoà. Hết mực cung chiều nha đầu, lại thêm nhan sắc không quá đoạ người. Đứng bên cạnh Hiểu My thật sự là gái sắc trai tài, nhìn sao cũng hợp a.

Ngao Thiên Quân nhìn A Thủy lại liên tưởng đến hôn nhân đại sự của cháu gái mình. Tiếc thay, nếu như Hiểu My biết được suy nghĩ của ông lúc này, chắc sẽ ngay lập tức cho Ung sư đưa ông quay về Thiên Ba Thành. Ông còn chưa biết, cô nàng mắc chứng sợ kết hôn.

Mọi người quanh quần trên một hòn đảo nhỏ ở quần đảo Triều Dương. Nhìn mấy ngọn dừa cao, Hiểu My bỗng nảy ra một ý tưởng. Tiếp đó, cô cùng nhị thúc và Đại Kim, Kim Phụng, cỡi ung sư bay lên, hái tất cả dừa trên ngọn. Hòn đảo nhỏ này hết thì đến hòn đảo khác cận kề.

Cứ vậy, non một canh giờ sau, số lượng dừa trên đảo toàn bộ bị thu thập. Không những thế, linh quả khắp nơi cũng bị hái, không bỏ sót bất cứ thứ gì.

Hành trình sắp tới, chưa biết may rủi thế nào, chuẩn bị đầy đủ bỏ vào giỏ chỉ không gian, biết đâu có lúc dùng tới. Cẩn thận mới đi được đường xa a.

Khi bọn họ thu thập xong, trở lại chỗ cũ chưa bao lâu thì mặt biển trước mặt bỗng dưng xao động. Nữ Vương của bộ tộc giao nhân dẫn theo tộc nhân của mình dần xuất hiện. Hiểu My nhìn thấy họ đứng thành hình chữ nhật. Quay xung quanh một chiếc giường hàn băng màu trắng, trên đó, có thân ảnh một người.

Không cần suy nghĩ, Hiểu My cũng biết đó là nhị sư huynh của cô.

Nữ Vương dẫn mọi người lên bờ. Hai bên chào hỏi lẫn nhau. Sau đó, bà nhẹ phát tay, chiếc giường hàn băng trôi lơ lửng tới trước mặt Hiểu My. Nhìn dung nhan quen thuộc ngủ say. Cô thấy lòng như có vạn mũi kim đâm, đốn đau hoen lệ.

Trần Tùng nhẹ vỗ vai cháu gái của mình. Hiểu My ngược mắt nhìn lên, khẽ gật đầu. Tiếp theo, từ bên trong cổ áo, lòi một dây chuyền nhỏ ra ngoài. Mặt dây chuyền là một quả cầu tròn. Đây chính là pháp bảo mà Hà Nguyên đại sư cố công chế tạo.

Hiểu My chạm nhẹ vào mặt dây chuyền rồi tung xuống đất. Một vật thể hình cầu to lớn xuất hiện. Hiểu My tuy không phải lần đầu trông thấy, nhưng vẫn có chút buồn cười. Bởi lẽ, nó y như phi thuyền không gian mà siêu xayda Cadic đã dùng để đáp xuống trái đất.

Còn nhớ lúc Hà Nguyên giới thiệu và hướng dẫn sử dụng pháp bảo này, Hiểu My còn mơ mơ màng màng. Tưởng đâu lão cũng là một đại ca xuyên không. Kiep trước là fan trung thành của bộ truyện tranh lừng danh thế giới: Bảy viên ngọc rồng.

(Dragon Ball là một bộ truyện tranh nhiều tập được viết và vẽ minh họa bởi Toriyama Akira. Nhà xuất bản Kim Đồng đã mua bản quyền xuất bản tại Việt Nam với bản quyền tên hiện tại là giữ nguyên tên gốc và có một tên phụ là 7 Viên Ngọc Rồng. Nội dung chính của bộ truyện: Một cậu bé có đuôi khi được tìm thấy bởi một ông lão sống một mình trong rừng, ông đặt tên là Son Goku và xem đứa bé như là cháu của mình. Một ngày nọ Goku tình cờ gặp một cô gái tên là Bulma trên đường đi bắt cá về, Goku và Bulma đã cùng nhau truy tìm bảy viên ngọc rồng. Các viên ngọc rồng này chứa đựng một bí mật có thể triệu hồi một con rồng và ban điều ước cho ai sở hữu chúng. ... Xem thêm trên vi.wikipedia.org)

Sau một thoáng xúc động, Hiểu My bật nắp của bảo cầu rồi nhẹ nhàng ôm Lữ Tuấn lên từ giường hàn băng, đặt vào trong loại chất lỏng màu xanh đậm đặc sinh cơ mà Vô Tâm đại sư riêng vì hắn chuẩn bị.

Mồ nữ nhẹ vuốt lên gương mặt anh tuấn đã có chút gầy gò. Giọng nói nhẹ nhàng, chứa chan tình cảm:

- Nhị sư huynh. Huynh yên tâm, nhất định muội sẽ đưa huynh đến đại Lục phong linh. Chúng ta nhất định tìm được Thái thái quang minh. Xóa bỏ nguyên rủa trên người huynh. Chờ muội.

Mọi người lặng lẽ quay đầu đi. Có chút không nở trước tình cảm của cả hai.

Hiểu My đóng nắp bảo cầu, làm cho nó thu về nhỏ bằng hạt châu, đeo vào trước ngực. Xong, cô quay sang nhìn Nữ Vương, chân thành cất tiếng:

- Nữ vương, đa tạ người đã chăm sóc huynh ấy bao lâu nay.

- Đừng khách sáo. Nhi tử của ta cũng được mọi người chăm sóc rất nhiều. Nói ra, ta còn phải cảm tạ Trần cô nương cùng các vị.

Nữ Vương cười cười. Nếu như không biết thân phận của người thiếu nữ trước mắt này. Có thể còn khách khí thật nhiều. Nhưng mà biết được mối liên hệ giữa cô ấy với nhi tử của mình, nữ vương dù có muốn ý kiến ý cò cũng là vô hiệu. Cho nên, đơn giản chấp nhận mọi chuyện và ủng hộ hết sức trong khả năng. Đó là chuyện bà chắc chắn sẽ làm. Chỉ là không biết lần này, Thái tử Phi Long sẽ theo tộc nhân trở về hay tiếp tục đồng hành cùng mọi người đến đại lục Phong Linh.

- Thái tử. Sắp tới, con dự định thế nào?

- Con muốn theo Trần cô nương đến Phong Linh đại lục.

A Thủy nhìn mẫu thân của hắn, kiên định trả lời.

Nữ Vương nghe vậy, trong lòng khẽ thở dài, nhưng ngoài mặt vẫn vui vẻ mỉm cười, dặn dò nhi tử đảm ba câu cẩn thận. Sau, bà nhìn sang đoàn người Hiểu My, nêu lên thắc mắc trong lòng.

- Trần cô nương, cô có biết chính xác đường đến Phong Linh đại lục. Đạo này trên bề mặt Huyền Hải, thỉnh thoảng vẫn xuất hiện không ít vân vụ. Bản thân ta cũng có chút e dè, rất khó phân biệt chúng với nhau.

- Cái này a...

Hiểu My hơi khựng lại. Vuốt vuốt Tiểu Mao cầu trong lòng mình. Thầm nghĩ, không biết đến bao giờ Thiên Vũ mới xuất hiện. Chuyện ném đá dò đường bản thân cô thật chẳng dám tự tin.

- Dựa theo khí tức của Thiên Vũ. Thân Thú chúng ta cùng sinh hoạt chung mấy vạn năm, chút chuyện nhỏ này, không làm khó được bản thân ta.

Kim Phượng đứng sát bên cô, dĩ nhiên hiểu chủ nhân đang nghĩ gì. Vì thế, lơ đãng trả lời, cũng là cho Nữ Vương một hồi an tâm, thuyết phục.

- Vậy thì tốt quá. Thời gian này, ta sẽ cho toàn bộ tộc Giao nhân để ý khắp nơi. Hễ nơi nào có vết nứt không gian, ta sẽ lập tức thông tri cho Phi Long, chúc mọi người lên đường bình an, thuận lợi.

- Đa tạ.

Nữ vương nói xong, dẫn theo tộc nhân vội vã cáo từ. Còn lại trên hòn đảo nhỏ nơi này, đám người Hiểu My kiên định một lòng, nhìn xa xăm một màu xanh của Huyền Hải mênh mông bốn bề sóng lặng.

.....

Trần Tùng dự định sẽ hạ trại, dựng lều. Ở đây chờ đợi ít lâu.

Ngồi đầu, mới hai canh giờ sau, A Thủy chạy đến cho hay. Phía Bắc, ba trăm dặm trước đây, có vài đám Vân vụ hình thành, họ phải khẩn trương đến ngay nơi ấy.

Nhóm người lập tức leo lên lưng ung sur, bay về hướng bắc.

Hiểu My vuốt vuốt cái cổ bóng mượt, ấm áp của Tiểu Ưng, thấp giọng dặn dò:

- Tiểu Ưng. Ta lần này đến đại lục Phong Linh, không biết khi nào mới trở lại. Người cùng đồng tộc của mình có thể trở lại bờ Bắc một chuyến. Ta quay về, sẽ thông báo cho người.

Tiểu Ưng gục gật cái đầu. Lần này, nó hiểu được cô đang nói gì. Ít ra, số đàn được và tinh thạch yêu thú mà Hiểu My cho nó đã phát huy công dụng. Tâm trí mở ra đáng kể.

Tuy nhiên, nghe được và có làm theo hay không lại là hai chuyện khác nhau.

Tiểu Ưng dự định trong lòng, sau khi Hiểu My rời khỏi nơi này, nó sẽ trở lại bờ bắc tu luyện. Sau đó sẽ quay lại hòn đảo nhỏ trong quần đảo Triều Dương, chờ đợi chủ nhân.

Bảng vào tốc độ hiện tại của Tiểu Ưng. Gần canh giờ sau, Hiểu My và những người khác đã xuất hiện tại vị trí có khe hở không gian.

Tuy nhiên, nơi này có khoảng bốn đám vân vụ phân biệt. Mỗi cái lại cách nhau không quá xa, cách chừng vài dặm. Kim Phượng đề xuất mọi người ở yên, bản thân Kim Hộ vệ lại đi tới trước dò đường. Khi nào phát hiện sẽ trở lại thông tri.

Hiểu My và những người khác gật đầu đồng ý.

Kim Phượng hoá thành Thần Phượng, bay tới cạnh mỗi đám vân vụ, dùng linh lực cảm nhận, muốn tra ra đường mà Thiên Vũ đã đi qua.

Một thoáng sau, Kim Phượng trở về, trầm giọng thông báo.

- Một cái phía Tây Bắc, một cái phía Đông Bắc. Cả hai đám vân vụ này đều có khí tức mà Thiên Vũ đã đi qua.

- Ấc. Chuyện này thì khó rồi. Chúng ta phải chia ra hai đường kiểm tìm, thử xem vận may của số mệnh vậy.

Trần Tùng vuốt vuốt bộ râu xồm, đưa ra kiến nghị của mình. Dù sao, hoàn cảnh hiện tại thì ý kiến này là đúng nhất.

Nhóm Hiểu My mạnh mẽ lao lên.

Hiểu My, A Thủy và Đại Kim bay về đám vân vụ hướng đông bắc. Kim Phượng và Trần Tùng thì chọn hướng tây bắc.

Khi còn cách Vân Vụ khoảng hơn chục thước, gió bắt chợt nổi lên. Thoát cái mà cấp độ đã bạo tăng. Gió giật đùng đùng, sóng dâng cao hơn cả thước.

Thiên địa đột nhiên nổi dị tượng, e là có biến cố sắp sửa phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Giúp đỡ

Vừa nhìn thấy dị tượng xảy ra, nhóm người của Hiểu My biến sắc. Kim Phượng vội vã hướng mọi người yêu cầu gia tốc, nhảy vào vân vụ đã xác định, kéo chậm trễ thì biến cố phát sinh.

Hiểu My, A Thủy và Đại Kim đi đầu. Họ đã gần tiếp cận khe hở không gian hướng đông bắc, cố gắng thật nhanh lao đến. Kim Phượng cùng Ngao Thiên Quân thì khoá khe hở không gian hướng tây bắc. Cũng đang lao đến với tốc độ rất nhanh.

Vài phút sau, nhóm Hiểu My đã đứng trước đám vân vụ có khí tức của Thiên Vũ, họ liếc mắt nhìn nhau. Hiểu My đi trước mở đường, chủ động tiến vào trong.

Kim Phượng nhìn thân ảnh ba người biến mất thì nhẹ nhõm thở phào. Cũng quay lại ra hiệu cho Ngao Thiên Quân, cả hai bước nhanh tới đám vân vụ ở trước mặt.

Thế nhưng lúc này, biến cố thật sự xảy ra.

Mặt biển Huyền Hải gió dừng dừng nổi lên bỗng nhiên đổi hướng, mây đen che kín cả bầu trời, vài tia chớp ầm ầm hiện ra rồi thay nhau giáng xuống.

Trần Tùng chân chưa kịp tiến vào khe hở không gian thì đám vân vụ đó đã tan ra. Đồng thời, một đám vân vụ khác đột nhiên xuất hiện, thay thế vị trí của đám vân vụ ban đầu.

Ngao Thiên Quân chưa kịp rút chân về. Thêm nữa, gió từ sau mạnh mẽ thổi tới, thế là ông cứ thế lọt vào trong đó.

Kim Phượng biết là không đúng, nhưng vì Trần Tùng là Nhị thúc của Hiểu My, vì thế, Kim hộ vệ biến sắc, vội vã nhảy vào theo.

Không lâu sau.

Huyền Hải mệnh mông, bão tố ầm ầm kéo đến. Xoa đi vết tích của những khe hở không gian đã từng xuất hiện trên biển cả, cũng mang tới vô hạn âu lo cho những tộc nhân Giao nhân tộc chứng kiến toàn bộ quá trình.

Không biết ba người Hiểu My sẽ lưu lạc đến nơi nào? Cũng không biết Trần Tùng vô tình lạc đến không gian khác có được bình yên?

Thiên Huyền đại lục mọi người đang hết sức ngóng trông. Còn Thiên Huyền Vũ ở chốn xa xăm, Yên thần, Minh Thần và Tà thần cũng đang ngồi đếm thời gian. Bởi vì ước định hai vạn năm sắp tới. Vì cột mốc 50 năm đã tiếp cận mỗi lúc mỗi gần.

.....

Địa ngục Thâm Uyên.

Dưới sự che chở của Thần Hoả Phượng Hoàng cùng đan dược, Trường An, Lãnh Nguyệt cùng Lạc Vô Trần đã thành công tiến nhập địa ngục Thâm Uyên.

Sau khi vượt qua lớp từ khí đen kịt che khuất tầm nhìn, trước mắt họ là một mảnh tỉnh không hoàn toàn khác biệt. Bầu trời đỏ rực, mặt đất đen kịt, lờ mờ chòm đá nhọn, không có một cọng cỏ, một ngọn cây, đừng nói tới sông xanh hay suối chảy.

Ba người vận khinh công bay về phía trước, mong muốn tìm một sinh mệnh lưu tại nơi này để thăm hỏi tình hình.

Thế nhưng, phi hành cả ba canh giờ, vẫn mịt mờ nhân ảnh, không thấy một ai.

- Đúng là quá khác nghiệt. Người thực lực không đủ, e là không thể tồn tại quá ba tháng ở chỗ này.

Lạc Vô Trần cảm khái buột lời.

- Đúng vậy. Không khí ở đây khô khốc, không có hơi nước bên trong. Hơn nữa, ta còn cảm nhận được, từng lớp chướng khí bao phủ xung quanh. Nếu không phải da thịt chúng ta có bôi dược và cơ thể có đan dược chống đỡ, e là không chống lại được thứ này xâm nhập vào lục phủ, ngũ tạng. – Lãnh Nguyệt cũng tán đồng ý kiến đồng đội của mình.

Chỉ có Trường An thủy chung im lặng. Hắn càng lúc càng lo lắng cho tình trạng của phụ thân. Người đã lưu lạc tới đây mấy chục năm, không biết có thể trụ lại cho đến khi phụ tử gặp nhau. Hay sớm đã hoá thành một nắm cát đen, tan vào thủy địa.

Ba người đang mãi đuổi theo những suy nghĩ riêng biệt của mỗi cá nhân. Một lúc sau, từ phía xa vọng lại tiếng đánh nhau. Âm thanh hỗn tạp, tựa chừng như là một đoàn người đông đảo.

Cả ba nhanh chóng vận khí lao vút về hướng đó. Vừa đến nơi, đã thấy một nhóm người vận trang phục màu đen đang giao chiến với một nhóm khác trường bào rách nát, tả tơi, không nhìn ra màu sắc.

Liên Vũ cùng các hộ vệ của mình vừa rời khỏi Bảo Mệnh thành, đã bị nhóm hắc y này tập kích. Bọn chúng tất hướng về bình Huyết Mộc Linh mà họ vừa thắng được tại đấu giá hội. Liên Vũ thực lực không tệ, nhưng những tên hộ vệ của hắn so với đám hắc y có vẻ yếu hơn. Vì thế, giao chiến không bao lâu, đã rơi vào thế hạ phong.

Tại Địa ngục Thâm Uyên này, sinh mệnh là thứ không đáng giá nhất. Người sống tại đây, không phải cực gian, cực ác bị trần thế chối từ thì cũng là những gia tộc cổ xưa bị lưu đây, đời này sang đời khác, kiếp này sang kiếp khác. Mà Liên gia là một ví dụ điển hình.

- Liên Vũ, khôn hồn thì giao Huyết Mộc Linh ra đây. Nếu không, toàn bộ các người hôm nay phải chết.

Tên cầm đầu đám hắc y ngạo mạn hét lên. Trong mắt của hắn, nhóm người của Liên Vũ là nô lệ hết đà. Chỉ cố gắng giãy giụa, chống cự với tử thần, không bằng giao ra bảo vật rồi ra đi trong nhẹ nhàng, không cần dằn vặt. (Ác ghê. Buộc người ta giao đồ rồi giết chết).

- Người nghĩ rằng ta là trẻ lên ba sao? Dễ dàng tin tưởng người khác như thế thì Liên gia ta đã không trở thành thế gia tại Địa ngục Thâm Uyên này.

- Ha ha ha. Buồn cười. Một gia tộc nhỏ không lên được mặt bàn như các người mà cũng tự xưng là thế gia. Ngay cả một nhánh nhỏ của Hồng Gia bọn ta cũng không chống lại được. Còn tự hào cái đêch gì.

Tên thủ lĩnh nhóm hắc y nhạo báng mỉa mai. Hắn đích xác là một nhánh nhỏ của Hồng gia. Đúng hơn chỉ là một con chó giữ nhà được chủ nhân hơi hơi để ý ban cho họ Hồng. Được gọi Hồng Cát.

Tuy nhiên, Hồng Cát lại đúng là kẻ xu nịnh, đại ác đại gian, thay cho Hồng Gia làm không ít việc thương thiên hại lý, từ từ mà thu được tín nhiệm của gia chủ, thu được sự kính nể của một số kẻ nhân phẩm cũng tệ hại như mình.

- Hồng Gia các người thật đúng lợi hại a. So về sự độc ác và vô sỉ, Liên gia chúng ta hổ thẹn không bằng.

Thấy Hồng Cát vô sỉ như thế, Liên Vũ mỉa mai đối diện hắn trả lời.

Ba người Lãnh Nguyệt xa xa quan sát thế trận này, sao lại không nghe được cuộc đối đáp của hai nhóm người kia. Tuy nhiên, tại địa ngục Thâm Uyên, việc giết người cướp của không lạ. Người đại gian đại ác xuất hiện cũng không lạ.

Nhưng bản thân cả ba đều là chính nhân quân tử, dĩ nhiên rất khinh thường thủ đoạn và sự ngạo mạn của Hồng Cát. Vì thế, họ quyết định giáo huấn bọn chúng một phen.

Trong lúc hai phe Hồng – Liên đang đấu khẩu hăng say thì từ xa, ba thân ảnh nam nhân từ từ xuất hiện. Thái độ hết sức ung dung, da dẻ hồng hào chứ không trắng xanh hoặc vàng xạm như những người sinh hoạt thường xuyên tại Thâm Uyên địa ngục này.

- Chư vị. Chuyện gì cũng từ từ nói. Dao kiếm vô tình, cần chi thương tổn lẫn nhau.

Lãnh đại gia ra vẻ trưởng giả, mở miệng khuyên răn.

- Đại hiệp này, đây là chuyện riêng của hai gia tộc chúng ta, kính xin mắt đức tai ngo, không cần đi sâu can thiệp.

Hồng Cát tuy là kẻ cực gì gian xảo. Nhưng nhìn thấy Lãnh Nguyệt bộ dáng ung dung, khí thế mạnh mẽ, lại thêm mặt nạ huyền bí bằng bạch ngân, đoán đối phương cũng có chút ít lai lịch nên mới hồi trả đôi lời. Nhưng mà giọng nói của hắn lọt vào tai của Lãnh đại gia vẫn phi thường khó chịu.

- Ác. Ta cũng định bỏ qua, nhưng thái độ của người làm ta hết sức không hài lòng. Chính vì vậy, ta quyết định trợ giúp những người này. Đắc tội.

Lãnh Nguyệt nói xong thì ào ào xuất kiếm, công kích về nhóm người Hồng gia.

Huyền Thiên đại lục, giang hồ ai không biết sự lợi hại của chương môn thần long thấy đầu không thấy đuôi của Hắc Nguyệt Phái. Lại nói, từ sau khi khôi phục ký ức trước đây, kiếm thuật và võ công của hắn càng thêm xuất quỷ nhập thần, có thể quét ngang toàn bộ giang hồ trên Huyền Thiên đại lục.

Lạc Vô Trần có kém hơn Lãnh đại gia một chút. Nhưng mà Vô cực kiếp pháp của hắn cũng đạt tới cảnh giới tối cao. Mỗi chiêu xuất ra, lại khiến cho đám hộ vệ hắc y kinh hồn tán đảm, liên tiếp bại lui.

Trường An thì không cần phải ra tay. Hắn chỉ lạnh lùng đứng một bên, trông hai vị đại ca đại triển thần uy. Cùng một bên là nhóm người Liên Vũ giao tiếp đôi câu, sau đó, thấy họ chính nghĩa đáng thiên thì lòng sinh ra hảo cảm. Tặng một chút đan dược thay họ trị thương. Nhất thời, hình tượng của hắn trong mắt của nhóm người Liên gia càng trở nên to lớn, vĩ đại.

Ở Địa ngục Thâm Uyên này, cao thủ không thiếu. Liên Vũ tuy vô cùng ngưỡng mộ thực lực hai người Lãnh Nguyệt và Lạc Vô Trần. Nhưng không bằng kinh hi khi phát hiện người á nhân trước mặt là một luyện đan sư.

Mỗi một Luyện đan sư tại nơi đây đều là tồn tại chí cao, được toàn thể chúng nhân truy cầu, ngưỡng vọng. Bởi nó liên quan tới sinh tử, tồn vong của họ, cũng như là tiềm lực của mỗi gia tộc trên con đường phát triển hiện tại và tương lai sau này.

Trong lúc Trần Trường An và Liên Vũ thảo luận đôi điều thì trận chiến của hai vị đại ca bên kia đã hạ tràng.

Hồng Cát nằm trên mặt đất, miệng phun ra từng ngụm máu tươi. Đỉnh đầu lừng lờ mũi kiếm của Lãnh đại gia, sinh mạng tùy thời mất đi bất cứ khi nào.

- Vị huynh đệ kia, ngươi muốn xử lý bọn người này như thế nào.

Lãnh Nguyệt cố ý nhìn sang Liên Vũ, chờ quyết định của hắn. Suy cho cùng, Hồng Cát cũng không đắc tội gì với ba người Lãnh công tử, nên Lãnh Nguyệt cũng chẳng muốn đuổi tận, giết tuyệt đối phương.

- Ân công, người là do ngài bắt được, quyết định thế nào, ta không dám chen vào.

- Tốt. – Lãnh Nguyệt khá hài lòng. Nếu như Liên Vũ muốn hắn giết sạch những người này, hắn chưa chắc sẽ làm theo. Nhưng sự khiêm tốn của đối phương dĩ nhiên đổi lấy hảo cảm của Lãnh đại gia. Đây mới là điều trọng yếu.

Lãnh đại gia quay sang Hồng Cát, thu lại mũi kiếm của mình, hất cầm ra lệnh:

- Ngươi và ta không thù không oán, cho nên, ta tha cho ngươi một mạng lần này. Mau chóng dẫn người của mình lập tức ly khai. Lần sau, đừng để ta thấy mặt.

- Đa tạ, đa tạ ngài.

Hồng Cát cuống quýt ngồi dậy rồi dẫn theo thủ hạ chạy đi như chó cụt đuôi. Hôm nay bọn chúng đã phải thiết bản, bảo vệ được một mạng xem như hết sức may mắn. Đầu dám nhiều lời mè nheo. Chỉ còn cách nghĩ xem phải hồi đáp thế nào với gia chủ chuyện hôm nay, dám đầu đặt oán thù lên đầu nhóm người Lãnh đại gia vừa xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Bảo Mệnh Thành

Nhìn thấy Hồng Cát cuống quýt ngồi dậy rồi dẫn theo thủ hạ chạy đi như chó cụt đuôi. Liên Vũ trong lòng có chút hả hê. Hắn quay sang nhóm người của Lãnh Nguyệt, chấp tay, thi lễ thật sâu.

- Đa tạ ơn cứu mạng của các vị ân công. Tại hạ Liên Vũ của Liên Gia, không biết quý tánh đại danh của các vị ân công để tiện bề xưng hô, còn hồi báo cho gia tộc tri ân đồ báo.

Lãnh Nguyệt nghe vậy khoát tay đầy sáng khoái.

- Chuyện nhỏ, không cần báo đáp làm gì. Ta chỉ là ngứa mắt bọn chúng vô si. Không liên quan gì đến ngươi.

- Phải. Đây là chuyện nhỏ. Vốn dĩ cùng lưu lạc tại nơi này, giúp đỡ nhau một ít thì có sá chi. – Lạc đại ca nhìn Liên Vũ, giới thiệu. – Huynh ấy là Lãnh Nguyệt. Ta gọi Lạc Vô Trần, còn vị đệ đệ bên cạnh huynh đệ là Trần Trường An.

- Lãnh huynh, Lạc huynh, Trần huynh. Hân hạnh, hân hạnh.

Liên Vũ bây giờ mới xem như chính thức chào hỏi từng người. Đám hộ vệ của hắn thì khỏi nói rồi. Rối rít gấp người. Đây chính là những anh hùng đã cứu cái mạng nhỏ hôm nay của bọn họ.

- Liên huynh đệ, bọn người khi nãy sao lại vây công mọi người ở đây? Ta nhìn thấy dường như hai gia tộc kết oán rất sâu à nha.

Lãnh Nguyệt đương nhiên biết rõ nguyên do, chỉ là hắn cố tình hỏi lại, để xem Liên Vũ có phải người thành thật, đáng để bọn họ kết giao.

Liên Vũ phản ứng quả nhiên không làm hắn thất vọng. Mang chuyện mình đoạt được bảo vật tại đấu giá hội trong Bảo Mệnh thành nói ra, còn trịnh trọng hai tay dâng lên, ý muốn nhường lại, báo ân ba vị ân công đã ta tay tương trợ.

Trường An chưa từng nghĩ sẽ cướp đoạt đồ vật yêu thích của người ta. Nhưng không có nghĩa là hắn không tò mò về công dụng của Huyết Mộc Linh.

Nhất lại là thứ khiến mọi người tranh giành quyết liệt.

- Liên huynh đệ. Bình Huyết Mộc Linh này trân quý vậy, chúng ta sẽ không đoạt của mọi người. Huynh chỉ cần nói cho ta biết công dụng của nó là được rồi.

Liên Vũ nghe vậy thì cười khỏ trong lòng. Người sống tại Địa ngục Thâm Uyên này, mấy ai biết được công dụng của Huyết Mộc Linh mà không nổi lòng tham. Dù trước mắt ba người Lãnh Nguyệt đều nói sẽ không lấy đi. Nhưng nếu đã hiểu rõ trước sau. Hẳn chắc chắn sẽ không giữ được Huyết Mộc Linh mang về cho gia tộc.

Thật ra, Liên Vũ không phải tiếc của, cũng sẽ không oán than nếu Trường An đánh chủ ý lên bảo vật này. Vì họ có ơn cứu mạng với hắn, vì đồ là do hắn tình nguyện hai tay dâng lên.

Tuy nhiên, chỉ vì nghĩ đến gia gia đang khẩn cấp chờ đợi Huyết Mộc Linh nên nội tâm Liên Vũ có chút mâu thuẫn.

Sau khi cân nhắc một hồi, Liên Vũ cũng mang hết sự hiểu biết của mình về Huyết Mộc Linh, chia sẻ với ba người Trường An.

- Nhìn ba vị nhân huynh phong lưu tiêu sái, chắc chắn không phải cư dân của Địa Ngục Thâm Uyên. Chả trách các vị không biết tác dụng của Huyết Mộc Linh.

Tại mảnh thiên địa này, cũng có rất nhiều võ giả, thậm chí cả tu luyện giả. Họ cùng nhau tranh đấu, sinh hoạt, tạo thành một giang hồ riêng biệt, thậm chí còn huyết tanh, bạo liệt hơn thế giới bên ngoài.

Mỗi sinh mệnh ở đây, không chỉ chiến đấu với kẻ thù là nhân loại, yêu thú mà còn phải chiến đấu với chướng khí và tâm ma trong lòng mỗi người.

Tu vi càng cao, nội công càng thâm hậu thì tâm ma càng lợi hại. Đa phần cao thủ của các môn phái, gia tộc đều không tránh khỏi bị tâm ma dẫn dắt. Nhẹ thì điên điên loạn loạn, nặng thì tự hủy tu vi, thân xác dễ giải thoát cho nhanh.

Người nào có được Huyết Mộc Linh thì có thể loại bỏ tâm ma, võ công đạt tới độ cao vượt bậc. Tuy nhiên, Huyết Mộc Linh rất hiếm khi xuất hiện. Chính vì vậy mà nó trở thành bảo vật, ngàn kim vạn bạc cũng khó cầu.

- Hừm, thế cuối cùng thì Huyết Mộc Linh là cái thứ gì? Sao có thể lợi hại đến vậy?

Trường An khá tò mò với loại bảo vật có thể loại bỏ tâm ma này.

- Huyết Mộc Linh là thần dược do Vô Danh tiền bối điều chế từ ngàn loại linh dược khác nhau, gửi đấu giá tại Bảo Mệnh thành. Chỉ có điều, số lượng vô cùng ít ỏi. Mỗi năm chỉ có một hoặc hai bình. Nhiều hơn thì ta chưa từng nghe nói tới.

Liên Vũ thành thật trả lời.

Địa Ngục Thâm Uyên bầu trời màu đỏ, mặt đất màu đen. Nơi này không có tinh tú nhật nguyệt, chỉ có hai mùa nóng - lạnh giao nhau. Bởi vì thời điểm nhóm người Trần Trường An đến đây, lúc này là đã cuối mùa nóng, nên khí hậu mới tương đối dễ chịu. Bề ngoài, thì ngay cả hô hấp cũng khó khăn, mọi người hầu như không thể đứng giữa đất trời mà chuyện trò như thế.

Mùa nóng, toàn bộ mặt đất có thể bốc cả khói trắng. Không khí nồng nặc một mùi hắc, gỉ sét như thể nham thạch từ sâu trong lòng đất chuẩn bị trào lên. Đến mùa lạnh thì thảm hơn. Bầu trời chuyển hết sang một màu trắng mờ mịt. Gió tuyết không ngừng, rét căm rét că.

Chính vì lẽ đó, mà cư dân tại địa ngục Thâm Uyên, da ai cũng tái xanh như lá hoặc vàng như nghệ. Họ phải dựa vào ngoại lực mới có thể đảm bảo duy trì sinh mệnh của chính bản thân mình.

Vô Danh tiền bối xuất hiện cách đây mấy chục năm. Thuật pháp cao siêu, võ công thâm hậu. Đặc biệt, khả năng luyện dược của người đứng là kinh hải thế tục, mang lại hi vọng cho tất cả nhân loại và yêu thú tại Địa Ngục Thâm Uyên.

Thế nhưng Vô Danh tiền bối lại là một người kín tiếng, thích ẩn cư. Ngài ấy sống ở đâu, gia cảnh thế nào... đây đều là một bí ẩn, chưa ai có thể giải trừ.

Lãnh Nguyệt và Lạc Vô Trần im lặng nghe Liên Vũ đôi nét giới thiệu về vị tiền bối này, bản thân cân nhắc thật nhiều. Sau mới đưa mắt nhìn nhau, đều thấy đối phương với nhân vật này có muôn nghìn nghi vấn. Bề ngoài giá, họ phải tìm được người này.

- Liên huynh đệ, chúng ta muốn tìm người. Huynh biết nơi nào có thể đăng tin tìm người nhanh nhất được hay không?

Trường An nhìn Liên Vũ hỏi dò.

- Mỗi một thành trì tại Địa Ngục Thâm Uyên đều có một tổ chức chuyên mua bán tin tức gọi là Thiên Ngôn Điện. Thậm chí, các binh đoàn ở đây cũng nhận nhiệm vụ tương tự. Các huynh có thể trực tiếp liên hệ bọn họ xem sao. Đi thêm gần trăm dặm theo hướng này, mọi người sẽ thấy Bảo Mệnh Thành. Còn tiếp tục xuất hành theo hướng Đông, khoảng bốn trăm dặm nữa là Huyền Thành. Liên Gia chúng ta ngụ tại nơi đó. Rất hoan nghênh chư vị nhân huynh ghé thăm.

- Đa tạ. Vậy ta không khách sáo. Sau khi đến Bảo Mệnh Thành tìm hiểu tin tức, chúng ta nhất định sẽ đến Huyền Thành. Lúc đó lại phiền Liên Huỳnh dẫn dắt một phen.

Lạc Vô Trần thay mặt các đồng đội mở lời. Liên Vũ cố ý đưa Huyết Mộc Linh cho họ lần nữa, nhưng Trường An vẫn nhất định chối từ.

Sau đó, hai bên hẹn ước đôi lời rồi nhanh chóng ly khai. Liên Vũ dẫn theo các hộ vệ tiếp tục theo hướng đông. Ba người Lạc Vô Trần thì tiến thẳng mục tiêu. Họ muốn đến Bảo Mệnh thành tìm Thiên Ngôn Điện. Biết đâu sẽ nhanh chóng có được tin tức của phụ thân của Trường An.

.....

Nửa canh giờ sau.

Sau khi nộp ba ngàn lượng bạc phí vào cổng, ba người Trường An trên tay cầm theo một trang Quy định cho khách dừng chân, đã có mặt tại Bảo Mệnh Thành. Khi đặt chân vào nơi này, họ mới thấy sự khác biệt đáng kể và cũng mới hiểu vì sao phí vào cổng của mỗi người đã tốn tới ngàn lượng bạc.

Bảo Mệnh Thành cấm tất cả việc tranh đấu, đánh đấm, chém giết trong thành. Chính vì vậy, đường phố luôn có lính gác đi tuần. Các tửu điểm, nhà trọ đều có cao thủ toạ trấn. Uy áp mà họ thỉnh thoảng phát ra có thể bao trùm từng khu vực của toà thành. Đó là chưa kể, thỉnh thoảng, nhóm người Trường An phát hiện lại có một luồng thần niệm dừng lại trên người mình.

Cũng may, đối phương không ác ý. Bằng không, kẻ bá đạo như Lãnh Đại Gia đã không dễ yên. Dù sao cũng là nhập gia tùy tục a.

Cả ba kéo vào một tửu lâu khá đông khách. Chọn một bàn khuất trong góc, gọi tiểu nhị mang ra bình trà nóng và một ít thức ăn. Vừa nhấm nháp điểm tâm, vừa vênh tai nghe thiên hạ luận bàn những chuyện xảy ra. Không ngờ tin tức nghe được đầu tiên lại là về Liên gia.

Người qua đường Ất: - Nghe nói hội đấu giá lần này, Liên Vũ đã dốc hết túi ra giành lấy bình Huyết Mộc Linh duy nhất. Xem ra tin tức lão gia chủ của Liên gia bị tâm ma thôn phệ là thật rồi.

Người qua đường Giáp: - Hồng gia đối địch với họ lâu rồi, chưa chắc Liên Vũ có thể an toàn mang bảo vật về được tới nhà. Hoài bích có tội a.

Người qua đường Bính: Lão tử còn nghe nói, Tiêu Mộng Nhi, đại tiểu thư Tiêu Gia của Ngọc Thành lại chuẩn bị thành hôn. Ha ha. Không ngờ nữ nhân dạng này cũng có thể tìm được phu quân. Lão tử càng sống càng thấy nhiều việc ngoài tưởng tượng a.

Người qua đường Ất: Ha ha. Tiêu Mộng Nhi này đúng là ngư nhân a. Nghe nói đối tượng lần này của nàng ta là tiểu nhi tử của Lộc gia. Không biết xui rủi thế nào mà đụng phải kiểu của ả ta lúc ra ngoài mua sắm.

Lộc gia chỉ là một gia tộc tội đồ không nhắc nổi sóng lớn gì tại Ngọc Thành. Xem ra vị tiểu công tử này đúng là lãnh ít, dữ nhiều rồi.

Thực khách vô tâm, hồ hởi luận bàn. Đâu biết được từng chữ, từng lời của bọn họ đều rơi vào tai bọn người Trường An không sót chữ nào.

Lãnh Nguyệt càng lúc mặt càng đen lại, cách một tầng mặt nạ vẫn làm người đối diện cảm thấy lạnh lẽo toàn thân. Lạc Vô Trần có chút thất lạc nhìn sang. Hắn lắc lắc đầu. Ra hiệu mọi người nhanh chóng giải quyết mọi thứ đã dọn lên trên bàn rồi ly khai.

Trường An và Lạc Vô Trần thấy hắn không muốn nói gì, cũng đành làm theo. Ăn qua quýt vài thứ rồi gọi tiểu nhị thanh toán. Tới lúc móc túi trả tiền, mới thấy hối hận không thôi.

Một bình trà nóng, một đĩa điểm tâm thêm vài món đơn giản mà mất hai trăm lượng bạc. Hèn chi, thực khách xung quanh đa phần đều uống trà, cắn hạt dưa. Chi phí này đúng là đắt đỏ mà.

Sau khi thanh toán, đám người lập tức hỏi vị trí của Thiên Ngôn Điện từ tiểu nhị rồi hướng thẳng đến đó. Đâu biết sự hào phóng của họ đã lọt vào tầm ngắm của một số kẻ đa tâm có mặt trong tửu điểm hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Tuý Tương Lâu

Ba người Lãnh Nguyệt theo sự chỉ dẫn của tiểu nhị. Một đường hướng thẳng Thiên Ngôn Điện tiến tới.

Ít lâu sau, họ đã có mặt trước một toà tiểu viện, tường đá, cổng gỗ sập xệ, hoang vắng như nhà ma, như thể chỗ không người. Nếu không phải trên cổng có một tấm biển gỗ ghi ba chữ ủa màu: Thiên Ngôn Điện, rất có thể họ sẽ nghĩ mình đi lầm, thậm chí, còn tính quay lại tửu điểm, cho tiểu nhị một trận nên thân.

Trường An dùng tay gõ nhẹ lên cánh cổng, âm thanh cộp cộp vừa phát ra đã nghe từ bên trong vọng đến một thanh âm khàn khàn, bất phân nam nữ.

- Cửa không khoá, mời vào.

Trường An đi trước, bước vào trong.

Sân tiểu viện, bên cạnh một gốc cây cần cỗi, già nua, có đặt một bộ bàn ghế bằng loại đá màu xám tro với bốn chiếc ghế nhỏ vây quanh. Trên mặt bàn có một bình trà cũ kĩ, bốc ra hơi nóng lượn lờ.

Một người đàn ông trung niên đang nhàn nhã châm trà, đôi tay gầy gò, khẳng khiu như nhánh cây trước mặt.

- Hoan nghênh quý khách đại giá Thiên Ngôn Điện. Mời ngồi.

Ba người nhìn nhau, sau đó, ung dung đi tới, ngồi xuống trên những chiếc ghế còn lại vây quanh.

- Không biết quý khách muốn mua hay bán tin tức.

- Ta muốn mua tin tức. Trần Trường An khẳng định. – Ta muốn có tin tức của một thú nhân Hồ tộc, danh hiệu Thất Vỹ Thiên Hồ. Ra giá đi.

Người đàn ông trung niên nghe vậy, ghé mắt nhìn lên vị á nhân trước mặt. Tuy có chút ngạc nhiên vì sự tồn tại của hắn tại địa ngục Thâm Uyên. Nhưng mà, sự ngạc nhiên này cũng là loé qua. Sau đó, hắn lại nhìn sang Lãnh Nguyệt một thân hàn khí, mặt nạ bạc bí ẩn, cao sang. Lại chiêm ngưỡng phong thái điềm nhiên của Lạc Vô Trần. Tất cả đều là nhân trung long phượng, không phải người hèn dễ dàng dấn tới.

- 300 viên tinh hạch yêu thú cấp 6. Hoặc 200 viên tinh hạch yêu thú cấp 7. Hiệu lực áp dụng trên toàn thể phân nhánh của Thiên Ngôn Điện tại địa ngục Thâm Uyên.

- Thành giao.

Trần Trường An rất sáng khoái đáp ứng. Dù sao, đây cũng là một cái giá rất hữu nghị, không đáng để mặc cả, kì kèo. Tiếp theo, hắn từ giới chỉ không gian, lấy ra một túi lớn tinh hạch yêu thú, giao cho chương quản của Thiên Ngôn Điện.

Nam tử trung niên nhận lấy, liếc mắt kiểm tra liền vui vẻ, hài lòng. Hai bên lập chứng từ, thoả thuận thêm một số điều rồi đám người của Trường An nhanh chóng ly khai.

- Chúng ta có nên đến Tuý Tương Lầu một chuyến? Biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ.

Vừa rời khỏi tiểu viện của Thiên Ngôn Điện không lâu, Lạc Vô Trần lên tiếng đề nghị.

- Cũng tốt. Lãnh đại gia hờ hững mở lời.

Trần Trường An ừ hừ gật đầu. Sau đó, ba vị tuyệt đại soái ca lại dò đường đến Tuý Tương Lầu. Nơi diễn ra đấu giá trong Bảo Mệnh Thành.

Tuý Tương Lầu – Một cái tên nói lên tất cả.

Người sống tại địa ngục Thâm Uyên này vốn chỉ có hai thú vui. Một là chém giết, cướp đoạt tài nguyên. Hai là tìm đến rượu say, quên đi đời là đắng cay, bề khổ.

Tuý Tương Tửu là loại rượu nổi tiếng tại Tuý Tương Lầu. Người nào thử qua một lần, sẽ không kiềm được mà muốn uống lần thứ hai, lần thứ ba, rồi cứ uống nữa, uống nữa.

Ha ha. Nếu Hiểu My nghe được chuyện này, thế nào mỡ nữ cũng liên tưởng ngay đến thuốc phiện, một trong những chất cấm trên toàn thế giới ở xã hội hiện đại.

(Thuốc phiện hay á phiện, a phiến, nha phiến được chiết suất từ các hạt trong vỏ mầm cây anh túc hay cây thuốc (tên khoa học là *Papaver somniferum* L., còn gọi là *P. paeoniflorum* thuộc họ Anh túc.

Trong thế kỷ XIX, hoạt động buôn lậu thuốc phiện tới Trung Quốc xuất phát từ Ấn Độ, đặc biệt là hoạt động của người Anh, là nguyên nhân chính gây ra cuộc chiến mạng tên Chiến tranh thuốc phiện. Hậu quả của cuộc chiến này là Vương quốc Anh đã chiếm giữ Hồng Kông và thảo ra một thỏa ước mà người Trung Quốc gọi là "sự sỉ nhục thế kỷ". Buôn bán thuốc phiện đã trở thành một trong những nghề thu lợi lớn nhất và được nhà nghiên cứu lịch sử thuộc Đại học Harvard, ông John K. Fairbank đánh giá là "tội ác kéo dài nhất và mang tính hệ thống quốc tế trong thời hiện đại." – Nguồn vi.wikipedia.org).

Đối với người dân tại địa ngục này, họ luôn phải chống chọi lại chương khí xâm nhập cơ thể mỗi phút, mỗi giây. Cơ thể lúc nào cũng nhược suy, thần kinh căng thẳng, ác mộng bám theo trong từng giấc ngủ.

Dùng Tuý Tương Tửu sẽ khiến họ thấy dễ chịu hơn. Tuý tương tửu với họ là thần tửu, là tiên tửu... cơm có thể không ăn, tình nhân có thể không có... nhưng nhất định phải có Tuý tương tửu, như thể nhân sinh mới trọn vẹn, mới sống không uống kiếp người.

.....

Khi ba người Trường An đến Túy Tương Lâu, lại thấy một cảnh tượng so với Thiên Ngôn Điện vô cùng đối lập.

Nơi này, cổng kín, tường cao, mái cong, mái uốn. Trước cửa đại lâu, bốn hộ vệ ôm vũ khí đứng hiên ngang. Người nào người nấy mặt mày dữ tợn, sát khí bức người.

Thế nhưng, người ra kẻ vào vẫn nườm nượp ngược xuôi. Kẻ đến mang theo đồ vật để đổi lấy rượu ngon, vẻ mặt trông mong, hi vọng. Người ra thì sáng khoái vờn vai, tinh thần, sức sống nhưng như được phục hồi.

Ai biết đâu rằng, Túy Tương Từ càng uống càng ghiền. Uống càng nhiều thì tuổi thọ càng mau ngắn lại.

Ở đời, vốn dĩ chuyện gì cũng có quy luật của nó. Chỉ có điều, khi con người đau khổ đến tột cùng thì sống chỉ là đầy đoạ, hành hạ mà thôi. Ít ra, có Túy tương từ trải lối tử sinh, vẫn hơn bị chường khí ăn mòn xương cốt rồi chết trong đau đớn, hoặc cũng hơn bị kẻ thù diệt sát, chết chẳng toàn thây.

Lão bản Túy Tương Lâu là một nữ nhân tên gọi Túy Nương, cũng là một cao thủ võ lâm, phía sau tồn tại một thế lực to lớn chống lưng. Chính vì vậy, dù là nữ nhân vẫn có thể vô tư sinh hoạt tại mảnh địa ngục này.

Như ngay lúc này đây. Túy nương đang tiếp đãi ba khách nhân vô cùng đặc biệt. Người nào người nấy diện mạo bất phàm, toàn thân hừng hực sinh cơ, khí cương dương đập thẳng mặt người, khiến tâm hồn Túy Nương có chút ảo tưởng. Tuy nhiên, ngoài mặt, bà vẫn điềm nhiên, tiếp đãi họ nhiệt tình.

- Không biết ba vị đại ca đến Túy Tương Lâu có việc gì?

- Bà chủ. Ta muốn tìm hiểu về hoạt động đấu giá ở nơi này. Nếu thích hợp, sẽ ký gửi vài món đồ, phiền quý lâu kêu giá hộ.

Nghe nói tới công việc, Túy nương lập tức phục hồi bộ dáng nghiêm túc, chững chạc. Giọng nói nhu hoà, chậm chậm mang một số quy định đấu giá hội báo ra.

- Mỗi năm, Túy Tương Lâu sẽ tổ chức đấu giá một lần. Định kỳ vào những ngày cuối cùng của mùa nóng, trước khi mùa lạnh chuyển giao. Ngoài ra, khi có những bảo vật đặc biệt hoặc ký chủ có yêu cầu, chúng ta cũng sẽ tổ chức đấu giá tùy theo. Lợi nhuận chúng ta lấy năm phần trăm, còn phụ thuộc vào đôi bên thoả thuận.

Lần đấu giá gần nhất là hai hôm trước. Như vậy, nếu không có gì thay đổi, có thể mùa đấu giá tiếp theo là ở năm sau. Không biết ba vị đây dự kiến thế nào?

- À, chúng ta có một ít linh dược. Muốn mang ra đấu giá, kiếm chút sinh hoạt phí. Nơi này, mọi thứ đều đắt đỏ, nên phải bầm bụng mà bỏ ra thứ yêu thích của mình a.

Lạc Vô Trần vờ vĩnh trả lời. Chẳng qua, biểu hiện của hắn rất thật thà, thế nên Túy Nương cũng không nhiều nghi vấn.

- Xin hỏi linh dược nào?

Trường An lẳng lặng lấy từ giới chỉ không gian ra mấy gốc linh dược được bảo quản cẩn thận, đặt trên mặt bàn.

- Thứ này là Thanh Tâm Thảo, Hồi Hồn Thảo cùng Cửu Miên Thảo – đều có niên đại năm trăm năm. Không biết Lão bản đây thấy thế nào?

Túy Nương từ lúc thấy Trường An mang linh thảo ra, sắc mặt đại biến, không giấu nổi ngạc nhiên trong lòng.

Giờ chơi sao. Tại địa ngục Thâm Uyên này, muốn tìm được một cọng dược liệu tựa hồ như phải đào sâu ba thước đất. Thế mà, vị á nhân trước mắt quơ tay một cái là có một lúc cả ba ngọn, niên đại đều tới năm trăm năm. Đó là chưa kể tới tác dụng của chúng, tất cả đều vô cùng hữu ích đối với cư dân tại địa ngục Thâm Uyên.

Thanh Tâm thảo có thể chống lại tâm ma. Hồi Hồn thảo có khả năng cứu giữ sinh mạng của người đang hấp hối.

Chỉ có Cửu Miên Thảo, Túy Nương là lần đầu nghe tới.

- Ba vị đại ca, thứ cho ta ngu dốt, không biết Cửu Miên Thảo này dùng thế nào? Công dụng ra sao?

- Thật ra, trong ba loại linh thảo ở đây, Cửu Miên Thảo với chúng ta mới là bảo vật trân quý nhất. Nhưng mà công dụng thì ta cũng chỉ mới nghe tổ gia nói qua. Nó có nguồn gốc từ cửu mạng linh miêu. Nếu có thể luyện chế thành Cửu Mệnh đan, tất nhiên không gì hơn được. Chỉ là gia tộc ta không có ai có thể đạt đến trình độ luyện đan cao như vậy, nên Cửu Miên Thảo vẫn giữ mãi tới hôm nay.

Đây đúng là tin tức chấn động à nha. Thử hỏi xem, nếu mỗi người cũng có chín mạng, vậy không phải Cửu hiểm vô nguy, thậm chí, còn có thể chớp lấy thời cơ, phản công đối thủ.

- Vị đại ca này, nếu huynh tin tưởng, chúng ta có thể lập tức thảo luận chuyện đấu giá ba ngọn linh thảo hôm nay. Chỉ là trước mắt, ta muốn nhờ đại sư của chúng ta xác nhận lại một lần, hi vọng ba người không ngại.

- Không sao. Đây là quy định. Chúng ta cũng không ý kiến gì. Chỉ là mong đại sư của các vị có thể kiểm tra linh thảo trước mặt chúng ta. Tránh cho có sai sót, hiểu lầm, mất đi hoà hảo.

Trần Trường An nhàn nhã mở lời.

Túy Nương thấy bọn họ đồng ý, lập tức cho gọi tiểu nhị tri thông cho đại sư giám bảo ở Túy Tương Lâu.

Chẳng mấy chốc, một lão nhân da dẻ nhăn nheo, gầy còm xuất hiện.

- Thạch đại sư, ở đây có mấy gốc linh dược quý, nhờ ngài xem lại giúp.

Túy Nương không nói nhiều lời liền vào thẳng vấn đề. Vị đại sư họ Thạch nhanh chóng tiến lên, hai tay nâng niu hộp ngọc đựng gốc linh dược trân quý của Trường An. Về mặt từ mừng rỡ cho tới hoài nghi, biến ảo liên tục trong khoa trương hết sức.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Gia tộc bị lưu đày

Túy nương nhìn thấy biểu hiện khoa trương của đại sư kiểm định, lòng cũng có chút bồn chồn. Đặc biệt, lúc vị đại sư nâng niu gốc Cửu Miên Thảo trên tay, xem qua xem lại vẫn không đánh giá được công dụng của loại linh dược này, bản thân bà cũng cười khổ không thôi.

Thạch đại sư lúc này cũng vô cùng khó xử, nhìn sang Trần Trường An, áy náy mở lời:

- Vị công tử này. Lão hủ hồ thẹn, không dám hàm ngôn thẩm định gốc linh dược này, xin hỏi có thể giới thiệu lại một chút được không?

Nhìn thấy đại sư khiêm tốn, thật tâm thỉnh giáo. Trần Trường An cũng rất nhiệt tình, giảng giải lại một lần.

Sau khi nghe xong, đôi mắt của đại sư càng thêm sáng rỡ. Tuy nhiên, cân nhắc một hồi, vẫn là gửi lại gốc Cửu Miên Thảo trên tay, ra hiệu với lão bản, hai người tránh sang một bên, thì thầm thảo luận.

- Lão bản, ta hiểu biết cũng có hạn, không thể hoàn toàn chức thực lời nói của vị Á nhân kia. Chúng ta có nên tìm Vô Danh đại sư xin chỉ giáo?

Túy Nương trong lòng cũng đang suy nghĩ vấn đề này. Nhưng nhớ tới Vô Danh đại sư là người bí ẩn, bản tính có chút kỳ quặc, không thích lui tới với thế nhân... thì lại thấy đau cả đầu.

- Ta sẽ cố gắng liên lạc với Vô Danh đại sư, chỉ là không biết người có thể dành ra chút thời gian cho chúng ta hay không mà thôi.

- Cũng phải, cũng phải a. Nhưng cứ thử một lần. Nếu gốc Cửu Miên Thảo này đúng như vị công tử kia nói, thì chắc chắn sẽ trở thành một bảo bối áp trực, gây ra oanh động còn lớn hơn cả Huyết Mộc Linh trước đây.

- Ta hiểu.

Túy Nương gật đầu với đại sư. Sau, hai người vội vã quay lại, cùng nhóm người của Trần Trường An ước hẹn thời gian, đợi chờ cơ hội.

- Thật ngại quá. Thạch đại sư của chúng ta cũng không dám chắc chắn về gốc linh dược của các vị. Lần sau, chúng ta sẽ nhờ một vị cao nhân khác tới giám định, vì hiện tại, vị cao nhân ấy không có ở đây. Nếu như tin tưởng, xin ba vị để lại phương thức liên lạc. Chúng tôi rất mong đợi được hợp tác cùng các vị.

Thấy lão bản Túy Tương Lâu vừa uyển chuyển mở lời, hàm ý lại khách sáo, tôn trọng với bọn họ, Lạc Vô Trần lập tức liên tưởng đến cao nhân trong câu nói của lão bản chính là Vô Danh đại sư. Vì thế, cũng thuận nước giong thuyền, trao cho họ tin thạch truyền tin để tiện bề liên lạc.

- Không biết sau khi rời khỏi nơi này, các vị công tử sẽ tiếp tục ở tại Bảo Mệnh thành hay sẽ đi nơi khác, thăm thú nhân sinh?

- Chúng ta sẽ đến Ngọc Thành. Còn phiền bà chủ đây cung cấp chút thông tin hỗ trợ.

Trước câu hỏi của Túy Nương, Lãnh Nguyệt hồ hững mở lời. Ngay từ lúc rời khỏi tử lâu, hần đã rất muốn đến Ngọc Thành. Mục tiêu chắc chắn là Lộc Gia, gia tộc bị lưu đày hơn hai vạn năm về trước.

Trong trận chiến của các vị thần tại Thiên Huyền Vũ, bởi vì có nhiều gia tộc nguyện trung thành với Hoan Hi thần, nhất nhất không chịu quy hàng, khiến cho Yêu Thần giận tím ruột tím gan. Tuy nhiên, dưới sức ép từ Minh Thần và Tà Thần, Yêu Thần không thể nào diệt sát toàn bộ. Vì thế, ả ta mới quyết định lưu đày bọn họ đến địa ngục Thâm Uyên.

Chính vì vậy mà Lãnh Nguyệt cùng Ngân hộ vệ mới tình nguyện đến đây, một mặt giúp Trần Trường An tìm phụ thân. Mặt khác muốn cứu giúp các tộc nhân. Hai vạn năm lưu đày với họ là quá thảm. Hơn nữa, cũng đến lúc để các gia tộc lần nữa sống dưới ánh sáng mặt trời, để họ thấy Hoan Hi thần trở về, đòi lại công đạo cho từng người. Như thế mới xứng với sự tín nhiệm, sự trung trinh, một lòng không đổi.

Túy Nương nghe Lãnh Nguyệt nhắc đến Ngọc Thành, liền mang toàn bộ vốn liếng hiểu biết của mình về thành trì đó nói ra.

- Ngọc Thành nằm cách đây năm trăm dặm về phía Nam. Nơi đó hỗn tạp, người thú đàn xen, tranh đấu, chém giết cũng xảy ra thường xuyên, chỉ là ẩn tàng chứ không công khai, nhưng mà mọi người đều biết.

Thống trị Ngọc Thành là Ngọc Gia. Gia chủ là Ngọc Vũ Lâu, một người thuật pháp cao siêu, thủ đoạn bạo tàn. Nhờ thế mới có thể khiến Ngọc Thành không quá đa bạo loạn.

Trong Ngọc Thành còn có hai gia tộc lớn khác. Đó là Tiêu gia và Cát gia.

Cát gia chuyên chế tạo, bán buôn vũ khí các loại. Tiêu Gia thì buôn bán tởm tởm, nô lệ. Thậm chí, họ còn bán cả yêu thú lẫn Thú nhân. Có thể nói là họ làm giàu trên máu huyết, sinh mạng của con người.

Hai gia tộc này cùng với Ngọc Gia tạo thành thế chân vạc, điều chỉnh cân bằng cho Ngọc Thành. Chỉ có điều, Cát Gia, Ngọc Gia khiếm tốn, quân giáo con cháu, thủ hạ dưới trướng nghiêm cấm làm người. Nổi bật nhất cũng chỉ có Tiêu gia, ý thế cậy quyền, hay làm điều xằng bậy.

- Tiêu Mộng Nhi là người thế nào?

Lạc Vô Trần nghe nói tới Tiêu Gia thì nhớ ngay tới lời đàm luận trong tửu lâu. Cái tên Tiêu Mộng Nhi này đối với hắn quả thật có chút ấn tượng.

- Thật không dám giấu hai vị, vị đại tiểu thư này của Tiêu gia quả thật là tiếng tốt đồn gần, tiếng xấu đồn xa. Ta đứng trên lập trường khách quan mà nói, đại tiểu thư của Tiêu gia đúng là một ngư nhân.

Tiêu Gia nhiều đời con nối dòng đều rất ít. Đến đời này, lão gia chủ Tiêu Nhất Phong cũng chỉ sinh được hai nam một nữ.

Đại công tử Tiêu Khải là một hạt giống tốt, tuy nhiên lại bất hạnh bỏ mình trong một lần giao chiến với yêu thú vì bảo vệ mẫu thân.

Tiêu Nhất Phong mất đi con trai yêu, lại cảm phần trút giận lên đích phu nhân. Hành hạ tháng ngày, làm cho phu nhân Hoa thị u uất, sớm từ già cõi trần.

Nhị công tử Tiêu Phi do nhị phu nhân Đào thị sinh dưỡng. Là một tên béo, một củ cải trắng, hoa tâm công tử. Tâm trí của hắn đặt hết ở trên người mỹ nhân chứ không có ý thức gì về trách nhiệm, gia tộc.

Tiêu Phi cũng thường xuyên cưỡng đoạt con gái nhà lành. Tuy nhiên, hắn tiền của dồi dào, tài nguyên không kém. Nhất là Đào Thị lại là một người khôn khéo, gian xảo, biết nắm lấy điểm yếu của người khác mà ra tay. Chính vì vậy mà lần nào cũng dàn xếp ổn thỏa. Nghe nói hậu viên vị nhị công tử này cũng lên tới mấy mươi nữ nhân, không kém tam tẩn, lục viện, bảy mươi hai phi tử của Vua chúa ngày xưa. Nhưng mà buồn cười là, đến nay hắn vẫn không có con a.

Cuối cùng thì trách nhiệm nặng nề của trưởng tử lại đặt hết lên vai của nhi nữ Tiêu Mộng Nhi. Cũng là thân muội muội của Tiêu Phi. Có lẽ vì thế mà hoa tâm cũng giống nhau. Tiêu Mộng Nhi cũng có đam mê với nam sắc không thua gì thân ca ca của ả.

Tiêu Mộng Nhi thiên phú cũng tốt, vì thế được phụ mẫu hết mực cưng chiều. Thậm chí, còn dung thứ và chả mấy quan tâm đến việc ả gom góp mỹ nam, mang tiền dâm loạn, bạo tàn, đòi đòi phi nhỏ.

Thậm chí, nghe nói chỉ cần là nhi tử do ả sinh ra sẽ lập tức được mang họ Tiêu, ghi vào gia phả Tiêu gia.

Nhưng bất hạnh là, phu quân của Tiêu Mộng Nhi đa phần đều không sống quá lâu. Người người đều nói ả luyện tà công, cần phải hấp thu cương dương tinh khí của nam nhân.

Nhưng tất cả cũng chỉ là lời đồn, chưa ai chứng thực được điều này.

.....

Sau khi lão bản Túy Tương Lầu vừa dứt lời, ba người Lạc Vô Trần sáu mắt nhìn nhau. Đúng là chuyện lạ bất kỳ chỗ nào cũng có thể xảy ra, người cực phẩm thì bất cứ thời nào cũng đều gặp được a.

Tuy nhiên, vấn đề lớn nhất mà Lãnh đại gia quan tâm lại không phải thâm cung bí sử của Tiêu Mộng Nhi mà chính là tình thế hiện tại của Lộc Gia. Bởi lẽ, Lộc gia này cũng chính là gia tộc trung thành với Hoan Hi thần mà hai vạn năm trước bị lưu đày.

- Lão bản, có thể chia sẻ ít thông tin về Lộc gia được chứ?

Túy Nương hơi bất ngờ vì Vị thần bí nam tử mặt nạ bạc trước mặt lại có hứng thú với Lộc gia. Đây vốn dĩ chỉ là một gia tộc nhỏ yếu tại Ngọc Thành, nơi

noi bị người khác chen ép, không lên nổi mặt bàn.

- Lộc gia là một gia tộc nhỏ, sự tồn tại của họ ở Ngọc Thành tựa như một hòn đá nhỏ quăng vào giữa lòng hồ, chỉ gợn sóng lăn tăn rồi nhanh phai mất dấu.

Tộc nhân Lộc gia sở hữu một thuộc tính. Tuy nhiên, không phải ai cũng là cao thủ ở lĩnh vực này.

Nhiều năm trở lại đây, Lộc Gia chỉ xuất hiện qua một vài người thực lực nổi bật. Điển hình là Lão tổ tông Lộc Phá Thiên của Lộc Gia. Thế nhưng, gần trăm năm nay, Lộc Phá Thiên lại bệnh tật trầm kha, tâm ma quấy phá, trở nên thần trí khi tỉnh khi mê.

Sau đó, có thể kể đến Lộc Bá Nhân. Cũng là một cao thủ nhị lưu. Thế nhưng nhiều năm tu vi khó tăng, cũng bởi gia tộc thiếu thốn tài nguyên, làm chậm tu hành, phát triển.

Nhi tử của Lộc Bá Nhân cũng không có gì nổi bật. Đến đời tôn tử của hắn thì có được Lộc Nhĩ Khang. Cũng là một hạt giống tốt, nếu có đủ điều kiện chăm bồi, chưa chắc đã thua kém gia gia và lão tổ tông của mình.

Đây là tất cả những gì ta biết về gia tộc này. Còn muốn biết nhiều hơn, chắc ba vị đây phải tìm đến Thiên Ngôn Điện rồi.

.....

Lão bản Tuý Trương Lầu vì muốn lôi kéo ba vị khách nhân mà mang không ít tin tức mình biết được thả ra. Đây đều là những thông tin mà những người có chút địa vị trên Giang hồ đa phần đều biết, thế cho nên cũng không phải thuộc vào loại bí mật gì mà khó có thể công khai.

- Đa tạ bà chủ. Đây là một ít tinh hạch yêu thú cấp 8, xem như chút lòng thành, cảm tạ bà chủ đã nhiệt tình chiêu đãi hôm nay. Rất mong lần sau có cơ hội lại hợp tác cùng nhau. Giờ thì ba huynh đệ ta xin cáo từ.

Lạc Vô Trần cảm thấy đến đây thu hoạch cũng tạm ổn rồi, nên dứt khoát đứng dậy cáo từ. Còn không quên đặt lên bàn một túi to tinh hạch yêu thú làm phí trao đổi thông tin. Sống ở đời, quan trọng nhất là bánh ít đi, bánh quy lại. Thế mới có thể gặp gỡ lâu dài.

Tuý Nương cũng không khách sáo với mọi người mà nhận lấy túi tinh hạch kể trên. Sinh sống tại Địa Ngục Thâm Uyên, không ai chê tài nguyên, nhất là những thứ quý giá tựa tinh hạch yêu thú tự dâng đến cửa. Đó không thể gọi là tham lam. Chẳng qua, ai cũng muốn bảo vệ mạng sống nhỏ nhoi của chính mình.

Thời thế đã thế thì phải thế, ai có thể mang ra chuẩn mực đạo đức để đánh giá tất cả mọi chuyện hay để nhìn thấu tất cả mọi người a.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Đến Ngọc Thành

Sau khi từ giả Tuý Nương, nhóm ba người của Lạc Vô Trần dự định một đường thẳng hướng phía Nam. Thế nhưng, vừa ra khỏi cổng thành không lâu, cả ba đều cảm thấy vô cùng không phù hợp.

- Xem ra, không bắt hết đám chuột nhắt này, chúng ta sẽ không thể tiếp tục hành trình của mình a.

Lãnh đại gia nhân nhặt mở lời.

- Giết vài người chắc không thành vấn đề.

Lạc Vô Trần lời nói cũng có chút lạnh khốc, vô tình. Ai bảo mấy kẻ đó chán sống, theo dõi họ cả một đường, kể từ lúc rời khỏi tửu lâu cho đến giờ. Nếu họ đã chán ngán cuộc sống quá dài, muốn sớm được giải thoát siêu sinh, Lạc Vô Trần dĩ nhiên phụng bồi, giúp một tay đưa về nơi hoàng tuyền cả lũ.

Cả ba liếc mắt nhìn nhau rồi đột nhiên tăng tốc. Phi thân lên phía trước một khoảng khá xa, sau đó hạ xuống. Mặt đất đen tuyền càng làm nổi bật ba thân ảnh cao như tùng bách, uy vũ như chiến tướng, khí thế một người cũng có thể lấn át cả đại quân.

Khoảng một khắc sau, một nhóm hơn hai mươi gã đàn ông trung niên từ hướng Bảo Mệnh Thành đuổi nhau vọt tới. Phía sau họ, một đám bụi khói bốc lên, nhìn qua tựa như cũng có chút hiểm nguy, nếu như đối diện với bọn chúng không phải là ba nam nhân bộ dáng nhân nhả, giữa đất trời như ngấm núi ngấm sông. (Ặc, ba vị đại ca nhà mình cũng diễn sâu quá rồi.)

- Quá chậm! Chúng ta xem ra đã đánh giá năng lực các ngươi hơi cao một chút rồi.

Lạc Vô Trần phui chút bụi đen trên vạt áo trắng tinh, đầu cũng không thèm nhấc lên, ánh mắt hơi hột nhìn bọn chuột nhắt vừa chạy đến. Bộ dáng này của đệ đệ Hoan Hi Thần đúng thật khiến người khác tức điên.

Tên nam từ đi đầu, trên mặt có một vết sẹo chạy dài từ bên mắt trái xuống tận cằm trông như một con rết, vô cùng dữ tợn. Tay hắn lăm lăm đại đao, một bước tiến lên trên. Nhìn vào đám người Trần Trường An bằng cặp mắt đỏ ngầu huyết sắc.

- Để tất cả tài sản lại. Ít ra ta có thể cho ba người toàn mạng rút lui.

- Ha ha ha. Hai vị đại ca, có phải ta nghe lầm. Tên này muốn đánh cướp huynh đệ mình thì phải.

Nghe được câu nói của nam tử mặt sẹo. Trường An không nén nổi, bật cười. Hắn bỗng nhớ đến rất nhiều năm về trước, cũng bị đám người Thần Võ Bang giữa đường trấn lột, còn bị đập cho một trận suýt chết. Nhưng đó cũng là cơ duyên để tỷ tỷ đưa hắn tới bên người. Cũng coi như Thần Võ Bang làm được một việc tốt, đủ để bù đắp lỗi lầm.

Dè dặt, hôm nay, tại Địa Ngục Thâm Uyên này, hắn lại bị người khác lần nữa muốn dùng vũ lực áp chế, đoạt bảo.

Tiểu thư, Trần Trường An của hôm nay đã không phải là một á nhân yếu đuối, chỉ biết co rút người, hứng chịu mọi sự hành hạ của thế nhân a.

Trải qua trăm đắng ngàn cay, nếu không thể trưởng thành, xem như sống uổng kiếp này, lại càng phí công tỷ tỷ yêu thương, chăm sóc.

Trần Trường An hé mắt, nhìn nam tử mặt sẹo. Đôi tay trắng khê nâng lên. Mai hoa châm cứ thế bay ra, ghim vào tử huyết của đối phương.

Nam tử mặt sẹo không kịp rên lên một tiếng đã ầm ầm ngã xuống, một mạng người cứ thế mất đi.

Đám nam nhân đồng hành với hắn thấy thế thì biến sắc, hét lên một tiếng giờ vũ khí xông lên. Trường An lắc người lùi ra xa. Mai hoa châm ào ạt tung ra.

Mấy tiếng kêu lần nữa lại vang lên. Nhưng cũng có mấy kẻ thực lực khá cao, tránh thoát được những tia sáng loé lên, giờ đại đao chém thẳng xuống vị á nhân tựa trích tiên với mái tóc bạch kim phản phất tung bay giữa trời heo hút gió.

Trần Trường An xuất kiếm, một người chống lại cả ba người. Dù lúc đầu còn có chút bối rối, nhưng sau đó cũng quen lối quen tay. Ba kẻ cướp đường chỉ có thể xoay vòng xung quanh chứ nhất thời không thể mấy may tổn thương đến hắn.

Lạc Vô Trần và Lãnh Nguyệt cũng không rảnh tay. Vài con chuột nhắt chọn bọn họ làm mục tiêu, mắt tròn trừng lao tới.

Tiểu thư, đối tượng mà bọn chúng chọn lại là hai cao thủ mà mỗi người đều có thể quét sạch một cõi giang hồ.

Lãnh Nguyệt xuất kiếm. Động tác nhẹ nhàng nhưng kiếm khí lại ào ạt hướng kẻ địch lao tới như mãnh thú từ thâm thẳm rừng sâu.

- Á....

- Á....

Vài tiếng hét thảm thiết vang lên, đầu lâu bay ra. Máu phụt lên rồi rải đầy trên mặt đất, sau đó nhanh chóng bị mặt đất đen sì hút khô.

Phía bên kia, Lạc Vô Trần cũng đã giải quyết xong. Họ nhìn về phía của Trường An. Thấy vị sư đệ này cũng đã giải quyết được ba kẻ địch xoay quanh.

- Khá lắm. Trần sư đệ quả nhiên cũng khiến cho ta nhìn bằng cặp mắt khác xưa a.

Nghe được lời khen của Lạc sư huynh, Trường An chỉ biết lắc đầu cười khỏ. Nếu mấy tên cướp cạn này mà hắn cũng không giải quyết được thì lấy tư cách gì để đồng hành cùng tỷ tỷ, giết lên thẳng Thiên Huyền Vũ, đòi lại công đạo từ kẻ thù mấy vạn năm.

Bầu trời địa ngục Thâm Uyên vẫn một màu đỏ nhức mắt người. Gần hai mươi thi thể trên mặt đất đen càng làm thế lương thêm hoang cảnh. Bốn bề hun hút gió, huyết khí tanh nồng lại bồi bổ xuống mặt đất khác biệt ở nơi đây.

Sau khi giải quyết đám chuột nhắt, bọn người Trần Trường An lại tiếp tục hành trình về hướng Nam.

Phi hành khoảng năm trăm dặm, trước mắt họ đã xuất hiện một toà thành lớn, hùng tráng, uy nghi, hơn hẳn Bảo Mệnh Thành.

Ngọc Thành phí vào cổng chỉ có năm trăm lượng bạc mỗi người. Rẽ gấp đôi so với nơi bọn họ dừng chân phía trước. Tuy nhiên, khi bước vào trong rồi thì họ mới nhìn thấy sự đối lập hoàn toàn. Bởi lẽ nơi này, đông đúc, ồn ào, kẻ đến người đi đông như trẩy hội.

Đường phố chật chội, đủ thứ mùi hỗn tạp bốc lên. Hô hấp cũng nặng nề theo từng nhịp thở.

Trường An cảm thấy khó chịu, xuất ra một cọng linh thảo, bóp nát rồi xoa lên mũi. Một mùi thơm thoang thoang cứ thế lan ra. Cả người tỉnh táo hơn rất nhiều.

Lãnh đại gia nhìn thấy thế, không nói không rằng, chìa tay ra trước mặt tiểu đệ của Hiểu My.

Trường An giả ngu, cứ thế bước đi, mặc cho ai đó thoát cái xệ mặt ra. Cũng may, mặt nạ bạc che đi biểu hiện mất hứng của Lãnh chương môn, chỉ có cử chỉ vụng về vô tình bán đứng đi tâm trạng hiện giờ của hắn.

Lạc Vô Trần ha hả mở miệng cười. Một bước nhanh tới, khoác vai Trần sư đệ. Sau đó, trước cặp mắt ganh tị của Lãnh Nguyệt, nhận linh thảo từ Trường An, xoa xoa, bóp bóp rồi cũng đưa lên mũi, miễn cưỡng cười tươi.

Ba người vừa đi vừa giỡn. Chẳng mấy chốc đã trở thành trung tâm chú ý của toàn thể dân chúng xung quanh.

- Từ lúc nào mà Địa ngục Thâm Uyên xuất hiện những kẻ lạ kì như vậy nhỉ?

- Ha ha. Vị Á nhân kia quả là tuyệt mỹ. Nam tử áo trắng đi cùng cũng phiêu dật, xuất sắc không thua. Còn cả cái người mặt nạ bạc nữa. Ta đoán chắc đằng sau mặt nạ ấy là một dung nhan làm ai thấy cũng phải đảo điên. Nếu không thật uống cho một thân khí thể toả ra. Mọi người phải chăng cùng nghĩ vậy?

...

Những lời đàm luận như thế luôn từ miệng của các nữ nhân trên phố nhả ra. Văn hoá nơi này đúng là có chút đảo điên, phụ nữ càng không phải dịu dàng đoan trang như các tiểu thư nuôi dưỡng nơi khuê các ở nhân gian.

Đối với nhóm người Trường An, những lời như vậy đều bỏ ngoài tai. Họ đã quen bị người khác ngưỡng mộ vây quanh, cảm xúc cứ hừng hờ, tựa như mặt hồ tĩnh lặng.

Thế nhưng, không phải ai cũng biết khiêm nhường, dĩ hoà vi quý. Đặc biệt là với những kẻ quen ý thói hiếp người như Tiêu Gia.

Từ đối diện họ, một đám người hùng hổ đi tới. Kẻ đi đầu là một nam tử mập mạp, sắc mặt tái xanh, bộ râu cá trê rung rinh, khoé mép cong lên... thật đúng là điển hình của một tên đám tặc.

Đám nữ nhân trong hậu viện của Tiêu Phi hôm nay chỉ vì một hạt đan dược dưỡng nhan mà dẫn đến tranh cãi ầm ĩ. Tên ngựa đực này bức bối trong người nên dẫn theo hộ vệ ra cửa. Đang định đi loay hoay cho đỡ buồn, ngờ đâu lại đụng phải một nhóm ba nam tử từ hướng ngược lại.

Nhan sắc của Trường An lọt vào tầm mắt của hắn như thể miếng bánh thorn trên trời tự rụng rơi xuống đập vào mặt, làm hắn thoáng chút thần thờ.

Thì ra, con ngựa giống này không chỉ có đam mê với nữ sắc, mà cả nam sắc hắn vẫn chẳng buông tha.

Bỏ mặc đám hộ vệ đeo đuôi phía sau. Tiêu Phi vội vã nhào lên trên. Thân thể ục ịch của hắn che mất cả đường đi, khiến Trường An và hai vị đại ca nhúm mày, khó chịu.

Đặc biệt, khi bộ mặt dâm dề của hắn nhìn chòng chọc vào Trường An, không hề che giấu sự hèn mọn, vô sỉ, quả thật làm cho ba người Trường An vô cùng buồn nôn.

- Tránh ra!

Trần Trường An bức bối mở lời. Ngờ đâu, giọng nói của hắn vào tai Tiêu Phi lại vô cùng có mị lực.

- Mỹ nhân, đừng tức giận a. Có thể cùng nhau gặp gỡ là duyên phận. Chúng ta có thể hảo hảo nói chuyện, bồi dưỡng tình cảm từ từ.

- Ha ha ha...

Lãnh Nguyệt và Lạc Vô Trần rất không phúc hậu mà lăn lộn ôm bụng cười. Quá khốc rồi! Không ngờ có một ngày lại nhìn thấy cảnh tượng này. Nếu có thể lưu giữ lại rồi chuyển cho Hiểu My và Ngạo Thiên Quân, không biết phản ứng của bọn họ thế nào? (Quá gian xảo).

Trường An mặt thì càng lúc càng đen. Hắn có cảm giác cùng địa ngục Thâm Uyên này rất không hợp phong thủy. Hết gặp phải bọn cướp cạn rồi đến cướp sắc. Thật đúng buồn nôn mà.

- Nếu ngươi muốn giữ mạng thì nhanh chóng rút đi. Đừng trêu chọc sự kiên nhẫn của ta.

- Mỹ nhân, tính khí thật lớn. Ta rất thích a... Á...

Tiêu Phi chưa nói dứt câu thì đã gặp người, ôm tiểu đệ đệ hét lên. Tinh trùng lên não, hắn chẳng chú ý tới bàn tay của Trần Trường An vừa chuyển động. Mai Hoa châm phi ra, cắm vào hạ bộ của hắn. Từ nay, coi như hắn đã bị phế đi rồi.

- Tốt!

Lãnh Nguyệt và Lạc Vô Trần, mỗi người đều giơ một ngón tay cái lên, cổ vũ cho Trần Trường An. Nam nhân nên có phong độ của nam nhân a. Đôi lúc càng tàn nhẫn, lạnh lùng, càng khiến người khác khiếp sợ thì mới xứng với hai từ uy dũng của nam nhi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 127: Tiêu gia

Tiêu Phi ôm hạ bộ, gập người, lăn lộn trên mặt đất, tuy cơ thể bị thương tổn, đớn đau nhưng hắn vẫn không ngừng gào thét, kêu lũ thủ hạ xông lên.

- Cả đám ăn hại chúng bây mau xông lên, giết hết đám người này cho ta. Đám ở chỗ này gây sự với người của Tiêu Gia, bọn chúng chán sống rồi.

- Hừ, Tiêu gia, Tiêu Gia nào? Lớn lắm sao?

Lãnh Nguyệt thấy hắn điên cuồng, rất không phúc đức chăm thêm mấy câu. Người trên phố xung quanh thấy vậy, không khỏi đổ mồ hôi cho ba vị mỹ nam vừa xuất hiện.

- Tiêu Phi – Nhị công tử của Tiêu gia a. Không ngờ hắn cũng có ngày hôm nay.

Lời bàn tán của dân chúng lọt vào tay của đám người Trần Trường An. Quả nhiên trong cuộc sống nên tin vào hai từ duyên phận a.

Vừa đến Ngọc Thành đã gặp ngay một nhân vật truyền kỳ, lại còn trải qua một màn tiêu hoa ghẹo nguyệt hi hữu. Tiêu Phi này đúng là chỉ có hơn chứ không kém những lời đồn đại trên giang hồ.

- Xông lên, giết hết bọn chúng cho ta.

Tiêu Phi thấy đám hộ vệ vẫn đứng yên thì lần nữa hét lên. Bốn tên nam tử trung niên mặc áo gia nhân đi cùng hắn lúc này mới hồi hồn, gợn vũ khí ầm ầm tiến về ba người Lãnh Nguyệt.

Lăng đại chương môn nhếch mép khẽ cười. Hắn không cần rút kiếm, chỉ nhẹ nhàng di chuyển đã tránh thoát công kích của đối phương. Tay hắn khẽ giơ lên, thanh kiếm trong tay một tên hộ vệ của Tiêu Gia bay ra, sau, lại trở chiều, đâm vào vai cả bốn tên hộ vệ.

Nhìn thấy tay chân của mình toàn bộ đại bại, tay ôm vết thương, tái mét mặt mày. Tiêu Phi cảm thấy vô cùng kinh hoàng.

- Mau đỡ ta dậy. Đi mau, đi mau...

Đám hộ vệ lao đảo đứng dậy, đỡ lấy tên thiếu gia bại hoại của mình rút lui. Trước khi họ lần khuất vào đám đông, Tiêu Phi còn cay độc nguyên rủa, thách thức đám người Trần Trường An, hướng họ hăm he, đe dọa.

- Buồn cười. một tên bị thịt như ngươi mà cũng giỏi già mồm. Mau về ôm váy mẹ đi thôi.

Lạc Vô Trần hờ hững nói ra, lời nói vô hình đã thương người, khiến Tiêu Phi càng thêm tức giận.

Tuy nhiên, chuyện hắn về nhà khóc lóc thế nào? Bọn người Lãnh Nguyệt đã chẳng muốn quan tâm.

Đám đông dân chúng quay quanh thấy vở kịch đã hạ màn, cũng lục tục kéo đi. Ba người Trần Trường An cũng vội vã tìm kiếm mục tiêu. Họ định dừng chân tại một lầu lầu gần bên hoặc đối diện với Lộc gia, âm thầm tìm hiểu. Nếu như người Lộc Gia có thái độ làm người không tệ và vẫn tận trung với Hoan Hi thần như trước đây thì họ sẽ không ngần ngại giúp đỡ một tay.

.....

Tiêu gia – Ngọc Thành.

Tiêu Phi bị nâng trở về, miệng mồm không ngớt tru lên như con heo mọi bị chọc tiết gây chấn động toàn bộ Tiêu Gia.

Mẫu thân của hắn, Đào Thị hốt hoảng chạy đến Phi Vân cư – nơi ở của con trai thì nhìn thấy cả một đoàn nữ nhân loạn thành một đoàn, không ngừng khóc lóc.

Đào thị tức giận, hét lên:

- Khóc cái gì? Người còn chưa có chết mà các người cứ thế nguyên rủa trượng phu của mình hay sao? Tất cả lui xuống hết. Chỉ cần mình Lan Tuyết ở lại chỗ này là được rồi.

Nghe mẹ chồng nói vậy, cả đám nữ nhân phấn son lờ lệt lập tức im re, bôi đi nước mắt trên mặt, vội vã cáo lui. Chỉ còn mỗi chính thất của Tiêu Phi là Lan Tuyết ở lại phụng bồi.

Đào Thị bước vào phòng, đứng cạnh bên giường ngủ, thấy con trai bộ dáng như xác chết chưa chôn thì một cảm giác đau đớn bóp nghẹt lấy trái tim. À khăn trương nhìn sang đại phu, lên tiếng hỏi:

- Đại phu, nhi tử của ta thế nào?

Vị đại phu đang bắt mạch cho Tiêu công tử, nghe vậy thì chậm chậm buông tay, đứng dậy khom người, lui ra. Tay vuốt vuốt bộ râu, chần chừ một hồi mới lựa lời lên tiếng.

- Phu nhân thứ tội. Nhị công tử bị người ta hạ độc thủ. Lão phu vô năng, không thể giải trừ. Còn phải mời người hạ thủ với Tiêu công tử ra tay trợ giúp. Nếu không, từ nay đến cuối đời, chuyện giường chiếu này, nhị công tử phải đoạn tuyệt, tránh xa.

- Cái gì. ....

Một âm thanh thật lớn vang lên. Tiêu Phi nằm trên giường vốn dĩ giả chết, nghe được lời của Đại phu thì chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang. Hắn bật nảy lên, ôm chặt lấy chân mẫu thân, khóc hu hu như đứa trẻ.

Đào thị bối rối nhìn sang đại phu, lần nữa hỏi thăm, giọng nói có chút run rẩy mang theo thật nhiều hi vọng:

- Đại phu, không còn cách khác sao?

- Lão phu vô dụng.

Đào thị chán nản lắc đầu, để đại phu lui xuống.

Lão đại phu nhanh chóng ôm theo hòm thuốc ra ngoài. Giờ tay lau đi vài giọt mồ hôi trên trán. Thế nhưng, nếu để ý kỹ, sẽ thấy khóe môi của hắn khẽ cau lên.

- Đáng đời. Tiêu Gia chuyện xấu không từ. sớm muộn quả báo cũng đến, không ngờ lại đến vào hôm nay. Cầu trời cho hắn cả kiếp này cứ thế trôi qua. Như vậy sẽ cứu được biết bao mạng người vô tội.

Lão đại phu tự lẩm bẩm trong lòng. Có trời mới biết, lão phải bắt đắc dĩ thế nào mới có thể đến chặn trệ cho Tiêu Phi. Đây là hung thủ khiến con gái lão tự vẫn, quyền sinh. Chỉ vì nhan sắc của nó lọt vào tầm mắt của tên công tử hoang dâm vô độ.

Nếu không phải ngại cho mạng sống của những người còn lại trong nhà, Lão đại phu và Tiêu nhị công tử đã quyết cả chết, lười rách từ lâu a.

Lão đại phu đi rồi. Đào Thị mất lạnh nhìn sang nhi tử không nên thân của mình, giọng nói không ôn nhu mà đầy nghiêm nghị.

- Nói, chuyện là thế nào? Ngươi không thể vô duyên vô cớ bị người hạ thủ tại Ngọc Thành này. Trừ khi kẻ đó không có mắt, không chịu nể mặt Tiêu Gia.

- Mẫu thân. Nhi tử oan uổng a. Hôm nay, con chỉ muốn ra đường thư giãn, giải khuân. Ngờ đâu đụng phải ba gã nam nhân. Bọn chúng không những cản trở, lớn lối với con, còn chê trách Tiêu gia ta đủ thứ. Chính vì vậy, nhi tử mới lên giáo huấn chúng vài câu. Ngờ đâu, bọn chúng lại độc ác, nhẫn tâm xuống tay. Nhi tử là oan uổng a.

Đào Thị nghe vậy, không những cảm thương còn tức giận, vỗ vào người hắn mấy phát rõ đau.

- Ngươi tưởng ta là con nít à. Lời ngươi nói như vậy ta cũng tin. Ta để ngươi ra, nuôi ngươi lớn từng này, bản tính của ngươi ta còn lạ lắm sao? Nếu không chịu nói thật thì cứ chuẩn bị như thế cả đời đi. Ta sẽ đưa tất cả nữ nhân của ngươi vào am ni cô. Để cho ngươi trọn đời cô độc.

- Mẫu thân, đừng a. Đừng tàn nhẫn với nhi tử vậy mà...

Tiêu Phi bị vạch trần lời nói, xấu hổ cúi đầu, chuyển sang năn nỉ ý ới. Nhưng tất cả đều vô hiệu.

Cuối cùng, hắn đành phải đem mọi chuyện sau trước nói lại rõ ràng.

Đào thị càng nghe, mặt càng xám đen. Không ngờ, con trai bà lại vô si đến độ này.

Lan Tuyết thì bàng hoàng khỏi phải nói rồi. Nào giờ vẫn biết tướng công của mình là một củ cái hoa tâm, không ngờ hắn nam nữ đều ăn. Còn giờ trò đó ra giữa đường, để cho bản dân thiên hạ vậy xem. Đã vậy còn bê mặt, bị tổn thương, chờ người đỡ về. ... Càng nghĩ, Lan Tuyết càng thấy đau đớn, tâm can như bị xé nhỏ ra. Nước mắt thoát cái dâng lên, nàng vội vã giờ lên khăn tay, chậm chậm giọt lệ vừa hoen ra.

Đào thị hoàn toàn tuyệt vọng với nhi tử, lại thấy con dâu thương tâm đến trình độ này thì buồn bã tiếng thờ dài.

- Lan Tuyết, con cũng lui xuống đi. Trờ lại hậu viện, nên nói thế nào thì nói. Đừng để cho đám tiểu thiếp loạn hết cả lên.

- Dạ.

Lan Tuyết đáp rồi cũng lui ra. Đến khi tà áo màu tím nhạt khuất hẳn nơi góc khuất hành lang, Đào thị mới nặng nề nhìn nhi tử, mãi một lúc lâu sau cũng

chẳng nói tiếng nào.

- Mẫu thân...

Tiêu Phi thấy không khí im lặng như vậy, càng thêm thấp thòm trong lòng. Kéo kéo váy của mẫu thân, gọi khẽ.

- Chuyện này phải nhờ phụ thân ngời ra mặt rồi.

- Nhưng con....

Vừa nghe thấy nhắc đến phụ thân, Tiêu Phi đã sợ hết cả người. Dù sao, từ tận đáy lòng, hắn vẫn rất sợ vị phụ thân này. Nhất là từ lúc đại ca mất đi. Phụ thân càng thêm nghiêm khắc với hắn. Khiến hắn cảm thấy mất ăn mất ngủ, đầu óc căng thẳng đến đáng thương.

- Không nhưng nhị gì hết. Chuyện này tự ta biết nói với phụ thân của người thế nào.

Đào thị bức tức hét lên. Xong, bà quay lưng bỏ đi. Trong đầu cứ mãi đắn đo, tìm nguyên do để dụ dỗ phu quân thay cho nhi tử.

.....

Một góc khác tại Ngọc Thành.

Ba người Lãnh Nguyệt ngồi trong một tửu lâu nhỏ nhỏ. Ngoài mặt thì ba người như lơ đãng, ngắm đường phố, ngắm người qua lại. Tuy nhiên, mục tiêu của bọn họ là một tiểu viện nhỏ ngay hướng đối diện. Trên cánh cửa gỗ có hai chữ cũ kĩ: Lộc gia.

Lúc này, cánh cửa Tiểu viện chợt mở, một nam tử còn trẻ bước ra. Phong thái nhẹ nhàng, cả người nho nhã, hiền hòa, tựa như một nho sĩ.

- Là tiểu nhi tử của Lộc gia.

Lạc Vô Trần ba người nháy mắt nhìn nhau. Sau đó cũng đứng dậy, từ xa xa nổi bước đi theo.

Lộc Nhĩ Khang tâm trạng vô cùng không thoải mái. Hắn buộc phải cười mụ dạ xoa Tiêu Mộng Nhi. Nếu không thì ngay cả sinh ý nhỏ của gia tộc cũng không giữ được.

Đáng trách nhất là chính bản thân hắn. Hôm đó bước xuống giường không chịu xem chân. Lại nổi máu anh hùng, giữa phố cứu giúp một đứa bé bị xe ngựa của Tiểu Gia mém chút cán qua. Ngờ đâu lúc ấy lại lọt vào tầm mắt của Tiêu Mộng Nhi, bị ả xem trọng, ép về làm hôn phu... ả... nữ nhân như thế đúng là hắn vô phúc hưởng thụ.

Lộc Nhĩ Khang mãi mê suy nghĩ, đâu biết phía sau có kẻ âm thầm dõi theo. Hắn đi một hồi thì quẹo vào một con hẻm nhỏ. Đó là một căn nhà xập xệ, mái lá tường tranh, lác đác vài bóng dáng trẻ nhỏ qua lại nô đùa.

Vừa nhìn thấy hắn, bọn nhỏ đã òa chạy tới, miệng rồi rít kêu: Nhĩ Khang ca ca, Nhĩ Khang ca ca...

Lộc Nhĩ Khang thấy bọn trẻ chạy đến thì dang hai tay ra, ôm vài tên nhóc nhỏ lại, không cho chúng tiếp tục náo loạn. Hắn từ ái mở lời:

- Ngoan. Hôm nay ca có mang quà đến cho mấy nhóc đây...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 128: Lộc Nhĩ Khang

Ba người Trần Trường An đi theo sau Lộc Nhĩ Khang một đoạn. Nhìn thấy hắn và đám nhỏ khất cái ở cùng nhau thì khá bất ngờ. Tuy nhiên, nhìn thấy sự nhiệt tình, chân tâm xuất phát từ ánh mắt của hắn trong lúc giao tiếp cùng bọn nhỏ. Trường An cảm thấy có thiện cảm với vị tiểu công tử Lộc Gia thật nhiều.

Lộc Nhĩ Khang ở lại tiểu viện hơn một canh giờ thì nhanh chóng ly khai. Tiếp theo, hắn đi quanh quẩn một vòng trên phố, về mặt có chút nặng nề.

Đường phố tại Ngọc Thành tấp nập kẻ đến, người đi. Do đó, việc tình cờ gặp phải người quen là chuyện hiển nhiên không thể tránh khỏi. Tuy nhiên, đối với Lộc công tử mà nói, chuyện này hắn chẳng muốn tí nào.

Đối diện với hắn là một nam tử ăn mặc xa hoa, loè loẹt như một con chim công rực rỡ sắc màu. Đôi mắt ti hí trên khuôn mặt nhọn hoắt càng làm cho bộ dáng của hắn thêm gian tà, dè tiện. Vào lúc này, tên nam tử đó đang nhìn Lộc Nhĩ Khang bằng bộ dáng hết sức vênh vao. Lời nói châm biếm rõ ràng.

- A, tưởng ai, hoá ra là phu tử của Tiêu Gia đây mà. Sao tân lang tương lai lại không ở nhà thuê giá y mà lại có thời gian nhàn nhã dạo phố thế này?

Lộc Nhĩ Khang sầm mặt, không nói không rằng định cứ thế lướt qua. Hắn rất chán ghét con khổng tước trước mặt này. Chỉ vì ý mình là nhi tử của Chiến Hà – một con chó trung thành dưới trướng của Tiêu Gia mà khắp nơi đặc ý, khoe khoang, nhìn người khác bằng nửa con mắt.

Mẫu thuẫn giữa Lộc Nhĩ Khang và Chiến Bảo xuất phát từ một việc hết sức nhỏ nhặt. Chẳng qua là hai cùng nhìn trúng một con yêu thú tại Thú Trường – Một con Báo nhỏ toàn thân màu trắng, trên đầu có hai cái sừng như sừng rồng – là đặc điểm nhận diện của giống Hoá Long Báo – có quang thuộc tính khi trưởng thành mai sau.

Lộc Nhĩ Khang nhìn trúng tiểu báo trước, cũng đã dặn dò người quản lý nơi này một tiếng rồi trở về nhà gom góp tiền của. Nhưng khi hắn mang tất cả vốn liếng đến đấu trường để mua thì bất gặp Chiến Bảo cũng đang bàn bạc với lão bản của Thú Trường, đòi mạng tiểu báo đem đi.

Cả hai tranh cãi đôi câu. Cuối cùng thì Tiểu Báo lại bị Tiêu Mộng Nhi phát tay một cái mang đi. Lộc Nhĩ Khang bất đắc dĩ, lưu luyến nhìn con báo trắng trên tay đại tiểu thư. Trong khi Chiến Bảo thì tức tối vô biên, cho là hai người này đồng lõa với nhau, cướp đi thú cưng của hắn.

Chuyện này xảy ra chưa lâu. Từ sau khi hai họ Lộc – Tiêu chính thức bàn chuyện hôn nhân. Cho nên gần như toàn bộ Ngọc Thành đều nghĩ giống như Chiến Bảo, càng làm cho hắn thêm căm ghét Lộc Nhĩ Khang. Giờ hề gặp ở đâu là công kích đối phương ở đó.

Lần này vô tình đụng nhau giữa đường, lại thấy Lộc Nhĩ Khang không thèm để ý đến hắn. Chiến Bảo càng thêm tức giận, buông lời mai mỉa, chửi tai.

- Một con rùa rụt đầu. Hèn gì ngay cả gia tộc mình cũng không bảo vệ được, cuối cùng còn phải mang thân thể ra đổi lấy sự tồn tại leo lét của Lộc Gia. Không biết Đại tiểu thư nhìn trúng người ở điểm nào để có thể đánh giá cao. Ta đúng là không thể hiểu a.

Lộc Nhĩ Khang vừa lướt qua ngang hắn thì nghe được lời này. Gân xanh trên trán nổi lên. Hắn tức giận cung tay, nhào tới Chiến Bảo cạnh bên, định cho đối phương vài cú đấm. Mồm hắn thối không chịu được a.

Chiến Bảo mặc dù vẻ ngoài cực phẩm, nhưng mà năng lực cũng có chút tự tin. Hắn thấy tiểu bạch kiểm Lộc Gia lao tới thì nhanh chóng phản công. Cả hai lao vào nhau thành một đoàn giữa phố.

- Tuổi trẻ thật là vọng động a.

Lạc Vô Trần từ xa nhìn thấy, cảm thán lắc đầu. Trong mắt hắn, Lộc Nhĩ Khang tuy có lòng nhân hậu, nhưng hành động chưa biết cân nhắc kỹ càng. Tính tình còn nóng nảy, cần thêm rèn luyện.

Nhưng Trường An lại không nghĩ như thế. Có rất nhiều chuyện không phải cứ nhìn nhận là được việc. Nhất là khi người khác đã ức hiếp tới trên đầu của mình, sĩ nhục gia tộc của mình. Trong những hợp này, nhìn là yếu hèn, không xứng đáng nam tử.

Hai người ý kiến có chút bất đầu, bèn quay sang nhìn Lãnh Đại Gia. Chỗ này hắn vai vế cao nhất, dù gì cũng là chương môn của Hắc Nguyệt Phái a. Họ đều muốn biết cách đánh giá của Lãnh đại chương môn đối với vị tiểu công tử Lộc Gia này.

Ai ngờ đâu, chớp mắt, Lãnh đại chương môn đã không ở bên người hai huynh đệ của mình mà xuất hiện tại nơi diễn ra ẩu đả. Nam tử mang mặt nạ ngọc thần bí, hết chỉ trở bên này lại điểm điểm bên kia. Dường như hắn e tình hình còn chưa đủ loạn.

Lộc Nhĩ Khang chẳng qua là thông qua đánh đấm thuận tuý để phát tiết tức giận của bản thân. Còn Chiến Bảo thì cũng có chút hăng máu với đối phương, nhưng không phải vì thế cả hai mất đi lý trí. Không hiểu biết với mọi chuyện xung quanh.

Nhìn thấy Lãnh đại gia đột nhiên chui ra, còn cố tình đổ thêm dầu vào lửa, châm thêm mẫu thuẫn cho cả hai. Thế nhưng nghĩ kỹ lại, lời nói của hắn đúng là cao thâm, ích hữu. Vì vậy, hai tên gã trống chọi này mới kịp bình tĩnh lại, tách nhau ra.

- O, sao không tiếp tục? Đang vui mà.

Lãnh Nguyệt buông một câu làm hai người lão đảo, mém chút té xuống đường.

Lau đi vết máu trên khoé môi, Lộc Nhĩ Khang nhìn nhìn nam tử bí ẩn đang hí hửng đứng một bên. Thấy đối phương bộ dáng thông dong, bình chân như vại... thì đoán được ngay là cao thủ võ lâm. Tự nhìn lại bản thân, biết được giới hạn cá nhân không bằng người, càng không nên trêu chọc.

Chính vì vậy, Lộc Nhĩ Khang hướng Lãnh Nguyệt ôm quyền, sau đó tiếp tục cất bước đi.

Chiến Bảo phun một chút nước miếng có lẫn tơ máu lên mặt đường, làm bầm vài câu rồi ôm lấy con mắt bầm đen như gấu trúc, lùi nhanh ra khỏi vòng vây những người đang tụ tập. Vốn dĩ hắn cũng muốn tìm đến phụ thân, nhờ phụ thân ra mặt. Nhưng nghĩ tới hai hôm sau là hôn lễ của Tiêu Mộng Nhi và tên thối vừa rồi, bộ dáng nhanh chóng ỉu xiu. Coi như hôm nay là hắn xui xẻo. Haiz....

Lãnh Nguyệt cười cười, ánh mắt có chút sáng hơn. Dù mặt nạ bạc che đi biểu cảm thật sự khiến người khác khó nhận ra, nhưng nhìn thấy khoé môi hắn cong lên, Lạc Vô Trần sao lại không hiểu được tâm trạng lúc này của hắn thế nào.

- Xem ra Lãnh huynh còn muốn khảo sát người ta dài dài a.

- Dĩ nhiên. Lạc tướng quân không thấy tên tiểu tử này rất thú vị sao?

Lãnh Nguyệt hơi hốt đáp lời. Sau đó, họ lại cùng nhau tiếp tục bám theo Lộc Nhĩ Khang bóng dáng xa xa phía trước.

Lộc Nhĩ Khang lúc này đã khôi phục lại trạng thái bình tĩnh, thong dong. Kéo kéo vạt áo bị làm nhăn, bàn chân hần vội vã bước đi. Chốc lát sau đã dừng chân trước một quầy hàng chuyên kinh doanh đan được.

Bầu trời màu đỏ, mặt đất màu đen, còn quầy hàng này lại được trang trí toàn một màu xanh. Xem ra phá lệ nổi bật. Nhất là bảng hiệu Lộc Đan Đường nghiêm chỉnh treo trước cửa quầy. Bút pháp không tệ. Đây dĩ nhiên là một sản nghiệp của Lộc Gia.

Nhiều đời nay, Lộc gia đều kinh doanh đan được tại Địa Ngục Thâm Uyên. Trên lý thuyết, lẽ ra tại một nơi khốc liệt như nơi đây, ngành nghề đan được phải được phát triển ưu tiên, người cầu đan đến đi tấp nập.

Thế nhưng, quầy hàng của Lộc Gia lại vắng ngắt vắng ngơ. Thậm chí, một con rui bay qua cũng vo ve rõ tiếng.

Lộc Nhĩ Khang vừa bước vào, chương quầy là một lão nhân vóc dáng nhỏ bé, cẩn trọng bước lên:

- Thiếu gia.

- Sáng giờ buôn bán thế nào? Lộc Nhĩ Khang ôn nhu hỏi.

Chương quầy ừ rừ lắc đầu. Khi nào hôn lễ còn chưa tổ chức, khi ấy, được liệu còn chưa được đến tay. Luyện đan sư của họ dù có tài giỏi đến đâu, cũng vô phương thay đổi a.

Tiêu Gia không chỉ buôn bán nô lệ, họ còn có ảnh hưởng nhất định đến buôn bán linh được, có tiếng nói cho các binh đoàn. Vì vậy, không ai dám đắc tội bọn họ. Nguồn được liệu cung cấp cho Lộc Đan Đường bị gián đoạn hơn một tháng nay.

- Chuyện này ta đã biết phải làm thế nào. Phiên thúc tiếp tục canh giữ nơi này. Chuyện tìm nguồn được cứ để cho ta lo liệu.

- Thiếu gia. Hai hôm nữa đã là hôn lễ của người rồi. Không chuẩn bị một chút sao?

Nghe chương quầy hỏi vậy. Lộc Nhĩ Khang lắc đầu cười khổ. Chuẩn bị gì bây giờ? Cái mạng này đổi lấy sự bình yên cho gia tộc. Đáng rồi. Cứ để mọi thứ tự nhiên thôi.

- Thiếu gia...

Lão chương quầy còn muốn nói gì nữa, tuy nhiên, thiếu gia của lão đã khoác tay ngăn lại. Sau đó xoay người ra cửa. Lời nói trên cửa miệng cứ thế nuốt trở vô.

Phía đông của Ngọc Thành là một cánh rừng vô cùng rậm rạp, trải đến vô tận vô cùng. Toàn thể lá cây đều màu đỏ, màu đỏ của máu, của Hoàng Tuyền loài hoa. Từ xa nhìn lại có cảm giác như bầu trời sụp xuống. Khi đến gần lại bị sự huyền bí và cảm giác chết chóc của nó lan ra, đe dọa lòng người.

Khu rừng này gọi là Bì Ngạn Lâm – là nơi sinh sống của nhiều yêu thú nguy hiểm, cũng là nơi mà linh được xuất hiện tại không ít địa phương. Nếu có duyên và có đủ thực lực, có thể hái được đến tay thì một số chuyện của Lộc Đan Đường sẽ được giải quyết xong.

Chính vì ý nghĩ này mà Lộc Nhĩ Khang đã không ngần ngại vào đây. Cùng đi với hắn là hai ba nam nhân có vẻ lớn tuổi hơn. Người nào người nấy mặt mày dữ tợn, sát khí ngập tràn.

Nhóm ba nam tử này là do Lộc Nhĩ Khang bỏ một số tiền lớn ra thuê, chỉ cần họ đồng hành, bảo vệ huynh muội hắn vào Bì Ngạn Lâm. Xem như cũng không trái với thiết lệnh mà Tiêu Gia mới ban ra, lại có thêm tiền tài, nên họ nhanh chóng nhận lời, rồi cùng với Lộc Nhĩ Khang xuất hiện.

Cạnh bên tiểu công tử Lộc gia còn một tiểu cô nương nhỏ tuổi. Mặt mày lạnh lẽ, hoạt bát, rất đáng yêu. Tuy tuổi hơi nhỏ nhưng khí thế đó đã có thể so với đại ca. Làm người vô cùng yêu thích.

Cô nhóc này là Lộc Tiểu Kha, muội muội ruột của Lộc Nhĩ Khang. Tiểu cô nương tình cờ phát hiện đại ca mình muốn làm chuyện mạo hiểm, sống chết muốn đi theo. Nếu không, cô nhóc sẽ khóc toáng lên, báo với phụ mẫu can ngăn. Thật làm cho Nhĩ Khang hết cách, phải dẫn tiểu muội theo cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Bì Ngạn Lâm

Cuộc đời ai biết trước chữ ngờ, nhất là lòng người sâu không lường được. Chuyến đi Bì Ngạn Lâm này, với huynh đệ Lộc Nhĩ Khang là nguy cơ trùng trùng, nhưng cũng là cơ duyên để họ hoàn toàn đổi thay số phận. Hoạ phúc song hành a.

Huynh đệ Lộc Nhĩ Khang dưới sự bảo vệ của ba tên lính đánh thuê, bắt đầu tiến vào sâu trong Bì Ngạn Lâm.

Đường đi càng lúc càng khó khăn, dây leo chằng chịt, gai nhọn phủ đầy. Sơ sẩy một tí sẽ làm cơ thể đổ máu. Trở thành mục tiêu cho đám yêu thú sống tại đây.

Lộc Nhĩ Khang vừa chú ý an toàn của bản thân, vừa chú ý đến muối muối, lại phải quan sát một số loại dược liệu cần thiết xung quanh. Có lẽ vì thế mà ông trời rủ lòng thương, cho hắn phát hiện được rất nhiều dược liệu. Thu thập cũng không tệ. Giỏ tre sau lưng hắn cảm giác càng lúc càng nặng thì khoẻ miệng cười mỗi lúc mỗi tươi.

Đang dâng cao tinh thần xông xênh về phía trước thì Dương Đại – nam tử cầm đầu trong ba tên lính đánh thuê ra hiệu, ngăn cản bước tiến của hai huynh muội nhà họ Lộc.

- Dừng lại. Phía trước có nguy hiểm. Chớ nên manh động mà chuốc hoạ vào người.

Nghe được lời nói của hắn. Lộc Nhĩ Khang lập tức khẩn trương. Tiếp theo, ba huynh đệ Dương Đại chia nhau. Hai người ở lại bảo vệ huynh muội Nhĩ Khang. Còn bản thân Dương Đại hắn thì tới phía trước dò xét xem sao.

Hai khắc trôi qua, hắn nhanh chóng chạy trở về tụ hội.

- Là trận chiến của một con Gấu lớn màu xám - yêu thú cấp 4 và một đàn Dơi Huyết Hãn - là yêu thú cấp 3. Xem đà này. Hai bên còn đằng co khá lâu. Chúng ta có nên đi đường vòng, tránh xa khu vực nguy hiểm?

Dương Đại dò hỏi ý kiến của Lộc Nhĩ Khang. Dù đối với hắn, yêu thú chém giết, có thể đứng một bên làm ngư ông đắc lợi, làm Phụng Hoàng núp ở phía sau. Nhưng mà đã nhận tiền của huynh đệ Lộc Gia thì an toàn của hai huynh đệ họ mới là lớn nhất.

- Đi đường vòng.

Lộc Nhĩ Khang hạ xuống quyết định thật nhanh. Tuy nhiên, cả năm người chưa kịp rời khỏi đây thì trận chiến của đám yêu thú bên kia đã lan đến. Bầy Dơi Huyết Hãn vốn khừu giác vô cùng tốt, lại thích nhất là máu nhân loại. Vì vậy, vừa đánh hơi thấy khí tức của Dương Đại đã lập tức đuổi nhau kéo tới. Không thèm để ý con Gấu Xám đang đối chiến từ nãy vẫn chưa xong.

Trong mắt của đám quỷ hút máu này, gấu xám là yêu thú cấp 4, đánh giết nó mất quá nhiều công sức và thời gian, chỉ bằng chọn các tu sĩ nhân loại ra tay. Giải quyết xong đám người này lại tìm Gấu xám tính sổ.

Nhóm người Dương Đại bị Dơi Huyết Hãn tập kích thì nhanh chóng giơ vũ khí chiến đấu. Võ công của bọn họ cũng rất cao. Vì vậy mà không bị bầy dơi tổn thương, ngược lại, còn giết được không ít con, thi thể rơi đầy trên mặt đất.

Lộc Nhĩ Khang cũng xuất kiếm chống trả. Đây là Tuyệt Tình Kiếm – bộ kiếm pháp nổi tiếng mà Lộc Nhĩ Khang tình cờ nhận được trong một cơ duyên. Muốn thành đại nghiệp thì tuyệt nghĩa, tuyệt tình, người và kiếm hợp nhất, trong mắt chỉ có kiếm, không có nhân sinh. Thế nhưng, bản chất người Lộc Gia nhân hậu từ trong máu xương. Kiếm thuật này với họ không thể phát huy hết cao siêu, chỉ có thể xuất ra một phần ba công dụng.

Lộc Nhĩ Khang sử dụng kiếm rất thành thạo. Mỗi một thức, một chiêu đều như luyện tập thật tinh nhuệ, không có bất cứ động tác dư thừa. Nhìn thấy cảnh này, Dương Đại cũng âm thầm gật đầu. Trong lòng đánh giá cao vị tiểu công tử Lộc Gia thêm một chút.

Lộc Tiểu Kha thì sử dụng vũ khí là một trường tiên – sợi roi rất dài, dọc theo thân roi ở phần ngọn có rất nhiều gai nhọn. Tuy nhìn như tiểu nha đầu mười mấy tuổi nhưng khí lực cũng rất lớn. Mỗi lúc vung roi là tiếng gió vù vù, đàn Dơi Huyết Hãn vội vã tránh xa.

Năm người hợp sức với nhau. Trong một canh giờ đã hoàn toàn tiêu diệt bầy Dơi Huyết Hãn – yêu thú cấp 3. Tiếp đó là dọn dẹp chiến trường. Khu vực của ai người đó quản. Huynh đệ Lộc Gia cũng nhặt được hơn hai mươi viên tinh hạch. Đây cũng có thể xem là một phần thu hoạch bất ngờ. Đáng tiếc nhất là thịt và máu huyết của Dơi Huyết Hãn cũng là một nguồn dược liệu tốt. Chỉ tiếc không thể mang theo.

Không gian giới chỉ lúc này còn chưa đến được địa ngục Thâm Uyên. Nếu không, Lộc Nhĩ Khang cũng không phải nhìn sọt tre trên lưng rồi nhìn đám dơi vừa bị giết xong, mặt thoáng qua một vài tia tiếc nuối.

Dương Đại nhìn những người khác đã thu hoạch xong thì đứng dậy dẫn đầu. Hướng phía trước tiến lên.

Những lần tiếp theo, thỉnh thoảng vẫn bắt gặp mấy con yêu thú chiến với nhau. Còn gặp cả võ sĩ nhân loại đến đây tìm kiếm tài nguyên hoặc thao luyện.

Lộc Nhĩ Khang trên lưng sọt trúc rất đầy. Sọt trúc trên vai của Tiểu Kha cũng thế. Nhưng mà hiếm có dịp vào Bì Ngạn Lâm, cho nên họ cứ tiếp tục tiến lên.

Khoảng nửa canh giờ sau. Đoàn năm người đi tới một khu vực đặc biệt. Đây là vùng đầm lầy nổi tiếng trong Bì Ngạn Lâm. Nơi này có rất nhiều loại thảo dược, còn có cả linh dược và một số loại khác trân quý. Nhưng tất cả phải phụ thuộc vào hai từ hữu duyên. Không phải ai cũng dễ dàng nhận ra được.

Vừa mới đầu tiếp cận khu vực này. Một tràng khí nóng lập tức bủa vây. Ẩn ẩn xung quanh rất nhiều âm thanh lạ. Dường như có rất nhiều loài sinh vật đang rục rịch, lui tới tới lui.

- Khu này hoàn toàn không bình thường. Không thể tiếp tục tiến lên, nên quay trở lại rồi.

- Đúng vậy, cho dù muốn có bảo vật nhưng ít nhất phải còn mạng thì mới được. Huynh đệ hai người một đường thẳng tiến đến nơi này, ngoại trừ vì có ba huynh đệ ta bảo vệ, thì do hai cái sọt trúc trên vai chả có thứ gì đáng giá để người khác chém giết, cạnh tranh.

Nhóm người của Dương Đại thay nhau khuyên nhủ Lộc Nhĩ Khang. Thật ra, bản thân hắn cũng biết, nơi đây nguy hiểm trùng trùng. Thế nhưng tại nơi này sẽ có loại Huyết Long Thảo nổi tiếng, là linh dược chính để điều chế Huyết Long Đan. Loại đan dược cấp bốn dùng để bổ sung máu huyết cho võ giả tại Địa Ngục Thâm Uyên.

Huyết Long Thảo mọc bên bờ của đầm lầy tại Bi Ngạn Lâm. Bề ngoài nó cũng có màu đỏ như các bụi cỏ dại quanh đây. Đặc điểm duy nhất để nhận ra là hai mép lá của nó có hai sợi rễ màu đen, nhỏ nhỏ, tựa râu rồng. Nếu không tinh mắt nhìn kỹ thì sẽ không nhận ra được.

Trước đây, Lộc Đan Đường chủ yếu nhất là kinh doanh loại Huyết Long Đan này. Gia tộc thu mua Huyết Long Thảo từ các binh đoàn và các Võ giả tự do. Thế nhưng hôm nay thì đan hết, dược cũng hết. Nguồn cung ứng linh thảo bị chặn lại bởi Tiêu Gia. Bản thân Lộc Nhĩ Khang rất muốn làm một việc tốt cho gia tộc. Ai biết hắn vào cửa Tiêu Gia rồi thì còn sống được mấy hôm. Chỉ bằng liều chết một phen, ít ra còn giữ được bản sắc nam nhi, lại có thể ngẩng cao đầu, đối diện với liệt tổ liệt tông nơi chín suối. Haiz...

Lộc Nhĩ Khang đắn đo một hồi. Sau mới nhìn sang Dương Đại, trịnh trọng mở lời.

- Dương Đại ca. Ta rất cảm kích ba vị đại huynh đã không ngại đe dọa của Tiêu Gia mà bảo vệ huynh muội ta đến nơi đây. Nhưng mà tâm ý ta đã quyết. Ta muốn làm một việc gì đó cho gia tộc của mình. Chỉ mong ba vị có thể bảo vệ tiểu muội an toàn về đến nhà. Xem như chuyến này đã hoàn thành nhiệm vụ. Ta xin nhờ mọi người.

Lộc Nhĩ Khang nói rồi, từ trong ngực áo lấy ra một túi tiền, đặt vào tay Dương Đại. Đây là phần tiền công theo thỏa thuận của họ từ trước đây.

Dương Đại nhìn hắn một hồi, không biết nói gì hơn. Khuyên cũng khuyên rồi. Nhưng mà tiểu tử này lại cố chấp không nghe. Hơn nữa, Lộc Tiểu Kha quả không thích hợp ở lại tại nơi này.

Đấu tranh tư tưởng qua lại một hồi, Lộc Tiểu Kha bị đại ca làm cho ngất đi, sau đó được Dương Đại mang cùng hai sọt tre, theo lối mòn trở lại.

Lộc Nhĩ Khang nhìn thân ảnh họ khuất dần trong rừng rậm, thở dài một hơi. Sau đó, ngẩng cao đầu, nhắm ngay đầm lầy bước tới.

Trên bờ đầm lầy lúc này, Tiểu công tử nhà họ Lộc đang vạch từng cọng cỏ, tìm Huyết Long Đan. Thịnh thoảng hắn cũng phát hiện một vài cây. Mừng vui thu thập, cẩn thận cho vào túi vải đeo trên lưng áo.

Ít lâu sau thì vận may tìm đến. Hắn phát hiện ra một gốc Huyết Long Đan to bằng cánh tay. Những chiếc lá thon dài hơn một thước. Nhìn hai sợi râu nhỏ trên mép lá, sinh động như thật râu của thiên long. Lộc Nhĩ Khang trong bụng như mở cờ, lập tức thu lấy, nâng niu trân bảo trên tay.

- Quá tốt. Linh dược này cũng được mấy trăm năm. Dược tính vô cùng mạnh mẽ. Có thể dùng bào chế cấp 6 Huyết Long Đan. Lộc Đan Đường xem như có cơ hội xoay mình rồi.

- Ha ha ha. Vận khí của tiểu tử ngươi thật không tệ. Có thể dễ dàng tìm được linh dược trân quý như vậy. Ta thật cảm ơn ngươi đã suu tầm nó giúp ta.

Đang lúc Lộc Nhĩ Khang mừng vui khôn xiết, một âm thanh nữ tử lãnh lút vang lên. Tiếp theo đó, một thân ảnh như ma quỷ đột nhiên xuất hiện. Dáng người đích thật tuyệt vời. Đầu đó ba vòng, lối lồm rồ ràng. Manh áo màu hồng tươi cúp ngang ngực, phở trương cặp tuyết lê no tròn đủ khiến người nhìn đau nhức mắt.

Thế nhưng, trên trán của nữ nhân này lại bị xâm hình một vết sẹo hình ngọn lửa màu đen. Đây là dấu hiệu đặc trưng của những tội nhân mà Ngọc thành chủ liệt vào hàng nguy hiểm tại Ngọc Thành.

Nữ nhân này gọi là Hà Nguyệt Trân. Là một người vô cùng nham hiểm, chuyên hút lấy tinh huyết của nam nhân để tu luyện. Thật giống yêu quái hơn con người.

Hà Nguyệt Trân vừa được ra ngục không lâu. Á bị phán năm mươi năm giam giữ. Thời điểm được thả ra, đã là một lão bà da dẻ nhăn nheo, tóc bạc, da mồi.

Hà Nguyệt Trân lui trốn đến Bi Ngạn lâm này, chuyên chọn võ giả không lợi hại để ra tay. Mới vài năm thôi mà đã khôi phục lại xuân sắc trước kia. Thêm vào lượng linh dược thịnh thoảng vẫn phát hiện ra, lại giúp cho võ công của ả cao thêm một bậc.

Nhìn thấy Lộc Nhĩ Khang nâng niu Huyết Long Thảo mấy trăm năm. Hà Nguyệt Trân ngứa ngáy cả cổ họng. Khoé môi câu lên một đường cong đầy xảo quyệt.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 130: Tình thế nguy hiểm

Nhìn thấy Lộc Nhĩ Khang nâng niu Huyết Long Thảo mấy trăm năm. Hà Nguyệt Trân ngửa ngáy cả cổ họng. Khoé môi cau lên một đường cong đầy xảo quyệt.

Lộc Nhĩ Khang nhìn thấy biểu hiện này của ả. Tự trách bản thân mình quá sơ sót. Không cảnh giác trước sau. Tranh thủ lúc ả ta còn đang đứng ở bờ bên kia. Lộc Nhĩ Khang bỏ gốc linh dược vào túi vải đeo sau lưng. Tay cầm chặt Tuyệt Tình Kiếm, lăm lăm tư thế sẵn sàng.

Hà Nguyệt Trân nháy mắt đã xuất hiện cách hần chưa đầy một thước. Về mặt ả ngà ngón, nháy mắt quyến rũ nói:

- Tiểu đệ đệ. Tỷ không phải người xấu a. Đi cùng với tỷ. Tỷ sẽ làm cho đệ quên hết đau khổ, bất hạnh nơi trần đời này.

- Ta và cô nương không quen. Xin chớ cản đường.

Lộc Nhĩ Khanh cảnh giác trả lời.

Chớp mắt sau đó, bàn tay của Hà Nguyệt Trân đã biến dài ra. Những móng vuốt màu đen nhọn hoắt như kim loại toát ra nồng nặc hiểm nguy, hướng Lộc Nhĩ Khang đánh tới.

Tuyệt Tình Kiếm biến ảo khôn lường. Kiếm khí loé lên chớp ngời một khu vực. Mỗi lần lưỡi kiếm và những móng vuốt ma quỷ của Hà Nguyệt Trân chạm vào nhau là ánh lửa loé sáng, phát ra âm thanh kim sắt thật đáng sợ.

Hà Nguyệt Trân muốn bắt sống rồi từ từ hút khô máu huyết của đối phương nên ả vẫn còn có chút kiêng dè. Trong khi đó, Lộc Nhĩ Khang vì muốn bảo mệnh nên toàn lực ra tay.

Tuy nhiên, nửa canh giờ trôi qua, Hà Nguyệt Nương bắt đầu nôn nóng. ả e sợ tiếng đánh nhau nơi này sẽ thu hút các võ giả và yêu thú kéo tới đây. Cho nên kiên quyết tiêu diệt tiểu công tử của Lộc Gia, chỉ cần cướp đi gốc Huyết Long Thảo quý giá kia là được.

Lộc Nhĩ Khang thấy Hà Nguyệt Trân tấn công dồn dập, ác liệt thì tâm trạng cũng hết sức khản trương. Hần sơ ý một chút đã bị móng vuốt của ả ta quét qua người. Cảm giác đau đớn tận xương. Máu tràn ra ướt áo.

Xui xẻo hơn nữa. Ngay lúc này, từ dưới mặt nước của đầm lầy, những tiếng ùng ục, ùng ục nổi tiếp vang lên. Một cột nước lớn nhô cao như một đồi đất nhỏ. Bọt nước đỏ như máu văng tung toé ra ngoài.

Chưa đến vài giây. Thân ảnh kinh khủng của con yêu thú đã dần dần hiện rõ. Hà Nguyệt Trân và Lộc Nhĩ Khang đình chiến, hai bên lui ra, giữ khoảng cách thật xa, nhìn về hướng của con yêu thú mới vừa xuất hiện dưới kia.

Đây là yêu thú lợi hại nhất ở đầm lầy Bi Ngạn Lâm. Hình dạng bên ngoài tựa như con ếch, thể nhưng trên lưng nó lại đầy gai, đầu có tới ba con mắt quan sát tứ phương. Nhất là cái lưỡi linh hoạt có thể công kích kẻ thù bằng sức mạnh ngàn cân. Khiến cho tất cả những đối tượng bị nó “tiềm qua” đều có thể trở thành thịt vụn. Tóm lại, nó là một con yêu thú cấp 7. Sức chiến đấu rất kinh người.

Tam Nhân Long Vương vốn đang ngủ say dưới đầm lầy thì bị tiếng đánh nhau và mùi máu tươi của Lộc Nhĩ Khang đánh thức. Nó nhìn hai tên nhân loại nho nhỏ bằng ánh mắt khinh bỉ. Sau đó, liếc mắt nhìn qua gốc linh dược mà nó canh giữ lâu nay.

- Grào...

Tam Nhân Long Vương tức giận rống lên. Sau đó, nó hướng ngay về Lộc Nhĩ Khang, bởi lẽ trên người tên tiểu tử này thoảng ra mùi Huyết Long Thảo tám trăm năm. Con yêu thú thoát cái đã trở nên điên dại.

Lộc Nhĩ Khang sợ hãi vô cùng. Mồ hôi hai bên thái dương và sau lưng ướt đầm. Tiếp theo, một chiếc lưỡi dài vàng rực to như một bắp đùi của hần ằm lao tới. Lộc Nhĩ Khang hốt hoảng né sang một bên.

- Ha ha ha. Tiểu đệ đệ. Ngay từ đầu nên giao linh dược cho ta. Vậy thì đâu đến nỗi thảm hại như bây giờ. Đệ ở đây chơi với nó. Tỷ đi trước a.

Hà Nguyệt Trân vui vẻ nhạo báng đôi lời, sau đó cũng vội vã chạy đi. Cứu mạng a. Ở còn lại nơi này, e là sớm muộn cũng bị con Tam nhân Long Vương này giết cả chém thốt. Chuồn mới là thượng sách. Hắc hắc.

Lộc Nhĩ Khang vừa tránh đòn công kích của yêu thú, vừa tranh thủ chạy trốn. Tuy nhiên, nghe được lời nói churóng tai của Hà Nguyệt Trân thì hần nhanh chóng thay đổi chủ ý. Một đường theo bóng dáng của ả lao theo.

Phía sau lưng, Tam Nhân Long Vương đã phóng ra khỏi đầm lầy. Bắt đầu truy sát hai người.

Hà Nguyệt Trân nhìn thấy Lộc Nhĩ Khang lôi kéo yêu thú về phía mình thì máu nóng dâng lên tới đỉnh đầu. Cừ tướng tên tiểu tử này hiền lành. Ai dè cũng gian xảo ra phéch. Ặ hện nghiêng lợi nghiêng răng a.

Tam Nhân Long Vương chớp mắt đã đuổi tới gần. Hơn trăm cái gai nhọn từ lưng nó phát ra. ào ào hướng tới hai bóng hình lão đảo cách đó không xa. Cái lưỡi của nó cũng lao ra, bén nhọn như một ngọn thương hướng ngay tằm lưng của nam nhân.

Lộc Nhĩ Khang vừa mới vận công né tránh đám gai tựa phi đao, đã thấy một trận gió rét, hàn khí tập kích sau lưng. Hắn theo bản năng nhảy tránh qua một bên.

- Hự.

Một tiếng kêu đau đớn khẽ rên lên. Lưng của Lộc Nhĩ Khang bị găm vài chiếc gai. Lưng của Hà Nguyệt Trân cũng không khá hơn. Trúng phải hai chiếc – cũng là do Lộc Nhĩ Khang bất ngờ tạt ngang nên ả thành cái khiêng hứng trọn.

- Ha ha ha. Đúng là quả báo nhãn tiền.

- Phải phải, nhưng nếu còn không ra tay thì tên tiểu tử kia sẽ chết ở đây đó.

Lãnh Nguyệt và Trần Trường An đuổi theo Lộc Nhĩ Khang suốt cả một đường, chứng kiến toàn bộ quá trình từ đầu đến cuối. Đúng là tên nhóc kia đã khiến họ bất ngờ quá rồi. Nhìn hiền như cục đất như vậy mà cũng biết chơi âm mưu thủ lợi hại hơn. Cái này thật đúng với phong cách của Lãnh đại gia nhà ta.

- Lên thôi. Huynh xử lý con ếch ghóm ghiech kia. Đệ sẽ cứu Lộc Nhĩ Khang.

Trường An nói với Lãnh Nguyệt một câu rồi cả hai nhanh chóng lao lên.

Tam Nhân Long Vương lần nữa phóng gai về phía hai nhân loại mà nó đuổi theo. Lộc Nhĩ Khang và cả Hà Nguyệt Trân đều chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ chết đi. Bởi lẽ thân thể đã trọng thương, vô phương chống đỡ.

Nhưng biến hoá bất ngờ xảy ra. Toàn bộ phi gai của yêu thú đều bị một luồng nội lực thật lớn cản lại. Sau đó, tất cả đổi chiều, bay ngược về phía chủ nhân của nó là con ếch lớn đang hăng hái lao lên.

Tam Nhân Long Vương lao tới theo vận tốc khá nhanh. Quán tính làm cho nó không kịp đổi chiều né tránh. Thân thể bị đâm chỉ chít như con nhím. Cũng may, chỉ bị tổn thương phần mềm mà thôi. Nhưng đau đớn trên thân đủ khiến nó rít gào.

Lộc Nhĩ Khang thoát được một kiếp, thân thể lão đảo ngã xuống. Nhìn trần trối thân ảnh màu đen đang giao chiến với Tam Nhân Long Vương. Mặt nạ bạch ngọc nổi bật giữa một khung cảnh đỏ rực của Bi Ngạn Lâm. Càng làm nổi bật khí thế của cao nhân, khiến hắn vô cùng hâm mộ.

Hà Nguyệt Trân cũng té xuống, tựa vào một tảng đá thờ hồn hèn. Căng mắt nhìn trận chiến đang xảy ra. Trong đầu vô vàn ảo tưởng, không nén nổi, bật thốt thành lời.

- Quá suất rồi. Nếu như có thể tháo cái mặt nạ đó ra xem dung nhan bên dưới thì hay biết mấy.

- Tốt nhất thu lại tâm tư của ngươi đi. Huynh ấy không phải là người mà ngươi có thể đánh chủ ý lên được.

Đúng lúc này, một âm thanh nam tử xa lạ vang lên. Tiếp theo, một thân ảnh bạch y xuất hiện. Mái tóc bạch kim phát phối tung bay. Đôi mắt màu xanh thâm sâu như biển cả. Đôi tai nhọn tựa hồ ly càng làm dung nhan thêm yêu nghiệt, hút hồn.

Hà Nguyệt Trân cũng từng gặp không ít á nhân. Nhưng mà tựa thần tiên như nam tử trước mặt này đúng là lần đầu. Ngay từ giây phút này, linh hồn của ả như vỡ tan. Trước mắt là cả biển hoa đào tung bay bốn phía.

Trần Trường An không thèm để ý đến ả mà bước nhanh tới vị trí của tiểu công tử Lộc gia. Từ gói chỉ không gian lấy ra vài viên đan dược, có tím, có xanh, xoè ra trước mặt Lộc Nhĩ Khang, ôn hoà lên tiếng:

- Nếu tin tưởng ta. Có thể phục dụng mấy viên đan dược này.

Lộc Nhĩ Khang đầu sao cũng xuất thân từ gia tộc chuyên bán đan dược. Cho nên, chỉ cần nhìn thấy đan mà Trường An vừa lấy ra, hắn biết ngay đây là của tốt. Tiếp đó lại thấy ánh mắt trong vắt, thâm sâu của đối phương, hắn cảm thấy tin cậy thật nhiều.

Hơn nữa, bản thân của Lộc Nhĩ Khang lúc này cũng đâu còn sự lựa chọn. Nếu đối phương muốn giết hắn thì đơn giản như lật bàn tay a.

Lộc Nhĩ Khang nhận lấy đan dược trên tay Trường An rồi gật đầu, cho ngay vào miệng của mình. Một cảm giác ấm áp, thoải mái lan khắp toàn thân. Khẽ vận nội công, mấy chiếc gai đâm trên lưng cũng nhô ra, bị Trường An phát tay văng hết xuống đất.

- Đa tạ.

Trường An khẽ gật đầu, rồi bảo hắn tiếp tục điều tức, hấp thụ hoàn toàn dược lực của đan dược. Chuyện còn lại không cần phải quan tâm.

- Công tử. Xin cứu ta....

Hà Nguyệt Trân nhìn thấy vậy, vội vã nhỏ tiếng cầu xin. Tuy nhiên, đáp lại ả là ánh mắt lạnh băng, vô tình của Trường An. Điều này làm ả vô cùng xấu hổ.

- Công tử...

- Cút.

Trần Trường An lạnh lẽo nở lời. Sát khí toả ra làm Hà Nguyệt Trân lạnh cả người. ả biết ở lại chốn này cầu xin nữa cũng vô dụng. Vì vậy, ả nhanh chóng đứng dậy, nặng nề từng bước rời khỏi chỗ này. Trước đó, vẫn không quên để lại một ánh mắt nguy hiểm cho Trường An và cả Lộc Nhĩ Khang. ả thầm nguyện rủa trong lòng. Sẽ có lúc trả lại gấp đôi, không, gấp mười lần những thiệt thòi nhận phải hôm nay.

Nhìn thấy bóng dáng ả đã rời xa rồi hoàn toàn biến mất sau những bóng cây. Trần Trường An mới nhẹ nhõm thở dài, tập trung theo dõi cuộc chiến của Lãnh Nguyệt với Tam Nhân Long Vương.

Lúc này, đan dược đã khôi phục hoàn toàn thương thế trên người Lộc Nhĩ Khang. Hắn mở mắt ra rồi tiếp tục quan sát trận đánh của nam tử áo đen. Càng nhìn càng hâm mộ. Không biết bản thân đến bao giờ mới lợi hại được như vậy.

Lãnh Nguyệt chiến đấu với con yêu thú cấp 7 này rất nhẹ nhàng. Kiếm của hắn tựa như có ý thức riêng. Tự biết tìm đến yếu điểm của đối phương, đánh cho Tam Nhân Long Vương một phen tơi tả lá hoa, phải quay đầu bỏ chạy.

Lãnh Nguyệt vốn không muốn tổn thương đến nó, vì thế cũng không buồn đuổi theo. Dẫu sao thì tại địa ngục Thâm Uyên này, tu hành không dễ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Ra tay

Lúc Lãnh Nguyệt quay lại chỗ hai người Trường An, đã thấy Lộc Nhĩ Khang một thân khôi phục, tư thế nghiêm trang, cẩn trọng, vòng tay hướng hai người thi lễ cảm ơn.

- Đa tạ ơn cứu mạng của nhị vị ân công. Ở đây tại hạ có gốc Huyết Long Thảo mấy trăm năm – Nguyên dâng lên. Kính mong hai vị nhận cho, xem như chút lòng thành của tại hạ trong hôm nay.

Nói rồi, Lộc Nhĩ Khang hai tay lấy ra gốc Huyết Long Thảo tám trăm năm, hướng Trường An đưa tới.

Trần Trường An quan sát thật kỹ gốc linh dược đồ rực toàn thân. Đặc biệt là hai sợi râu rồng hai bên mép lá. Đây đích thị là thứ tốt. Tuy nhiên, vị đệ đệ của Hiếu My không hứng thú chiếm giữ thứ này. Bởi với năng lực của hắn, nếu muốn, có thể tự đi tìm. Cần gì phải đoạt đi đồ vật yêu thích của ngoại nhân.

- Thứ này vô dụng với chúng ta. Người tự cắt đi. Cứu người, chẳng qua vì chúng ta có duyên, không cần cứ để mãi trong lòng như thế.

Lộc Nhĩ Khang nghe được lời nói của Trường An thì có chút bất ngờ. Nhưng ngẫm lại, là do bản thân hắn hẹp hòi, chưa thể hiểu thấu lòng người. Với võ công của hai vị công tử trước mặt đây, muốn tìm loại linh dược quý nào mà không được.

Nghĩ thông, Lộc Nhĩ Khang cất lại gốc Linh dược màu đỏ vào trong túi vải. Sau đó, áy náy cười với Lãnh Nguyệt và Trần Trường An.

- Là tại hạ không đủ khôn khéo. Mong hai vị chớ chê cười. Tại hạ là Lộc Nhĩ Khang, xin hỏi quý danh của nhị vị ân công.

- Lãnh Nguyệt.

- Trần Trường An.

Hai người Lãnh đại gia lần lượt giới thiệu tên mình, nhân tiện, họ cũng yêu cầu Lộc Nhĩ Khang không cần cứ mở miệng ra là ân công, ân huynh gì gì cho mệt. Nghe vào tai không dễ chịu chút nào.

- Hoá ra là Lãnh đại ca và Trần đại ca. Không biết hai vị đại ca đến Bì Ngạn Lâm này có mục đích gì? Tiểu đệ nếu có thể trợ giúp thì vô cùng vinh hạnh a.

Lộc Nhĩ Khang cũng rất thông minh là lập tức thay đổi cách xưng hô, rút ngắn khoảng cách giữa ba người.

- Chúng ta đến khu rừng này muốn tìm một ít linh dược. Còn là loại nào thì phải tiếp tục tìm kiếm mới biết được a. Người có muốn đồng hành cùng chúng ta hay sẽ quay ra? Chúng ta không miễn cưỡng.

Lộc Nhĩ Khang dĩ nhiên muốn đồng hành cùng họ. Nhưng lại nghĩ đến tiểu muội đã theo bọn Dương Đại rời khỏi nơi này, không biết có an toàn hay không? Lòng hắn vô cùng mâu thuẫn.

- Không dám dẫu hai vị đại ca. Tiểu đệ còn có một muội muội ruột, khi nãy có nhờ ba vị hộ vệ trong binh đoàn đưa ra. Giờ lòng tiểu đệ vô cùng lo lắng cho xá muội. Vì vậy, không dám theo hai vị đại ca. đành hẹn hai vị đến Lộc Gia tại Ngọc Thành, tiểu đệ xin thỉnh tình đón tiếp.

- Giờ mới biết lo lắng à. Đúng là tuổi trẻ bồng bột, thiếu suy nghĩ a...

Lãnh Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, thâm đánh giá trong lòng.

Đang lúc Lộc Nhĩ Khang bối rối nhìn phản ứng của hai vị nam tử đối diện mình, thì một âm thanh lãnh冽 vang lên, rơi vào tai hắn mang theo ngập tràn kinh hãi.

- Đại ca.

Lộc Nhĩ Khang theo tiếng gọi quay lại, một bóng dáng thiếu nữ màu vàng nhạt lao thẳng vào lòng hắn. Lộc Tiểu Kha nức nở, oà khóc hu hu trước mặt các nam tử, chẳng nhớ chú ý hình tượng chút xíu nào.

Lộc Nhĩ Khang nhìn thấy biểu hiện của muội muội như thế, cũng một phen sóng to, gió lớn trong lòng. Tính tình vị tiểu muội này, nếu không có chuyện oan ức tận trời, sẽ không bao giờ bù lu bù loa lên như thế. Thêm nữa, nhìn tay áo màu vàng nhuộm đỏ bởi màu máu đã khô. Người làm đại ca như hắn càng thêm tự trách bản thân vô dụng, mém chút nữa là hại chết muội muội ruột của mình.

Hắn vỗ vai tiểu muội vài cái, giọng nhỏ nhẹ trấn an:

- Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Là ca không tốt, không bảo vệ được muội. Xin hãy tha thứ cho ca.

Lộc Tiểu Kha nghe được lời của hắn, không những không nín khóc mà còn khóc to hơn. Đến nỗi làm đại ca của tiểu cô nương càng thêm hối hoảng, tay chân lỏng ngóng, không biết nên làm thế nào.

Lãnh Nguyệt nhìn thấy cảnh này thì nhủ mầy, giờ tay lên miệng ho khế. Hắn rất ghét nhìn thấy phụ nữ khóc. Cho dù người đó là một mỹ nhân như ngọc như hoa, nhưng cứ ào ào phun lệ như thế thì cũng chả hay ho gì.

Nghe được thanh âm nam tử xa lạ. Lộc Tiểu Kha lúc này mới nhớ tới quanh đây không chỉ có mình đại ca Lộc Nhĩ Khang. Vì thế, xấu hổ, lau nước mắt nhìn quanh.

Lúc này, Lộc Nhĩ Khang mới có thời gian ngược mắt lên, quan sát thật kỹ nam nhân áo trắng vừa xuất hiện cùng muội muội lúc quay lại đây. Thấy người ấy ngũ quan tuần tú, phong thái ngang nhiên, chính khí bừng bừng thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Đặc biệt, khi Lạc Vô Trần cùng Lãnh Nguyệt đứng chung một chỗ, Lộc Nhĩ Khang lơ mơ cũng đoán được chuyện gì.

- Xin cảm ơn vị đại ca đây đã cứu xá muội, đã vậy còn cất công đưa xá muội về đây. Ân đức của ba vị hôm nay, Lộc Nhĩ Khang dù có kết cỏ ngâm vành, cũng nhất định có ngày hồi báo.

Nói đoạn, hắn vén trường bào, quỳ xuống, dập đầu thật mạnh với ba người Lãnh Nguyệt. Hành động này cũng làm cho Lộc Tiểu Kha bừng tỉnh. Vội vã làm theo hành động của đại ca.

- Huynh muội hai người mau chóng đứng lên.

Lạc Vô Trần nâng Lộc Nhĩ Khang đứng dậy.

- Ta gọi Lạc Vô Trần. Chẳng qua tình cờ đi ngang, cứu được vị cô nương này. Ngờ đâu toàn là người quen cả. Đây đúng là duyên phận giữa chúng ta. Ha ha.

Haiz. Tình cờ đi ngang. Có kẻ ngốc như huynh đệ Lộc gia mới tin được. Ngay từ đầu, ba người Lãnh Nguyệt đã dõi theo hai huynh đệ nhà này. Đến khi thấy Lộc Tiểu Kha bị đánh ngã đưa trở về, Lạc Vô Trần mới chia ra, hộ tống Lộc cô nương một đường. Cũng vì vậy mà cứu được một mạng của tiểu muội muội, nếu không, kẻ làm đại ca như Lộc Nhĩ Khang có thể sẽ ăn năn, hối hận suốt kiếp này rồi.

Tiếp theo đó, Lạc Vô Trần mang chuyện làm thế nào cứu được Lộc Tiểu Kha chậm chậm nói ra. Cốt yếu nhất là để nhắc nhở huynh muội hai người này. Lần sau cần cân nhắc thật kỹ trước khi hành động.

Chuyện này kể lại, thật đúng dài dòng.

Đầu tiên phải nói tới vị tiểu cô nương này bị chính đại ca của mình đánh ngã, rồi giao cho huynh đệ của Dương Đại mang ra khỏi Bì Ngạn Lâm.

Thật ra, ba huynh đệ của Dương Đại cũng xem như làm người rất khá. Là chính nhân quân tử, biết giữ chữ tín, biết cách làm người. Thế nhưng, ở đời này, mấy ai hiểu được chữ ngờ.

Khi họ rời khỏi nơi này chưa được mười dặm thì gặp phải một nhóm người khác từ phía bao vây. Chuyện đánh cướp ở Bì Ngạn Lâm luôn luôn xảy ra. Ai kêu bọn Dương Đại ít người, lại còn bết theo một nữ nhân hôn mê. Trong mắt người khác đã trở thành một mục tiêu quá dễ tấn công. Ngươi sao bỏ lỡ.

Dương Đại nhìn thấy tình thế không tốt thì cứu tình Lộc Tiểu Kha. Sau đó, cả bốn người cùng nhau chống lại kẻ thù.

Chỉ là mảnh hổ nan địch quần hồ a. Dương Đại là người võ công tốt nhất, nhưng hắn vừa phải đấu với ba cao thủ khác, lại phải bảo vệ Lộc Tiểu Kha. Vì thế, chẳng bao lâu đã khắp người thương tích, huyền nhuộm trường bào, nhìn thảm thương không tả nổi.

Hai huynh đệ của hắn khá hơn đôi chút, nhưng mà so với mười mấy cao thủ tập trung xung quanh, chuyện chiến bại là lẽ tất nhiên.

Tên cầm đầu trong đám cướp lớn tiếng la lên. Yêu cầu nhóm người Dương Đại giao ra Lộc Tiểu Kha cùng toàn bộ tài vật có trên người. Nếu không, toàn bộ đều bị giết chết.

Dương Đại thà chết chứ không muốn làm người bội tín. Tuy nhiên, Bạch Nguyên - một huynh đệ của hắn lại không nghĩ vậy.

Bạch Nguyên yêu cầu Dương Đại giao ra Lộc Tiểu Kha và tài vật trên người. Con kiến còn muốn sống hưởng chi con người. Họ không thể chỉ vì một nữ nhân xa lạ mà chôn vùi mạng ở chỗ này. Còn sống mới còn hi vọng a.

Dương Đại ngạc nhiên vì sự hèn yếu của đồng đội mình. Nhưng nghĩ lại nguy cơ lần này, rất có thể cả bọn sẽ chôn xác tại đây. Nhưng cứ giao người ra, chỉ cần dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết, kết quả của Lộc Tiểu Kha như thế nào.

Lộc Tiểu Kha ôm lấy vết thương trên tay, nhìn Dương Đại bằng ánh mắt khẩn cầu. Tiểu cô nương thà chết chứ không muốn bản thân rơi vào tay những nam tử hèn hạ này.

Cũng may, Dương Đại không khiến cô thất vọng. Hắn nhìn sang Bạch Nguyên, đôi mắt lạnh lùng, giọng nói cũng lạnh khốc, vô tình.

- Người có thể đi được rồi.

- Lão đại. Xin lỗi!

Bạch Nguyên đơn giản nói vậy, sau đó, mang tất cả tài sản trên người, quăng ra trước mặt đám cướp, lui thủi quay lưng.

Cả bọn cướp lập tức ha hả cười thật to. Sau đó, mắt nhìn nhau, hung thần ác sát lao vào ba người còn lại.

Hai huynh đệ Dương Đại và Lộc Tiểu Kha cũng hét lớn. Quyết tử lao lên. Giết một là huê, giết hai có lời. Giết ba xem như đại lãi. Chết không hối tiếc.

Thế nhưng, ngay thời khắc nghìn cân treo sợi tóc. Một thân ảnh bạch y từ trời cao giáng xuống. Tư thế oai vũ, hiên ngang.

Lạc Vô Trần đến lúc này mới ra tay. Hắn muốn khảo nghiệm đám người Lộc Tiểu Kha. Họ quả nhiên làm hắn hài lòng, kinh ngạc..

Nhất là cái người tên Dương Đại này. Đúng là một hán tử đỉnh thiên lập địa. Càng không nên chết ở nơi đây.

Vị sư huynh của Nhị Thần Sơn xuất kiếm ra. Từng chiêu từng thức của Vô Cực Kiếm Pháp như phượng múa rồng ngâm, ầm ầm lao về phía bọn tặc tử. Kiếm khí tung bay, sát khí ngập trời.

Có thể nói, ngoài Lãnh Nguyệt võ công thiên hạ đệ nhất. Lạc Vô Trần cũng tuyệt đối được xem là một cao thủ kiếm thuật, tuyệt đối vô song. Chiêu thức của hắn vừa tinh tế, vừa tàn nhẫn, lạnh lùng. Mỗi một đường kiếm xuất ra là phải thấy máu kèm theo.

Bọn cướp rừng sợ hãi la lên. Đầu lâu như dừa hấu rụng rơi. Chết không nhắm mắt. Ngay cả phút cuối của sinh mạng, chúng vẫn không thể nào tưởng tượng nổi: Lăn lộn trong Bì Ngạn Lâm cả đời, lại có ngày chết trong tay một nam tử áo trắng không biết xuất hiện từ đâu. Oan ức thật nha.

Lạc Vô Trần nhẹ nhàng giải quyết toàn đối thủ, làm cho hai huynh đệ Dương Đại và Lộc Tiểu Kha có chút ảo giác, không tin được thực tế xảy ra. Mãi đến khi gương mặt anh tuấn ấy quay sang, giả bộ ho khan, họ mới hồi thần. Mắt long lanh ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Chữa bệnh

Lạc Vô Trần nhìn bộ dáng thể thảm của ba người trước mặt, nhũn nhũn cặp mày. Khuôn mặt anh tuần thoảng qua một nét quan tâm, mặc dù rất nhạt.

Tiếp theo đó, hẳn cho họ phục dụng một ít đan dược. Dương Đại cùng huynh đệ còn lại của hắn điều tức một hồi, thương thế gần hoàn toàn khôi phục thì đứng dậy, cáo từ rời đi. Lộc Tiểu Kha đi theo Lạc Vô Trần trở lại tìm đại ca. Dù sao, không có người này, tiểu cô nương đã rơi vào bi thảm, sống còn đau khổ hơn cả chết.

Người với người đứng là phải đề cập tới hai từ duyên phận a. Lộc Tiểu Kha được Lạc Vô Trần cứu giúp, tâm hồn thiếu nữ nhộn nhạo, xuân tâm nảy mầm. Cũng may Lạc Vô Trần là chính nhân quân tử. Nếu không thì tiểu cô nương này tránh khỏi miệng sói lại vào hang cọp rồi.

Tiếp theo, mọi chuyện thế nào, Lạc Vô Trần cứ chậm chậm kể lại cho bọn người Lãnh Nguyệt, chẳng có chi tiết nào bỏ qua.

Lộc Nhĩ Khang nghe được, không gì ngoài cách dùng hai từ kinh hãi để diễn tả cảm xúc bản thân hắn lúc này.

Thấy hai huynh đệ đã biết sợ. Lạc Vô Trần nhân đó mà thuyết giáo thêm vài lời. Thế là tiểu công tử của Lộc gia và muội muội hắn chỉ biết ríu rít vâng dạ, gật đầu như gà mổ thóc, hứa lần sau sẽ cẩn trọng, cân nhắc kỹ thiệt hơn.

- Nếu hai huynh đệ đã muốn vào Bì Ngạn Lâm hái dược liệu, vậy thì cứ tiếp tục đồng hành cùng chúng ta. Dù sao chúng ta còn muốn dạo nơi đây một hồi. Đến khi cảm thấy đủ, sẽ hộ tống hai huynh muội người về lại Lộc Gia. Đồng ý chứ?

Trần Trường An buông ra một cái thang, hai huynh đệ Lộc Gia nhờ vậy mà có thể thoát ra cảm giác lúng túng, ăn năn lúc bấy giờ.

Sau đó, cả năm người dạo một vòng khắp Bì Ngạn Lâm. Nhờ có võ công tuyệt hảo của đám người Lãnh đại gia, huynh muội Lộc Nhĩ Khang vô cùng thuận lợi, thu thập thêm thật nhiều dược liệu. Trong đó, không ít những thứ linh dược, linh quả quý. Tất cả được bỏ hết vào cái giới chỉ không gian mà Trường An tặng cho huynh đệ hai người.

Mấy canh giờ sau:

Tại một tiểu viện nhỏ tại Ngọc Thành.

Đại sảnh mở rộng, Lộc Tiểu Khang đón tiếp đám người Trần Trường An vô cùng long trọng. Thậm chí, đến phụ thân của hắn là Lộc Thế Hùng cũng đến đây.

Lộc Thế Hùng nghe nói nhi tử, nữ nhi của mình đến Bì Ngạn Lâm để sưu tầm linh dược, mới đầu có chút ngoài ý muốn, không vui. Sau đó lại nghe kể họ gặp phải tai ương, phải nhờ có ba vị nam tử trước mặt cứu giúp thì trong lòng giận tái hai đứa con, nhưng đồng thời cũng rất cảm kích bọn người Trần Trường An đã ra tay cứu giúp.

- Không biết ba vị công tử đến Ngọc Thành có chuyện gì? Nếu không, hai hôm sau là hôn lễ của nhi tử. Nếu ba vị có thời gian, xin ở lại uống chung rượu mừng cùng toàn gia.

Lộc Thế Hùng khi nói lời này, cảm giác thật không thích hợp. Đó là chưa kể biểu tình trên mặt Lộc Nhĩ Khang lập tức cứng đờ.

Bỏ qua trạng thái hiện tại của phụ tử nhà họ, Lạc Vô Trần ung dung nói:

- Chúng ta dù có bận rộn cỡ nào, nhưng nếu là hôn lễ của Lộc công tử thì cũng xin dày mặt ở lại chung vui. Còn phiền Lộc thúc đây sắp xếp cho một chỗ nghỉ ngơi. Hơn nữa, thời gian này, Lộc công tử cũng có thể theo sư đệ ta thảo luận về thuật luyện đan hay dược liệu. Ta thấy hai người họ đều có hứng thú ở đề tài này a.

- Đúng đúng. Hiểu biết và tài nghệ của Trần đại ca thật khiến ta ngưỡng mộ. – Lộc Nhĩ Khang vừa nghe nhắc tới chuyện này, lập tức khôi phục trạng thái vui vẻ trước đây. Sau đó, hắn quay sang phụ thân, vờ tranh công, khoe mẽ.

- Phụ thân. Trần đại ca không những là luyện đan sư, còn là một dược sư đỉnh cấp. Khắp cả Ngọc Thành này, không người nào có thể bì kịp huynh ấy đâu.

- Lộc công tử quá lời.

Trần Trường An bị người khác thổi phồng, có hơi mất tự nhiên. Hắn nhìn Lộc phụ, khiêm tốn nói.

Lộc Thế Hùng nghe nhi tử nói vậy, một sự kích động nhanh chóng dâng trào. Thế nhưng, hắn lúc này không nghĩ tới sinh ý cốt lõi của gia tộc mà là nhớ tới bệnh trạng của lão tổ tông Lộc Phá Thiên, còn có Lộc Bá Nhân, phụ thân của lão.

- Trần công tử, không biết công tử có thể xem giúp ta bệnh trạng của Tổ gia gia cùng gia phụ. Họ bị tâm ma quấy phá. Càng những năm này càng khổ sở chống chọi. Kẻ làm con, làm cháu như ta thấy thật đau lòng a.

Nhóm của Lãnh Nguyệt khá bất ngờ vì lời nói của lão. Nhưng sau đó, lại rất vừa ý một tấm hiểu đạo, rất đáng để người khác noi theo.

- Chưa gặp được người nên ta cũng không dám xác định. Chỉ là bản thân sẽ cố hết sức, xem thử có thể phá giải tâm ma được hay không thôi.

- Đa tạ. Đa tạ.

Hai phụ tử Lộc Nhĩ Khang đều không giấu được vui mừng.

Tiếp theo, ba người Lãnh Nguyệt theo gia nhân lui xuống. Họ được an bày khách phòng để nghỉ ngơi.

Sau khi dùng cơm, cả ba người được phụ tử Lộc Nhĩ Khang đưa đến một tiểu viện nhỏ trong khu vực hẻo lánh tại Lộc Gia. Mặc dù có chúng vắng vẻ, song từ ngọn cỏ, gốc cây, từng hòn đá trên lối đi đều toát lên vẻ mộc mạc, tinh tế nhưng vô cùng giản dị. Nhìn qua cũng đủ biết, gia chủ hiện tại rất quan tâm đến khu vực đặc biệt này.

- Phía trước là nơi ở của lão tổ tông Lộc Phá Thiên của Lộc Gia chúng ta. Trăm năm trước đây. Lão tổ tông bất ngờ bị tập kích bởi tâm ma. Chúng ta lúc đó lại không tìm được Huyết Mộc Linh khắc chế, cứ thế kéo dài. Đến nay, người vẫn khi mê, khi tỉnh. Rất mong ba vị công tử đây thông cảm nếu có chuyện ngoài ý muốn khiến các vị phật lòng.

Lộc Thế Hùng lo lắng nói.

- Không có gì. Lộc thúc đừng khách sáo. Cứ coi chúng ta như con cháu trong nhà là được.

Lộc Thế Hùng nghe được lời này thì khẽ lấy tay lau trán, dậm dậm mấy giọt mồ hôi. Giờ mặt a. Hắn làm sao dám coi ba vị ân công cứu mạng của con trai, con gái thành cháu, thành con. Hơn nữa, chỉ cần nhìn bề ngoài xuất chúng của cả ba, hoàn toàn khác xa những người sinh sống tại địa ngục Thâm Uyên, cũng có thể dễ dàng đoán được bản thân họ, mỗi người đều là nhân trung long phượng. Hơn nữa, với tình trạng hiện giờ của Lộc Gia. Dám nào vênh mặt, hắt cằm với người khác mà chỉ tay, ra lệnh.

Một đoàn năm nam tử đi thêm một lúc đã bắt gặp một cổng rào nhỏ vây quanh một căn phòng bằng đá màu xám xanh kích thước khoảng trăm mét vuông. Trên khoảng sân nhỏ có một bộ bàn ghế bằng gỗ màu đen đã lên màu bóng loáng. Lộc Thế Hùng mời mọi người ngồi xuống rồi chỉ vào nơi này, giới thiệu với đám người của Trần Trường An.

- Đây là nơi ở của lão tổ tông. Các vị vui lòng chờ ở đây, ta sẽ vào trong mời người ra gặp mặt.

Nói xong, Lộc phụ vội vã vào trong. Không lâu sau lại quay ra, dẫn theo một lão nhân này tóc trắng phau, tiên phong đạo cốt, trông vô cùng phúc hậu.

Chỉ tiếc một điều, ánh mắt của vị tiên ông này không có tiêu cự. Gương mặt dù phúc hậu đến độ nào cũng không thể che dấu được sự ngáy ngốc của một kẻ thần trí bị khống chế bởi tâm ma.

Nhìn thấy sân nhỏ của mình tập trung đông đúc khách nhân. Lão tổ tông của Lộc gia vui vẻ cười hi hi, ha ha. Còn chạy đến nghịch nghịch mặt nạ bằng bạch ngọc của Lãnh đại gia, kéo kéo mái tóc màu bạch kim của Trần Trường An. Sau đó, còn rót nước tạt lên mình của Lạc Vô Trần. . . Một loạt hành động như nước chảy mây trôi. Quả nhiên làm người kinh ngạc.

Lộc Thế Hùng và Lộc Nhĩ Khang hốt hoảng, vội xin lỗi mọi người.

- Không có gì, không có gì. Chúng ta không ngại.

Trần Trường An khoác tay nói. Sau đó, lại nhờ Lãnh Nguyệt và Lạc Vô Trần kiểm chế lão nhân gia, hắn mới có thể lặng yên bắt mạch.

Một hồi trầm ngâm qua đi, đến khi phụ tử Lộc Nhĩ Khang có chút sốt ruột, mỹ nam tóc trắng mới quay sang, chậm chậm nói phán đoán của mình.

- Tâm ma ảnh hưởng, kinh mạch rối loạn. Trong cơ thể xuất hiện hai luồng khí nóng lạnh luân chuyển, chống đối lẫn nhau.

Tiếp theo, Trần Trường An trích một giọt máu trên ngón giữa bàn tay trái của Lộc Phá Thiên. Giọt máu màu đỏ rơi ra, thoang thoang một mùi hương rất nhạt.

Trần Trường An chỉ vào giọt máu, mặt trầm chiêu nói với mọi người:

- Lão tổ tông bị trúng độc rồi. Đây chính là Yên Hoa Thuy. Một loại độc tố tích tụ trong thời gian dài. Lúc đầu cơ thể như chẳng việc gì. Càng trúng độc sâu về sau, mùi thơm trong máu càng nhạt, quả thật rất khó phát hiện ra.

- Trúng độc?

Hai thanh âm ngạc nhiên thốt lên. Đúng thật là ngoại dự liệu của phụ tử Lộc Nhĩ Khang. Bởi trình độ võ công của Lộc Phá Thiên trước đây có thể tự xưng là đệ nhất đệ nhị tại địa ngục Thâm Uyên. Hơn nữa, làm người lại vô cùng cẩn trọng, khiến người khác khó lòng tiếp cận. Sao lại có thể dễ dàng trúng độc, còn trúng trong thời gian dài như vậy.

Trần Trường An nhìn thấy họ ngập tràn nghi vấn, cũng rất tốt bụng nhắc nhở đôi lời.

- Yên hoa thuy này vô sắc vô vị. Hơn nữa là độc tố tạo thành khi cơ thể đồng thời hội hai loại linh dược thuộc tính khác nhau. Chính vì vậy mà dù có trúng phải cũng có thể là ngẫu nhiên, đợi lão nhân tỉnh lại có thể tùy cơ hỏi rõ.

Sau đó, Trần Trường An còn giảng giải cận kề về hai loại dược liệu dẫn đến hình thành độc tố này. Lãnh Nguyệt và Lạc Vô Trần chỉ im lặng, ngồi phụ họa một bên. Còn đôi với Lộc Thế Hùng và nhi tử của hắn thì rất chăm chú lắng nghe. Thái độ như một đứa học sinh ngoan ngoãn đợi thầy cô giảng bài, vô cùng nghiêm túc.

Hồi lâu sau, Lộc Thế Hùng mới nhìn Trần Trường An, cẩn thận dò hỏi:

- Trần công tử, chẳng hay bệnh tình của lão tổ tông có thể cứu trị hay không?

- Có thể. Cũng may trong tay có đầy đủ linh dược cần thiết để giải độc cũng như khôi phục cho lão nhân. Chỉ là trong quá trình đó, cần có hai vị sư huynh của ta hết lòng hỗ trợ một tay. Cũng nhờ Lộc thúc và Lộc công tử đẩy ra lệnh giới nghiêm, không để dị biến phát sinh hay kẻ lạ ra vào. Nếu không, càng thêm nguy hiểm.

- Sẵn lòng, sẵn lòng. Nhưng không biết, việc cứu người này mất bao nhiêu thời gian. Nếu không, để nhi tử đi chuẩn bị hôn lễ của hắn. Ta ở lại đây canh gác một mình cũng được.

- Mấy canh giờ thôi. Trần Trường An khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Lộc Phá Thiên

Trần Trường An chẩn đoán cẩn thận cho lão tổ tông của Lộc gia, sau đó, bắt đầu chuẩn bị để tiến hành cứu trị.

Hắn mượn căn phòng đá của Lộc Phá Thiên để bào chế dược liệu. Cả quá trình này mất hơn hai canh giờ. Trong đó, Lộc Nhĩ Khang được vinh dự đứng kê bên, học hỏi, hỗ trợ.

- Trần Đại Ca, gốc linh dược này có công dụng thế nào?

- Đây là Băng Tâm Thảo – một ngàn năm. Nó dùng để hóa giải luồng khí nóng trong cơ thể của Lộc lão.

- Hừ? Như vậy, phải có thêm một loại linh dược khác để hóa giải luồng khí lạnh còn lại phải không đại ca?

Lộc Nhĩ Khang rất có thiên phú ở lĩnh vực này. Chỉ tiếc điều kiện gia tộc không cho phép. Hắn không thể phát triển đến chốn, đến nơi. Nay được chứng kiến năng lực của Trường An. Hắn bỗng lóe lên trong lòng một suy nghĩ. Nhưng lại nhớ tới hôn lễ của bản thân sắp tới, lại lập tức ỉu xìu như quả bóng bị xì hơi.

Trần Trường An tập trung điều chế dược của mình, đầu quan tâm đến biểu hiện khác thường của chàng trai trẻ đứng kê bên. Cũng may, tên tiểu tử của Lộc Gia này suy nghĩ cũng không quá bi quan, chỉ giấy lát sau, hắn đã khôi phục trạng thái, vui vẻ, cẩn thận đứng quan sát một bên. Càng nhìn càng kinh hãi, càng lưu luyến, bởi lẽ, tất cả những thứ mà Trần Trường An lấy ra đều là linh dược ngàn năm trở lên, vạn kim khó kiếm.

Ân tình này đối với Lộc Gia, trọn đời khác sâu. Ở địa ngục Thâm Uyên này, là nơi người ăn thịt người, ai cũng chỉ biết nghĩ cho lợi ích của bản thân. Hoàn toàn là cá lớn nuốt cá bé. Hiếm thay hai từ nghĩa hiệp.

Lộc Nhĩ Khang xoắn xuýt trong lòng, nào biết được sở dĩ đám người Trần Trường An đối tốt với Lộc gia, ngoài xuất phát từ lòng hào hiệp, trọng nghĩa, còn bởi vì một nguyên nhân sâu xa. Nhưng ít nhất chuyện này phải đợi đến khi Lộc Phá Thiên tỉnh lại thì hắn mới biết rõ đầu đuôi ngọn nguồn, để từ đó, nhân sinh mỗi người trong gia tộc này đều chuyển sang một hướng khác.

Nhưng ngay tại lúc này. Vấn đề lớn nhất là phải tranh thủ học hỏi Trần Trường An. Bền bờ kiến thức mệnh mông. Tiếp thu càng nhiều càng tốt a.

Sau khi luyện chế xong dược liệu cần thiết, Trần Trường An ra hiệu cho những người đang ở bên ngoài. Họ nhanh chóng đưa Lộc Phá Thiên tiến vào. Lão nhân gia đã bị Lãnh Nguyệt điểm huyết đạo. Ngoan ngoãn ngồi yên, hai chân khoanh lại, hai tay đặt trên đùi, lòng bàn tay ngửa ra. Mắt nhắm nghiền như cao tăng nhập tọa.

Lãnh Nguyệt và Lạc Vô Trần phân biệt ngồi ngay ngắn sau lưng hắn. Hai tay đặt lên trái phải hai vai. Chỉ đợi Trường An ra hiệu. Cả hai lập tức vận công, rót nội lực vào điều khiển hai luồng khí nóng lạnh đang hoành hành trong cơ thể Lộc Phá Thiên. Khai thông kinh mạch bế tắc hơn trăm năm. Đây là chuyện rất hiểm nguy, đòi hỏi hai vị tướng quân của Hoan Hi thần phải vô cùng ăn khớp với nhau. Dù chỉ sai lệch tí ti cũng khiến cho tất cả như đã trảng xe cát, không còn khả năng cứu vãn.

Trần Trường An khẽ cạy miệng của Lộc Phá Thiên, rót dược vào. Tiếp theo là Lãnh Nguyệt cùng Lạc Vô Trần ra tay. Một làn khói trắng từ đỉnh đầu bốc lên. Cả cơ thể của lão tổ tông Lộc Gia run lên, đôi mày trắng cau chặt lại. Nhìn cũng đủ biết đau đớn đến độ nào.

Thái dương của hai người Lãnh – Lạc cũng rịn ra không ít mồ hôi. Tình hình khẩn trương đến nỗi, phụ tử Lộc Nhĩ Khang đứng gác ngoài cửa cũng cảm

nhận được, đến thờ cũng không dám thờ mạnh. Lòng khắp khỏi hi vọng mọi chuyện thuận lợi, an lành.

Lần cứu trị này còn dài hơn cả thời gian điều chế được liệu trước đây. Phải hơn hai canh giờ sau, Lãnh Nguyệt cùng Lạc Vô Trần mới thu tay. Trần Trường An thu lại kim châm đâm trên đỉnh đầu của Lộc Phá Thiên, đồng thời, đút vào miệng lão nhân vài viên đan dược vô cùng trân quý. Tiếp theo đó, Lộc Phá Thiên tỉnh lại, mở mắt ra. Dù lúc đầu trong mắt thoáng qua một nét mơ hồ, nhưng mỗi lúc càng thêm rõ ràng. Điều này chứng tỏ, tâm ma trong người đã hoàn toàn được phá giải. Đợi cơ thể lão nhân hoàn toàn khôi phục, Trần Trường An sẽ hỗ trợ lão giải độc của Thụy Yên Hoa.

Lộc Phá Thiên có cảm giác như cả người vừa trải qua cả giấc ngủ mấy trăm năm. Nhìn thấy vây quanh là ba nam tử xa lạ, có chút hoài nghi. Nhưng chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, đã nghe thanh âm của Trần Trường An vang lên:

- Mau chóng điều tức, hấp thụ hoàn toàn được lực của đan dược.

Lộc Phá Thiên nghe vậy, lập tức làm theo. Tập trung điều tức, cảm nhận một luồng khí âm áp đang lưu chuyển trong từng đường kinh mạch, làm cho kinh mạch của lão trước đây như một dòng sông khô hạn, bỗng chốc nước dâng đầy, tràn ngập sinh cơ, sức sống bùng bùng.

Lộc Phá Thiên cũng là một luyện đan sư, sao lại không biết đan dược này quý giá. Càng như vậy, hắn càng biết ba nam tử trước mặt vốn không phải người của Lộc gia. Trên người bọn họ không hề có chút dao động huyết thống nào với lão nhân. Điều này càng khiến cho Lộc Phá Thiên hoài nghi. Nhưng ngoài kinh sợ còn có thêm không ít mừng vui. Nếu có thể tương giao với bọn họ, Lộc Gia xem như cũng dính líu chút phúc đức, là may mắn của cả gia tộc này.

Lộc Phá Thiên điều tức một hồi cơ thể khôi phục xong xuôi. Lão nhân đứng dậy, cung kính vòng tay trước mặt đám Trần Trường An, lời nói chân thành mà trịnh trọng.

- Đa tạ ơn cứu mạng của ba vị công tử. Lộc Phá Thiên và cả Lộc gia ta xin ghi nhớ ân nghĩa này. Nguyên lòng báo đáp. Nếu có bất cứ yêu cầu gì, xin ba vị cứ giao phó. Chúng tôi xin nguyện sức làm theo.

- Thời hạn hai vạn năm đã đến. Tới lúc rời khỏi nơi này rồi.

Lãnh Nguyệt nhìn lão nhân nghiêm túc như vậy thì cũng khá hài lòng. Hắn chăm chú vào gương mặt hồng hào, phúc hậu tựa tiên nhân trước mặt mình. Giọng nói có chút lơ đãng, nhẹ nhàng. Nhưng vào tai Lộc Phá Thiên chẳng khác nào tiếng sấm truyền từ ngàn xa vọng đến.

- Hai vạn năm, hai vạn năm.

Lộc Phá Thiên lập lại những lời này như một cái máy. Tâm trạng vô cùng kích động. Nước mắt lão nhân cứ thế dâng lên, không thể nào giữ lại. Lão quỳ sụp xuống, nghẹn ngào.

- Hai vạn năm. Cuối cùng chúng ta cũng đợi được ngày này. Tạ ơn Hoan Hi Thần đã nhớ tới tộc gia. Đợi ơn các vị tướng quân đã vì chúng ta mà thâm nhập Thâm Uyên Địa Ngục.

Lãnh Nguyệt vội vàng đỡ lão dậy. Hòa ái mở lời.

- Chúng ta hiện tại còn rất nhiều việc cần bàn. Hơn nữa, chuyện này cũng không nên để người khác biết quá nhiều, tránh cho lòng người xao động. Ta nghĩ ông nên biết cách nói thế nào cho ổn thỏa.

- Dạ, dạ. Dĩ nhiên, dĩ nhiên rồi ạ!

Lộc Phá Thiên liên tục gật đầu, tiếp theo đó, bốn người bắt đầu mật đàm. Mãi một lúc sau, cánh cửa của căn phòng đá mới mở ra. Lãnh Nguyệt và Lạc Vô Trần bước ra đầu tiên. Tiếp theo là Trần Trường An. Sau cùng nhất mới là Lộc Phá Thiên một bộ dáng đạo cốt tiên phong, cả người tiêu sái, khỏe mạnh.

Nhìn thấy lão tổ tông của Lộc Gia xuất hiện. Phụ tử Lộc Thế Hùng vô cùng kích động. Nghẹn ngào quỳ xuống, đồng loạt thốt lên:

- Gia gia / Tổ gia gia.

- Ha ha. Đứng dậy, mau đứng dậy. Ta muốn nhìn xem con cháu của mình thế hệ này thế nào.

Lộc Phá Thiên cười lên sáng khoái. Trăm năm rồi, hắn mới có thể gặp được đám con cháu có huyết thống tương liên. Chỉ vào Lộc Thế Hùng mái tóc đã điểm hoa râm. Lão nhân vui vẻ nói:

- Ngươi chính là tên nhóc nhỏ thò lò mũi xanh trước đây mà. Không ngờ, chớp mắt cũng đã bạc đầu. Nhưng nhìn cũng thật không tệ nha.

- Dạ. Đa tạ gia gia khích lệ. – Lộc phụ kính cẩn lên tiếng. Sau đó, lời kéo tay của Lộc Nhĩ Khang, mạnh mẽ giới thiệu.

- Gia gia. Đây là khuyển tử. Tên hắn gọi Lộc Nhĩ Khang a.

- Tốt. Tốt. – Lão nhân đánh giá tên tiểu tử trước mặt mình. Căn cơ không tồi, cũng là một nhân tài có thể bồi dưỡng, trọng dụng.

Sau đó năm người bước ra sân nhỏ, chuyện trò đôi câu. Phụ tử Lộc Gia đồng loạt quỳ xuống, dập đầu với đám người Trần Trường An. Đệ đệ của Hiểu My cũng muốn nhân cơ hội này, chữa trị cho Lộc Bá Nhân. Lúc điều chế được, hần có chữa thêm mấy phần dư ra. Cứu thêm vài người hần không gì đáng ngại.

Trần Trường An nói ra đề nghị với đám người Lộc Gia, làm họ thêm mừng vui. Nhưng lại ngại e ba vị ân công tổn hao sức lực vừa mới xong, sợ họ còn chưa hồi phục.

- Chuyện nhỏ. Cứu thêm một người, còn không làm khó được chúng ta. Hơn nữa, cũng phải tranh thủ thời gian để gia gia của Lộc Nhĩ Khang có thể dự được hôn lễ tôn tử của hần.

Lãnh Nguyệt ngạo nghễ cười. Hần nhượng mảy, đắc ý nói một lèo. Lộc Nhĩ Khang lại nghe tới hai từ hôn lễ, một tảng da gà nổi hết cả lên.

- Sao? Ta vừa tỉnh lại đã được tham dự chuyện vui của Lộc gia a. Đúng là duyên may thật sự.

Lộc Phá Thiên hào hứng nói. Tuy nhiên, nhìn lại mặt mày buồn xo của hai tên cháu chít trước mặt thì lại thấy có gì đó không ổn ở đây.

- Chuyện thế nào? Các người có việc gì giấu ta. Chuyện hi sự mà sao mặt ai cũng như cha chế chưa chôn thế kia. Hay là các người bị người ta ức hiếp lên tận đầu cũng không dám ho he. Cần răng chịu đựng.

Nghe lão nhân giọng điệu tức giận. Lộc Thế Hùng ấp úng nói:

- Cũng là gia gia anh minh. Chuyện này nói ra cũng khá dài. Chúng ta vừa đi đến chỗ phụ thân của con vừa nói vậy.

Lộc Phá Thiên cau mày, nhưng cũng không nói thêm lời nào. Sau đó, đoàn người vội ly khai tiểu viện này. Đến nơi ở của Lộc Bá Nhân.

Suốt một đường đi. Lộc Thế Hùng và Lộc Nhĩ Khang lần lượt mang chuyện xảy ra trong trăm năm trở lại đây nói cho lão tổ tông nghe. Lão nhân càng nghe càng nóng, càng nghe càng khó chịu trong lòng. Hần bật ra một lời chửi tục khiến ai nấy nhìn nhau ngỡ ngàng. Cười lắc đầu im lặng.

- Khốn nạn thật. Không ngờ bọn chúng lại ức hiếp ta đến mức độ này. Không có cười hỏi gì cả. người của Lộc Gia ta không cần phải sợ. Đợi phụ thân người tỉnh lại, chúng ta đến đó đòi công đạo. Phải cho bọn chúng thấy, Lộc gia dù không có thế lực lớn nhưng cũng không phải quả hồng mềm, để mặc ai nấy tùy ý nắn xoa.

- Thật à?

Lộc Nhĩ Khang kinh hi nghe được quyết định của lão tổ tông, mất hần phút chốc ngồi sáng hần lên. Điều này khiến cho đám người Lãnh Nguyệt, Trần Trường An đi theo che miệng, một bên cười vui vẻ.

Tuổi trẻ thật tốt. Có trường bối lo lắng, quan tâm càng tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Kế sách

Lộc Nhĩ Khang hồ hởi đi theo phụ thân cùng Lão tổ tông Lộc Gia và đám người Trần Trường An đến một tiểu viện khác tại mé đồng. Đây là nơi ở của Lộc Bá Nhân, gia gia của hần.

Lộc Bá Nhân tuy cũng được xem là một cao thủ, hơn nữa còn là gia chủ hiện tại của Lộc Gia. Tuy nhiên, trình độ võ công của hần còn xa xa, không sánh kịp Lộc Phá Thiên. Chính vì vậy mà tâm ma ảnh hưởng cũng không quá nghiêm trọng. Để giải trừ toàn bộ tâm ma cho hần, Trần Trường An và hai người Lãnh Nguyệt không tốn nhiều thời gian và công sức như với Lộc Phá Thiên trước đây.

Hai canh giờ sau.

Đại sảnh chính trong tiểu viện của Lộc Gia.

Nhóm người Lãnh Nguyệt, Trần Trường An, Lạc Vô Trần được mời ngồi trên hàng ghế khách quý phía bên tay trái. Vị trí gia chủ là do Lộc Phá Thiên chủ trì, bên dưới tay phải của hần là Lộc Bá Nhân, Lộc Thế Hùng, Lộc Nhĩ Khang. Xa xa nữa là Lộc Tiểu Kha cùng các thành viên chủ lực khác của Lộc Gia tại Ngọc Thành.

Lộc Phá Thiên nhìn mấy mươi người có mặt tại nơi này, trong lòng cảm khái vô cùng. Hần điên loạn hơn trăm năm, cả Lộc Gia ngày càng xuống dốc, căn cơ nhỏ yếu. Ngay cả tiềm lực con người cũng hạn hẹp, nhìn khắp một lượt cũng không có mấy kẻ nổi trội, có thể xứng danh Hạc giữa bầy gà. Cũng may là mọi chuyện còn có thể vẫn hồi.

Lộc Phá Thiên im lặng không nói, làm mọi người đều cảm thấy khẩn trương. Ánh mắt họ nhìn lên lão tổ tông như tiên ông trên chủ vị. Vừa sợ hãi, vừa hi vọng.

Đợi đến khi bầu không khí xung quanh trở nên dồn nén, nặng nề, lão nhân mới chậm rãi, phát ra âm thanh vang dội.

- Hôm nay, ta triệu tập mọi người đến đây là có vài việc chính cần tuyên bố.

Thứ nhất. Nhờ có ba vị ân công mà bản thân ta và Bá Nhân mới có thể hoàn toàn khôi phục. Đây là ơn đức lớn bằng trời. Vì vậy, ta mong tất cả tộc nhân ghi nhớ ơn này, đối với ba vị công tử đây như thượng khách mà đối đãi.

Lộc Phá Thiên vừa nói xong, tất cả tộc nhân còn lại của Lộc Gia đều vòng tay, hướng ba người Trần Trường An hành lễ.

- Đa tạ ba vị ân công.

Nhóm Lãnh Nguyệt cười gật đầu, xem như đã nhận. Tiếp theo, Lộc Phá Thiên nói tới vấn đề thứ hai.

- Thứ hai. Được sự chấp nhận của Trần Công Tử đây, hôm nay, có mặt đông đủ mọi người, Lộc Nhĩ Khang sẽ chính thức bái Trần công tử làm sư phụ.

Người đầu, dâng trà.

Lộc Phá Thiên mạnh mẽ, dứt khoát. Lời nói vừa dứt, đã có gia nhân dâng trà lên. Lộc Nhĩ Khang hai tay tiếp lấy chung trà, thành kính dâng lên vị mỹ nam tóc bạch kim. Dập đầu thật sâu ba cái, đồng đặc nói:

- Đệ tử Lộc Nhĩ Khang, ra mắt sư phụ.

Trần Trường An không phải lần đầu nhận học trò. Ngày trước, tại Ma Lâm Thành, hắn cũng từng làm lão sư cho đám trẻ con của Binh đoàn Thần Võ. Vì vậy, trước cặp mắt chăm chú quan sát của nhiều người, biểu hiện của hắn rất bình tĩnh, ung dung.

Trần Trường An khẽ nhấp chung trà trên tay. Sau lại đặt nó xuống bàn. Nhìn Lộc Nhĩ Khang, nghiêm khắc nói:

]

- Chúng ta học được, học Luyện đan... không phải để hại người. Cũng không thể vì tham, sân, si mà làm cho con đường Dược đạo, Đan đạo xuất hiện nhiều vết ố. Ta muốn người phải nghiêm khắc với chính bản thân mình. Liệu người có làm được?

- Đệ tử xin ghi nhớ lời sư phụ dạy. Đệ tử nhất nhất làm theo.

Lộc Nhĩ Khang kiên định trả lời. Sau đó, Trần Trường An tặng cho hắn một quyển sách – đây là kinh nghiệm nhiều năm mà tự tay Trần Trường An ghi lại. Thêm vào đó còn một giới chỉ không gian đựng rất nhiều đan dược, linh dược, dược liệu... Điều này khiến cho toàn bộ những người có mặt ở đại sảnh hâm mộ cực kì.

- Lộc Nhĩ Khang bái kiến Lạc sư bá.

Tiếp theo đó, tiểu công tử của Lộc Gia dập đầu bái kiến Lạc Vô Trần. Người này là sư huynh của sư phụ, dập đầu ra mắt là chuyện tất nhiên.

Lạc Vô Trần cũng không keo kiệt, tặng hắn một bảo khí vô cùng trân quý. Có dạng một cái chuông nhỏ. Âm thanh của nó có tính công kích rất cao. Hơn nữa, cái chuông này còn là một vũ khí phòng ngự vô cùng kiên cố. Nó còn có thể phóng to, thu nhỏ tùy thời.

Lãnh Nguyệt thì tặng cho đệ đệ của Trần Trường An một thanh bảo kiếm và một bộ kiếm pháp khác có tên: Tử Tiêu Kiếm Pháp. Lãnh Nguyệt từng để ý, Lộc Nhĩ Khang sử dụng Tuyệt Tình Kiếm không phù hợp. Kiếm pháp Tuyệt Tình cũng trái ngược với bản tính vốn có của tiểu công tử Lộc Gia.

Lễ bái sư qua đi, mọi người trở lại vị trí vốn có của mình. Lúc này, Lộc Phá Thiên mới vui vẻ mỉm cười, thông báo chuyện thứ ba.

- Chuyện thứ ba mà ta muốn nói với mọi người, đó là hôn lễ của Lộc Nhĩ Khang và Tiểu Mộng Nhi chính thức bị hủy bỏ. Nếu họ muốn cưới, cứ việc đưa tân nương tử đến đây. Lộc gia ta không phải quả hồng mềm, tùy ý họ nắn xoa. Đồng thời, toàn thể trên dưới Lộc Gia đề cao giới nghiêm, chuẩn bị sẵn sàng cho mọi biến cố.

- Thứ tư, hiện tại, Lộc Bá Nhân là gia chủ Lộc Gia, hãy chuẩn bị thu xếp, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta từ từ thu lại toàn bộ sinh ý. Chuẩn bị di dời.

Tin tức này vừa ra, toàn thể Lộc Gia trên dưới chấn động. Di dời, di dời đi đâu? Bọn họ đã sống ở đây mấy vạn năm. Bền rễ rất sâu, dù cho bị chen ép khắp nơi, nhưng mà cũng chưa từng nghĩ đến ra đi.

Nhìn biểu hiện ngạc nhiên của tộc nhân, Lộc Phá Thiên cau mày nói tiếp.

- Không cần hoang mang như vậy. Chúng ta đi đâu, về sau mọi người sẽ biết. Nhưng việc này nên tiến hành âm thầm thôi. Đừng để người khác biết. Nếu tin tức lộ ra. Ta điều tra ra kẻ nào thì kẻ đó sẽ bị phế bỏ, trục xuất khỏi Lộc Gia.

Lão tổ tông đã nói đến thế. Người Lộc Gia dầu có thắc mắc hơn nữa cũng không dám dị nghị gì. Tất cả ngoan ngoãn cuối đầu, đồng thanh vâng dạ.

Lộc Phá Thiên còn ra lệnh cho Lộc Bá Nhân triệu tập tất cả tộc nhân Lộc Gia đang ở bên ngoài về lại. Chuyện này dĩ nhiên cùng tiến hành bí mật. Lộc Bá Nhân lĩnh mệnh. Mọi chuyện tới đây xem như tương lai gia tộc đã tạm xong. Tiếp theo là chuyện làm thế nào để đối phó với Tiêu gia. Tốt nhất là bọn người đó không nên ý thôi hung hăng. Nếu không, lần này Lộc Phá Thiên sẽ cho bọn họ biết thế nào là trái đắng.

.....

Lại nói đến Tiêu gia lúc này.

Tiêu Mộng Nhi mặc nguyên một bộ hỉ phục đỏ rực trên người, đứng trong hi phòng đi qua đi lại.

Thời gian càng trôi qua, ả càng nóng ruột. Bởi lẽ, thám báo cho hay, Lộc Gia hoàn toàn không có chút khí thế nào là chuẩn bị cho hôn lễ. Cả tòa tiểu viện, đèn lồng đỏ không treo, mấy chữ song hỉ cũng không dán. Người qua kẻ lại, ai nấy mặt mũi lạnh lùng, làm y những việc vẫn làm.

Ngay cả người lễ ra là Tân lang là Lộc Nhĩ Khang vẫn dửng dưng, tập trung nghiên cứu dược liệu với một á nhân xa lạ. Đường như chẳng nhớ gì đến trách nhiệm của mình.

Tiêu Mộng Nhi càng nghĩ càng giận. ả ghét cay ghét đắng thái độ cao ngạo lạnh lùng của mấy kẻ tự cho tài giỏi, cao ngạo dù trong tay chẳng có chút vốn liếng nào.

Cho Lộc Nhĩ Khang ở rể tại Tiêu Gia là đã xem trọng hán rồi. Vậy mà hán còn không biết thân biết phận. Đã thế, ả sẽ cho hán thấy, chồng đối lại kẻ mạnh sẽ phải chuốc lấy hậu quả thế nào.

Tiêu Mộng Nhi đứng đứng bước ra khỏi phòng, ngồi lên lưng ngựa, ngông nghênh dẫn theo người xuất phát đến Lộc Gia.

Lúc đi qua khỏi cửa, ả còn gặp phải đại tẩu Lan Tuyết đang đỡ lấy Tiêu Phi chậm chậm từng bước. Mồ hôi trên trán mỹ nhân tuôn ra như suối. Thế mà cái thân thể ục ịch như heo ầy vẫn cứ mãi dán lên người nàng. Đã vậy, hán còn chán ghét nương tử của mình. Thốt ra lời lẽ rất khó nghe.

Tiêu Mộng Nhi mặc dù không phải thứ tốt lành gì cho cam. Nhưng mà bản thân ả cũng rất chén ghét con heo ngốc vô dụng này. Bởi nếu như hán có thể nhận gánh trách nhiệm của mình thì thân nữ nhi như ả đâu phải gánh lấy trọng trách nối dõi tông đường, để thiên hạ vạn người thóa mạ.

- Ca ca thật có nhã hứng a. Thân thể thế này mà vẫn có tâm trạng dạo phố, vẫn liễu tâm hoa. Tiểu muội xin bội phục, bội phục a.

- Con ranh kia. Không đâm chọc ca ca nguoi vài câu thì chết ả. Đánh đá cho nhiều vào để không ai thêm cười. ha ha. Nếu ta đoán không lầm giờ này nên là tên tiểu tử Lộc gia đó đã phải có mặt tại đây. Hay nguoi làm quá, nguoi ta bỏ chạy rồi.

Tiêu Phi đang khó chịu trong người, nghe được lời nói chối tai của muội muội, cũng chẳng muốn nhường nhịn cho ghen lòng. Thế là cứ hoạch toẹt lần ra. Sau đó, huynh muội hán mạnh ai nấy quay lưng, mặt đen thui cau có.

Dĩ nhiên, đây chỉ là một nốt nhạc rất nhỏ, đệm vào hành trình đến Lộc gia của Tiêu Mộng Nhi.

Ả ta mang theo người ngựa, trên phố huênh hoang, làm không ít dân chúng tò mò, thích náo nhiệt kéo theo.

Đoàn người rong rã dừng lại trước cửa Lộc Gia. Cả tòa tiểu viện im lìm, không ai thêm vào thông báo.

Tiêu Mộng Nhi giận dữ hét lên:

- Mở cửa. Mau mở cửa. Mau gọi Lộc Nhĩ Khang ra đây, chúng ta đến đón người.

Ả hò hét một hồi vẫn không có ai ra. Đến khi cổ họng có cảm giác đau đau, mới thấy hai cánh cửa hé ra. Một gã sai vặt thập thò, hỏi một câu trót quót.

- Xin hỏi, các vị tìm ai?

- Đáng chết. Mắt nguoi mù, hay tai nguoi điếc? Tiểu thư nhà ta đã nói là tới đón người. Mau gọi Lộc Nhĩ Khang bước ra.

Kẻ theo hầu cạnh bên Tiêu Mộng Nhi lên tiếng. Thế nhưng, gã sai vặt của Lộc Gia lại chẳng mấy quan tâm đến câu nói của tên nô tài này. Hán ngác ngơ một hồi rồi nhanh chóng chạy vội vào trong. Vừa chạy vừa hô thật to:

- Lão gia, lão gia. Có người tìm tiểu thiếu gia. Lại còn mặc áo tân nương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Kéo tới cửa

Tiêu Mộng Nhi nhìn thấy thái độ tên gác cửa của Lộc gia thì cảm giác như phát điên lên. À ta không ngờ được. Một gia tộc bé xú thế này, ngay cả một kẻ đê hèn, thấp kém như hắn cũng không đặt ả vào trong mắt. Tiêu gia từ lúc nào đã suy sụp đến độ này? Hay phải nói, Lộc Gia từ lúc nào đã đổi thay, to gan đến thế này.

Tên gác cửa vừa chạy vừa la, đã kinh động đến toàn bộ trên dưới Lộc Gia. Một lát sau, hắn lùi thúi quay ra, đứng trước mặt Tiêu Mộng Nhi, cung kính nói:

- Tiêu cô nương, Gia chủ có lời mời.

Tiêu Mộng Nhi nghe nhắc đến hai từ Gia chủ, bất giác nhú nhú cặp mày. Gia chủ hiện tại của Lộc gia chính là gia gia của Lộc Nhĩ Khang – Lộc Bá Nhân. Nhưng mà không phải Lộc Bá Nhân lúc này cũng đang bị tâm ma quấy phá, không còn tỉnh táo hay sao?

- Người nói gia chủ của Lộc gia? Xin hỏi vị nào?

- Dĩ nhiên là Lộc Bá Nhân lão gia. Lộc Gia chúng ta trước giờ vẫn do Lão gia làm chủ. Cô nương có ý kiến gì sao?

Nhìn thấy sự hoài nghi dâng lên trong mắt của Tiêu Mộng Nhi. Tên gác cửa thoáng qua một nét đắc ý khó dấu.

Tiêu Mộng Nhi dần xuống những bất an đang trôi dạt trong lòng. Theo chân tên gia nhân của Lộc gia vào trong. Đám người đi cùng ả cũng tính đi theo. Nhưng mà chân chưa bước được mấy bước đã bị nhóm hộ vệ Lộc Gia cản lại:

- Tiêu cô nương, Gia chủ chỉ mời mình cô. Những người còn lại vui lòng đợi ở bên ngoài. Lộc Gia chúng tôi sẽ không ức hiếp một nữ nhi thân cô thế cô. Hơn nữa, lẽ nào cô không tự tin vào bản thân mình?

Tiêu Mộng Nhi nghe được mấy lời này càng thêm tức giận vô cùng. Nhưng mà chuyện đã đến mức này, cũng không thể nào cứ mang người ở ạt xông vô. ả quay lại nhìn đám tôi tớ đi theo mình. Gằn giọng nói:

- Các người đợi ở ngoài. Nếu quá một canh giờ mà ta chưa ra, tự biết phải làm thế nào rồi đấy.

Nói rồi, Tiêu Mộng Nhi dứt khoát quay người đi theo mấy người Lộc Gia. Để lại sau lưng đám nam tử cùng theo đồng thanh vâng dạ.

Đây là lần đầu tiên mà Tiêu Mộng Nhi đến Lộc Gia. Nơi này đúng là quá rách nát, tồi tàn, còn thua xa một góc nhỏ trong Tiêu Gia xa hoa, rực rỡ. Đúng là càng nhìn càng thấy chênh lệch, tựa như đất và trời.

Tiêu Mộng Nhi đi một hồi, đã đến đại sảnh chính của Lộc Gia. Vừa bước qua cửa đại môn, đã thấy Lộc Nhĩ Khang một thân áo xanh, đứng cung kính cúi đầu. Trên chiếc ghế giữa là Lộc Bá Nhân ngồi nghiêm trang, phát ra khí thế ngút trời. Haiz. Xem ra, vị này đã hoàn toàn giải trừ được tâm ma trên người. Lộc gia lại có cơ hội xoay người rồi à.

- Tiểu nữ Tiêu Mộng Nhi, bái kiến Lộc Tiền Bối.

- Thì ra là Tiêu nha đầu. Nghe danh đã lâu. Đúng là không sai a.

Ha ha ha. Lão ta chỉ nói là không sai. Nhưng thế nào không sai? Chỉ có lão mới biết a. Nhưng mà dù khó chịu thế nào, Tiêu đại tiểu thư cũng không dám vênh mặt lên mà cứ phải khiêm tốn thu người. Giọng nói nhẹ nhàng, khiến người nghe tròn mắt kinh ngạc.

- Lộc lão gia chủ. Tiểu Nữ hôm nay đến đây là để đón người. Lộc Nhĩ Khang đã đồng ý trở thành phu quân của tiểu nữ, đến ở rể Tiêu Gia. Thế nhưng hôm nay đúng hẹn lại trễ nãi không đi. Tiểu nữ đành phải đích thân tới đón.

- Hử? Lộc Nhĩ Khang, chuyện cô nương này nói có thật không?

Lộc Bá Nhân vờ vĩnh liếc mắt nhìn tôn tử một bộ mặt vô tội đứng trước mặt mình.

- Bẩm gia gia. Không phải là sự thật.

Tiêu Mộng Nhi nghe hắn nói thế thì không thể nào kìm chế được. Quay sang nhìn tiểu công tử Lộc Gia, cặp mắt trợn lên đầy dữ tợn.

- Lộc Nhĩ Khang, người đừng có nói lời giở ở đây lật lọng. Người nghĩ rằng chuyện này không ai biết hay sao? Thử bắt lấy bất cứ ai tại Ngọc Thành hỏi thử một câu, xem có phải đều ta nói đều là sự thật.

- Tiêu cô nương. Chuyện hôn nhân này là lời mai mối. Lệnh phụ mẫu. Ta nhớ từ trước tới nay chỉ mình cô độc tôn độc diễn. Phụ thân ta hoàn toàn im lặng, không nói lời nào. Hơn nữa, Gia gia ta không đồng ý, ta không thể làm kẻ bất hiếu, cãi lời.

Lộc Nhĩ Khang bình tĩnh đối đáp. Lộc Gia lúc này đã có lão tổ tông và gia gia tọa trấn. Hơn nữa còn sư phụ và các vị sư bá tuyệt thế cao nhân. Thêm

vào đó, họ cũng đang chuẩn bị dời đi, đâu có lý do gì để tiếp tục úy khuất chính bản thân mình.

- Lộc Nhĩ Khang, người tiểu nhân bỉ ổi.

Tiêu đại tiểu thư tức giận mắng người. Lão gia chủ ngồi trên cao khó chịu cau mày, đưa tay lên miệng, tăng hắng nói:

- Tiêu cô nương. Xin chú ý ngôn từ. Mặc dù Tiêu gia hùng mạnh thế nào, nhưng không thể cứ thế cướp người. Thủ đoạn của cô đúng là cao lắm. Uy hiếp tiểu tôn tử của ta không nói, nghe đâu cô còn đe dọa, làm ảnh hưởng đến sinh ý của gia tộc chúng ta. Vấn đề bồi thường thế nào, cần hảo hảo bàn bạc mới được à nha.

- Ha ha ha. Chuyện cười. Lộc Gia thế nào mà cũng xứng đáng để ta bàn chuyện bồi thường. Hi vọng mọi người sẽ không hối hận về hành động ngông cuồng ngày hôm nay. Ta sẽ còn trở lại. Cáo tử.

Tiêu Mộng Nhi giận quá hóa cười. Nói xong, ả quay phắt người, nhanh chóng ra cửa. Thân ảnh đỏ rực thoát cái như hòa làm một với bầu trời tại địa ngục Thâm Uyên.

.....

Tiêu Gia – Ngọc Thành.

Tiêu Mộng Nhi mang theo người ngựa, điên tiết trở lại gia tộc của mình. ả chạy một mạch đến đại sảnh, gặp phụ thân của mình, lớn tiếng kêu gào. Tiêu Nhất Phong nghe thấy nhức cả đầu, quát lên ngăn lại.

- Đủ rồi. Đường đường là đại tiểu thư của Tiêu Gia mà điên loạn không giống người. Có chuyện gì từ từ nói. Mọi người đều ở nơi này nghe người đây.

- Phụ thân. Lộc Gia quá ngông cuồng, kể cả tên Lộc Nhĩ Khang đó nữa. Dám không để chúng ta vào trong mắt. Họ không để Lộc Nhĩ Khang đến ở rể gia tộc ta, còn miệt thị nữ nhi, chê trách phụ thân làm chuyện đê hèn, bỉ ổi...

Keng...

Tiêu Nhất Phong vừa nghe vậy, ánh mắt tối sầm. Quăng luôn chung trà đang uống dở xuống đất. Nước trà nóng văng tứ tung.

Đào Thị thương tiếc con gái chịu uất ức thật nhiều, cũng hòa theo, cao giọng mắng nhiếc đám người của Lộc Gia.

Tiêu Phi mặt mày tái mét, đau đến ngồi một bên. Thình thoảng lại hừ hừ, rên lên khe khẽ. Lan Tuyết – phu nhân của hắn thì im lặng cuối đầu. Hiếm lắm mới thấy đại cô nhà mình khóc kể thế này. Đúng là kịch hay, không xem rất uổng.

Tiêu Nhất Phong đang bưng bưng lửa giận, lại thêm đám người nơi này một câu một tiếng chen vào, ác ý không khó nhận ra. Lão gia chủ của Tiêu gia lập tức triệu tập cho hai vị trưởng lão của Tiêu gia là Tiêu Trường Thịnh và Tiêu Bàn, dẫn theo năm mươi cao thủ đến Lộc gia đòi lại công đạo.

Đoàn người mang theo sát khí ngút trời. ào ào kéo đến trước căn tiểu viện rách của Lộc gia. Ngờ đâu, vừa tới nơi, đã thấy hai cánh cửa tiểu viện của Lộc Gia đã mở ra. Ba mươi tên thị vệ quần áo chỉnh tề, xếp thành hai hàng, ôm vũ khí đứng hai bên nghiêm cẩn. Vừa nhìn thấy bọn họ xuất hiện, vị thủ lĩnh thị vệ của Lộc Gia lập tức bước ra. Tư thế hiên ngang, đồng loạt lên tiếng.

- Người tới từ đâu thì mong chóng quay lưng. Đây là Lộc gia, không thể dễ dàng mạo phạm.

- Ha ha ha. Một Lộc gia nho nhỏ mà cũng dám lớn lối tại Ngọc Thành. Mau gọi Lộc Bá Nhân và Lộc Nhĩ Khang ra đây. Nếu không, ta sẽ cho bọn họ xông vào. Lúc đó, tường ngã, người vong là chuyện không tránh khỏi.

Tiêu Nhất Phong phách lối lên tiếng. Hắn tin chắc với thực lực mạnh mẽ của gia tộc mình sẽ khiến cho toàn bộ Ngọc Thành đều khiếp sợ. Huống hồ gì một gia tộc nhỏ xíu trên bờ vực tồn vong.

Nhưng mà, khi Tiêu Nhất Phong vừa dứt lời. Một giọng cười sang sảng từ sau cánh cửa vọng ra. Lão gia chủ Lộc Bá Nhân dẫn theo nhi tử là Lộc Thế Hùng cùng tôn tử Lộc Nhĩ Khang xuất hiện. Đám thị vệ vừa thấy họ, kính cẩn cúi chào, càng làm khí thế tang lên, có thể sánh ngang cùng đoàn người không mời mà tới.

- Tiêu Nhất Phong, chỉ một thời gian ngắn không gặp mà giọng điệu của người càng lúc càng lớn lối nha. Không biết kính già yêu trẻ, không phải là bé ngoan à.

Vừa xuất hiện, Lộc Bá Nhân đã buông lời châm chọc, làm cho gia chủ Tiêu Gia hắc tuyến một đầu.

- Lộc gia chủ. Chúng ta đều là người trưởng thành, không cần nói chuyện dông dài. Nhưng mà Lộc Gia lại ức hiếp một tiểu cô nương nhỏ bé như Mộng Nhi vì lẽ gì? Chúng ta đến đây là để đòi một câu công đạo à.

- Tiêu Phong tử. Nói chuyện thì nên nói tiếng người. Tiêu Gia các người bị nam sắc làm mù đầu. Khắp nơi uy hiếp, chèn ép gia tộc ta. Ép hôn ép tới cửa, còn đứng đây đòi công đạo. Nếu muốn nói tới công đạo, thì Tiêu Gia các người nên đền lại tất cả tổn thất cho chúng ta trong giai đoạn này.

- Lộc Bá Nhân. Ta nề người tuổi đã già. Thế nhưng người cứ không biết điều. Vậy thì đừng trách chúng ta tuyệt nghĩa tuyệt tình.

Tiêu Nhất Phong thấy người Lộc Gia cố chấp, không biết thân biết phận của mình thì cũng trở mặt tức thì. Hắn quay sang đám thị vệ của mình, hét lớn lên:

- Người đâu, xông vào, bắt lấy Lộc Nhĩ Khang. Ai ngăn cản thì cứ dùng vũ lực giải quyết. Có chuyện gì, Tiêu gia sẽ chịu trách nhiệm. Đi!

Năm mươi tên hộ vệ rút kiếm xông lên. Ba mươi người của Lộc Gia bên đây cũng cầm vũ khí xông ra. Lộc Bá Nhân khinh miệt nở nụ cười, nhìn Tiêu gia chủ khiêu khích.

- Muốn ý đông hiệp yếu à. Thủ đoạn bỉ ổi này sao đáng mặt làm người. Có ngon thì bước ra đi, chúng ta đấu tay đôi. Xem ai mới là cao thủ.

- Được. Nếu ngươi đã muốn vậy, ta sẽ sẵn lòng nghênh chiến. Nhưng bộ xương già có mệnh hệ gì, cũng đừng oán hận chúng ta a.

- Nói nhiều. Xông lên.

Nói rồi, cả hai vị gia chủ của hai gia tộc đều đồng loạt xuất kích lao vào nhau. Tiêu Nhất Phong sử dụng một thanh đại đao kích thước rất to, cân nặng không dưới năm trăm cân. Nhìn qua cũng thấy đây không phải một món vũ khí tầm thường, ai cũng sử dụng được.

Lộc Bá Nhân thì dùng một thanh kiếm rất lạ kì. Lưỡi kiếm mỏng tựa cánh ve, lại linh hoạt, dẻo mềm như một con linh xà làm lòng người ái ngại.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Trận chiến của hai vị gia chủ

Tiêu Nhất Phong và Lộc Bá Nhân đồng thời có thể xưng là cao thủ trên giang hồ. Thanh đao của Tiêu gia chủ là Nhật Nguyệt Đao, có thể chém sắt như chém bùn, sét đánh không nứt, lửa thiêu không gì, giết người càng là không thấy máu a.

Ngược lại, thanh kiếm kỳ lạ của Lộc Bá Nhân cũng chính là Nguyệt Ngân kiếm. Kiếm tựa ánh trăng. Vừa đúng là vũ khí áp chế của Nhật Nguyệt Đao. Một cứng một mềm, thế nhưng lúc chạm nhau lại phát ra âm thanh kìn kịt, còn có thêm thật nhiều tia lửa.

Tiêu Nhất Phong đại đao giơ lên. Đao khí hóa thành hình bạch hổ, há to miệng, muốn nuốt chửng lấy Lộc Bá Nhân.

Kiếm khí của Nguyệt Ngân kiếm thì hóa thành một con bạch long, bay ra ngăn cản.

Hai bên so đấu hơn trăm chiêu, rồi tới ngàn chiêu. Người của hai phe không dám đứng tại nơi đây mà đều lui ra gần trăm thước, vừa mở to mắt quan sát, vừa vận khí đề phòng, chỉ e liên lụy chính mình.

Tiêu Nhất Phong một đao nữa chém ra, nhắm ngay yết hầu của Lộc Bá Nhân. Nếu như có thể diệt trừ người này, Lộc gia còn không phải vật trong tay, tùy ý định đoạt.

Lão Gia chủ của Lộc Gia nhanh chóng cúi người trượt về sau. Rầm một cái, thân thể đụng vào cánh cửa. Chưa kịp phản đòn thì đã thấy Nhật Nguyệt Đao đổi hướng, tiếp tục truy sát cái mạng già nua.

Lộc Bá Nhân vận khí vọt lên cao. Nhật Nguyệt Đao chém vào cánh cửa chính của tiểu viện Lộc gia. Chúng bị tách làm hai, ầm ầm sập xuống.

- Tiêu Nhất Phong. Ngươi rất quá đáng. Ta sẽ tính toán thiệt hại lần này, bắt ngươi phải bồi thường gấp trăm ngàn lần hơn.

Lộc Thế Hùng nhìn thấy cửa chính thảm thương, buông xuống một câu đầy tức giận.

Lộc Bá Nhân thừa cơ hội Tiêu Nhất Phong phân tâm vì lời nói của nhi tử mình, Nguyệt Ngân Kiếm linh hoạt một đường, biến ảo khôn lường, tạo ra một tấm lưới kiếm khí khổng lồ, bao trùm lên đối thủ.

Lộc Nhĩ Khang đây là lần đầu nhìn thấy gia gia hắn chiến đấu. Trong lòng kích động vô cùng. Tuy không thể so sánh với Lạc sư bá cùng Lãnh sư bá vốn đến từ bên ngoài. Nhưng mà thực lực thế này, tại địa ngục Thâm Uyên cũng có thể quét ngang, quét dọc một phương.

Tiêu Mộng Nhi thì từ lúc phụ thân bắt đầu giao chiến, đã thấy tình hình vượt ra khỏi dự đoán của bản thân. Bởi trong suy nghĩ của ả. Chỉ cần Lộc Nhĩ Khang thấy được đoàn người Tiêu gia kéo tới đây, phải e sợ mà cúi đầu thỏa hiệp. Ai ngờ, họ lại điên cuồng chống đối, còn đánh nhau đến trời long đất lở. Để bản dân thiên hạ hưng phấn xem trò vui. Đúng là mắt mắt vô cùng.

Tiêu Nhất Phong dù lợi hại thế nào thì cũng là hậu bối, kinh nghiệm sao nhiều bằng Lộc Bá Nhân. Lộc gia trước giờ vốn khiêm tốn, không muốn nổi danh, cho nên cao thủ như lão gia chủ rất hiếm khi nào triển lộ. Mọi người chỉ biết hắn nội lực thâm hậu, võ nghệ phi phàm. Nhưng mà đạt đến trình độ nào thì vẫn không ai rõ ràng được. Vì vậy, trận chiến lần này, Lộc Bá Nhân triển lộ, làm mọi người một phen kinh ngạc, cảm thán không thôi.

Tiêu Nhất Phong đánh thêm một hồi thì bắt đầu hòng học thờ ra. Nhật Nguyệt Dao khối lượng lớn thế này, dĩ nhiên trọng lượng lại gấp mười lần hơn. Không có thần lực trong người, thời gian dài đứng là khó mà điều khiển nổi. Lộc Bá Nhân dĩ nhiên nhìn ra điểm này cho nên mới cố ý câu giờ. Cuối cùng thì một kiếm chém ra, làm cổ tay của Tiêu Nhất Phong bị đoạn lìa, máu tươi tuông ra xối xả.

Bàn tay khi bị đứt rời cũng không thể tiếp tục nắm lấy chuôi đao. Nhật Nguyệt đao bay lên một vòng rồi cắm phập vào mặt đất đen sì, phát ra âm thanh phàn phật.

- Á....

Tiêu Nhất Phong hét lớn. Đau đớn và uất hận dâng tràn. Không ngờ Lộc Gia lại dám tuyệt tình đến mức độ này. Hắn quay lại tộc nhân của mình, quát lớn lên:

- Lập tức xông lên, san bằng Lộc gia.

]

Đoàn người Tiêu Gia đang ngỡ ngác trước thực trạng hiện tại, bỗng nghe âm thanh đầy tức giận của gia chủ mình thì hồi phục tinh thần, giờ vũ khí tràn lên.

Hơn năm mươi người đấu với hơn ba mươi người. Sự chênh lệch thực lực này đúng là không nhỏ. Hơn nữa, so với người Tiêu Gia vũ trang đầy đủ, nội lực thâm hậu thì người bên Lộc Gia thực lực thật thấp hơn.

Đại trưởng lão của Tiêu Gia là Tiêu Trường Thịnh võ công cũng rất cao siêu, thậm chí còn hơn cả Tiêu Nhất Phong, dĩ nhiên trở thành đối thủ của Lộc Bá Nhân. Tiêu Bán thì đánh nhau với Lộc Thể Hùng. Tiêu Mộng Nhi cùng Lộc Nhi Khang đối chiến.

Nhóm hộ vệ của Lộc gia nhanh chóng bị thương, rơi vào thế hạ phong. Tiêu Trường Thịnh đắc ý dạt dào, vừa tập trung đối phó với gia chủ của Lộc Gia, vừa lớn tiếng kêu gọi đám thị vệ của đối thủ buông vũ khí quy hàng.

Thủ lĩnh thị vệ của Lộc Gia che lại vết thương trên ngực mình, mặt mày tái nhợt, nhưng giọng nói vẫn đồng dạt, đầy khí phách.

- Chúng ta sống là người của Lộc gia, chết là ma của Lộc gia.

- Đúng, sống là người của Lộc gia, chết là người của Lộc gia.

Nhiều tiếng nói đồng loạt vang lên. Tuy nhiên, không phải tất cả ba mươi hộ vệ đều cùng suy nghĩ như vậy.

Một vài người nhìn thấy tình thế nghiêng về một chiều, trong lòng sớm muốn bảo mạng mà phản bội lại Lộc Gia. Giờ nghe Tiêu Trường Thịnh cam kết không giết kẻ đầu hàng, chúng lập tức bỏ vũ khí, đứng im nhận mệnh. Cũng may, chỉ có năm người.

- Tốt, tốt. Các ngươi đúng là huynh đệ tốt mà. Ngay cả lời của bọn âm hiểm này mà cũng tin được, bán đứng huynh đệ của mình. Ta thật xấu hổ vì cùng chiến đấu với các ngươi a.

Lúc này, hai bên đều đình chiến, theo dõi chuyển biến xảy ra. Sắc mặt ba người Lộc Bá Nhân vẫn bình thản, điềm nhiên. Thậm chí, trong mắt họ còn có một chút vui vẻ khi nhận định rõ lòng người trong đám hộ vệ tại Lộc Gia. Đây chính là một phép thử mà lão tổ tông đặt ra cho bọn họ.

Nhìn vị thủ lĩnh thị vệ mặt mày tức giận đến khó coi, Lộc Bá Nhân đành nói đổi câu, động viên hắn và những người tận trung còn lại.

- Tiểu Nguyên. Không cần phí lời với bọn họ làm gì. Đừng níu kéo khi lòng người không ở lại.

- Dạ, gia chủ.

Thủ lĩnh thị vệ của Lộc Gia - Tiểu Nguyên cung kính cúi đầu.

Tiêu Trường Thịnh nhìn thấy bọn họ đã thất bại cận kề mà vẫn còn ung dung trò chuyện thì khó chịu trong lòng. Giọng nói mỉa mai vang lên đầy bạo ngược.

- Mang tất cả những kẻ quy hàng lui xuống. Còn lại, giết không tha.

- Ha ha ha. Khẩu khí thật lớn. Tên nào mắt chó, không biết nhìn người mà dám vênh váo, đòi chém đòi giết tại Lộc gia ta. Có giỏi thì đừng chạy a. Ta muốn lột da, rút gân ngươi, để ngươi biết thế nào là khiêm tốn.

Tiêu Trường Thịnh vừa dứt lời thì một giọng nói hùng hồn, đầy khí thế từ sâu trong tiểu viện của Lộc gia truyền ra. Lúc âm thanh vừa ngừng lại cũng là lúc ngay cửa chính xuất hiện một lão nhân tóc trắng như mây, vẻ mặt phúc hậu, hiền lành, bộ dáng tròn trịa như một vị tiên ông không nhiễm nhân gian khói lửa.

Tiêu Trường Thịnh nhìn người này, một nỗi sợ hãi tự dung xuất hiện trong lòng.

- Người là Lộc Phá Thiên – lão tổ tông của Lộc Gia...

- Đúng vậy. Tiểu nhi ngươi đã biết rõ là ta, thì cũng nên hiểu, sự xuất hiện của ta hôm nay, tại nơi đây có ý nghĩa gì? Còn không mau buông vũ khí quy hàng. Hào hảo đền bù, chỉ cần làm ta hài lòng thì tất cả mọi phiền phức này, ta sẽ không truy cứu.

Lộc Phá Thiên dung giọng điệu trưởng bối mà ra lệnh cho đám người của Tiêu gia.

Tiêu Nhất Phong ôm cánh tay bị thương đứng ở một bên, gương mặt âm lãnh vô cùng đáng sợ. Hắn ra hiệu cho Tiêu Mộng Nhi thừa dịp không ai chú ý mà trốn về gia tộc, thỉnh các vị tiền bối tới cứu nguy.

Lộc Phá Thiên sao lại không nhận ra mưu đồ của cặp phụ tử này. Tuy nhiên, lão nhân giả bộ làm lơ. Đến càng đông càng tốt a. Có thể một lưới bắt trọng cả ỏ. Đỡ mất thời gian giải quyết từng người.

- Đáng chết, tại sao lão tổ tông của Lộc Gia đã khỏe lại, vậy mà thám tử tại nơi này vẫn im lặng, không báo tin?

Tiêu Bán lăm bắm một mình. Dù giọng nói của hắn rất nhỏ, nhưng nơi này cao thủ thật nhiều, sao có thể không nghe.

Lộc Phá Thiên tựa tiểu phi tiểu quan sát biểu hiện của tất cả mọi người. Sau đó, mới hướng tới chỗ Tiêu Bán, oang oang nói:

- Tên tiểu tử kia. Ngươi nói thám tử tại Lộc gia, không phải là bọn người này đấy chứ.

Lão nhân vừa dứt lời liền vỗ tay ba cái. Vài tên hộ vệ từ bên trong nghe được hiệu lệnh, áp giải một nhóm người chậm chậm đi ra. Nam có, nữ có, già có, trẻ cũng có.

Bọn họ là thám tử của các đại gia tộc khác tại Ngọc Thành. Nhân lúc loạn lạc trước cửa chính mà âm thầm giờ trò, bị bọn người Trần Trường An bắt gọn, chứng cứ đưa ra khiến cả đám im lặng cúi đầu, không thể biện giải bất kỳ lời nào. Chuyện này, Lộc gia hoàn toàn bị thanh tẩy. Không còn bất kỳ hậu họa về sau.

Tiêu Nhất Phong và hai vị trưởng lão thấy đại thế đã mất, không thể làm gì hơn, đành xuống nước. Cố gắng kéo dài thời gian, chờ đợi nhi nữ mang viện binh trở lại.

- Lộc tiền bối. Chuyện hôm nay tất cả chỉ là hiểu lầm. Mong tiền bối cho phép giải thích đôi câu.

Nhìn thấy Tiêu gia chủ thân thể trọng thương lại xuống nước, nhỏ nhẹ cầu người. Lão tổ tông của Lộc Gia cũng không khó dễ gì nhiều. Cho phép hắn trong vòng một nén nhang, mang tất cả sự vụ ra nói rõ.

Tiêu Nhất Phong thấy lão nhân đồng ý thì thầm mở hội ở trong lòng. Hắn cố ý mang sự việc, xiêu vẹo nói ra. Tóm lại là quy kết toàn bộ trách nhiệm lên người của Lộc Gia. Tiêu Gia có làm lớn chuyện này, chẳng qua vì Lộc Bá Nhân không niệm tình, phẩy đi một cánh tay của hắn. Làm hắn nóng giận báo thù mà tang cường mâu thuẫn thêm cao.

- Các người xem ta là con nít à. Chuyện như vậy cũng có thể tin được sau. Tất cả những chuyện cần biết, ta đều đã biết từ bọn thám tử của các người. Tốt nhất nên suy nghĩ lại cẩn thận mọi điều. Đừng chọc ta tức giận.

Lộc Phá Thiên cười lạnh, nhìn gia chủ Tiêu gia leo mép một hồi. Sau đó, không giận, không hờn mà buông ra vài lời, khiến cho cả đám tiêu gia tựa như đang ngồi trên lưng cọp.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Cứu viện của Tiêu Gia

Lộc Phá Thiên tựa tiểu phi tiểu quan nhìn Tiêu Nhất Phong và đám người Tiêu Gia nhảy nhót lo ngại như khi, tuông ra toàn những lời dối trá, khiến người nghe là lão cảm thấy buồn nôn. Đến khi chịu đựng hết nổi, lão tổ tông của Lộc gia mới tỏ vẻ không kiên nhẫn, phát phát tay áo, mĩa mai nở nụ cười.

- Công đạo tại lòng người. Tiêu gia các người ý thế hiếp người đã lâu, lời lẽ nói ra, thật giả khó phân. Nhưng mà sinh ý Lộc gia ta bị các người ngăn cản là sự thật. Kéo nhau tới nơi này, hủy đi đại môn của Lộc Gia ta cũng là sự thật. Thêm vào đó, từng người trong các người, ánh mắt cao hơn đỉnh đầu, bôi nhọ, khinh thường tộc nhân của ta. Có lý nào bắt hậu bối của ta đến ở rể nhà các người. Điều này trái với luân thường đạo lý. Chúng ta không thể chấp nhận khiến người khác chê cười.

Lộc Phá Thiên lời nói hùng hồn. Hoàn toàn quy kết trách nhiệm lên người của Tiêu Gia.

Gia chủ Tiêu gia cùng hai trưởng lão nghe được những lời này thì huyết khí xung thiên. Bọn họ bá đạo đã quen, những hành vi sai trái gây ra, đều xem là lẽ hiển nhiên. Tại Ngọc Thành này, chân lý luôn thuộc về kẻ mạnh.

- Lộc tiền bối. Chuyện đã đến nước này, đừng bàn cãi ai đúng ai sai. Nhưng Lộc Nhĩ Khang hôm nay bất ngờ huy hô, làm cho mặt mũi Mộng Nhi của chúng ta hoàn toàn mất sạch. Rồi Lộc Bá Nhân lại cậy già lên mặt, chém rơi một bàn tay gia chủ của chúng ta. Đây chính là trực tiếp và vào mặt toàn bộ Tiêu gia. Chỉ cần Lộc Bá Nhân cũng tự đoạn một bầy tay. Sau đó để Lộc Nhĩ Khang mặc hi phục, đi theo đại tiểu thư của chúng ta. Ân oán của hai nhà hôm nay coi như chấm hết.

Tiêu Trường Thịnh lời nói vừa kết thúc, cả đoàn người Tiêu Gia đầu gật như trống bỏi, cảm thấy rất hay. Nhưng mà đổi lại, đoàn người vây lấy xem náo nhiệt xung quanh thì thấp giọng bàn tán, chủ yếu trách chê. Riêng đám người Lộc Gia thì cười lạnh, đôi trắng thay đen, chữa ngựa lành thành ngựa què vốn dĩ là sở trường của Tiêu tộc từ nào tới giờ.

- Miệng chó không mọc được ngà voi. Mặt mũi Tiêu Gia các người quả lớn đến nỗi khiến chúng ta phải tốn công vả vào cho mệt.

Lộc Phá Thiên cảm thấy đến lúc này rồi, không cần thừa nước bọt tranh cãi với bọn họ làm gì. Ông một chưởng tung ra, đánh vào gương mặt tên đại trưởng lão không biết đất biết trời. Làm cho mặt hắn thoát cái sung to, khóe môi trào ra một chút máu màu đỏ đậm.

Tiêu Trường Thịnh còn đang say sẩm mặt mày, chưa kịp hoàn hồn thì tiếp theo, giọng nói của lão tổ tông Lộc Gia lại đồng đặc vang lên.

- Ta đếm từ một đến ba, các người lập tức bỏ hết vũ khí, cử đại diện lên bàn chuyện đền bù tổn thất cho Lộc gia ta. Nếu không, đừng trách ta ra tay ác độc.

- Ha ha ha. Khẩu khí thật lớn. Lộc Phá Thiên. Cái này là người cậy già lên mặt, bắt chẹt tôn tử của ta. Như thế thì có gì hay. Chỉ bằng so chiêu với ta thử xem ai hơn ai cho biết.

Lộc Phá Thiên vừa dứt lời, trên dưới đám người Tiêu Gia đang phân vân, lưỡng lự, không biết phải làm sao thì bất ngờ, một tràng âm thanh vọng đến từ xa. Tiếp theo đó, một nhóm người vận khinh công, phá không mà đến.

Đi đầu là một lão nhân tóc trắng, cằm nhọn, mày kiếm xé cao. Ngũ quan cũng có đôi nét giống Tiêu Nhất Phong. Tuy nhiên, cặp mắt gian xảo kia quả khiến người đối diện có chút e dè, sợ bản tâm mình bị lão ta nhìn thấu. Người này đích thực là Tiêu Ương. Lão tổ tông của Tiêu gia.

Bên cạnh Tiêu Ương chính là Tiêu Mộng Nhi, người đã thừa cơ trốn đi để cầu viện binh cho gia tộc.

Ngoài hai người này, còn có một nam tử trung niên khác, bộ dáng dong dỏng cao, thân vận một bộ trường bào màu xanh rêu, nhìn qua cứ như một cây trúc già nua giữa bầu trời đỏ rực. Đây chính là gia chủ hiện tại của Ngọc Gia – Ngọc Vũ Lâu – cũng là thành chủ hiện tại của Ngọc Thành.

Đi cùng với Ngọc Vũ Lâu là gia chủ của Cát gia – Cát Đông Lai – một thân trường bào màu đen, lưng đeo trường thương đỏ như máu, phát ra ánh sáng kì dị lập lòe. Thanh trường thương này là Huyết Tinh Thương, món bảo khí thành danh của Cát Đông Lai tại Thâm Uyên địa ngục.

Tiêu Ương là do Tiêu Mộng Nhi mời tới. Còn Ngọc Vũ Lâu và Cát Đông Lai là muốn làm người hòa giải cho hai gia tộc Tiêu - Lộc đã náo đến tận trời. Chẳng qua họ ngẫu nhiên gặp nhau giữa đường, cho nên nhìn lại giống như cũng đồng thời là viện binh của Tiêu Gia, điều này khiến cho Lộc Phá Thiên và những người có mặt tại đây ngổn ngang thật nhiều xúc cảm.

Tiêu Ương chưa đến đã khiêu khích Lộc Phá Thiên từ xa. Bây giờ kẻ thù đỏ mắt nhìn nhau. Hắn lại càng không kiêng nể gì mà phun ra những lời độc địa.

- Lộc Phá Thiên, ta có nên chúc mừng người đã khắc chế được tâm ma hay không? Đây là chuyện vui lớn của Lộc gia, lẽ nào mọi người không nên mở tiệc tiếp đãi để mọi người chung vui. Chọn ngày không bằng ngẫu nhiên gặp mặt. Ngay hôm nay đi. Người thấy thế nào?

- Ha ha ha. Chuyện của ta vốn cũng chẳng liên quan gì đến Tiêu gia các người. Hơn nữa, bản thân người là lão quỷ ngàn năm, nhưng lại dung túng cho đám tử tôn của mình khắp nơi hoành hành ngang ngược. Đúng là thượng bất chính, hạ tất loạn. Câu nói này đúng chứ chẳng sai a.

Nhìn thấy hai lão quỷ của hai gia tộc người một tiếng, ta một tiếng, chẳng ai chịu nhường ai. Ngọc Vũ Lâu bèn cười hi hi đứng ra, vỗ vỗ hai bàn tay vào nhau. Giọng vang vang như tiếng còi tàu khi vào bến.

- Các vị tiền bối, có chuyện gì xin từ từ nói. Tất cả đều đứng hết bên ngoài thế này, thật đúng là làm chuyện cho người khác mua vui. Chúng ta có nên vào trong, uống chén trà rồi từ từ nói chuyện.

Tiêu Ương và Lộc Phá Thiên bốn mắt nhìn nhau, tia sét phát ra từng chập làm người khác tê dại. Dĩ nhiên từ lời nói của những kẻ xung quanh, họ không thể không biết cây gậy trúc trước mặt là ai. Dù sao, vuốt mặt cũng phải nể mũi. Hai gia tộc cũng phải cho thành chủ người ta một ít sĩ diện.

Tuy nhiên, bảo Lộc Gia mở rộng cửa đón địch, lão tổ tông Lộc Gia chẳng cam lòng. Vì vậy, sau khi ngắc ngờ, suy nghĩ một hồi, hắn mới vô tình gạt đầu. Xem như đồng ý. Chỉ có điều, câu nói sau đó từ miệng lão nhân phát ra, lại khiến người nghe xanh cả ruột.

- Tiểu viện Lộc Gia vô cùng chật hẹp, đầu đề đón tiếp được tất cả mọi người đại giá quang lâm. Nhìn thấy không, ngay cả đại môn cũng bị người ta chém cho hư. Chúng tôi rất đau lòng vì không tiền sửa chữa a.

Tiêu Ương thấy lão câu giờ cả buổi. Lòng đã hận thật nhiều. Sau đó lại nghe được lời này thì đen mặt, liếc nhìn cánh cửa tối tăm, lòng thầm trách Tiêu Nhất Phong xuống tay còn quá nhẹ.

Lần cần mãi một hồi, đôi bên quyết định, ngoại nhân thì chỉ có Tiêu Ương, Tiêu Trường Thịnh, Tiêu Mộng Nhi được phép cùng Ngọc Vũ Lâu và Cát

Đông Lai bước vào đại sảnh chính của Lộc Gia.

Nhìn cả căn phòng bài trí đơn sơ. Mấy người Tiêu Ương cười lạnh bên môi. Đúng là nghèo mạt rệp. Đã vậy còn bày đặt tự tôn với tự trọng, lớn lối thật nhiều.

Đây là lần đầu tiên Ngọc Vũ Lâu đến chính sảnh của một gia tộc nhỏ mà gặp phải sự bố trí giản đơn đến mức độ này. Hần và Cát Đông Lai lặng lẽ nhìn nhau. Xem ra, lời đồn đại trên giang hồ gần đây là sự thật. Tiêu Gia quả nhiên đã chèn ép người ta đến nông nổi thế này, cho nên đám người Lộc gia trở mặt không lưu tình là chuyện tất nhiên. Tượng đá còn có ba phần tức giận, huống chi con người.

Lộc Phá Thiên đi tới chủ vị thì ngồi xuống, cũng mời khách nhân an tọa, rồi cho gia nhân dâng trà. Chỉ có điều, chén trà của Ngọc Vũ Lâu và Cát Đông Lai còn có khói bốc lên, hương thơm lượn lờ. Dù không phải là trà ngon hảo hạn, nhưng cũng coi như đủ lễ nghĩa chỉ giao.

Còn riêng ba chung trà của đám Tiêu gia, dù là cũng có khói trắng bốc lên, hương thơm bay bổng. Nhưng khi uống vào miệng thì đắng chát. Lại còn có cảm giác mốc meo, cũ kĩ.

Uống một ngụm lại không thể phun ra. Cho nên ba người bọn họ đành nén lửa giận vào trong. Cố gắng nuốt trôi xuống cổ họng. Sau đó, đặt mạnh chung trà lên bàn, phát ra âm thanh khô lóc, khó chịu.

- Trà cũng đã dung xong, bây giờ chúng ta có thể đi vào vấn đề chính được rồi. Có hai vị Ngọc Thành chủ, Cát gia chủ tại đây làm chứng. Lời thật hùng hồn còn hơn ngàn vạn câu thối nát, khoa trương.

Lộc Phá Thiên đắc ý mở lời.

- Lộc Gia các người hủy hoại danh dự của Mộng Nhi, còn đoạn mất một bàn tay của Tiêu Nhất Phong. Cái này nên tính toán thế nào?

Tiêu Ương nhìn Lộc Bá Nhân và Lộc Nhĩ Khang cung kính đứng hai bên Lộc Phá Nhân, ánh mắt lóe lên một sự nhẫn tâm, căm hận.

- Xi, mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó. Đầu tiên là Tiêu Mộng Nhi thêm muốn nam sắc, phong thái con cháu Lộc gia ta. Tiếp theo các người lại dùng thủ đoạn, sức ép hôn, chặn đứng nguồn cung cấp dược liệu và các sinh ý khác của Lộc gia, muốn dồn ép người ta vào tuyệt lộ. Sau đó lại hùng hổ mang người đến gây sự, hủy đi đại môn của chúng ta. Sự thật rành rành. Bất cứ người nào tại Ngọc Thành đều có thể làm chứng. Các người còn tự tin mà ở đây lớn tiếng là mình bị ức hiếp hay sao?

Hai vị Lão nhân lại tiếp tục tranh cãi, chẳng ai nhường ai. Sau cùng thì động khẩu đến động thủ. Quyết một trận chiến phân định thắng thua. Nếu như Tiêu Ương bại thì phải tuân thủ quy ước, đền bù toàn bộ tổn thất mà họ gây ra cho Lộc Gia. Còn ngược lại, Lộc Nhĩ Khang phải đến ở rể Tiêu gia, Lộc Bá Nhân tự đoạn tay, bồi tội.

Haiz. Đôi khi, dùng vũ lực để giải quyết, mọi chuyện lại có vẻ giản đơn hơn.

Ngọc Vũ Lâu và Cát Đông Lai làm giám khảo. Trận tỷ thí diễn ra tại đấu trường luyện võ của Lộc Gia.

Cả hai đối thủ đều là những trụ cột của gia tộc hai bên, trình độ võ công dĩ nhiên cao siêu, không phải đám người như Lộc Bá Nhân hay Tiêu Nhất Phong có thể sánh ngang. Hơn nữa, họ đấu với nhau không phải dùng vũ khí, pháp bảo hay quyền cước bình thường. Mà đây là so đấu nội lực. Chỉ những tuyệt đối cao thủ mới chọn hình thức và nội dung thể này.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Hần là sư phụ của Lộc Nhĩ Khang

Ngọc Vũ Lâu và Cát Đông Lai làm giám khảo cho trận tỷ thí diễn ra tại đấu trường luyện võ của Lộc Gia.

Cả hai đối thủ đều là những trụ cột của gia tộc hai bên, trình độ võ công dĩ nhiên cao siêu, không phải đám người như Lộc Bá Nhân hay Tiêu Nhất Phong có thể sánh ngang. Hơn nữa, họ đấu với nhau không phải dùng vũ khí, pháp bảo hay quyền cước bình thường. Mà đây là so đấu nội lực. Chỉ những tuyệt đối cao thủ mới chọn hình thức và nội dung thể này.

Lộc Phá Thiên và Tiêu Ương đứng đối diện nhau, mắt nhắm nghiền tựa như đang ngủ. Thế nhưng, khí thế mà hai người phát ra lại ừn ừn như dòi non lấp bễ.

Luồng nội lực phát ra từ Tiêu Ương tuy trong suốt, nhưng hình dạng của nó lại như một con mãng xà ba đầu, uốn éo thân người, lao về phía Lộc Phá Thiên.

Phía bên đây, nội lực của Lão tổ tông Lộc gia lại hóa thành một con hùng ưng to lớn, cánh phủ dài hơn chục trượng. Cái mỏ của nó há ra, có thể phát ra âm thanh kết kết, lao đến, mổ mạnh vào đầu mãng xà.

Mãng xà bằng nội lực của Tiêu Ương có lợi thế nhiều đầu nhiều mắt, cho nên, khi cái đầu này bị tấn công, hai cái đầu khác đã đồng loạt hướng đến cái cổ trong suốt của hùng ưng mà cắn xé rất hung.

Hùng ưng thấy vậy, nhanh chóng bay vọt lên. Xoay một vòng đã phân thành ba con, tuy kích thước ngoại trừ có nhỏ hơn nhưng tốc độ và sự uy mãnh vẫn không suy giảm. Mỗi con lựa chọn tập kích vào một đầu rắn phân biệt. Lần này, thế trận đã cân bằng. Nhưng càng đánh thì mãnh xà ba đầu càng trở nên yếu thế. Bởi lẽ, hạn chế lớn nhất của nó là chỉ có chung một thân. Trong khi hùng ưng lại hoàn toàn là những cá thể độc lập, phối hợp tốt vô cùng.

Trận chiến giữa Ưng và Xà do nội lực của hai vị tổ tông Tiêu – Lộc hóa ra cũng khiến cho đám người bên cạnh vây xem chịu nhiều ảnh hưởng. Họ bị khí thế của các đấu thủ đè ép, bị uy áp ừ ừ kéo tới làm mờ mắt trên trán từng đợt rịn ra.

Lộc Phá Thiên tuy vừa được Trần Trường An cứu giúp không lâu, nhưng trong quá trình phá giải tâm ma, hai luồng nội lực mà Lãnh Nguyệt và Lạc Vô Trần đưa vào bên trong, khai thông kinh mạch đã giúp tu vi của hắn nhanh chóng tăng lên. Đây chính là tích trữ nhiều năm rồi thăng hoa trong chốc lát. Nhờ vậy, so với Tiêu Ương, hắn hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Tiêu Ương nhìn thấy đối thủ của mình cùng lúc có thể chia nội lực ra thành ba phần đều nhau nhưng chiến đấu suốt thời gian dài vẫn không có dấu hiệu suy kiệt thì bắt đầu hối hận vì việc làm hôm nay của gia tộc mình. Rõ ràng Lộc Phá Thiên mới thoát khỏi tâm ma giày xéo hơn trăm năm. Thế mà võ công không những bị ảnh hưởng theo chiều hướng xấu đi, ngược lại càng thêm vững mạnh, thâm hậu. Nếu như có thể điều tra rõ nguyên nhân chuyện này, biết đâu lại là may mắn lớn cho cả Tiêu Gia.

Tuy là một gia tộc lớn tại Ngọc Thành, nhưng nội tình càng sâu đậm chừng nào thì trả giá càng lớn bấy nhiêu. Tiêu Ương tuy sống mấy trăm năm, chứng kiến thương hải tang điền nhiều vô kể. Ngoài hắn ra, Tiêu gia lúc này hầu như không còn ai có thể duy trì đại cuộc. Hậu nhân càng về sau càng đời bại, bần nhào chẳng thể trát tường. Hắn nhìn mà thấy lực bất tòng tâm.

Tiêu Phi, Tiêu Mộng Nhi chỉ là một điển hình trong đó. Bọn hắn là tương lai của Tiêu Gia. Nhưng mà một thế hệ được sinh ra trong hòa bình, thừa hưởng tất cả ấm no, áo cơm chưa bao giờ lo nghĩ, lại thêm vào phụ mẫu hết mực cưng chiều... thử hỏi sao mà không hư cho được.

Cây phải uốn từ thuở nhỏ. Đến lúc nó trưởng thành, đủ nhánh đủ cành, uốn nắn sao vô. Nếu như Tiêu Ương có thể nhờ Huyết Mộc Linh cứu khỏi tâm ma sớm hơn vài năm, có thể chuyện đáng tiếc tại Tiêu Gia đã không xảy ra, nhân tài không mất đi, trẻ con lớn lên cũng được giáo dục, mà cả Gia tộc cũng không mang tiếng đời bại đến mức độ này.

Tự thấy bản thân không phải đối thủ của Lộc Phá Thiên, càng đánh càng hại mình, Tiêu Ương dứt khoát thu hồi nội lực.

Rắn ba đầu đang khổ chiến với đàn hùng sư thì đột nhiên ngừng lại rồi thỉnh linh bị thu về, hòa nhập vào thân thể của Tiêu Ương. Lão phun ra một búng máu, mặt mày có chút tái xanh. Thế nhưng, vẫn rất phong độ vòng tay, khẽ gật đầu với Lộc Phá Thiên rồi nói:

- Lão ca đây quả nhiên lợi hại. Ta tự thấy hổ thẹn, không thể sánh bằng.

- Hà, vậy là ngươi đã chấp nhận thua cuộc rồi sao?

Lộc Phá Thiên lúc này vẫn còn ầm ức, không muốn cứ thế nhẹ nhàng bỏ qua. Kiên quyết bắt lão tặc họ Tiêu phải mở miệng nói ba chữ: “Ta chịu thua”, như thế mới hả giận, mới bỏ qua cục tức từ lúc tỉnh lại tới nay.

Tiêu Ương biết là Lộc lão vẫn còn giận, cho nên, cũng không chấp nhất gì nhiều. Hắn nhìn tất cả mọi người, bộ dáng vân đạm phong khinh, nhẹ nhàng nói ra ba chữ: Ta chịu thua.

Lúc này, hai tộc nhân Tiêu gia cùng đi theo vào đại sảnh của Lộc gia, hoàn toàn mất đi hi vọng.

Trận chiến đã xong, mọi người không tiếp tục ở lại đấu trường luyện võ mà cùng di chuyển trở lại đại sảnh, bàn chuyện bồi thường tổn thất cho Lộc Gia.

Tiêu Ương có ý đồ khác, vì vậy mà rất dễ đáp ứng những yêu cầu bên phía đối phương. Tiền bạc vốn chỉ là chuyện nhỏ với Tiêu Gia. Huống chi, người sai ban đầu lại chính là bọn họ.

Lộc Phá Thiên nhìn thấy Tiêu Gia thái độ thoát cái xoay chuyển một trăm tám mươi độ, cảm giác có chút mơ màng, không giống thật chút nào. Thậm chí, có nhiều chuyện họ cố ý đưa ra để làm khó, đối phương vẫn thỏa hiệp một cách vô tư. Điều này làm cho người đơn giản, ít kinh nghiệm như Lộc Nhĩ Khang cũng thấy hoài nghi vô kể.

Ngạc nhiên nhất vẫn là Ngọc Vũ Lâu và Cát Đông Lai, bởi với sự hiểu biết của họ, thái độ của Tiêu gia đúng là trái ngược hoàn toàn.

Sau khi mọi người bàn bạc mọi thứ xong xuôi, Lộc Phá Thiên mới tiếp tục kêu gia nhân bưng lên trà nóng và một ít điểm tâm. Lần này thì trà của đám người Tiêu gia cũng giống như bên hai nhân chứng có mặt ở đây. Tiêu Ương nhấp một ngụm, liền cười khổ lắc đầu. Không biết lão ngoan đồng kia có chịu đáp ứng yêu cầu tiếp theo của hắn. Người này vốn cũng nhỏ mọn, có thù tất báo cơ mà.

Tiêu Ương sau khi cân nhắc một hồi, cuối cùng, cũng tranh thủ lúc Lộc Phá Thiên đắc ý mỉm cười, nói lên suy nghĩ của bản thân mình.

- Lộc lão ca. Chẳng hay muốn vượt qua tâm ma mà tu vi lại tinh tiến như huynh thì cần phải có cơ duyên thế nào? Bởi vì ta thấy, nhất định không phải là nhờ vào công dụng của Huyết Mộc Linh. Huyết Mộc Linh vốn không thần kỳ như thế.

Đây chính là hoài nghi lớn nhất trong lòng của Tiêu Ương, đồng thời, cũng là tiếng lòng chung của Ngọc Vũ Lâu và Cát Đông Lai.

- Thì ra là đánh chủ ý trên người của ta. Muốn biết bí mật lớn về chuyện phá giải tâm ma. Cho nên mới tình nguyện chịu thua, còn hào phóng đền bù tổn thất một cách nhanh chóng, dễ dàng đến như vậy.

Lộc Phá Thiên thầm khinh bỉ một trận ở trong lòng. Nhưng ngoài mặt thì im lặng, chẳng trả lời, làm cho những người khác họ trong căn phòng này càng thêm sốt ruột.

Ngọc Vũ Lâu khôn khéo cỡ nào, sao lại không đoán ra suy nghĩ của hai vị lão tổ tông hai gia tộc tại đây. Hắn trưng ra khuôn mặt tươi cười, nhìn về phía Lộc Phá Thiên, giao ra ước hẹn.

- Nếu như Lộc tiên bối đã có biện pháp tối ưu như thế để hóa giải tâm ma, rất mong ngài mở lòng từ bi, chia sẻ ít manh mối cho chúng tôi. Đây là chuyện vô cùng quan trọng tại địa ngục Thâm Uyên, cũng là việc tốt, có thể giúp Lộc Gia nhanh chóng phát lên, không còn kẻ nào có gan trêu chọc. Bằng không, Ngọc gia ta sẽ không im lặng đứng nhìn.

- Ha ha ha. Nhìn xem, nhìn xem. Cháy nhà lòi mặt chuột rồi thấy chưa. Cái gọi là danh môn chính phái hay đại gia tộc gì gì đó cũng đến đó mà thôi. Chìm chết vì môi, người chết vì ăn. Dù là điềm tĩnh, bàng quan như Ngọc Vũ Lâu cũng không kìm lòng được mà phát ra lời hứa hẹn.

Lộc Phá Thiên vừa tự đắc, vừa mai mỉa trong lòng. Nhưng nếu tất cả bọn họ đều muốn biết thật nhiều, lão cũng sẵn lòng sẽ chia một ít. Dù sao chuyện này Trần công tử cũng đã dẫn dò. Không cần phải giấu diếm làm chi.

- Ha ha ha, không dám giấu các vị. Sở dĩ mà ta có thể thoát khỏi tâm ma, còn đột phá tu vi, võ công vượt bậc, chính là nhờ có một người.

- Ai?

Lộc Phá Thiên cũng biết trêu người vô cùng, úp úp mở mở ngay từ đầu, làm người khác tò mò, quên mất lời nói của lão vô cùng tự kỷ, tự mình khen mình một phen.

- Hắn là sư phụ của Lộc Nhĩ Khang. Ha ha ha.

Sư phụ của Lộc Nhĩ Khang... lời nói của lão tổ tông Lộc gia vừa thốt ra, mọi người đều không tự chủ, liếc mắt nhìn về phía thiếu niên một thân cẩm phục cuối đầu đứng một bên. Trong lòng họ không ngừng thét gào? Không biết từ bao giờ mà địa ngục Thâm Uyên xuất hiện nhân vật lợi hại như thế này. Thậm chí, xét về mặt phá giải tâm ma, còn cao tay hơn cả Vô Danh tiên bối.

Lộc Phá Thiên nghe nhắc đến sư phụ của mình, lòng rất tự hào. Tuy hắn vẫn khiêm tốn cúi đầu, nhưng mà khoe môi cong cong, không giấu được tâm trạng vui vẻ. Hắn có một sư phụ tốt, lại là một cao thủ về Luyện đan và Dược liệu. Sống, không uổng kiếp này rồi a!

.....

P/s: Tặng các bạn một bài thơ do mình sáng tác. Mong mọi người yêu thích, chấm điểm thật cao cho bộ tiểu thuyết của mình.

QUA NGÕ NHÀ EM

Ta vẫn về qua ngõ nhà em

Nghe gió thì thảo trong từng ô cửa nhỏ

Mây lang thang như chẳng buồn trôi nữa

Đâu phải cố tình (mà) chân chẳng muốn dời đi.

Ta vẫn tìm một màu áo xanh ghi

Lấn khuất, chìm sâu giữa màu xanh phố thị

Lửa yêu thương cháy vào tim âm ỉ

Kỷ niệm ngủ vui, trần trở muốn bùng lên.

Ta ngập ngừng gọi mãi một cái tên

Nửa thân quen, nửa mơ hồ xa lạ

Có trách thời gian lặng thầm mà vội vã

Lại ngậm ngùi: Thôi! Nông nổi thế thôi!

Ngõ nhà em chiều ấy cũng xa xôi

Ta vẫn đơn côi, quen rồi: Em - người lạ

Ta xin em cho ta tìm về bản ngã

Để thôi ngỡ ngàng khi qua ngõ nhà em

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Thì ra là các người...

Sư phụ của Lộc Nhĩ Khang... lời nói của lão tổ tông Lộc gia vừa thốt ra, mọi người đều không tự chủ, liếc mắt nhìn về phía thiếu niên một thân cẩm phục cuối đầu đứng một bên. Trong lòng họ không ngừng thét gào? Không biết từ bao giờ mà địa ngục Thâm Uyên xuất hiện nhân vật lợi hại như thế này. Thậm chí, xét về mặt phá giải tâm ma, còn cao tay hơn cả Vô Danh tiền bối.

Lộc Phá Thiên nghe nhắc đến sư phụ của mình, lòng rất tự hào. Tuy hắn vẫn khiêm tốn cúi đầu, nhưng mà khoe môi cong cong, không giấu được tâm trạng vui vẻ. Hắn có một sư phụ tốt, lại là một cao thủ về Luyện đan và Dược liệu. Sống, không uổng kiếp này rồi a!

Vừa mới xác định được thân phận của đối phương, Tiêu Ương càng thấy tức giận với hành vi của Tiêu Mộng Nhi và phụ thân của ả. Tuy nhiên, mọi chuyện đã đi đến nước này, dày mặt thêm một chút cũng không sao. Vì thế, lão vuốt vuốt hàm râu, mặt tươi cười, nịnh nọt, hướng về phía lão tổ tông của Lộc gia lên tiếng:

- Lộc lão ca, chẳng hay chúng ta có may mắn được diễn kiến sư phụ của Lộc thiếu gia để nhờ người chỉ giáo?

- Chuyện này, chuyện này....

Lão hồ ly Lộc Phá Thiên giả vờ ấp úng, khó xử vô cùng. Ngọc Vũ Lâu và Cát Đồng Lai cũng chen đến một chân, góp vui cho đủ mặt.

Lần này thì bên phía Lộc gia muốn chối từ cũng khó. Đầu là đồng đạo trên giang hồ với nhau. Cho dù không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt phật. Thế cho nên, Lộc Phá Thiên mới nhìn sang hướng tôn tử của mình, giọng ôn tồn hạ lệnh:

- Bá Nhân, ngươi đi thỉnh Trần công tử đến đây. Nói rõ tình hình, nếu ngài không nguyên ý đi cùng, cũng không được làm khó hay có lời vô lễ.

- Dạ.

Vị gia chủ hiện tại của Lộc Gia ngoan ngoãn vâng lời, quay ra trước sự ngạc nhiên của khách nhân có mặt.

Giờn a. Lộc Nhĩ Khang chỉ là một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu của Lộc gia. Thế nhưng sư phụ của hắn lại để cho gia chủ là Lộc Bá Nhân đích thân đi mời, điều này đủ để chứng minh, vị Trần công tử này có địa vị quan trọng đến cỡ nào.

Tuy nhiên, hơn một khắc sau, khi Trần Trường An chính thức xuất hiện trước mặt mọi người thì đám khách nhân tại sảnh đường mới thêm phần ngạc nhiên, ngoài sức tưởng tượng. Bộ trường bào màu xanh nhạt càng làm nổi bật mái tóc bạch kim và đôi tai nhọn, không phải của nhân loại bình thường. Đôi mắt tím sẫm, trong veo và thâm sâu như bảo thạch, ngũ quan tinh mỹ đủ khiến cho người được xưng là mỹ nhân cũng phải ghen tỵ, ước ao.

Từ bao giờ mà một á nhân cũng có thể lợi hại và được trọng vọng đến mức độ này.

Hơn nữa, nhìn phong thái ung dung, hững hờ của hắn, đám người Tiêu Ương càng thêm suy xét, không dám vội vã vô đoán, lại càng không để ra nửa điểm khinh nhờn vì khác tộc với Trần Trường An.

Đi sau lưng hắn là hai người Lạc Vô Trần và Lãnh Đại Gia. Một người trường bào đen tuyền, mặt nạ bạch ngọc lấp lánh ngân quang. Người còn lại áo trắng tựa mây, phong thái xuất trần, tuấn nham nghiêm nghị.

Cả ba đồng thời xuất hiện. Dẫn đến một hồi oanh động nho nhỏ trong lòng của Tiêu Ương lẫn hai nhân chứng Cát – Ngọc tại đại sảnh. Bởi lẽ, trên người của đám Trần Trường An, không hề nhận ra dấu hiệu nào cho thấy họ là cự nhân tại địa ngục Thâm Uyên.

Nhưng mà Tiêu Mộng Nhi sau khi nhìn thấy ban am từ vừa đến, một bộ dáng háo sắc đã không thể kìm chế từ bên trong. So với bọn họ, tên tiểu tử vất vả chưa sạch Lộc Nhĩ Khang nào có đáng chi. Nếu như có thể thu được một người trong ba vị ấy vào hậu cung. Xem như gờ đến cuối đời, ả không cần bất cứ ai cũng được.

Vì Lãnh Nguyệt mang mặt nạ, Tiêu Mộng Nhi không đoán được nhan sắc thật sự của hắn tốt tới độ nào. Nhưng mà so với hai người còn lại là Trần Trường An và Lạc Vô Trần thì Trần Trường An nhìn thấy thích nhất hơn. Dù cả hai đều có vẻ đậm đặc, cách xa. Nhưng Lạc Vô Trần có thể mang đến cho người đối diện cảm giác lạnh lẽo, cô đơn. Mà Trần Trường An lại khiến họ thấy được cả một mùa đông giá rét.

Khí chất. Cái này mới đúng là khí chất nha. Người với người không chỉ dựa vào ngoại hình mà còn phải dựa vào khí chất để phân biệt hơn thua. Cho dù bộ dáng có tốt tới đâu, nhưng nếu khí chất không ra gì thì cũng như bình hoa trông đẹp nhưng hoàn toàn vô dụng.

Trong lúc Tiêu Mộng Nhi đang rối rắm, nghĩ cách làm thế nào để đánh chủ ý lên người Trần Trường An thì bất ngờ, giọng nói Tiêu Trường Thạch vang lên, thu hút sự chú ý của tất cả những người đang có mặt.

- Thì ra là các ngươì.

- Ngươì cũng quen ba vị công tử đây?

Nghe thấy lời nói lạ kỳ phát ra từ miệng của đại trưởng lão Tiêu Gia. Tiêu Ương hơi hơi nâng mắt lên. Giọng nói lạnh lùng khiến Tiêu Trường Thạch vô cùng sợ hãi.

Hắn khom người, bước một bước lên trên. Đứng trước mặt Tiêu lão nhân, cung kính đáp:

- Bẩm tổ gia gia. Nếu ta đoán không lầm, ba vị đây chính là những người mà mấy hôm nay toàn bộ Tiêu Gia trên dưới ra quân, tìm kiếm trên toàn bộ Ngọc Thành. Thậm chí, cả những tòa thành lân cận.

- Hà? Chuyện này lại là thế nào? Không lẽ giữa các ngươì và ba vị ấy có hiểu lầm gì? Nếu không cũng không thể điều động nhân lực rầm rộ đến vậy.

- Dạ, họ là những người đã phế đi nhị công tử Tiêu Phi.

Oanh.

Tiêu Ương và Tiêu Mộng Nhi vừa nghe được lý do, lập tức cả hai có cảm giác như ngũ oanh lời đỉnh. Nghiệt duyên mà. Đắc tội cao nhân bậc này, hắn bị phế là đáng rồi. Không cần dùng tới đầu, chỉ cần dùng đầu gối để suy nghĩ, chắc chắn nguyên nhân là do tên heo mập chết tiệt này đặt chủ ý lên đầu người ta rồi.

Càng nghĩ, Tiêu Ương càng đen mặt. Đức hạnh đấm chất chít của hắn thật đúng là tệ hại. Không thể để bộ mặt già nua của lão vào đầu được mà.

- Các vị công tử, là ta không biết dạy dỗ con cháu, để bọn chúng xúc phạm đến mọi người. Ta ở đây xin trình trọng xin lỗi, mong ba vị bỏ qua cho.

Trần Trường An thật ra ngay từ đầu đã cùng với hai vị đại ca có mặt ở gần đây. Chứng kiến từ đầu đến cuối trận đấu nội lực của hai vị lão nhân, cũng đồng thời nghe được rành rẽ đầu đuôi mọi chuyện. Nhìn thấy Tiêu Ương đã khép nép, hạ mình xin lỗi, không có lý do gì để hắn tiếp tục làm khó. Dù sao thì bài học hôm nay cũng đã giáo huấn sâu sắc cho toàn bộ Tiêu gia.

- Tiêu lão tiên bối chớ đa lễ. Chuyện đã qua, ta cũng chẳng để trong lòng. Không biết hôm nay các vị tìm ta có chuyện gì? – Giọng nói của Trần Trường An tuy ôn hòa, nhưng mà nghe thật kỹ thì thấy lời lẽ chẳng có chút độ ấm nào. Bởi vốn dĩ con người hắn trước giờ đã vậy.

- Nghe nói Trần công tử có thể hóa giải được tâm ma, còn có thể khiến cho tu vi không bị suy giảm. Chúng ta thật hâm mộ vô cùng. Không biết Trần công tử có thể rủ lòng, cứu giúp gia gia của ta cũng vì nguyên do này mà nhiều năm nay luôn bị hành hạ, dọa dẫm, sống còn khổ hơn cả chết.

Người lên tiếng là Ngọc Vũ Lâu. Hắn dùng thái độ hết sức chân thành để dối đãi, khiến đám người Trần Trường An không thể ghét bỏ. Ngược lại, còn cảm thấy hắn làm người khôn khéo, hèn gì mà ngồi vững ở cái ghế gia chủ, còn đương nhiệm luôn chức vụ thành chủ tại nơi đây.

- Thật ra, nếu nói tới cứu giúp mọi người, hóa giải tâm ma, ta không dám tự nhận mình toàn bộ công lao đều gom lại. Ít nhất, phải có hai người có võ công, nội lực vô cùng thâm hậu hỗ trợ, ta mới có thể thực hiện thành công.

Trước sự trông đợi của những người xung quanh. Trần Trường An khiêm tốn mở lời. Hắn dĩ nhiên sẽ không nói ra vai trò của Lãnh Nguyệt cùng Lạc sư huynh. Muốn cứu thì tự họ cứu thôi. Tiết kiệm một phần nội lực là thêm một phần an toàn mà.

- Chuyện đó, chúng ta sẽ sắp xếp tộc nhân, xin ngài cứ yên tâm. Nhưng không biết, phải có yêu cầu gì thì ngài mới đồng ý cứu chữa cho gia gia của ta.

- Không cần. Nếu như mọi người có ý muốn đền đáp, đợi đến khi người đã giải cứu xong xuôi, xin nhờ các vị gia chủ ra sức, hỗ trợ ta tìm kiếm tung tích của một người tại địa ngục Thâm Uyên là được.

Nghe Trần Trường An nói như thế, tất cả mọi người đều nhẹ nhõm thở ra. Xem ra, vị thần y này cũng không quá khó hầu hạ như những vị đan sư hay được sư tại vùng đất địa ngục này.

.....

PS: các bạn thân mến. Tác giả lại tặng các bạn một bài thơ. Đây là một trong những sáng tác của ta. Rất mong muốn cùng mọi người chia sẻ.

Đạo này tác giả rất bận. Bản thân lại bị bệnh, chắc chắn văn chương không trôi chảy bằng mọi khi. Thêm nữa, phụ thân ta ốm nặng, không có nhiều thời gian để chăm chút cho tác phẩm. Nếu có chỗ nào đánh sai chính tả... nhờ mọi người chỉ giúp, ta sẽ sửa chữa nhanh chóng ngay khi có thời gian.

Đa tạ!

NGUYỄN CẦU CHIỀU MƯA

Chờ ai gác vắng lầu chuông

Giáo đường chiều nhớ lòng buồn mệnh mang

Hạt mưa ướt đầm không gian

Nhật nhòa áo trắng, miền man kinh cầu.

Chúa ơi! Đừng để mưa lâu

Đừng cho trời đất găng sầu cùng con

Đừng cho mộng ước héo hon

Đừng cho người ấy xa con một ngày.

Chúa ơi! Con muốn được say

Đắm chìm tình ái, ngắt ngây cõi hồn

Trò đời bạc bẽo giấu chôn

Quên đi nhân thế tâm ngôn lọc lừa.

Chúa ơi! Tội lớn con thừa

Con chưa ngoan đạo, chẳng chừa đường si

Đấng trình muôn nẻo con đi

Mấy ai hiểu thấu, ích chi giải bày.

Thân con như cánh vạc bay

Bão giông đã lắm, đắng cay cũng nhiều

Môi cười rạng rỡ bao nhiêu

Lòng con thật đứng trăm chiều xót xa.

Chúa ơi! Chúa có nghe qua

Chúa mang người ấy làm quà cho con

Kiếp ni, kiếp nữa đâu còn

Bây giờ đôi dạ sắt son đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Bàn ngâm

Không nói tới đám người Trần Trường An lúc này đã khẳng định được vị trí của mình tại địa ngục Thâm Uyên, tung hoành khắp nơi, càng ngày càng thuận lợi.

Thì tại một nơi khác...

Nhìn khắp thiên địa một màu xanh mênh mông, bát ngát, rừng cây rậm rạp, hút mắt trái dài, Hiếu My hít vào một hơi thật sâu, cảm giác một luồng khí trong lành trải khắp tứ chi bách hải, cô thoải mái mỉm cười.

- Cuối cùng cũng có thể đến được đại lục Phong Linh. Không biết nhị thúc và Kim Phượng tỷ bây giờ thế nào?

- Muội yên tâm. Ngao Thiên Quân là cao thủ, dồi dào kinh nghiệm. Còn Kim Phượng cô nương là thần thủ viễn cổ, pháp thuật siêu cường. Họ là một tổ hợp rất mạnh, sẽ không có việc gì đâu.

Thái tử Phi Long nhìn cô thâm tình, nhẹ nhàng lên tiếng. Hiểu My trông thấy hấn như thế, muốn cười cũng chẳng dám cười, nghẹn lại đỏ cả mặt. Bộ dáng sau khi cãi trâng, dù hấn dịu dàng thế nào thì cái mặt cũng đơ ra, làn da ngăm đen, trông cứ như người gỗ.

Đại Kim vuốt mái tóc vàng rực của mình. Nhìn chăm chăm vào khu rừng phía trước, lo lắng nói:

- Chủ nhân, nhìn cánh rừng rậm trước mặt linh khí dồi dào, biết đâu trong đó xuất hiện thiên tài địa bảo gì. Chúng ta có nên đi dạo một vòng, săn tay, hắc hắc...

Không đợi hấn nói hết câu, chỉ cần nhìn bản mặt gian xảo và giọng cười dê tiện đó, Hiểu My cũng biết tông tong ý định đó là gì.

- Đại Kim. Ngươi có cảm thấy với bộ dáng này quá nổi bật rồi không? Nhìn A Thủy mà xem, người ta đường đường là đệ nhất mỹ nhân tộc Giao nhân, nhưng mà lại tình nguyện hi sinh nhan sắc để đồng hành cùng chúng ta. Ngươi thế này, e à chỉ cần xuất hiện giữa chỗ đông người, thế nào cũng bị xem là quái vật, người người đều đánh a.

Đại Kim nghe Hiểu My nói vậy, nhìn sang A Thủy – rồi lại nhìn chính bản thân mình. Sau, hấn bắt dĩ lên tiếng:

- Chủ nhân. Nhưng mà ta cũng không có dịch dung đan, làm sao bây giờ a?

- A Thủy. Giúp hấn với.

Hiểu My nhìn sang vị thái tử đi cùng mình, mỉm cười đề nghị.

A Thủy lấy từ giới chỉ không gian một viên đan dược, quăng sang cho Đại Kim. Hấn nhìn cái viên tròn tròn đen thui trên tay, lòng thoáng qua e ngại. Nhưng mà ánh mắt chủ nhân sắc lẹm, hấn lại không thể chần chừ, cứ thế, nuốt vô.

.....

Cánh rừng rậm trước mặt bọn người Hiểu My khi vừa đặt chân đến đây được gọi là Ngải Lâm. Đây là một địa phương nổi tiếng tại đại lục Phong Linh. Bởi trong đó, có rất nhiều thiên tài địa bảo, dược liệu mệnh mông. Đúng như suy đoán của Đại Kim. Tuy nhiên càng vào sâu bên trong, càng dễ dàng trúng phải chướng khí, dễ lạc đường, quanh đi quẩn lại mãi một chỗ, không thể nào ra được.

Rất nhiều người đã bỏ mạng tại địa phương này, đa phần họ đều là bị vây hãm trong mê cung tự nhiên này, chết đói, chết khát, suy sụp bỏ mình. Một số khác xui xẻo thì thành mồi cho dã thú, đến xương cốt cũng chẳng còn.

Lúc này, một nhóm ba người đang vạch lá vạch cành, chậm chậm tiến lên. Nam tử đi đầu mặc một bộ trường bào màu đen, khuôn mặt chữ điền, mắt hẹp, mày xéch, sống mũi cao nghiêm nghị. Người thiếu nữ đi giữa mặc một bộ váy áo màu xanh nhạt, tay áo bông bồng, in hình những đám mây trắng phiêu đảng, bồng bồng. Mỗi một cử chỉ đều toát ta vẻ phiêu dật xuất trần. Mỗi một cái nhăn mặt, nhíu mày đều khiến cho lòng người xốn xang, xao động.

Riêng nam nhân đi cuối, tuy cũng vận trên người bộ trường bào màu đen, tuy nhiên, khuôn mặt hấn hình vuông, da ngăm ngăm, vầng trán cao dưới mái tóc đen dài được búi cao ngay ngắn. Đôi mắt của hấn lão luyện, bốn phía nhìn quanh. Bề ngoài có vẻ như đang hộ chủ, đề phòng hiểm nguy. Nhưng trong lòng hấn lại rít gào, ước chi trên trời rớt xuống tài vật bất ngờ. Thành thoảng, hấn lại phát ra tiếng cười bí ẩn một mình. Đúng thật là quái dị.

- Chủ nhân, tại sao chúng ta đi rất lâu rồi mà không phát hiện bất cứ người nào. Thậm chí đến dã thú bình thường cũng ít khi ra.

- Ta đã nói ngươi rồi, phải gọi ta là tiểu thư. Nghe rõ chưa. Tiểu Thư, tiểu thư...

- Dạ vâng, Tiểu thư.

Nhóm ba người này không phải ai khác, chính là Hiểu My và hai người A Thủy, Đại Kim. Họ tiến vào Ngải Lâm đã hơn một canh giờ. Tuy nhiên, ngoài rất nhiều loại dược liệu thông thường và một số động vật hoang dã như voi, hổ, gà rừng, lợn rừng... hoàn toàn chưa bắt gặp một con yêu thú nào lớn vốn trong phạm vi trăm dặm xung quanh.

- Nơi này linh khí dồi dào, nhưng lại thiếu thốn nghiêm trọng các loại linh dược, tài nguyên dùng cho tu luyện, hèn gì mà Thiên Vũ đến đây một thời gian cũng chẳng thu hoạch được gì. Đáng tiếc, đáng tiếc a...

- Ha ha. Đây chính là điều dễ hiểu. Vạn vật trong đất trời phải có sự công bằng, đại lục Phong Linh chỉ là một lục địa cấp thấp, nên không được ban cho bí quyết và tài nguyên tu luyện. Nếu không, làm thế nào để họ cam tâm thân phục mà không trỗi dậy vùng lên a.

Trong lúc nhóm Hiểu My đang bàn luận, người một câu, ta một câu. Thì bất ngờ, một giọng nói già nua vang lên. Hiểu My nhíu chặt cặp mày. Bởi lẽ, với trình độ hiện tại của bọn cô mà vẫn không nhận ra sự xuất hiện của đối phương, đây đúng là điều vô cùng kỳ lạ.

Khi âm thanh xa lạ vừa dứt, thân ảnh lão nhân từ trên cây cao nhảy xuống. Bộ xương già nua xem vậy mà hết mực dẻo dai. Quả nhiên, không phải phạm nhân.

Lão nhìn nhóm người của Hiểu My, đôi mày bạc xếch lên, bộ dáng luộm thuộm như ăn mày ra chiều đăm chiêu suy nghĩ. Sau khi cân nhắc một hồi, mới từ từ lên tiếng:

- Các vị. Lão bị lạc trong đây đã một thời gian rất dài, không biết có thể đồng hành cùng mọi người lên phía trước, sau đó, thuận tiện ra khỏi đây?

- Lão bá? Chúng ta một không biết, hai không thân, có gì phải đồng hành cùng nhau. Hơn nữa, với võ công cao siêu như người, còn ngại gì một cánh rừng nhỏ ở nơi đây. Thật đúng không tiện a.

Hiểu My đứng sau hai người A Thủy và Đại Kim, cảnh giác lên tiếng.

- Ha ha ha. Tiểu cô nương, Lão đây dù có lợi hại thế nào? Nhưng so với ba vị đây, thật đúng kém xa. Chỉ cần nhìn linh khí ẩn hiện quanh thân, đủ biết các vị từ ngoại giới đến đây. Không phải cần có một người dẫn đường sau. Nếu có thể đưa lão ra khỏi đây. Lão sẽ giúp các vị.

Lão nhân bị từ chối, không những không tự ái, xấu hổ bỏ đi mà ngược lại, càng thoải mái cười to, hướng bọn Hiểu My đưa ra giao dịch.

Bị vạch trần thân phận, Hiểu My cũng rất ngạc nhiên. Nhìn lão nhân bằng cặp mắt sâu hơn. Giọng nói lạnh lùng vang lên lần nữa.

- Lão bá, nếu lão đã biết chúng ta từ ngoại giới đến. Chúng ta cũng không giống điểm làm gì. Chi bằng lão hãy giúp ta giải đáp nghi vấn này, tại sao chúng ta ba người, nhưng không ai phát hiện ra khí tức của lão đây?

- À, ra các vị lo ngại điều này. Ha ha. Chẳng qua vì trên người ta mang theo thứ này, cho nên có thể che giấu khí tức, khiến người khác chẳng nhận ra.

Dứt lời, lão nhân cho tay vào vạt áo trước ngực, lấy ra vài quả cầu tối đen như mực.

- Đây là Phong Khí Châu. Nếu các vị muốn che dấu linh khí trên người, có thể dùng nó, tại địa ngục Phong Linh này, người khác sẽ chẳng thể nhận ra.

Lão nhân thẳng thắn trả lời, còn lấy ra bảo vật trên người, làm cho Hiểu My giảm bớt đề phòng. Giọng cũng nhẹ nhàng hơn đôi chút.

- Lẽ nào, lão cũng là người ngoại giới?

- Phải. Ha ha. Ta gọi Bàn Ngâm. Ngày trước, vốn là một luyện khí sư. Không biết gặp phải vận đen đui thế nào mà bị lạc vào kẻ hờ không gian, lưu lạc tới nơi này. Mấy chục năm rồi, vẫn không về được.

- Vì thế mà Lão đến khu rừng này, đợi chờ cơ hội?

Đại Kim nghe lão nhân nói vậy, bất giác chen vào. Nhưng mà suy đoán của hắn lần nữa lại chính xác. Quả thật, Bàn Ngâm từ ngày lưu lạc đến đây, chỉ cần một thời gian ngắn đã nhận ra, đại lục Phong Linh không có đủ điều kiện cho lão tu luyện. Thậm chí, ngay cả việc luyện khí vốn là sở trường cũng rất khó thành công.

Cuối cùng, Bàn Ngâm bèn trở lại Ngải Lâm, chờ đợi thời cơ. Vì chỉ có khu vực này mới xuất hiện kẻ hờ không gian. Biết đâu còn có ngày quay lại.

- Lão bá. Chúng ta đến từ Huyền Thiên đại lục? Còn lão thì sao?

- À à. Vậy là có hương rồi. Ta cũng đến từ Huyền Thiên đại lục, Nam Phương Thành, Phi Tinh Tông Môn.

Không phải trùng hợp vậy chứ? Hiểu My nhìn lão nhân đối diện, một niềm vui sướng nhẹ dàng trong lòng.

- Xin hỏi, lão bá đây có biết Hà Nguyên đại sư?

- Biết biết. Hà Nguyên đại sư là sư phụ của ta. Đã mấy mươi năm không gặp, người bây giờ ra sao? Cô nương, rất mong cô cho ta biết tình hình. Ta... ta....

Bàn Ngâm nghe Hiểu My nhắc đến sư phụ của mình, hắn vô cùng kích động. Lời nói phát ra cũng ngập ngừng, chẳng thể rõ ràng, đôi mắt đỏ hồng, ngân ngấn nước.

Hiểu My nhìn lão xúc động như thế, chắc có lẽ chuyện này là thật rồi. Vì thế, mới mang những chuyện trong thời gian quen biết với Hà Nguyên đại sư, chọn lọc lại một lần rồi nói ra.

Bàn Ngâm yên lặng lắng nghe. Chốc chốc lại mỉm cười, trông y như trẻ nhỏ.

Hiểu My nói suốt nửa canh giờ. Đơn giản là vì Bàn Ngâm muốn biết rất nhiều, không chỉ có chuyện của Phi Tinh tông môn mà còn cả những chuyện xảy ra trên đại lục Huyền Thiên. Thậm chí, đến chuyện của Vô Cực kiếm phái, lão cũng muốn biết sơ sơ.

Cũng may, lão nhân chỉ muốn biết đại khái thông tin cho thỏa nỗi nhớ mong. Còn nội tình thâm sâu, lão chưa bao giờ hỏi tới. Chính vì vậy mới thu được thiện cảm của Hiểu My và hai nam tử đi cùng.

Sau nghe được khá khá rồi, đến lượt Bàn Ngâm kể về sự tích của mình, cùng với quá trình lưu lạc tại đại lục Phong Linh.

Suy cho cùng, so với đám người Hiểu My, lão nơi này cũng có thể xem là dân bản xứ, hiểu biết nhiều hơn. Vì vậy, mà nhiều vấn đề nhóm Hiểu My nêu ra, Bàn Ngâm có thể giải đáp tương đối rõ ràng. Nhất là tình hình về khu rừng rậm Ngải Lâm này và cả mê cung tự nhiên, vậy khốn người phía sâu trong đây.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Ngoại truyện - Quà Tặng Bất Ngờ

TẮM CÁM – CHUYỆN CHƯA BAO GIỜ KỂ

Màn 1:

---Tết mục múa của Hằng Nga --

Vừa múa xong, Thỏ Ngọc xuất hiện, vừa đi, vừa quệt nước mắt nước nớc:

Thỏ Ngọc: Huhuhu, không biết đâu, không biết đâu....

Hằng Nga: Thỏ ngọc, sao mà khóc lóc thê thảm vậy? Ai bắt nạt em hả?

Thỏ Ngọc: Huhuhu, chị Hằng Nga ơi. Anh Cuội..... Anh Cuội..... Anh Cuội bắt nạt em....

Hằng Nga: Nín khóc, nói chị nghe, Cuội bắt nạt em như thế nào?

Thỏ Ngọc: Hôm nay Trung Thu, trăng sáng lại to tròn nên em muốn leo lên ngọn đa thả điều. Vậy mà anh Cuội hỏng cho. Còn lấy mất điều của em nữa.

Hằng Nga: Trời đất. Em còn nhỏ mà cứ đòi leo trèo. Như vậy rất nguy hiểm em biết không. Thôi, đừng khóc nữa. Để chị kêu Cuội trả điều lại cho em.

Nói rồi, Hằng Nga nhìn vào trong, gọi to: Cuội ơi, Cuội à. Ra đây nào....

Cuội: Ai kêu tui đó, có tui đây.

Hằng Nga: Cuội mau trả lại con điều cho Thỏ Ngọc đi. Nhanh nhanh rồi chị em ta mau chóng hạ trần nào.

Cuội giao lại con điều cho Thỏ Ngọc rồi quay sang Hằng Nga tò mò hỏi: Ủa, sao hôm nay lại phải hạ trần?

Hằng Nga: Hừm, Cuội ham chơi quá nên quên rồi phải không? Hôm nay là Tết Trung Thu, chúng ta phải xuống trần gian để xem các em nhỏ vui chơi, nguyện ước, rồi còn tặng quà cho những bé chăm ngoan nữa....

Cuội: Úi trời. Đứng rồi ha, vậy mình phải nhanh chóng đi thôi.

Thỏ Ngọc làm mặt quỷ với Cuội rồi vội vã nắm tay Hằng Nga chạy đi: A.... Xuống trần thôi....

Màn 2:

Đêm Trung Thu, nhà nhà vui tết đoàn viên, không khí vô cùng hân hoan, ấm áp. Ấy vậy mà, tại một góc nhỏ hoang vu, mẹ con nhà Cám lặng lẽ dựa vào nhau, bước những bước nặng nề, mệt mỏi.

Cám: Mẹ ơi. Con đau chân quá, đi hết nổi rồi.

Mẹ Cám: ừ. Mẹ cũng mệt quá, mình ngồi xuống tảng đá kia nghỉ chân chút đi con.

Hai mẹ con dừng chân bên tảng đá to. Cám ngước lên trời, nhìn trăng sáng vàng vạc trên cao, không khỏi thở dài tiếc nuối.

Cám: Mẹ! Chắc giờ này chị Tấm đang vui vẻ ăn bánh, ngắm đèn trung thu. Chắc chẳng nhớ tới mẹ con mình đâu mẹ nhỉ?

Mẹ Cám: thôi, đừng nhắc nữa. Mẹ xấu hổ quá. Mẹ ăn năn, hối hận lắm rồi con ạ!

Cám: vâng. Con cũng hối hận quá mẹ ạ! Nếu chẳng tham lam, ích kỷ thì chắc giờ mẹ con mình chẳng thể thăm thể này đâu.

Mẹ Cám: ừ. Tại ích kỷ, tham lam mà mẹ nảy sinh lòng đố kị, ganh ghét. Mà sao hối đó con không can ngăn mẹ.

Cám nghe mẹ nói, bất mãn, nhảy dựng lên: Trời, Can mẹ mà được à. Mẹ vừa dữ vừa ác... Hiền như Tấm còn chết đi, sống lại mấy lần. Con cũng đâu phải nữ chính để có được đặc quyền như vậy. Thật lòng mà nói, cứ mỗi lần con nhớ lại cảnh mẹ đốn cau để hại chị ấy là con nổi hết da gà cả lên. Lúc ấy, nhìn mẹ khủng khiếp dễ sợ.

Mẹ Cám: Có gì đâu mà khủng khiếp. Lúc đó mẹ chỉ lo cuối đầu chặt cây, có liếc con lần nào đâu. Mẹ chặt cây thế này nè... Chặt nè, chặt nè, mẹ chặt, mẹ chặt.

Cám ý, cây rung nghiêng, sắp đổ rồi.

Mẹ Cám: Mẹ chặt, mẹ chặt... Đổ đi, đổ đi...

Cám Ý, cây đổ rồi, Chị Tấm ngã rồi mẹ ơi. .... Á..... Rồi Cám thét lên..... như vừa tỉnh lại giữa hồi ức đáng sợ.... Không. Mẹ ơi. Chị Tấm ngã rồi. Mẹ ơi, chị Tấm ngã rồi. Mau cứu chị ấy đi...

Mẹ Cám cũng giật mình bừng tỉnh: Không, không, mẹ không muốn hại con Tấm nữa. Tấm ơi. .... Mẹ xin lỗi con. Mẹ xin lỗi con. ...

Rồi hai mẹ con nhà Cám ôm nhau khóc. Đó là những giọt nước mắt ăn năn, những giọt nước mắt hối lỗi muộn màng.

----- Về MẸ CON NHÀ CÁM -----

Nghe về nghe về nghe về mẹ Cám

Một đời gian ác ức hiếp con chồng

Cám lại ở không sanh lòng đố kị

Cùng mẹ hại chị mấy bận tử sanh

Giờ lại chẳng đành lòng đau mà hối hận

Trung Thu rộn rã nhớ đến chuyện nhà

Nhìn khắp gần xa tiếng cười rộn rã

Lại thêm buồn bã nguyện ước chị Hằng

Cơ hội một lần đổi thay sửa chữa

Thề không ác nữa, cố gắng thảo hiền

Việc thiện ưu tiên tích nhiều phúc đức.....

Cám: Mẹ, Con thèm được ăn bánh Thu, thèm được rước đèn, trải hội cùng mọi người quá mẹ....

Cám: Thôi, ráng đi con, mai một mình làm nhiều việc tốt vào, thế nào rồi cũng có ngày mọi người tha thứ và đón nhận chúng ta. ....

Cám: Dạ!

Màn 3:

Thỏ ngọc vui sướng ôm mâm bánh chạy ra..

Thỏ Ngọc: Tết Trung thu bánh quá đầy mâm, mâm bánh quả ăn hết một mình, một mình ăn bánh quả một mâm.. ăn hết xong ta bị đau bụng..... Ý, nhầm, mình sao lại bị đau bụng được chứ. Phải hát lại: Một mình ăn bánh quả một mâm.. ăn hết xong ta bị..... ta bị..... bị..... Té rồi...

Nói rồi, Thỏ Ngọc vấp chân, té xuống, bánh trái trên mâm lăng lóc lóc ra ngoài.

Thỏ Ngọc: A, a...đau quá..... hu hu đau quá....

Mẹ Cám thấy vậy, vội vã đỡ Thỏ Ngọc lên: con có sao không? Đau ở đâu, đau ở đâu, để bác thôi giúp cho.....

Cám thấy mẹ nâng Thỏ ngọc dậy, cũng lảng xảng giúp nhặt lại bánh trái xung quanh.

Cám: Đây, bánh của em đây....

Thỏ Ngọc quệt nước mắt: Dạ, con cảm ơn Bác, cảm ơn chị....

Mẹ Cám: Ba mẹ con đâu? Sao con lại có một mình ở đây?

Thỏ Ngọc: Dạ! Con mãi lo trả lời nên bị lạc anh chị của con rồi. A... chân con đau quá....

Cám: Mẹ ơi, mình mau đưa em ấy đi tìm người thân thôi.

Mẹ Cám: Đây, leo lên lưng bác, bác cõng con đi tìm người thân....

Thỏ Ngọc: nhưng... con nặng lắm.

Mẹ Cám vỗ lưng, vênh mặt tự hào: Chuyện nhỏ. Con có nặng gấp 10 lần ta cũng có thể cõng được. Nào. Leo lên thôi....

Thỏ Ngọc ngoan ngoãn úp sấp người trên lưng mẹ Cám. Hai mẹ con Cám cõng Thỏ Ngọc đi khắp nơi tìm người thân.

Màn 4:

----- Múa hát RÓC VÀNG TRẮNG -----

Một bầu trời rực sáng soi ánh trăng. Lòng ngập tràn mong nhớ về tuổi thơ. Bồi hồi nhìn đang chúng em đùa vui. Rộn ràng đèn trong tay lung linh nến. Cùng bạn bè ngồi dưới ánh trăng vàng Kể chuyện ngày xưa lúc còn bé thơ. Đèn hồng hồng xanh tím đèn quay nhanh. Cùng hòa nhịp hát vui cùng vàng trăng.

ĐK: Hỡi chị Hằng Nga chú Cuội ngồi mơ. Đến ngày về Trái Đất kia. Có bầy trẻ thơ đang ngồi nghe chuyện. Chuyện bà kể nghe thời xưa. Hãy hòa đàn ca khúc nhạc tình tang. Thỏ Ngọc tung tăng dưới trăng. Chú Cuội ngẩn ngơ nhớ chuyện năm xưa. Giờ ngồi làm thơ tiếc hoài.

Thỏ Ngọc: Ngừng – ngừng lại. Anh của con kia....

Mẹ Cám để Thỏ Ngọc tuột xuống, giờ tay lau mồ hôi.

Thỏ Ngọc: Anh Cuội ơi. Anh Cuội ơi, em ở đây nè.

Cuội: Thỏ Ngọc. Em đi đâu mà để anh chị tìm quá trời...Ừa, mà em bị thương hả?

Thỏ Ngọc: Dạ, em không sao, cũng may có mẹ con hai bác này giúp đỡ nên em mới tìm lại được mọi người nè.

Cám: Mẹ ơi, hình như có gì đó sai sai...

Mẹ Cám: ừ. Hình như sai sai.. Sao Thỏ Ngọc, rồi Cuội... không lẽ còn có Hằng Nga....

Hằng Nga: Đúng rồi. Ta là Hằng Nga đây....

Mẹ con nhà Cám. Đúng rồi. Hằng Nga đây mà. Vậy là lời cầu nguyện của mẹ con mình đã thành sự thật rồi con ơi...

Hai mẹ con rung rung nước mắt, cuối đầu chào chị Hằng, chú Cuội. Hằng Nga mỉm cười nhìn hai mẹ con nhà Cám.

Hằng Nga: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của mẹ con hai người. Ta cũng đã thấy sự thay đổi của hai người khi hai người nhiệt tình trợ giúp Thỏ Ngọc trong lúc khó khăn. Đây là điều vô cùng tốt đẹp. Ta tin chắc, bằng sự thiện lương và lòng chân thành của mình. Mẹ con nhà Cám rồi sẽ nhận được sự tha thứ và đón nhận của tất cả mọi người.

Mẹ con nhà Cám: Dạ, chúng tôi sẽ cố gắng thay đổi.

Chú Cuội: Vậy hai người có muốn theo chúng tôi, mang niềm vui đến với những em nhỏ trong đêm hội trăng rằm hôm nay không?

Mẹ con nhà Cám: Dạ muốn.

Hằng Nga: Vậy, chúng ta cùng đi thôi.

Thỏ Ngọc: Hoan hô. Từ nay mẹ con nhà Cám sẽ đồng hành cùng chúng ta. Các bạn nhỏ ơi, chúng tôi đến đây.....

HẾT

HẬU TÂY DU KÝ

Tiểu Bạch cốt tinh (TBCT) xuất hiện trên sân khấu, đáng bộ yểu điệu thướt tha.

TBCT: hic hic, mấy chị này xây nhà gì mà xa oi là xa. Làm sáng giờ em đi bộ mỗi cả chân, mờ cả mắt, mệt cả thân. Bà con cô bác ơi, có ai thương dùm chỉ giúp em nhà của chị nhèn nhện với. Tội cho cái thân em đây này.

TBCT: ô kia, Bàng tơ động phủ. Vậy là tới rồi, tới rồi. May mắn quá, Chị nhèn nhện ơi, nhèn nhện à? Có nhà không?

Tiểu nhèn nhện (TNN): Ai kêu tôi đó, có tôi đây.

TBCT: Dạ, em đây này.

TNN: Ủa, tiểu bạch cốt đó hả? em mà chị tưởng ai. Vào nhà chơi em.

TBCT theo TNN vào bên trong.

TBCT: Trời, động bàng tơ của chị đẹp quá à.

TNN: Sao đẹp bằng em. Mấy ngàn năm không gặp, giờ em đẹp lộng lẫy, mém xiu chị nhìn không ra. Em tới chị chơi hay có gì không?

TBCT: Dạ, em tới để bàn với chị chuyện đại sự.

TNN tò vè kinh ngạc: Chuyện đại sự?

TBCT: Phục thù.

TNN: Phục thù? Mà phục thù ai?

TBCT: Thi thầy trò đường tăng chứ ai. Cơ hội đến rồi chị à. Chúng ta phải trả thù cho tổ tiên của mình chứ. Không lẽ bỏ mặc cho họ chết dưới gậy như ý của con khi già đó sao?

TNN: Thi phải trả thù. Nhưng tổ tiên mình giỏi như vậy, tà phép nhiều vậy còn bỏ mạng. Huống gì những Tiểu yêu tinh như chúng ta hôm nay.

TBCT cất lên một tràng cười khoái trá rồi nói: Không cần dùng phép thuật, chúng ta cũng trả được thù chị à?

TNN: Bằng cách nào?

TBCT lấy từ trong túi áo ra một gói bột trắng nhỏ xiu: Bằng cái này đây...

TNN: Trời, bằng bột mì hả? Liều quá vậy trời?

TBCT: Không phải bột mì. Đây là một chất cực độc. Ma túy!

TNN: Nghe nhân gian lan truyền ma túy

Nhưng không ngờ nay lại gặp ở đây?

Nói đi em cái chất cực độc này

Có gì nguy hiểm mà mọi người lánh xa. Lánh xa, lánh xa, lánh xa...

TBCT: Ma túy là tên gọi của các chất gây nghiện nói chung. Nó có tác động rất mạnh mẽ lên hệ thần kinh, cả hệ hô hấp và hệ tuần hoàn. Nhưng điều đáng nói của nó chính là khả năng gây nghiện. Chỉ cần thử 1 lần là dính ngay.

TNN: Trời, lợi hại vậy sao? Nhưng nhiều đó thì chưa đủ để hãm hại thầy trò đường tăng. Chị thấy nó đơn giản quá em à?

TBCT: Không dám đâu. Điều quan trọng là hậu quả của việc nghiện ma túy. Chị có biết ở trần gian nó đáng sợ thế nào không?

TNN: Em không biết.

TBCT: Nghiện rồi rất khó dứt ra

Kiểm tiền mua thuốc thành ra tội đồ

Trộm nhà, cướp của rước vô

Mại dâm, tiêm chích riết rồi si đa

Tương lai hạnh phúc rồi xa

Vương vòng lao lý hoặc về âm ti

Người nghiện ma túy một khi

Lên con nào biết chuyện gì xảy ra

Đến khi ảo giác phối pha

Tinh con thì đã hóa ra muộn màng.

TNN: Trời, ghê vậy hả? Nhưng mà Thầy trò đường tăng không phải người thường, vậy có sao không?

TBCT: Ma túy nào phân biệt ai với ai. Già trẻ, gái trai... Mọi người đều là đối tượng của ma túy nếu không biết cách phòng chống.

TNN: Đáng sợ thật. Nhưng làm thế nào để cho họ dùng ma túy đây?

- Em biết.....

Một nhân vật khác xuất hiện trên sân khấu trước sự xuất hiện của mọi người.

TBCT + TNN: Ô, Đẹp trai quá! Ai đây?

- Trời, người ta nổi tiếng vậy mà không nhận ra à?

TBCT + TNN: Vừa gặp anh sao tôi thấy quen quen, thấy quen quen nhưng không phải là quen. Đây anh bạn, anh tên chi, cho tôi xin làm quen với nào?

- Chờ xú, để ta đeo cái này vào thì mọi người sẽ biết.

Nói rồi, người lạ mặt lấy ra một chiếc mặt nạ hình đầu trâu đeo vào.

TBCT + TNN: Nguru ma vương.

- Nói quá, ta không phải Nguru ma vương mà chỉ là tiểu nguru ma vương thôi. Hehehe, ta đến đây để hiến kế cho mọi người tiêu diệt thầy trò đường tăng.

TBCT: Vậy à? Nói ra nghe thử đi.

Tiểu nguru: Nãy giờ, ta núp bên ngoài, í lộn, đứng bên ngoài đã nghe mọi người nói chuyện. Ta biết cách để dụ thầy trò đường tăng dùng ma túy. Chuyện đó nhỏ như con thỏ. Đúng không?

TNN: Nãy giờ ông có nói gì đâu mà biết đúng hay không?

Tiểu nguru: Ủa, ta chưa nói hả?

TBCT: Tội nghiệp quá, Còn trẻ mà bị đăng trí. Không biết kiểu này thì kế sách ông đưa ra có dùng được không nữa.

Tiểu nguru: Được chứ sao không. Mọi người quên là bên cạnh đường tăng có một con heo ham ăn à? Đầu tiên, ta trộn ma túy và thức ăn cho con heo đó, sau đó khống chế nó, bắt nó phục dịch cho chúng ta, tìm cách để lừa cho những người còn lại dùng luôn. Thấy sao? Kế hoạch ta đưa ra tuyệt vời quá đúng không?

TNN: Ngưỡng mộ quá à? Nhưng mà ma túy trộn vào thức ăn được hả?

Tiểu nguru: được chứ sao không? Ma túy không những chỉ có thể trộn vào thức ăn mà còn có thể trộn vào nước uống và cả thuốc lá nữa. Ma túy có thể hút, hít, chích được mà.

TBCT: Ông này nói đúng đó. Chính vì ma túy có nhiều cách sử dụng như vậy nên mới có lắm người nghiện nó đó. Trong đó có cả học sinh. Còn nhỏ, nông nổi, trôn học, ham chơi, đi theo bọn người xấu rồi bị lừa dùng ma túy lúc nào cũng không biết, nghiện lúc nào cũng không hay. Khi mọi chuyện vỡ lở thì đều hối hận muộn màng. Haiz...

TNN: Hay, quá hay, vậy giờ mình mau đi tìm thầy trò đường tăng đi.

Tiểu nguru + TBCT: Đúng, đi thôi, còn đợi gì nữa.

TNN: Khoan, mang theo đồ nghề nữa chứ. Các chị đợi em xú, em vào lấy nha.

Nói xong, TNN nhận lấy gói bột trắng từ tay TBCT rồi vội vào bên trong, lát sau, mang ra một giỏ tre có phủ một tấm vải đỏ bên trên.

TBCT: Ô hay, cái gì thế này?

TNN bước lại gần mọi người: Nè, coi thử đi.

Tấm vải đỏ được giở lên, bên trong có nào là bánh bao, thuốc lá, trà xanh. ... Tất cả những thứ đó đều có liên quan đến ma túy.

Tiểu ngư: công nhận bà chị chu đáo thật đó nha. Lên đường thôi.

Nói rồi, cả 03 người cùng rùng rần dắt nhau đi. Sau khi đi hết một vòng sân khấu, thì họ phát hiện từ xa có một dáng người đi lại.

TBCT: ý, dáng ai trông quen quá.

Tiểu ngư: lão Bát Giới chứ còn ai. Mà sao hắn lại đi có một mình nhỉ?

TNN: Đi một mình càng tốt. hai người hãy núp vào bên trong, coi bốn cô nương ra tay nè.

TBCT: Cẩn thận đó nha. Đi thôi trâu nhò!

Sau khi 02 người kia đi khỏi cũng là lúc Bát Giới đi tới, vừa đi vừa hát véo von.

Bát Giới: Đường đi dầu hiểm nguy bão giông không sợ. Trờ ngại nào, một lòng quyết chí vượt qua. Bọn yêu quái hãy mau dang xa, đừng cố chấp cản ngăn chân ta. Bồ cào này, ắt sẽ biến ngươi thành ma. ...

Do mãi mê ca hát nên Bát giới vô tình tông phải TNN đang cố tình nhắm tới. Sự va chạm nhẹ cũng đủ tạo cơ hội để TNN té xuống, chiếc giỏ tre đổ nhào ra mặt đất. Bát giới thấy vậy vội vàng đỡ TNN đứng lên.

Bát giới: Trời ơi, qua đường sao không chịu để ý trước sau vậy nè. Không biết có bị trầy xước gì không nữa à.

TNN rên rỉ: Hic, đau quá, ê ả cả mình rồi. Đi đường còn hát hò. Rảnh ghê.

Bát giới: Tôi xin lỗi thí chủ. Tại thí chủ nhỏ con quá nên tôi nhìn không rõ?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Dục Phong Cư

Bàn Ngâm tuy tự xưng là đệ tử của Hà Nguyên đại sư. Thế nhưng, đệ tử ở đây cũng không phải là đệ tử thân truyền, chẳng qua chỉ là một đệ tử nội môn, thỉnh thoảng vẫn được đích thân Hà Nguyên đứng ra giảng giải. Cho nên, đối với một số chuyện tại Phi Tinh Tông Môn, hắn chỉ biết được những phần nổi trong phạm vi cho phép. Vì vậy, dù có hoài niệm cô hương, nhớ thương môn phái thế nào, cũng chẳng dám lớn tiếng hỏi thẳng Hiểu My.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại. Chính thái độ đó lại khiến Hiểu My thờ phào nhẹ nhõm. Thứ nhất là vì chính bản thân cô đối với các môn phái khác cũng khá gà mờ. Thứ hai, có rất nhiều bí ẩn cô đang mang trên người, càng nói nhiều càng khiến người ta khó lòng tưởng tượng.

Thân phận của Hiểu My lúc này là đệ tử Tứ Thần Sơn của kiếm phái Vô Cực. Vì ham thích mạo hiểm mà xông ra Huyền Hải, chẳng may bị lọt vào khe hở không gian, làm liên lụy đến hai hộ vệ đi cùng.

Cái vỏ bọc này tương đối dễ tin. Bởi lẽ, con em thế gia tại bờ Nam đại lục Huyền Thiên, một số người cũng có đam mê như vậy.

- Bàn thúc, thúc ở đây đã lâu, có biết trong Ngải Lâm này, nơi nào có tài bảo gì đó có lợi cho chúng ta không?

Đại Kim chưa bao giờ quên suy nghĩ này trong đầu.

- Ha ha. Nơi này chỉ mới là vành đai bên ngoài của Ngải Lâm mà thôi. Những dã thú to lớn, hung dữ đều sống ở vành đai bên trong. Giữa hai khu vực này là lớp chướng khí mờ ảo, có tác dụng thôi miên, làm cho người lạc vào trong đó cứ đi vòng vòng, mãi mà không ra được.

Nếu mọi người muốn vào trong đó, ta có thể dẫn đường.

Bàn Ngâm vui vẻ trả lời. Mặc dù lớp chướng khí kia vô cùng nguy hiểm. Nhưng mà điều đó chỉ đúng với đám người phạm tục tại Đại lục Phong Linh. Còn bản thân lão và nhóm của Hiểu My, thân có linh khí hộ thân, tác dụng thôi miên của chướng khí đối với họ vô cùng nhỏ.

- Phía bên kia Ngải Lâm là nơi nào?

A Thủy nhìn màu xanh đầy sức sống của cỏ cây bốn phía xung quanh, nhẹ nhàng lên tiếng.

- Nếu tiếp tục đi thẳng về phía trước, bên kia Ngải Lâm là Đan thành. Đó là nơi tập trung rất nhiều được sư của Việt Quốc.

Bản Ngâm nghiêm túc trả lời. Lão ở đây mấy chục năm, cũng từng đi nhiều nơi, viếng thăm nhiều chỗ. Nhưng mà tất cả những chỗ lão có thể đặt chân đến, dường như không nơi nào có manh mối của việc tu tiên hay kẻ hờ không gian. Chính vì vậy, lão mới phải trở lại nơi đây.

- Đan thành, được sư? Lê nào nơi này cũng có thuật luyện đan như Huyền Thiên đại lục?

A Thủy từ trước vẫn im lặng lắng nghe, bỗng nhiên bất ngờ lên tiếng.

- Ha ha ha. Sao có thể. Đan ở đây là màu đỏ. Bởi vì trong thành trì này, xuất hiện phổ biến một loài cây đặc biệt. Quanh năm lá đỏ bốn mùa, khắp không gian luôn rực rỡ một màu. Tên Đan thành cũng từ đây mà xuất hiện.

Bản Ngâm thấy A Thủy hiểu sai, bèn nhanh nhẩu giải thích. Hiểu My nghe vậy, không khỏi nhớ tới Đan Viên trên đỉnh Tứ Thần Sơn. Tự nhiên có chút hoài niệm cổ hương a.

Nếu đã có sẵn mục tiêu thì cứ thế tiến lên thôi. Một đoàn bốn người, dưới sự dẫn dắt của Bản Ngâm xuyên thẳng vào Ngải Lâm. Bởi vì bọn họ có linh khí hộ thân, lại thêm vị hướng dẫn viên quen cửa quen nẻo nơi đây, lớp chướng khí mật mù ấy không thể nào ảnh hưởng. Thình thoảng, gặp phải vài loại dược liệu quý, Bản Ngâm còn nhắc nhở Hiểu My thu thập, biết đâu vào thành có thể đổi lấy không ít lộ phí cho chuyến đi.

Hiểu My nhìn sang Đại Kim, thấy hần ham tài như vậy, không trọng dụng quá uống phí nhân tài. Vì thế, lúc nhìn thấy mấy cây tre to như bắp chân người, mỗi nử đốn xuống, loay hoay một hồi đã đan thành một cái sọt bự chẳng.

Đại Kim thích thú nhìn cái sọt. Sau đó... À, sau đó, hần bị chủ nhân cho đeo cái thứ xấu xí đó lên vai. Lý do là vì hần tỏ ra hứng thú dạt dào, Hiểu My bèn thuận nước giong thuyền, cho hần thỏa lòng thỏa dạ. (Ha ha).

Tất cả dược liệu hái được, bốn người đều cho vào cái sọt này.

Dọc đường, đám Hiểu My gặp được nhiều loại dã thú tương tự như ở xã hội hiện đại trước đây. Cọp, Voi, Sư Tử gì gì đó... họ chẳng bận tâm. Nhưng mà gà rừng, lợn rừng và hổ hoang... đều trở thành mồi ngon trên lửa. Đói ăn thịt nướng, khát uống nước dừa... Cuộc sống đúng như tiên, sung sướng cực kì.

Bản Ngâm nhìn thấy ba người Hiểu My đều có giới chỉ không gian, hần kinh ngạc vô cùng. Nghe nói thứ này là Hà Nguyên đại sư chế tạo. Lão như kẻ phát rồ, dày mặt theo Hiểu My, mượn một chiếc ghế học hỏi lão sư.

Hiểu My nhìn thấy bộ dáng lão nhân tóc bạc gãy giữa, mề nheo, đầu xuất hiện đầy vạch đen. Sau cùng, không chịu nổi sự hành hạ tinh thần này, quăng cho lão một chiếc khác... loại thường thường thôi. Vậy mà lão cũng vui quên đất trời. Suốt mấy ngày nâng niu như bảo vật.

Hành trình xuyên qua Ngải Lâm tiêu tốn hết năm ngày. Đây là với tốc độ rất chậm rồi. Bởi đôi lúc, họ còn có thể tiện tay cứu người, kết giao không ít thiện duyên nơi xứ lạ.

Đan Thành.

Tòa thành trì này tuy không phải sầm uất nhất nhì tại Việt Quốc, nhưng lại là nơi có ngành công nghiệp dược liệu phát triển rất mạnh. Hai bên đường, các quầy hàng san sát, mùi dược thảo nồng nàn làm khứu giác của mọi người vô cùng dễ chịu. Hiểu My thình thoảng hứng thú, cũng ghé vào dạo một vòng, xem thử có thứ gì hấp dẫn được cô.

Dược Liệu ở đây đa phần đều có nguồn gốc từ Ngải Lâm, tuy phong phú vô cùng, nhưng so với những thu hoạch trong sọt tre của Đại Kim, thì cũng là một trời một vực. Hiểu My nhìn nhìn một hồi cũng chán nản. Bèn kéo mọi người đi mua sắm trang sức và đồ ăn vặt. Ba nam nhân già trẻ theo cùng bắt đầu nhìn cô mỉm cười. Haiz... Đúng là tâm hồn ăn uống của cô nàng khiến họ mờ mắt mà nhìn lên a!

Mặt trời dần lặn về phía tây. Bầu trời trên cao, hoàng hôn nhuộm một màu đỏ vàng huy hoàng như ánh lửa. Cả Đan thành càng thêm huyền ảo, bởi những cây Diệp Phong màu đỏ xuất hiện khắp nơi cũng xôn xao lá cành, hòa chung màu đỏ của mình với mảnh tình không. Thình thoảng, vài cơn gió nhẹ thoảng qua, những chiếc lá xa cành được cuốn lên cao, bay lãng du vô định.

Dược Phong Cư.

Vị nữ chương quầy xinh đẹp đang loay hoay chỉ bảo tiểu hòa kế kiểm tra dược liệu thì thấy có khách nhân đi vào. Nàng vội xoay người, nhìn ra phía đại môn.

Người đầu tiên xuất hiện là một thiếu nữ dung mạo tú lệ tuyệt trần, phong tư tao nhã, nhẹ nhàng, váy áo bông bành, phiêu dãnh tựa mây.

Bên phải, phía sau của mỹ nhân là một lão đầu tóc trắng, da dẻ hồng hào, bộ dáng lạnh lẽ. Trông như mấy quản gia của đại hộ thường xuất hiện cùng chủ nhân.

Bên trái của thiếu nữ áo xanh là một nam tử vóc dáng cao to, mày rậm, da ngăm, mặt chữ điền hớn hậu.

Nữ chương quỳ nhìn họ bước vào, ánh mắt ngay thẳng, quan sát một vòng. Nàng ta vội vã bước tới, mỉm cười, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Xin hỏi tiểu thư muốn mua loại dược liệu nào? Dược Phong Cự của chúng tôi toàn bộ đều là những loại thảo dược tốt nhất. Đảm bảo sẽ làm hài lòng quý tiểu thư.

- Bà chủ. Chúng tôi không phải muốn mua mà là muốn bán dược liệu. Không biết Dược Phong Cự có muốn thu vào hay không?

- Có. Có. Chỉ cần là dược liệu tốt. Chúng tôi sẽ mua vào với giá cao. Dược liệu của cô nương ở đâu? Có cần hóa kê của chúng tôi hỗ trợ mang vào đây hay không?

Hiếu My không trả lời mà nhìn ra cửa, hô lớn hai chữ: Đại Kim.

Tiếng hô vừa dứt, một nam nhân khác xuất hiện. Sau lưng cõng theo một chiếc giỏ to hơn thân người. Mùi thảo dược thơm nồng, át đi hoàn toàn cái mùi nhàn nhạt tại Dược Phong Cự.

Đại Kim đặt sọt tre lên bàn. Sau đó, hần mở tấm vải màu xanh đang đậy phía trên.

Nữ chương quỳ một bước thành hai, vội vã bước lên. Vừa nhìn đã ngạc nhiên, mắt mở to kích động. Đây đâu phải là những dược liệu thông thường. Toàn bộ là những loại quý hiếm, tồn tại trong khu vực có lớp chướng khí của Ngải Lâm a.

- Tiểu thư, cô muốn bán hết số thảo dược này ư?

- Phải. Hiếu My mỉm cười khẳng định.

- Vậy mời tiểu thư ngồi đây đợi trong chốc lát. Tôi sẽ nhanh chóng kiểm kê, định giá rồi báo lại cho cô.

Nữ chương quỳ vui vẻ như phát cò trong bụng. Với số thảo dược này, lần đại hội Giao lưu sắp tới tại Đan Thành, Dược Phong Cự của cô sẽ càng thêm có địa vị. Đây là chuyện may mắn đến cỡ nào. Phụ thân cô mà biết được, chắc sẽ đắc ý cười to a.

Nữ chương quỳ trong lòng nghĩ thầm thế thôi. Nhưng mà công việc thì chẳng chút chậm trễ, đôi tay trắng ngần nhanh chóng ôm lấy sọt dược liệu, đặt bên bàn dài cạnh bên. Nàng ta cẩn thận từng ly từng tý mang chúng ta, thái độ nâng niu, trân trọng.

- Tuyết Lan Thảo - 5 ngọn – bảy trăm năm mươi lượng.

- Hoàng Kim Tiền - 7 ngọn – Một ngàn bốn trăm lượng.

- Nhung Y Thảo – 15 ngọn – Một ngàn năm trăm lượng.

- Hà Thủ Ô năm trăm năm .....

Nữ chương quỳ vừa kiểm kê dược liệu, vừa lăm bắm định giá cho tiểu hóa kê kê bên ghi lại.

Hai khắc sau, nàng ta giao cho Hiếu My một tờ giấy nhỏ, trên đó ghi lại đơn giá của từng loại thảo dược và tổng giá trị của toàn bộ thảo dược bên trong sọt tre.

Hiếu My nhìn qua một hồi, thấy nơi này thu mua thảo dược giá cao hơn những quầy khác không ít. Hơn nữa, thái độ của từ bà chủ cho đến tiểu hóa kê đều chân thành, nhiệt tình. Không gian dỗi và chèn ép khách nhân. Vì thế mà hảo cảm của cô đối với Dược Phong Cự nhanh chóng tăng lên. Giao dịch vì thế cũng thuận lợi, giản đơn. Nữ chương quỳ và Hiếu My cùng có ý muốn kết giao bằng hữu với đối phương. Vì thế mà xưng hô càng thêm thân thiện.

Nữ chương quỳ của Dược Phong Cự giao cho Hiếu My một xấp ngân phiếu. Nhìn thấy cô nhét vào trong tay áo, nàng ta nhú nhú cặp mày, nhỏ giọng nhắc nhở.

- Trần cô nương, tiền tài nên cất giữ cẩn thận. Mặc dù Đan Thành trước giờ không xuất hiện tặc tử tội phạm nghiêm trọng, nhưng mà những kẻ móc túi, trộm vặt thì cũng có. Cô nên đề phòng, đừng để kẻ xấu đánh chủ ý lên bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Tam Kiếm Thánh

Trần Hiểu My rất yêu thích tính cách hào sảng, thân thiện của vị chủ quầy Dược Phong Cự. Có cảm giác như tha hương gặp được cố tri, đây là một trong bốn niềm vui lớn của nhân sinh. Thế là, mỗi lần la nói nhiều thêm một ít. Cách xưng hô vì thế cũng thay đổi. Cô trực tiếp gọi người ta là Hồ tử. Bởi lẽ nữ chủ quầy vốn dĩ họ Hồ - tên gọi Hồ Phụng Nhi - xuất thân trong một gia tộc tương đối nổi tiếng tại Đan Thành.

- Hồ tử, tử có biết tại Đan Thành này, có nơi nào có thể thích hợp để bọn muội an tâm trọ lại hay không? Dù sao, bọn muội cũng muốn ở đây mấy hôm.

- À, nếu nói khách điểm sang trọng nhất chính là Yên Vĩ Khách Điểm. Nơi đó phòng ốc rộng rãi, bài trí cũng tinh mỹ, giá cả dĩ nhiên cao.

Nói về nơi yên tĩnh nhất thì chính là Ngọc Yên Khách Điểm. Nơi này mỗi phòng ốc đều cách xa nhau, tồn tại độc lập như một tiểu viện nhỏ. Thích hợp cho từng gia đình. Nhưng mà vì vậy nên nơi này rất vắng khách. Nếu trọ lại, cô nương không sợ bị làm ồn.

Nhưng mà chất lượng phục vụ tốt nhất chính là Mộng Phong Cự. Cách đây hai dãy phố. Nơi đó cũng có phục vụ tửu lâu, đồ ăn thức uống không tệ. Các vị có thể cân nhắc, chọn lựa tùy theo sở thích của cá nhân.

Hồ chủ quầy nhiệt tình giới thiệu cho Hiểu My một số khách điểm nổi tiếng tại nơi này.

- Dược Phong Cự, Mộng Phong Cự ... đừng nói đó cũng là sản nghiệp của bà chủ đây nha.

Bàn Ngâm hi hi cười, ánh mắt nhìn sang vị nữ chủ quầy mang theo một sự ngạc nhiên, thú vị.

Bởi vì lão từng đến Đan Thành, cũng từng ở trọ tại Mộng Phong Cự một thời gian. Nơi này đúng như lời Hồ Phụng Nhi giới thiệu. Tuy không thể sánh kịp với Yên Vĩ khách điểm và Ngọc Yên khách điểm, nhưng mà đội ngũ phục vụ, tiểu nhị ở đây đúng là rất nhiệt tình, cẩn trọng đối đãi với khách nhân.

Mộng Phong Cự có một loại rượu rất nổi tiếng – Túy Sinh Mộng Tửu. Ai đã từng uống một lần chắc chắn sẽ khó quên. Giấc ngủ yên bình, mộng đến tuyệt đẹp. Dù cho là Huyền Thiên Đại Lục cũng không có được loại mỹ tửu thế này.

Hồ Phụng Nhi thấy Bàn Lão vừa nghe đã đặt ra nghi vấn như vậy, lòng không khỏi có chút bối rối, gượng cười nói:

- Ha ha. Xấu hổ, xấu hổ. Đây đúng là một phần sản nghiệp của Hồ Gia. Tuy bản thân tôi cũng có chút tư tâm. Nhưng mà tôi không có nói quá đâu. Mộng Phong Cự quả thật như vậy.

Nhìn thấy bà chủ mặt đỏ hồng. Hiểu My cảm thấy rất buồn cười. Nhưng mà cô chưa kịp mở lời, Bàn Ngâm đã nhanh nhẩu tranh nói:

- Hồ cô nương, không biết Túy Sinh Mộng Tửu đó là do ai phối chế? Tôi có thể gặp vị cao nhân đó được không?

- À. Đây chỉ là loại rượu thuốc, công dụng của nó là do tôi vô tình phát hiện ra mà thôi. Không dám nhận hai chữ cao nhân này.

Hồ Phụng Nhi khiêm tốn đáp lời. Sau đó, cô nói sơ qua về quá trình phối chế ra Túy Sinh Mộng Tửu. Thì ra, tất cả lại khởi nguồn từ một mảnh hiếu tâm của bản thân cô đối với vị phụ thân trường kỳ bị chứng bệnh mất ngủ thâm niên, sức khỏe ngày càng suy sụp.

Hồ Phụng Nhi làm dược sư, cô tìm kiếm phương pháp, thử nghiệm, pha pha chế chế trong suốt mấy năm. Mãi đến ba năm trước đây mới tìm ra công thức thích hợp. Kể từ đó, Túy Sinh Mộng Tửu ra đời. Hồ lão sử dụng loại rượu thuốc này một thời gian thì thấy sức khỏe cải thiện rất nhiều. Vì thế mà đề nghị đưa vào, làm chiêu bài nổi tiếng tại Mộng Phong Cự.

Chuyện đơn giản như vậy thôi. Nhưng mà từ đó cũng thấy được, Hồ chủ quầy là một người Hiếu Nghĩa vẹn toàn. Đáng cho nhiều người hâm mộ.

- Vậy được, chúng ta bây giờ sẽ đến Mộng Phong Cự, nếm thử loại rượu quý này. Đa tạ Hồ tử đã thịnh tình tiếp đãi. Xin cáo từ.

Hiểu My nhanh chóng ra quyết định. Hồ Phụng Nhi muốn đứng dậy đưa mọi người đến tận nơi, nhưng mà Hiểu My chối từ.

.....

Tầng 1 của Mộng Phong Cự cũng là tửu lâu nhỏ. Bố trí thế này là dễ dàng cho việc thu thập thu thập thông tin, tình báo trên giang hồ.

Lúc này là giờ cơm tối, khách nhân ra vào tấp nập, hơn chục cái bàn tròn đều kín chỗ. Mùi thức ăn dậy lên, thơm lừng. Tiếng nói, tiếng cười len lỏi. Không khí ấm áp nơi này làm người qua đường trên phố, thỉnh thoảng cũng ghé mắt vào xem.

Tại một bàn nhỏ cạnh lan can. Một nhóm bốn người của Hiểu My đang thưởng thức loại mỹ tửu nổi tiếng tại nơi đây.

- Quả nhiên là rượu ngon.

- Tất nhiên. Tuy không bằng các loại linh tửu của đại lục Huyền Thiên. Nhưng mà nó lại vô cùng thích hợp với phạm nhân. Ta đã quyết định sẽ mua thật nhiều để hiếu kính sư phụ. Chắc chắn người sẽ thích. Ha ha.

Bàn Ngâm hồ hồ nói. Đây cũng là suy nghĩ của Hiểu My và những người còn lại.

Đang lúc bọn họ đang vui vẻ bàn luận thì cửa vào tửu lâu của Mộng Phong Cư xuất hiện một nhóm ba nam tử. Người nào người nấy tuổi độ trên ba mươi. Bọn họ đều mang một thanh kiếm lớn và một túi vải sau vai, trường bào màu xanh còn vương bụi, chắc chắn là lữ khách đường xa vừa đến đây.

Họ đi vào trong, chọn một bàn trống cạnh bên nhóm người của Hiểu My, ung dung ngồi xuống, gọi tiểu nhị mang ra một bình trà nóng và các loại thức ăn.

Người nam tử có làn da ngăm đen nhìn có vẻ lớn tuổi hơn một chút. Hắn nhấp một ngụm trà, sau lại nhìn sang hai vị huynh đệ đi cùng, nhỏ giọng nói:

- Có thật là họ hẹn chúng ta tại nơi đây hay không? Ta thấy nơi này quá không thích hợp để bàn chuyện. Hai đệ không nghe lầm đó chứ?
- Tất nhiên là nơi này. Đại ca đừng vội. Chẳng qua chúng ta đến sớm. Chi bằng cứ ăn uống no nê. Sau đó mới có sức mà bàn chuyện với khách nhân.
- Hai. Ta nói, Giao lưu hội tại Đan Thành có thật quan trọng đến nỗi phải cần có chúng ta đích thân ra tay. Một đám yếu nhót, quanh năm quần áo bám mùi thảo dược như bệnh nhân. Ngay cả việc vào Ngải Lâm cũng phải cần có các binh đoàn hộ tống, lấy tư cách gì sai bảo chúng ta.

Nam tử còn lại khinh thường lên tiếng. Điều này làm đại ca hắn khó chịu, nhướn mày nhắc nhở đôi lời.

- Tam đệ. Chớ hồ đồ. Ở đây tai vách mạch rừng. Hơn nữa, các đệ đã nhận tiền của người thì phải dốc sức mà làm. Ta không muốn nghe thêm những lời không phải nào xuất ra từ miệng các đệ. Kể cả suy nghĩ cũng không được.
- Dạ, Đại ca. Là đệ không đúng.

Nam tử bị giáo huấn lí nhí đáp lời.

Thật ra, ba người này đều là những người tương đối nổi tiếng, được giang hồ phong tặng danh hiệu. Tam kiếm thánh.

Lần này, Tam Kiếm Thánh xuất hiện tại Đan Thành theo sự nhờ vả của một đại gia tộc. Muốn nhờ họ hộ tống vào Ngải Lâm, khu vực chướng khí bao quanh để tìm một loại bảo vật. Còn bảo vật đó là gì? Tất nhiên là thảo dược quý rồi.

Vài hôm nữa là đại hội giao lưu của ngành dược sẽ diễn ra. Người nào thắng sẽ đại diện toàn bộ Đan Thành thi đấu vòng toàn quốc. Khen thưởng không thành vấn đề, nhưng mà danh tiếng và lợi ích sau đó khiến các vị dược sư ai nấy như uống phải máu gà, đỏ mắt ngóng trông.

Tam Kiếm Thánh vừa nhâm nhi mấy chung trà, vừa nhỏ giọng bàn chuyện của đại hội giao lưu của các dược sư. Trần Hiểu My ngồi kế bên, mắt lấp lánh kim quang, cảm thấy có chút thú vị.

Ha ha. Võ công cao, nội lực thâm hậu có rất nhiều cái tốt. Trong đó tốt nhất là có thể nghe được cả những âm thanh người ta rì rì rất nhỏ. Nhiều lúc, mỗi nữ còn tự cho là mình có thể nghe được cả hạ âm. Thế mới biết, mỗi nữ tự luyện đến mức độ nào.

(Hạ Âm—những âm thanh dưới 20Hz—tai người bình thường không thể nào nghe được).

Tam Kiếm Thánh ngồi được non nửa canh giờ thì cửa lớn Mộng Phong Cư lại đón tiếp thêm hai vị khách nhân.

Nam tử mới vừa bước vào đã qua độ tuổi trung niên. Mái tóc hoa râm, tóc mai hai bên điểm rất nhiều sợi bạc. Kết hợp với bộ trang phục màu xanh biếc trên người, bộ dáng cao gầy như cây trúc giữa rừng. Chỉ có điều, ánh mắt người này không ngay thẳng. Nhìn qua có chút gian gian.

Người còn lại là một lão nhân tóc trắng lưng còng, chòm râu trước mặt dài thật dài. Nhưng mà nhìn thế nào cũng kém xa lão thần tiên Vô Cực Tử của Đại Thần Sơn.

Hai người này vừa nhìn thấy Tam Kiếm Thánh thì khề gật đầu, sau đó nhanh chóng tiến lên lầu, bước vào căn phòng đã đặt trước tại đây.

Tiếp theo, ba vị huynh đệ bàn kế của Hiểu My cùng đứng dậy đi theo. Không cần dùng não cũng đoán ra được bọn họ vào cùng một nơi. Tuy Hiểu My khá tò mò nhưng chả muốn đi theo. Lẽ nào đường đường là đại Boss của Thần Võ Binh Đoàn mà lại đi dán tai nghe trộm. Đó là hành vi của tiểu nhân a...

- Kế tiếp, chúng ta nên làm gì?
- Tìm Hồ Phượng Nhi, hỏi thông tin về đại hội giao lưu. – Trần Hiểu My nhàn nhạt trả lời, mắt lơ đãng nhìn ra dòng người tấp nập ngược xuôi trên phố. Tận hưởng bình Túy Sinh Mộng Tửu còn dang dở giữa chừng. Bộ dáng như cao nhân thế ngoại, không nhiễm khói bụi trần gian.
- Tiểu Thư. Lẽ nào cô cũng muốn tham gia giao lưu hội của các dược sư?

Đại Kim không quen nhìn phong cách xa lạ của nữ chủ nhân trước mặt. Hắn khề hướng mắt lên hỏi. Nhưng Hiểu My chỉ âm ừ. Chuyện chưa hỏi rõ ràng, sao có thể khẳng định hay chối bỏ tại đây.

.....

Lời tác giả: Đạo này phụ thân của mình phải nhập viện vì ốm nặng. Mình chỉ có thể tranh thủ lúc nửa đêm để ngồi viết truyện. Có đôi lúc không suy nghĩ kịp thời, vì vậy, không tránh khỏi thiếu sót. Mong các bạn đọc giả thông cảm.

Hãy ủng hộ mình bằng cách nhấn Like hoặc đánh giá 9 đến 10 sao a.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Đấu giá hội của các dược sư

Đại Kim không quen nhìn phong cách xa lạ của nữ chủ nhân trước mặt. Hắn khẽ hướng mắt lên hỏi. Nhưng Hiểu My chỉ âm ừ. Chuyện chưa hỏi rõ ràng, sao có thể khẳng định hay chối bỏ tại đây.

Sau bữa cơm tối, Trần Hiểu My vốn định trở lại Dược Phong Cư tìm Hồ Phượng Nhi hỏi chuyện. Thế nhưng, cô nàng chưa kịp đi, đã thấy người tự mình tìm đến.

- Đúng là giữa chúng ta có thân giao cách cảm nha. Muội vừa định cùng mọi người đến tìm tỷ thì tỷ đã đến đây. Muội xem như trộm lười, đỡ đi một chuyến rồi.

Đón Hồ chương quỳ vào phòng mình đặt trước. Trần Hiểu My hồ hởi mở lời.

- Không biết Trần cô nương tìm ta có việc gì a?

- Muội có nghe nói về đại hội Giao lưu tại Đan thành sắp tới.

Hồ Phượng Nhi nghe vậy thì kinh ngạc. Cô cũng tìm đến nhóm người của Trần Hiểu My vì chuyện này a.

Thật ra, sau khi đưa tiễn bọn họ ra khỏi Dược Phong Cư, không lâu sau, bà chủ quỳ dược liệu là cô đã bắt đầu nghĩ đến việc nhờ bọn họ tương trợ. Nhưng mà còn e ngại người ta từ xa mới tới, mạo muội đề nghị dễ khiến họ hiểu lầm. Chính vì vậy mà cứ phải kéo dài cho đến lúc này.

Hồ Phượng Nhi ngắt nghỉ một hồi, đem mọi chuyện sắp xếp rõ ràng, chậm chậm nói ra:

- Đại hội giao lưu của các dược sư tại Đan Thành cứ bốn năm sẽ tổ chức một lần. Nội dung chính chia ra ba vòng.

Vòng 1: So đấu thảo dược. Các đối thủ lần lượt chọn mười loại thảo dược bất kỳ đem ra so sánh. Người nào có nhiều thảo dược quý giá hơn thì xem như chiến thắng.

Tuy nói là đơn giản như vậy. Nhưng mà đa phần mọi người đều là cao thủ ở lĩnh vực này. Thảo dược mình có, người khác cũng có thể sở hữu tương tự. Muốn áp đảo hoàn toàn là chuyện rất khó khăn.

Vòng 2: Thi đấu tìm thảo dược tại Ngải Lâm. Ban tổ chức cho mỗi đội ba ngày thời gian. Chỉ cần trong thời gian này, mang ra dược loại dược liệu theo như quy định thì chính là thông qua. Đội nào hoàn thành trong thời gian sớm nhất là đội chiến thắng.

Vòng 3 là thi điều chế dược liệu. Mỗi đội cử ra một dược sư làm thí sinh. Thí sinh của đội nào điều chế được loại dược liệu mới có công dụng tốt nhất trong thời gian hai canh giờ thì đội đó sẽ chiến thắng.

Nói tới đây, Hồ Phượng Nhi nhìn sang Trần Hiểu My đang chăm chú lắng nghe, giọng nói có chút e dè.

- Trần cô nương. Ta đến tìm cô cũng vì chuyện này. Nếu cô đã có hứng thú với giao lưu hội tại Đan Thành, ta cũng đành dày mặt mong cô hỗ trợ. Tất nhiên sẽ không để mọi người thiệt thòi. Không biết ý cô ra sao.

Trần Hiểu My không trực tiếp trả lời câu hỏi của Hồ Phượng Nhi. Cô lúc này vẫn đang cau mày phân tích những thông tin vừa nhận được. Mãi một lúc sau, cô mới ngược lên nhìn nữ nhân áo tím trước mặt, giọng ôn hòa nói lên suy nghĩ của mình.

- Nhưng mà cơ cấu nhân sự của mỗi đội dự thi như thế nào? Yêu cầu cụ thể ra sao?

Bất giác, Hiểu My dùng ngôn ngữ của xã hội hiện đại. Nghe mấy từ Cơ cấu nhân sự khiến cho Hồ chương quỳ suy ngẫm mãi vẫn không hiểu chính xác ý nghĩa của nó. Bèn dùng ánh mắt nhờ vả giải thích quăng trả lại cho chủ nhân của những cụm từ này.

- À, muội định hỏi là mỗi đội gồm có mấy thành viên, yêu cầu cụ thể với từng người là thế nào? Hồ tỷ tỷ có thể giải thích cụ thể hơn được hay không?

Trần Hiểu My thắc mắc vấn đề này, Hồ Phượng Nhi chẳng mấy ngạc nhiên.

Từ nào đến giờ, Giao lưu hội tại Đan Thành không hạn chế số đội đăng ký. Nhưng mà yêu cầu cũng khá sít sao.

Mỗi đội đầu tiên là phải được xác nhận đủ tư cách tham gia. Đó là phải có ít nhất một quầy được liệu trên năm mươi năm kinh doanh trực tiếp bảo lãnh. Sau đó, mỗi đội ít nhất phải có hai thành viên có chứng nhận của Công hội Dược Sư. Những người còn lại có thể là hộ vệ, kiểm sĩ ... Nhưng bắt buộc, nhân số mỗi đội không vượt quá bảy thành viên thi đấu mỗi kỳ.

Chỗ tôi may mắn có được hai dược sư đạt yêu cầu. Dược Phong Cừ đến nay cũng được trăm năm. Nay, muốn mời Trần cô nương và người của mình cùng gia nhập. Tôi tin chắc thực lực của mình không quá kém trong những trận thi đấu hôm nay.

Ra vậy!

Trần Hiểu My cân nhắc chuyện này, thấy rằng cũng đơn giản, không thể làm khó đoàn người của cô. Tuy nhiên, vì muốn tôn trọng bọn người A Thủy, Hiểu My chắc chắn sẽ không vội vã nhận lời.

- Chuyện này, tôi sẽ trao đổi với những người còn lại. Sau đó nhất định cho Hồ tỷ đây một câu trả lời.

- Phải phải. Nên như vậy. Nên như vậy. - Hồ Phượng Nhi vội vã nói. - Mặt khác, nghe nói phần thưởng lần này vô cùng quý trọng. Đội chiến thắng ngoài được miễn thuế bốn năm, ngoài ra, còn có thể đại diện toàn bộ Đan Thành tham dự giải thi đấu chung kết cả Việt Quốc.

Vô địch vòng thi đấu toàn quốc thì ngoại trừ khen thưởng bảo vật, vàng bạc, châu báu... các thứ. Còn có thể được Quang Minh Thánh Điện chọn trúng, trở thành khách khanh trường lão của bọn họ. Được cung phụng đủ đầy, địa vị hết sức cao.

Phụt!

Hiểu My đang uống ngụm trà, nghe Hồ Phượng Nhi nói như vậy, không nén nổi, phun vọt ra ngoài.

Không phải trùng hợp vậy chứ. Vừa đến đại lục Phong Linh không bao lâu thì đã nghe thấy tung tích của đám người Quang Minh Thánh Điện. Nếu vậy thì cơ hội này không thể không nắm. Dù sao, Hồ chương quầy cũng có lòng cầu trợ. Bản thân cô thì cần có lý do chính đáng để tiếp cận Quang Minh Thánh Điện. Xem như đôi bên nhất cử lưỡng tiện còn gì.

Mặc dù trong lòng rung động thật nhiều. Nhưng mà ngoài mặt thì Hiểu My vẫn chẳng hề tỏ ra một chút xú sọt ruột. Đôi tay ngọc của cô nâng lên chung trà, khẽ đưa lên miệng nhấp một ngụm. Sau mới nhìn sang Hồ Phượng Nhi đang có chút khấn trương trước mặt, lơ đãng hỏi?

- Quang Minh Thánh Điện. Đó là nơi nào?

- Quang Minh Thánh Điện, còn gọi tắt là Thánh Điện – là một trong ba môn phái lớn nhất tại đại lục Phong Linh. Tổng đàn của bọn họ ngự tại đỉnh Thánh Sơn. Đây là khu vực độc lập, không phụ thuộc vào Việt Quốc hay bất kì quốc gia nào.

Khẩu hiệu của bọn họ là diệt ác, trừ gian, cứu rỗi người hiền. Hành động tuy có chút khoa trương, màu mè. Nhưng thật sự là Thánh Điện luôn làm theo phương châm như vậy. Uy tính tại đại lục Phong Linh tăng lên rất nhiều, được các quốc vương ngưỡng vọng, người người tôn sùng, ao ước noi theo.

Thông qua giao lưu hội tổ chức định kỳ. Cách bốn năm, Thánh Điện lại chọn lựa đệ tử một lần. Đó đều là những hạt giống tốt, nhưng tương lai phát triển thế nào? Còn cần phải để bọn họ lựa chọn. Có thành công hay thất bại đều phụ thuộc vào bản thân của mỗi cá nhân.

Hiểu My nghe Hồ Phượng Nhi giới thiệu rõ ràng như vậy, cô thấy cơ hội để Lữ Tuấn khôi phục đã xuất hiện, xác xuất thành công lại lớn vô cùng.

Vì thế, mỗi nữ trò chuyện thêm đôi lời rồi đứng dậy, đưa tiễn Hồ chương quầy xin phép cáo từ, rời đi.

Sau đó, Trần Hiểu My đi tìm bọn A Thủy, nói ra quyết định của bản thân. Dĩ nhiên họ không cần suy nghĩ trước sau, lấy cô làm đầu, tất cả nghe theo cô mà hành động.

Hai hôm sau.

Giao lưu hội của các dược sư tại Đan Thành chính thức mở ra. Nơi tổ chức là một tòa lầu rất lớn. Trên nhãn đề to ba chữ: Đấu Thiên Các.

Hiểu My nhìn thấy cái tên này, mém chút cười bò ra. Bởi lẽ, nó khiến cho cô nhớ đến các đấu trường lớn của kiếm sĩ hoặc những kẻ tu tiên. Nếu không phải do Hồ Phượng Nhi nhất nhất kéo tay dẫn vào, chỉ dẫn cận kề trước sau, mỗi nữ nhân đã nghĩ mình đi lạc. Nào giờ, dược sư đa phần đều khiêm tốn. Nhưng mà tòa lầu này lại có một cái tên oai phong như thế, không biết họ có sợ bị trời hạnh hạ không ha?

PS: Sau khi UP chương này, ta sẽ được tăng cấp lên Level 1: Vì thế, xin dành tặng độc giả vài sáng tác. Xem như chúc mừng a.

Lỡ Hẹn

Ta gặp nhau trong muộn màng

Khi hai cuộc đời đều lỡ bước sang ngang

Ta gặp nhau trong vội vàng

Khi bóng tối phủ trời...

Ngày chẳng còn ánh sáng...

Ta gặp nhau khi phôi pha ngày tháng

Cho sự đợi chờ hóa nỗi nhớ mênh mang

Ta gặp nhau giữa lăm lờ trái ngang

Để xót xa khi trái tim cùng lối nhịp.

Ngày mai...

Mỗi trang đời viết tiếp

Sẽ có những nụ cười khóa lấp yêu thương

Có những niềm đau cho một kiếp vô thường

Và những giấc mơ nhạt nhòa vào sương khói.

Ta gặp nhau giữa trần đời tội lỗi

Chỉ để nhìn nhau...

Rồi thắm lặng xa rồi...

Đêm ngập tràn giọt nước mắt chơi vơi

Gọi khẽ người ơi...

Hai nửa đời lỡ hẹn!

TÌNH MƯA

Bước xuống đường trời làm mưa ướt áo

Chân gầy gò bước thấp bước cao

Đường còn dài mà chẳng vội bước mau

Mặc nước cuốn trôi đời lăm lem nhiều bụi.

Hỏi đá xanh rêu ta giờ bao tuổi?

Tháng năm ơi ta mấy nỗi đoạn trường?

Cuộc tình nào xa lăm vẩn vẩn vương

Vẫn nhói trong tim những chiều mưa nhòa nhạt.

Giữa màn mưa mảnh hồn nào vụn nát

Chìm trong mưa ký ức của nụ cười

Lòng ngập tràn một khoảng trống chơi vơi

Môi mất là lời tái tê chiều mưa phủ.

Đắng cay ơi biết bao giờ cho đủ

Vẫn cháy yêu thương nhưng tình cũ mất rồi

Đau xót đọng đầy lại đau xót mà thôi

Nước mắt mặn môi, nẻo về mưa khuất lối.

Ái ân xưa giờ lạc vào bóng tối

Tình lên ngôi chưa kịp đã nhanh trôi

Giữa trần đời ta vẫn mãi đơn côi

Mưa cứ nhanh rơi cho đời thôi lem luot bụi.

Câu ca xưa nặng lòng bao hồn tui

Ai hiểu cho mình, đau biết mấy - Tình Mưa!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Vòng thi đấu đầu tiên

Tại nơi tổ chức đại hội, Trần Hiểu my nhận thấy mọi người đều mặc đồng phục theo nhiều màu sắc khác nhau. Ví như ba người Tam Kiếm Thánh trước đây chọn trang phục màu tím violet đầy mộng mơ. (0^0) Đội của cô thì nhất loạt màu lam nhạt như đồng phục của Vô Cực Kiếm Phái tại đại lục Huyền Thiên. Những đội khác thì trắng, đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím... làm cho hội trường trông như một phường nhuộm, loè loẹt hết chỗ chê.

Mỗi đội tham gia đại hội giao lưu sẽ cử ra một đội trưởng. Người này nhất định phải là được sư. Vì vậy mà Hồ Phượng Nhi được đề cử. Vị được sư còn lại là Ngọc Tam Lang. Ngoài ra, còn có một người nữa là thân đệ đệ của cô - Hồ Hoài An.

Sau khi đăng ký danh sách, mỗi đội được bố trí một căn phòng rộng để làm căn cứ, chuẩn bị các loại thảo dược trân quý, tham gia vòng thi đấu đầu tiên.

Lúc đoàn người Trần Hiểu My hướng về phòng của mình, đi ngang qua một nhóm khác mặc trang phục màu đỏ tươi. Một phần vì bọn họ quá chói mắt, thu hút sự chú ý của nhiều người. Phần khác là do một vị nam tử trong đoàn này có tính kiêu khích, chằm chọc Hồ Phượng Nhi. Lời lẽ của hắn rất rất khó nghe, làm cho vị nữ nhân nhìn chững chạc, bình đạm như Hồ Phượng Nhi vô cùng tức giận.

- Hồ chương quây. Tùy tiện tìm đại một nhóm người tham gia thi đấu, không phải là biện pháp sáng suốt đâu nha. Hơn nữa, không phải cô nói là không muốn kết giao tùy tiện với người khác phái hay sao? Trong đoàn của cô, hình như có tới ba nam tử xa lạ vừa xấu, vừa già. Thật không nghĩ, mới một thời gian không gặp mà khẩu vị của cô lại xuống cấp đến mức độ này.

- Trương Cao Nghĩa. Ngươi đừng quá khinh người.

Người lên tiếng đáp trả là Hồ Hoài An. Khi hắn nói câu này, Hiểu My nhìn thấy gân xanh trên trán hắn cũng nổi ra. Chứng tỏ tức giận không nhỏ.

Trương Cao Nghĩa – tên nam tử áo đỏ vừa tuông ta những lời thối nát đó, nhìn thấy sự kích động của đối phương thì thái độ càng đáng ghét hơn.

Hồ Phượng Nhi tuy huyết khí xung thiên nhưng trên mặt vẫn thờ ơ, giang tay kéo lấy đệ đệ đang định xông lên, nhỏ giọng răn dạy:

- Đệ đệ. Cứ xem như chó điên ngoài đường đang sủa bậy là được. Trọc giả tự trọc, thanh giả tự thanh. Đệ tức giận để làm gì.

Đám người Hiểu My nghe được lời này thì không nén nổi bật cười. Không ngờ một người trầm tính, điềm đạm như Hồ chương quây, khi mắng chửi người cũng thú vị ghê a.

Trương Cao Nghĩa cùng đồng đội của hắn nhìn thấy Hồ Phượng Nhi lôi kéo đệ đệ bỏ đi thì đen mặt nhìn theo. Vừa tính mở miệng tiếp tục công kích đối phương, đã bị một luồng gió bất chợt hất tung. Bảy người ngã chổng chơ, mắt tròn to kinh ngạc.

Những kẻ gần đó thấy vậy cười ầm.

- Làm không tệ.

Trần Hiểu My nhìn sang Đại Kim tay áo còn đang lay động, hơi hơi khen tặng. Đại Kim thích chí, ngửa mặt lên trời hắc hắc cười.

- Chó không bỏ được thói ăn phân. Chừng nào vào Ngải Lâm, chúng ta chỉ cần né tránh chúng một chút là được.

Hồ Phượng Nhi bắt đầu đi lên tiếng. Tuy nhiên, ý kiến của cô lại không được sáu người còn lại hưởng ứng.

- Hồ tỷ tỷ. Lời này của tỷ sai rồi. Đã biết chó hư thì ta phải dạy lại. Ngải Lâm rất nguy hiểm. Ai biết được bọn chúng có thể may mắn mà lành lặn ra khỏi đó hay không?

- Ấc. Quá phúc hắc rồi. Nhưng mà ta thích. Ha ha ha.

A Thủy và Bàn Ngâm nhìn mỡ nữ nhân khoe môi cong lên đầy gian xảo, bắt giác bật cười.

Ngọc Tam Lang cảm kích nhìn bốn người bọn họ, lời cảm kích giấu tạng đáy lòng. Chỉ có ánh mắt lóe lên thể hiện cảm xúc hiện tại.

Có trời mới biết, vừa nãy, hắn cũng muốn ra tay đánh người đến độ nào. Nhìn thấy người trong lòng bị người khác xúc phạm vậy. Hắn có cảm giác muốn giết người đến nơi. Nếu không phải vì Phượng Nhi lôi kéo hắn, ánh mắt van xin. Có lẽ giờ này đôi bên đã đánh đến kẻ chết người bị thương, chứ không thể nào nhẹ nhàng mà bỏ qua như thế.

Ngọc Tam Lang cũng có dự định, vào Ngải Lâm thì tranh thủ cơ hội báo thù. Nhưng nếu hắn làm việc này một mình, chắc hắn rất khó thành công. Bây giờ có nhóm người Hiểu My cùng chung ý tưởng. Ha ha. Đám người Trương Cao Nghĩa, tốt nhất là tự cầu nhiều phúc đi thôi.

.....

Trong căn phòng được bố trí riêng cho đội thi đấu đến từ Dược Phong Cư.

Năm nam hai nữ ngồi quanh một bàn tròn lớn. Hồ Phượng Nhi mang thùng dược liệu được chuẩn bị chu đáo, mở ra. Bên trong có hơn mười hộp bạch ngọc khác nhau. Mỗi hộp đều chứa một loại thảo dược được cho là tốt nhất được tuyển chọn từ gia tộc.

Hiểu My nhìn thấy trong mười loại này, có 5 loại là phần dược liệu mà cô bán cho họ sau khi đi ra từ Ngải Lâm. Sở dĩ chúng được chọn đem ra dự thi, bởi lẽ là do chúng chỉ tồn tại ở khu vực mê cung chướng khí ở Ngải Lâm, không phải ai cũng có thể vượt qua, sưu tập được.

Năm loại khác là Hồ Phượng Nhi chuẩn bị đã lâu. Hao phí không ít nhân công, tiền của, sưu tầm trên khắp Việt quốc. Thậm chí, hai trong năm loại đó còn là đôi dược từ nước phụ cận kề bên.

Tuy theo đánh giá của tỷ đệ Hồ Gia cùng Ngọc Tam Lang, chỉ nhiều đây cũng có thể so đấu với các đối thủ khác. Phần thắng có thể không cao, nhưng cũng không thua thảm hại.

Hiểu My nhìn mở thảo dược sắp xếp theo thứ tự trên bàn, cau mày đánh giá một hồi, sau, mới nhìn sang Hồ Phượng Nhi, lên tiếng hỏi:

- Hồ tỷ. Theo tỷ, phần dược liệu này có thể đủ chèn ép các đối thủ khác hay chưa?

- Tóm lại, khả năng chiến thắng trong vòng đầu khoảng năm mươi, năm mươi mà thôi. – Hồ Phượng Nhi trầm lặng trả lời.

- Theo ta là không thể nào chiến thắng được.

Bàn Ngâm tuổi già, kinh nghiệm nhiều. Vì thế, hắn nói năng có chút chẳng kiêng dè. Nhưng đây đều là sự thật.

Bàn Ngâm từng đi lại nhiều nơi trên khắp đại lục Phong Linh. Không chỉ có Việt quốc, Nam Quốc, Chiêu quốc... mà còn một số quốc gia khác. Nhờ thế, đã thấy được nhiều loại dược liệu tốt hơn.

Đối thủ cạnh tranh với Dược Phong Cư cũng có thời gian chuẩn bị suốt bốn năm. Tài lực của họ cũng chẳng thua kém Hồ Gia. Lý nào lại không đưa ra vài loại quý giá tại Giao Lưu hội.

- Bàn thúc nói đúng. Không thi thì thôi. Đã thi thì phải chuẩn bị thật chu đáo, phong độ phải ở đỉnh cao. Thắng phải thắng áp đảo đối phương, không thể mù mờ ần may, trông đợi người ngoài cho được.

Trần Hiểu My dứt kết kinh nghiệm bản thân mình. Sau đó, hùng hổ nói ra.

Đại Kim thấy chủ nhân của hắn khí thế bừng bừng cũng lây lan theo một niềm kích động. Vỗ tay tán thưởng ào ào.

A Thủy tuy không nói ra lời nhưng hai mắt hữu thần, cực kỳ sáng rọi.

- Chúng ta cũng muốn như vậy, nhưng mà gia tộc cũng chỉ có thể chuẩn bị được chừng này. Muốn tốt hơn nữa, lấy đâu mà ra. Với lại, thời gian không cho phép. Chúng ta chuẩn bị thi tới nơi rồi.

- Ha ha. Chuyện này có gì khó.

Bàn Ngâm mỉm cười, sau đó, cho tay vào vạt áo trước ngực, lấy ra một hộp bạch ngọc, kích thước lớn hơn những hộp có sẵn bày ở đây. Hắn cười hà hà, đắc ý vô cùng.

- Ta có một gốc Túc Ảnh Thảo – loại thảo dược cực hiếm của Nam quốc. Loại này có tác dụng hồi thần, giúp người sắp chết giữ được một hơi tàn, chờ đợi thời cơ cứu chữa.

A Thủy cũng vờ cho tay vào vạt áo như lão, nhưng sau đó âm thầm triệu hoán thêm một gốc dược liệu từ giới chi không gian. Bày ra trước mặt mọi người, nhẹ nhàng giới thiệu.

- Đây là Phù Dung Nhan – Loại thảo dược chỉ có ở đáy biển sâu. Nhựa của nó có thể thoa lên mặt làm biến đổi dung nhan. Hiệu lực cho đến khi tẩy sạch hoàn toàn.

Đại Kim thấy Bàn Ngâm và A Thủy đều đã góp phần của mình, hấn mà cứ im lặng hoàn toàn thì không đáng mặt đại sư. Chính vì vậy, hấn cũng giả bộ vài động tác, vờ vình một thoáng thì lấy ra một quả màu xanh mướt, hắc hắc cười gian:

- Ta góp một quả Ái Tâm Lang – Người nào ăn phải quả này, có thể sẽ bất tỉnh trong một thời gian ngắn. Nhưng sau đó lại nhớ mãi không quên người đầu tiên gặp gỡ sau khi tỉnh lại. Lợi hại lắm phải không?

- Bàn môn tà đạo.

Hiếu My không khách khí, đã kích hấn một hồi. Đại Kim không đồng ý chút nào. Loại quả này hấn phải tìm kiếm rất lâu mới có thể đoạt đến tay. Lúc đó, hấn chưa gặp được Trần Hiếu My, còn nguyên bộ dáng Kim Mao Sư, chỉ e tương lai không có cô nàng sư tử Hà Đông nào đồng ý kết bạn trăm năm. Cho nên mới tốn nhiều công sức sưu tầm Ái Tâm Lang, đề phòng bất trắc. (Ặc Ặc. Đúng là cao thủ thì không phân biệt giống loài).

Ba nam tử đi cùng đều đã hào phóng quăng ra bảo vật của mình. Trần Hiếu My đâu thể vờ như không thấy. Vì thế, mỡ nữ nhũ mảy suy nghĩ một hồi. Ngay lúc Bàn Ngâm còn tưởng cô nàng quá nghèo. Không có đồ vật quyen góp cho trận thi đấu đầu tiên thì mỡ nữ bắt đầu thò một tay vào tay áo rộng. Sau đó, cô nàng quay sang nhìn biểu hiện tò mò của tất cả mọi người, ngại ngùng lên tiếng.

- Xin lỗi. Là ta đang suy nghĩ là nên lấy ra loại thảo dược nào. Cái này cũng thật khó chọn lựa. Ngại ngùng a.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Bắt đầu

Trần Hiếu My phân vân một hồi. Sau đó, cũng quyết định mang ra hai loại thảo dược để quyen góp. Cô nàng vờ vình cho tay vào tay áo rộng, lấy ra hai hộp ngọc màu trắng, cẩn thận đặt lên bàn, mở ra.

Trước mặt mọi người xuất hiện hai ngọn thảo dược vô cùng kỳ lạ. Một có màu thiên thanh. Một có màu hồng nhạt, từng đợt từng đợt ngạt ngào tỏa khuếch hương thơm.

- Ngọn thảo dược màu hồng phần này chính là Hóa Hương thảo. Thảo dược chính để điều chế ra loại dược liệu làm cơ thể lúc nào cũng phảng phất hương thơm tự nhiên. Hấp dẫn vô cùng. Ngọn còn lại là Lam Thiên Thảo – công dụng chính là dùng để giải độc.

Nói tới đây, mỡ nữ ngược mắt lên nhìn những người còn lại, vô cùng đắc ý giới thiệu.

- Cái này, cái này...

Hồ Hoài An lấp bắp kinh ngạc. Từ lúc sinh ra đến giờ, hấn chưa từng thấy, chưa từng nghe những loại dược liệu nào như thế. Chỉ cần nghe công dụng của nó cũng thấy đủ vượt qua những loại thảo dược mà Hồ gia chuẩn bị cho vòng thi đấu hôm nay. Quý giá vô cùng.

Ngọc Tam Lang nhìn thấy nhóm người của Hiếu My, từng người từng người tùy tiện xuất tay cũng có thể mang ra một báu vật như thế, tâm trạng vô cùng phức tạp. Mừng vui cũng có nhưng lo âu cũng có. Mừng vì họ có thể trợ giúp Dược Phong Cư chiến thắng áp đảo trong trận đấu vòng đầu. Nhưng mà lo lắng vì lai lịch của họ tất không bình thường, rất có thể vị Trần cô nương trước mặt là người của một gia tộc lãnh đời nào đó tại đại lục Phong Linh ra ngoài lịch lãm.

Trong suy nghĩ của những người như Ngọc Tam Lang và Hồ Hoài An. Xuất thân từ các gia tộc lãnh đời đều là kỳ nhân, không thể nào trêu chọc.

Cũng không thể trách hai người này suy nghĩ quá nhiều. Một màn khoe của vừa rồi, cộng thêm lúc âm thầm ra tay giáo huấn Trương Cao Nghĩa khi này, ngay cả đứa trẻ không biết gì cũng có thể nhận ra sự bất phẩm của một nữ, ba nam đám người Trần Hiếu My. Huống chi là những người thành niên như bọn họ.

Hồ Phượng Nhi tâm trạng cũng khác mấy so với Ngọc Tam Lang. Nhìn thấy sự hào phóng của bốn người trước mặt, nàng ta vừa xấu hổ, lại có chút vội vàng.

- Trần cô nương. Đây đều là bảo vật của mọi người. Chúng ta không thể nào mang ra thi đấu. Hơn nữa, ban tổ chức cũng đã quy định rõ ràng, các dược sư thi đấu tại vòng ba phải điều chế thảo dược từ những dược liệu mang ra so tài tại vòng 1. Với nhiệm vụ này, ta thật sự chưa quen.

Tấm lòng của cô và mọi người, ta xin ghi nhận. Nhưng mọi người đừng làm như thế. Xin hãy cất vào đi.

Bàn Ngâm, A Thủy và Đại Kim. Ba nam tử già trẻ, sáu mắt nhìn nhau. Họ đều không ngờ đến lúc này mà Hồ Phụng Nhi còn có thể chối từ như vậy. Hiểu My tất nhiên không đồng ý. Cô thật sâu nhìn nữ chương quỳ Dược Phong Cự, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Chúng ta mang thảo dược hộ thân của mình ra, không phải chỉ vì mặt mũi hay lợi ích của Dược Phong cự. Mục tiêu của chúng ta là Quang Minh Thánh Điện. Cho nên, Hồ tỷ tỷ không cần phải chối từ.

Hồ Phụng Nhi nghe vậy, tuy trong lòng vẫn rất muốn hỏi Trần Hiểu My đến Quang Minh Thánh Điện để làm gì, nhưng mà lại ngại thốt ra lời, sợ đụng chạm vào bí mật của Hiểu My hoặc làm cho nhóm người của cô phản cảm. Tuy nhiên, sự rối rắm dâng lên trong mắt, Hiểu My sao lại có thể vờ như không thấy, không hiểu.

Mồ nữ cười cười giải thích:

- Chúng ta đến Quang Minh Thần Điện là để nhờ họ trợ giúp, cứu người. Nhưng mà chuyện này lại không tiện kể ra với các vị. Xin hãy yên tâm, ta đảm bảo sẽ không để xảy ra bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến những người không liên quan.

- Vâng, ta tin tưởng Trần cô nương. Đã vậy, ta xin nhận số thảo dược này. Chúng ta tiếp theo nên bàn bạc cẩn thận, chuẩn bị sẵn sàng cho vòng thi đấu đầu tiên diễn ra trong buổi tối hôm nay.

Đã nói rõ ràng, Hồ Phụng Nhi cũng không tiếp tục xoắn xuýt đề tài này. Nàng ta mỉm cười, đa tạ Trần Hiểu My rồi nhìn một vòng mười lăm loại dược liệu trên bàn, bắt đầu chọn lựa.

Sau một hồi bàn bạc, cả đội thống nhất, mười loại thảo dược mang ra thi đấu, trong đó có 5 loại vừa mới bổ sung sau, ba loại do Hồ gia chuẩn bị trước đây và hai loại còn lại được Hiểu My mang ra từ Ngải Lâm, bán lại cho Dược Phong Cự hôm trước.

Vị trí sắp xếp của các loại thảo dược cũng đã được xác định. Hồ Phụng Nhi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Bởi tới lúc này, mọi thao tác chuẩn bị cho vòng thi đấu đầu tiên của Giao lưu hội đã xem như xong.

Đúng lúc này, một thành viên trong ban tổ chức của Đại Hội đến đây. Cửa phòng vang lên những âm thanh “cộc cộc” đơn điệu. Hồ Hoài An nhanh chóng tiến ra.

Người đến là một nam tử vận trường bào màu điệp sắc. Khuôn mặt tuy không phải tuấn tú, mỹ nam nhưng nhìn chung cũng có thể ngợi khen bằng hai chữ: dễ nhìn.

Đại diện của ban tổ chức thông báo cho các đội tuyển dự thi thứ tự dự thi để chuẩn bị. Dược Phong Cự là số 26. Tổng cộng chỉ có 30 đội dự thi.

Hồ Phụng Nhi nghe được, chỉ nhẹ nhẹ mỉm cười. Đa tạ nam tử áo màu điệp sắc rồi tiễn người rời đi.

- Xem như gần chót. Vậy thì chúng ta còn rất nhiều thời gian. Cần phải diễn tập thật kỹ để một lần ra sân đã có thể dẫn đến oanh động lớn lao.

Hiểu My rất mong đợi vào Đại hội giao lưu tại Đan Thành. Ngoại trừ mục đích chính là Thất thái quang minh của Quang Minh Thánh điện. Mồ nữ còn đặc biệt yêu thích náo nhiệt. Nhất là cảm giác chứng kiến sự thất bại của những kẻ mất chó không nhìn đường như Trương Cao Nghĩa hay việc sưu tầm thêm vài loại đặc sản, bảo vật tại đại lục Phong Linh.

.....

Tối đến. Mặt trăng trên đại lục Phong Linh chiếu ánh sáng huyền ảo xuống nhân gian. Gió nhẹ nhàng lay động từng ngọn cỏ, nhánh cây. Tiếng hát ngân xa từ những chiếc thuyền hoa trên dòng sông hiền hòa, lung linh như dải lụa.

Thế nhưng, vào lúc này đây, người dân tòa bộ Đan Thành đều không rảnh rỗi để thưởng thức gió mát trăng thanh. Toàn bộ sự chú ý của họ đều hướng về tòa đại lâu, nơi diễn ra đại hội giao lưu của các dược sư, âm thầm suy đoán xem mùa giải năm nay, đội tuyển nào sẽ giành được thắng lợi sau cùng.

Lúc này, tại hội trường lớn của Tửu lâu. Rất nhiều người cùng tập trung theo từng khu vực, hướng mắt về sân khấu hình vuông rộng cỡ trăm mét vuông.

Ở giữa sân khấu là một bàn dài bình bán nguyệt bề ngang chừng một thước, đặc biệt dành riêng cho các đội tuyển trưng bày thảo dược và giới thiệu với ban giám khảo cũng như toàn bộ những người có mặt trong hội trường.

Nói tới Ban giám khảo. Hiểu My không khỏi nhìn về khu vực đặc biệt đối diện với sân khấu. Nơi đó được bày trí rất sang trọng, từ bàn ghế đến thức ăn, nước uống, bình hoa...

Vị trí đó hiện tại đã xuất hiện năm người. Họ chính là bộ năm quyền lực nhất của Giao lưu hội.

Người đầu tiên là Thành chủ Đan Thành – Đinh Khải Nguyên. Bên tay phải của ông ta là hội trưởng công hội dược sư Đan thành – Trương Chính Phụng cùng hội trưởng công hội dược sư khu vực phía Nam của Việt Quốc – Chu Phong.

Phía bên trái của thành chủ Đinh Khải Nguyên là hai vị lão nhân tóc bạc phơ. Nghe nói họ là các trưởng lão của hai gia tộc lãnh đời tại Việt quốc. Một người tên Diệp Lăng, một người tên An Khởi – sự xuất hiện của bọn họ làm cho toàn bộ đại hội thêm trang trọng, các đội tuyển thêm phấn khích. Bởi lẽ,

nếu như không giành được thắng lợi tại đại hội giao lưu thì chỉ cần thu hút được sự chú ý của các gia tộc kỳ bí, tương lai cũng có thể phát lên.

(Ha ha ha. Đúng là mơ giữa ban ngày mà.)

Điều khiển chương trình tối nay là một vị nam tử vô cùng tuấn lãng. Giọng nói trầm thấp nhưng lại có sức công phá đến tận tâm.

- Cao thủ.

Bàn Ngâm chỉ cần liếc qua hần một lần đã khẳng định chắc nịch điều này.

- Chào mừng quý vị đến với Vòng so tài đầu tiên trong Đại hội giao lưu của các đấng sư tại Đan Thành. Tôi là Khúc Văn. Rất hân hạnh gặp gỡ cùng chư vị.

Vị soái ca trên sân khấu đã bắt đầu. Không khí trong hội trường lập tức căng thẳng hẳn lên.

Khúc Văn nhìn một vòng xung quanh, giới thiệu ban giám khảo, ba mươi đội dự thi. Sau đó, trong trăn pháo tay vang dội, đội đầu tiên bước ra sân khấu.

Đây là đội tuyển đại diện cho quây đực liệu tên gọi An Lạc Tâm. (Ha ha ha). Bọn họ có 6 thành viên, ba nam ba nữ. Trong đó, hai nữ có vẻ là đực sư thi tiến tới trung tâm của chiếc bàn, bày ra mười loại thảo đực, theo công dụng của nó, bắt đầu thuyết minh từng loại.

Thảo Đực của bọn họ quý thì có quý, nhưng mà so với những thứ mà Đực Phong Cư giới thiệu lúc đầu, kém một khoảng cách rất xa.

Hiệu My nhướng mắt nhìn lên, thấy Ban giám khảo cũng có vẻ hơi hợt, chẳng mấy quan tâm. Xem ra, đội tuyển An Lạc Tâm đã rớt ngay từ vòng loại.

Sau khi đội đầu tiên xuống đài thì đội thứ hai tiếp tục bước lên. Cứ thế luân phiên.

Mãi đến đội thứ chín, Hiệu My mới thấy có người quen xuất hiện. Thì ra họ là đại diện cho quây đực liệu có tên Thảo Minh Đường. Nghe Hồ Phụng Nhi nói thì quây đực này cũng đã có kinh nghiệm trên trăm năm. Buôn bán thành thật, coi trọng chữ tín. Lão bản là Hứa Minh – có qua lại thân thiết với phụ thân của cô.

Thảo Minh Đường mang ra mười loại đực liệu. Trong đó, có ba loại thu hút được sự chú ý của Hiệu My. Đó là một gốc Hà Thủ Ô một ngàn năm. Một ngọn Khuru Phong Thảo xanh mướt như nhung và một nhánh Thiên Ba Diệp còn đọng hơi sương.

- Bảo quản thật tốt. - Bàn Ngâm tắc lưỡi – Chỉ riêng hai loại Khuru Phong Thảo và Thiên Ba Diệp này cũng đủ thấy, bọn họ đã bỏ ra công sức không ít. Khuru Phong Thảo gấp gió là héo. Thiên Ba Diệp thì không thể tiếp xúc trực tiếp với ánh nắng mặt trời. Hơn nữa, khi hái nó phải là lúc sương sớm còn đọng trên cành. Nếu sương bốc hơi hoàn toàn thì công dụng cũng giảm nhanh.

- Bàn thúc hiểu biết thật sâu. Tiểu nữ vô cùng ngưỡng mộ.

Hồ Phụng Nhi lời này là nói thật lòng.

- Ha ha ha. Không có gì. Chẳng qua đi nhiều, thấy nhiều nên biết chút ít vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Chiến thắng áp đảo

Trong lúc Bàn Ngâm và Hồ Phụng Nhi nhỏ giọng bàn luận về công dụng và cách thức bảo tồn các loại đực liệu mà Thảo Minh Đường mang ra. Thì sự chú ý của Hiệu My lại hướng về Tam Kiếm Thánh trên sân khấu. Cô quay sang nhìn Ngọc Tam Lang, hỏi nhỏ:

- Tam Kiếm Thánh này cũng có chút thú vị? Ngọc công tử từng nghe nói về họ trước đây hay chưa?

Ngọc Tam Lang ngược mắt nhìn ba nam tử đeo đại kiếm đứng trên kia, suy ngẫm một chút, sau đó, ánh mắt trở nên sâu xa, trầm trầm lên tiếng:

- Tam Kiếm Thánh, giang hồ đồn rằng võ công cao cường, làm người cũng tương đối chính trực, tri ân tất báo. Thế nhưng từ trước giờ, họ vốn không muốn xen vào những chuyện khác. Lần này lại đại diện cho Thảo Minh Đường, tất có ẩn tình ở phía sau.

- Tại đại lục Phong Linh này, võ công của bọn họ đúng có thể tự xưng cao thủ. Nhưng mà Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Bàn Ngâm lúc này đã ngưng trao đổi với Hồ Chương quây, nghe được ý kiến của Ngọc Tam Lang thì chen vào nói.

Lúc này, phần thi đầu của đội tuyển đến từ Thảo Minh Đường đã kết thúc. Khúc Văn lại tiến lên sân khấu, giới thiệu đội tiếp theo.

- Khúc công tử trên giang hồ cũng được xem là kỳ nhân. Nhưng mà đừng nhìn bề ngoài hần nho nhã, tuấn mỹ. Thật ra, đó là một độc sư vô cùng lợi hại a.

Hồ Hoài An nhìn nam tử tiêu sái, anh tuấn phía trên, giọng nói thanh thanh, mắt lấp lánh thứ hào quang được gọi là ánh sáng xanh ngường mộ.

Trần Hiểu My nghe vậy, lập tức liên tưởng đến Khúc Văn – Hoa Anh Túc cổ đại. Cô cười khóe môi, lạnh lùng.

- Khúc Văn trước giờ độc lai độc vãng, nửa chính nửa tà. Nhưng mà lời nói của hắn cũng rất có trọng lượng. Vì vậy mới được mời đến làm điều khiển chương trình cho đại hội giao lưu.

- Bàn thúc. Ông từng tiếp xúc với hắn chưa?

Đại Kim rất tò mò chuyện này.

Bàn Ngâm không trực tiếp trả lời câu hỏi của Đại Kim mà lại bí hiểm cười cười. Lão nào đâu chỉ tiếp xúc với hắn. Hai người còn trực tiếp kết nghĩa kim lan, xưng huynh gọi đệ, qua lại khá thân. Nếu không phải nhờ có vị nghĩa đệ là Khúc Văn, mấy mươi năm của lão trôi qua không biết buồn chán đến mức độ nào.

Vòng thi đấu đầu tiên tiếp tục. Các đội tuyển khác lần lượt bước lên sân khấu. Tuy nhiên, chẳng có thứ gì đáng giá. Hiểu My chán nản, gờ tay che miệng ngáp, một giọt nước mắt bên khóe mắt chảy ra. (Ồi, hình tượng...)

- Tiếp theo, mời đội dự thi đại diện cho Thần Dược Cư bước lên sân khấu. Đây là đội tuyển đã giành được chiến thắng tại Vòng 1 của giải thi đấu mùa trước. Không biết lần này, họ sẽ mang đến cho chúng ta những ngạc nhiên thú vị nào. Thảo dược của họ liệu có áp đảo hoàn toàn các đối thủ khác được hay không?

Ặc ặc. Cách giới thiệu này có phải quá khác biệt rồi không? Khúc Văn dường như đang cố tình công kích ẩn ý với Thần Dược Cư. Nếu như lần này họ tiếp tục chiến thắng thì không sao? Còn nếu thất bại, chẳng phải trở thành đối tượng bị vạn chúng chú mục. Ha ha. Đúng là có gian tính. Sức hút của Trương Cao Nghĩa thật đúng là vô cùng.

Sau lời giới thiệu đầy trịnh trọng của Khúc Văn. Đoàn đội bảy người của Trương Cao Nghĩa bước lên sân khấu.

Thần Dược Cư có thâm niên trong ngành gần hai trăm năm. Xem như là gốc đại thụ của ngành dược liệu tại Đan thành nói riêng và cả Việt Quốc nói chung. Tiếc là thời đời vốn cực thịnh tất suy. Đến đời này, Trương gia chỉ có một Trương Cao Nghĩa là nhi tử. Vì thế, hắn xem như ngậm chìa khóa vàng mà sinh ra. Từ nhỏ đã quen thói kiêu căng, muốn gì là phải đoạt đến tay cho bằng được.

Trương Cao Nghĩa nhìn trướng tiềm năng của Dược Phong Cư. Tuy là đề muộn, sinh sau, nhưng mà người Hồ Gia đã phát triển sinh ý rất tốt. Khách hàng mỗi lúc mỗi đông. Không ít người từng buôn bán, qua lại với Thần Dược Cư trước đây cũng hủy hợp đồng mà chạy sang Hồ Gia. Điều này làm cho Trương đại thiếu gia vô cùng khó chịu.

Hắn nghĩ kế nhất tiễn song điêu, liên hôn với Hồ Phụng Nhi. Đoạt được cả người và của. Thế nhưng, Hồ Phụng Nhi lại kiên quyết chối từ. Tiếp theo đó, hắn lại âm thầm đồn thổi, phá hoại sinh ý của Dược Phong Cư. Thủ đoạn đê hèn làm người Hồ Gia giận tím ruột tím gan, nhưng mà không có chứng cứ rõ ràng, lại thêm thế lực, tài lực không bằng người, cho nên nhiều lần ăn thiệt.

Tại Đại Hội Giao lưu lần này, Trương Cao Nghĩa mang đến mười loại thảo dược vô cùng trân quý. Hắn đứng trên sân khấu, mở ra từng hộp bạch ngọc đựng thảo dược, giọng nói đầy tự tin vang vọng.

- Trước tiên, tôi muốn giới thiệu với mọi người hai loại thảo dược quý tìm được tại Ngải Lâm. Đây là Nhung Y Thảo và Tuyết Lan Thảo, niên đại hai trăm năm. Mọi người đều biết rằng. Hai loại này khi chế thành dược liệu có tác dụng vô cùng to lớn.

Trong đó, loại dược có thành phần chính là Nhung Y Thảo có khả năng cải tạo làn da, để làn da càng trở nên mềm mịn tựa nhung, còn đẹp hơn cả làn da của trẻ nhỏ. Riêng loại dược điều chế từ Tuyết Lan Thảo có thể làm hơi thở chúng ta thơm mát tựa hoa lan trên núi tuyết, vừa thanh lãnh lại lưu luyến khó quên...

Trần Hiểu My vừa nghe hắn nói, không nén nổi, gập bụng cười.

- Tiểu thư, có cần biểu hiện khoa trương vậy không?

Đại Kim khó hiểu nhìn chủ nhân của mình. Hiểu My thấy ai cũng tặng cho cô một ánh mắt tò mò thì giả vờ nghiêm trang, không tiếp tục cười đùa như điên dại. Dù sao cũng phải chú ý hình tượng nha.

Trong lòng nữ tử thầm nhắc nhở mình như vậy. Nhưng mà chuyện này thật khó giải thích với bọn A Thủy, Đại Kim. Bởi vì Trương Đại Nghĩa mang cho cô cảm giác như đối diện với một đại soái ca đầy nam tính, lẫm liệt. Tuy nhiên, khi giao tiếp với người khác thì câu nói đầu tiên lại ông ả ông ẹo, tay tạo thế Lan Hoa Chi, làm hốt hoảng người nhìn. A a a a...

Trương Cao Nghĩa mà biết được suy nghĩ trong lòng của Hiểu My lúc này, có thể sẽ phun ra ba nghìn lít máu rồi chết tươi. May mắn cho hắn là không có môn võ công nào được gọi là Thủ tâm thuật, hoặc cũng có thể nói, may mắn là hắn đang miệt mài làm công tác tiếp thị mỹ phẩm ở bên trên, hứng thú bùng bùng, nước bọt tung bay xối xả.

Mười loại dược liệu mà hần giới thiệu, hết phần nửa trùng hợp với những loại mà Hồ Phụng Nhi đã chuẩn bị trước đây. Nửa còn lại cũng là thảo dược sưu tầm được trên khắp đại lục Phong Linh. Đúng là tài đại khí thô, làm gì cũng tiện.

Tỷ lệ Hồ Gia đưa mắt nhìn nhau, một phen hoảng hốt không yên. Cũng may là có bảo vật gia truyền của đám người Hiểu My. Nếu không, họ hoàn toàn không có khả năng thắng lợi.

Phần dự thi của Thần Dược Cư chiếm thời gian gần hai khắc, xem như là dài nhất trong tất cả các phần thi đấu của các đội tuyển từ lúc đầu tới giờ. Sau đó, thêm vài lượt thi đấu, cuối cùng cũng đến phiên đám người Hiểu My ra sân.

Khúc Văn sau khi giới thiệu, tiêu sái xuống đài. Lúc đi ngang qua người của Bàn Ngâm, hần khẽ gật đầu. Lúc này không tiện chuyện trò, chỉ có thể hẹn nhau chờ chén sau khi vòng thi đấu đầu tiên kết thúc.

Tuy nhiên, khi Khúc Văn đi ngang qua người của Hiểu My thì trong lòng hần, trong tâm trí hần, một cảm giác vô cùng kỳ lạ nổi lên, hần sâu sắc nhìn thật kỹ thân ảnh màu xanh nhẹ nhàng trước mặt. Tự hỏi trong lòng, người này mới chỉ lần đầu gặp mặt, nhưng cảm giác rung động mạnh mẽ trong lòng là đến từ đâu?

Hiểu My đang chậm chậm bước lên sân khấu thì cảm giác được có ánh mắt chuyên chú dán chặt vào phía sau. Cô ngoái đầu nhìn lại. Bất ngờ nhìn thấy đại mỹ nam Khúc Văn đôi mắt sâu thẳm tựa hồ nước mùa thu, bỗng dưng có cảm giác vì diệu không nói rõ thành lời. Cô khẽ gật đầu, cười với vị MC của đại hội, sau đó lại tiếp tục bước tới. Hồ Phụng Nhi cùng mọi người còn đang chờ đợi trên kia.

Hồ Phụng Nhi bày mười hộp bạch ngọc trên bàn, kích thước to nhỏ, độ bóng của mỗi hộp hoàn toàn khác nhau. Bày tay ngọc nhẹ nhàng mở ra, từng ngọn dược liệu tươi xanh hoặc ngả ngọc hương thơm bay lượn lơ khấp hội trường chật đông người tham dự.

Hồ Phụng Nhi là đội trưởng, nên chuẩn bị rất kỹ về mặt tinh thần. Cô bình tĩnh nhìn khắp một vòng, từ từ lên tiếng. Giọng nói tuy nhỏ nhẹ, dịu dàng. Nhưng mà nội dung thật đủ khiến bọn người Trương Đại Nghĩa tức giận ngọc trời lại không thể nào phát tiết, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

- Dược Phong Cư của chúng tôi lần này chuẩn bị mười loại dược liệu. Trong đó có hai loại trùng với phần đã chuẩn bị của Thần Dược Cư, vì thế, rất cảm ơn Trương công tử đã giải thích cặn kẽ giúp chúng tôi.

Hồ Phụng Nhi nói xong thì nâng hai loại thảo dược đó trên tay. Đúng là Nhung Y Thảo và Tuyết Lan Thảo – sinh trưởng trong khu vực có chướng khí dày đặc của Ngải Lâm. Nhưng mà chỉ cần nhìn sơ qua, cũng đủ thấy dược thảo trên tay Hồ Chương quỳ của Dược Phong Cư tốt hơn rất nhiều so với Thần Dược Cư mới vừa giới thiệu.

Cả hội trường lập tức xôn xao, tiếng bàn luận rầm rì vang lên khắp bốn phía.

- Không phải chứ. Nhìn bộ rễ kia, tán lá kia, màu sắc thế kia. Ta đoán ít nhất phải là thảo dược bốn trăm năm.

- Đúng đúng. Không thể ngờ, lần này Dược Phong Cư có thể đưa ra loại thảo dược tốt gấp đôi so với Thần Dược Cư. Ta thật trông đợi những thảo dược tiếp theo của bọn họ à nha.

....

Trương Cao Nghĩa càng nghe, mặt lại càng đen. Nhưng mà hần chưa kịp nghĩ ra chiêu thức đối phó thì Hồ Phụng Nhi cùng Hiểu My bên trên lại liên tiếp tung ra những loại thảo dược trân quý khác.

Hội trường lúc này toàn bộ sôi trào. Thậm chí đến những thành viên trong ban giám khảo cũng phải kích động thót lên:

- Thật không nghĩ ra, ở nơi này có thể nhìn thấy Hóa Hương Thảo và Lam Thiên Thảo. Đây chỉ là những loại thảo dược chỉ xuất hiện trong truyền thuyết a.

- Đâu chỉ là truyền thuyết, thậm chí Phù Dung Nhan và cả cái quả Ái Tâm Lang kia nữa. Mặc dù công dụng của nó có còn phụ thuộc vào mục đích của người sử dụng. Nhưng bốn loại này thậm chí đã tiếp cận tới mức linh dược. Ta rất tò mò, không biết họ tìm đâu ra.

....

Kèm theo sự kích động và hưng phấn của ban giám khảo. Thắng lợi của vòng thi đấu đầu tiên xem như đã xác định. Dược Phong Cư áp đảo hoàn toàn tất cả các đối thủ còn lại. Đúng là đẹp mắt vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Vị phụ thần thứ 6

Lời tác giả: ta điểm danh lại thập nhị phu thần của Hoan Hi Thần.

- Thiên Vũ – Thần thú – cai trị bờ bắc Huyền thiên Đại Lục.
- Lữ Tuấn – Đại sư trận pháp – đệ tử Nhị Thần Sơn – Vô Cực Kiếm Phái.
- Lạc Vô Trần – Quân sư – đệ tử Nhị Thần Sơn – Vô Cực Kiếm Phái.
- Lân Nguyệt – đệ nhất cao thủ - chương môn Hắc Nguyệt Phái.
- Phi Long thái tử - Thủy Thần – cai trang thành A Thủy, đồng hành cùng Hiểu My.
- Khúc Văn – Thiên hạ đệ nhất độc sư – Lãnh tử của Phong Linh Đại lục.

.....

Kèm theo sự kích động và hưng phấn của ban giám khảo. Thắng lợi của vòng thi đấu đầu tiên xem như đã xác định. Được Phong Cư áp đảo hoàn toàn tất cả các đối thủ còn lại. Đúng là đẹp mắt vô cùng.

Trong lúc cả hội trường nhiệt liệt hoan nghênh đội giành được chiến thắng trong giải đấu đầu tiên là Được Phong Cư. Bản thân của Trương Cao Nghĩa vô cùng ngạc nhiên, trông như người mộng du chưa tỉnh.

- Không thể nào, không thể nào... Đây chắc chắn là ban giám khảo đánh giá sai lầm. Được Phong Cư làm sao có thể giành chiến thắng như vậy được?
- Trương Cao Nghĩa. Không lẽ trên đời này chỉ mình ngươi mới có đủ tư cách giành được chiến thắng, còn tất cả những người khác đều không?

Trương Cao Nghĩa đang mơ màng thì nghe được tiếng nói mĩa mai, bèn nhón của Hồ Hoài An. Ngay lập tức, hấn lấy lại tin thần, trầm giọng đe dọa.

- Chuyện này chưa xong đâu. Hi vọng các ngươi sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra khi vào rừng rậm Ngải Lâm.

Trương Cao Nghĩa hung hãn oán hận, đe dọa nhóm người Hồ Hoài An một hồi, sau đó, mang theo đồng đội của mình quay ngoắt đi. Sau lưng hấn, nhiều người cười lạnh. Mừng thầm trong lòng, bởi vì Thần Được Cư nào giờ luôn cao cao tại thượng, không coi kẻ khác ra gì. Cuối cùng, cũng ném phải thất bại lần đầu tiên.

Trần Hiểu My cùng Đại Kim, A Thủy và Bàn Ngâm đang chuyện trò với nhau. Hồ Phượng Nhi đã bị ban giám khảo kêu đi. Chẳng qua các vị lãnh đạo quyền lực của Đại Hội Giao lưu muốn âm thầm trao đổi hoặc chia lại phần thảo được mang ra thi đấu vừa rồi của bọn họ. Nhưng mà Hồ Phượng Nhi khéo léo chối từ. Thứ nhất do những thảo được này không phải của cô. Thứ hai, vòng thi đấu thứ ba còn cần tới chúng để điều chế được liệu. Ai biết được thành bại ra sao.

Ban giám khảo nghe vậy, áy náy mỉm cười. Cũng là do họ quá nóng vội rồi. Dù gì cũng phải đợi đến khi kết thúc đại hội. Hồ Phượng Nhi cũng hứa sẽ nán lại trao đổi cùng bọn họ. Chờ thêm vai bữa thì có làm sao.

Trần Hiểu My không nghĩ tới, khi đang nói chuyện với ba người A Thủy thì vị tuyệt đại soái ca – Khúc Văn – Khúc công tử tới đây. Hấn đi kèm hướng Bàn lão mỉm cười. Giọng nói mang theo thật nhiều vui vẻ.

- Bàn lão ca. Không ngờ lại gặp huynh ở đây. Đệ vẫn tưởng huynh sẽ không ly khai Ngải Lâm đó chứ.
- Ha ha. Ở mãi một nơi, ta sợ bộ xương già này cũng mọc meo, không thể nào sử dụng. Nhưng mà gặp đệ ở chỗ này, đúng là ngoài ý muốn của ta. Rất vui a. Nào, lại đây, ta giới thiệu cho đệ làm quen với mấy người.

Bàn Lão ha hả đáp lời. Sau đó, lôi kéo Khúc Văn, hướng đám người Hiểu My giới thiệu.

- Vị này là Trần tiểu thư. Hai huynh đệ phía sau là Đại Kim và A Thủy.
- Trần tiểu thư, hân hạnh. Đại Kim huynh, A Thủy huynh, hân hạnh...
- Khúc công tử. Hân hạnh a.

Hai bên tiến hành chào hỏi với nhau. Lần này tiếp xúc trực diện với Hiểu My. Cảm giác khác lạ trong lòng lại càng nổi lên mãnh liệt. Khúc Văn phải cố gắng lắm mới có thể giữ cho nhịp đập, hơi thở đều bình thường.

Hiểu My dĩ nhiên cũng thấy một chút vi diệu. Nhưng mà nào giờ mỗi nữ vốn vô tâm vô phách, cho là bản thân mình bị vẻ tuấn lãng và nhan sắc mỹ nam thu hút vậy thôi. Ha ha. Đúng là mê trai – thói quen đáng xấu hổ a.

Chuyện trò dăm câu, Khúc Văn thấy Hồ Phượng Nhi mang theo đệ đệ và Ngọc Tam Lang trở lại, đành hẹn với tất cả mọi người ra ngoài dùng bữa khuya. Dù sao, tại hội trường này cũng không tiện thành nơi tâm sự.

Biết được vị mỹ nam này là nghĩa đệ của Bàn Ngâm. Nhóm người Hiểu My và Hồ Phượng Nhi sáng khoái nhận lời. Độc sư thì thế nào. Dù sao cũng là

người trong nhà. Có chi phải ngại.

Bữa ăn khuya của mọi người đúng là vô cùng náo nhiệt. Mộng Phong Cư tiếp đãi khách nhân vốn đã chu đáo, nhiệt tình. Giờ lại là chúc mừng đại tiểu thư của họ chiến thắng áp đảo trong vòng thi đấu đầu tiên. Thử hỏi có chuyện gì còn vui sướng nhiều hơn.

Com no, rượu say, mọi người lại bắt đầu thảo luận đến trận thi đấu thứ hai. Sáng sớm ngày mai, tất cả các đội tuyển lại tập trung tại Hội trường lớn, bốc thăm nội dung tìm kiếm thảo dược tại rừng rậm Ngải Lâm.

Khúc Văn tuy được ban tổ chức mời làm MC cho vòng thi đấu đầu tiên, nhưng mà nội dung của trận thứ hai như thế nào, hẳn cũng không có quyền được biết. Bởi lẽ, vòng hai là do đích thân ban tổ chức đưa ra yêu cầu.

- Lo làm gì? Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng. Chúng ta chỉ việc làm hết khả năng của mình. Chuyện còn lại, mọi thứ cứ tùy duyên đi.

- Phải, phải, Tiểu thư vô cùng chí lý. – Đại Kim rất biết cách xu nịnh, vuốt đuôi.

.....

Hội trường lúc này toàn bộ sôi trào. Thậm chí đến những thành viên trong ban giám khảo cũng phải kích động thót lên:

- Thật không nghĩ ra, ở nơi này có thể nhìn thấy Hóa Hương Thảo và Lam Thiên Thảo. Đây chỉ là những loại thảo dược chỉ xuất hiện trong truyền thuyết a.

- Đây chỉ là truyền thuyết, thậm chí Phù Dung Nhan và cả cái quả Ái Tâm Lang kia nữa. Mặc dù công dụng của nó có còn phụ thuộc vào mục đích của người sử dụng. Nhưng bốn loại này thậm chí đã tiếp cận tới mức linh dược. Ta rất tò mò, không biết họ tìm đâu ra.

Hôm sau:

Từ lúc trời vừa tờ mờ sáng, Đoàn người thi đấu đại diện Dược Phong Cư đã tập trung đông đủ tại hội trường, đang đợi Ban tổ chức xuất hiện.

.....

Trần Hiểu My cùng Đại Kim, A Thủy và Bàn Ngâm đang chuyện trò với nhau. Hồ Phượng Nhi đã bị ban giám khảo kêu đi. Chặng qua các vị lãnh đạo quyền lực của Đại Hội Giao lưu muốn âm thầm trao đổi hoặc chia lại phần thảo dược mang ra thi đấu vừa rồi của bọn họ. Nhưng mà Hồ Phượng Nhi khéo léo chối từ. Thứ nhất do những thảo dược này không phải của cô. Thứ hai, vòng thi đấu thứ ba còn cần tới chúng để điều chế dược liệu. Ai biết được thành bại ra sao.

Ban giám khảo nghe vậy, áy náy mỉm cười. Cũng là do họ quá nóng vội rồi. Dù gì cũng phải đợi đến khi kết thúc đại hội. Hồ Phượng Nhi cũng hứa sẽ nán lại trao đổi cùng bọn họ. Chờ thêm vài bữa thì có làm sao.

Trần Hiểu My không nghĩ tới, khi đang nói chuyện với ba người A Thủy thì vị tuyệt đại soái ca – Khúc Văn – Khúc công tử tới đây. Hắn điềm đạm hướng Bàn lão mỉm cười. Giọng nói mang theo thật nhiều vui vẻ.

- Bàn lão ca. Không ngờ lại gặp huynh ở đây. Đệ vẫn tưởng huynh sẽ không ly khai Ngải Lâm đó chứ.

- Ha ha. Ở mãi một nơi, ta sợ bộ xương già này cũng mọc meo, không thể nào sử dụng. Nhưng mà gặp đệ ở chỗ này, đúng là ngoài ý muốn của ta. Rất vui a. Nào, lại đây, ta giới thiệu cho đệ làm quen với mấy người.

Bàn Lão ha hả đáp lời. Sau đó, lời kéo Khúc Văn, hướng đám người Hiểu My giới thiệu.

- Vị này là Trần tiểu thư. Hai huynh đệ phía sau là Đại Kim và A Thủy.

- Trần tiểu thư, hân hạnh. Đại Kim huynh, A Thủy huynh, hân hạnh...

- Khúc công tử. Hân hạnh a.

Hai bên tiến hành chào hỏi với nhau. Lần này tiếp xúc trực diện với Hiểu My. Cảm giác khác lạ trong lòng lại càng nổi lên mãnh liệt. Khúc Văn phải cố gắng lắm mới có thể giữ cho nhịp đập, hơi thở đều bình thường.

Hiểu My dĩ nhiên cũng thấy một chút vi diệu. Nhưng mà nào giờ mỗi nữ vốn vô tâm vô phách, cho là bản thân mình bị vẻ tuấn lãng và nhan sắc mỹ nam thu hút vậy thôi. Ha ha. Đúng là mê trai – thói quen đáng xấu hổ a.

Chuyện trò dăm câu, Khúc Văn thấy Hồ Phượng Nhi mang theo đệ đệ và Ngọc Tam Lang trở lại, đành hẹn với tất cả mọi người ra ngoài dùng bữa khuya. Dù sao, tại hội trường này cũng không tiện thành nơi tâm sự.

Biết được vị mỹ nam này là nghĩa đệ của Bàn Ngâm. Nhóm người Hiểu My và Hồ Phượng Nhi sáng khoái nhận lời. Độc sư thì thế nào. Dù sao cũng là người trong nhà. Có chi phải ngại.

Bữa ăn khuya của mọi người đúng là vô cùng náo nhiệt. Mộng Phong Cư tiếp đãi khách nhân vốn đã chu đáo, nhiệt tình. Giờ lại là chúc mừng đại tiểu

thư của họ chiến thắng áp đảo trong vòng thi đấu đầu tiên. Thử hỏi có chuyện gì còn vui sướng nhiều hơn.

Com no, rượu say, mọi người lại bắt đầu thảo luận đến trận thi đấu thứ hai. Sáng sớm ngày mai, tất cả các đội tuyển lại tập trung tại Hội trường lớn, bốc thăm nội dung tìm kiếm thảo dược tại rừng rậm Ngải Lâm.

Khúc Văn tuy được ban tổ chức mời làm MC cho vòng thi đấu đầu tiên, nhưng mà nội dung của trận thứ hai như thế nào, hẳn cũng không có quyền được biết. Bởi lẽ, vòng hai là do đích thân ban tổ chức đưa ra yêu cầu.

- Lo làm gì? Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng. Chúng ta chỉ việc làm hết khả năng của mình. Chuyện còn lại, mọi thứ cứ tùy duyên đi.

- Phải, phải, Tiểu thư vô cùng chí lý. – Đại Kim rất biết cách xu nịnh, vuốt đuôi.

.....

Hội trường lúc này toàn bộ sôi trào. Thậm chí đến những thành viên trong ban giám khảo cũng phải kích động thót lên:

- Thật không nghĩ ra, ở nơi này có thể nhìn thấy Hóa Hương Thảo và Lam Thiên Thảo. Đây chỉ là những loại thảo dược chỉ xuất hiện trong truyền thuyết a.

- Đây chỉ là truyền thuyết, thậm chí Phù Dung Nhan và cả cái quả Ái Tâm Lang kia nữa. Mặc dù công dụng của nó có còn phụ thuộc vào mục đích của người sử dụng. Nhưng bốn loại này thậm chí đã tiếp cận tới mức linh dược. Ta rất tò mò, không biết họ tìm đâu ra.

Hôm sau:

Từ lúc trời vừa tờ mờ sáng, Đoàn người thi đấu đại diện Dược Phong Cư đã tập trung đông đủ tại hội trường, đang đợi Ban tổ chức xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Vòng thi đấu thứ hai

Sáng sớm hôm sau.

Khi mặt trời vẫn còn vùi ngủ ở chân mây, hơn ba mươi đội dự thi đã tập trung đầy đủ tại hội trường lớn của đại hội giao lưu. Trên mặt mỗi người đều nồng đậm vẻ lo âu. Bởi lẽ bước vào Ngải Lâm, hoàn thành nhiệm vụ hay không là chuyện hên xui. Biết bao kỳ đại hội trôi qua, số người bỏ mạng tại cánh rừng rậm này không phải là con số nhỏ. Một ít là chết vì bị vây khốn bởi mê cung, một số khác thì chết do ân oán giang hồ. Số khác lại không may bởi đã thú hung tàn... Nhìn chung, tất cả còn phụ thuộc bởi hai từ vận mệnh.

Huỳnh đệ Tam Kiếm Thánh trong bộ trang phục màu tím than, sắc mặt không quá nặng nề, chuyện trò với các đồng đội trong đội tuyển Minh Thảo Đường. Bỗng nhiên, sự chú ý của họ không tiếp tục theo chủ đề của câu chuyện. Bởi tất cả mọi người lúc này đều đang hướng mắt về cửa vào của hội trường. Nơi đó xuất hiện một đoàn bảy người trong trang phục màu xanh lam nhạt, nhân nhả tựa mây trời, bộ dáng tiêu sái, ung dung.

Trần Hiểu My theo đoàn người của Dược Phong Cư tới khá muộn, vì thế, bị ánh mắt như tia laser chiếu vào, tuy hơi khó chịu, nhưng mà cũng chẳng rung mắt cộng lòng hay rút mắt miếng thịt nào. Cô coi như không khí vậy thôi.

Nhóm người Dược Phong Cư và Thảo Minh đường dừng lại chào hỏi lẫn nhau. Đội trưởng hai bên mỉm cười, tỷ đệ Hồ Phượng Nhi khẽ khom người, chào đối phương đầy kính trọng.

- Hứa thúc thúc mạnh khỏe.

- Năm nay Dược Phong Cư làm rất tốt. Hồ thế huynh có được nhi nữ, nhi tử như tỷ đệ các con. Đúng là không còn gì hối tiếc trên cuộc đời này.

Hứa Minh nhìn tỷ đệ hai người, mỉm cười khen ngợi. Sau đó, ông hướng mắt nhìn ra phía sau mình, gọi lớn:

- Trọng Nhi, Sơn nhi, còn không mau tiến lên, chào Phượng Nhi Tỷ và Hoài An ca của các người.

Ứng với tiếng gọi của Hứa Minh, hai thanh niên nam tử vài bước tiến lên. Người nào cũng mày kiếm mắt sáng, ngũ quan tuấn tú, nho nhã hơn người.

Vâng lời phụ thân của mình, bọn họ cuối chào tỷ đệ Hồ Phượng Nhi, sau đó lại lui xuống, đứng hai bên phụ thân.

Đúng lúc này, từ đại môn của hội trường, lại thêm một nhóm người khác bước vào. Trang phục màu vàng kim rực rỡ, chói mắt người nhìn trong vòng thi đấu lúc đầu đã được thay đổi đồng loạt sang những bộ trường bào màu xanh đen, trên cổ áo có gắn mũ trùm, tựa như bộ đồ tử thần. Hình tượng có chút giống phim kinh dị.

Trương Cao Nghĩa đến muộn nhất, thế nhưng, những lời xì xầm, bàn tán khó chịu chẳng có vang lên. Từ góc độ này cũng đủ thấy, uy thế của Thần Dược Cư lớn đến mức độ nào.

Trương đại thiếu vừa tới đã bắt gặp hai nhóm người Dược Phong Cư và Thảo Minh Đường đang đứng tụm lại, nói chuyện cùng nhau. Hắn liếc mắt khinh thường, hừ lạnh:

- Cá mè một lứa.

- Hình như ta vừa nghe tiếng chó sủa chỗ này. – Đại Kim mang theo vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn sang mọi người, vô tội nói.

Trương Cao Nghĩa nghe tên nam tử xấu xí đó dám chửi mình là chó. Cảm giác tức giận tràn ngập trong lòng. Nhưng mà ngoại mặt, hắn vẫn tỏ vẻ cao ngạo, lạnh lùng, lướt ngang hai nhóm người này, mặt âm trầm như đến từ địa ngục.

Nhìn đám người Thần Dược Cư, Hiểu My luôn nhớ đến bọn giám ngục Azkaban trong bộ phim Harry Potter và tên tù nhân ngục Azkaban. Ha ha, chỉ là không biết nộ hỏa của hắn có hút hết sinh lực và hủy diệt mọi niềm vui, hạnh phúc của con người hay không? (Trí tưởng tượng của tỷ ấy phong phú thật. Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ).

- Tiểu thư, sao họ lại ăn mặc thế này, ta nhớ hôm qua, trang phục của họ là màu vàng kim cơ mà.

A Thủy hơi tò mò về vấn đề này.

- Ha ha. A Thủy. Khi người muốn làm chuyện xấu, không thể dùng trang phục quá nổi bật. Người thấy đúng không?

Vị thái tử của tộc Giao nhân có chút ngẩn ngơ. Nghiêm túc tập trung suy ngẫm một hồi, sau mới gật đầu. Khẳng khái xác nhận.

- Ta đã biết. Chỉ những kẻ xấu mới chọn trang phục lạ kỳ như vậy. Dù cho giết người, cướp của... cũng rất khó bị nhận ra.

Cả nhóm người Dược Phong Cư và Thảo Minh Đường gập bụng cười lăn lộn. Hiểu My và A Thủy, kẻ tung người hứng rất nhịp nhàng. Dù lời nói đều rất mực ngây thơ. Nhưng mà từng câu, từng chữ đều nhắm vào đoàn người Thần Dược Cư mới vừa rồi. Ai ai cũng nhìn ra được.

Trương Cao Nghĩa đi chưa xa, nghe được lời dạy chân thành của Hiểu My, hắn thoát cái lão đạo, phải dựa vào người đồng đội kẻ bên mới không té ngã.

- Giới lắm. Dược Phong Cư, Thảo Minh Đường. Các người hãy đội đây.

Trương Cao Nghĩa thầm nói trong lòng.

Khúc nhạc đệm này tới đây kết thúc. Mỗi đội thi đấu đều trở lại vị trí riêng của mình. Đang lúc mỗi người đều đang trầm tư lo lắng, cầu nguyện cho nhiệm vụ kế tiếp thì ban tổ chức đến, thông báo tất cả các đội dự thi về nội dung, quy định của vòng thi đấu thứ hai.

Người lên tiếng lần này là Hội trưởng của công hội dược sư khu vực phía Nam của Việt Quốc – Chu Phong. Lão nhìn đám người thi đấu bên dưới bộ dáng khân trang, liền điều chỉnh bài diễn văn của mình. Câu đầu tiên, dĩ nhiên là những lời khen tặng, khách sáo một phen.

- Các vị. Hôm qua, vòng thi đấu đầu tiên, mọi người đã làm rất tốt. Nhiều loại dược thảo mới đã được công bố, vô cùng có ích cho các dược sư chúng ta.

Hôm nay, các đội sẽ chứng minh tài năng thật sự của bản thân thông qua việc hoàn thành nhiệm vụ trong phạm vi thời gian quy định. Đội nào hoàn thành tốt nhất và về sớm nhất sẽ là đội chiến thắng. Dược đặc cách đại diện cho Đan Thành thi đấu vòng chung kết của cả nước tiếp theo.

Chu Phong nói tới đây thì dừng lại. Chờ tiếng vỗ tay bốn phía vang lên. Sau đó, khi không khí đã lắng im, mới ôn tồn nói tiếp.

- Mỗi đội sẽ bốc thăm một nội dung. Có thể các nhiệm vụ khác nhau. Hoặc có thể, các nhiệm vụ sẽ trùng nhau. Điều này còn phụ thuộc vào may rủi, hên xui. Nhưng mà cuộc đời này vốn không có gì là tuyệt đối công bằng. Tất cả đều phải dựa vào thực lực của bản thân mình. Không ai ngoại lệ.

Tiếp theo, mời đội trưởng của các đội tiến lên phía trước, rút lá thăm phân công nhiệm vụ cho đội của mình.

Chu Phong nói tới chỗ này thì dừng lại, né người sang một bên, nhường chỗ cho các đội trưởng.

Hồ Phượng Nhi, Hứa Minh cùng Trương Cao Nghĩa cũng nhanh chóng tiến lên.

Hồ Phượng Nhi rất kiên quyết cho tay vào hộp giấy, lấy ra một mảnh giấy nhỏ. Không vội mở ra xem mà lập tức bước vào một căn phòng kín trong đại lâu, mang lại bản đăng ký. Nơi đó, người phụ trách là Đinh Khải Nguyên và Trương Chính Phương. Bọn họ là thành chủ và hội trưởng công hội dược sư tại Đan Thành.

Hồ Phượng Nhi đăng ký xong thì vội trở lại, tập hợp cùng nhóm người trong đội tuyển Dược Phong Cư.

Đội thêm hai khác, toàn bộ mọi công tác chuẩn bị đã xong xuôi. Chu Phong lại đồng đặc rút nội lực vào giọng nói của mình, rầm rộ thông báo với các

đội dự thi.

- Từ bây giờ, vòng thi đấu thứ hai chính thức bắt đầu. Trong vòng ba ngày, dù hoàn thành hay không hoàn thành nhiệm vụ thì cũng phải trở về. Ta hi vọng sẽ gặp lại tất cả mọi người. Dù thảo dược trân quý thế nào, cũng không bằng sinh mạng.

Chu Phi nói xong thì phát tay ra hiệu. Tất cả các đội lần lượt giải tán.

Khúc Vãn hôm nay không xuất hiện. Nghe nói hắn nhận nhiệm vụ khác, đã xuất phát trước tới Ngải Lâm. Bàn Ngâm nghe vậy cũng chỉ cười cười. Không hề lo lắng chút nào. Trên đời này, chỉ có nghĩa đệ của hắn hại người, chứ người nào đủ bản lĩnh đụng đến thiên hạ đệ nhất độc sư như hắn.

Đoàn người của Dược Phong Cư đợi cho đội tuyển Thảo Minh Đường xuất phát, sau đó, mới chậm chậm rời khỏi chỗ này. Trong bọn họ, đã có vị tổ địa Ngải Lâm là Bàn lão, vì vậy, chẳng hề lo lắng chút nào.

Sau nửa canh giờ, cả đám đã xuất hiện trong rừng rậm. Chọn một khu vực bằng phẳng, không người qua lại, bọn họ ngồi xuống quây quần, thảo luận nhiệm vụ hôm nay.

- Hồ tử tử. Nhiệm vụ của chúng ta là gì?

- Có chút khó khăn. Chúng ta phải thu được mười gốc Thuận Phong Thảo – Loại dược liệu này sống ký sinh trên các cành cây đại thụ, đón gió lộng mà phát triển. Nhưng mà kích thước của chúng lại khá nhỏ, dễ bề lẫn khuất trong các nhánh lá, tán cây. Vì vậy, rất khó phát hiện ra.

Ặc. Thuận Phong Thảo – sao nghe giới thiệu khá giống cây tầm gửi ở hiện đại vậy nhỉ?

- Nhiệm vụ này nói khó thì khó, nói dễ thì cũng dễ. Chủ yếu là chúng ta chịu khó ngược mắt lên trời. Dùng kính công thì rất dễ dàng. Chỉ là đối với tỷ đệ Hồ Phụng Nhi và Ngọc Tam Lang là dùng cách nà thì không thể.

Bàn Ngâm nói thật lòng mình.

- Quá đơn giản. Bọn họ chỉ cần nói lại thật kỹ hình dáng của Thuận Phong Thảo, chúng ta sẽ kiểm tra trên các ngọn cây cao nhất tại Ngải Lâm. Nếu phát hiện có loại thảo dược này, sẽ hái xuống cho họ kiểm tra. Hành trình tuy có hơi chậm một chút. Nhưng mà nếu muốn nhanh nữa thì cứ chia ra hai nhóm mà đi. Tùy mọi người quyết định.

.....

Lời tác giả:

1. Tầm gửi là các loài cây sống ký sinh trên các cây chủ khác nhau. Từ lâu, Đông y đã sử dụng các loài tầm gửi để làm thuốc chữa nhiều bệnh, rất công hiệu. Đa số các loài tầm gửi đều có tác dụng trừ phong thấp, giảm đau nhức xương khớp, cơ nhục do phong thấp hoặc do chấn thương, té ngã, tăng huyết áp, rối loạn tâm thần... Một số loài có tác dụng an thai, thúc sữa sau sinh... Theo y học hiện đại, tầm gửi có tác dụng chống viêm, giảm đau, chống oxy hóa và bảo vệ gan...

2. Harry Potter và Tên tù nhân ngục Azkaban là bộ phim tưởng tượng-phiêu lưu năm 2004, dựa trên tiểu thuyết cùng tên của J. K. Rowling. Do nhà làm phim Alfonso Cuarón người Mexico, phim là bộ phim thứ ba của loạt phim nổi tiếng Harry Potter.

Thật ra, khi xem bộ phim này, ta rất thích nhân vật Sirius Black - cha đỡ đầu của nhân vật chính Harry Potter. Một người đàn ông chính trực, mạnh mẽ, giàu nghị lực, đầy cá tính và còn giàu lòng chính nghĩa, rất yêu thương con nuôi của mình.

Tuy nhân vật này chỉ xuất hiện vồn vện ngắn ngủi trong vài tập. Nhưng mà ấn tượng mà vai diễn để lại đúng là sâu sắc đến khó quên. Ha ha... Ta ao ước một ngày nào đó, từng nhân vật do ta tạo ra trong các bộ tiểu thuyết của mình, dù là một nhân vật phụ cũng có sức hút như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Đại nạn của Hứa Minh

Rừng rậm Ngải Lâm quả là một nơi vô cùng kỳ lạ. Các đội tuyển tham gia thi đấu vừa bước vào không lâu đã nhận ra sự đặc biệt của nơi này.

Đầu tiên là đại thụ che trời, không gian âm u, đậm mùi ẩm mốc. Các loại dã thú không ngừng xuất hiện. Vừa gặp con người đã nhanh chóng lao lên. Cũng may, đa phần mỗi đội tuyển cùng đi luôn có mấy thành viên võ nghệ, thân thủ cao siêu. Nhờ vậy, tuy không có thiệt hại về sinh mạng, nhưng mà xui xẻo trọng thương là không tránh khỏi.

Nhóm người của Thảo Minh Đường nhờ có Tam Kiếm Thánh đi trước mở đường, họ cũng thuận lợi tiến vào sâu bên trong. Nhưng mà Hứa Minh trên chân phải và tay phải đã có vết thương, mặt mày tái nhợt, dựa vào hai nhĩ tử mới không làm chậm trễ thời gian quy định.

- Phụ thân. Hay là người và đệ đệ dừng lại đây nghỉ ngơi. Con có thể một mình tìm kiếm Ngọc Đăng Xà. Thương thế trên tay của người, cần thời gian nghỉ ngơi, điều trị.

Con trai trưởng của Hứa Minh là Hứa Trọng về mặt đầy lo âu lên tiếng.

- Không được. Ngọc Đăng Xà thập phần nguy hiểm. Loài rắn này toàn thân mang kịch độc lại vô cùng nhỏ bé, giáo hoạt. Một mình con không thể hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Hứa Minh kiên quyết phản đối. Bằng kinh nghiệm lăn lộn giang hồ nhiều năm, lão dĩ nhiên nhận ra hoàn cảnh hiện tại rất không bình thường. Dường như có một bàn tay vô hình nào đó đang thao túng toàn thể mọi việc tại nơi này. Chỉ mong kẻ đứng sau màn, mục tiêu không chú định vào Thảo Minh Đường và phụ tử bọn họ.

Đúng vậy, đại ca. Dù chúng ta không bắt được Ngọc Đăng Xà thì cũng có sao đâu. Bất quá, đợi bốn năm sau, lại một lần nữa tham dự đại hội giao lưu. Còn bây giờ, nếu chúng ta tách ra, càng dễ bề gặp thêm nguy hiểm.

Hứa Sơn dịu phụ thân ngồi xuống một rễ cây thật lớn trời lên trên mặt đất, nhìn đại ca hần có chút vội vã, khẩn trương, bèn thuận theo lời phụ thân, trấn an Hứa Trọng vài lời.

Đoàn đội của Hứa Minh cứ thế chầm chậm tiến lên. Vài canh giờ sau, họ đã tiến vào khu vực mật mù chướng khí của Ngải Lâm. Chỉ ở nơi này mới xuất hiện Ngọc Đăng Xà. Bởi lẽ, lớp chướng khí vây quay chính là lớp phòng hộ tốt nhất cho loài rắn quý hiếm này.

Ngọc Đăng Xà tuy rằng toàn thân mang kịch độc. Nhưng mà túi mật của nó chính là dược liệu tốt nhất để điều chế Bách độc hoàn. Thuốc giải cho hầu hết các loại độc tố tại đại lục Phong Linh.

Nhiệm vụ của Tam Kiếm Thánh là hộ tống ba phụ tử Hứa Minh. Còn chuyện tìm kiếm Ngọc Đăng Xà là do ba nam tử họ Hứa tự thân xuất mã. Nhờ có các loại thuốc đặc chế của Thảo Minh Đường, lớp chướng khí này không quá ảnh hưởng đến phán đoán của nhóm người bọn họ.

Nửa đêm, đoàn người chọn một khu vực trống trải, thu dọn cẩn thận rồi đốt lên một đồng lửa nhỏ, chia nhau nghỉ ngơi.

Hứa Minh đang lim dim mắt dưỡng thần thì chợt nghe tiếng con trai trưởng của hần vang lên. Mọi người lập tức tập trung lại chỗ Hứa Trọng. Bất chợt nhìn thấy một con vật nhỏ, toàn thân trong suốt như bảo ngọc, chiếc đầu tam giác với đôi mắt ti hí đang trợn trừng, trườn qua trườn lại trong chiếc giỏ trúc đặc chế ụp trên đồng lá.

- Trọng Nhi, chuyện là thế nào? Sao Ngọc Đăng Xà lại tự dưng xuất hiện tại đây?

- Đại ca, số huynh đúng là đồ thật à nha. Đi mòn gót chân tìm không thấy. Thế mà bảo vật lại tự tìm đến nọp mạng trong lúc huynh thư giãn, nghỉ ngơi. Đệ thật ghen tị mà.

Ha ha. Hứa Trọng cũng tự cảm thán vận may của mình không tệ. Nhưng hần lại không ngờ, đây mới chỉ là bắt đầu cho một loạt bi kịch tiếp theo.

Nhóm người Thảo Minh Đường bị niềm vui bất ngờ ập đến, hưng phấn và kinh hi vô cùng. Nhưng chính những lúc như thế này, tính cảnh giác của con người lại bị giảm đến mức thấp nhất.

Sáng hôm sau.

Tam Kiếm Thánh thức dậy từ rất sớm. Bọn họ dập tắt đồng than đỏ rực còn sót lại. Sau mới quay sang gọi ba phụ tử của Hứa Minh.

Hứa Sơn nhanh chóng ngồi dậy, chạy tới cạnh bên phụ thân còn Hứa Trọng thì quay sang ôm lấy chiếc giỏ trúc chứa Ngọc Đăng Xà bên trong, giờ lên thăm soi thật kỹ.

- Phụ thân...

Thế nhưng, đúng lúc này, một tiếng kêu hoảng hốt, thảm thiết vang lên. Hứa Trọng và Tam Kiếm Thánh giật mình quay sang, chỉ thấy đôi vai của Hứa Sơn từng chập run lên, ánh mắt vô thần, hoảng sợ nhìn về phía trước. Mà đối diện hần, chính là thi thể của Hứa Minh đã cứng lại.

- Phụ thân... Hứa Trọng gào lên. Giỏ trúc chứa con rắn quý bị vứt chổng chơ... Hần sụp xuống bên di thể của Hứa Minh, khóc hu hu hu như con trẻ.

Tam Kiếm Thánh bối rối nhìn nhau. Sau đó lại chia ra, người nhặt giỏ trúc, người bước lên an ủi hai kẻ vừa mất cha. Lão đại của Tam Kiếm Thánh tiến về phía di thể của Hứa Minh, kiểm tra một lượt. Đến khi vạch vết thương trên chân phải ra xem, thì thấy vị trí đó bị sưng rất to. Dưới biểu bì của lớp da còn có một vật thể động đậy làm lớp da trên bề mặt nhấp nhô. Nhìn thật là đáng sợ.

- Nhìn xem...

Nghe tiếng gọi ngạc nhiên của hần, bốn người còn lại lập tức nhào tới. Lão đại của Tam Kiếm Thánh cắt một đường trên miệng vết thương của Hứa Minh, một sinh vật nhỏ xíu màu đen rơi ra...

- Đây là Huyết Hải Trùng... Loài trùng mang theo chất độc, chuyên tấn công vào vết thương trên cơ thể sinh vật sống... Hứa lão gia gặp phải chúng...

đúng là đáng tiếc mà.

Thì ra, đây là chân tướng nguyên nhân cái chết của Hứa Minh.

Hứa Trọng, Hứa Sơn lúc này chỉ biết thần thờ nhìn di thể của phụ thân, lòng ngập tràn hối hận. Nếu như, họ không tham gia giao lưu hội thì tốt biết mấy. Giả như họ không vào khu rừng này thì tốt biết mấy. Mà đáng trách hơn, chính là bọn họ vô dụng, không bảo vệ được cha của mình. Nếu như trong trận đánh nhau do bị dã thú tập kích, phụ thân không bảo vệ cho bọn họ thì cũng đã không bị thương.... Những giọt nước mắt ănnăn lãnlã dài trên gương mặt nam nhân đầy đau khổ...

Tiếp theo, bọn họ bàn bạc rồi hỏa thiêu di thể của Hứa Minh, mang theo tro cốt lên đường trở lại. Bị Huyền Hải Trùng làm tổ trong cơ thể, không thể cứ thế mang trở về. Cho nên hỏa thiêu là biện pháp tốt nhất hiện tại. Hứa Trọng, Hứa Sơn ảo não, u buồn, lê từng bước chân nặng nề theo sau Tam Kiếm Thánh. Thắng bại tại Giao lưu hội lần này đã không còn quan trọng với họ. Quan trọng nhất là, làm thế nào để nói với mẫu thân cho người bớt tuyệt vọng, thương tâm... haiz.

.....

Nhóm người của Thần Dược Cư may mắn hơn Thảo Minh Đường bên đây. Bọn họ sở hữu rất nhiều loại thuốc quý trên tay, cho nên hành trình đến Ngải Lâm, một đường thuận lợi.

Trương Cao Nghĩa là đội trưởng, cũng là một dược sư lợi hại. Dược sư còn lại là đường huynh của hắn – Trương Cao Thắng. Còn lại năm người đều là những hộ vệ - cao thủ của Trương Gia.

Nhiệm vụ của Thần Dược Cư lần này là tìm kiếm năm gốc Thuận Phong Thảo – tựa như nhiệm vụ của đám người Hiểu My. Thế nhưng hai ngày đã trôi qua, bọn họ chỉ hái được hai gốc mà thôi. Loại thảo dược này sống trên những tán cây cao to, từ mặt đất nhìn lên, vô cùng khó phát hiện.

- Quá xui xẻo mà. Đi mòn mỏi suốt hai ngày, chỉ có thể tìm được hai gốc bé bằng ngón tay. Không biết mấy đội khác ra sao. Chứ tình hình này, chúng ta khó lòng thắng nổi.

Trương Cao Thắng phát mệnh và áo choàng dài chấm đất, ngồi xuống một thân cây gãy đổ, nhìn sang vị đường đệ lúc nào cũng bày ra vẻ cao cao tại thượng, bực bội lắm bầm.

- Đường huynh, chớ vì nóng giận tức thời. Cần thận với trang phục trên người mình. Đây đều là những món đặc chế, giúp chúng ta tránh xa côn trùng và các loài sinh vật độc hại.

Trương Cao Nghĩa nhìn Trương Cao Thắng, nhếch mép mỉm cười. Bộ dáng này giống như tìm đánh. Nhưng mà ai kêu hắn là lão bản của Thần Dược Cư – uy thế kinh người. Dù cho quan hệ thân thuộc thế nào thì cũng phải nể a.

Nhóm người của hai huynh đệ Trương Gia nghỉ ngơi một hồi rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Có lúc, gặp phải các đội thi đấu khác, bọn họ lại dùng tiền tài ra dụ lợi, hỏi thăm thông tin về Thuận Phong Thảo. Tuy đa phần câu trả lời đều không làm họ thỏa mãn. Nhưng mà cuối cùng, cũng có được một tin tức vô cùng hữu ích. Đó là họ xác định được, Dược Phong Cư cũng đang tìm kiếm loại thảo dược quý giá này.

- Ha ha ha. Không ngờ bọn họ cũng rút thăm được nội dung giống chúng ta. Đi thôi, tìm kiếm đám người của Hồ Phượng Nhi, nhờ họ giúp chúng ta hoàn thành nhiệm vụ.

Trương Cao Nghĩa gian xảo cười to. Sau đó, hắn dò hỏi phương hướng của đoàn người Trần Hiểu My rồi vội vã đuổi theo.

Xem ra, phía trước còn có nhiều chuyện thú vị để xem. Mà nhóm người Trần Hiểu My lúc này, đâu biết được có người đánh chủ ý lên thảo dược của mình. Bọn họ vẫn vô tư xuyên qua xuyên lại trên bầu trời Ngải Lâm. Thỉnh thoảng lại hò reo vì phát hiện được vài gốc Thuận Phong Thảo thân to bằng cùm tay, lá xanh um, tốt tươi vô hạn.

Nhìn thân ảnh áo xanh nhẹ nhàng bay lượn như chim yến trên cao. Hồ Phượng Nhi tặc lưỡi hít hà, hâm mộ ngập tràn.

- Khinh công thật lợi hại a...

- Tỷ tỷ, đệ cũng muốn học khinh công như bọn họ.

Hồ Hoài An trực tiếp nói ra ý định của mình. Ánh mắt hắn sáng ngời, nhìn hai nam tử áo xanh đồng hành cùng Trần Hiểu My trên ngọn cây chót vót.

- Ta cũng thật hâm mộ. Hay là đợi trở lại Đan Thành, chúng ta nên hỏi họ có nhận đồ đệ hay không?

Ngọc Tam Lang vuốt vuốt cằm suy nghĩ. Ý tưởng độc đáo của hắn vừa nêu ra đã nhận được phản ứng tích cực từ hai tỷ đệ Hồ Gia.

Bàn Ngâm nhìn thấy thì im lặng, khẽ môi câu lên, lặng lẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 151: Cướp cạn

Đoàn người của Thần Dược Cư đi hơn vài canh giờ thì bất gặp một cảnh tượng kinh điển không thể nào tưởng tượng được.

Trên bãi cỏ non xanh, một nhóm bảy người trang phục màu xanh lam đang quay quần bên bếp lửa. Một con nai bị xẻ thịt, xuyên qua đặt trên chạc cây bắt ngang, mùi thịt nướng thơm lừng lan tỏa ra bốn phía. Một lão già và một nam tử tướng mạo xấu xí đang ngồi canh chừng. Chuyện trò câu được câu mất. Chốc chốc, lại vang lên ha hả tiếng cười.

Dưới bóng cây râm mát. Một thiếu nữ nghiêng người tựa vào thân cây, đôi mắt lim dim, vẻ mặt thư giãn. Rèm mi cong vút thi thoảng lại run run. Làm cho nam tử cạnh bên đang cầm một tán lá cọ quạt mát, gương mặt đen sì có chút hồng hồng, ửng đỏ. Mà đối diện với họ, lại là hai nam tử khác, mặt mày trắng trẻo, ngũ quan tuấn tú lại đang đứng trung bình tấn. Hai tay giơ cao trên đầu, mang theo một tảng đá to. Mồ hôi chảy dài hai bên sườn mặt, rơi xuống chân, từng giọt, từng giọt.

Hồ Phượng Nhi ngồi trên một mảnh vải bạt, hai tay nâng niu từng gốc, từng gốc Thuận Phong Thảo to bằng cùm tay, cành lá xanh um, phảng phất ánh nắng mặt trời toát lên một vẻ đẹp lung linh như bảo ngọc.

Hồ Phượng Nhi kích động vô cùng. Nhờ có nhóm người Trần Hiểu My với thuật khinh công tuyệt hảo. Dược Phong Cư của cô không tốn bao nhiêu thời gian đã có thể sưu tập hơn mười gốc Thuận Phong Thảo. Không những vượt mức chỉ tiêu quy định mà còn có thể tự trang bị cho chính kho thuốc của gia tộc mình.

Hơn nữa, một đường từ lúc vào Ngải Lâm đến giờ, bản thân ba người tỷ đệ Hồ Phượng Nhi và Ngọc Tam Lang cũng thu thập được rất nhiều loại dược liệu khác. Nhìn mấy sọt trúc đầy ắp kể bên, cô cảm thấy sung sướng ngập tràn.

Hiệu My đang mơ mơ màng màng, bỗng nhiên đôi mắt đẹp mở rất to. Nhóm người Bàn Ngâm, A Thủy và Đại Kim cũng đồng dạng quay sang, nhìn về phương hướng xa xa. Nơi đó, một nhóm bảy người áo choàng xanh đen với mũ trùm đầu, trông như những vị thần chết hay u linh về đoạt mạng.

Hồ Phượng Nhi cũng nhìn theo họ. Ngay lập tức gương mặt đang hớn hở ngưng trọng lại. Cô cảnh giác cắt hết đám Thuận Phong Thảo. Gọi thêm đệ đệ và Ngọc Tam Lang chạy lại bên cạnh, bảo vệ đám thảo dược quý giá, đề phòng biến cố phát sinh.

- Ha ha ha. Ai nói chỉ có mũi chó mới thỉnh. Thịt nướng chưa xong mà đã thu hút được một đám ruồi nặng kéo tới nơi này.

Bàn Ngâm nhếch mép, giọng nói đầy mỉa mai vang vọng.

Trương Cao Nghĩa nghe rõ ràng rạch mạch từng chữ, từng lời. Thế nhưng, hần chẳng tỏ vẻ tức giận gì. Ngược lại, Trương Cao Thắng bên cạnh giống như khối bốc trên đỉnh đầu, vừa muốn xông lên, đã bị đường đệ hần cản ngăn.

Trương Cao Nghĩa dẫn theo sáu vị thần chết hùng hổ xuất hiện ngay trước mắt nhóm ba người Hồ Phượng Nhi. Hần đưa mắt nhìn những nhánh Thuận Phong Thảo được bảo quản cẩn thận, vênh mặt, hất cằm, giọng như sai khiến:

- Ta sẽ dùng vài thảo dược trân quý tại Thần Dược Cư để đổi lấy năm gốc Thuận Phong Thảo trên tay cô.

- Ta không muốn.

Hồ Phượng Nhi kinh ngạc nhìn hần, sau lại dứt khoát trả lời. Sở dĩ cô có biểu hiện kinh ngạc là bởi vì không ngờ tới bọn họ cũng rút thăm trúng nhiệm vụ như mình. Sau lại dứt khoát chối từ. Cô không muốn có bất cứ quan hệ gì với đám thần chết này. Huống chi, Thuận Phong Thảo này do bốn người Trần Hiểu My bay lượn trên không cả nửa ngày mới sưu tập được.

- Ra giá đi. Đây là cơ hội cho Dược Phong Cư của các người. Cơ hội chỉ có một lần. Đừng đại dốt bỏ qua mà hối hận.

Trương Cao Nghĩa nói những lời này vừa xong. Năm tên hộ vệ sau lưng hần tỏa ra sát khí lạnh lùng, tàn nhẫn. Bộ dáng này chính là không cho phép nói “Không”. Ha ha ha. Đúng là phong cách làm việc độc đoán, thẳng thắn vô cùng.

Hồ Hoài An ngoáy ngoáy lỗ tai, hai mắt mịt mờ, nhìn sang tỷ của mình, vờ hỏi.

- Tỷ tỷ. Hình như đệ nghe lầm. Giọng điệu này rõ ràng là cướp giữa ban ngày. Chúng ta có nên báo quan không nhỉ?

Hồ Phượng Nhi lườm hần. Tên tiểu tử này, không chỉ kiên quyết muốn bán Trần Hiểu My làm sư phụ để học khinh công. Trần cô nương chưa nhận lời, chỉ mới đồng ý cho hần cơ hội khảo sát. Thế nhưng, gan của hần đã lớn hơn rất nhiều. Giọng điệu, ngôn ngữ lại bất chước y hệt Đại Kim. Có cảm giác như cô đã lạc mất đứa em trai ngoan ngoãn, luôn biết vâng lời rồi a.

Trương Cao Thắng thì không kiên nhẫn để đàm luận cùng bọn họ. Trong đội vừa có lão nhân, vừa có lão già, lại có phụ nữ và oắt con, tiểu bạch kiếm... haiz. Với đội hình đặc biệt thế này, giá trị vũ lực khi đã cố gắng đến tận cùng, cũng chẳng thể sánh bằng một cái búng tay của Thần Dược cư bọn hần.

- Trương Cao Nghĩa. Ta nói lại lần cuối cùng. Cho dù ngươi mang tất cả tài sản của Thần Dược Cư ra đổi, ta cũng sẽ không đổi Thuận Phong Thảo cho ngươi. Chớ nhiều lời vô ích. Đây là địa bàn mà chúng ta đã chọn trước, mời ngươi dẫn theo người của mình, nhanh chóng ly khai.

Hồ Phượng Nhi lần nữa khẳng định lập trường của mình. Giương mặt nữ nhân với những nét dịu dàng giờ trở nên nghiêm nghị. Đôi mày liễu cau lại, ánh mắt sắc lạnh, nhìn thẳng vào đám tử thần phía trước, không một chút e dè.

Trần Hiểu My lúc này mới nhàn nhã đứng thẳng dậy, lắc lắc cái cổ mỏi nhừ, từng bước, từng bước đi lại chỗ này. Giọng nói nhura nhura vô cùng quyến rũ vang lên ba tiếng kinh thiên động địa:

- Ta đói bụng.

Ặc.

Trương Cao Nghĩa và Trương Cao Thắng bất ngờ, quay đầu lại nhìn. Đây là lần đầu tiên hắn chăm chú nhìn thật kỹ người nữ nhân này. Lần trước, tại vòng thi đầu tiên, hắn chỉ tập trung vào đối thủ chính là Hồ Phượng Nhi. Coi cô chỉ là hộ vệ, tay chân gì gì đó của tỷ đệ Hồ Gia. Hoàn toàn không đặt người ta vào mắt.

Không ngờ, nhìn kỹ thì ngoài vẻ mong manh, nhan sắc tuyệt trần, mỗi cái nhíu mày, nhăn mày đều lay động lòng người. Nhất là cái giọng biếng nhác này lại có sức xuyên thấu thẳng vào đại não. Nếu như là thanh âm rên rỉ lúc trên giường... có lẽ còn hấp dẫn hơn nữa. Hắc hắc.

Hiệu My tuy không hiểu suy nghĩ đề hèn trong đầu bọn hắn. Nhưng mà chỉ cần nhìn vẻ mặt đề tiện và nụ cười gian xảo trên môi, cô cũng có thể đoán được đám này lại bị chứng tinh trùng lên não rồi. Haiz... Tội nghiệp a. Trông thì trẻ như vậy mà lại bị chứng bệnh nan y thế này. Chỉ có phước đi hoàn toàn thì mới chữa khỏi mà thôi.

A Thủy đi phía sau Hiệu My. Ánh mắt quét qua bọn người Thần Dược Cư xuất hiện, hắn rất muốn một phát đập chết đám người này. Chỉ là Hiệu My đã can ngăn rất rõ ràng. Cần phải khiêm tốn, không nên gây chú ý quá nhiều a...

Đại Kim vô cùng biết điều. Vừa nghe chủ nhân than đói. Hắn đã nhanh chóng bê nguyên con nai nướng lại đây. Nhưng mà hành động tiếp theo của hắn đã làm cả bảy nam tử của Thần Dược Cư ngỡ ngàng.

Nhìn lại, chỉ thấy Đại Kim một tay xách chạc cây xuyên qua thân mình con nai đã chín vàng, mỡ tuông từng giọt, thơm nức mũi những người xung quanh. Tay còn lại, hắn chặt ngang một gốc cây thon dài, nhẵn nhụi. Lại thêm mấy phát tạt qua tạt lại. Cái thân cây to đùng đó đã trở thành những khúc gỗ đều bằng nhau. Một khúc bị quăng đến trước mặt Hiệu My, thành ghế ngồi. Một khúc dựng đứng trên mặt đất, thành cái bàn cao cao, kê lên con nai đứng vừa tầm với.

Bọn người Trương Cao Nghĩa nhìn thấy cảnh này thì há hốc mồm. Bọn hắn tự cho mình tài giỏi hơn người, thể lực phi phàm. Nhưng mà bọn hắn tự hỏi lòng, hỏi người bên cạnh, ai có thể một tay làm được điều như tên nam tử xấu xí này đã làm. Câu trả lời chắc chắn là “Không thể”.

Tiếp theo, nhìn lại nữ nhân xinh đẹp đang ung dung xé thịt nai đối diện, thoát cái, hình tượng nữ thần hoàn toàn sụp đổ. Bởi lẽ, cô gái đó mỗi tay cầm một cái đùi nai, miệng nhai ngồm ngoàm, phát ra âm thanh chộp chộp.

Một cái xương nhỏ bị phun ra, nhưng mà mỡ nữ nhân tuy động tác phun rất lưu loát, nhẹ nhàng, nhưng cái xương đó lại cắm phập vào mặt đất, sau đó... À sau đó, cái xương chìm sâu dưới lòng đất ầm.

Ha ha ha. Hóa đá. Cảm giác hóa đá tập thể.

Thế nhưng chưa dừng lại ở đó. Mỡ nữ nhân tuy luôn bảo mọi người phải khiêm tốn. Khiêm tốn nhiều vào. Nhưng mà nàng ta lại theo kiểu, không làm thì thôi, phải làm thì làm cho đến cùng. Nếu không, cuộc đời sẽ hối tiếc thật nhiều.

Trần Hiểu My không nói không rằng, bỏ cái đùi nai xuống, ưu nhã đứng lên. Từng bước từng bước đi lại gần cái cây to nhất xung quanh đây. Nàng ta vỗ vỗ thân cây to, sau đó, dùng hai tay chụp vào thân cây, nhấc lên nhẹ nhàng.

Mặt đất rung lên bần bật. Rễ cây như những con rắn to dài ngoằn ngoèo dần dần xuất hiện.

Hiệu My quăng cái cây xấu số xuống. Sau đó, nàng ta vói tay hái mấy trái chín vàng, mọng nước lơ lửng đầu cành. Quay lại nhìn đám người đã biến thành những bức tượng điêu khắc vô cùng sinh động.

- Ăn không?

Mỡ nữ vô tư xòe tay ra. Vài quả còn sót lại nổi bật trên bàn tay trắng hồng, xinh đẹp.

- Không, không thể nào. Chuyện này không phải thật.

Trương Cao Thắng lắp bắp. Sao phút chốc mà tinh thể lại xoay chuyển ngược chiều. Nam tử xấu xí vừa nãy, rồi nữ nhân biến thái này... Không thể có chuyện như vậy được.

- Trên đời này không gì là không thể.

Bản Ngâm vuốt râu, cười sáng khoái. Thật ra, chính lão cũng rất kinh ngạc về sức mạnh phi phàm của Trần Hiểu My và Đại Kim. Nhưng mà dù sao cũng là người cùng phe. Tự hào nhiều hơn là hoảng sợ.

- Thế nào? Còn có ý định cướp lấy Thuận Phong Thảo hay không?

Hồ Phụng Nhi nhìn Trương Cao Nghĩa, khinh thường hỏi.

Trương Cao Nghĩa thấy ngọn gió đã đổi chiều, không cần tiếp tục ở tại nơi này để tự ngược đãi chính bản thân mình. Về mặt hán âm trầm, quay lại phía sau hạ lệnh:

- Rút!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Bồi thường

Bảy nam tử - bảy vị tử thần trong đội thi đấu của Thần Dược Cư nhìn thấy khí thế mạnh mẽ và thần lực vừa được Trần Hiểu My thi triển, cả bọn cảm thấy thế giới này thật quá đảo điên. Lắc đầu thật nhanh, trước mắt không thể nào chấp nhận sự thật.

Hiểu My đắc ý, nhìn cả đám cai ngục AzKaban biểu tình cực kì thú vị. Mới vậy mà đã có thể hù dọa họ. Đúng là Thần Dược cư - đám người này đều vô dụng giống nhau, nhìn được mà xài không được. Haiz. .

Bồi thế mới nói, đôi khi tạo hình hoành tráng nhưng diễn xuất lại chẳng ra gì. Ít ra, phải để cho khán giả thấy một chút khí thế phô thiên cái địa rồi hãy quay đầu bỏ chạy cũng không muộn.

Nghĩ vậy, khoe môi mỡ nữ khê nhếch lên một nụ cười đầy gian xảo.

- Ta đã cho phép các người rời khỏi đây sao?

Trương Cao Nghĩa sau khi hạ lệnh rút lui, vừa mới xoay lưng đã nghe bên tai giọng nói lười biếng nhưng lại vô cùng uy lực. Hắn đen mặt, quay lại nhìn:

- Các người đã không muốn trao đổi thì chúng ta đi. Nước giếng không phạm nước sông. Có sao ngăn cản làm gì?

- Hắc hắc. Ngươi nghĩ mọi chuyện đơn giản quá rồi. Đầu tiên là các ngươi đột ngột xuất hiện, phá vỡ giấc ngủ của ta, phá vỡ bầu không khí yên bình của ta, khuấy rối quá trình ta khảo sát đồ đệ, lại đe dọa đồng đội của ta sợ hãi. Cuối cùng làm ảnh hưởng xấu đến khẩu vị của ta. Trước khi bồi thường, đừng hòng rời khỏi nơi này.

- Vô si. Quá vô si. Chúng ta chỉ muốn đàm phán hòa bình, vậy mà ngươi lại nói như thể chúng ta gây ra tội lỗi tày trời. Chuyện bồi thường này, nhất định là không thể nào thực hiện.

Trương Cao Thắng tự cho là da mặt đường đệ hắn đã rất dày, nào ngờ, vị cô nương xinh đẹp này da mặt còn dày hơn. Đúng là nhân ngoại hữu nhân a.

Ngay cả đám người Hồ Phụng Nhi cũng không nghĩ đến Trần Hiểu My sẽ bắt bọn người Thần Dược Cư bồi thường. Thế nhưng chuyện bất ngờ hơn còn đợi phía sau. Bởi vì Trương Cao Nghĩa vậy mà chấp nhận. Hắn lạnh lùng nhìn lại đám người Dược Phong Cư và thân ảnh màu lam nhạt vẫn nhàn nhã, ung dung, nén giận vào lòng, lên tiếng:

- Muốn bồi thường thế nào? Nói trực tiếp ra đi.

- Mỗi một lỗi lầm mà các ngươi gây ra, phải bù đắp bằng 3000 lượng bạc. Các người tổng cộng đến 18000 lượng. Thế nào? Cái giá này quá hời rồi phải không?

Mười tám ngàn lượng. Con số này tuy không nhiều, nhưng mà nhất thời bọn hắn không mang quá nhiều bạc trong người. Biết lấy đâu ra?

- Tạm thời chúng ta không mang theo đủ ngân lượng. Tìm cách khác đi.

Trương Cao Nghĩa đen mặt trả giá, kì kèo.

- Chuyện nhỏ. Các ngươi chỉ cần để lại những cái áo choàng thấy gói trên người cùng ngọc bội tùy thân. Sau đó có thể ly khai.

A, hóa ra mục tiêu của cô nàng là những bộ trang phục đặc chế của Thần Dược Cư. Cái này tuy quan trọng, nhưng không khó để giao ra, còn ngọc bội tùy thân thì không giao ra được. Ai biết bọn họ sẽ sử dụng nó để gây ra việc gì tổn hại cho lợi ích của Trương Gia và Thần Dược Cư vốn nổi danh với

lịch sử lâu đời.

- Áo choàng, chúng ta có thể giao cho cô. Nhưng ngọc bội tùy thân thì không thể. Nếu cô cứ khăng khăng khó dễ, chúng ta không tiếc cá chết lưới rách tới cùng.

Thấy Trương Cao Nghĩa kiên quyết đến vậy, Hiểu My cũng không tiếp tục ép uống, tuy cô không sợ đánh đấm với bọn chúng một hồi, nhưng mà ép cho chó cùng rứt đuôi, tức nước vỡ bờ... thì cũng chẳng có gì hay.

Cuối cùng, Trần Hiểu My đồng ý để hắn viết giấy nợ. Sau đó thì để cho A Thủy tịch thu áo choàng của bọn cai ngục cổ đại. Hắc hắc. Dĩ nhiên, lúc này Thủy thuật của vị thái tử tộc Giao nhân đã có đất dụng võ. Âm thầm hạ chút thứ đặc biệt lên trang phục còn lại trên người họ. Thần không biết, quý không hay cũng đã có thể chinh chết người à nha.

Sau khi thấy mọi việc đầu vào đấy theo đúng kế hoạch của mình. Trần Hiểu My mới chậm rãi lên tiếng:

- Được rồi. Các ngươi bây giờ đã có thể rời khỏi đây. Nhưng mà đừng quên giấy nợ này. Sau khi rời khỏi Ngải Lâm, nhớ mang theo ngân lượng đến Mộng Phong Cư giao nộp.

- Chúng ta sẽ ghi nhớ thật kỹ món nợ hôm nay. Sớm muộn gì cũng trả đủ. Nếu ngươi không còn ý kiến gì nữa, xin cáo từ tại đây.

Trương Cao Nghĩa vừa dứt lời thì hừ lạnh, mang theo nhân thủ lập tức rút lui.

Chờ đến khi thân ảnh bọn hắn hoàn toàn biến mất. Hồ Phượng Nhi mới khần trương quay sang, trao đổi về quyết định vừa rồi của Hiểu My.

- Trần cô nương. Đa tạ đã giải vây giúp chúng ta. Nhưng không biết cô tịch thu mấy cái áo xấu xí của bọn họ để làm gì?

Trần Hiểu My kêu A Thủy giao mớ vải xanh đen vừa lấy được vào tay của Ngọc Tam Lang. Tỷ đệ Hồ Phượng Nhi và Ngọc Tam Lang còn ngơ ngác thì nghe thấy Hiểu My đề nghị bọn họ tìm hiểu bí ẩn trong mớ áo choàng này xem sao.

Đúng là một câu thức tỉnh hoàn toàn người trong mộng. Cả ba người bọn họ lập tức chia nhau mỗi người một cái, ghi đầu vào quan sát. Sau nửa canh giờ thì người nào người nấy kinh ngạc ngẩng đầu lên. Đôi mắt phát sáng lấp lờ, có cảm giác như vừa nắm được một bí ẩn vô cùng trọng đại.

- Quả nhiên là thế!

Trần Hiểu My nghe bọn họ báo cáo lại, chỉ gật gù đánh giá một câu đơn giản cực kì.

.....

Một canh giờ nữa lại trôi qua. Lúc này, các đội sau khi hoàn thành nhiệm vụ cũng lần lượt trở lại Đan Thành.

Nhóm người của Trần Hiểu My đi chậm chậm trở về, không lâu sau đó, họ nghe được tiếng dã thú rít gào, tiếng chém giết xen lẫn những tiếng thét gào vô cùng hoang dại.

- Xem ra, có kịch hay để nhìn rồi. Đại Kim. Ngươi đi trước dò đường. Chỉ cần đứng một bên mà nhìn là được. Còn nếu như tình thế khẩn cấp, có thể tùy tình huống mà ra tay. Khiêm tốn một chút.

- Dạ, tiểu thư.

Đại Kim nhanh chóng tiếp cận nơi diễn ra trận kịch chiến. Vừa tới nơi, hắn đã nhú chặt cặp mày. Vì trước mặt là một đàn sói lớn đang vây công nhóm năm người. Đây đều là những người mà y từng gặp gỡ, trong đầu cũng có chút ấn tượng. Hình như họ là Tam Kiếm Thánh, đi chung với nhóm người Thảo Minh Đường vào Ngải Lâm.

Tam Kiếm Thánh võ công cao cường, đối phó với đám sói này không quá khó khăn, nhưng mà hai vị công tử Hứa Trọng- Hứa Sơn thì không được may mắn như thế. Hứa Trọng đã bị con sói lớn cắn trọng thương, cánh tay phải gần như đứt rời ra, lưng lảng một bên. Máu loang dài đáng sợ.

Hứa Sơn thì chân phải cũng đã bị cắn mất một tảng thịt rất lớn. Mùi máu tanh nồng càng kích thích khứu giác và tính hung tàn của đám sói hoang. Chúng lồng lộn nhào lên. Tranh thủ lúc này, ba người tam kiếm thánh phi thân rời đi, ánh mắt hối tiếc và ngập tràn áy náy của lão đại vẫn không làm chậm bước chân của chính hắn. Để lại sau lưng bảy dã thú rít gào và những tiếng hét dài đầy phẫn hận của hai huynh đệ Hứa gia.

Hứa Trọng – Hứa Sơn nhìn nhau lần cuối. Họ đều có thể thấy được sự oan ức, không cam lòng trong đáy mắt cả hai. Nhưng sau đó, tất cả mọi nỗi niềm đều hóa thành hai nụ cười nhẹ bâng.

- Phụ thân. Chúng con đến với người đây.

Lời trần trối cuối cùng vang lên, họ nhắm mắt lại, chờ đợi tử vong ập tới. Thế nhưng, mọi chuyện tiếp theo lại xảy ra không như dự định. Họ mở mắt ra nhìn.

Ngây dại!

Toàn bộ đám sói đều đang quỳ rọp trên mặt đất, bốn chân run rẩy, đầu cúi thật thấp, rên lên những âm thanh cầu khẩn, van xin.

Sau đó, như bị điều gì đó sai khiến, bọn sói lần lượt rút lui. Không còn quan tâm đến hai nhân loại đã không còn chút sức lực nào để phòng thân. Cũng chả tức giận vì miếng thịt đã vào miệng còn phải nhả ra, vụt mất.

- Đại ca

- Nhị đệ

Hai huynh đệ nghỉ vắn, quay sang hỏi lẫn nhau. Họ vẫn không tin được là vừa thoát chết chỉ trong khoảng khắc mà thôi. Thế nhưng, vui sướng nhanh chóng qua đi, cả hai lại phải đối mặt với tình thế hết sức khó khăn. Phụ thân qua đời, hai bọn họ lại trọng thương, làm thế nào để ra khỏi Ngải Lâm này, đó lại là vấn đề vô cùng nan giải.

- Hai người vẫn ổn chứ.

Đúng lúc này, thanh âm nam tử khàn khàn, trầm thấp vang lên. Huynh đệ họ Hứa nhìn lên thì thấy một nam tử trường bào lam nhạt, làn da ngăm đen và ngũ quan chẳng có điểm gì nổi bật, thế nhưng, uy áp phát ra từ trên người hắn lại khiến bọn họ có chút e sợ. Dù chỉ là suy đoán, nhưng họ nhanh chóng khẳng định, vừa ra tay cứu họ, chính là nam tử trước mặt này.

Hứa Trọng một tay ôm lấy cánh tay lung lay sắp sửa rơi xuống. Tiến lại trước mặt Đại Kim, gương mặt tái nhợt yếu ớt nở một nụ cười.

- Đa tạ huynh đệ đã ra tay tương trợ. Ôn cứu mạng, huynh đệ chúng tôi xin nguyện khắc ghi. Nếu kiếp này tới đây, kiếp sau xin tiếp tục báo đáp.

- Ha, báo đáp thì không cần. Chúng ta dù sao cũng gặp gỡ một lần rồi. Hồ Phượng Nhi của Dược Phong Cư và tiểu thư nhà ta là bằng hữu với nhau. Vì thế, ta mới cứu hai người. Đi thôi, ta sẽ đưa hai người đến hội ngộ cùng bọn họ.

Nghe nhắc đến Hồ Phượng Nhi. Hai huynh đệ Hứa Trọng nhìn nhau. Trong trí nhớ hiện lên thanh ảnh một cô nương váy áo màu xanh, lúc đầu, phụ thân Hứa Minh trước lúc vào Ngải Lâm còn kêu bọn hắn ra chào. Không ngờ có thể gặp lại trong tình cảnh thế này.

Phụ thân linh thiên. Tuy không còn trên đời nhưng vẫn quan tâm, che chở bọn họ.

Nghĩ thế, cả hai đau đớn ngập lòng.

Cổ nén những giọt nước mắt mặn chát vào trong, hai người khẽ gật đầu với Đại Kim, rồi dắt dìu nhau, chuẩn bị theo Đại Kim đi về phía trước.

- Khoan đã.

Đại Kim lúc này lại ngăn cản họ. Huynh đệ họ Hứa một phen hoảng hốt, chìm nổi. Đang suy nghĩ phải chăng vị đại ca này hỏi tiếu, không muốn dẫn họ cùng đi.

Ngờ đâu, một bàn tay to lớn xòe ra, bốn viên đan dược tròn bóng, nhẵn nhụi đập vào mắt khiến cả hai kinh sợ vô cùng.

Đây là Đan dược – loại đan dược quý báu trong truyền thuyết. Họ chắc chắn không nhìn nhầm. Nhưng mà vị đại ca này cho bọn họ xem là vì lẽ gì? Thứ quý giá như thế, nếu sở hữu, giấu đi còn không kịp a.

- Vị đại ca này, đây là...

- Dĩ nhiên là đan dược. Hai người mau chóng phục dụng đi. Tuy ta không biết với hai người hiệu quả ra sao, nhưng mà thứ này là tiểu thư cho ta. Chắc sẽ không phải thứ vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Nghi vấn

Hứa Trọng và Hứa Sơn vô cùng khiếp sợ. Bọn hắn giương ánh mắt cảm kích nhìn vị nam tử rộng rãi, nghĩa hiệp trước mặt. Âm thầm suy đoán gia thế, hoàn cảnh của hắn như thế nào. Đan dược tuy là thứ quý giá, nhưng mà liệu nhận rồi, có liên lụy về sao hay không? Nhưng mà nếu không nhận thì thương thế và sinh mạng của họ thế nào? Còn cả việc làm đầy khó hiểu và nghi hoặc của Tam Kiếm Thánh nữa? Họ rất cần thời gian để điều tra tất cả.

Nhìn thấy ánh mắt rối rắm và sự phân vân của hai huynh đệ Hứa gia. Đại Kim cảm thấy vô cùng, vô cùng mất kiên nhẫn. Hắn bực bội hét lên:

- Nhận lấy rồi nhanh chóng phục dụng. Lẹ lên! Đàn ông gì mà lè mè còn hơn nữ nhân. Cứ yên tâm đi. Thứ đồ chơi này tiểu thư của ta có rất nhiều. Chỉ cần chuyện hôm nay các người hãy giữ trong lòng, đừng mang ra là được. Nếu muốn đền đáp, cứ gặp nàng rồi tự mình nói sau.

Đại Kim đã nói tới thế, hai huynh đệ mới đầu ngẩn ngơ kinh ngạc. Sau đó, dứt khoát nhận đan dược trên tay của Đại Kim, chân thành hứa hẹn:

- Xin huynh cứ yên tâm. On cứu mạng hôm nay, huynh đệ ta nguyện khắc ghi, cũng sẽ giữ kín bí mật này, tuyệt đối không mang đến rắc rối cho Tiểu thư và Dược Phong Cư.

Đại Kim hài lòng nhìn bọn họ mỗi người bỏ hai viên đan dược vào miệng.

Hứa Trọng – Hứa Sơn cảm giác có một luồng khí âm áp lan truyền khắp thân thể. Xoa dịu, vỗ về những vết thương trên người bọn họ. Chẳng mấy chốc, những vết thương lớn đã kết vảy, máu không tiếp tục chảy ra. Thậm chí, cánh tay sắp sửa đứt rời của Hứa Trọng cũng được nối liền.

- Thần kỳ, quả thần kỳ rồi.

- Đại ca, tay của huynh đã khỏi rồi...

Hai huynh đệ vui mừng nhìn nhau. Sau đó, đôi mắt rung rung, kích động sụp xuống chân Đại Kim, dập đầu cảm tạ.

Đại Kim cười cười, nâng họ dậy. Động viên vài câu rồi cả ba nhanh chóng ly khai chỗ này, trở lại hội họp với đoàn đội Dược Phong Cư.

.....

Trần Hiểu My và mọi người đang nghỉ ngơi, chờ đợi tên lính trinh sát là Kim Mao Sư trở lại báo cáo kết quả. Bàn Ngâm và A Thủy nhận trách nhiệm sưu tập một số loại trái đại, giúp mỗ nữ nào đó nhai nhóp nhép đỡ buồn.

Một khắc sau, bọn họ đồng loạt hướng về phía âm thanh bước chân dồn dập vang lên. Đại Kim dẫn theo hai huynh đệ Hứa Gia nhanh chóng xuất hiện. Hần bước vội đến chỗ Hiểu My, áy náy, dùng một tay tự xoa xoa đỉnh đầu.

- Tiểu thư. Ta nhặt được hai người này giữa đường. Họ là người của Thảo Minh đường, có quen biết với Hồ Phượng Nhi cô nương.

Hiểu My còn đang bất ngờ nhìn hai nam tử toàn thân chật vật, nghe lời nói của Đại kim thì chỉ nhú nhú mày, vỗ vai hắn, khen ngợi:

- Làm tốt.

- Dạ. Tiểu thư.

Lúc này, tỷ đệ Hồ Phượng Nhi vừa nghe tới Thảo Minh Đường, đã vội vã đến đây. Nhìn thật lâu hai vị khách nhân, mang theo ánh mắt hoài nghi nhưng đầy quan tâm, lo lắng.

- Kim Phượng tỷ, Hoài An đệ. Chúng ta lại gặp nhau.

- Hai người là con của Hứa Thúc, tên gọi Hứa Trọng, Hứa Sơn đúng không?

- Là chúng tôi. Đa tạ Phượng Nhi tỷ còn nhớ.

- Không sao, nhưng mà Hứa thúc thúc đâu? Ta nhớ đi cùng hai người còn có Tam Kiếm Thánh nữa mà?

Hồ Phượng Nhi ngay từ đầu không nhìn thấy Hứa Minh và ba người hộ vệ nổi tiếng trên giang hồ nên mới hoài nghi. Với lại, ấn tượng đầu tiên khi cô gặp hai huynh đệ Hứa gia là hai nam tử nhỏ nhẽ, lẻo đẻo, ngọc thụ lâm phong. Tuy nhiên, chưa tới hai ngày đã có sự biến hóa khác xa. Đúng là khó lòng chấp nhận được.

Hứa Trọng, Hứa Sơn nghe nhắc tới phụ thân thì cảm giác đau đớn lại bùng lên. Nhắc lấy hủ tro cốt trong túi vải được đại ca đeo trước ngực, Hứa Sơn bi thương lên tiếng:

- Đây là tro cốt của phụ thân. Người đã qua đời rồi.

- Không thể nào? Hai hôm trước, thúc ấy còn rất khỏe mạnh mà? Chuyện gì đã xảy ra?

Hồ Hoài An mắt trừng to kinh ngạc. Trong đầu hần hiện lên hình ảnh vị thúc thúc hòa ái, mỉm cười khen ngợi tỷ đệ hần trước khi vào Ngải Lâm. Dè dặt thoát cái đã cách biệt âm dương. Đây là chuyện đáng buồn trên nhân thế a.

Hứa Trọng lau giọt nước mắt vừa lăn xuống, tay ôm chặt hủ tro cốt, từ từ kể lại tất cả mọi chuyện phát sinh trong hai hôm nay. giọng hần mang theo ngập tràn đau đớn, hối tiếc và uất hận.

.....

Sau khi nghe lại toàn bộ câu chuyện, người đầu tiên lên tiếng lại là Bàn Ngâm:

- Tam Kiếm Thánh trước giờ giảng hồ cũng nổi tiếng nghĩa hiệp, trọng chữ tín... sao lại có thể làm ra chuyện vứt bỏ đồng đội giữa lúc hiểm nguy như vậy? Chuyện này chắc chắn có ẩn tình.

- Đúng vậy – Ngọc Tam Lang tiếp lời – Ta cũng từng nghe nói rất nhiều về bọn họ. Nhưng không ngờ, sự thật lại trái ngược quá lớn. Đúng là lòng người khó đoán. Đáng tiếc cho Thảo Minh Đường và hai huynh đệ các người.

Trần Hiểu My im lặng lắng nghe. Lúc này, trong đầu mỗi nữ đang nhớ đến lần vô tình gặp gỡ đầu tiên với Tam Kiếm Thánh tại tửu lâu của Mộng Phong Cư. Hình như lần đó, ba người bọn họ có hẹn trước với hai nhân vật, nhưng mà hai người đàn ông đó lại không phải Hứa Minh hay hai huynh đệ Hứa gia trước mặt này.

- Có chuyện này ta muốn hỏi hai người? Tam Kiếm Thánh là do ai mời về làm hộ vệ cho đội dự thi Thảo Minh Đường?

Hiệu My chần chờ một lúc, sau, cũng mang nghi vấn trong lòng hỏi ra.

- Là phụ thân ta.

Hứa Trọng không suy nghĩ, đã lập tức xác nhận.

- Không, ta thấy chuyện này không đơn giản như vậy. Trước khi đại hội giao lưu diễn ra, bốn người chúng ta đã tình cờ phát hiện, Tam Kiếm Thánh bí mật gặp gỡ với hai người đàn ông tại tửu lâu của Mộng Phong Cư. Hai người đó một trung niên, một cao tuổi. Ta có thể chắc chắn không phải phụ thân các người. Nhưng giờ nhìn thật kỹ thì người đàn ông trung niên đó cũng có nét giống với Hứa Sơn tiểu đệ. Nhưng mà ánh mắt gian tà, gương mặt cũng gian xảo hơn nhiều.

Lời nói của Trần Hiểu My đã giáng một đòn nặng nề vào tâm trí của hai huynh đệ.

- Trần cô nương, nếu đúng như cô miêu tả, người đó chắc chắn là Nhị Thúc của ta. Hứa Bình. Nào giờ, trong gia tộc, Hứa Sơn đệ là người có ngoại hình giống phụ thân nên cũng tương tự nhị thúc là điều tất nhiên. Bản thân ta giống mẫu thân nhiều hơn. Vì thế chuyện này, không thể nào sai được.

- Vậy xem ra, vấn đề cốt lõi nằm ở trên người Hứa Bình và Tam Kiếm Thánh. Chỉ cần sau khi ra khỏi đây, các người cẩn thận điều tra thêm là được.

Haiz. Mấy cái vấn đề tranh đấu trong gia tộc này, người ngoài không tiện can thiệp vô. Nếu đồng tình thì cũng chỉ có thể trợ giúp một hai. Cái chính là hai huynh đệ Hứa gia tâm ý ra sao? Tình thân và thù hận... mâu thuẫn giữa hai phạm trù này đúng là nan giải a.

Mọi chuyện tiếp theo cũng tương đối đơn giản. Huynh đệ Hứa Trọng - Hứa Sơn nhập bọn cùng đám người của Dược Phong Cư, nhờ A Thủy cải trang bằng thuật dịch dung, một đường quay trở lại. Còn chuyện điều tra, báo thù như thế nào thì cũng phải đợi đến sau khi kết thúc đại hội giao lưu. (Thật ra là A Thủy lên cho họ uống đan dược, chỉ là giấu điểm đám người Hồ Phượng Nhi vì không muốn nảy sinh những phiền toái ngoài ý muốn).

Tuy nhiên, sự việc lại diễn biến càng lúc càng kịch tính nhiều hơn. Bởi vì hành trình của đám người Dược Phong Cư không lâu sau lại phải dừng lại.

Bởi vì trước mắt họ, một nhóm người đang tụ hội, chỉ trò, bàn tán xôn xao.

- Có chuyện náo nhiệt. Ha ha ha.

Đại Kim hưng phấn lao lên. Hiểu My nhìn thấy hẳn nhiều chuyện như vậy thì chỉ biết bất đắc dĩ, vỗ trán. Đường đường là yêu thủ Cấp 9 trải qua thiên kiếp, thế mà hành động lại ngây thơ, lỗ mãng như thế mãnh phu. Cái này có nên trách cô bình thường quá dễ dãi, nuông chiều kẻ dưới hay không đây?

Đoàn người Trần Hiểu My cũng chen qua vòng người, bước vào bên trong. Thế nhưng, trong tầm mắt họ lúc này là vài thi thể không nguyên vẹn, tay sứt, đầu rơi, máu thịt vương vãi...

Tỷ đệ Hồ Phượng Nhi và Ngọc Tam Lang vừa nhìn thấy thì bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Mấy vụ thảm án như thế này đúng là không phù hợp để thường nhân như bọn họ quan tâm.

- Có nhận ra người chết là ai hay không?

Trần Hiểu My lơ đãng hỏi.

Đối diện với nhóm người của cô lúc này là Thần Dược Cư đoàn đội vẫn còn đầy đủ. Chỉ là cả bảy người đều chật vật. Do không còn áo choàng đặc chế, cho nên bọn họ thỉnh thoảng lại bị dẫm thú vậy công.

Trương Cao Nghĩa nhìn thấy Hiểu My thì trong lòng thập phần khó chịu. Hẳn biết cô nương này là một kẻ biến thái ngoài sức tưởng tượng. Hơn nữa, cảm giác thua dưới tay một nữ nhân đúng là chẳng còn mặt mũi nào.

Vì vậy, thấy người tới là cô thì hừ lạnh rồi sau đó, dẫn theo người của mình nhanh chóng ly khai. Chuyện ai sống ai chết thì có liên quan gì đến bọn hắn. Dù sao, còn phải tìm thêm vài ngọn Thuận Phong Thảo cho đủ số lượng. Sau đó thì về sớm nhất trong thời gian quy định. Ai biết được kết quả ra sao.

Hiệu My nhìn theo bóng dáng chạy trốn chết như chó nhà có tang của hắn, khẽ nhếch môi cười. Đi hay lăm. Nhiều người ở đây đều có thể làm nhân

chứng cho bọn cô. Cho nên, sắp tới, đám người Thần Dược Cư có chuyện bất trắc gì xảy ra, cũng khó mà liên lụy tới trên đầu bọn họ.

Đứng gần bên Hiểu My lúc này là một nam tử mặc trường bào màu xám tro. Tuy hắn không biết cô là thành viên cho đội thi đấu nào. Tuy nhiên, một tiểu cô nương đứng trước tràng diện thế thâm như vậy mà không kinh hoảng, thái độ vẫn lạnh nhạt, hồ hững như thường, điều này làm cho hắn ấn tượng ghi khắc rất sâu. Nghe được câu hỏi của cô, hắn vội vàng lên tiếng:

- Từ màu sắc trang phục còn sót lại, cho thấy bọn họ (ý chỉ những thi thể vụn nát trên mặt đất) là các thành viên của quây dược Tế Thiên. Không biết đã đắc tội với ai mà ra nông nổi này. Ha...

Quây dược Tế Thiên, Hiểu My không hề có ấn tượng. Tuy nhiên, nếu bọn họ là thành viên thi đấu trong đại hội giao lưu, vậy chuyện này không phải chuyện nhỏ? Ai biết được con đường trở lại phía trước còn gặp phải những gì?

Giao lưu hội kỳ này đúng là kích thích quá độ a!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Thảm sát

Quây dược Tế Thiên, Hiểu My không hề có ấn tượng. Tuy nhiên, nếu bọn họ là thành viên thi đấu trong đại hội giao lưu, vậy chuyện này không phải chuyện nhỏ? Ai biết được con đường trở lại phía trước còn gặp phải những bất ngờ ngoài ý muốn như thế nào?

Giao lưu hội tại Đan Thành kỳ này, đúng là đầy kích thích a.

Trần Hiểu My, Bàn Ngâm, A Thủy cùng Đại Kim bắt đầu kiểm tra hiện trường, chia nhau hành động. Một lúc sau thì có Ngọc Tam Lang cùng vài người của các đội tuyển khác cũng muốn tiến lên hỗ trợ. Tuy nhiên, họ chưa kịp có thao tác cụ thể đã bị Hiểu My ngăn lại, lý do chính là để bảo vệ hiện trường. (Ha, cô nàng bị nhiễm phim hình sự Bằng Chứng Thép đó).

A Thủy lặng lẽ dùng Thủy thuật, tìm hiểu tin tức từ vạn vật xung quanh. Mọi người chỉ thấy đứng yên bất động, mắt nhắm nghiền tựa như đau lòng, mặc niệm cho người đã chết. Còn Đại Kim thì âm thầm đi đến khu vực khác vắng người, thả ra chút uy áp của yêu thú cấp 9, xem thử có con vật nào có linh trí, có thể cung cấp thông tin, sẵn đó, độ hóa nó một phen.

Bàn Ngâm và Hiểu My thì kiểm tra từng tàn tích, mảnh vụn cơ thể vương vãi chung quanh. Mỗi nữ hết sức tập trung, nhưng mà trong lòng không ngừng âm thầm kêu khổ. Sao mà từ một cô nương khiêm tốn, yếu đuối ở hiện đại, giờ đây lại trở thành một ma nữ máu lạnh, vô tình thế này không biết. Bởi vậy, tục ngữ mới có câu: Ở bầu thì tròn, ở ống thì dài. Thời thế thay đổi, con người cũng phải đổi thay theo, biến hoá nhanh đến chóng mặt. Haiz...

Nửa canh giờ sau, bốn người hội họp, cùng trao đổi kết quả điều tra.

Kết quả thống nhất chung, đây là thảm án do một con quái vật gây ra. A Thủy thông qua cách thức riêng của mình, nhận thấy trong hơi nước quanh đây còn lưu giữ một thứ mùi hôi thối, hơi thở không phải của nhân loại.

Đại Kim may mắn tìm được một con chồn bạc có chút linh trí. Con vật bé nhỏ này ư hử mỗi một hồi cũng cung cấp được đồng dạng thông tin. Nó xác nhận có một con vật to lớn bị bao phủ trong lớp khói đen sì. Nhưng mà quan trọng nhất, phía sau con vật này còn có bóng dáng vài nhân loại. Chỉ là hơi rõ hơn thì con chồn ngốc nghếch đó không nói được lời nào.

- Tiểu thư, con vật nhỏ này, ta có thể mang theo được không?

Đại Kim nhìn con vật bé xíu trên tay, có chút không nỡ. Ở đại lục Phong Linh này, trường hợp của chồn nhỏ là một cá thể hiếm hoi, gặp được Đại Kim, xem ra là cơ duyên, đúng hơn là vận may ngàn năm có một. (Ha ha. Đây chính là duyên phận giữa Đại Kim và Tiểu Hôi, tương lai sẽ tạo nên một "tình thú" vô cùng hài hước. Dĩ nhiên, đây là chuyện nói sau).

Trần Hiểu My nhìn thấy chồn bạc trốn trong lòng của Đại Kim, nữ nhân trong đầu bỗng nảy sinh ý niệm tà ác. Hắc hắc. Nếu như Kim mao sư có ý định làm vũ em, chủ nhân như cô chắc chắn không phản đối làm gì.

- Được thôi. Từ nay Tiểu Hôi sẽ đi theo ngươi. Nhớ chăm sóc nó cho tốt!

- Đa tạ tiểu thư.

Đại Kim vui vẻ cảm tạ. Không chú ý tới con vật nhỏ trong lòng giật lên một cái. "Tiểu Hôi" – Cái tên này không phải là gọi nó đó chứ. A a.....

Bàn Ngâm nhìn ba người trẻ tuổi trước mặt, lòng cũng nhẹ nhõm hơn một ít. Tuổi trẻ rất tốt. Tinh thần mạnh mẽ. Dù đối mặt với hiểm nguy vẫn có thể lạc quan, tự tin tiến tới. Đây là ưu điểm mà thân già như lão không thể nào có được.

Bàn Ngâm rất kinh hãi khi đối diện với vụ thảm sát lần này. Lão hăm mộ nhóm người Hiểu My, nhưng đâu biết, sở dĩ bọn họ nhẹ nhàng như thế là do từng trải qua ma luyện và một đường chém giết suốt tại bờ Bắc Huyền Hải của đại lục Huyền Thiên. Bàn Ngâm chỉ nhìn thấy kết quả mà không nhìn thấy quá trình. Nếu không, lão cũng không có biểu tình và suy tư như thế.

Trở lại với chủ đề chính, Hiểu My trầm ngâm nhìn mặt đất đầy tàn tích với những vết máu đen sì, loang lổ. Đôi mày đẹp lúc này nhíu chặt. Cô đang nghĩ xem, mục đích thật sự của những tên hung thủ gây ra vụ thảm sát này là gì?

Nếu như tại đại lục Huyền Thiên, nhân loại vì thiên tài địa bảo, yêu thú vì muốn thăng cấp, các gia tộc thì tìm mọi cách để cố gắng phát triển, đi lên... Thậm chí, còn có tay chân Yêu thần núp trong chỗ tối chờ cơ hội ra tay thâm độc... Nhưng mà tại đại lục cấp thấp như đại lục Phong Linh này, dường như rất khó tìm được nguyên nhân thuyết phục cho tội ác man rợ như hiện tại. Hơn nữa, theo như kết quả phân tích hiện trường và những thông tin thu thập được. Con quái vật và đám người đứng phía sau nó, rất có khả năng là người ngoại lai – ý nói những kẻ cũng từ một đại lục khác tới đây qua kẻ hở không gian.

Ha. Xem ra mục tiêu tiếp cận Quang Minh Thánh Điện để tìm lấy Thất Thái Quang Minh cứu Lữ Tuấn không suông sẽ như trong suy nghĩ của cô lúc đầu.

Bốn người Hiểu My bàn bạc một hồi. Sau khi thống nhất ý kiến thì bắt đầu di chuyển, cùng với đám người Hồ Phượng Nhi đồng loạt ly khai. Những đội thi đấu khác thấy đám người Thần Dược Cư đã đi khỏi, họ cũng không có lý do gì để tiếp tục chần chừ, nín kéo tại nơi đây.

Vì vậy, chẳng bao lâu sau, toàn bộ hiện trường nơi vụ thảm sát xảy ra chỉ còn lại một khoảng trống vắng hoe, tiêu điều và thê lương đến đáng sợ.

.....

Các đội dự thi xuất phát sau đoàn đội của Dược Phong Cư. Tuy nhiên, do Trần Hiểu My còn mãi miết suy nghĩ về vụ án, tốc độ không nhanh, nên chẳng mấy chốc phía sau lưng của cô, không ít thành viên của các đội tuyển khác theo kịp.

Mới đi được nửa canh giờ, một lần nữa, hành trình của họ bị chặn lại, lối đi bị bịt kín. Lần này, dù là nam tử gan dạ hay máu lạnh đến cỡ nào cũng không thể bình tĩnh nổi. Bởi vì, chuyện tương tự với nhóm người của Quây dược Tế Thiên một lần nữa lại xảy ra.

Nhưng mà lần này, người chết lại là Trương Cao Nghĩa - đúng hơn là toàn bộ đội dự thi của Thần Dược Cư. Hiện trường giống hệt như vụ thảm sát trước đó. Có khác chăng là những vết tích đánh nhau trên mặt đất rõ ràng hơn. Máu vương vãi nhiều hơn, cây cối cũng đổ ngã nhiều hơn.

Thật ra, chuyện này cũng dễ hiểu, vì nhóm của Thần Dược Cư cao thủ có tới năm người, trình độ võ lực cũng khá cao. Nhưng mà chống cự càng dữ dội thì cái chết càng đẫm máu. Bởi vì từ vong không đáng sợ mà thứ đáng sợ chính là quá trình từ vong. Chỉ cần nhìn vào đôi mắt trừng to kinh hoàng của Trương Cao Nghĩa, Trương Cao Thắng còn sót lại trên di thể, cũng đủ minh chứng cho con ác mộng lần này.

Hồ Phượng Nhi mặt xanh như tàu lá. Cô chạy vụt đến một gốc cây to, nôn thốc nôn tháo như muốn cho trôi ra cả mật và dạ dày. Hồ Hoài An và Ngọc Tam Lang thì run rẩy, tình trạng cũng chẳng tốt đẹp hơn tý tẹo của mình. Hai huynh đệ Hứa Gia lần này thì cảm giác bị thương do mất đi phụ thân cũng hoàn toàn biến mất. Trên gương mặt của họ chỉ còn biểu cảm ngờ ngác, vô hồn.

Thành viên của những đội còn lại bắt đầu kinh hoàng. Ai nấy đều khăn trương, lo lắng cho sinh mạng của mình.

- Đáng chết, sao lại như vậy, sao lại có thể như vậy?

- Ngải Lâm này đúng là mồ chôn của toàn bộ Đại hội giao lưu mà. Ta muốn lập tức rời khỏi chỗ này, lập tức rời khỏi chỗ này bằng mọi cách...

...

Nhiều âm thanh sợ hãi vang lên. Mọi người nháo nhác, thiếu điều muốn giẫm đạp lên nhau, chạy vội đi. Có lẽ, trong suy nghĩ của họ, chỉ cần nhanh chóng rời khỏi Ngải Lâm thì sẽ được an toàn.

Thế nhưng, đúng lúc này, một âm thanh lạnh nhạt vang lên.

- Thần Dược Cư vì vội vã ly khai nên mới trở thành nạn nhân trong vụ thảm sát liên hoàn này.

Lời nói nghe qua khá tùy ý, vô cảm, nhưng mà lại đánh trúng vào tâm lý bế tắc, hoang loạn của họ. Thế cho nên, mấy kẻ đang như ngựa hoang mất phương hướng bỗng chốc an tĩnh lại. Họ ngờ ngác nhìn nhau, rồi lại nhìn về trấn định của nữ nhân váy áo màu xanh, tự nhiên lại thấy dấy lên một phần hi vọng.

Đúng thế. Một cô nương mong manh, yếu đuối như thế còn có thể bình tĩnh, gặp nguy không loạn. Bọn họ đường đường là nam tử hán đại trượng phu, sao lại có thể sợ chết, mất hết hình tượng như thế này.

Sau khi không khí bên cạnh từ từ lắng xuống. Nhóm bốn người của Hiểu My lại tiếp tục phân chia nhiệm vụ, thu thập thông tin pháp chứng như vụ án trước đây.

Cái số cu ly, lúc nào cũng phải đi đầu cản đạn a. Hiểu My chặc lưỡi, bắt đầu đi lác đầu. Nhìn lại thì thể không nguyên vẹn của huynh đệ Trương Gia, trong ánh mắt mỗi nữ thoáng qua một tia thương hại.

Mặc dù Trần Hiểu My cũng có ý định chinh phạt họ. Và cũng đã để A Thủy giữ chút trò vật lên trang phục của tất cả các thành viên trong đội thi đấu Thần Dược Cừ. Nhưng mà cô nàng đầu muốn quyết tuyệt đoạt mạng bọn cai ngục cổ đại này đâu. Không ngờ, cuối cùng bọn chúng vẫn thành nạn nhân của con quái vật ẩn náu xung quanh trong Ngải Lâm rừng rậm.

Đáng tiếc, đáng tiếc a!

Sau khi kiểm tra thật kỹ toàn bộ góc ngách tại hiện trường, kết quả thu được cũng chẳng khác vụ án đầu tiên bao nhiêu. Nhưng mà lần này, nhóm người của Hiểu My đã đi đến một kết luận chung. Đó là con quái thú này đã mạnh hơn, thủ đoạn tàn bạo, máu me hơn. Nhưng mà nó lại chỉ tập trung vào các nhóm đơn lẻ dưới mười người. Hai lần đều như thế, chứng tỏ sức chiến đấu của nó có giới hạn.

Cho nên, nếu như tất cả mọi người cùng đi thì con đường phía trước có vẻ an toàn hơn. Hiểu My khuyên mọi người chó vọt mạnh động. Một quyết định hồ đồ lúc này có thể dẫn đến hậu quả nghiêm trọng liên sau.

Tất cả những thành viên của các đội tuyển tham gia thi đấu tại Giao Lưu hội đua mắt nhìn nhau. Sau, cũng đồng ý với cách nghĩ của đám người Trần Hiểu My. Hơn năm mươi người cùng đồng loạt tiến lên. Đoàn kết chính là sức mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Mạnh mỗi

Hôm nay đã là ngày cuối cùng trong thời hạn quy định. Toàn bộ các đội thi đấu phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi ly khai khỏi Ngải Lâm.

Dưới sự dẫn đầu của Dược Phong Cừ, đúng hơn là sự dẫn dắt của bốn người Trần Hiểu My, hơn năm mươi người rồng rắn nối đuôi nhau, một đường chậm chậm, cảnh giác tiến lên. Tinh thần người nào người nấy đều trong trạng thái khẩn trương, hết sức tập trung, đề cao sự cảnh giác ở mức tối đa.

Cũng may, con quái vật và đám người điều khiển nó không tiếp tục xuất hiện. Tuy không biết vì nguyên nhân gì. Nhưng mà chuyện này với các thành viên tham gia thi đấu, cũng là một chuyện tốt lành.

Mặt trời lần chìm khuất sau những đám mây. Hoàng hôn đỏ rực một màu, vài cánh chim chiều cũng rủ nhau về tổ.

Đan Thành mang một sắc thái huyền ảo xuất hiện trước mắt thế nhân. Từng chiếc lá đỏ theo gió bay bay, mùi thức ăn hòa quyện trong không khí xung quanh, cảnh vật bình dị mà giờ phút này, trong mắt đám người còn sống sót lại diệu kỳ và an nhiên đến lạ.

Trong hội trường lớn tại đại lâu, nơi diễn ra đại hội giao lưu. Ban tổ chức đã bố trí rất nhiều những bàn tiệc lớn. Mỗi bàn đều được dọn lên đầy ắp thức ăn, rượu ngon và nhiều điểm tâm tinh xảo. Bề ngoài thì ban tổ chức thật chu đáo, biết quan tâm đến cảm giác và sức khỏe của các đội dự thi. Tuy nhiên, thời gian chậm chậm trôi qua, khi số người trở lại càng lúc càng ít đi. Mọi chuyện lại có vẻ như chẳng hề đơn giản.

Trần Hiểu My và đội dự thi của Dược Phong Cừ sau khi ngồi vào vị trí của mình, liền đưa mắt đánh giá xung quanh. Vị trí của Tế Thiên Đường, Thần Dược Cừ, Minh Thảo Đường, Nhạc Lai Đường, Hoài Xuân Đường, Bách Thảo Đường đều trống. Những đội dự thi khác đồng hành cùng cô, vô cùng rõ ràng chuyện gì đã xảy ra với Thần Dược Cừ và Tế Thiên Đường. Nhưng mà chuyện về Thảo Minh Đường chỉ là bí mật riêng của đoàn đội Hồ Phụng Nhi cùng hai huynh đệ Hứa Gia.

Hơn nữa, từ khi ra khỏi Ngải Lâm, Hứa Trọng, Hứa Sơn đã nhanh chóng ly khai. Do cảm xúc mọi người đều không ổn định nên người ngoài chả mấy quan tâm đến sự biến mất của hai người vốn đã chẳng có gì nổi bật. Vì vậy, lúc này đây, khi thấy bàn tiệc của Thảo Minh Đường và các đội khác trống rỗng không người. Tất cả đều suy đoán, phải chăng nguyên nhân biến mất có tương tự như đám người Trương Cao Nghĩa hay không.

Một nỗi sợ hãi nhanh chóng bao trùm. Tiếng nghị luận nhanh chóng vang lên. Những gương mặt vừa mới còn trầm tĩnh khi nãy, chỉ một giây sau đã lập tức tái xanh. Một vài người suy sụp, hét lên đầy kinh hoàng.

Biểu hiện của tất cả các thành viên thi đấu sau khi kết thúc vòng hai đều khiến cho ban tổ chức Đại Hội vô cùng nghi ngờ. Nhưng mà kinh nghiệm sống và sự từng trải của mỗi cá nhân không cho phép họ tỏ ra hốt hoảng, mất bình tĩnh trước đám đông. Vị thành chủ Đan Thành là Đinh Khải Nguyên – trưởng ban tổ chức, nháy mắt ra hiệu với Trương Chính Phương và Chu Phong. Hai vị trưởng lão của các gia tộc lãnh đời cũng vội vã đến đây. Năm người bí mật trao đổi với nhau. Sau đó, vẫn là do Đinh Khải Nguyên đại diện mọi người, đứng ra phát biểu.

- Chúc mừng các đội dự thi đã hoàn thành nhiệm vụ trong vòng thi đấu thứ hai. Trước tiên, mời các vị tranh thủ dùng cơm tối. Sau đó, ban tổ chức sẽ dành thời gian để các đội tranh thủ nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ thông báo kết quả của vòng hai cho mọi người được rõ.

Nhân tiện, sau bữa cơm này, mời đội trưởng hoặc đại diện của các đội sẽ tập trung đếm đại sảnh lớn, ban tổ chức có vài vấn đề cần thảo luận.

Bây giờ, mời mọi người bắt đầu.

Đinh Khải Nguyên nói xong thì tự nâng lên chén rượu trên tay, hướng về mọi người, sau đó, đưa lên môi, một hơi cạn sạch.

Mọi việc tiếp theo thuận lý thành chương. Toàn bộ những bất an trong lòng bị đè nén xuống thật sâu. Tiếng nói, tiếng cười thình thoảng cũng vang lên. Chỉ là, khi những đôi mắt vô tình lướt qua hơn năm bàn trống kề bên, biểu tình của họ lại vô cùng gượng gạo.

Tám bảng đề tên Tế Thiên Đường, Thần Dược Cư và vài đội khác vẫn vẹn nguyên vị trí. Chỉ có chỗ ngồi của những bàn này đều trống. Thức ăn, rượu uống phai mùi, lạnh tanh, thể lương tiền biệt.

Ha.

Hiếu My nặng nề buông tiếng thở thật sâu. Cảm thán cuộc đời mong manh quá đỗi, xót xa cho sinh mạng con người tại dị giới này như cọng cỏ, lay lắt qua ngày.

.....
Một canh giờ sau.

Tại chính sảnh. Đội trưởng của hơn hai mươi đội còn lại đã tề tựu đông đủ. Trên ghế chủ vị là thành chủ Đinh Khải Nguyên. Hai bên trái phải ghế ngồi của ông là hai vị trưởng lão Diệp Lăng và An Khởi. Tiếp theo đó là Khúc Văn, Trương Chính Phương, Chu Phong và vài thành viên khác còn lại trong ban tổ chức của đại hội giao lưu tại Đan Thành.

Khúc Văn cũng mới vừa trở lại mà thôi. Hắn được ban tổ chức cho đi trước vào Ngải Lâm với nhiệm vụ bí mật mà ngay cả nghĩa huynh như Bàn Ngâm cũng chẳng biết ra sao. Nhưng mà lần này hắn xuất hiện, tuy vẫn bộ trưởng bào màu trắng viền sợi kim tuyến vàng kim, nhưng mà phong thái phiêu dật, xuất trần trước đây đã bị thay thế bằng vẻ ngoài phong sương, bụi bặm. Chiếc cằm trắng nhọn ra, lún phún râu xanh. Chỉ nhiều đó cũng đủ thấy, nhiệm vụ lần này với Khúc Văn cũng không phải là chuyện giản đơn. Có lẽ hắn đã phát hiện được manh mối gì đó về vụ liên hoàn án mạng diễn ra, cho nên lúc này đây, giữa hai chân mày cũng nhú thành một chữ xuyên. Đôi mắt đậm đậm, sâu thẳm.

Thấy tất cả mọi người đã có mặt đầy đủ. Đinh Khải Nguyên khẽ đứng dậy, giọng nói trầm thấp, chậm chậm mở lời.

- Các vị. Giao lưu hội của các dược sư tại Đan Thành lần này biến cố phát sinh. Bọn ta cũng rất lấy làm tiếc. Nhưng mà, người bên ngoài chắc chắn không rõ ràng được toàn bộ quá trình như chính bản thân các vị đã trải qua. Ta sở dĩ tập hợp mọi người tại đây, cũng là mong các vị hết lòng phối hợp, cung cấp thông tin để chúng ta cùng bàn bạc, thảo luận biện pháp khắc phục.

Hiếu My và Hồ Phương Nhi đại diện cho Dược Phong Cư. Nghe thấy vị thành chủ khả kính nói lời lẽ dễ nghe như vậy, chỉ nhếch mép cười thầm.

Nếu như bọn cô đoán không lầm, trước lúc Vòng thi đấu thứ hai bắt đầu, Đinh Khải Nguyên chắc chắn đã phát hiện Ngải Lâm có điều lạ thường, nên mới đột xuất phái Khúc Văn – là một cao thủ võ lâm kiêm nhiệm “Thiên hạ đệ nhất độc sư” ra ngoài tra xét. Nhưng thay vì thông báo hoãn lại cuộc thi đấu, hắn và ban tổ chức vẫn cứ tiếp tục. Điều này vô hình chung đã khiến cho các đội dự thi trở thành mồi nhử. Toàn bộ mất mát, thương vong của các đội tuyển, cũng có trách nhiệm của bọn hắn một phần.

Các đội trưởng bắt đầu nhao nhác cả lên. Mấy đoàn khác chỉ nói tới vài chuyện lạ đột ngột phát sinh. Thậm chí, có tên đội trưởng của đại diện quấy dược Phúc Vị Lai còn mạnh mẽ khoa trương, hắn phải vượt qua khó khăn như thế nào để hoàn thành nhiệm vụ rút phải trong lá thắm. Điều này khiến cho cả đại sảnh nhú mày, hơi ỏi về trình độ mặt dày của hắn.

Nhưng mà đến khi các vị đội trưởng của các đội tuyển đi đồng hành cùng Dược Phong Cư lên tiếng. Không khí nơi này đã lập tức thay đổi. Bởi lẽ, các vụ thảm án của Tế Thiên Đường và Thần Dược Cư đã làm chấn động toàn thể mọi người có mặt. Nhất là khi nghe miêu tả cực kì chi tiết về trạng diện xuất hiện tại hiện trường. Ngay cả hai vị trưởng lão tự xưng là trầm tĩnh, già đời, vạn sự bất biến là Diệp Lăng và An Khởi cũng phải biến sắc. Khúc Văn thoảng qua một chút run rẩy trên bầy tay khuất trong tay áo rộng dài.

- Xem ra, mọi chuyện còn trầm trọng hơn ta tưởng.

Khúc Văn mở đầu bằng một câu nói đầy xúc cảm. Tiếp theo đó, vị đại MC này cũng mang đường như tất cả những gì thu thập được trong nhiệm vụ lần này, kể lại với cả đại sảnh. Còn che giấu bao nhiêu phần còn lại, cũng chỉ có hắn mà thôi.

Hoá ra, ngay trước khi vòng hai của đại hội diễn ra, Đinh Khải Nguyên nhận được mật báo, có một nhóm người kì lạ đang hoạt động bí ẩn tại rừng rậm Ngải Lâm. Mới đầu hắn tưởng đó chỉ là binh đoàn nào đó mạo hiểm hái thuốc ở đây. Nhưng mà tình báo cho hay, có phát hiện vài thi thể đơn lẻ, giống như là dã thú tấn công, tan xương nát thịt.

Đinh Khải Nguyên vì tin tưởng các đội dự thi lần này đều có những cao thủ cùng đi. Vì thế, mới không hủy bỏ cuộc thi, chỉ âm thầm phái Khúc Văn mang theo một tốp người có võ công nổi bật, đi trước dò đường. Đây chính là sai lầm chết người mà cả quảng đời còn lại, vị thành chủ nổi tiếng anh minh này thường xuyên nhớ về và hối hận.

Khúc Văn mang theo người, khởi hành lập tức. Mặc dù hành trình của hắn và đám người Trần Hiếu My không trùng lặp với nhau. Nhưng chính vì vậy mà hắn cũng chứng kiến được vài vụ kỳ bí ở đây. Nhất là cái kết cục thảm khốc của Nhạc Lai Đường, Hoài Xuân Đường – giống y như kết cuộc của đám người Trương Cao Nghĩa. Sau đó, hắn còn phát hiện, tại một khu vực hoang vắng, ngập tràn chương khí sâu trong Ngải Lâm, có dấu hiệu nhân loại sinh tồn. Nhưng mà dấu vết bên ngoài cho thấy, họ chắc chắn là người ngoại tộc.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 156: Thu đồ đệ

Những thông tin trong câu chuyện của Khúc Văn vừa chia sẻ càng làm cho không khí trong đại sảnh khẩn trương, u ám đến đáng sợ. Con quái vật sau làn khói đen xem ra ngày càng mạnh. Bởi lẽ, lúc phát hiện vụ án của Tế Thiên Đường, trên mặt đất chỉ có những mảnh vụn thi thể của các thành viên trong đội này. Đến Thân Dược Cư cũng vậy, ngoại trừ thi thể của hai huynh đệ Trương Cao Nghĩa, Trương Cao Thắng và năm tên hộ vệ, đâu còn thi thể của thành viên nào nữa đâu.

Nhưng mà, khi vụ án của Nhạc Lai Đường và Hoài Xuân Đường xảy ra. Trên mặt đất tại đây, có hân đầu lâu của mười bốn người. Các mảnh vụn trang phục cũng chứng tỏ có hai màu áo khác nhau. Điều đó có nghĩa là gì?

Dĩ nhiên là tại thời điểm đó, hai nhóm này cùng đồng hành. Nhưng mà trong thời gian cực kì ngắn, con quái vật có thể diệt sát toàn bộ bọn họ rồi an toàn rút lui, không để lại bất cứ manh mối nào để người khác điều tra. Chỉ cần nghĩ tới đây... Ấc ặc.

Trần Hiểu My trầm ngâm. Cô đang tổng hợp tất cả dữ liệu thu nhận được. Trong hành trình vào Ngải Lâm đợt này, Dược Phong Cư của cô tuy đội hình trông qua có vẻ không đồng đều. Nhưng chỉ có cô mới biết, đội hình này đã là đội mình mạnh nhất. Bởi nhóm của cô có tới ba dược sư và những người còn lại đều sở hữu pháp thuật khác nhau.

Đáng buồn là, thực lực như vậy mà vẫn không thể bắt được kẻ thủ ác đứng sau. Còn biết trông đợi vào ai để điều tra, vạch rõ?

- Sau khi kết thúc đại hội giao lưu, chắc chắn phải trở lại Ngải Lâm một lần. Dù sao đó cũng là “Đường về”, ta không thể để một mối hiểm nguy như vậy tồn tại. – Hiểu My nhủ thầm.

- Lần thăm sát lần này, hai trăm năm trước từng một lần xảy ra.

Diệp Lăng – đại trưởng lão của Diệp gia – một đại tộc lãnh đời tại Việt Quốc vốn này giờ vẫn lặng yên, bỗng bất ngờ lên tiếng.

- Đúng vậy. Lịch sử gia tộc của An gia cũng ghi lại. Lần thăm sát đó cũng là do một quái thú hắc ám, vì muốn mau chóng trưởng thành mà không ngừng chém giết, tàn sát, hấp thu máu huyết nhân loại tại đại lục Phong Linh.

Nhưng mà bi kịch đó xuất hiện tại một cánh rừng hẻo lánh tại khu vực phía Đông của Chu Quốc. Không ngờ, đến hôm nay lại trở thành hiểm họa của Đại hội giao lưu tại Đan Thành. Đáng tiếc, đáng tiếc a.

An Khởi vượt vượt bộ râu dài trước ngực, sắc mặt âm trầm, nhớ lại một đoạn lịch sử được gia tộc nhắc tới. Thật ra, còn một điều mà lão không nói. Đó là, người điều khiển con quái vật đáng sợ đó chính là một đại tộc lãnh đời. Vốn không phải người ngoại lai như trong kết luận của Khúc Văn.

.....

Một canh giờ sau.

Tại Mộng Phong Cư, căn phòng lớn của Bàn Ngâm.

Nhóm người Trần Hiểu My và ba người của Dược Phong Cư đang tiếp đãi Khúc Văn. Vị đại soái ca này sau khi rời khỏi cuộc họp đã nhanh chóng theo chân Hiểu My trở lại nơi đây.

Tuy đi bên cạnh giai nhân, trái tim trong lồng ngực vẫn cứ bùm bùm lỗi nhịp. Nhưng mà trong giai đoạn nhạy cảm thế này, Khúc Văn vẫn rất biết che giấu cảm xúc thật sự của bản thân. Hắn chỉ mong muốn nhanh chóng hội họp với nghĩa huynh, tìm hiểu tin tức rõ hơn.

Bầu không khí im lặng đến đáng sợ.

Mãi một lúc lâu sau đó, bọn họ mới bắt đầu câu chuyện. Người đầu tiên cất lời, không ai khác ngoài Hiểu My.

- Sau khi kết thúc đại hội giao lưu, ta dự định sẽ trở lại Ngải Lâm, tiêu diệt bằng được con quái vật đó.

- Đúng vậy. Ngải Lâm vô cùng quan trọng với chúng ta. Ta cũng có ý định này.

Bàn Ngâm cũng đồng ý với quyết định của Hiểu My. A Thủy và Đại Kim dĩ nhiên không có ý kiến khác.

- Ta cũng muốn cùng nghĩa huynh. Trở lại quê hương của huynh. Cho nên, sắp tới, ta sẽ đồng hành cùng mọi người.

Khúc Văn không chút e dè nói ra kế hoạch tương lai của hắn.

- Khúc công tử, người không luyến tiếc nơi này sao?

A Thủy nhạy cảm, phát hiện vị độc sư trước mặt có ý đồ với nữ thần trong lòng hắn.

- Nào giờ ta vẫn độc lai độc vãng. Có gì là đáng bỏ hay không đáng bỏ. Những thứ quan trọng nhất, ta đã giữ lại bên người. Tất cả những thứ còn lại, có chăng chỉ hai chữ Hư vô.

Khúc đại MC nhẹ nhõm mỉm cười. Ánh mắt thoát cái trở nên xa xăm, vô định.

- Ta ủng hộ quyết định của đệ. Nơi này không thích hợp cho đệ phát triển. Quê hương của ta, chắc chắn sẽ có lợi ích và ảnh hưởng to lớn cho đệ. Nên đi thôi.

- Sư phụ, chúng ta cũng muốn đi cùng, người không thể bỏ sư huynh đệ ta ở lại đây a.

Hồ Hoài An giờ thói làm nũng, giọng nói lãnh lút kéo dài. Hiểu My nghe thấy thế thì nổi hết cả da gà. Một đứa trẻ to xác lớn đầu. Đúng là rắc rối a.

- Ta nhớ là chưa chính thức thu nhận hai người, hơn nữa, bản thân hai người cũng chưa chính thức làm lễ bái sư. Hai chữ “Sư phụ” này gọi bây giờ? Phải chăng quá sớm?

Ha ha. Trần Hiểu My không nói câu này thì thôi. Nhưng mỗi nữ vừa mở lời đã mở ra cơ hội cho hai nam nhân đang khát khao tầm sư học đạo.

Ngọc Tam Lang và Hồ Hoài An vội vã đứng dậy. Hai tay nâng lấy chung trà, quỳ xuống, thành kính dâng lên.

- Sư phụ, xin nhận chúng con làm đệ tử.

Hồ Phượng Nhi bắt đầu đi vỗ trán. Những người khác thì hai mắt trừng lớn, biểu cảm dật dờ hứng thú xem trò vui.

Trần Hiểu My nhìn trần trụi hai kẻ vô sỉ quỳ mọp dưới chân. Cảm giác bị tính kế. Hu hu. Đường đường là lão đại của Thần Võ Binh Đoàn mà bị hai nhóc con tính kế. Tức chết, tức chết a.

Hồ Hoài An và Ngọc Tam Lang kiên quyết không đứng lên. Bọn họ dùng đôi mắt cún con tha thiết nhìn Hiểu My. Làm như cô nàng không nhận trà thì không bao giờ đứng dậy.

Hiểu My dù sao cũng có ấn tượng tốt với hai người này, cho nên dù có cảm giác bị ép uống, bực bội trong lòng, cô nàng giận dỗi chút thôi. Sau đó cũng nhận lấy, nhấp một hơi, hai chung trà cạn sạch.

- Đa tạ sư phụ.

- Hai người đã gọi ta một tiếng sư phụ. Vậy thì có một vài chuyện, ta cũng không tiếp tục giấu diếm. Đầu tiên về lai lịch thật sự của bốn người chúng ta. Ta, Bàn thúc, A Thủy cùng Đại Kim đều đến từ Huyền Thiên đại lục – là lục địa cấp cao phía trên của đại lục Phong Linh. Ta là đệ tử của Vô Cực Kiếm phái trên dãy Hằng Sơn tại Thiên Ba Thành. Trục thuộc ngọn Tử Thần Sơn, chuyên về luyện võ thể và đa dạng các loại vũ khí khác nhau. Ta có một lực lượng trực tiếp quản lý dưới tay. Đó là Thần Võ Binh Đoàn – hiện đang không ngừng phát triển.

Con đường tương lai của ta không giống mọi người mà luôn đầy rẫy hiểm nguy. Sinh mạng bất cứ lúc nào cũng có thể bị đe dọa.

Lần này, ta đến đại lục Phong Linh thông qua kẻ hở không gian gần bên Ngải Lâm. Mục tiêu của ta là Quang Minh Thánh Điện. Nhờ họ cứu nhị sư huynh của ta, người vì ta liên lụy mà đến giờ vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Ngoài việc không ngừng cố gắng tiến lên, tương lai như thế nào, chính bản thân ta cũng không thể nào xác định. Vì vậy, hai người có thể suy nghĩ thật kỹ, hồi hận lúc này cũng không muộn.

.....

Trần Hiểu My giọng nói nhẹ nhàng đầy tâm sự.

Hồ Hoài An và Ngọc Tam Lang nhìn nhau, đều nhận thấy trong mắt đối phương ánh lên một tia kiên định. Sau đó, cả hai xoay lại, đối diện với Trần Hiểu My, thành kính dập đầu.

- Sư phụ tại thượng. Chúng đồ đệ nguyện ý làm đệ tử của người. Sống chết, gian khổ thế nào cũng sẽ sẵn sàng đối mặt. Tuyệt đối không hối hận.

Nói xong, hai người lại dập đầu thêm một lần nữa, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế đó. Bọn họ đang chờ đợi một tiếng nói của Hiểu My.

Trên mặt Bàn Ngâm thoáng qua một nét hài lòng. Thu đồ đệ, quan trọng nhất không phải là tài năng mà là chân ý. Ngọc Tam Lang và Hồ Hoài An tuy vẫn còn rất nhiều thiếu sót. Nhưng mà bọn họ có sự chân thành, có sự kiên định và cao độ quyết tâm. Tại đại lục Phong Linh này rất khó để phát triển. Nhưng nếu có thể đồng hành đến đại lục Huyền Thiên, bằng sự cố gắng không ngừng của họ, tương lai dĩ nhiên vô định.

Trần Hiểu My dĩ nhiên cũng rất vừa lòng.

Sau khi cho hai đồ đệ đứng dậy, cô nàng tặng cho cả hai, mỗi người một chiếc nhẫn đá, khảm tinh thạch màu xanh. Bên cạnh đó còn có rất nhiều lọ bạch

ngọc đựng các loại đan dược khác nhau. Đây chính là quả gắp mặt.

- Đây là giới chỉ không gian – còn gọi là nhân trừ vật. Có thời gian, ta sẽ hướng dẫn hai người sử dụng. Còn đây là các loại đan dược. Công dụng của nó được ghi lại rõ ràng. Cứ theo đó mà phục dụng trong từng trường hợp.

Hồ Hoài An và Ngọc Tam Lang kính hi, vội vàng cảm tạ.

Trần Hiểu My cảm mến tính tình hào sảng, khảng khái của Hồ Phượng Nhi, cũng tặng cho cô nàng và Khúc Văn hai chiếc nhẫn tương tự. Hai người họ ngại ngùng, không dám nhận. Nhưng mà sau đó, vì một câu nói của Đại Kim lại lập tức đổi ý. Tên Kim Mao Sư vô phước vô tâm, ha hả lớn giọng cười.

- Mấy cái giới chỉ này chủ nhân có thật nhiều. Các huynh đệ trong Thần Võ Binh Đoàn mỗi người đều có một cái. Mọi người không cần phân vân a...

Hiểu My choáng váng rồi. Tài sản phải giấu kín. Tên Kim Mao Sư này có tới ba đầu mà chuyện nhỏ nhặt này cũng nghĩ không ra. Haiz... Có nên trách hấn quá ngây thơ hay phải trách chính bản thân cô bình thường quá rộng rãi. Vì thế đã tạo ra ám ảnh tâm lý cho những người bên cạnh.

Mọi người chuyện trò thêm một lát rồi giải tán.

Trời đã rất khuya, Khúc Văn không trở lại Diên Vỹ khách điểm mà ngủ lại tại phòng của Bàn Ngâm.

Hồ Phượng Nhi cùng Hồ Hoài An chọn hai phòng đơn giản trong Mộng Phong Cư. Dù sao đây là gia sản của Hồ gia, nên họ ở lại cũng vô cùng thuận tiện.

- Đệ đệ. Đệ định cùng sư phụ đến đại lục Phong Linh à?

Trong một khách phòng nhỏ nhỏ tại Mộng Phong cư, hai tỷ đệ Hồ Phượng Nhi đang chăm trà đàm luận.

- Không giấu tỷ ty. Đệ cũng có ý định như vậy, chỉ là không biết sư phụ có đồng ý dẫn theo hay không thôi. Báo hiếu phụ mẫu, đệ xin nhờ đến tỷ và đại ca. Cũng xin tỷ lựa lời, chỗ phụ mẫu nói giúp tiểu đệ một tiếng, để người không quá đau buồn khi ly biệt.

- Haiz... chuyện cuộc đời của mình, đệ cứ quyết định là được. Ta không tiện can thiệp vào. Nhưng mà dù đệ quyết định thế nào, ta cũng luôn luôn ủng hộ. Chỗ phụ mẫu, ta sẽ lựa lời khuyên nhủ. Còn đại ca, ta cũng sẽ lập tức đưa tin. Huynh ấy ở bên ngoài đã lâu, cũng đến lúc trở lại, gánh vác sự nghiệp lớn của gia tộc.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Vòng thi đấu thứ ba

Đại ca của Hồ Phượng Nhi là Hồ Hoài Nhân. Hắn vì con đường phát triển của gia tộc mà từ lúc thiếu niên đã không ngừng bôn ba, đi khắp các quốc gia tại Đại lục Phong Linh, sưu tầm các loài thảo dược quý hiếm khác nhau. Hiện tại, hắn cũng đã mở ra một chi nhánh của Dược Phong Cư tại Nam Quốc, đang càng ngày càng phát triển, lớn mạnh.

Hồ Gia có cách thức giáo dục con cái vô cùng đặc biệt. Con trưởng từ sớm phải học cách tự lập. Sau khi thành tài mới có thể trở lại, kế thừa gia tộc. Trong quan điểm của các vị trưởng bối, mặc dù bên ngoài đầy rẫy hiểm nguy, cạm bẫy. Nhưng chỉ có chân chính vượt qua thì con cháu họ mới nhanh chóng trưởng thành. Dù cho phải bỏ mạng bên ngoài cũng là do con cháu mình bất tài vô dụng. Còn hơn là bị nuôi dưỡng trong nhà kính rồi không chống đối nổi một cơn bão táp mưa sa.

Ha, suy nghĩ này tuy có phần lãnh khốc, nhưng mà dù sao, mỗi một người làm cha làm mẹ đều có cách thức giáo dục con cái riêng của mình. Hơn nữa, Hồ gia cũng đã cho người cùng đồng hành, hỗ trợ và bảo vệ cho mỗi thành viên từ sớm ly khai. Vì vậy mà chuyện khó khăn tuy nhiều nhưng chuyện đáng tiếc như mất đi sinh mạng rất hiếm khi xảy ra. Hồ Hoài Nhân là một minh chứng điển hình. Tỷ đệ Hồ Phượng Nhi cũng không ngoại lệ.

Hồ Phượng Nhi thân là nữ tử, từ sớm cũng phải lăn lộn bên ngoài chứ không như các cô nương cô đại dược nuôi dưỡng trong khuê phòng, quanh năm cửa lớn đại môn cũng khó có dịp bước ra.

Hồ Hoài An là con trai út, được ưu ái nhiều hơn. Nhưng mà chuyện lịch lãm, hấn chắc chắn phải trải qua. Chỉ là lần này, hắn chủ động xin đi. Nơi đến lại là Đại Lục Huyền Thiên xa xôi vô tận. Không biết nên mừng hay nên lo lắng cho hắn nhiều hơn? Haiz

.....

Sáng sớm hôm sau.

Hội trưởng lớn của Đại lâu tổ chức đại hội giao lưu.

Hai mươi mấy đội tuyển còn lại tập trung đông đủ. Sau một giấc ngủ bình yên, cảm xúc của mọi người đã được điều chỉnh. Tuy vẫn còn đó những nỗi sợ hãi ẩn sâu, nhưng mà nụ cười cũng đã tự nhiên hơn. Trong suy nghĩ của hầu hết, chỉ cần không quay lại Ngái Lâm là được.

Người điều khiển chương trình lần này là Trương Chính Phương – Hội trưởng Công hội dược sư tại Đan Thành.

Trương Chính Phương đứng trên khấu, đồng loạt đọc tên từng đội tuyển và nhiệm vụ mà họ rút thăm được tại vòng hai.

Đội tuyển có tên sẽ mang theo thành quả thu thập được của đội mình, đặt trên bàn dài chuẩn bị trước mặt ban giám khảo để họ kiểm tra đánh giá.

Dĩ nhiên, với nội dung thi đấu đơn giản như thế, đội tuyển của Dược Phong Cư với năm gốc Thuận Phong Thảo vượt chuẩn quy định một khoảng cách rất xa đã dễ dàng giành được chiến thắng. Không những thế, nhờ có phần thảo dược tốt hơn cả tốt, hai người Hồ Phụng Nhi cùng Ngọc Tam Lang đã nhanh chóng điều chế được những liệu vô cùng “bá đạo”.

Haiz. Chính xác là chỉ có thể sử dụng hai từ bá đạo này để có thể hình dung về công dụng của nó. Còn lý do gì, chắc phải đợi tới khi đấu giá sản phẩm của vòng thi đấu thứ ba diễn ra, mọi người sẽ càng thêm rõ ràng. (Ha ha)

Tại vòng đấu giá của đại hội. Người điều khiển đấu giá cũng là do mỗi đội bàn bạc, thống nhất cử ra.

Trần Hiểu My rất may mắn. Ha, đúng là may mắn khi sáu người còn lại đều thống nhất đề cử: Đại Kim. Bởi vì “Hắn học hỏi được rất nhiều ưu điểm tốt từ tiểu thư. Tuyệt đối sẽ không làm mọi người thất vọng”.

Con ác mộng mang tên “Quảng cáo” từ sau khi Đại Kim bước lên sân khấu đã chính thức bắt đầu.

- Các vị. Các vị. Trên đời này có ai không sợ chết. Tiểu thư nhà ta thường nói: “Đến con kiến còn tham sống thì nói chi đến con người. Trời cao đất rộng, thiên lý nghìn trùng. Bàn chân ta chưa đi được nhiều nơi, dạ dày ta chưa tiêu hoá được đủ các vị mỹ thực nhân gian. Đôi mắt của ta còn chưa ngắm đủ núi sông với bốn mùa cảnh đẹp, ý vui. Và quan trọng nhất, chúng ta còn chưa tận hưởng đủ khoảng thời gian ngọt ngào hạnh phúc bên cạnh giai nhân, hồng nhan tri kỷ...”.

Tiểu thư nhà ta còn dạy rằng: Hoạ hổ hoạ bì nan hoạ cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm. Giang hồ hiểm ác, đâu ai biết được tương lai phía trước sẽ có những hiểm nguy, cạm bẫy thế nào. Giả sử như một ngày nào đó, vì chuyện ngoài ý muốn mà sinh mạng leo lét chỉ còn một hơi. Vậy thì các vị cũng chớ lo chi. Bởi lẽ, đã có Túc Anh Đan – có tác dụng hồi thần, giúp người sắp chết giữ được một hơi, đủ thời gian chờ cơ hội kịp thời cứu chữa.

Túc Anh Đan – dược liệu bảo chế từ Túc Anh Thảo – Thảo dược trân quý của Nam Quốc cùng vô số dược liệu trân quý khác. Giá khởi điểm là năm ngàn lượng một viên. Bình bạch ngọc này có 5 viên.

Mời các vị bắt đầu ra giá.

.....

Hội trưởng kích động.

Lời lẽ của Đại Kim rất trực tiếp. Rất khẳng khái, rất hùng hồn, rất... Mẹ nó! Nhưng mà đừng có “Tiểu thư nhà ta thường nói, tiểu thư còn nói” được không hả? – Trần Hiểu My cảm thấy sắp ngất tới nơi rồi.

Vòng ba này có bán vé cho người ngoài. Do đó, hội trưởng đấu chỉ có thành viên của các đội dự thi, còn có cả thương nhân, đại biểu các gia tộc, lãnh tử, hiệp khách và cả “các bà nội trợ” cổ đại rùng rình tiền tiêu.

Ban tổ chức vì muốn tuyên truyền cho Đại hội giao lưu tại Đan Thành, không tiếc bỏ một số vốn lớn ra đầu tư, còn có cả một đoàn vệ sĩ mấy trăm người canh gác thâm nghiêm, đề phòng rủi ro, bắt trộm.

Vì thế, mỗi khi một loại dược liệu mới được đưa ra, hội trưởng rất có khả năng lập tức oà vỡ. Giống như lúc này.

Đại Kim quả thật là một hoạt náo viên chuyên nghiệp.

- Các vị các vị. Tiểu Thư nhà ta thường nói. Nàng hâm mộ nhất là nhân vật Chi Chi – con gái của Ngưu Ma Vương trong bộ siêu phẩm truyện tranh: Bảy Viên Ngọc Rồng.

Ta từng hỏi vì sao nàng hâm mộ nhân vật này. Tiểu thư nói: Vì Chi Chi là Vợ của Sơn Gô Ku. Mà Sơn Gô Ku là ai – hẳn là một anh hùng, là người mạnh nhất trong vũ trụ. Thế nhưng, Sơn Gô Ku cũng là một người đàn ông cực kì sợ vợ a.

Bởi thế mới nói: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Nhưng mà Mỹ nhân tìm đâu ra? Mỹ nhân là do trời sinh, do cha sinh, mẹ đẻ. Nhưng mà Mỹ nhân còn có thể do tự ta tạo ra. Các vị phu nhân, tiểu thư thân mến. Chỉ cần dùng Phù Dung Đan của chúng tôi. Đảm bảo các vị sẽ lập tức trở thành một siêu cấp mỹ nhân, không ai không khát khao, không ai không ngưỡng mộ.

Phù Dung đan được luyện chế từ Phù Dung Thảo – vốn là một bảo vật dưới đáy biển sâu – cùng một số loại thảo dược trân quý thập phần. Giá khởi điểm là 1000 lượng vàng một viên. Bình năm viên, mời mọi người chào giá!

.....

Phù Dung Đan còn được mọi người hưởng ứng nhiệt liệt hơn cả Túc Anh Đan. Đám người Dược Phong Cư nhìn cả hội trường, người tranh, ta đoạt, ai cũng phải cảm thán, tắc lưỡi hít hà.

- Sắc đẹp ngàn cân. – đây là chân lý mà Hiểu My đúc kết.

- Ta cảm thấy sinh mệnh nhỏ nhoi không đáng giá. Chỉ có nhan sắc mới là thứ quan trọng nhất trên cõi đời này. – Đây là ý kiến của Khúc Văn.

Sau khi Khúc đại MC thốt ra câu nói kinh điển ấy, vô số ánh mắt hướng phía hắc tập trung sang. Tất cả đều thống nhất với nhau, trong lòng thét gào: Haiz... không ngờ, trên thế giới cũng có người tự kỷ đến trình độ này.

Khúc Văn phát hiện mình lỡ lời. Hắc quay mặt sang một bên, che giấu vẻ bối rối thẹn thùng. Nhưng mà hắc lại bị hai vành hồng hồng khả nghi bán đứng.

Phù Dung Đan dùng cái giá “Chỉ trên trời mới có” bán đi. Điều này càng trở thành thuốc kích thích cho Đại Kim. Hắc càng lúc càng hưng phấn, huyết khí sục sôi như bom phải mấu gà. Giọng hắc trên sân khấu oang oang:

- Để cảm ơn sự ủng hộ nhiệt tình của các vị. Tiếp theo đây, tôi sẽ kể cho các vị nghe một câu chuyện. Đây là chuyện tình cầu huyết nhất – à không, chuyện tình cảm động nhất mà ta từng nghe tiểu thư kể.

Ngày xưa, có một nàng công chúa xinh đẹp tuyệt trần. Từ nhỏ nàng đã mất đi mẫu thân. Phải sống trong sự ghê lạnh, đoạ đầy của kẻ mẫu.

Rồi một ngày nọ, khi nàng trưởng thành. Nhan sắc tuyệt thế khuynh thành của nàng bị kẻ mẫu ghét ghen. Kết quả nàng bị hại, bị ngủ vùi trong giấc ngủ trăm vạn năm tại một sơn cốc đẹp tựa chốn bồng lai tiên cảnh.

Thời gian trôi qua. Đến một ngày kia, một chàng lãng tử vô tình lạc vào đây. Chàng bị thu hút bởi vẻ ngoài mong manh như ngọc của giai nhân. Một nụ hôn phút nhẹ qua môi. Công chúa tỉnh lại rồi hai người bị tiếng sét ái tình đánh trúng. Sau đó trọn đời trọn kiếp ở bên nhau.

- Ha ha ha.....

Đại Kim kể xong câu chuyện, khán giả bên dưới cười ha hả như điên. Các nữ nhân có mặt ở đây thẹn thùng, mặt đỏ tím run. Còn cánh nam nhân lại vô cùng khoái trá. Gì mà phi lễ chó nhìn, phi lễ chứ làm. Để tóm được giai nhân trong lòng, cho dù dùng cách vô sỉ hơn nữa họ cũng sẽ làm, huống chi chỉ một nụ hôn phút vội. (he he)

Đại Kim đợi không khí lắng xuống, sau đó hắc lại quảng tiếp một quả bom.

- Các vị. Chuyện xưa chưa hắc đã không thể xuất hiện tại hôm nay. Mọi người nếu hâm mộ nam tử trong câu chuyện của tiểu thư nhà tôi, xin hãy hết sức chú ý. Vì ngay sau đây là loại dược liệu có thể biến ước mơ của mọi người thành sự thật.

Bình ngọc này chứa Ái Tâm Đan – Loại dược liệu được bào chế từ Ái Tâm Lang – loại thảo dược chỉ xuất hiện trong truyền thuyết dưới đáy đại dương mênh mông vô tận.

Nếu người nào uống được Ái Tâm Đan – sẽ bị hôn mê trong một thời gian ngắn. Nhưng sau đó, khi tỉnh lại sẽ giao trọn tim mình cho người khác phái nhìn thấy đầu tiên.

Vâng, tuy Ái Tâm Đan có chút tác dụng làm người dùng hôn mê. Nhưng mà dược liệu của chúng tôi chắc chắn không phải là độc dược. Nhưng mà nếu có độc dược thế này, tôi cũng sẽ chẳng một chút suy nghĩ chần chừ. Tiểu thư nhà tôi khẳng định rằng: Trên thế gian này, không có loại độc dược nào sánh bằng tình yêu. Ha ha ha. Đúng hay sai trong ý kiến của cô ấy, tôi không có gan luận bàn. Chỉ bằng các vị cứ mua Ái Tâm Đan về rồi tự mình kiểm chứng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Đại hội giao lưu kết thúc

Đại Kim rất thành công trong nghề tiếp thị sản phẩm này. Hiểu My cảm thấy, hắc không sinh ra ở xã hội hiện đại đúng thật là uống phí. Nếu không, thế kỷ hai mươi mốt của cô chắc chắn sẽ xuất hiện một vị thiên tài quảng cáo, làm các công ty sản phẩm người phải sức đầu mề trán cạnh tranh.

Hãy nhìn cảnh tượng khán giả dưới sân khấu toàn bộ sôi trào, kích động ra giá để đoạt lấy phần dược liệu được điều chế tỉ mỉ của Dược Phong Cư, ban tổ chức hâm mộ đến phát điên, ước gì có thể quảng xuống bộ mặt già nua để hoà chung cùng đám người người tranh ta đoạt.

Vòng thi đấu thứ ba của đội tuyển đến từ Dược Phong Cư quả thật đã khiến mọi người mãn nhãn. Cho nên, sau khi phần dược liệu cuối cùng luyện chế được đấu giá thành công, khán giả bên dưới vẫn còn tiếc nuối, ánh mắt tập trung vào từng hành vi, cử chỉ của tên nam tử trên sân khấu.

Nhưng sau đó, cả đám nhanh chóng thất vọng.

Bởi lẽ lúc này, Đại Kim hôn hờ, mang theo tâm trạng như Trư Bát Giới sắp sửa đón đầu chuẩn bị bước xuống đài. Bỗng nhiên, một tràng thanh âm từ bên dưới vọng thẳng lên. Khiến cho Kim Mao Sư thoát cái hụt chân, bước ngã nghiêng, lão đảo như sắp ngã.

- Chúng ta muốn gặp tiểu thư.

- Chúng ta muốn gặp tiểu thư.

- Cho ta gặp tiểu thư.

Oh my god! Chuyện gì đã xảy ra? Trần Hiểu My không thể nào tin vào những gì mình nghe được. Hội trường kích động, gào thét thật lớn, yêu cầu được gặp cô? Thế này là thế nào?

- Ha ha ha. Có gì đâu mà kinh ngạc. Trần cô nương bây giờ đã là nhân vật nổi tiếng. Là đại nhân vật a. Đại Kim lúc nào cũng treo câu nói: “tiểu thư nhà tôi nói, tiểu thư nhà tôi kể, tiểu thư nhà tôi khẳng định...” Nếu như ta không thân thiết với muội, chắc chắn cũng sẽ có khao khát được tận mắt trông thấy vị kỳ nhân trong lời của hần như bọn họ.

- Đúng vậy đúng vậy. Sư phụ thật lợi hại. Từ nay, thần tượng trong mắt chúng con chỉ có người.

Hồ Hoài An cùng Ngọc Tam Lang nghoe ngoáy cái đuôi vô hình ở phía sau. Ánh mắt long lanh, nhìn sang Hiểu My đầy ngưỡng mộ.

Bàn Ngâm và A Thủy rất không phúc hậu, đứng một bên ngoác miệng cười.

Hiểu My cảm thấy một con giận dữ ào ào kéo tới trong lòng, bốc khói trên đỉnh đầu, nhìn sang tên yêu thú chết tiệt nào đó tỏ vẻ vô tội, mắt ngân ngấn nước đang oan ức nhìn cô.

Mồ nữ nghiêng rãnh, trợn trừng với hần rồi quay phắt bỏ đi. Tất cả những chuyện còn lại ở đây, thứ lỗi, cô hoàn toàn không liên quan, không có trách nhiệm thu dọn tàn cục. Nào giờ, heo chết để da, người chết để tiếng. Nhưng mà “để tiếng” tới trình độ này, cô không đủ bản lĩnh để mà đón nhận. Cô vốn dĩ là một nữ nhân khiêm tốn. Phải, rất khiêm tốn nha.

Trần Hiểu My dùng khinh công lướt đi như bay. Chỉ thấy không trung loé lên bóng dáng một thân ảnh nhàn nhạt lam thiên, thoát cái, bản thân cô đã trở lại căn phòng của mình trong Mộng Phong Cư. Nằm lên chiếc giường giản đơn, mắt nhắm nháy vô định.

Một lát sau, cô đưa tay, tháo quả cầu nhỏ vẫn đeo trên cổ, nhẹ nhàng đặt xuống đất. Quả cầu chớp mắt đã trở lại kích thước vốn có ban đầu của nó. Trông hệt như tàu vũ trụ của người Siêu Xayda mà Cadric đã sở hữu trong bom tấn Bảy viên ngọc rồng được chiếu trên tivi.

Nhấn nút khởi động, cửa pháp bảo mở ra một khe nhỏ. Vừa đủ để Hiểu My ghé mắt nhìn vào trong.

Bên trong quả cầu tràn ngập sinh cơ. Nhờ có sức sống bùng bùng, mạnh mẽ này mà sinh mệnh Lữ Tuấn không bị trôi đi. Hần nằm im trong bồn thảo dược, đôi mắt nhắm nghiền, rèm mi dài tĩnh lặng. Vài sợi tóc vương qua sống mũi, khẽ lay lay theo nhịp thở đều đều. Bộ trường bào mỏng manh chìm trong nước thuốc dập dềnh, không còn phân biệt đâu là màu xanh của đồng phục kiếm phái Vô Cực hay là màu xanh của những ngàn năm linh dược trân quý mà các vị chương môn như Vô Tâm hay Vô Cực Từ cho người tìm khắp Huyền Thiên đại lục.

Nhìn dung nhan quen thuộc, Hiểu My bỗng thấy xót xa vô hạn. Ghé sát vào pháp bảo. Cô thử thi những lời tâm sự vốn vẫn chôn sâu vào tận đáy lòng.

- Nhị sư huynh. Hôm nay bọn muội đã tiếp tục giành chiến thắng ở cả hai vòng. Quán quân Giao lưu hội lần này, đội của muội xem như đã nắm chắc trong tay. Vậy là mục tiêu đến Quang Minh Thánh Điện lại gần hơn đôi chút.

Huynh biết không. Muội đã thu được hai đồ đệ. Bọn họ cũng khá lắm. Nhưng mà muội không biết mình có thể làm một sư phụ tốt hay không? Nếu như huynh sớm tỉnh lại thì hay quá. Ít nhất, huynh có thể gánh phần trách nhiệm này thay muội. Bằng không, muội rất lo là mình sẽ dạy hư con người ta. Cứ nhìn Đại Kim hiện tại là hiểu rồi. Ha ha ha.

Lữ Tuấn. Không có huynh bên cạnh, đôi lúc muội cảm thấy hụt hẫng thật nhiều.

Lữ Tuấn. Muội sẽ sớm tìm được Thất Thái Quang Minh để hóa giải nguyên rủa trên người huynh. Huynh nhất định phải chờ muội. Chúng ta còn phải cùng nhau trở lại Huyền Thiên Đại Lục. Cùng nhau đánh lên Thiên Huyền Vũ, bắt Yêu thần và tay chân của ả tra giả cho những lầm lỗi đã gây ra. Sau đó, chúng ta sẽ chọn một nơi nước biếc non xanh, sống cuộc sống thần tiên, không lo không nghĩ. Nhìn những người mình quan tâm cũng tìm được hạnh phúc. Điều đó tuyệt biết chừng nào.

...

Tâm sự một hồi. Hiểu My thấy khoe mắt cay cay. Cô vội vàng thu lại pháp bảo, biến nó trở về hình dạng nhỏ xíu, đeo trên cổ. Hít thở một hơi thật sâu, bình ổn cảm xúc của chính bản thân mình rồi bước nhanh ra cửa.

Bởi vội vàng nên cô nàng bỏ lỡ một nụ cười như ẩn như hiện bên khoe môi của nhị sư huynh. Tuy là lâm vào hôn mê, cơ thể từng phút từng giây đều phải dùng sinh cơ để chống lại nguyên rủa của Thanh Loan. Nhưng cũng nhờ vậy mà ý thức của hần cũng đã dần dần khôi phục.

Lữ Tuấn nằm im trong dung dịch đặc chế của Vô Tâm đại sư. Bên tai hân vang lên thanh âm nhẹ nhàng, sâu lắng của Hiểu My. Tim hân rung lên vì những xúc cảm thiết tha, nồng nàn mà người nào đó vẫn chỉ chôn giấu quá kỹ càng, hiểm có cơ hội nào để người ngoài hiểu được.

Lữ Tuấn có thể nghe được những lời tâm sự của Hiểu My, cảm nhận được sự ưu thương, rung động trong lòng cô. Chỉ là, dù hân làm thế nào cũng không thể nào tỉnh lại.

Nhưng mà như vậy cũng tốt. Ít nhất, nhị sư huynh đã có thêm nghị lực và sức mạnh để tiếp tục chiến đấu với thứ nguyên rủa độc ác trong cơ thể. Bọn họ nhất định sẽ thành công.

.....

Lúc nhóm người Hồ Phượng Nhi mang theo phần thưởng dành cho đội tuyển quán quân trở lại Mộng Phong Cư. Tìm đến phòng của Hiểu My thì thấy phòng trống, người không. Hỏi tiểu nhị mới hay, cô nàng giờ này đang ở hoa viên nhỏ phía sau, một mình đối ẩm.

Đoàn người rủ nhau đến hoa viên. Từ xa xa đã nghe tiếng hát đầy tâm sự của Hiểu My. Cô nàng lúc này đã lâng lâng. Bình rượu trên bàn ngả đổ cả ra. Hai mắt mơ màng, đôi môi hồng khê ngậm nga một ca khúc mà kiếp trước nàng vô cùng quen thuộc.

- Lúc này không thích hợp để nói chuyện. Chúng ta trở lại sau.

Bàn Ngâm là người đầu tiên rời khỏi nơi đây. Tiếp theo đó là Khúc Văn cùng ba người Hồ Phượng Nhi. Cuối cùng, chỉ còn A Thủy – Đại Kim hai người ở lại.

Hai nam tử không đi lên quấy rầy giây phút riêng tư của Hiểu My mà họ chỉ lặng lẽ đứng ở một góc hoa viên, nhìn lại. A Thủy dĩ nhiên đoán được, lúc này có lẽ cô nàng đang nhớ đến nhị sư huynh. Bình thường nàng ấy luôn tỏ ra mình là người mạnh mẽ, lạc quan. Nhưng mà từ sâu trong thâm tâm, vẫn không lúc nào quên tự trách bản thân, bị cảm giác ăn năn dần vạt.

- Nói ra cũng tốt. Say rượu cũng tốt. Chỉ cần giải tỏa được nỗi niềm trong lòng, muội ấy sẽ nhanh chóng khôi phục trạng thái vui vẻ như trước đây.

- Hi vọng là vậy.

.....

Say rượu ngủ hết một ngày một đêm, sáng hôm sau. Trần Hiểu My thức dậy vào lúc mặt trời đã lên cao. Mộng Phong cư kẻ đến người đi, đã qua giờ dùng điểm tâm sáng từ sớm, nên từ lâu khách khứa lai rai. Không náo nhiệt, ồn ào như những giờ cao điểm.

Trần Hiểu My lựa chọn một góc nhỏ cạnh ban công, nhìn ra dòng người tấp nập trên đường phố ngoài kia. Tâm trạng khoan khoái, nhẹ nhàng, ngoại trừ cái bụng đói meo, kêu gào sùng sục.

Vừa mới ngước mắt lên đã thấy gương mặt chữ điền của nam nhân quen thuộc. Hiểu My hắc hắc mỉm cười.

- Đa tạ huynh hôm qua đã đỡ ta về phòng.

A Thủy kéo ghế sà xuống. Cử chỉ ưu nhã, nhẹ nhàng, hoàn toàn không phù hợp với diện mạo sau khi dịch dung hiện tại.

- Lần sau, nếu muốn uống thì kêu ta. Một mình đối ẩm sâu càng sâu.

- Chắc chắn, chắc chắn. – Mỗ nữ cười hi hi. Sau đó, nhanh chóng hướng câu chuyện này sang đám người vắng mặt hôm nay. – Bàn Thúc và Đại Kim đâu?

- Bàn thúc đi cùng Khúc công tử. Còn Đại Kim thì đã ra ngoài dạo phố từ sớm. Ha ha. Sau khi đại hội giao lưu kết thúc, hân trở thành nhân vật nổi tiếng nhất nhì tại Đan Thành này. Cho nên mới sáng ra, đã có không ít cô nương hẹn hân. Vặn đào hoa nên cả người cũng phoi phoi, miệng toét tới mang tai.

Ặc. Có cần khoa trương dữ vậy không? A Thủy cũng quá phóng đại rồi. Mặc dù Đại Kim nhìn cũng khỏe mạnh, nam tính lại hài hước, bản lĩnh một thân. Nhưng mà hân đen đúa như than. Lẽ nào các cô nương nơi này lại mê luyến dạng đàn ông như vậy? (Bỏ tay với Hiểu My tỷ nhà mình).

Lúc này, tiểu nhị bung lên một vỹ bánh bao thịt nóng hổi. Trần Hiểu My nhóm một cái đưa lên miệng, thỏa mãn gặm đầu.

- Huynh cũng ăn đi. Đứng ngại.

- Đa tạ.

Mặc dù đã dùng điểm tâm rồi. Nhưng mà trước lời mời của nữ thần trong lòng, vị thái tử tộc Giao Nhân vẫn hồn nhiên tiếp nhận.

- Nếu không có chuyện gì đặc biệt. Sau khi Đại Kim cùng Bàn Thúc trở lại. Ta muốn trở lại Ngải Lâm một chuyến.

Nhấp xuống ngụm trà nóng, Hiểu My nói ra kế hoạch tiếp theo của mình.

- Ta nghĩ muội nên đến Hồ gia một chuyến. Phụ thân của tên tiểu tử Hồ Hoài An đó có lời mời. Người đến cũng mấy lần rồi. Dù sao cũng phải gặp mặt

một lần cho phải đạo.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Đến Hồ Gia

Qua quá trình tiếp xúc với tỷ đệ Hồ Phụng Nhi, Trần Hiểu My có ấn tượng khá sâu với gia phong của Hồ Gia. Cho nên, lúc nhận được lời mời của bọn họ, mỡ cô nương lập tức đồng ý. Mang theo cả đĩa bánh bao hấp còn lại, kéo Phi Long thái tử, vợ và trở lại phòng mình.

- A Thủy. Huỳnh nghĩ xem, ta nên chuẩn bị lễ vật gì để tặng cho họ?

- Tùy ý là được. Dù sao những thứ trong tay muội đều không phải vật thường. Chọn thứ nào hữu dụng mà không quá khoa trương là được rồi.

- Ồ há. Vậy muội chuẩn bị ít dược liệu và vài viên đan dược vậy. Họ có lẽ sẽ thích các loại đan dược trị thương, cầm máu, giải độc và kéo dài tuổi thọ. À, còn cả đan dược dưỡng dung nữa. Ha ha ha. Chỉ cần là phụ nữ, chắc hẳn sẽ không tránh khỏi mơ ước duy trì vẻ thanh xuân vĩnh viễn. Nương của Hồ Phụng Nhi và tỷ ấy cũng không ngoại lệ.

Hiểu My hớn hờ, một hơi lưu loát nói ra ý định của mình. A Thủy nhàn nhả theo sau, khóe miệng vẽ lên một nét cười, ánh mắt cung chiêu không hề dấu che. Dù sao ai đó cũng hưng phấn quên cả quay đầu. Hẳn có dịp thể hiện tâm ý của mình một cách dễ dàng, trọn vẹn.

Hiểu My đợi A Thủy bước vào phòng rồi mới xoay người, khép cửa chính, hạ luôn cửa sổ. Nét mặt có chút gian tà tựa người làm chuyện xấu, làm cho nam tử bên cạnh vừa sung sướng, lại ngại ngùng, hai vành tai ửng đỏ cả lên. (Ặc. Ai mới là người đầu óc đen tối vậy ta?).

Hiểu My triệu hồi đồ vật từ giới chỉ không gian, la liệt bày lên bàn bát tiên đặt trong khách phòng. Ưu điểm nổi bật nhất của Mộng Phong Cư là tại những căn phòng "Vip", ngoài phòng ngủ, luôn có một khách phòng nhỏ kèm theo đủ loại tranh treo tường, bàn ghế, bình phong...

Hai người chọn tới chọn lui một hồi cũng khá khá thứ. Mỡ nữ chợt nhớ tới Hắc Nhi Tử lấy ở chỗ của Hắc Viên tộc, có thứ này, mọi chuyện đều được giải quyết. Dù sao mọi nam nhân trên đời này, sở thích cũng giống nhau a.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, Trần Hiểu My đuổi A Thủy ra ngoài. Mỡ nữ nhân thay một bộ trang phục sang trọng để chuẩn bị đi gặp phụ thân của đồ đệ. Vai vế ngang hàng nên dù tính tình thoải mái thế nào cũng không thể làm mất đi ấn tượng của mọi người trong lần gặp gỡ đầu tiên.

.....

Hai khắc sau.

Đại viện của Hồ Gia tại khu vực phía đông.

Trong thư phòng rộng lớn. Một nam tử trung niên ngồi sau chiếc bàn dài, tay cầm bút lông không ngừng di chuyển trên một trang sách. Bộ dạng tập trung chuyên chú. Chốc chốc, lại giờ tay lên miệng, hừ hự vài tiếng ho khan.

Nam tử này đích thị là Hồ Khả - phụ thân của hai tỷ đệ Hồ Hoài An. Mặc dù hẳn chỉ độ tuổi trên dưới năm mươi, nhưng mà tuổi trẻ gian nan, bình thường lại lao tâm quá độ nên tóc đã hoa râm. Đôi mắt tinh anh nhuộm màu mỏi mệt.

Nhấp một ngụm trà nóng cho nhuận giọng. Chưa kịp đặt bát xuống, đã thấy một gã sai vặt hốt hãi chạy vào, cung kính khom người trình báo:

- Thưa lão gia. Ngoài đại môn có một cô nương tự xưng là Trần Hiểu My, xin vào diện kiến.

Hồ Khả vừa nghe nhắc ba chữ Trần Hiểu My đã vội vã đứng lên. Qua lời của nhi nữ, nhi tử. Hẳn dĩ nhiên biết cô nương này là ai. Vì thế, lập tức gấp sách, gác bút, bỏ hết mọi chuyện dở dang. Hai chân như cách không, nhanh chóng bước ra khỏi thư phòng. Không quay đầu, hướng gã sai vặt hạ lệnh.

- Mau mời phu nhân, đại tiểu thư cùng nhị công tử. Bảo họ tức khắc ra đại môn, cửa chính toàn bộ mở rộng đón khách.

Mệnh lệnh truyền xuống, Hồ Phủ sôi trào. Toàn bộ gia nhân trong Hồ Phủ lên tinh thần, khẩn trương lui tới lăng xăng. Bởi lẽ từ trước đến nay, Hồ Phủ chỉ mở cửa đại môn trong những trường hợp đặc biệt. Bình thường, từ lão gia cho đến phu nhân cũng chỉ ra vào bằng cửa hông. Còn tới tới, sai vặt thì ra vào bằng cửa sau - phía sau nhà bếp - gần hậu viện.

Hiểu My và A Thủy đứng trước cửa đại môn, trong thời gian chờ đợi, cả hai tâm ý tương thông, đánh giá một vòng bốn phía xung quanh. Đây là sự cảnh giác theo thói quen, một thói quen không thể thiếu của những người sống trong hiểm nguy của ranh giới giữa sự sống và cái chết, giữa những âm mưu và truy đuổi của kẻ thù.

Chưa đầy một khắc, đã nghe tiếng bước chân từ sau cửa vọng tới. Hai cánh cửa gỗ chậm chậm mở rộng ra. Một đoàn người có nam có nữ nhanh chóng

xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Nam tử trung niên dẫn đầu tiến về phía trước, tươi cười chào hỏi hai vị khách quý đại giá quang lâm.

- Trần cô nương và A Thủy huynh đệ dành thời gian ghé thăm tề xá. Đúng thật là vinh dự cho toàn thể Hồ phủ tại nơi đây.

Hồ Khả được tiểu nhi tử nhắc nhở, gần như vừa nhìn thấy đã có thể xác định được danh tính của đôi nam nữ đối diện.

Trần Hiểu My trước sự nhiệt tình của họ, dĩ nhiên cũng không che dấu sự thân thiện – bản tính vốn có của mình. Hai bên nhanh chóng thân thiết, vừa nói vừa cười đi thẳng vào trong.

Chính sảnh Hồ phủ.

Hồ Hoài An khom người đứng trước mặt Hiểu My. Bộ dáng kính cẩn không sai được.

- Đệ tử bái kiến sư phụ.

- Tốt.

Hiểu My hài lòng gật đầu.

Hồ Khả cho người dâng trà. Hướng Hiểu My và A Thủy, lễ độ lên tiếng:

- Tiểu nhi tử có thể bái Trần cô nương làm sư phụ. Đây là phúc phần của hần, cũng là may mắn của Hồ gia ta.

- Hồ thê huynh khách khí. Nhận ta làm sư phụ là duyên phận của hần. Nhưng mà là may mắn hay xui rủi, còn phải xem tương lai, tạo hóa của hần ra sao. Chắc hẳn thê huynh và tiểu tử cũng đã nghe Hoài An nói về lai lịch của ta. Tuy đây là chuyện cơ mật. Nhưng nghĩ tới ít lâu sau, có thể ta sẽ dẫn Hoài An theo bên người để tiện bề bồi dưỡng. Cho nên ta mới để hần và Phụng nhi thông báo lại với hai vị. Cũng nhờ hai vị giữ kín chuyện này giúp chúng ta.

Trần Hiểu My là người luôn quán triệt tư tưởng “Mắt lòng trước, được lòng sau”. Những chuyện như vậy, ngay từ đầu cần thẳng thắn với nhau. Nếu cứ dấu giếm, quanh co, lại e tương lai phát sinh nhiều mâu thuẫn, hiểu lầm không đáng có.

- Trần cô nương không phải lo lắng. Về lai lịch của cô, chắc chắn Hồ Phủ trên dưới giữ kín như bưng. Còn chuyện An nhi nhận sư phụ. Phu thê chúng ta không phản đối, hơn nữa, còn vui mừng thay cho nhi tử nhà mình.

Mẫu thân của Hồ Hoài An là Khâu thị lời lẽ thật lòng. Quả thật Trần Hiểu My lo lắng chuyện này là hoàn toàn có cơ sở của nó. Lúc mới đầu, khi nghe nói tiểu nhi tử bái một thần nhân như thế làm sư phụ, hai phu thê Khâu thị cũng hoảng hốt giật mình, mếu chút nữa lên tiếng phản đối. Nhưng mà hai tỷ đệ Hồ Phụng Nhi không ngừng làm công tác tư tưởng, kể ra toàn bộ mọi chuyện từ lúc quen biết đám người Hiểu My tới giờ, bọn họ mới thật sự yên tâm.

Có được một sư phụ lợi hại như thế dẫn dắt, nếu không xảy ra biến cố ngoài ý muốn, tương lai của hần nhất định không tầm thường.

Nghĩ thông suốt chuyện này, phu thê Hồ Khả lại thấy may mắn nhiều hơn.

- Sư phụ, người đồng ý dẫn con đến Huyền Thiên đại lục thật sao?

Hồ Hoài An nghe được lời nói của Hiểu My, kích động nảy giờ nhưng không dám nói gì. Giờ thấy phụ mẫu cùng sư phụ hài hòa như vậy, hần liền chạy ào lên trước, hai mắt lấp lánh, trông đợi nhìn cô.

- Người là đệ tử của ta, dĩ nhiên phải theo ta. Trừ khi bản thân người hoặc phụ mẫu của người không đồng ý. Dưa hái xanh dù ép chín vẫn không ngọt a.

- Sư phụ. Ta mừng còn không kịp. Trước đây chỉ sợ bị sư phụ bỏ rơi. Giờ thì ta rất, rất, ...

Hồ Hoài An quá kích động mà không thể diễn đạt hết ý kiến, suy nghĩ của mình.

Nhìn bộ dáng như trẻ con được kẹo của hần, mọi người không tránh khỏi cười to.

- Trần cô nương, không biết khi nào mọi người mới khởi hành, tương lai bao giờ trở lại? Dù sao chúng ta cũng không thể bỏ mặc hần, lại sợ chờ đợi không nổi. Năm tháng vô tình, ai biết vợ chồng già nhà ta còn sống được bao lâu?

Hồ Khả tuy không phản đối, thậm chí cũng đã dự đoán được cảnh nhi tử sắp tới sẽ theo sư phụ rời đi phiến không gian này. Nhưng mà tự mình suy nghĩ và nghe theo quyết định của người khác lại là hai chuyện khác nhau. Nếu như người nào đã làm cha, làm mẹ, ắt hẳn cũng sẽ hiểu được tâm trạng của hần hiện tại.

Hiểu My sống hai đời, nếu như đến những chuyện tử biệt sinh ly này cũng không thông cảm được thì quá thất bại rồi. Mổ nữ tuy không hứa hẹn cụ thể thời gian như thế nào. Nhưng mà chỉ cần cô còn thì sẽ không để đệ tử của mình rơi vào hoàn cảnh cả đời sống trong nỗi dằn vặt, ăn năn, hối tiếc.

Nhìn thật sâu vào thiếu niên trước mặt. Trần Hiểu My nhẹ nhàng lên tiếng:

- Tối đa 50 năm. Trong thời gian này, bất cứ khi nào hấn thành tài đều có thể vượt qua kẻ hở không gian, một mình trở lại. Riêng bản thân thể huỳnh và tàu tử đây cũng đừng lo. Ta tuy không thể giúp hai người đạt đến mức độ trường sinh. Nhưng mà sống thêm trăm năm nữa cũng chỉ là chuyện nhỏ. Hai vị còn nhiều thời gian để phát triển gia nghiệp, đợi hấn trở về.

- Sống thêm trăm năm nữa?

Phu phụ Hồ Khả kinh ngạc thốt lên.

Trần Hiểu My đắc ý cười cười. Lúc này mới từ giới chỉ trên tay, triệu hồi những lễ vật đã chuẩn bị cho phụ mẫu của Hồ Hoài An.

Nhìn từng lọ bạch ngọc đột nhiên xuất hiện rồi phủ kín mặt bàn, riêng tỷ đệ Hồ Phượng Nhi đã quen với cảnh này thì đôi vợ chồng già, nhất là Khâu thị biểu hiện hết sức khoa trương. Mắt tròn trũng, miệng há to đến độ nhét vừa một quả trứng.

Đến khi Hiểu My giới thiệu từng loại, từng loại đan dược và công dụng của chúng, thì hai phu phụ này đứng thật như lạc đến thiên đường.

- Quá quý trọng rồi. Trần cô nương. Những bảo vật thể này, vợ chồng chúng tôi không thể nhận.

- Có gì đâu mà không thể. Đệ đệ của ta là luyện đan sư. Tuy trong mắt hai vị nó là bảo vật, nhưng mà đệ đệ ta có thể dễ dàng luyện ra. Vì thế, hai vị không cần e ngại. Chúng ta dù gì cũng là người trong nhà, quan tâm, chiếu cố lẫn nhau vốn lẽ thường. Và lại, hai vị còn phải sống vui, sống khỏe, đợi ngày con mình thành tài, trở lại chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Mẫu tử Ngọc Tam Lang

Mọi khúc mắc trong lòng đều được tháo gỡ, tâm trạng của phu phụ Hồ Khả vô cùng nhẹ nhõm. Họ không từ chối thịnh tình và lòng tốt của Trần Hiểu My, nhận phần đại lễ mà cô chuẩn bị.

- Không biết Ngọc Tam Lang gia cảnh thế nào? Tiếp theo ta cũng muốn tìm đến nhà để gặp gỡ trưởng bối của hấn. Cũng đồng thời là đồ đệ, không thể bên trọng bên khinh.

Hiểu My nhìn Hồ Khả, lên tiếng hỏi.

- Không giấu gì Trần cô nương. Ngọc Tam Lang vốn là tiểu chất tử, gọi nội tử của ta là a di. Hấn từ sớm đã mồ côi cha, sống cùng mẹ ở cách đây không xa.

- Nếu vậy tốt quá. Vậy ta phải mượn tạm Hoài An để hấn dẫn đường rồi.

Hiểu My nghe vậy, cảm thương cho đồ đệ của mình. Càng thêm quyết tâm đến gặp mẫu thân của hấn. Trước khi rời khỏi chỗ này, cô muốn cho mẫu tử họ một sự đảm bảo tương tự như phụ mẫu Hồ Hoài An.

- Không cần phiền Trần cô nương phải đích thân tới đó. Ta đã sớm nhắn tin cho đại tỷ. Chắc hấn người cũng sắp đến. Chúng ta cứ đợi ở đây.

Khâu thị vừa nói xong, ngoài cửa đã có gã sai vặt vội vã báo tin, hai mẫu tử của Ngọc Tam Lang đã tới.

- Đây, vừa nhắc tới tên đã thấy mặt người. Mọi người chờ một lát, ta đi rước đại tỷ của mình.

Khâu thị toe toét cười rồi nhanh chóng đứng dậy ly khai. Chỉ thoát chốc sau, bà đã quay lại, phía sau là Ngọc Tam Lang đang nâng đỡ một phụ nhân vóc dáng hao gầy, gương mặt phúc hậu với những vết nhăn đuôi mắt làm minh chứng hùng hồn cho sự vô tình của thời gian.

Hai mẫu tử Ngọc Tam Lang bước vào đại sảnh thì cảm nhận ngay một không khí vui vẻ, khác hẳn ngày thường. Nam tử nho nhã, lễ độ bước lên. Khom người trước mặt phu thê Khâu thị và Trần Hiểu My, cung kính chào hỏi:

- Bái kiến dưỡng và a di.

- Đồ nhi bái kiến sư phụ.

Hai bên tiến hành chào hỏi, lễ tiết một hồi. Sau đó, Trần Hiểu My cũng vì đại Khâu thị mà đưa lên một phần đại lễ long trọng.

Đại Khâu thị ngại ngần chối từ. Trọng phu chết sớm, gia cảnh suy sụp. Nhiều năm nay bà đã quen với nếp sống giản dị, chi tiêu cần kiệm. Thậm chí, biết rõ nhi tử có cảm tình với Hồ Phượng Nhi, nhưng bà cũng ngại ngần góp tiếng mối mai.

Ngọc Tam Lang tuy có thân phận biểu ca của hai tỷ đệ Hồ gia. Nhưng mà hấn từ nhỏ đã khí ngạo tâm cao. Cảm thấy hoàn cảnh hiện tại thật không xứng với mỹ nhân. Cũng không muốn người ta phải theo mình sống một cuộc đời cơ cực, khó khăn. Vì vậy mà phải không ngừng nhắc nhở bản thân, từng bước, từng bước cố gắng, tạo dựng sự nghiệp vững chắc, lần nữa vực dậy Ngọc Gia, đáp đền ơn mẫu thân bao năm dưỡng dục.

Trần Hiểu My nhận Ngọc Tam Lang làm đồ đệ. Đây chính là một bước ngoặt trọng đại trong nhân sinh của hai mẫu tử nhà Đại Khâu thị. Bà cảm động đến bật khóc. Lôi kéo tay con, ân cần dặn dò, phải hiếu kính sư phụ thế nào, đối xử tốt với sư đệ ra sao... Làm người phải nghĩa nhân, trung hậu, không được quên cội, quên nguồn. Nếu không, cho dù tương lai có dát bạc dát vàng, giàu sang phú quý thế nào cũng chẳng có mặt mũi gặp gỡ phụ thân và liệt tổ liệt tông nơi chín suối.

- Ha. Một người phụ nữ tội nghiệp. – Trần Hiểu My cảm thán trong lòng.

Đời trước, cô cảm thấy tình cảm gia đình là thứ mong manh còn hơn trang giấy. Chuyện kết hôn, ly hôn, tái giá, con anh con tôi đầy rẫy ngoài xã hội. Ai ai cũng mãi mê theo đuổi hạnh phúc của cá nhân mình.

Sống như hai mẹ con Ngọc Tam Lang, đúng là hiếm thấy.

Hiểu My vốn là người dễ đồng cảm, dễ mũi lòng. Một mặt rất muốn mang theo đệ tử về đại lục Huyền Thiên. Mặc khác lại e ngại chia cách mẫu tử người ta. Bỏ lại đại Khâu thị một mình bơ vơ, dưới gối không con, không người nương tựa.

Phụ phụ Hồ Khả nhìn ra sự rối rắm, thương cảm trong ánh mắt Hiểu My nhìn về phía đại tỷ của mình. Lập tức đoán được vấn đề. Thân làm trưởng phụ, là gia chủ của ngôi nhà này, Hồ Khả kịp thời lên tiếng:

- Đại tỷ yên tâm. Mai mốt Lang nhi theo sư phụ của hấn, chỉ cần không quên cố gắng. Tương lai nhất định không sai. Hai huynh đệ nó đi rồi. Tỷ cũng nên dọn đến đây thôi. Chúng ta là người một nhà, có chị, có em. Tỷ không cần phải ngại.

- Đúng vậy đại tỷ. Chúng ta tỷ muội tình thâm. Nơi này còn có Phượng Nhi bồi tỷ chuyện trò. Năm mươi năm tuy dài. Nhưng chỉ cần không chôn vùi đời mình trong những chuỗi ngày mòn mỏi đợi chờ. Chị em mình nhất định vượt qua dễ dàng. Mà tụi nhỏ cũng yên tâm theo sư phụ. Tỷ đừng cố chấp làm chi.

Đại Khâu đúng là điển hình của mẫu phụ nữ phong kiến cổ đại. Tam tông tứ đức đều cần cần chấp hành, mọi lời nói, việc làm đều thật kỹ đắn đo, nghĩ trước, lo sau.

Trước đây, muội muội ruột từng nhiều lần khuyên bà dọn đến Hồ Phủ để tiện bề chăm sóc lẫn nhau. Nhưng đại Khâu thị nhất nhất không nghe. Ngọc Tam Lang và Hồ Phượng Nhi tuổi đều đã lớn. Bà không muốn bọn nhỏ bị những đời đàm tiếu vây lấy bản thân. Nhi từ bà thì không sao. Nhưng danh tiết của Phượng Nhi thì không thể nửa điểm liên lụy. Đó còn là chất nữ ruột thịt của bà a.

Nhưng mà lần này thì không thể cố chấp nữa rồi. Nhi từ theo sư phụ, bên người không còn vương bận, đến Hồ Phủ đúng là quyết định hợp lý nhất.

- Đa tạ muội muội, muội phụ. Lần này, tỷ nhất định làm phiền mọi người rồi.

- Phải vậy, phải vậy.

Các vị trưởng bối thoải mái nở nụ cười, chuyện trò càng lúc càng hợp ý, càng lúc càng vui vẻ, náo nhiệt.

Sau đó, gia nhân tới báo cơm nước đã chuẩn bị sẵn sàng. Mời lão gia, phu nhân và chư vị khách nhân cùng cất bước tới phòng ăn.

Trần Hiểu My đợi từ sáng đến trưa, chính là đợi mỗi câu này. Mẫu tử mang theo khí thế bùng bùng, người ngoài không biết còn tưởng nàng đói khát rồi. Chỉ có A Thủy tủm tỉm cười. Biết nhau quá rõ. Ha ha.

Phòng ăn.

Hai bàn tiệc lớn được dọn ra. Theo như phong tục cổ đại. Một bàn là chuẩn bị cho nam nhân, một bàn là chuẩn bị cho nữ nhân. Chia ra rõ rệt.

Thế nhưng Trần Hiểu My lại là nữ, cũng không thể để nàng ấy ngồi chung với nội tử và đàm tiếu bối. Vì thế, được sự đồng ý của cô nàng, Hồ Khả nhanh ý yêu cầu gia nhân gộp chung hai bàn. Mọi người cùng quây quần, vừa ăn uống, vừa chuyện trò. Điều này đúng là rất hợp với thói quan và sở thích của Hiểu My.

Vừa ngồi xuống bàn không lâu, mẫu tử đã đề nghị Hồ Khả cho người mang rượu đã chuẩn bị xuống hết. Phụ thân của Hoài An tuy khó hiểu về quyết định này nhưng cũng rất sáng khoái, chiều lòng khách quý.

Sau đó, trước những ánh mắt tò mò, mời mơn trông đợi. Mẫu tử triệu hồi vài bình rượu quý từ không gian giới chi. Chỉ mới hé mở miệng bình, mùi rượu thơm ngát ngào lan tỏa, đánh thức những con sâu rượu đang ngủ vui trong cơ thể mỗi nam nhân đang hiện diện.

- Rượu ngon.

Hồ Khả hí hóp mắt khen ngợi.

- Dĩ nhiên. Đây là Hủ Nhi tửu - linh tửu trên đại lục Huyền Thiên, rất có lợi cho thân thể của mọi người. Chỉ là không thể uống nhiều. Nếu không có thể chết vì bạo thể.

Ặc. Chưa kịp thưởng thức đã bị hai tử “Bạo thể” của mẫu nữ hù dọa. Mọi người tức thời cảm thấy bình rượu thơm đầy quyền rũ trước mặt bỗng hóa thành độc được đòi mạng. Hồ Hoài An và Ngọc Tam Lang đưa mắt nhìn nhau. Đầu nhận thấy trong mắt đối phương có một loại mâu thuẫn đang vấy vùng, vùng vấy.

- Sư phụ. Linh tửu này lợi hại vậy sao?

Hiếu My đang rót rượu ra bát. Nghe hai đồ đệ nghi ngờ về lời nói của mình, có chút không hài lòng. Cô ngẩng mặt lên nhìn họ, lời nói có chút trách hờn, giễu cợt.

- Ngay cả lời sư phụ cũng nghi ngờ. Xem ra không phạt hai người thì hai người không vào khuôn khổ a. Hủ nhi tửu này, hai huynh đệ người xem ra không có phần rồi.

Hả?

Hai sư huynh sư đệ há hốc mồm. Lúc này mới phát hiện vừa nãy mình lỡ lời. Lòng ảo não, hối hận vô cùng. Không được uống rượu là chuyện nhỏ, nhưng mà chọc cho sư phụ tức giận mới là chuyện lớn a.

- Đồ nhi sai rồi. Xin sư phụ niệm tình vi phạm lần đầu mà tha thứ.

Hai nam tử nhanh chóng rời khỏi vị trí. Nhanh chóng nhận lỗi với Hiếu My.

Ra hiệu cho hai bọn họ đứng dậy, Hiếu My mỉm cười, chân thành giải thích:

- Ta cũng chỉ đùa chút thôi. Chuyện này không thể trách hai người được. Người ta thường nói, hoa đẹp là hoa có độc. Ai ngờ được, linh tửu thể này nhưng lại dễ dàng khiến người ta bạo thể, tử vong.

Thật ra, Hủ nhi tửu là do Hùng A Đại – một thành viên của Hắc Viên tộc điều chế ra. Trong này tập trung vô số loại linh thảo, linh quả có lợi cho cơ thể. Tuy nhiên, được tính nó quá mạnh mẽ. Người có nội lực không đủ sẽ không thể hấp thụ hoàn toàn. Dẫn đến kinh mạch toàn thân trướng vỡ.

Tuy nhiên, với các vị ở đây, tuy không thể thưởng thức rượu nguyên chất, nhưng mà có thể pha loãng ra. Tác dụng tuy chậm hơn nhưng là mưa dầm thấm đất, có thể cải tạo cơ thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ. Nào, mọi người nhấp thử một ngụm xem sao.

Hiếu My vừa nói, vừa đưa phần rượu đã pha loãng rót vào bát khi nãy đến tay từng người. Bản thân cô cũng chuẩn bị cho mình và A Thủy loại nguyên chất. Sau đó, họ nhìn nhau, nói tiếng chúc mừng rồi đồng loạt nâng bát. Ngay cả Hồ Hoài An cùng Ngọc Tam Lang cũng có phần. Hai người thận trọng nhấp từng ngụm nhỏ, cảm nhận kỹ càng loại rượu quý mà sư phụ hết mực tuyên dương.

- Quả nhiên thần kỳ. Ta cảm thấy toàn thân như có một dòng nước ấm lưu chuyển. Thoải mái vô cùng.

- Đúng vậy. Ta bình thường vẫn bị hàn khí trong cơ thể quấy phá không ngừng. Vậy mà vừa uống hết bát rượu này, lại cảm thấy cơ thể rất thoải mái, nhẹ nhàng. Linh tửu quả nhiên lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 161: Truy sát

Rừng rậm Ngải Lâm

Một đoàn năm người đang len qua những lối mòn bị che khuất bởi các nhánh cây. Nắng yếu ớt len lỏi không thể soi sáng rõ mặt đất dưới chân. Tuy nhiên, họ vẫn lướt đi như băng. Nội lực dồi dào là lợi thế vốn có của từng cao thủ. Ít nhất, nó có thể giúp cho họ nhìn thấy rõ ràng trong điều kiện thiếu ánh sáng trầm trọng. Điều này còn tốt hơn rất nhiều so với kính hồng ngoại của thế kỷ 22.

Dẫn đầu nhóm người này là một lão giả râu tóc bạc phơ nhưng bộ dáng tinh nhanh như thanh niên trai tráng, hoàn toàn khác xa số tuổi.

Ba nam tử còn lại. Một người anh tuấn, tiêu sái, có thể xưng là một tuyệt sắc mỹ nam. Hai người còn lại mặt vuông, mày rậm, mắt to. Làn da ngăm đen khỏe mạnh.

Cả bốn người đều tuân thủ nghiêm ngặt vị trí của mình. Tạo thành bốn đỉnh của một hình thoi, mà trung tâm là nữ nhân họ cần bảo vệ. Một mỹ nữ xinh đẹp như hoa, bộ dáng mảnh mai, mong manh như sương sớm. Ngoại trừ một điều:

- Này này, ta nói này. Bộ ta trông rất giống nữ nhân yếu đuối, cần dựa vào người khác mới sống nổi hay sao? Các người khản trương như thế, làm ta có cảm giác mình rất vô dụng a.

Trần Hiểu My bất mãn. Vô cùng bất mãn. Bọn nam tử ở đây đều xem cô như con nít, như hoa thủy tinh trong nhà kính. Thật không thể nào chấp nhận được.

- Tiểu thư. Người cần phải bình tĩnh a. Phải duy trì hình tượng trước mặt Khúc công tử. Chớ để ngài ấy chê cười.

Đại Kim thấy chủ nhân giận dữ, chỉ e thiên hạ chưa đủ loạn nên góp tiếng chen vô. Chọc cho Hiểu My tròn trắn mắt nhìn hấn. Lớn tiếng gầm lên.

- Kim Mao Sư chết tiệt. Có muốn ta biến ngươi thành tiêu bản, đính lên hội trường lớn Tây viện hay không?

(Trong sinh học, tiêu bản là các mẫu động vật, thực vật, vi sinh vật được bảo tồn nguyên dạng dùng để nghiên cứu các đặc tính về loài đó...)

- Chủ nhân. Ta sai rồi. Là ta mồm thúi, ngài đại nhân, đại lượng bỏ qua cho. Ta không muốn trở thành tiêu bản, trang trí cho hội trường lớn phía Tây đâu. Chủ nhân, chủ nhân. Ngài là siêu cấp mỹ nữ rộng lượng, khả ái, xinh đẹp nhất trên cõi đời này. Đừng biến ta thành tiêu bản a...

Ha ha ha...

Nhìn đại nam nhân thân cao mười thước ỏi, khóc lóc như trẻ lên ba, lại ngoác mồm tuông ra một tràng dài những lời xu nịnh. Cả bọn không nén nổi, bật cười.

A.

Đúng lúc này. Thanh âm kinh ngạc của Bàn Ngâm từ phía trước vang lên, thành công thu hút sự chú ý của mọi người về phía lão.

Vừa nhìn, cả đám biến sắc.

Trên mặt đất nhầy nhụa, ẩm mốc. Thi thể của một nhóm người rải rác, ngổn ngang. Thảm trạng kinh khủng tựa như những vụ án trước đây. Khác chẳng là trang phục trên người bọn họ chẳng giống nhau. Chắc chắn là do con quái vật thần bí gây ra. Nếu không, sẽ không còn lời giải thích nào hợp lý hơn nữa.

- A Thủy. Đại Kim. Hai người chia nhau hành động. Chúng ta nhất định phải tiêu diệt được con quái vật gớm ghiếc này.

A Thủy và Đại Kim nhìn thoáng qua hiện trường vụ thảm án, bất giác nhủ thầm, che giấu một sự thương cảm vừa trỗi lên. Sau đó, họ nhanh chóng chia ra. Đại Kim đi về phía tay trái của Hiểu my, phát ra uy áp khiến toàn bộ dã thú trong bán kính năm mươi dặm xung quanh hải hùng triệu tập.

A Thủy lơ lửng giữa không trung, tuy bị che lấp bởi những tán cây to, nhưng mà bộ dáng thần tiên và mái tóc màu xanh lam, mượt mà như lưu thủy của hấn. Chỉ khi nào trở về nguyên hình thì sức mạnh và pháp thuật của Phi Long thái tử mới khôi phục triệt để. Xem ra, lần này cả hấn và Đại Kim đều đã quyết chí. Bất chấp tất cả cũng phải diệt được quái vật, tránh nó lại gây họa cho chúng sinh.

Khúc Văn nhìn Đại Kim và A Thủy trong chốc mắt đã thay đổi đến mức nghiêng trời lệch đất như thế, ngoài kinh ngạc còn có một sự hâm mộ không nói thành lời. Hấn càng thêm cố quyết tâm của mình và dành thêm nhiều kỳ vọng với Huyền Thiên đại lục. Trong suy nghĩ của hấn, nơi đó là thiên đường, là mảnh đất đầu đầu cũng tăng long ngoạ hổ, đầy khiêu khích đối với nhân tài.

Bàn Lão lần này chứng kiến chân diện thật của A Thủy. Lòng hấn sóng gió ngập tràn. Bởi lẽ hấn từng nghe nói, chỉ có bộ tộc Giao Nhân kỳ bí dưới đáy Huyền Hải mới có màu tóc đặc biệt này. Hơn nữa, nhan sắc của họ tựa thần tiên trên trời, hoàn toàn không nhiễm nhân gian khói lửa.

Nếu như Khúc Văn có thể xưng là mỹ nam tuyệt sắc chọc người ao ước, ngưỡng mộ. Vậy thì nhan sắc của Phi long thái tử chính là để người khác phải nâng niu, trân trọng, không dám khinh nhờn.

- Bàn thúc.

Bàn Ngâm thất thần, so sánh sự khác biệt giữa hai người bọn họ, mãi cho đến khi thanh âm của Hiểu My vang lên. Lão mới tỉnh táo, hồi thần, tiến lại vị trí bên cạnh cô.

Hiểu My lúc này cảm xúc rất tệ.

- Đây là gia huy của Cù gia. Một gia tộc khá nổi tiếng tại Đan thành.

Bàn Ngâm chỉ vào một mảnh áo có huy hiện hình tròn thêu hình kỳ lân trong truyền thuyết. Tiếp theo đó, bàn tay gầy gò của lão lại tiếp tục chỉ đến một thi thể khác cách đó không xa:

- Nếu ta đoán không lầm, đó là huy hiệu của binh đoàn Triển Văn. Bọn họ rất hay nhận ủy thác tìm kiếm thảo dược tại Ngải Lâm.

Từ hiện trường sơ bộ, ta có thể dựng lại tình huống như sau: Cù Gia nhờ binh đoàn Triển Văn hộ tống đến Ngải Lâm tìm thảo dược. Không ngờ lại bị

quái vật tập kích. Toàn thể bị diệt sát, không sót một ai.

- Rừng rậm Ngải Lâm này xem ra thành địa bàn của con quái vật ghớm ghiết đó rồi. Chúng gặp ai cũng hạ thủ thể này càng chứng tỏ mục đích của chúng không tầm thường. Xem ra, con quái vật ấy rất cần máu huyết nhân loại để ngày càng lớn mạnh. Chúng ta có nên dụ rấn ra hỏi han hay không?

Khúc Văn không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh hai người Bàn Ngâm và Hiểu My. Suy đoán của hắn cũng giống với nghĩa huynh. Nhưng mà làm thế nào để dụ rấn ra khỏi hang. Chuyện này còn phải đợi hai người Đại Kim và A Thủy trở lại

Khi Kim Mao Sur và Phi Long Thái Tử trở về cũng hai khắc sau.

- Chủ nhân. Khu vực này không có bất cứ loài sinh vật nào khai mở linh trí như Tiểu Hôi. Ta cũng cố gắng một hồi, nhưng mà bọn dã thú ở đây ngoài run sợ đến ngắt đi, cũng chẳng thu được thông tin gì hữu ích.

Đại Kim vừa nói, vừa vuốt con chồn bạc nằm úp sấp trên vai. Cặp thú thú này xem ra rất hòa hợp với nhau. Hiểu My từng công nhận Kim Mao Sur, ngoài tài MC còn có thêm tài chăm trẻ cừ khôi. Nếu sau này hắn có thể tự mình mở ra một vườn bách thú tư nhân, chắc chắn mỡ nữ cũng chẳng ngạc nhiên hay nhũ mảy lấy một cái vì kinh ngạc. (Chỉ ấy sai rồi. Thật ra năng khiếu lớn nhất của Kim Mao Sur là... ha ha. Về sau sẽ rõ).

- A Thủy. Bên huynh thì sao?

Chỗ Đại Kim không có bất kỳ thu hoạch gì. Mọi người liền di dời sự chú ý sang vị Thái tử Giao nhân tộc lúc này đã hoàn toàn che dấu bộ dáng thần tiên mà trở lại với vóc dáng của một mãnh phu.

- Trong không khí nồng nặc hơi thở hôi thối của quái vật. Nhưng mà bọn chúng dường như đang di chuyển về hướng Đông. Nơi đó nặng mùi nhất.

- Được, vậy tiếp theo chúng ta sẽ đi về hướng đông.

Đoàn người lại tiếp tục khởi hành. Nhưng mà lần này, chỉ có bốn người tìm kiếm vết tích của quái vật. Khúc Đại MC không tiếp tục theo bọn họ. Hắn được Hiểu My chọn làm phương án dự phòng, sẵn sàng ứng biến với mọi biến cố phát sinh.

Đi thêm hai canh giờ. Nhóm người Hiểu My lần nữa dừng lại.

- Làm người nên cố gắng để không hổ thẹn với lương tâm mình. Làm việc xấu quá nhiều sẽ bị quả báo. Không sớm thì muộn. Hi vọng kiếp sau họ sẽ có những lựa chọn đúng đắn hơn.

Nhìn thi thể của ba người trên mặt đất. Hiểu My cảm thán vài lời. Cô không ngờ gặp lại Tam Kiếm Thánh trong trường hợp này.

- Không biết trước lúc chết, bọn họ có hối hận vì những gì đã gây ra với hai huynh đệ Hứa Gia hay không?

Đại Kim chứng kiến toàn bộ quá trình Tam Kiếm Thánh bỏ rơi đồng đội như thế nào. Vì thế, ấn tượng của hắn với ba huynh đệ này khá sâu.

- Đại Kim. Vốn dĩ trên đời này không có thứ thuốc nào chữa được chứng bệnh gọi là Ăn năn, hối hận.

- Phải. Có lẽ ba người bọn họ còn không ngờ được mình sẽ có kết cục như thế. Trong giây phút sinh tử ấy, làm sao còn nhớ tới những kẻ từng bị bọn họ quăng lại giữa bầy sói hoang.

Bàn Ngâm và Hiểu My mỗi người một câu tiếp nối nhau. Bọn họ tuy hơi tiếc thay cho Tam Kiếm Thánh nhưng mà không có một xú cảm giác đồng tình nào.

Hành trình vẫn cứ tiếp tục.

Đêm hôm đó, nhóm bốn người của Hiểu My chọn một nơi tương đối trống trải và bằng phẳng để hạ trại.

Cảm giác căng thẳng cả ngày nhanh chóng trôi đi. Nhìn ngọn lửa hồng bập bùng, lung linh ánh sáng. Hiểu My có cảm giác như mình bỏ lỡ một điều gì đó vô cùng quan trọng.

- A Thủy. Chắc là chúng ta vẫn đang đi đúng đường đó chứ?

- Chắc chắn.

A Thủy ngồi cạnh bên Hiểu My, câu trả lời thập phần xác định.

- A Thủy. Ta thấy có gì đó không ổn. Chỉ là không biết phải diễn đạt thế nào. Cảm giác cứ như bị người theo dõi. Nhưng mà dùng thần thức xác định nhiều lần, vẫn không thấy bất cứ dấu hiệu khả nghi.

Trần Hiểu My vốn rất tin tưởng vào trực giác của mình. Thế nhưng, cảm giác bị theo dõi, từng hành động, cử chỉ của mình dường như đều bị người khác nắm lấy, khó chịu vô cùng.

- Không sao đâu. Chỉ là bản tính của nữ nhân đa nghi quá mà thôi. Ăn thật no, ngủ một giấc cho khỏe. Tỉnh dậy lại phân chấn như thường.

Bàn Ngâm nhìn mỡ nữ nhân đôi mày châu lại có thể kẹp chết một con ruồi thì không khỏi bật cười. Chỉ là bọn họ đã quá xem thường giác quan thứ sáu của phụ nữ. Đáng tiếc. Haiz...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Thủy Hỏa Luân Chiến

Cho dù Bàn Ngâm và A Thủy cùng xác nhận mọi chuyện đều bình thường. Thế nhưng, Trần Hiểu My vẫn thấy không ổn. Cảm giác bị người theo dõi luôn khiến cho cô cảm thấy lo lắng, bất an.

Đại Kim rất tôn sùng chủ nhân của mình. Hắn thấy cô khó chịu như thế, lại không biết phải an ủi thế nào. Mỗi một lúc, mới lần la đến kẻ bên, chân thành hỏi:

- Chủ nhân. Thật sự là có người đang theo dõi chúng ta sao?

- Chắc chắn. Từ lúc qua khỏi khu vực chướng khí của Ngải Lâm, ta đã bắt đầu có cảm giác này. Chỉ là ban ngày, bị chi phối bởi quá nhiều yếu tố nên cảm giác không quá rõ ràng. Giờ bốn bề yên tĩnh, ta lại càng thêm chắc chắn.

Mặc dù nói như vậy, nhưng mà Hiểu My cũng thấy có một phần an ủi. Bởi vì ít nhất, phạm vi bị theo dõi, không bao gồm hành động của Khúc Văn. Con át chủ bài của bọn cô có lẽ vẫn chưa bị phát hiện. Chỉ hi vọng vị độc sư này có thể giải quyết biến cố kịp thời.

Đêm đó, Hiểu My trần trọc, không thể nào chợp mắt. Vì thế, xung phong nhận lấy nhiệm vụ gác đêm.

Màn đêm tĩnh lặng. Ngải Lâm vang lên từng hồi từng hồi gió rít, xuyên qua kẽ lá, lay từng ngọn cỏ nhành cây. Vầng trăng khuất dần vào rặng mây. Bóng tối bao trùm lên vạn vật.

Hiểu My nhìn bốn phía âm u, những gốc đại thụ không có một chút sắc xanh, to lớn như bầy quái vật xếp thành đàn, lặng lẽ đứng đó. Chốc chốc, lại rung lên bản bật, đe dọa những kẻ sợ hãi, nhát gan.

Chi tiết. Hiểu My không phải là một người trong số đó. Nội lực cao cường, thần thức mạnh mẽ. Mỡ nữ lạnh lùng nhìn về phía trước. Nơi đó, giữa vô tận bóng đêm, có một làn khói đen đang từ từ di chuyển. Mùi hôi thối có giấu che thế nào cũng không thể che hết. Phía sau đám khói đen đó, chắc chắn là quái vật – mục tiêu săn giết của mọi người.

Hiểu My nhếch mép cười. Triệu hồi Như Ý côn. Một ánh vàng lóe lên, chiếu sáng không gian. Mỡ nữ phi lên cao, bắt đầu bằng chiêu thức vô cùng quen thuộc của mình.

- Thiên Long phạt địa, đi!

Một luồng sáng đỏ rực từ như ý côn phát ra, từ trên cao lao xuống, thế tới âm âm như vũ bão. Quét về phía luồng khói đen.

Grít...

Một tiếng rít chói tai bất ngờ thốt ra. Làn khói bất chợt tản ra. Sau đó lại tụ về ở một nơi cách vị trí cũ hơn năm thước.

Hiểu My nhếch mép. Giơ gậy Như Ý lên cao trên đỉnh đầu. Từng nhịp từng nhịp xoay vòng. Càng lúc càng nhanh. Đến cuối cùng, vòng sáng do nó tạo ra lại tựa như một mặt trời đỏ rực.

- Thiên Long Cừu Khúc. Đi!

Từng luồng lốc xoáy khủng khiếp mang theo vô số quả cầu lửa lao ra. Lốc xoáy quét tới đâu thì để lại một cảnh tượng tan hoang, điêu tàn đến đấy. Cả không khí bị sức nóng của vòng xoáy và hỏa cầu thiêu đốt. Thanh âm tí tách và crack crack vang lên nối tiếp không ngừng.

Hỏa cầu tụ tập xung quanh, bất ngờ vây chặt lấy đám khói đen. Ngọn lửa thần bắt đầu phát huy sức mạnh. Chỉ một chốc, toàn bộ đám khói đã biến mất vô tung.

- Nó là cái gì?

- Ai biết được. Có thể là một phần của quái vật, đến do thám tình hình của chúng ta.

Nhóm người Bàn Ngâm và A Thủy, Đại Kim đã hoàn toàn tỉnh táo, tư thế sẵn sàng tác chiến từ lúc Trần Hiểu My rút ra Như Ý Côn. Chẳng qua, thấy

cô thập phần tin tìn, xuất kích bằng phong thái nữ thần, cho nên họ tình nguyện đứng một bên làm khán giả. Hơn nữa, trong số ba nam nhân – lão nhân có mặt. Chỉ mình Đại Kim là hiểu biết một phần thực lực của Hiểu My. Hai người còn lại chưa từng thấy cô dốc toàn lực chiến đấu một cách nghiêm túc từ lúc gặp gỡ đến nay. Cho nên nhân dịp này, cũng muốn “hiểu nhau” hơn chút ít.

Hiểu My sau khi trả lời câu hỏi của họ thì cũng triệu hồi Như Ý Côn. Thu nhỏ lại rồi cài lên tóc. (Cũng may là mỡ nữ không nhét vào mép tai. Nếu không, ta lại nghĩ đại tỷ nhà mình bị Tôn Ngộ Không nhập hồn đoạt xá. Ha ha).

Bàn Ngâm nhìn cây trâm vàng đuôi đỏ bé xíu trên búi tóc của Hiểu My, lòng không ngừng dậy sóng. Hẳn dù sao cũng là đệ tử nội môn của Phi Tinh tông môn. Vì thế khi gặp được pháp bảo, dĩ nhiên tâm động, tay chân lóng ngóng một hồi.

Đại Kim vỗ vai của lão, bí hiểm nở nụ cười.

- Hoa đẹp là hoa có gai. Mỹ nhân càng đẹp càng có độc. Vũ khí càng nhỏ càng lợi hại. Nếu như có dịp, thúc cũng nên thử giao thủ với cô nàng. Tư vị bị Như Ý côn quất vào người. Đứng là hồi ức trọn đời không thể nào quên được. Hắc hắc.

Quá đen tối. Hiểu My liếc mắt nhìn tên Kim Mao Sư nào đó đang uốn ba tấc lưỡi, vừa khích tướng, vừa dụ dỗ người. Sau đó, cô nàng lại ung dung ngồi xuống, khều khều khúc gỗ trong bếp lửa, vang lên những tiếng lách tách giòn tan.

- Ta thật vô dụng.

A Thủy nhìn đăm đăm về hướng đám khói đen tan đi. Câu nói nhẹ bẫng mà đầy tự trách, xót xa.

- Không thể trách huynh. Chúng dám theo dõi chúng ta thì đã chắc chắn là chúng ta không phát hiện ra. Bọn chúng tự tin vào bảo khí của mình. Ta cứ xuôi theo bọn chúng là được.

Hiểu My nhìn hần tự trách như thế, không đành lòng an ủi đôi câu. Thật ra, còn có một câu cô chỉ tự nói với mình. Nếu muốn giết heo, trước hết phải vỗ béo chúng cho thật tốt. Đối với kẻ thù cũng vậy. Nâng chúng lên thật cao rồi diệt sát. Để chúng nếm trải cảm giác từ thiên đường rớt xuống địa ngục. Đó mới chính là đỉnh cao của nghệ thuật trả thù.

Bàn Ngâm và Đại Kim cũng ảo não. Nhưng mà bản thân bọn họ đều hiểu rằng, đây không phải lúc để suy sụp, điều đó chỉ khiến kẻ thù thêm đắc ý, vui mừng. Cho nên cả đám nhanh chóng lấy lại tinh thần. Tính cảnh giác càng cao thêm một bậc.

Đêm trôi qua. Mặt trời lại độn chân mây, trời lên từ mé đông. Ánh sáng xuyên qua tầng tầng lá cây, chiếu xuống mặt đất rêu xanh, đánh thức những mầm xanh vươn lên đón nắng.

Nhóm người của Hiểu My một đường thẳng hướng bước đi. Chuyện tập kích lúc nửa đêm xảy ra cách đây đã hai hôm. Trên hành trình truy sát quái vật của họ, thỉnh thoảng vẫn phát hiện vài thi thể bị phân ra. Mặc dù không có dấu hiệu rõ ràng, nhưng mà mọi người vẫn có thể cảm nhận được không khí mỗi lúc mỗi khẩn trương.

Cuối cùng, Đoàn người xuất hiện trước một u cốc khá sâu mà lối vào chỉ đủ một người bước qua.

- Nơi này quá nguy hiểm. Trần cô nương, chúng ta nên xông vào hay dụ bọn chúng ra đây.

Bàn Ngâm nhìn sang Hiểu My, hỏi ý kiến cô nàng. Trước khi gặp Hiểu My, lão vẫn cho rằng với trình độ của mình đã có thể quét ngang một vùng trời tại Phong Linh Đại Lục. Nhưng mà từ lần tập kích mấy đêm trước. Lão mới nhận ra sự chênh lệch giữa hai người. Đó là một khoảng cách mà cả đời này lão vẫn không tài nào đuổi kịp.

Hiểu My trước giờ vẫn tự cho bản thân mình là một nữ nhân khiêm tốn. Tuy cô tự tin nhưng chẳng tự cao. Rõ ràng biết phía trước là hiểm nguy, cô chắc chắn sẽ đi đường vòng. Dù sao thì mọi con đường đều trở về La Mã. Không cần cố chấp làm anh hùng rơm. Sinh mạng đáng quý cỡ nào. Cần phải biết trân trọng, giữ gìn và bảo vệ. (Ặc. Nói thẳng ra là cô nàng sợ chết đó. Mà ta cũng vậy thôi! - Mymy2018).

- A Thủy. Huynh dùng Thủy Thuật, bao vây toàn bộ U cốc này. Bàn thúc, thúc ở bên ngoài, không cho bất cứ con chuột nhắt nào chạy khỏi. Đại Kim. Người theo ta xông vào.

Hiểu My phi thân lên cao, quan sát toàn bộ u cốc một vòng sau trước rõ ràng. Sau khi đáp xuống mặt đất, cô nàng lập tức phân phó với ba người còn lại.

A Thủy nhận lệnh, lập tức biến hình, lừng lờ giữa trời. Mái tóc màu lam dập dờn, tùy ý buông thả sau vai. Trường bào màu xanh nước biển càng làm tôn lên vóc dáng thon dài. Giữa không trung, vị Thủy thần của hai vạn năm trước đây lần nữa như thức tỉnh.

Đôi mi khép lại. Đôi tay trắng ngần liên tục biến ảo một bộ thủ pháp phức tạp. Hơi nước từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo tới, tập kết tại nơi đây.

Một bức tường nước dần dựng lên, bao phủ toàn bộ U cốc. Từ trên cao nhìn xuống, trông hệt như quả cầu nước khổng lồ khiến cho nội bất xuất, ngoại bất xâm.

A Thủy đã ra tay. Có nghĩa là cả U cốc này đã hoàn toàn bị cô lập. Hiểu My nhìn lại Bàn Ngâm, gật đầu với lão rồi cũng khởi động Ngự Long Chiến Giáp. Một bộ khải giáp màu trắng xuất hiện, khoác lên cơ thể mềm mại của nữ nhân. Thoát cái mà Hiểu My từ một cô nương yếu đuối, dịu dàng đã hóa thành một chiến thần đầy uy phong,凛冽.

Cô vỗ nhẹ đôi cánh trắng sau lưng rồi bay vút lên cao. Đại Kim rất hiểu ý chủ nhân. Cả hai đường như đồng thời nhắm ngay cửa u cốc xông vô. - Thiên Long Cửu Khúc. Đi!

- Grào

Chủ tớ Hiểu My cùng lúc thi triển tuyệt chiêu. Chớp mắt mà ánh lửa đỏ rực xuất hiện khắp nơi.

Lửa do Như Ý Côn phát ra từ trên cao phủ xuống. Mang theo sức nóng kinh người, thiêu đốt vạn vật xung quanh.

Ngon lửa đỏ rực của Đại Kim cũng đốt trụi mọi thứ trên đường đi.

Trận thế này, được gọi Thủy Hỏa Luân Chiến. Tại đại lục Phong Linh. Sức mạnh của nó được xếp vào loại phi phạm, dù cho cao thủ tuyệt đỉnh xuất hiện trong tình huống này, e là cũng bị dọa một phen đến vỡ mật.

Vô số hỏa cầu phát ra, rực rỡ tựa pháo hoa. Nhưng mà lại là loại pháo hoa tiền biệt, đưa lối xuống hoàng tuyền. Bởi lẽ, khi ngọn lửa này bám vào vật nào thì vật ấy nhất định phải bị thiêu đốt đến tro tàn. Giấy giụa thế nào cũng chỉ hai từ: “Hoài công”.

.....

(Lời Tác giả:

Bộ tiểu thuyết Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm tốn hiện đang được copy ra và đăng rất nhiều trên các Website khác. Mọi người đều đã quen với tên tác giả là mymy2018.

Thật ra, bút danh của mình là Dương Hạ My. Xin hãy ủng hộ cho bộ tiểu thuyết của mình bằng cách nhấn Like hoặc đánh giá nhiều sao. Thanks!)

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Diệt quái vật

Vô số hỏa cầu phát ra, rực rỡ tựa pháo hoa. Nhưng mà lại là loại pháo hoa tiền biệt, đưa lối xuống hoàng tuyền. Bởi lẽ, khi ngọn lửa này bám vào vật nào thì vật ấy nhất định phải bị thiêu đốt đến tro tàn. Giấy giụa thế nào cũng chỉ hai từ: “Hoài công”.

Dưới sự phối hợp công kích của hai người Trần Hiểu My, toàn bộ U cốc lúc này trông như một chiếc lá khô giữa chập chùng biển hỏa. Chỉ cần một cái chớp mắt, nó sẽ tan thành tro bụi, hòa vào giữa hư không.

Nhưng trước khi giây phút đó xảy ra, từ sâu trong u cốc, một tràng tiếng hú thảm thiết vọng ra. Tiếp theo, xuất hiện một con quái vật toàn thân bao phủ bởi một làn khói đen giống như sử giả từ địa ngục trời lên. Phía sau nó là vài thân ảnh trường bào xám tro, kẻ đi đầu trên tay lăm lăm một chiếc chuông nhỏ xíu lấp lờ ánh bạc.

Đám người kì bí nhìn lên nữ nhân được bao phủ bởi chiếc giáp màu trắng đang vỗ cánh, lơ lửng giữa không trung, đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận.

Sau đó, chiếc chuông bằng bạc không ngừng rung lên. Nhưng kỳ lạ là chẳng có âm thanh nào phát ra, nếu như không phải nhìn thấy quả chuông dao động liên tục, người khác còn nghĩ rằng nó chưa bao giờ được sử dụng. Mà cùng với tần số dao động của nó, Cùng Kỳ phía trước càng bất chấp, điên cuồng.

- Thì ra bọn mi điều khiển nó bằng thứ này. Đừng tưởng xài hạ âm hay siêu âm là bà đây không nghe được. Khinh thường đối thủ, cái giá phải trả bọn người chưa chắc gánh nổi. Đến đi!

Con quái vật nghe được tiếng chuông, lông lộn lao lên, làn khói đen đậm đặc mang theo hơi thở từ vong cuốn về phía Hiểu My. Tiếc thay, chưa kịp đến gần đã bị biển lửa cuốn đi. Chẳng còn chút gì sót lại.

Thiên Long Cửu Khúc! Đi!

Từng vòng hỏa xoáy vẫn không ngừng xuất hiện. Hỏa cầu phủ lên con quái vật, vây kín nó bên trong.

Quái vật rít lên từng chập từng chập. Chỉ một chốc mà làn khói bảo vệ cơ thể nó bị thiêu trụi. Chân diện thực sự được phơi bày trước mặt Hiểu My và những người còn lại.

- Quá xấu!

Đại Kim nhìn thân ảnh hiện ra trong màn lửa, giọng nói mĩa mai, ghét bỏ vô cùng.

- Hóa ra là một con Cùng Kỳ. Tiếc là chưa trưởng thành. Đại Kim. Chơi chết nó cho ta. Cho nó biết đám đũa giỡn trước mặt bà đây thì phải trả giá bằng đại giới như thế nào.

- Dạ. Chủ nhân.

Đại Kim hưng phấn đáp lời. Tiếp theo đó, hấn rùng người, hóa trở về chân diện thật sự. Một Kim Mao Sư thân cao gần năm thước, toàn thân vàng rực. Ba cái đầu uy vũ với những biểu cảm độc lập khác nhau.

Cùng Kỳ chưa kịp vui mừng vì biển lửa bao quanh người nó biến mất. Một giây tiếp theo đã thấy trước mắt một con Kim mao sư ba đầu cực tốc lao tới.

Hai con quái thú quần lấy nhau. Chiến đấu đến khói bụi mù mịt.

Cùng Kỳ tuy là hung thú tồn tại từ Thượng cổ. Nhưng mà nó chưa trưởng thành, vẫn trong giai đoạn ấu thú. Chiến đấu với yêu thú siêu cấp như Kim Mao Sư. Dù dốc toàn lực, vẫn dưới cơ một phần.

Kim Mao Sư sử dụng pháp thuật hệ hỏa. Cả ba cái đầu đồng thời phóng ra ngọn lửa đỏ rực tập kích theo ba hướng về phía đối thủ.

Cùng Kỳ sợ hãi, trượt về sau. Tiếp theo đó, nó cũng biến hình, kích thước lúc đầu bằng con trâu nước nhỏ, dần dần lớn lên, đến khi ngang ngửa với Đại Kim. Sau đó, nó dùng những cái vuốt nhọn như mũi dao cong, tấn công về phía Kim Mao Sư.

Tuy nhiên, lợi thế của Kim Mao sư vốn nhiều hơn. Ba cái đầu – sáu con mắt. Phạm vi quan sát của nó rất rộng. Rộng hơn rất nhiều so với mấy cái gương cầu lồi gắn trên đầu heo hút trong hành trình đến với cao nguyên. Hơn nữa, dưới sự bồi dưỡng đặc biệt của đám Đại năng bên cạnh Hiểu My khi còn ở binh đoàn Thần Võ trước đây, tốc độ của nó được tăng lên rất cao. Đòn sát thủ của Cùng Kỳ vừa giáng xuống bên đông, nó đã nhảy tới bên tây. Cùng Kỳ chính diện lao đến với cái mồm nhọn hoắt đầy những răng, đã thấy Đại Kim lui nhanh ra sau, kéo dài khoảng cách hơn chục trượng.

- Đủ rồi chứ? Vậy thì tới lượt ta.

Những cái miệng rộng trên cả ba đầu của Đại Kim đồng thời lên tiếng. Tiếp theo, Đại Kim mạnh mẽ phản công. Cùng Kỳ cố hết sức né trước né sau, vẫn không tránh khỏi thân thể toàn diện tổn thương. Thế cuộc hoàn toàn nghiêng về một phía.

Hiểu My thấy Đại Kim dừng mãnh như thế thì cũng yên tâm. Cô đưa ánh mắt nhìn xuống lũ nam tử áo bào xám tro, giống như nhìn con kiến con giun, ánh mắt lạnh tanh, không tình cảm.

- Lũ chuột nhắt các ngươi, đến lúc đền tội rồi.

- Thiên Long Vô Ảnh. Đi!

Sau tiếng hét lớn của Hiểu My, chỉ thấy Như Ý Cô đang xoay vù vù cao trên đỉnh đầu dần biến mất. Tiếp theo, biển lửa ầm ầm tràn tới vị trí của đám nam tử áo xám đang hoảng hốt, lời pháp bảo trong người ra phòng thủ.

Nhưng mà một giây tiếp theo. Tất cả bọn họ đều biến sắc, kinh hãi phát hiện ra, ngọn lửa mà nữ nhân giáp bạc dùng để đối phó với họ, không gì đập được.

Ha ha. Thứ Hiểu My dùng để nướng bọn chúng tuy còn kém với thần hỏa chính tông. Nhưng dù sao vẫn là sự kết hợp của lửa của Như Ý Côn có nguồn gốc từ Hỏa Kỳ Lân và thần hỏa Phượng Hoàng của Kim hộ vệ. Ba cái mớ phù chú và định hỏa châu cùi bắp của đại lục Phong Linh nếu như có thể khác chế được, mỡ nữ tình nguyện đập đầu vào đầu hủ, chết đi cho rồi. (Ặc ặc. Ta sợ tỷ làm hỏng mớ đầu hủ trân bảo của người khác mà thôi. Đầu hủ nước đường. Để dành ăn không bỏ bê ngang cũng bỏ bê dọc đó a).

Hiểu My đại triển thần uy. Chưa đầy một khắc, đám nam tử áo xám đã thịt nát, xương tan. Chiếc chuông bạc mất đi người điều khiển, lẫn lốc nằm ngang trên mặt đất. Bị Hiểu My dùng nội lực, thu đến trên tay.

Trận chiến của Đại Kim và Cùng Kỳ bên phía ấy cũng đã xong. Ấu thú làm sao có thể chống chọi lại yêu thú hóa hình, mà yêu thú đó lại còn là đồng bọn của Trần Hiểu My – cực kỳ tự tin, khoa trương và bá đạo.

- Được rồi. Tiếp theo để ta.

Nhìn thấy Đại Kim đang định hóa thiêu đối thủ, Hiểu My vội vã lên tiếng. Lửa của hấn dù lợi hại vẫn không thể vượt qua lửa của cô. Việc giết người đốt xác – à không, giết Cùng Kỳ đốt xác này nên thực hiện nhanh gọn. Còn phải tiết kiệm thời gian để làm những việc chính đáng khác tại nơi đây.

.....

Một canh giờ sau.

Toàn bộ U Cốc được dọn dẹp sạch trơn. Khi A Thủy thu lại thủy cầu bao bọc xung quanh, mém tý nữa hấn rớt xuống từ trên cao. Bởi lúc này, mặt đất

dưới kia hoàn toàn chấy đen. Một vùng bằng phẳng tựa thao trường luyện tập của Thần võ binh Đoàn tại Ma Lâm Thành, càng làm nổi bật hai bóng người màu xanh nhạt, mặt rạng rỡ cười nhưng nhìn sao cũng thấy gian xảo hết chỗ soi.

A Thủy đáp xuống, đứng đối diện với Hiểu My. Bàn Ngâm cũng nhanh chóng đến đây. Thái độ có chút vội vàng, hỏi thăm tình hình diễn ra khi nãy.

- Ha ha. Nơi này đã không còn gì có thể chơi. Chúng ta trở về thôi.

Đại Kim hớn hờ, khoe chiến tích của mình. Trận chiến của nó với ấu thú Cùng Kỳ bị thổi phồng, hoành tráng tựa như Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao. Người làm chủ nhân như Hiểu My, đứng một bên cũng phải run rẩy khốe mồm. Mém chút nữa bị nội thương bởi những mảnh vụn rơi ra từ quả bom mà Đại Kim vừa ném ra nhằm tranh công, khoe mẽ.

Bàn Ngâm và A Thủy có chút tiếc nuối. Vì bọn họ ở bên ngoài kết giới thủy cầu, không được chứng kiến toàn bộ quá trình diệt sát quái vật. Lời nói của Đại Kim tin được bao nhiêu?

Hiểu My giao chiếc chuông bạc chiến lợi phẩm cho Bàn Ngâm, nhờ lão kiểm tra. Dù sao với những thứ không vừa mắt này, mỡ nữ không có nhiều kinh nghiệm.

- Trần cô nương. Cái này là một pháp bảo. Lẽ ra, nó không nên xuất hiện tại đại lục này.

- Pháp bảo – dĩ nhiên là vậy. Hiểu My nhếch mép mỉm cười.

Ngay từ đầu, bản thân cô đã đoán được chuyện này. Tuy nhiên, sau khi lục lợi, khám xét toàn thể u cốt trên dưới nhiều vòng. Vài mấy thứ tương đối có giá trị, cô lại không tìm được thứ nào có thể che dấu sự tồn tại của nó để theo dõi bọn cô suốt quãng đường này.

Bộ ngựa bắt ve sấu, hoàng tước còn ở phía sau a.

Nhưng mà ai là Bộ ngựa, ai là chim sếu, còn phải xem mới được.

.....

Cùng Kỳ - giống thú như hổ, có cánh, bay được, giết người ăn thịt, biết ngôn ngữ loài người, đầu vằn nhàn thì ăn hết người, đầu trung tín thì ăn mũi người, đầu ác nhàn thì dâng thú cho họ, tên là Cùng Kỳ. Đây là hung thú đại ác. Cùng Kỳ là ác thần thượng cổ, có dáng như trâu, ngoại hình như hổ, khoác trên da lớp lông như nhím, mọc cánh. Cùng Kỳ có tiếng kêu giống chó, ăn thịt người. Nghe nói Cùng Kỳ thường xuyên bay đến những nơi đánh nhau để ăn mũi của người tốt; nếu có người làm việc ác, Cùng Kỳ sẽ bắt dã thú tặng cho kẻ đó, đồng thời cổ vũ hẳn làm nhiều chuyện xấu hơn. Cổ nhân cũng hay gọi những kẻ xa quân tử, gần tiểu nhân, hay có ý đồ bất chính là Cùng Kỳ. Về sau “Cùng Kỳ” dùng để ví von những người bội bạc. (Nguồn: Wikipedia).

- Chiến tranh giữa các vì sao: (Star Wars) là bộ tác phẩm hư cấu sử thi không gian của Mỹ sáng tạo bởi George Lucas, tập trung chủ yếu vào một loạt các phim điện ảnh được công chiếu kể từ năm 1977. Loạt phim kể về những cuộc phiêu lưu của các nhân vật khác nhau tại một thiên hà xa xôi.

Những sự kiện được mô tả trong phương tiện truyền thông của Chiến tranh giữa các vì sao diễn ra trong một thiên hà giả tưởng. Nhiều loài sinh vật ngoài hành tinh (thường mang hình người) được mô tả. Các con rô-bốt droid cũng được phổ biến và thường được chế tạo để phục vụ nhiều mục đích khác nhau như quân sự hay dịch thuật. Du lịch không gian là rất phổ biến, và nhiều hành tinh trong thiên hà là các thành viên của Cộng Hòa thiên hà, sau đó được tổ chức lại như là Đế chế thiên hà. Sau này thì được giành lại và tổ chức lại một lần nữa thành Nền Cộng Hòa mới. (Nguồn: Wikipedia).

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Hoàng tước và bộ ngựa

Ngay từ đầu, Trần Hiểu My đã đoán được chiếc chuông nhỏ lai lịch không tầm thường. Tuy nhiên, sau khi lục lợi, khám xét toàn thể u cốt trên dưới nhiều vòng. Ngoại trừ vài thứ tương đối có giá trị, cô lại không tìm được thứ nào có thể che dấu sự tồn tại của nó để theo dõi bọn cô suốt quãng đường từ xuyên dọc Ngải Lâm cho đến tận đây.

Bộ ngựa bắt ve sấu, hoàng tước còn ở phía sau a.

Nhưng mà ai là Bộ ngựa, ai là chim sếu, còn phải xem mới được.

Đám người Trần Hiểu My không nấn ná tại nơi này quá lâu. Sau khi chuyện trò dăm câu. Bọn họ bắt đầu rời khỏi. Một đường hướng Đan Thành quay trở lại. Dù sao, ba tháng tới, đại hội giao lưu của các đạo sư vòng toàn quốc mới bắt đầu. Cần phải tranh thủ thời gian này, huấn luyện hai tên đồ đệ cho cẩn thận. Mục tiêu của Hiểu My là muốn cho đệ tử ít nhất phải tập luyện thành thạo khinh công, còn võ nghệ và pháp thuật phòng thân, để sau cũng được.

Hành trình trở lại Đan Thành, mặc dù trông qua vô cùng thuận lợi. Cả đoàn người nhàn nhã dạo chơi, ngắm cảnh, xem cả Ngải Lâm như nhà bếp, vườn hoa của mình, muốn gì làm đó, thích gì ăn đó. Còn sung sướng, thoải mái hơn cả so với ở trong Mộng Phong Cư. Thế nhưng, bản thân Hiểu My vẫn cảm thấy khó chịu, bởi vì cảm giác bị người theo dõi vẫn bám riết không buông.

Ngày thứ năm, từ lúc rời khỏi U Cốc, đã sắp thấy ra khỏi Ngải Lâm.

Đêm khuya, nhóm bốn người Hiểu My ngồi kê bên bếp lửa, thường thức thịt gà rừng, uống linh tửu, bàn bạc chuyện nhân sinh.

Thế nhưng chỉ mới chốc lát sau, con say thật sự bất ngờ kéo tới. Cả đám ánh mắt mơ màng, lời nói ngáp ngừng, ngây ngô cười rồi nằm oặt xuống mặt đất được phủ một lớp cỏ mềm. Nhẹ nhàng vang lên tiếng ngáy.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Lúc trăng lên cao, đám người Hiểu My vẫn hôn nhiên, say sưa ngủ. Không hay biết có hai thân ảnh như u linh, quỷ dị hướng đến chỗ bọn họ. Trên tay nam tử đi đầu cầm một chiếc gương vô cùng kỳ lạ. Mặt trên của nó hiển thị hình ảnh của vạn vật bốn phía xung quanh nơi đây. Mặt còn lại có những hoa văn chẳng chịt đan xen. Nếu ai quan sát kỹ sẽ không khó để nhận ra, đây là một đồ án thượng cổ, chứng minh lai lịch không tầm thường của món đồ nhỏ nhắn có tên gọi – Thượng Minh Kính. Một thứ lẽ ra không nên xuất hiện tại đại lục Phong Linh.

Nam tử đi đầu sau khi chắc chắn nơi này, ngoại trừ đám người Hiểu My ngủ say như chết, ngoài ra, không có bất kì dấu hiệu khác khả nghi thì nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi. Hắn cất chiếc gương bảo vật vào ngực áo. Quay sang ra hiệu với tên đồng bọn của mình. Nhanh chóng bước lại chỗ Hiểu My.

- Nữ nhân này nhan sắc không tệ. Giết đi thì quá tiết. Nhưng nếu không giết thì e sẽ là trở ngại lớn nhất trong kế hoạch của chúng ta.

Kẻ đi cùng với nam tử sở hữu Thượng Minh Kính nghe vậy cũng vọt lại đây. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn, ửng hồng, lòng hắn cũng nhộn nhạo một hồi. Tuy nhiên, so với nam tử tóc lam thì nhan sắc vị cô nương này cũng chỉ tầm thường, giống như lá xanh để làm nền cho bông hoa đỏ rực. Muốn giết cứ giết, hắn chả thấy tiếc chỗ nào.

(Ặc. Ta đồ mồ hôi hột cho tên điên này. Đánh giá nữ chính như vậy, chắc là ngại cuộc đời quá dài, nên muốn chết nhanh hơn.)

Tiếc thay, Thượng Minh Kính tuy là pháp bảo, nhưng mà cũng chỉ là thứ giẻ rách, không thể nào soi được những thứ được ẩn giấu bên trong. Chính vì vậy, hai kẻ này một đường theo dõi Hiểu My. Bọn hắn chỉ nhìn thấy cảnh thái tử Phi Long dùng kết giới nước vây lấy toàn bộ u cốc cùng hai người Đại Kim và Hiểu My đã bước vào trong. Nào thấy được chiến lược của đại tỷ nhà ta cùng Kim Mao Sư đã san bằng hang ổ của chúng, Thiêu chết Cùng Kỳ bằng thần hỏa.

Hai người này đều cho rằng, công lao lớn nhất thuộc về vị nam tử tóc xanh, mà giờ chính là kẻ bất tỉnh nằm đây, như cá nằm trên thớt, mặc do hai người tự do làm thịt. Nhưng mà làm thế nào để hắn lại biến trở về chân diện thực sự? Như vậy, khi chà đạp mới có cảm giác thành tựu. Mỹ cảm nhất định ở ạt tầng lên.

Tên nam tử đứng kê bên Hiểu My và cả tên nam tử đứng kê bên A Thủy đều đang đắm chìm trong ảo cảnh dâm loạn, đâu hay biết toàn bộ lời nói của bọn họ đều bị những kẻ đang giả vờ bất tỉnh nghe được rõ ràng rành mạch, không bỏ sót một chữ, một lời.

Khi tên nam tử sở hữu Thượng Minh Kính bắt đầu giờ cái vuốt heo của nó ra, chưa kịp chạm vào mỡ nữ nhân thì bất ngờ, biến cố phát sinh.

A

Một tiếng hét thảm thiết vang lên. Bàn tay của hắn bay lên, vẽ một đường cong xấu xí trong không trung rồi rơi vào trong đồng lửa. Mùi thịt cháy tòm lộn nhanh chóng lan tràn.

- Ngươi không trúng độc?

Thiết Nhị ôm lấy cánh tay của mình, điểm qua vài huyệt vị, máu ngừng chảy nhưng cảm giác đau đớn vẫn thấu vào tận tim. Hắn kinh hãi trợn mắt nhìn nữ nhân đang đứng trước mặt mình. Gương mặt tuyệt sắc lạnh lùng, mày như rồng cao, miệng khẽ cười nhìn hắn đầy khinh bỉ.

Thiết Tam đứng bên cạnh A Thủy hiện tại cũng chẳng khá hơn chút nào. Mặc dù không máu me, bạo lực như nữ nhân duy nhất ở chỗ này. Nhưng mà gương mặt hắn lại vằn vẹo, gân xanh lòi cả ra ngoài. Bởi vì trong lúc không đề phòng, hắn trúng phải thủy thuật của vị nam tử mà hắn chuẩn bị nhúng chàm. Sự thống khổ thế này còn kinh khủng hơn cả tử vong. Hắn hăm hừ rên la, nhưng lại không thể phát ra được bất kỳ một âm thanh trọn vẹn.

- Không thể, Chuyện này không thể xảy ra. Từ lúc mới vừa say ngủ, các ngươi rõ ràng đã hít phải hương độc. Không thể nào còn tỉnh táo được như vậy?

Thiết Nhị không cam tâm, nhìn một vòng cả bốn người đều đứng thẳng dậy, bộ dáng kiêu hùng, tìm đâu ra nửa điểm say rượu hay trúng độc như mới vừa khi. Thì ra, ngay từ đầu, hai huynh đệ hắn đã mắc bẫy bọn họ.

- Ha ha ha. Hai người các ngươi tự cho mình là hoàng tử, núp ở phía sau, giăng bẫy đợi bọn ta. Nhưng lại không ngờ, bộ ngựa mới chính là các ngươi. Bộ các ngươi tưởng rằng trên đời này chỉ có mình các ngươi mới biết sử dụng độc thôi sao? Ấu trĩ.

Hiểu My rất không khách sáo, gọi thêm một thùng nước lạnh lên đầu Thiết Nhị. Thiết Tam biểu tình đau đớn như vậy, hiện tượng trúng độc đã quá rõ ràng. Chỉ không đến vài hơn thờ, hắn đã nỏ mạnh hết đà, té lăn ra đất rồi dần dần mất đi hơi thở.

Thiết Nhị tự biết bản thân mình khó thoát kiếp này. Hắn dự định kích phát độc tố chôn trong kẻ răng để tự vẫn. Nhưng mà chưa kịp hành động thì người đã đỡ ra. Hiểu My giáng một bạt tai vào má phải của hắn. Toàn bộ ba mươi hai chiếc răng văng hết ra ngoài, một mồm đầy máu tươi, bất tỉnh nhân sự.

(Theo các chuyên gia nha khoa, số lượng răng ở người trưởng thành đầy đủ nhất là 32 chiếc (một số trường hợp đặc biệt là 36 chiếc), với 16 răng hàm trên và 16 răng hàm dưới.)

- Ấc. Hình như ta hơi mạnh tay. Hi vọng hắn sẽ không phải cứ như vậy mà chết đi. Chúng ta còn phải tra khảo thông tin, Khúc công tử, phiền ngài vậy!

Khúc Văn lúc này mới cúi xuống áo choàng tàng hình của Hiểu My, hiện ra thân ảnh thật sự. Một đường bên ba, lặng lẽ theo bốn người bọn họ. Hắn sắp sửa nghẹn chết rồi.

Khúc đại MC nhanh chóng xệ xuống, nhét ít thuốc vào cái mồm đầy máu của Thiết Nhị, nhấn nhẹ lên ngực hắn một cái cho hắn nuốt hết vào trong. Sau đó, tiện chân, đá hắn sang một bên rồi ưu nhã đi lại phía Bàn Ngâm đang mỉm cười đầy đen tối.

- Nghĩa đệ. Cực khổ cho đệ rồi.

- Lão Khúc, ta có chừa thịt nướng cho huynh đây. Bắt được hai con chuột này, công thần lớn nhất là huynh. Ta thật lòng đa tạ.

Hiểu My rất nghĩa khí mà nói lên những lời này. Tiếp theo, A Thủy và Đại Kim cũng hi hi ha ha tới gần, lại thêm một tràng những lời vuốt đuôi, khen ngợi.

Khúc Văn vờ vỉnh chút đỉnh vậy thôi. Nhưng thấy mọi người vui vẻ, hắn cũng cảm thấy hoan hỉ trong lòng. Nhận lấy con gà nướng từ không gian giới chỉ mà Hiểu My xuất ra, xé lấy cái đùi, cầm lên gặm.

Hiểu My nhìn Khúc đại soái ca biểu tình hồn nhiên như thế, trông rất buồn cười. Tiếp theo, còn lấy ra một bình Hào Nhi Tửu pha loãng để bồi thường cho hắn những ngày này làm người vô hình, lặng lẽ bám theo mọi người làm cái đuôi bảo vệ.

- Rượu ngon!

Khúc Văn thật lòng khen ngợi. Ở đại lục Huyền Thiên, không ngờ còn có loại linh tửu tốt như thế. Khúc Văn nghĩ tới tương lai, lặng lẽ nở nụ cười.

Sáng hôm sau.

Khi Thiết Nhị mở mắt ra, đối diện với cả năm người hùng hổ tựa sát thân. Đặc biệt là vị cô nương ở giữa, trên gương mặt như luôn khắc mấy chữ: “Ta đang buồn chán, cần người giải khuây”, Thiết Nhị cảm thấy sai lầm lớn nhất đời mình chính là vẫn sống đến hôm nay.

Khúc Văn không nói không rằng, nhét thêm cho hắn vài viên độc dược. Ánh mắt Thiết Nhị dần dần mất đi tiêu cự, tinh thần đồ dẫn, hoàn toàn không đủ khả năng suy nghĩ, không chế bản thân.

- Ngươi tên gì?

- Thiết Nhị.

- Thế lực sau lưng ngươi là gì?

- Hắc Ám điện.

- Tổng đàn ở đâu?

- Hắc Ám Sâm lâm.

Cứ thế, Khúc Văn hỏi, Thiết Nhị vô thức trả lời, mỗi người một câu, làm Hiểu My đứng cạnh bên hai mắt tròn tròn. Hâm mộ không sao kể xiết.

Từ lúc quen biết tới giờ, lần đầu tiên, hình tượng vị Thiên hạ đệ nhất độc sư này ở trong mắt mỗi nữ phóng đại đến cấp độ siêu sao. Ha ha. Nếu như thu được vị này dưới trướng, lại có vô số thiên tài, địa bảo bồi dưỡng, còn sợ chi tay chân của bọn Yêu thần khi bị bắt, tra khảo không xong.

Nghĩ tới là làm liền. Mỗi nữ đội Khúc Văn khai thác xong những thông tin cần thiết từ Thiết Nhị, lập tức chen ngang.

- Khúc Văn huynh, huynh có muốn gia nhập Binh Đoàn Thần Võ của ta hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Huấn luyện đồ đệ

Khúc Văn đang thưởng thức bữa khuya phong phú, nghe tiếng nói đầy hưng phấn của cô nàng, hấn ngược mắt nhìn lên. Trái tim bùm bùm đập loạn. “Nàng ấy cần ta, nàng ấy đã chú ý đến ta, nàng ấy muốn ta theo bên cạnh...” Trong đầu mỹ nam không ngừng vang lên những thanh âm tiền nhạc.

Hiếu My nhìn thấy hấn đứng hình, mắt thâm sâu như bầu trời Ngải Lâm đêm không sao, trăng lặn, chỉ có ánh của cô trong đó thì bối rối vô cùng. “Im lặng là đồng ý hay từ chối?” Đứng là lòng dạ mỹ nam như mò kim đáy bể. Không thể nào lường được. Tuy nhiên, nhân tài như thế không thể không lôi kéo. Vì thế, mỗi nữ nào đó tiếp tục uốn lười bảy lần, liều chết xông lên.

- Khúc Văn huynh, chỉ có ở Binh Đoàn Thần Võ của ta, huynh mới có thể cảm giác như gia đình thật sự. Gần gũi, tự nhiên, không gò bó, mọi người rất quan tâm, chiếu cố lẫn nhau. Hơn nữa, chúng ta sẽ không để một nhân tài như huynh bị mai một. Sẽ tạo mọi điều kiện để huynh phát huy tất cả tài năng, được người người ngưỡng mộ. Thậm chí, nếu huynh cần, chuyện chung thân đại sự cũng sẽ có người mai mối, mang nương tử đến cho huynh.

Khúc Văn nhìn miệng nhỏ của mỗi nữ nhân nào đó liên tục khép mở. Lời nói ngọt ngào, sủng nịnh như tan cả sắt đá, nhưng mà hấn chỉ nhớ mỗi câu nói cuối cùng: “Chuyện chung thân đại sự cũng sẽ có người mai mối, mang nương tử đến cho huynh”.

Đại Kim nhìn thấy Khúc Văn cứ mãi im lặng, nhìn chăm chăm chủ nhân thì không khỏi nóng ruột. Vọt lên trên, ngăn cản tầm nhìn của hấn, cất giọng khàn khàn.

- Khúc huynh, không nên từ chối. Ta cũng là người của Thần Võ Binh Đoàn. Nơi đó đúng thật không sai.

- Nhưng ta chưa từng nói không đồng ý.

Nhìn gương mặt nam nhân đen thùi lùi xuất hiện, ba hồn bảy vía của Khúc Đại MC trở về. Hấn lại hướng thân ảnh sau lưng Đại Kim, lên tiếng hỏi:

- Có thật là ta nhìn trúng cô nương nhà nào? Binh đoàn sẽ mai mối, mang người đó đến cho ta không?

- Thật, thật như đùi gà mà huynh đang cầm trên tay.

Hiếu My khao khát cầu tài, không cần suy nghĩ, vội vã đáp ngay. Và lại, trong tiềm thức của mỗi nữ, một người siêu đẹp trai và tài giỏi như Khúc Văn, có cô nương nào lại chê bai, không đồng ý? (Ha ha. Nếu biết tương lai, bản thân Trần tỷ lại tự mua dây buộc mình, không biết có hối hận, tự cắn nát đầu lưỡi hay không?)

- Được, vậy ta đồng ý.

Khúc đại soái ca tươi rói nở nụ cười. Bàn Ngâm nhìn thấy ánh mắt của nghĩa đệ không đúng, cũng không lên tiếng ngăn cản làm gì? Chuyện của đám thanh niên, cứ để bọn họ tự mình quyết định. Hơn nữa, Trần cô nương này cũng khá thú vị. Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu a.

Mọi người vui vẻ, cười nói một hồi. Sau đó, Hiếu My mới cầm lên Thượng Minh Kính mà Khúc Văn tịch thu của Thiết Nhị. Dĩ nhiên, sau khi bọn họ có được đầy đủ thông tin cần thiết thì bản thân hai huynh đệ họ Thiết đó đã không còn giá trị. Đại Kim tịch thu hai thẻ bài thân phận của bọn rồi Hiếu My tặng cho một mối lửa, thiêu đốt bọn chúng thành tro.

- Cái kính này cũng là một bảo vật. Có thể theo dõi chúng ta một thời gian dài mà không để lại chút dấu vết nào cả.

Vận dụng tâm chú mà Thiết Nhị khai báo, Trần Hiếu My khởi động Thượng Minh Kính, nhìn cảnh vật bốn phía hiện lên trong gương, lòng cảm thán vô cùng.

- Hắc Ám điện này, đúng là nội tình không cạn.

- Dĩ nhiên. Từ lâu nay, Hắc Ám điện vốn là từ thù của Quang Minh Thánh Điện. Hành vi bí ẩn, tội ác chất chồng. Chỉ là không ngờ, lần này bọn chúng lại nuôi dưỡng Cùng Kỳ. – Bàn Ngâm chậm chậm nói. Giọng nói đầy suy tư, tâm sự.

- Sớm muộn gì, chúng ta cũng san bằng hang ổ của chúng. Chủ nhân, chúng ta thay trời hành đạo, tích phúc cho binh đoàn của mình.

Đại Kim rất vui vẻ. Hấn mặc dù là yêu thú, nhưng mà đi theo Hiếu My lâu rồi, tự dung cũng biết thế nào là chính nghĩa, diệt ác trừ gian, cứu rỗi nhân sinh trong biển lửa... (Ha, thật ra những cái này là hấn tự cho là vậy. Mục đích thật sự là vơ vét của cải, vật chất của đám người bất lương, làm giàu cho chính mình).

- Mọi chuyện đã giải quyết ổn thỏa. Chúng ta không còn lý do gì ở lại chỗ này. Về thôi!

Đoàn người tiếp tục khởi hành. Chưa đầy hai ngày đã quay trở lại Đan Thành.

Khúc Văn lấy danh nghĩa là người của Binh Đoàn Thần Võ, danh chính ngôn thuận chuyển đến Mộng Phong Cư, thuê một căn phòng đối diện với phòng của Hiếu My. Đeo đuổi giai nhân, quan trọng nhất là gì? Nhất cự li, nhì tốc độ. Dĩ nhiên hấn phải tự tranh thủ cơ hội cho riêng mình.

Hành động của hấn chọc cho Phi Long Thái Tử toàn thân bị vùi lấp bởi giấm chua. Nhưng mà hấn từ nhỏ luôn một bộ dáng vô dục vô cầu, nên hiếm ai nhìn thấy biểu hiện hi vọng ái ố thông thường. Ngoại trừ mấy hôm nay, dường như vị thái tử này không có việc gì thì bắm dính lấy nữ thần trong lòng của

mình. Tránh để lại thời cơ cho vị độc sư nào đó chen chân phá đám

Hôm sau, Khúc Văn cùng Bàn Ngâm đến gặp thành chủ Đinh Khải Nguyên. Nhóm người của Hiểu My, A Thủy và Đại Kim thì đến Hồ Gia, Ngọc gia, bắt cóc Hồ Hoài An và Ngọc Tam Lang. Trời mới vừa tờ mờ, hai nam nhân còn đang ôm gối, mộng đẹp trên giường, bỗng nhiên bị người ta điểm huyết, xách lên, bay vù vù lên đỉnh núi. Đến khi bị lạnh mà tỉnh lại, nhìn quang cảnh bốn phía, một phen mặt mũi tái xanh.

- Sư phụ?

Cả hai mờ mịt nhìn nhau rồi nhìn về nữ nhân một thân váy trắng, mong manh như tiên tử phía đối diện. Trong đầu hiện ra muôn vàn câu hỏi, không biết kế hoạch của sư phụ bọn hắn là gì?

- Tỉnh rồi à?

Nhìn thấy hai đồ đệ run lập cập. Nữ tử tiến lên rồi quăng hai viên đan dược vào miệng để chúng nuốt xuống. Trong thời gian mấy canh giờ, khí lạnh trên đỉnh núi này sẽ không thể ảnh hưởng đến bọn họ. Dù sao cô cũng không muốn biến hai tên này thành thịt đông đá. Hành trình khổ ải cũng chỉ vừa mới bắt đầu thôi a.

Tiếp theo đó, Trần Hiểu My giảng giải chi tiết cách thức đề chân khí để vận khởi khinh công. Mang toàn bộ tri thức trước đây học hỏi ở Vô Cực Kiếm phái ra triển khai. Hơi thở trong khí lạnh thành một làn khói bay bay. Cô nàng say mê trong hồi ức từ những ngày đầu lên Tứ thần sơn, bị nhị thúc Ngao Thiên Quân huấn luyện.

A Thủy lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng làm lão sư của Hiểu My, trông cũng rất ra dáng, rất đáng yêu. Hắn dịu dàng cười. (Cái này đích thị là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi nà).

Chỉ có Đại Kim là quen thuộc, ngoài miệng không nói gì nhưng mà trong lòng thì không ngừng nguyện cầu cho hai tên thô con đang sùng bái vô hạn đối với sư phụ của họ. Khả khả. Chỉ ít phút nữa thôi, bọn chúng sẽ nhận ra, nữ nhân trông vẻ ngoài vô hại kia bạo lực đến mức độ nào.

Quả nhiên, một hồi lâu sau đó.

Hiểu My sau khi giảng qua lý thuyết, liền bắt hai đồ đệ lập tức thực hành.

- Á.....

- Á.....

Hiểu My mỗi tay xách một đồ đệ, quăng bọn chúng từ trên đỉnh núi xuống. Mặc dù có Đại Kim và A Thủy chia ra phi thân theo theo hai người bọn họ. Nhưng mà cảm giác rơi tự do... ặc ặc. Chỉ cần nghĩ tới thôi đã muốn phun. Cho nên, Hồ Hoài An và Ngọc Tam Lang cứ nhắm mắt hét toáng lên. Chim chóc, thú rừng trên núi ngỡ như có tai kiếp, cũng âm ỉ cả lên.

- Vận khí đi. Nếu không muốn té chết thì mau làm theo những gì ta dạy.

Trong gió, tiếng của vị sư phụ nào đó lảng đãng theo cùng.

Tiếc thay. Khi nỗi sợ hãi hoàn toàn lấn át tâm trí của một người thì toàn bộ con chữ trong đầu đều đã trả lại cho cô cho thầy. Vì thế, người ta mới bảo là học tài thì phận. Ha ha.

Kết quả là Hồ Hoài An và Ngọc Tam Lang được hai vị trợ giảng của Hiểu My xách bay lên. Quăng xuống mặt đất, cả hai co quắp cả người. Nôn ra cả mật xanh mật vàng. Thảm không thể tả.

Tuy nhiên, họ vừa đỡ hơn. Hiểu My liền gom lại, giảng giải lại một lần, thậm chí còn demo, thao tác thử cho họ xem.

- Lần này thì nhớ rõ chưa?

- Dạ rõ, thưa sư phụ.

Hoài An cùng Ngọc Tam Lang chặc chặc đáp.

Tiếp theo:

- Á.....

- Á.....

Hai bóng người tiếp tục bị quăng xuống, vể ra hai đường cong uyển chuyển trong không khí rồi lại bắt đầu rơi tự do, hoàn toàn phụ thuộc vào trọng lực.

- Vận khí đi. Ta bảo hai người vận khí mà. Muốn chết lắm sao?

Mồ nữ nào đó tức giận hét ầm lên.

.....

Quá trình học tập đầy máu me, kinh khủng đó vẫn được lặp đi lặp lại liên tục. Ngày hai lần, vào lúc sáng sớm và tối khuya. Mỗi buổi hai canh giờ. Hồ Hoài An cùng Ngọc Tam Lang khổ, khổ muốn chết mà không dám than vãn, không dám mách lẻo với người nào.

Là do họ khao khát báỉ sư, là do họ kiên quyết báỉ sư a.

Haiz

Bàn Ngâm và Khúc Văn sau khi chứng kiến cảnh giáo dục phi văn hóa của Hiểu My cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Bây giờ thì họ đã hiểu, trình độ khinh công của mỡ nữ vì sao lại cao đến thế. Đứng là trên đời này, muốn gặt hái thành công thì luôn phải bỏ ra cái giá tương xứng. Đừng mơ tưởng không là mà hưởng. Đó chỉ là ao ước viễn vông.

Hai tháng sau.

Đỉnh núi cao nhất tại Đan Thành. Sáng sớm, sương mờ chưa tan, còn lượn lơ tựa mây giăng giăng che kín lối. Hiểu My đứng đối diện với hai tên đồ đệ của mình. Sau lưng là hai vị trợ giáo mặt mày lạnh tanh, không xúc cảm.

- Hôm nay chúng ta kết thúc khóa huấn luyện khinh công. Bài kiểm tra cuối cùng. Đó là cả hai sẽ cùng so khinh công với ta. Chúng ta từ đây phóng xuống chân núi. Nếu các người không thua một khoảng cách quá xa, ta dĩ nhiên sẽ có phần thưởng xứng đáng cho những nỗ lực của cả hai trong thời gian qua.

Một... Hai... Ba bắt đầu đi!

Hiểu My vừa hô bắt đầu. Hồ Hoài An và Ngọc Tam Lang lập tức hướng dưới chân núi phi thân xuống. Sư phụ lợi hại thế nào, bọn họ đều biết. Cho nên, trước hết phải chiếm tiên cơ, tranh thủ thời gian.

Nhưng khi cả hai còn đang nương theo gió, lướt xuống như bay thì bên cạnh, một trận khí lạnh ập đến, một bóng trắng mau chóng lướt qua, bỏ bọn họ lại sau lưng cả một quãng xa.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Nhược thủy kiếm và tử la kiếm

Lúc hai sư huynh đệ Ngọc Tam Lang đến được chân núi, đã thấy sư phụ đang tựa người vào lan can của một biệt đình được xây dựng bằng trúc mà hai người Đại Kim và A Thủy vừa xây dựng hai tháng trước. Nơi này, bình thường luôn có trận pháp che đậy, chỉ khi Hiểu My tới đây, nó mới hiển hiện, đón tiếp mỡ nữ cùng đám người Ngọc Tam Lang.

Hiểu My nhìn thấy họ, hài lòng nhoen miệng cười:

- Không đến nổi tệ. Ta tuyên bố, khóa học khinh công này, hai người chính thức tốt nghiệp. Trong tương lai không ngừng cố gắng, trình độ chắc chắn sẽ cao hơn.

- Đa tạ sư phụ!

Hai người đồng thanh đáp.

Hiểu My ra hiệu cho bọn họ vào trong, ngồi xuống xung quanh bàn bát tiên, thưởng thức trà nóng và ít điểm tâm. Đây đều là thứ tốt để bổ sung năng lượng sau khi vận động mạnh.

Hồ Hoài An ngoan ngoãn ăn xong bữa sáng, ánh mắt trông đợi, tha thiết nhìn về phía của Hiểu My. “Phần thưởng, phần thưởng...” Những từ này liên tục lặp lại trong đầu hắn, kích động cực kỳ.

Đại Kim và A Thủy thấy vậy, lắc đầu cười. Hai tên đồ đệ của Hiểu My, sao càng lúc càng đáng yêu, càng dờ hơi đến vậy nhỉ?

Trần Hiểu My dĩ nhiên không quên lời hứa của mình. Mỡ nữ phát tay nhẹ nhàng, toàn bộ những thứ thức ăn và đồ uống trên bàn biến mất. Phát tay lần nữa, mặt bàn đã đầy ắp đủ loại vũ khí, kiểu dáng khác nhau nhưng lại giống nhau ở chỗ, nhìn qua toàn là bảo vật phi phạm, ngàn vàng không đổi được tại đại lục Phong Linh.

- Hai người, mỗi người chọn một món. Suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định.

- Dạ. Sư phụ.

Sư huynh đệ Hồ Hoài An cùng Ngọc Tam Lang kinh ngạc nhìn đồng vũ khí được sư phụ quăng bừa ra. Trong đó có đủ loại như phi tiêu, đoản đao, đoản kiếm, kim châm, và nhiều thứ linh tinh khác nữa. Một mặt họ sẫm soi, lựa chọn từng món, mặt khác, lại âm thầm oán trách vị sư phụ nào đó phá của, không biết trân trọng, giữ gìn những thứ đáng quý tựa như sinh mạng con người.

Ha ha. Nếu đọc được suy nghĩ hai tên nghịch đồ này, chắc chắn Hiểu My sẽ một phát đập chết chúng. Trong mắt cô nàng, những thứ có thể gọi là pháp bảo thì phải như Như Ý Côn của cô, Hắc Long Côn của nhị thúc, Thanh Phong Kiếm của nhị sư huynh... Còn mấy thứ bày ra ở đây, chẳng qua là chiến lợi phẩm đoạt được từ các trận chiến lớn nhỏ khác nhau. Một số ít là quà biếu do các bộ tộc tại bờ Bắc Huyền Hải dâng lên. Cô thấy chúng thú vị nên giữ lại cho riêng mình, đến nay mới có cơ hội mang ra làm phần thưởng khích lệ.

Đúng thế, chỉ là thứ vị mới giữ lại. Ha ha.

Hồ Hoài An nâng niu từng thứ vũ khí trên tay. Mới đầu là một thanh đoản đao đuôi đỏ bằng huyết thiết nghìn năm, lưỡi đao một màu bạc chói chang, vô cùng nổi bật.

- Đoản đao này không tệ. chém sắt như chém bùn, giết người không dính máu, đúng là thứ tốt chuyên dùng để tấn công.

A Thủy đánh giá thanh đoản đao này. Giọng điệu hơi hốt, nhẹ nhàng nhưng nghe vào tai lại thập phần tin cậy.

Hồ Hoài An khen ngợi một hồi rồi cẩn trọng đặt xuống. Hắn từ trước đến giờ toàn dùng kiếm. Cho nên Đao dù tốt thế nào nhưng vào tay người không biết sử dụng cũng uổng phí, đáng tiếc nhiều hơn.

Tiếp theo, Hồ Hoài An còn tham khảo thêm vài thứ. Mỗi thứ đều có hai người Đại Kim và A Thủy đứng cạnh bên thuyết minh, ưu khuyết điểm rõ ràng. Đến Hiểu My nghe thấy còn ngượng ngùng. Cảm giác như “Trong nhà không rõ, ngoài ngõ đã tường”... Haiz... Đúng là xấu hổ a.

Vật phẩm cuối cùng mà Hồ Hoài An chú ý tới chính là một dải lụa xanh biếc, dài hơn một thước.

- Sư phụ, đây là cái gì vậy?

Hiểu My đang mơ mơ màng màng, mí mắt muốn sụp xuống tới nơi. Bỗng dưng nghe đồ đệ điểm danh, liền vội trừng mắt ra, nhìn chăm chăm vào gương mặt non choẹt của thiếu niên đối diện.

- Sư phụ, thứ này...

Thấy Hiểu My tự dưng trừng mắt, âm trầm không lên tiếng, Hồ Hoài An áp ứng, có chút sợ hãi, không biết mình lại làm sai chuyện gì. Hắn rụt rè, hai tay nâng lấy dải lụa xanh đưa ra trước mặt cô nàng, lí nhí lên tiếng hỏi.

- Chủ nhân, không phải dây cột tóc cũng mang ra tặng đồ đệ đó chứ? Không ngờ người lại có sở thích biến thái như vậy. Á...

Đại Kim vừa dứt lời, đã ăn ngay một cái tát như trời giáng của Hiểu My. Thế là tên Kim Mao Sư không biết sống chết đã bị văng ra khỏi biệt đình bằng một cách thức... rất ư bạo lực.

Hiểu My nhận lấy dây lụa xanh, cố gắng nhớ lại một hồi, sau đó, nhìn sang A Thủy cười cười, giọng nói có chút hoài niệm.

- Thứ này ta tìm thấy tại Trao đổi đường của Giao nhân tộc. Trông nó như vậy chứ vô cùng lợi hại. Nhìn xem.

Nói xong, Trần Hiểu My nhẹ nhàng rót nội lực vào thứ đang cầm trên tay. Thoát cái, từ một dải lụa mềm mại biếc xanh đã hóa thành một thanh thiết kiếm vô cùng sắc bén. Khi gõ nhẹ vào thân nó còn phát ra âm thanh coong coong, thân kiếm lấp lánh ánh sáng xanh tuyệt đẹp.

Hiểu My phi thân ra ngoài, thi triển vài chiêu trong Vô Cực Kiếm Phái mà Lữ Tuấn và Lạc Vô Trần thường hay sử dụng, chỉ thấy thanh kiếm trên tay như có sinh mệnh, biến ảo kỳ diệu khôn lường. Hơn nữa, độ dẻo của nó, hiếm có thứ vũ khí nào bì được.

- Thần kỳ quá. Sư phụ, người có thể tặng cho con thanh kiếm này được không?

Hiểu My trở lại biệt đình trong tiếng vỗ tay của bốn nam nhân. Hồ Hoài An lập tức tiến lên, dùng cặp mắt nai con nhìn thanh kiếm trên tay của Hiểu My đầy hưng phấn.

- Cho người cũng được. Nhưng mà thứ này không dễ sử dụng, cần phải luyện tập trong một thời gian rất dài, hơn nữa, nội lực của người hiện tại không đủ, rất khó để sử dụng lưu loát. Người quyết định kỹ chưa?

- Đồ tử đã suy nghĩ kỹ càng, đa tạ sư phụ quan tâm. Ta sẽ không ngừng cố gắng, đến khi nào có thể người kiếm hợp nhất thì thôi.

Ặc ặc, Tự tin quá. Nhưng mà như thế mới xứng là học trò của ta. Ha ha – Hiểu My tự kỷ trong lòng. Sau đó, rất trịnh trọng mà trao dải lụa vào tay của đồ đệ. Lại từ giới chỉ không gian, xuất ra một quyển sách bằng da yêu thú, ân cần dặn dò thêm:

- Thanh kiếm trên tay người là Nhược Thủy Kiếm, còn đây là Nhược Thủy Kiếm Pháp. Về luyện tập thật tốt. Nếu có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi A Thủy ca hoặc các sư bá của người.

Sư bá ở đây là chỉ Lữ Tuấn và Lạc Vô Trần. Bởi vì bọn họ hiện tại không ở nơi này, nhưng cả hai đều là cao thủ kiếm pháp. Hiểu My tự nhận bản thân còn thua kém rất xa.

- Đa tạ sư phụ!

Hồ Hoài An nhận được phần thưởng thì vui sướng cực kỳ. Hắn lập tức kéo trợ giáo A Thủy chạy vù ra ngoài. Sư phụ đã điểm danh vị này, hắn phải tranh thủ thời gian để thỉnh giáo a.

- Ta đi cùng họ.

Đại Kim hướng chủ nhân của hắn gật đầu rồi vội vã lao theo.

- Ngọc Tam Lang, đến lượt ngươi, đã chọn được món vũ khí nào chưa?

Trần Hiểu My rất hài lòng với biểu hiện của Ngọc Tam Lang hôm nay, chỉ bằng thái độ trầm tĩnh của hắn khi đứng trước đồng vũ khí được bày ra, hay là những sự lựa chọn đầu tiên cho sư đệ Hoài An cũng đủ để cô đánh giá hắn cao hơn.

- Đệ tử đã chọn được.

Ngọc Tam Lang nói xong thì bước tới bên bàn bát tiên, cẩn thận cầm lên một cây thiết phiến màu tím, dâng lên trước Hiểu My.

- Rất tốt. Không ngờ mắt nhìn của ngươi thật không tệ.

Hiểu My thấy đồ đệ lựa chọn như vậy, không tiếc lời khen ngợi.

- Cây thiết phiến này tên là Tử La Kiếm - là quà tặng của Hồ tộc, được đệ đệ ta mang về, rồi chuyển đến tay ta.

Hiểu My nói xong, vận nội lực, thiết phiến trên tay xòe ra, thành một cái quạt rộng. Nhưng tại mép quạt, có những mũi kiếm nhọn nhô ra, lóe lên ánh sáng tím huyền bí, xinh đẹp.

Mồ nữ quảng mạnh cây quạt về phía trước, Tử La Kiếm vẽ ra trên không trung một vòng cung rồi theo đà rơi xuống, quét nhẹ vào những cây xanh trên quỹ đạo chuyển động của nó. Chỉ thấy sau đó, những tiếng rầm rầm thật lớn liên tiếp vang lên. Toàn bộ những thân cây vừa rồi đều bị chém ngang, vết cắt trơn láng, gọn gàng. Đến độ đám người A Thủy, Đại Kim và Hồ Hoài An phải giật mình một chập, tưởng đâu có kẻ thù tập kích nơi đây.

- Không có gì, các ngươi tiếp tục đi.

Hiểu My trấn an bọn họ, rồi đón lấy Tử La Kiếm đang từ xa bay trở lại, khép nó lại rồi đặt vào tay Ngọc Tam Lang.

- Sư phụ, cây thiết phiến này quý trọng như vậy, đệ tử thật không dám nhận. Xin được chọn thứ khác thay thế.

Ngọc Tam Lang nghe thấy lai lịch Tử La Kiếm, cũng chứng kiến sự lợi hại của nó thì có hơi e ngại, lập tức đổi ý định, muốn lựa chọn một phần thưởng khác. Nhưng mà Hiểu My đã nhanh chóng ngăn lại, giọng nói kiên định, nghiêm khắc, không cho người khác chối từ:

- Không. Tử La Kiếm này rất hợp với ngươi. Ta tin nếu nó ở trong tay ngươi, sẽ càng có thể phát huy, vang danh thiên hạ. Đây là Tử La Kiếm Pháp, ngươi nên đọc thật kỹ rồi luyện tập nhiều hơn.

Có dịp cũng đi thỉnh giáo A Thủy. Còn hai vị sư bá khác, sau khi rời khỏi đại lục này, ngươi sẽ được gặp họ, lúc đó, ta sẽ nói họ chỉ dẫn ngươi nhiều hơn.

- Đa tạ sư phụ.

Ngọc Tam Lang nhận lấy Tử La Kiếm và bộ kiếm pháp đi kèm, thành thật cảm ơn. Nhưng mà vừa ngẩng đầu lên, đã thấy sư phụ nhìn hắn, ánh mắt chứa đựng những cảm xúc vô cùng phức tạp.

- Sư phụ...

- Ngọc Tam Lang, ngươi có biết khuyết điểm lớn nhất của ngươi là ở đâu không?

Ngọc Tam Lang không ngờ sư phụ hắn tự dưng lại đề cập tới vấn đề này, sững sờ trong giây lát. Sau đó, mới cung kính vòng tay, khom người, thành khẩn nói:

- Mong sư phụ chỉ dạy.

Hiểu My cười cười, ánh mắt nhìn về nơi chân trời, hừng đông đã ứng. Giọng nói dặt dìu như vọng lại từ chốn xa xăm.

- Ngọc nhi. Dù ngươi che giấu rất khéo, rất kỹ càng, nhưng mà sự tự ti đã ăn sâu vào tiềm thức của ngươi. Nếu không thể vượt qua, cả đời này chỉ có thể dừng lại tại đây, không thể nào tiến xa hơn được.

- Sư phụ...

Lời nói của cô như một đòn nặng nề giáng vào linh hồn của Ngọc Tam Lang. Đôi tay cầm Tử La Kiếm của hắn run lên. Một giây tiếp theo, hắn quỵ sụp xuống chân Hiểu My rồi lặng im, không tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Nguyệt Sơn

Lời nói của Trần Hiểu My như một đòn nặng nề giáng vào linh hồn của Ngọc Tam Lang. Đôi tay cầm Tử La Kiếm của hắn run lên. Một giây tiếp theo, hắn quỵ sụp xuống chân Hiểu My rồi lặng im, không tiếng động.

Hiểu My vờ như không để ý, chậm chậm bước đến bên lan can, tựa lưng vào cột đình, giọng nói nhẹ nhàng, tựa như hồi tưởng, hay tựa như kể lại câu chuyện của chính mình.

- Trên cõi đời này, có nhân sinh của người nào mà không chấp chùng chường ngại. Chúng ta chỉ có thể nhìn thấy mọi chuyện ở hiện tại, nhưng ai đoán được những thứ ở tương lai. Có gì cứ mãi u buồn, mãi dè dặt trong lòng mà không mạnh mẽ tiến lên. Thuận theo tâm ý của mình, dù cho ngày mai có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không hối hận?

Ngọc nhi.

Người cản trở là tốt. Nhưng bất cứ lúc nào cũng e dè, cản trở như vậy? Không thấy mệt mỏi hay sao?

Giả như, lúc bắt đầu đại hội Giao lưu, người mặt dù vô cùng tức giận về hành vi của Trương Cao Nghĩa, nhưng mà cứ mãi lo lắng cho những chuyện rêu rĩa ở xung quanh. Như thế, trong mắt người khác chỉ là yếu hèn, không xứng trang nam tử, không xứng có được giai nhân.

Giả như, người có tình cảm sâu đậm với Hồ Phượng Nhi. Sao lại không thẳng thắn đối diện, bày tỏ tâm ý của mình? Lẽ nào người mãi lặng im, bất cứ cô ấy mơ hồ chờ đợi, hoặc đến một lúc nào đó, người ta từ bỏ, người mới hối hận, ăn năn?

Cũng giả như hôm nay, rõ ràng là người khinh công đều giỏi hơn Hồ Hoài An, nhưng lại cứ giả vờ, để hắn cùng người ngang sức, ngang tài. Hành vi này, một hai lần thì gọi là biết nhường nhịn sự dè của mình. Nhưng về lâu về dài, sẽ làm cho Hoài An tự ảo tưởng về năng lực của bản thân. Điều này vô cùng có hại.

Đại lục Huyền Thiên là nơi cá lớn nuốt cá bé. Giang hồ, chỗ nào mà chẳng giống nhau. Chỉ có tự tin, kiên định và không ngừng vươn lên, người mới có thể gặt hái được thành công, mới bảo vệ được những người, những thứ mà người nâng niu, trân trọng.

Ta nhìn thấy sự cố gắng của người rất nhiều trong hai tháng nay. Kể cả những lúc đêm khuya, người một mình chạy lên đỉnh núi, luyện khinh công rồi trở về trong tình trạng toàn thân chỉ chít vết thương, âm thầm ngồi xoa thuốc, không dám kêu rên. Nhưng mà, người có biết, những lúc đó, mẫu thân người đều biết, đều âm thầm gạt lệ, rồi lại mỉm cười nhìn người từ phía xa xa? Đến cả bản thân ta còn cảm động vì bà. Ta còn không ít lần hâm mộ người có được mẫu thân thương yêu, lo lắng, suy nghĩ cho người nhiều như vậy.

.....

Ngọc Tam Lang nghe từng chữ, từng lời của Hiểu My. Vành mắt đỏ ngầu, lệ ngân ngấn trên mi nhưng lại cố nén vào lòng. Càng về sau thì cảm xúc lại càng phập phồng. Cuối cùng, vỡ òa thành tiếng nức nở nghẹn ngào, trời lên rất khế.

Hiểu My vẫn yên lặng đứng đó.

Mãi một lúc lâu, người phía sau lưng mới bình ổn lại tâm trạng. Vì tất tình cảm và sự dè dặt hơn hai mươi năm vừa được giải phóng, cả người như hoàn toàn thay đổi, lời nói cũng nhẹ nhàng, thoải mái hơn trước rất nhiều.

- Đa tạ sư phụ chỉ dạy. Đệ tử đã hiểu. Đệ tử nhất định sẽ thay đổi. Không phụ sự dạy bảo của người.

Hiểu My nâng hán dạy, vỗ vai hắn vài cái để động viên:

- Ta tin người làm được. Cố gắng lên!

Hiểu My chỉ là không thể chịu đựng nổi đồ đệ của mình còn trẻ mà lúc nào cũng duy trì bộ dáng ông cụ non, cho nên mới khuyên nhủ đôi lời. Nhưng chính bản thân cô cũng không ngờ, cuộc nói chuyện lần này đã thay đổi hoàn toàn nhân sinh của một người. Để rồi từ đây, cũng bắt đầu tạo ra cho Thiên huyền vũ một Tử La công tử nổi tiếng giang hồ mà ai ai cũng phải dùng từ “Ngưỡng vọng” để hình dung cảm xúc của mình khi nghe thấy tên, nhìn thấy người trong tương lai rất nhiều năm sau nữa.

.....

Hôm sau.

Mới sáng sớm, phu phụ Hồ Khả cùng đại Khâu thị đều có mặt tại cổng thành, đưa tiễn đoàn đội thi đấu của Dược Phong Cư, đại diện cho khu vực phía nam, đến Khai Minh thành tham gia Đại hội được sự toàn Việt Quốc.

Mặt dù đại hội còn đúng một tháng nữa mới diễn ra, nhưng mà nơi này không có yêu thú phi hành, chỉ có thể dựa vào mấy con chiến mã phi nước đại suốt hành trình gần một vạn tám ngàn dặm, đi sớm một chút, như vậy cũng có nhiều thời gian thư giãn, nghỉ ngơi.

Khúc Văn cùng đi với nhóm người của Hiểu My. Đinh Khải Nguyên và Trương Chính Phương đã xuất phát từ sớm. Chỉ để lại phương thức liên lạc cho Hồ Phương Nhi tại Khai Minh Thành. Sự sắp xếp này cũng tương đối thỏa đáng, mọi người cũng khá yên lòng, không có ý kiến gì hơn.

Sau khi nói lời từ biệt, tám người bọn họ nhanh chóng leo lên lưng ngựa, dùng chân thúc mạnh. Ngựa xé gió lao đi. Để lại sau lưng một đám bụi mù, che đi cổng thành và một vùng trời đỏ rực cùng tiếng Diệp Khong ru khê đầu ngày.

- Bàn Thúc, trên đường đến Khai Minh Thành, có nơi nào thú vị, thúc nhớ nhắc nhở mọi người. Chúng ta vừa đi, vừa tranh thủ du lịch, khám phá nhân gian.

- Chủ nhân anh minh!

- Ha ha ha. Dĩ nhiên. Ta không anh minh thì đâu thu phục được tên lẻo mép như ngươi.

- Quá tự kỷ rồi.

- Đa tạ. Ha ha ha...

.....

Nửa tháng sau, đoàn người của Hiểu My dừng chân tại Nguyệt Thành. Nơi này cách Nguyệt Sơn rất gần. Đó là một dãy sơn mạch nối dài hơn trăm dặm. Là nơi tập trung đa dạng các loài dã thú lần được thảo đang chờ người phát hiện, gặt thu.

Hành trình mười mấy ngày nay, bọn họ đều tuân theo quy định: ngày đi đêm nghỉ, gặp thành trì thì tìm khách điểm, gặp đồng hoang thì cắm trại dã chiến, gặp rừng rậm thì tranh nhau thu thập tài nguyên.

Tất cả nam nhân trong đoàn đều thuộc nằm lòng câu danh ngôn bất hủ của Hiểu My: “Rừng rậm là tụ bảo bồn của nhân loại”. Cho nên, những lúc vào rừng, cả đám lại hưng phấn như bom mìn, người đi săn bắt dã thú, người đi gom góp thảo dược, vui quên đất quên trời, ai ai cũng vui vẻ, thích ý cười to.

Nguyệt Sơn – tên gọi này bắt nguồn từ việc cả sơn mạch có hình dáng như một vầng trăng khuyết nhô cao. Thế nhưng, nơi này lại là cấm địa của Nguyệt Thành. Chỉ là, mọi chuyện thực hư thế nào, không thể dùng mắt thường mà nhận định.

Chọn một khách điểm vắng người qua lại, Hiểu My vung tiền, bao trọn nơi này. Lão bản thấy vậy cũng rất nhiệt tình, thức ăn, rượu nóng chuẩn bị sẵn sàng, nườm nượp dâng lên.

Hiểu My sau khi com no rượu say, bắt đầu triển khai kế hoạch thu thập thông tin tình báo, sở trường của bản thân. Cô nàng nhờ lão bản triệu tập tất cả các tiểu nhị lần đầu bếp tại nơi đây ra đại sảnh được dùng để đón khách. Sau đó, quăng một đồng bạc lớn lên mặt bàn rồi quy ước. Người nào có thể kể một câu chuyện thú vị tại Nguyệt Thành hay Nguyệt Sơn, đều được trọng thưởng. (Quá bánh! Ta like)

Đám Tiểu nhị trong khách điểm nhao nhao cả lên. Hai mắt nhìn đồng bạc trắng, phát ra ánh sáng lập lòe. Một thỏi nhỏ trong đó ít nhất phải năm lượng. Những thỏi khác to hơn, vậy giá trị dĩ nhiên khỏi phải bàn cãi rồi. Bọn họ làm việc tại nơi này, một ngày sáu bảy canh giờ, lương tháng cũng chỉ hai, ba lượng bạc. Giờ, Kim chủ đại nhân xuất hiện, điều kiện đơn giản như vậy, bọn họ vô cùng kích động. Vất óc suy nghĩ, tranh nhau kể chuyện để làm Kim chủ vừa lòng.

- Xin mọi người lưu ý một điều, mấy chuyện lông gà lông vịt, ta chẳng muốn nghe. Hãy kể những chuyện gì mang tính chất thời sự - ờ, ý ta là những chuyện bí ẩn, ly kỳ ấy.

- Vâng, vâng, thưa tiểu thư.

- Bắt đầu từ ngươi.

Tên tiểu nhị mặt trắng, dáng người thấp bé lanh lẹ bị Hiểu My điểm trúng sung sướng tiến lên, kể lại một mẩu chuyện mà hắn được nghe từ đám khách nhân lưu trú tại đây.

- Tiểu Thư. Tiểu nhân được gọi là Tiểu Phú Ca. Chuyện ly kỳ nhất xảy ra gần đây là vị thành chủ vĩ đại của chúng ta, ngủ một đêm tới sáng, tự dung ban bố mệnh lệnh, biến Nguyệt Sơn thành đệ nhất cấm địa của Nguyệt Thành. Nghe nói chuyện này có liên quan đến một bảo vật sắp sửa xuất thế. Nhưng mà bảo vật đó như thế nào? Mọi người đều đang suy đoán, thậm chí, nhiều người còn lén lút lẩn vào, nhưng đều bị binh lính của Phủ thành chủ xua đuổi,

không cho phép lại đến lần thứ hai.

Ha. Không ngờ tin tức đầu tiên thu thập được lại là tin này. Bảo vật xuất thế, nghe có vẻ thú vị? Chi là không biết có chính xác không? - Hiểu My âm thầm suy đoán trong lòng.

Tên Tiểu Nhị vừa kể chuyện nhận được năm lượng bạc, mừng rỡ lui xuống. Người thứ hai ngay lập tức thể chỗ, hăng hái chia sẻ những chuyện hắn biết được từ đám hồ bằng câu hữu văn thường xuyên ra vào nơi đây:

- Tiểu Thư. Tin tức của ta cũng cùng loại Tiểu Phú Ca, nhưng mà nguyên nhân chính khiến thành chủ biển Nguyệt Sơn thành cấm địa, là do có nhiều vụ án mạng đồng loạt xảy ra tại khu vực này. Lúc đầu nghe nói là do dã thú tấn công, sau lại bảo do thổ phỉ gây ra. Nhưng dù sao cũng không liên quan tới hai từ “Bảo vật”.

Tên tiểu nhị này nói xong, Hiểu My cũng cho hắn năm lượng bạc, thế là hắn vui vẻ, ôm theo phần thưởng, lui sang một bên.

Những kẻ còn lại thấy hai người vừa rồi dễ dàng kiếm bạc như vậy, cũng nối tiếp nhau, mang tin tức ra bán cho Kim chủ. Tiếc là, sau đó xuất hiện quá nhiều thông tin không có chút giá trị nào đối với nhóm người của Hiểu My. Thậm chí, đến thăm cung bí sử của vài đại nhân vật tại Nguyệt Thành cũng bị lôi ra. Khiến cho nhóm Đại Kim cười nắc nẻ, Hồ Phương Nhi đỏ mặt nhìn Ngọc Tam Lang. Chỉ có lão nhân như Bàn Ngâm, chưa rành thế sự như Thái Tử Phi Long, hoặc là da mặt dày như Trần Hiểu My mới nghe vào tai này ra tai kia, hoàn toàn không gọi lên tí nào xúc cảm.

Người còn lại cuối cùng là một lão nhân tóc trắng da mồi, làm công việc nhóm lửa trong nhà bếp của khách điểm này. Lão nhìn Hiểu My một hồi, sau, mới chậm chậm cất tiếng, giọng nói khàn khàn, hiu quạnh, tựa như rượu để lâu ngày, mang theo hơi thở thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Truyền thuyết nguyệt sơn

Lão nhân kể chuyện họ Cù, sống hơn bảy mươi năm tại Nguyệt Thành, cho nên, những chuyện mà lão mắt thấy tai nghe cũng nhiều vô số kể. Nhưng không giống với những chuyện mà bọn tiểu nhị từ khách điểm này nghe được, chuyện kể của lão là do tổ phụ Cù gia nhiều đời truyền lại cho con cháu trong gia tộc. Dù thời gian đằng đẵng thế nào, lão vẫn nhớ rõ như mới hôm qua.

Cù gia lúc trước cũng là một gia tộc có tiếng tăm. Nhưng đến thế hệ của lão ngày hôm nay thì suy tàn, kiệt quệ. Đến nỗi người có địa vị cao nhất trong gia tộc là lão, cũng phải đi nhóm lửa cho khách điểm để đổi lấy miếng ăn. Những kẻ khác thì làm mướn làm thuê, thậm chí, có người còn gia nhập cái bang. Bởi lẽ, Cù gia chỉ còn sót lại phụ nữ, trẻ em, người già và người tàn tật.

Toàn bộ thanh niên trai tráng, lao động chính trong nhà đều bỏ mình tại Nguyệt Sơn. Vì tại nơi đó, có một truyền thuyết mà hiếm người biết tới.

Đại Lục Phong Linh hình thành từ mấy vạn năm về trước. Trong bề dày lịch sử của nó, xuất hiện vô số những truyền thuyết và những chuyện kỳ bí khác nhau. Trong đó, truyền thuyết về Nguyệt Sơn lại mang nhiều yếu tố tâm linh, huyền ảo.

- “Nghe nói, Nguyệt Sơn trước đây có tên gọi là Thiên sơn – vốn không hề có hình bán nguyệt như hiện tại. Nó là một dãy núi đầy đặn, trải dài. Nhìn từ trên cao xuống, giống như một nét sổ ngang, kẻ dọc bề mặt địa cầu. Đỉnh núi chót vót cao, mây mù lượn lờ, tựa như mộng ảo.

Vào một ngày của mấy ngàn năm trước, có một thảm họa to lớn đã xảy ra. Vô số sấm sét, lôi điện từ tinh không ồ ạt giáng xuống Thiên Sơn. Thảm họa này kéo dài chỉ ba hôm. Nhưng mà sau đó, cả dãy núi đều bị sạt ngang. Đồng thời, một phần lớn của chân núi bị san thành bình địa, làm cho Thiên Sơn trở thành hình dạng như hiện tại. Nhiều năm sau, nó phát triển thành một sơn cốc nổi tiếng với tên gọi Nguyệt sơn.

Sau vụ thảm họa, tại Nguyệt Sơn xuất hiện một tin đồn. Nghe nói, tận sâu trong sơn mạch này phong ẩn một con quái thú khổng lồ. Bởi vì chọc giận đến các vị thần, cho nên bị giam giữ tại đại lục Phong Linh. Thảm họa lần đó cũng là vì các vị thần phong ẩn quái thú mới gây ra.

Ngoài ra, lúc bấy giờ cũng lan truyền một lời sấm trong nhân gian, người nào có thể giải cứu được con quái thú này thì sẽ nhận được sự đồng thuận của nó, trở thành bá chủ thiên hạ.

Mặc dù không biết lời này có thật hay không. Nhưng mà suốt một thời gian dài sau đó, rất nhiều đồng đạo giang hồ, thậm chí cả thường nhân lăm lăm nhiều cửa, có tham vọng bá chủ đều tìm đến Nguyệt Sơn. Nhưng ngoại trừ một vài loại thảo dược hay dã thú bình thường, nào đâu bóng dáng quái thú được phong ẩn từ xưa.

Dần dần, truyền thuyết về Nguyệt Sơn cũng phai nhạt, chìm vào trong quên lãng, nhân loại rất ít người còn nhớ được câu chuyện này”.

Nói tới đây, Cù lão lặng lẽ nhìn về phương hướng Nguyệt Sơn phía bên kia tường thành. Nơi đó là nắm mồ của những người thân thiết nhất của ông. Một nỗi bi thương từ thân thể lão tràn ra, đến cả yêu thú như Đại Kim còn cảm nhận rõ ràng, hướng chỉ một nữ nhân như Trần Hiểu My và những người còn lại.

- Vậy chuyện thành chủ biển Nguyệt son thành cấm địa trong thời gian này thì sao?

Nghe được giọng nói nhẹ nhàng của Hiểu My, Cù lão thu lại sự xúc động của mình, quay lại nhìn cô, tiếp tục câu chuyện:

- “Bởi vì nhiều năm trở lại đây, truyền thuyết về Nguyệt Son đáng lẽ ngủ vùi bỗng nhiên tỉnh lại. Một vài gia tộc vì nó mà suy sụp, nhân số suy vong. Mấy tháng trước, số lượng người đến Nguyệt Son càng lúc càng nhiều hơn. Nhưng không một ai trở lại...”

“Trong đó có cả tộc nhân của Cù gia ta”. Còn một câu Cù lão không tiện nói, chỉ có thể đè nén lại trong lòng rồi hóa thành một tiếng thờ dài, tan biến giữa hư không.

.....

Sau khi Cù lão kết thúc câu chuyện của mình, Hiểu My cũng chỉ cho lão năm lượng bạc. Lão nhận lấy, thái độ bình thản, không có bất cứ sự bất mãn hay khó chịu nào.

Cù lão cúi người đa tạ Trần Hiểu My rồi xoay bước rời đi, trở lại với công việc nhóm lò quen thuộc trong nhà bếp, không hề quan tâm tới những việc xảy ra trong đại sảnh tiếp theo.

- Đòi người trải qua quá nhiều thăng trầm. Tuổi già cơ cực, không có phúc báo, đáng thương a.

Bàn Ngâm cảm thán đôi lời rồi đi theo nhóm người trong đội tuyển thi đấu của Dược Phong Cư, trở lại căn phòng chính của Hiểu My, bắt đầu bàn bạc đối sách.

Trong căn phòng rộng lớn, sang trọng bậc nhất của khách điểm.

- Sư phụ. Chúng ta có đến Nguyệt Son không?

- Tất nhiên. Một địa điểm du lịch nổi tiếng có thể được xếp ngang với di sản văn hóa của nhân loại như vậy, không đi sẽ hối hận cả kiếp này.

Ặc. Sư phụ, có cần khoa trương vậy không? Hai sư huynh đệ Hồ Hoài An đưa mắt nhìn nhau. Cảm thấy theo không kịp suy nghĩ của lão sư nhà mình rồi.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của hai đồ đệ, có vẻ cảm thấy mình dùng từ ngữ hiện đại hơi nhiều, Hiểu My tốt bụng giải thích thêm:

- Chúng ta không những đi mà còn chuẩn bị dọn sạch cả Nguyệt Son, vén lên bức màn bí mật sau lưng truyền thuyết để thử xem con quái thú bị phong ấn có bộ dáng như thế nào? Nếu hợp ý, ta còn có thể nhận nó làm tiểu đệ. Ha ha.

- Chủ nhân anh minh.

Đại Kim lại tung ra một câu quen thuộc.

- Trần cô nương, lẽ nào cô tin tưởng lời nói của Cù lão vừa rồi?

Hồ Phượng Nhi nhìn Hiểu My bằng ánh mắt hỏi thăm chuyên chú. Mặc dù trên danh nghĩa, cô là đội trưởng của đội tuyển thi đấu đại diện cho Dược Phong Cư. Nhưng mà bối phận của Trần Hiểu My lại sánh ngang phụ mẫu của cô. Mọi người vô hình chung đều lấy Hiểu My làm chủ, vâng theo mệnh lệnh để thi hành.

- Trực giác cho thấy, Cù lão là một người đáng tin cậy. Nhưng mà, ta lại càng tin tưởng thực lực của tất cả mọi người nhiều hơn. Với lại, nếu như truyền thuyết không có thật, chúng ta cũng chẳng mất mất gì, cứ đánh cướp sạch sẽ mọi thứ trong son mạch ấy rồi về. Thịt muối cũng là thịt a.

Niềm tin của mẫu nữ nhân thật là mãnh liệt. Nhưng mà làm đồng bọn của cô, nghe được những lời như thế, tự dưng lại thấy hưng phấn, kích động trong lòng. Ha ha.

Tối đó, sau khi khách điểm đóng cửa, tất cả nhân viên thu dọn, người tranh thủ nghỉ ngơi, người trở về nhà, cùng gia đình sum họp. Cù lão cũng không ngoại lệ.

Trên con phố vắng hoe, tiếng mõ canh khuya vang lên đều đều, chậm chậm. Ánh trăng vàng vạc, chiếu xuống nhân gian, soi lên mặt đất một bóng dáng gầy yếu, liêu xiêu, đi về trong giá lạnh.

Nghĩ tới hôm nay vừa có năm lượng bạc, đỡ dần một chút thức ăn cho gia đình, lão nhân cảm thấy trong lòng một phen kích động, bàn chân vội vã, nhịp bước cũng nhanh hơn.

Lúc lão về đến nhà, trăng đã nhô rất cao. Trước một tiểu viện cũ nát, bóng dáng thiếu niên đứng dưới giàn hoa tường vi có vẻ vô cùng đơn bạc.

- Gia gia.

Nhìn thấy Cù lão từ phía xa, hần mùng rờ chạy đến, dịu lấy một bên tay của ông. Ánh mắt rạng rỡ trong đêm như một ngọn nến lung linh, soi vào lòng lão nhân. Cù lão ôn hòa cất tiếng:

- Đêm khuya sương lạnh, sao không mặc dày một chút. Lỡ ốm thì sao?

- Gia gia. Người còn ăn mặc ít hơn con.

Thiếu niên vờ bĩu môi, xệ mặt xuống, lộ ra một chút oan ức chọc cho Cù lão khả khả bật cười.

- Tiểu quý này. Đã lớn rồi mà còn học đòi như tiểu cô nương. Không sợ người khác chê cười hay sao?

- Gia gia. Con còn nhỏ. Chưa lớn, chưa lớn chút nào.

Cù Hiểu Bình sùng nịnh đáp lời.

Hai ông cháu dẫn nhau vào trong, cài lại khung cửa sập xệ phía sau.

- Gia gia, các vị thăm thăm đã chuẩn bị com nước xong xuôi. Con hâm lên để người dùng lót dạ.

- Đi đi.

Cù Hiểu Bình đơn đả chăm sóc, Cù lão trong lòng vui vẻ, ấm áp, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn.

Nhìn theo bóng dáng thiếu niên đi xa, trong mắt Cù lão bỗng chốc dâng lên nồng đậm thương tiếc, cuối cùng lại hóa thành một tiếng thở dài, nhẹ nhẹ tan khuất giữa đêm đen.

Trần Hiểu My cùng hai người A Thủy – Khúc Văn một đường bám theo. Đứng trên một nhánh cây rậm rạp đối diện với tiểu viện của Cù gia, chứng kiến cảnh sống cơ cực nhưng đầy áp tình người của hai ông cháu, trong lòng cũng thấy cảm động lây lan.

Họ nhìn thấy Cù lão ngồi bên bàn com, cùng vị thiếu niên vóc người nho nhỏ, gầy gò gấp thức ăn cho nhau. Dù chỉ là cháo loãng, rau xanh, nhưng không khí lại chẳng khác nào đang thưởng thức sơn hào, hải vị, bình yên đến lạ kì.

- Vị thiếu niên này rất tốt.

Khúc Văn nhìn thật lâu khung cảnh ấm áp, hài hòa phía trước, đánh giá một câu như thế. Đôi lại là ánh mắt dị kỳ của nữ nhân đang vắt vẻo cạnh bên.

- Đó là một cô nương. Huynh không nhận ra thật à?

- Hừm. Thật là tiểu cô nương sao?

Khúc Văn và A Thủy đều kinh ngạc. Vì trời tối, họ đều ở khá xa nên không quá để tâm đến từng điểm khác biệt trên người vị thiếu niên của Cố Gia. Trần Hiểu My thì khác. Dù sao cô cũng là con gái. Chỉ cần vài động tác trong lúc lơ đãng lộ ra, cô đã dễ dàng nhận ra giới tính thật sự của Cố Hiểu Bình.

Cố Gia hiện tại có thể nói là người không ít. Ngoại trừ hai ông cháu Cố Hiểu Bình, còn có ba người phụ nữ khác. Một người là mẹ ruột của Cố Tiểu Bình. Thân thể không tốt, là một cái ám sắc thuốc mấy năm nay.

Một người khác là nhị thẩm của Cố Hiểu Bình. Dưới gối có hai nữ nhi nhưng đều đã gả ra ngoài. Người còn lại là tam thẩm của cô, dưới gối không con, sống chung trong căn phòng của nhị tẩu. Bình thường, cả hai đều thuê thừa may vá, đôi ít bạc vụn, lây lất sống qua ngày.

Cố lão còn một người con nữa, hơn ba mươi tuổi. Nhưng vị này lại bị tàn phế đôi chân, hiện giờ cũng là thành viên của Thiên Hạ Đệ Nhất Bang Phái - Cái Bang, ít khi về nhà, có lẽ đang cư ngụ tại một ngôi miếu hoang nào đó.

Chính vì gia cảnh như thế, Cố Hiểu Bình từ sớm đã ý thức được trách nhiệm của mình, chọn cách giả nam trang, ra ngoài làm công cho người ta, kiếm tiền phụ giúp gia đình và xoay sở thuốc thang cho mẹ. Năm nay đã hai mươi tuổi, vẫn chưa từng nghĩ tới chuyện chung thân, đại sự của mình.

Nhìn thấy cuộc sống của họ, Hiểu My càng cảm nhận rõ một điều. Đôi lúc, chỉ cần nhìn xuống, ta sẽ cảm thấy bản thân hơn được rất nhiều người. Càng cố chấp, đèo bồng, cuộc sống càng dần vất, gian khổ nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Nguyệt Sa

Sau khi hiểu rõ hoàn cảnh của mấy người Cù Gia. Trần Hiểu My âm thầm để lại một túi bạc lớn rồi cùng với hai người A Thủy, Khúc Văn rời đi. Làm

chuyện tốt thì không cần người biết tới. Hi vọng với sự trợ giúp của cô, trên dưới Cù gia sẽ có một cuộc sống thư thả, thoải mái nhiều hơn.

Hôm sau, đoàn đội thi đấu của Dược Phong Cư dành ra một ngày để đi dạo trên dưới Nguyệt Thành.

Cảm nhận sâu sắc nhất của bọn họ, đó là trị an của nơi này tương đối tốt. Đi cả ngày trời mà chẳng thấy bất cứ chuyện thú vị gì xảy ra. Ngoại trừ mấy tên móc túi, trộm vặt tại những nơi phố chợ đông vui, còn lại thì hầu như cuộc sống cứ bình bình trôi qua trong đơn điệu.

- Thành chủ quản lý tòa thành này tương đối tốt. Rất có năng lực a.

- “Giang hồ đắm máu ta không sợ, chỉ sợ trên đường thiếu chuyện vui”. Haiz. Về ngủ một giấc, lấy sức mai vào Nguyệt Sơn.

Cuối cùng, nữ nhân nào đó đưa ra kết luận. Dĩ nhiên là nhận được sự tán đồng của tất cả mọi người.

Khuya hôm đó.

Tranh thủ lúc trên dưới Nguyệt Thành chìm vào giấc ngủ thật say. Một nhóm tám người rời khỏi khách điếm. Lặng lẽ chạy tới Nguyệt Sơn.

Lúc Hiểu My ôm theo Hồ Phưởng Nhi phi thân ra khỏi tường thành, đám xuống bãi đất trống phía bên kia. Sơn mạch Nguyệt Sơn hiện ra ở phía xa xa, như một con quái vật to lớn đang ngủ quên, bất động đón nhận tinh hoa của cả đất và trời.

Đoàn người vận khinh công, lướt đi vô thức vô tung. Chẳng mấy chốc đã tiếp cận cửa vào của Nguyệt Sơn, dễ dàng vượt qua nhóm binh lính thủ vệ người trần mắt thịt nơi đây, hòa vào trong cây cối rậm rịt của cả một vùng sơn mạch liên miên. Cảm nhận cái lạnh lẽo của sương khuya ướt đầm đọng trên từng cành cây, phiến lá.

Đại Kim đi trước mở đường. Hắn chỉ cần thả ra một chút uy áp, toàn bộ dã thú xung quanh phạm vi mấy chục dặm đều phải tránh xa. Tiểu Hôi nằm trong ngực áo của Đại Kim đã quá quen với khí thế của vị đại nhân này, nên nó vẫn cứ cuộn mình ngủ ngon. Chẳng lo lắng bất cứ chuyện gì, thật đúng là làm người hâm mộ.

Đến lúc trời hừng sáng, cả bọn đi sâu vào sơn mạch. Bắt đầu thả chậm cước bộ. Dù gì nơi này, cơ hội gặp gỡ người khác cũng sấp xỉ bằng không.

Tỷ đệ Hồ Phượng Nhi cùng Ngọc Tam Lang bắt đầu thu thập thảo dược. Tay không ngừng hái, mắt không ngừng tìm. Trong lòng thì không ngừng cảm ơn Hiểu My tặng cho giới chỉ không gian. Nhờ thế mà bọn họ không cần lo lắng vấn đề bảo dưỡng và vận chuyển thảo dược sau gặt thu. Riêng vị Khúc đại soái ca cũng chú ý tới vài loại dùng để điều chế độc dược phòng thân. Nhưng mà yêu cầu của hắn rất cao. Cho nên năng suất lao động cũng chỉ đạt khoảng một phần mười so với ba người phía trước.

A Thủy và Đại Kim đi dò đường. Khi quay lại đã mang theo vài con thỏ mập ú cùng ít trái đại chín mọng, nhìn mát mắt, mùi vị cũng rất ngon.

Cuộc sống trong sơn mạch theo kiểu sinh tồn nơi hoang dã cứ thế, nhàn nhả trôi qua. Hai ngày sau, đoàn người của Trần Hiểu My đã xuất hiện tại một vùng đất vô cùng đặc biệt.

Đây là một vùng cát lún màu vàng tựa ánh trăng. Theo như tin tức tình báo của hai người A Thủy và Đại Kim. Nơi này gọi Nguyệt Sa, là một trọng điểm của Nguyệt sơn.

Nguyệt Sa này được hình thành ngay sau khi thảm họa xảy ra với cả dãy Thiên Sơn. Mặc dù bề ngoài là một vùng bằng phẳng, nhàn nhạt một màu vàng, thỉnh thoảng còn phản chiếu ánh sáng lung linh, thập phần xinh đẹp. Thế nhưng, Nguyệt Sa lại là cái miệng giếng khổng lồ, sâu không thấy đáy. Bất cứ sinh vật nào vô phước rơi xuống nơi này thì cứ thế bị nhấn chìm, đến hải cốt cũng chẳng thể tìm ra.

Tất cả dã thú sinh sống tại Nguyệt Sơn đều liệt Nguyệt Sa vào cấm địa. Mỗi lúc có chuyện, phải đi ngang qua đây, bọn chúng đều chọn đường vòng, gan lớn bằng trời cũng chẳng dám đặt chân vô nửa bước.

- Bên dưới có báu vật.

Hiểu My sau một hồi im lặng lắng nghe cũng chịu mở mồm, tổng kết một câu như vậy.

- Sư phụ. Người rất rõ về nơi này sao?

Hai sư huynh đệ Ngọc Tam Lang đưa ánh mắt sùng bái nhìn Hiểu My. Kể cả Đại Kim khi nghe hai từ báu vật cũng tràn đầy kích động. Đi theo chủ nhân, không thiếu thịt ăn a. Thế nhưng, mấy người này dường như đã vui quá sớm rồi. Bởi vì câu trả lời của nữ nhân đã khiến cho tất cả ước mơ của họ hoàn toàn tan thành bọt biển.

- Ai nói ta rành. Cái này là giác quan thứ sáu. Rõ chưa?

Cả đám ngơ ngác nhìn nhau. Biểu tình: “Ồ, ra vậy!”

- Haiz, Cho dù có báu vật thì thế nào? Nguyệt Sa này, không thể ra tay a.

Bàn Ngâm nhìn xuống bãi cát vàng tĩnh lặng, lấp lánh ánh kim. Lại nghĩ tới suy đoán của Hiểu My, có chút tiếc hận trong lòng.

Thế nhưng, đối với mỗi nữ nào đó, bảo vật vô chủ, không đoạt lấy thì thật có lỗi với liệt tổ liệt tông. Cho nên, trong khi những người khác còn chưa biết làm sao thì đại tỷ nhà ta đã bắt đầu ra tay.

Trần Hiểu My nhặt rất nhiều đá to, đá nhỏ, kích thước, màu sắc khác nhau ầm ầm ném xuống Nguyệt Sa. Thậm chí, còn cho cả Đại Kim đi bắt vài con dế to lớn đến đây, có con giết chết, có con sống nhăn răng, mang toàn bộ ném xuống.

Hiệu My đứng đó quan sát, vẻ mặt vô cảm, nhưng trong tâm trí thì không ngừng cảm thán: Nguyệt Sa quả là cái miệng rộng ăn tạp, không chê bất cứ thứ gì. Toàn bộ “quà tặng” của cô nàng đều bị nuốt sống. Ngay cả to lớn như voi ma mút, cũng chỉ giây giũa được vài cái rồi chìm lìm. Chỉ còn lại tiếng rống thảm thiết làm chấn động cả dãy Nguyệt Sơn.

Trong hai ngày, công việc của mỗi nữ chỉ có như thế. Mấy người Hồ Phụng Nhi bắt đực đi, đành đứng một bên ngắm đất ngắm trời. Lúc chán thì tiếp tục tìm kiếm thảo dược, cắt vào giới chỉ không gian.

Chỉ tội nghiệp cho đám binh lính của phủ thành chủ đang canh gác bên ngoài dãy Nguyệt Sơn. Cách một thời gian ngắn lại nghe được tiếng rống như thanh âm từ địa ngục xa xa vọng tới đây, lông tóc trên người toàn bộ dựng đứng lên, mặt tái xanh, không còn giọt máu.

Một trong những người được xem là can đảm nhất, nhận nhiệm vụ chạy về thành báo cáo. Thế nhưng lúc đến được cổng thành, hai chân của hắn cũng mềm nhũn, té vật ra.

Đến ngày thứ ba, khi đã chán ngán trò chơi “ném đá làm tay”, thấy Nguyệt Sa vẫn bình yên, không hề biến động, Hiểu My lập tức hạ quyết định.

- Các ngươi có thể tiếp tục tiến về phía trước. Ta đoạt được bảo vật rồi, sẽ nhanh chóng đuổi theo.

Mỗi nữ vừa dứt lời đã khởi động Ngự long chiến giáp trên người rồi phóng ầm xuống Nguyệt Sa. Một đám cát vàng tung tóe bắn lên, văng vào miệng những con người đang đứng hình tại nơi đây, tiếng ho khan bắt đầu vang lên sặc sụa.

.....

Trần Hiểu My cảm nhận trên người chịu một sức hút vô cùng to lớn. Có thể gấp trăm lần trọng lực của trái đất tác dụng lên cơ thể của cô. Nếu không có chiến giáp bảo vệ, e là toàn thân xương cốt cũng biến dạng, thịt nát như bằm.

Cảm giác vô cùng kích thích đó kéo dài khoảng hai khắc. Sau đó, bắt đầu chậm dần, chậm dần. Cuối cùng thì hóa thành một cú rơi thật mạnh, Hiểu My đã chạm đến đáy của Nguyệt Sa. Tiếc thay, tư thế không đẹp tí nào.

- Ha. Cũng may ta có sự chuẩn bị chu đáo. – Mỗi nữ tự khen bản thân một hồi. Sau mới lồm cồm bò dậy, thu lại Ngự Long Chiến Giáp rồi quan sát bốn phía xung quanh.

- Ấc. Ta lại đi làm chỗ. Sao đáy Nguyệt Sa lại có hình dạng thế này?

Trước mắt Hiểu My gần như chỉ có một màu vàng. Một màu vàng chói lọi như ánh nắng mặt trời phủ lên ruộng nương mùa thu hoạch. Chỉ là nơi này không có lúa mà chỉ có những triền cát uốn lượn nối tiếp nhau. Bản thân của cô lúc này đang mặc một bộ váy áo màu thiên thanh, giữa chốn này lại như một mầm non dạt dào sức sống, sinh khí bừng bừng.

Hiệu My khởi động chiến giáp của mình lần nữa, dang thật rộng đôi cánh phía sau lưng, chọn đại một phương hướng rồi bay về phía trước.

Bay mãi bay mãi. Cuối cùng, cô tới được một nơi tựa như ốc đảo. Bốn phía xung quanh đang chất đầy những thứ vô cùng quen mắt. Hiểu My kinh ngạc thốt lên:

- Wow. Thì ra tất cả những thứ ta ném xuống đều bị hút hết tới đây a.

Đúng vậy. Đó là những tảng đá đủ loại xen kẽ mấy tháp xương động vật trắng hếu tạo thành một tường thành kiên cố, vững chãi.

Lối vào ốc đảo được để ngỏ. Hiểu My theo đó đi lần vào trong. Trên lối mòn xuyên giữa những hàng cây, vài chiếc lá nhẹ lay rớt trên đôi vai, gợi cảm giác mong manh, man mác buồn vô định.

- Cuối cùng, ta cũng đợi được nàng.

Trong tiếng gió dịu hui, một giọng nói trầm lắng như vọng đến từ dĩ vãng xa xôi làm trái tim Hiểu My lỡ đi vài nhịp đập. Một cảm giác quen thuộc ủa về, bất ngờ đến nỗi cô đứng im tại chỗ, một tay ôm lấy ngực trái nhói lên, một tay đặt trên môi. Ánh mắt mơ màng nhìn về hư không trước mặt.

Dưới gốc cây hoa vàng, một nam nhân đẹp như tranh mặc trường bào tử y, ánh mắt thâm tình nhìn cô, tựa như quen biết từ rất lâu. Nụ cười nhẹ tựa gió thu, lại rất mực dịu dàng, làm lòng người tan chảy.

Hiệu My ngơ ngác nhìn gương mặt vừa xa lạ lại vừa thân quen. Nhưng mà hồi ức kiếp này của cô, hoàn toàn không có một người như vậy? Cuối cùng, mỗi nữ rung mình, lắc đầu vài cái, ba hồn bảy vía kéo trở về.

- Xin lỗi. Công tử nhận lầm người.

Hiếu My lạnh nhạt buông lời. Hừ hừ. Xuất hiện tại địa phương này, Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo! Trên đời này, có trai đẹp nào mà bà chưa từng thấy. Đừng tưởng dùng mỹ nam kế mà dụ dỗ bà đây.

Thoắt cái, toàn bộ khung cảnh lãng mạn khó khăn lắm mới tạo ra đã bị hủy hoại sạch sẽ, không lưu lại chút gì.

.....

Chú thích:

"Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo!"

(Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là chuyện trộm cắp)

Ha ha. Các độc giả hãy đoán xem, nam tử vừa xuất hiện có bối phận như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Tử Y nam tử

Thoắt cái, toàn bộ khung cảnh lãng mạn khó khăn lắm mới tạo ra đã bị hủy hoại sạch sẽ, không lưu lại chút gì.

Vị mỹ nam áo tím đối diện với cô thấy hình ảnh hấn cổ sức tạo ra, đối với Hiếu My lại không hề ảnh hưởng, trong lòng thoáng qua chút buồn bã, nhưng sau đó, đã nhanh chóng khôi phục cảm xúc. Chậm chậm bước lại gần, phong thái tựa như một vị vương tử đang đối diện với giai nhân ý hợp tâm đầu, tự nhiên mà lưu loát:

- Ta đã đợi nàng hai vạn năm. Nàng không nhận ra ta cũng không sao. Chỉ cần ta nhận ra nàng là được.

Ặc ặc. Tên lẻo mép này lại tiếp tục thả thính trước mặt bà. Hiếu My tức giận thật rồi. Mặc dù với hấn, cô cảm thấy có chút quen thuộc. Nhưng mà cảm giác này không giống như khi đối diện với Lữ Tuấn, Lạc Vô Trần. Thậm chí ấn tượng đầu tiên lưu lại còn tệ hơn cả với Khúc đại MC. Nhưng mà hấn nói đợi cô hai vạn năm, lẽ nào cũng là người của Thiên Huyền Vũ, có quan hệ với kiếp trước của cô?

- Công tử. Ngài nhận lầm người. Ta thật sự không quen biết ngài. Thịnh tự trọng nhiều hơn.

Hiếu My lúc này đã rất muốn động thủ. Mặc dù gương mặt của hấn đúng là rất đẹp, hủy đi cũng có chút đáng tiếc. Nhưng mà không đánh lại cảm thấy bức rức, ngứa ngứa tay chân.

Tử Y nam tử vẫn bộ dáng ngưỡn trọng tình thâm. Trên mặt giữ mãi nét cười ngọt ngào dụ chết bấy ong, ánh mắt nhìn cô si mê, hoài niệm.

- Ta biết, nàng là Hoan Hi thân chuyển thế. Mặc dù nàng không có ký ức trước đây, nhưng ta tin, nếu cho ta thời gian, ta sẽ khiến nàng lại lần nữa yêu thích ta, giống như yêu thích những người trong Thập nhị đại tướng khi xưa.

- Người biết được thì thế nào. Có tin ta ngay lúc này giết chết người không? Dù sao, chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật. Đến đi!

Hiếu My nóng nảy, triệu hồi Như Ý côn trên tay. Bộ giáp bạc dưới nắng sáng lên, tư thế hiên ngang như nữ thần vào chiến trận.

Nhìn thấy Như Ý côn trên tay mỹ nữ tỏa ra ánh sáng vàng rực. Tử Y nam tử trong mắt lóe lên một tia tán thưởng.

- Món đồ chơi này của nàng không tệ. Ta có thể giúp nàng nâng cấp nó đạt đến cấp độ cao hơn.

Nam tử áo tím nói xong, vươn tay ra, muốn nhận lấy Như Ý Côn trên tay của Hiếu My. Nhưng mà mỹ nữ đâu dễ đưa ra. Đây là vũ khí chiến đấu tốt nhất, đồng bọn thân thiết nhất của cô. Làm sao có thể vì cái lợi nhỏ trước mắt mà giao vào tay người ngoài như vậy.

- Ta không cần. Nếu người có lòng, hãy mang tất cả bảo vật ở nơi này giao ra. Ta vì bọn chúng mới tới đây. Nhận được rồi, sẽ lập tức ly khai, không làm ảnh hưởng đến cuộc sống của người tại ốc đảo này. Người cứ tiếp tục tự mình vui vẻ.

Ặc. Nào giờ mới thấy trên đời này có một tên cướp nói chuyện lịch sự, đàng hoàng đến vậy. Chiếm đoạt bảo vật của người khác còn làm ra bộ đó là một chuyện hiển nhiên, khiến cho người người căm phẫn.

Hiếu My nhìn thấy hấn “không chịu hợp tác”, khó chịu nhíu mày. Sau đó, cô cầm Như Ý côn, ồ ạt xông lên.

- Thanh Long Phạt Địa. Đi!

Một ngọn lửa vàng rực, cháy bóng từ gậy Như Ý phát ra, hòa long ầm ầm lao đến, nuốt chửng lấy thân ảnh màu tím. Tuy nhiên, đối phương lại vẫn điềm nhiên, vẻ mặt còn thư thái, hưởng thụ.

- Quả nhiên biến thái. Hiểu My lắm bả, sự chán ghét trong mắt bắt đầu xuất hiện một chút tò mò.

- Ta đã nói. Ta có thể nâng cấp bảo khí của nàng. Bây giờ chắc nàng tin rồi nhỉ?

Hiểu My im lặng nhìn trời. Thật mâu thuẫn a. Một bên là vũ khí thần thiết như sinh mạng, một bên kẻ lạ mặt siêu cấp đẹp trai nhưng rất đáng ngờ. Nên chọn lựa như thế nào đây a?

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, cô nàng cuối cùng hạ quyết định. Triệu hồi Như Ý côn, cứ thế, lẳng lặng bước đi, không thèm ngó tới nụ cười trên gương mặt kẻ nào đó như có như không.

- Nề tình mi đẹp trai. Bà đây không thèm chấp nhất với mi. Nhưng tốt nhất đừng chọc đến ta, nếu không, dù cho có phải ngọc đá cùng tan. Bà cũng quyết cho mi hóa thành tro bụi.

Hiểu My nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn ai đó vô cùng nhàn nhã, lưng thỉnh thoảng sát phía sau thẳm nhủ. Ha. Trên người cô hiện tại vẫn đang mặc bộ giáp bạc có khả năng phòng ngự vô địch. Nên dù có quay lưng về phía hắn, cũng chả vấn đề gì. (Ặc. Từ đâu mà tỷ ấy lại tự tin như vậy nhỉ?).

- Ta gọi Từ Quân. Đây là địa bàn của ta, nàng thấy nó thế nào?

- ...

- Ở nơi này của ta, có thịt có rượu, lại còn vô số trò tiêu khiển cùng mỹ nam bầu bạn. Nàng nhất định sẽ thích nơi này. Bla bla bla....

-...

Từ Quân lải nhải bên tai Hiểu My một hồi không biết mệt. Cuối cùng, vì tránh khỏi tình trạng bị phiền chết bởi ô nhiễm tiếng ồn. Cô quay phắt lại, đôi mắt long lanh to tròn trừng lên dữ tợn.

- Ta không cần biết người là Từ Quân hay Quân tử. Ta chỉ đến nơi này để lấy báu vật. Lấy xong rồi ta sẽ đi. Không tranh giành địa bàn với người làm gì.

Trước bộ dạng hùng hổ của mỹ nhân. Từ Quân chỉ trưng ra bản mặt muốn thêm được đánh đòn, hai tay vòng ra chấp sau ót, nháy nháy mắt mỉm cười.

- Nàng cần bảo vật gì, ta dẫn nàng đi lấy?

- Thật?

- Thật!

Từ Quân gật đầu, ánh mắt sáng ngời như sao Mai. Hắn lướt lên bên cạnh Hiểu My, chậm chậm dẫn đường. Mỗi nữ nhân nào đó cứ mãi nghĩ đến đồng châu báu phát sáng lấp lóe và những bảo khí vẫn đang chờ mình thu về. Kích động đến mơ hồ, ù ù cạc cạc đi theo bóng lưng nam tử.

Đi hết lối mòn nằm giữa những hàng cây cao xanh che phủ, hai người lại tiếp tục đi qua một cầu nhỏ bắc qua dòng suối trong vắt với hai bên bờ nở rộ một loài hoa tím xanh, biêng biếc. Xinh đẹp vô cùng.

Bên kia đầu cầu, một lâu đài rất lớn được xây dựng từ những loại tinh thạch rực rỡ đủ màu. Linh khí nồng nặc thoát ra, tựa như có tụ linh trận được khắc bốn phía xung quanh.

Hiểu My mơ màng lần bước vào trong. Từng căn phòng sang trọng cô đều đi qua. Nơi này đúng là rất đẹp, rất đặc biệt, rất lãng mạn... tựa như lâu đài của công chúa trong các câu chuyện cổ tích cô vẫn được nghe kể ở kiếp trước hồi bé thơ.

Sau đó, họ dừng chân trước một dãy phòng cửa đá kín như bưng. Từ Quân phất tay, chiếc khóa to dùng bằng huyền thiết cứ thế được mở ra, vang lên những tiếng leng ca leng keng sinh động. Hiểu My đặt chân vào trong, ánh mắt thoát cái tỉnh táo hẳn lên. Cô a lên một tiếng đầy kinh ngạc.

- A, tất cả những thứ này đều là của người sao?

- Không. Từ giờ, chúng nó đều đã là của nàng. Ta vô cùng hạnh phúc nếu nàng đồng ý nhận.

Từ Quân tiếp tục thả thính. Tiếc là mỹ nữ hiện tại đâu để ý đến. Cô nàng đang lần la đến gần đám bảo khí được xếp ngay ngắn theo hàng theo lối, mỗi thứ đều là cực phẩm, có thể khiến cho Phi Tinh Tông Môn trên dưới toàn bộ sôi trào.

Căn phòng thứ hai được mở ra, bao nhiêu tinh thạch, tinh hạch được phân theo từng khu, chất chồng như núi. Nhìn qua còn hơn hẳn những thứ tốt nhất mà Hiểu My nhìn thấy từ trước đến nay.

Căn phòng thứ ba là châu báu bạc vàng... đủ để xây dựng một quốc gia.

- Người quả nhiên, vô cùng giàu có.

Hiếu My chớp chớp mắt, nhìn về hướng của Từ Quân.

- Không. Nàng bây giờ mới là người giàu có. Ta chỉ là một kẻ tay trắng, cần chờ nàng bao nuôi.

Chúa ơi. Tên này leo mép đạt tới mức độ vô địch. Cô phải đầu hàng rồi.

Sau khi rời khỏi nơi này, Từ Quân đưa cô trở lại đại sảnh. Vỗ vỗ tay, đã có một gã sai vặt vội vã dâng trà. Hiếu My lúc này đã thu lại áo giáp, một bộ váy áo màu xanh bồng bềnh, càng làm cho dung nhan thêm nhu hòa, hiền dịu.

Nhìn cô bình tĩnh, nâng chung trà lên vài hơi uống cạn. Từ Quân ánh mắt sùng nịnh, giọng nói lại có chút ý cười.

- Nàng không sợ ta hạ độc trong trà hay sao?

Đặt chén rồng lên mặt bàn bằng đá ngũ sắc. Hiếu My nhếch mép, tặng cho hắn một ánh mắt khinh thường:

- Nếu người muốn hại ta thì đã ra tay từ sớm, không cần đợi đến lúc này.

- Vậy nàng đã suy nghĩ kỹ chưa. Ta tặng tất cả nơi này cho nàng. Nàng chỉ cần ở lại bầu bạn cùng ta là được.

- Ha ha ha. Nói si nói mộng. Nếu như ta ở lại chỗ này, thì chúng dĩ nhiên thuộc về ta. Nhưng mà ta có rất nhiều chuyện cần giải quyết ngoài kia. Nên, ta từ chối. Không cần nhận lấy tất cả. Người chỉ cần thu dọn một nửa đồ đạc trong mỗi căn phòng lúc này là được rồi.

Phụt!

Từ Quân phun cả ngụm nước trà vừa uống vào miệng. Kinh hãi nhìn cô. Trên mặt rõ hiện vài chữ “Không thể tin”. Hắn đâu ngờ được, chuyển thế của Hoan Hỉ thần kiếp này lại mặt dày và vô sỉ đến vậy.

Đưa tay lên miệng, vờ ho khan mấy tiếng, Từ Quân mới tiếp lời của cô nàng:

- Ta rất tiếc. Nhưng nàng đã đến nơi này của ta. Cả đời này cũng không thể nào ra được.

- Ý của người là gì?

Hiếu My đứng phắt dậy. Nhìn nam tử đối diện như nhìn quái vật, ánh mắt bất thiện, sát khí ngập tràn.

- Ý ở trên lời. Thế giới này vốn không có lối ra. Nếu không, ta đã không phải một mình mòn mỏi giữa năm tháng cô đơn, thời gian dài vô tận.

- Người nói dối!

- Ta không nói dối. Nàng chỉ là không dám chấp nhận sự thật. Hơn nữa, cùng ta ở lại, có gì không tốt sao?

.....

(Sao Mai – là tên gọi khác của Sao Kim

Sao Kim - hay Kim tinh, sao Thái Bạch, Thái Bạch Kim tinh – là hành tinh thứ hai trong hệ Mặt Trời, được xếp vào nhóm hành tinh đất đá và đôi khi người ta còn coi nó là "hành tinh chị em" với Trái Đất do kích cỡ, gia tốc hấp dẫn, tham số quỹ đạo gần giống với Trái Đất. Với nhiệt độ bề mặt trung bình bằng 735 K (462 °C), Sao Kim là hành tinh nóng nhất trong Hệ Mặt Trời.

Bởi vì Sao Kim là hành tinh phía trong tính từ Trái Đất, nó không bao giờ xuất hiện trên bầu trời mà quá xa Mặt Trời: góc ly giác đạt cực đại bằng 47,8°. Sao Kim đạt độ sáng lớn nhất ngay sát thời điểm hoàng hôn hoặc bình minh, do vậy mà dân gian còn gọi là sao Hôm, khi hành tinh này mọc lên lúc hoàng hôn, và sao Mai, khi hành tinh này mọc lên lúc bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Ta sẽ rời khỏi đây

- Ta không nói dối. Nàng chỉ là không dám chấp nhận sự thật. Hơn nữa, cùng ta ở lại, có gì không tốt sao?

Nghe được câu trả lời của Tử Quân, Hiểu My sững sờ. Cô ngồi sụp xuống ghế. Bàn tay vịn vào cạnh bàn khẽ run lên.

Không khí im lặng quý giá cứ thế kéo dài. Đến lúc Tử Quân tưởng như cô nàng đã cam chịu số phận thì người đối diện bỗng vụt đứng dậy. Bày tay nhẹ nhàng giữ lấy quả cầu nhỏ đeo trước ngực, tay còn lại khẽ chạm vào quả cầu lông mềm mại là còn đang say ngủ ở bên trong. Một sự tự tin dần lan tỏa. Cho dù hoàn cảnh hiện tại bất lợi đến thế nào thì bên cạnh cô vẫn luôn có những người mà cô hết mực yêu thương, trân trọng.

Chỉ cần không ngừng cố gắng, kiên trì chờ đợi. Khi Thiên Vũ tỉnh lại, cô chắc chắn có thể rời khỏi chỗ này.

Nghĩ thông suốt. Trần Hiểu My quay lại nhìn nam tử áo tím đối diện. Đôi mắt sâu thẳm như màn đêm, không hề có chút ánh sáng. Vừa kiên định nhưng lại vừa tàn nhẫn, lạnh lùng.

- Ta nhất định có thể rời khỏi đây. Ai có ý định ngăn cản, gặp thần sát thần, gặp phật sát phật. Kể cả ngươi.

Tử Quân bị khí thế trên người cô dọa cho. Hắn thoáng giật mình, nhưng sau đó, nụ cười trên mặt lại càng tươi như như mẫu đơn, lung linh trước nắng.

- Được. Ta sẽ không ngăn cản nàng. Bảo vật của ta, tất cả vẫn tặng cho nàng. Chỉ cần khi rời khỏi nơi này, nàng có thể mang ta theo là được.

.....

Hiểu My ở lại tòa lâu đài này đã vài hôm. Nơi này ngoại trừ xinh đẹp như tranh, còn có linh khí dồi dào. Vô cùng thuận tiện để cô và Tiểu Mao Cầu hấp thụ.

Dưới sự hướng dẫn của Tử Quân, mỗi nữ càng lúc càng chủ động và thuần thục điều khiển linh khí trong thiên địa, cải tạo cơ thể và tăng cường pháp thuật của mình.

Đáng ngạc nhiên nhất, là cuộc sống mỗi ngày trôi qua đều có ba bữa cơm với đầy đủ gạo trắng, rau xanh và cá thịt.

Thấy cô tò mò, Tử Quân dẫn cô đến khu vực phía sau lâu đài. Nơi đây giống như một thôn trang trên địa cầu. Có rất nhiều người mặc áo vải, đi chân trần đang chăm sóc lúa thóc, hoa màu. Còn có cả những người làm nhiệm vụ nuôi dưỡng các loài dã thú, động vật nhỏ cung cấp thịt cho cả lâu đài. Hiểu My nhìn thấy trong đám này có nai, hoẵng, gà, thỏ, voi rừng... đúng là phong phú đến hết chỗ chê.

- Mấy con này giống như động vật hoang dã tại Nguyệt Sơn. Ngươi tìm đâu ra hay vậy?

- A, từ trên trời rớt xuống.

Tử Quân thành thật trả lời.

Ha ha. Đúng là từ trên trời rơi xuống. Vì Hiểu My nhìn thấy trong đám động vật nhỏ nhắn này còn có cả một con thỏ búp măng cụt đuôi mà cô ném xuống Nguyệt Sa vài hôm trước. Con thỏ chết bầm vừa nhìn thấy cô thì lập tức bày ra bộ dáng hoảng sợ, ngã đùng xuống và chết ngất. Khiến cho Tử Quân đứng bên cạnh rất không phúc hậu, sáng khoái cười to.

Trần Hiểu My không thèm để ý đến một người một thỏ đang lên cơn điên, cô trưng ra bản mặt “Bà đây không chấp nhất mấy kẻ bại não” rồi cứ thế bước đi. Chỉ vài chục bước chân, trước mặt cô đã xuất hiện một vườn nho, những chùm quả tím bóng loáng dưới lớp lá xanh tươi, trái trái to tròn, đều như họa.

Bên dưới dàn nho như tranh vẽ ấy, vài bóng người cúi qua lại. Đôi chân vỏi và như con thoi, thu hoạch những chùm quả chín mọng. Mồ hôi nhỏ xuống hai bên thái dương nhưng trên mặt lại ẩn hiện một nụ cười.

Mãi mê ngắm nhìn phong cảnh điền viên như thơ như mộng, bỗng nhiên, trong đầu Hiểu My xuất hiện một nghi vấn. Nhìn lại nam tử áo tím nhàn nhã, hip mắt bên cạnh mình, mỗi nữ gắng từng tiếng một:

- Đám người này, ở đâu ra?

- Từ trên trời rớt xuống. Tử Quân vẫn bộ dáng không sợ chết. Thành thật trả lời.

- Vô lý. Khi ta rớt xuống đây. Sức hút lớn đến cỡ nào? Phạm nhân bình thường vốn không thể nào chịu được. Tử Quân, có phải ngươi nên giải thích gì không?

Nam tử áo tím nhìn nụ cười tựa tiểu phi tiểu nữ trên gương mặt của Hiểu My, bỗng dưng có một cảm giác lạnh toát xuất hiện, chạy dọc theo sống lưng. Nụ cười này thật đáng sợ a.

Hắn vô thức lùi lại một bước. Sau mới chầm chậm giải thích, lời nói tuy đứt quãng, nhưng mà không hề khó để nhận ra nguyên nhân thật sự của nó như thế này.

Bầu trời màu vàng phía bên trên chính là Nguyệt Sa. Còn thế giới mà hai người họ đang đứng là một không gian khép kín, nơi giam giữ Tử Quân của các vị thần.

Tử Quân bị phong ấn linh lực và thuật pháp, mấy chục năm nay, nhờ không ngừng cố gắng và vô số mảnh khốe ẩn giấu, hắn mới dần khôi phục lại. Ốc

đảo này là một pháp bảo không gian được hấn kích hoạt trong thời gian gần đây. Có lẽ khi kích hoạt bảo khí, đã gây ra biến động rất lớn cho thế giới bên ngoài. Cho nên sau đó, từ trên trời liên tục có người rớt xuống.

Từ Quân không muốn tổn thương đến họ. Vì thế, ngay từ khi cảm ứng được, đã tạo ra một bức màn bảo vệ, để họ tiếp đất an toàn. Dù sao, nơi này vào được mà ra không được. Năm tháng dài đằng đẵng, hấn không muốn trôi qua lạnh lẽo, cô độc một mình. Cho nên hành vi này có lợi cả đôi đường.

Những động vật khác cũng được cứu giúp như thế. Nuôi chúng có thêm việc làm cho đám nhân loại, lại có thể cung cấp lương thực. Dù sao, ham mê lớn nhất của Từ Quân chính là thưởng thức sơn hào hải vị khắp bốn phương. Ai nói đã là thần tiên thì phải quanh năm tích cốc. Như thế còn làm thần tiên để làm gì?

- Vậy đến phiên ta, Nguyệt Sa xảy ra chuyện gì? Ngươi cũng nên giải thích rõ a.

- Tại ta cảm nhận được hơi thở của nàng. Nên có động tay động chân một ít. Chỉ là muốn gặp nàng nhanh hơn thôi mà.

- Ha ha. Ngươi chỉ động tay động chân một chút, nếu như ta đây không đó Ngự Long Chiến Giáp, ngươi có biết kết quả hiện tại như thế nào hay không? Còn giả vờ vô tội với ta? Xem ra lão hồ không phát uy, ngươi lại xem nó là mèo chết. Không biết sợ là gì?

Vừa dứt lời, Trần Hiểu My đã nhanh chóng lao lên. Túm lấy cổ áo của Từ Quân rồi liên tục ra chiêu, thuần túy chỉ là quyền đâm cước đá. Nhưng mà với thần lực trời ban của mỡ nữ, nếu như Từ Quân không phải thân thể cường hấn nghịch thiên thì đã gãy rời xương cốt, sớm siêu thoát từ lâu.

- Á... Ta sai rồi. Nàng ngừng lại có được không?

- ...

- Ta sai rồi, ta sai rồi, nàng đừng đánh lên mặt. Á... Đừng đánh lên mặt. Á...

Đám người đang làm việc chỗ này, nhìn thấy Ma Vương của bọn hấn bị ngược như vậy, không những không chống trả mà còn ôm lấy mặt, hét lớn xin tha thì kinh ngạc đến rớt cằm.

“Đây chắc chắn là kẻ mạo danh. Ma quân nhà ta không thể nào vô dụng đến vậy?” Đây là suy nghĩ của tất cả bọn hấn. Nhưng mà trang phục đó, gương mặt đó, giọng nói đó, không phải Đại Ma Vương của bọn hấn thì còn ai nữa. Haiz... cô nương kia xinh đẹp như thế, không ngờ lại là phản tử bạo lực. Thứ cho bọn họ thấy chết không cứu. “Chủ nhân, chúng tôi sẽ cầu nhiều phúc cho ngài”.

Cuối cùng thì trận đánh đập tàn nhẫn đó cũng kết thúc trong tiếng thút thít của nạn nhân và tiếng thở đên nén của tất cả những người khác đang có mặt tại thôn trang.

Hiểu My hài lòng, xoa xoa cổ tay mỏi nhừ, hừ lạnh một tiếng rồi trở lại lâu đài. Hai hôm nay, cô độc chiếm căn phòng rộng rãi nhất, sang trọng nhất và cũng có tầm nhìn tốt nhất tại đây. Từ Quân còn cho thêm người phục vụ chu đáo cho cô khiến cô cảm giác giống một bà hoàng có muôn vạn thần dân cúi đầu thuần phục.

Đến giờ cơm, một bàn thức ăn phong phú được dọn lên. Quả nhiên có món thịt thỏ nướng vàng ươm, béo ngậy, kích thích khứu giác và cả thị giác như muốn đui mù.

Hiểu My khua đũa, liên tục gấp thức ăn cho vào bát của mình. Không thèm nhìn lấy nam nhân anh tuấn đang chăm chú quan sát cô bằng cặp mắt hoa đào đầy lãng mạn.

Đến khi bụng đã căng tròn, mỡ nữ mới hài lòng buông đũa xuống, dùng nước thơm để súc miệng rồi đứng lên, ra thôn trang sau lâu đài tản bộ tiêu thực. Từ Quân nhanh chóng chạy theo.

- Nơi này của ngươi có người nào họ Cù hay không?

- Ta cũng không nhớ. Một lát, cứ kêu bọn họ tập trung lại, tra hỏi là được rồi.

Làm sao một người vĩ đại như hấn lại cần phải nhớ tên của bọn người hầu trên ốc đảo? Đối với Từ Quân mà nói, cứu họ một mạng lại thêm thu nhận họ đã là ân đức bằng trời. Còn chuyện sinh sống như thế nào? Từ Quân dẫn bọn họ xuống tại nơi này rồi mặc kệ.

Hiểu My chọn một nơi quang cảnh không tệ, tập hợp tất cả mọi người trong thôn trang lại với nhau. Nhìn hơn 30 nam tử có mặt, cô có một loại cảm xúc như đối diện với Thần Võ Bang tại Hải Băng Thành. Ha, có cảm giác nhớ nhà. Đứng là rất lâu rồi không gặp bọn họ. Càng phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi.

Dẫn xuống các suy nghĩ không thích hợp trong hoàn cảnh hiện tại. Hiểu My nhìn một vòng những nam nhân chen chúc xếp hàng phía trước. Tuy là phạm nhân, nhưng tại ốc đảo này được linh khí nuôi dưỡng cẩn thận. Bọn họ có vẻ như tươi trẻ, ngập tràn sức sống chứ không như bên ngoài bị tàn phá bởi thời gian.

Mấy mươi nam tử đưa mắt nhìn nhau. Vị cô nương này không biết tìm bọn họ đến có việc gì? Trình độ bạo lực của cô, họ đã tận mắt chứng kiến rồi. Chỉ sợ mình trở thành đệm thịt kế tiếp, nên ai cũng bị bóng ma tâm lý trong lòng, e ngại nhìn về phía Hiểu My, ánh mắt như cừu nhỏ trước con sói sấm đang múa vuốt, nhe nanh.

- Trong số các người, có ai mang họ Cù, người ở Nguyệt Thành, nhanh chóng bước ra.

- Là chúng tôi.

Sau một phút im lặng, ba nam tử chậm chậm ra khỏi hàng. Họ đứng trước mặt hai người Hiếu My và Từ Quân, không dám ngẩng cao đầu. Mãi đến khi nghe được mệnh lệnh của nữ nhân duy nhất tại ốc đảo này, cả ba mới thẳng thẳng, ngẩng lên.

- Cũng có nét giống. Ta có biết một hộ gia đình tại phía Nam Nguyệt Thành. Một lão nhân họ Cù và một đứa trẻ gọi Cù Hiếu Bình, không biết các người có ấn tượng gì không?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Mơ ước nhỏ nhoi của tử quân

Sau khi xác định được ba nam tử trước mặt chính là những người cần tìm, Hiếu My cho những người khác giải tán, chỉ để lại ba huynh đệ họ Cù cùng thảo luận chuyện nhân sinh.

- Trần cô nương, xin cho hỏi, gia phụ hiện giờ có khỏe không? Không biết cô nương quen với với gia phụ như thế nào? Cô có thể cho chúng tôi ít thông tin, chúng tôi xin dập đầu cảm tạ.

Lão đại trong ba huynh đệ là Cù Hiếu Nhân khẩn thiết nhìn về hướng của Hiếu My, giọng nói nghèn nghẹn, vô cùng xúc động. Huynh đệ bọn hắn đã rất lâu rồi bị cắt đứt liên lạc với người nhà. Những tưởng cả đời này phải cách biệt phương trời, không bao giờ gặp lại.

Ngờ đâu, vị Trần cô nương này đột ngột xuất hiện. Đây đúng là cơ duyên mà bọn họ chỉ có thể ngộ chứ chẳng thể cầu.

- Các người bây giờ nhìn vẫn như lửa tuổi thanh niên, một đầu tóc xanh, vô cùng khỏe mạnh. Thế nhưng Cù lão hiện tại già yếu, vẫn phải ra ngoài, nhóm lửa cho khách điểm đôi lấy bạc phụ giúp gia đình. Các người nghĩ cuộc sống hiện tại của họ có tốt không?

Trần Hiếu My không khách khí, nói rõ ràng tình trạng hiện tại của Cù Gia.

Cù Hiếu Nhân không chỉ nghe nói cha già phải làm lúi mư sinh, lại nghe nói nương tử kết tóc bệnh tật triền miên, nữ nhi của hắn phải cải nam trang, làm thuê làm mướn cho người ta để đổi lấy thuốc thang cho mẫu thân... Cả người Cù Hiếu Nhân như chết lặng. Chỉ ít phút sau, hắn bật khóc, hướng về phía bầu trời vàng nhạt trên cao, gào lên thảm thiết, đau xé cả tâm can.

Hai người đệ đệ của hắn cũng không nén nổi cảm xúc. Thoát cái mà cả nơi đây ngập tràn tiếng nức nở, đau lòng.

Đợi đến khi họ bình tĩnh lại, Hiếu My mới tiếp tục mở lời. Ánh mắt nhìn về họ như nghiền ngẫm, lại suy đoán nhiều điều.

- Ta thấy ba người các người ở lại chỗ này cũng rất tốt!

- Trần cô nương, cô nói vậy là có ý gì?

Cù Hiếu Lễ vỗ vai đại ca nhà mình, nghe được lời nói đầy thâm ý của Hiếu My thì ngược mắt lên nhìn cô.

- Vẫn là ý ở trên lời thôi. Ba người các người có lẽ tuổi không ít, nhưng ngoại hình vẫn độ hai mươi mấy ba mươi. Trong khi nương tử của các người đã là lão phụ nhân, tóc trắng da mồi, mắt mờ tay mồi. Nếu các người đứng bên cạnh họ, người ngoài không biết còn tưởng là hai mẫu tử. Ở lại đây, không phải tốt hơn sao?

- Trần cô nương, cô nói vậy là không đúng.

Cù Hiếu Nhân vẫn đang đắm chìm trong đau thương dằn vặt. Nhưng mà lời nói của vị cô nương này thật quá khó nghe. Hắn dần xuống xúc động cuộn trào, nhìn Hiếu My, ánh mắt không còn e dè, sợ hãi như lúc đầu mà còn mang theo vẻ kiên nghị, khí thế凛冽, chính khí bừng bừng.

- Hừ, ta nói không đúng chỗ nào?

- Nương tử của chúng ta vì gia đình nên mới chịu cảnh nhan sắc tàn phai, đương xuân đã lão. Chúng tôi nếu dám chê bai các nàng, khác nào việc làm của bọn cầm thú, trời đất không dung. Cho dù ba huynh đệ chúng tôi phải đối mặt với gian khó ra sao, uy hiếp cỡ nào cũng quyết không làm việc bất nghĩa bất nhân như vậy.

- Ha ha. Nói hay lắm. Nhưng mà nhưng mà những lời đại loại như vậy, có ai không nói được. Chỉ có thời gian mới có thể chứng minh cho chân tình. Ba người đi làm việc của mình đi.

Hiếu My cảm thấy tới đây là đủ rồi. Cô cho ba huynh đệ họ Cù giải tán, sau đó mang theo biểu cảm như vừa xem trò hề, lạnh lùng trở lại phòng mình trong lầu đài sang trọng.

- Sao lại kích thích bọn họ như vậy?

Từ Quân đuổi tới bên cạnh Hiếu My, không nén được tò mò mà lên tiếng.

- Chẳng có gì. Chỉ là ta không tin vào tình cảm của họ. Vợ chồng như chim liền cành, khi có nạn thì mạnh ai nấy bay. Người nghĩ rằng họ sẽ mãi chung thủy với một phụ nhân già cỗi, hoàn toàn không xứng với mình hay sao?

Hiếu My khinh thường hừ lạnh.

Từ Quân không nói gì, chỉ im lặng nhìn theo bóng lưng thẳng tắp nhưng có chút cô quạnh của cô. Một hồi sau mới chậm chậm cất giọng:

- Nếu người đó là nàng, ta sẽ không bao giờ hối hận.

Lời ước hẹn của hắn theo gió, thổi đến bên tai của Hiếu My. Cô chẳng mấy quan tâm, chỉ tiếp tục bước đi. Ánh nhìn vẫn dõi về phía xa. Trong mắt thoáng lên một tầng sương mờ không rõ.

.....

Lại nói đến nhóm người còn lại trong đội tuyển của Dược Phong Cư, sau khi nhìn thấy vị lãnh tụ tinh thần của họ anh dừng quyền sinh, à không, anh dừng nhảy xuống Nguyệt Sa, tất cả đưa mắt nhìn nhau. Cuối cùng, vẫn là Hồ Hoài An trẻ người non dạ, đầu tiên cất tiếng.

- Đại tỷ, tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?

Hồ Phụng Nhi không trả lời mà nhìn về phía Đại Kim.

- Đi tiếp. Chủ nhân đã căn dặn như vậy. Chắc chắn không thành vấn đề. Các người cũng nên tranh thủ thu thập thảo dược rồi rời khỏi Nguyệt Sơn. Chủ Nhân khi nào ra khỏi Nguyệt Sa sẽ đi tìm chúng ta tụ hội.

Bọn họ có tinh thần truyền tin. Hơn nữa, với khả năng của Hiếu My, ai cũng tin tưởng tuyệt đối là cô có thể an toàn đoạt bảo vật rồi thoát ra. Đầu ai ngờ được, nữ nhân “Không gì không làm được” trong suy nghĩ của họ lúc này vẫn đang bị vây tại Ốc Đảo.

.....

Hiếu My từ thôn trang trở lại thì đóng cửa, không bước ra khỏi phòng.

Từ Quân đi qua đi lại rất nhiều lần, hắn chẳng biết nữ thần của hắn làm gì và nghĩ gì, cho nên trong lòng có một chút ít sốt ruột. Từ cuộc nói chuyện với ba huynh đệ Cù gia, hắn nhận thấy trong lòng của Hiếu My luôn kháng cự với tình cảm gái trai, cô không tin vào tình yêu, càng không tin vào hôn nhân. Nếu không, cô đã chẳng kết luận: “Vợ chồng như chim liền cành, khi gặp nạn thì mạnh ai nấy bay”.

Cho nên, sau khi phân tích sau trước thật nhiều. Từ Quân đã làm một quyết định tự cho là sáng suốt nhất cuộc đời mình.

Người ta không phải luôn nói, phụ nữ sẽ nảy sinh tình cảm với người đàn ông của họ hay sao. Cho nên, ngay bây giờ, ngay lúc này. Đại Ma Vương đã quyết định sẽ dâng hiến bản thân, trở thành người đàn ông của Hiếu My.

Nửa đêm hôm đó, Từ Quân hiện ngang, hùng dũng, một bộ mặt không sợ chết bước tới trước cửa phòng của nữ nhân nào đó. Nhẹ phát tay một cái, cửa phòng chậm rãi mở ra. Nhưng mà trước mắt hắn lúc này là một đầu trụ hình tròn, phóng đại kèm theo đờ đờ xung quanh. Hiếu My cầm đầu còn lại của Như Ý côn, ánh mắt nhìn Từ Quân như nhìn một tên thiếu năng, vô cùng khinh bỉ.

- Từ Quân. Từ đại gia. Đêm khuya trăng thanh gió mát, sao không tự ngủ nghỉ, mò đến phòng ta để làm gì?

Từ Quân nhẹ nhàng gạt Như Ý côn sang một bên, trên môi kéo lên một nụ cười vô lại.

- Ta đến làm ấm giường cho nàng.

- Đa tạ ý tốt của ngài. Nhưng mà ta chỉ thích cảm giác lạnh lẽo khi ngủ trên giường, phiền ngài tự mình quay lại phòng, nếu không, đừng trách ta. Ta mà nổi giận lên, chính bản thân ta còn phải sợ a.

Hiếu My nói rồi, dùng chân đạp thẳng vào bụng của mỹ nam. Tổng hắn ngã ra ngoài. Sau đó, cửa phòng của cô, rầm một phát đóng lại.

Từ Quân lồm cồm từ dưới đất đứng dậy, phúi phúi phần mông vốn có chút đau đớn. Trên mặt lại chậm rãi xuất hiện nụ cười âm hiểm và đê tiện.

Tiếp theo, hắn lại từ cửa sổ leo vào. Tiếc khi hắn vẫn còn chân trước chân sau, đầu người trên khung cửa đã thấy Như Ý Côn mạnh mẽ lao đến. Hiếu My ra tay rất độc ác. Trong phòng còn vang lên một giọng nói lạnh lùng, không hề có xúc cảm: “Muốn chơi à. Vậy thì bà đây chơi với người”.

Kết quả, dĩ nhiên là mỹ nam lại bại trận. Té xuống từ trên cao. Đè bẹp một khóm mẫu đơn màu tím đương độ nở hoa. Thật là đáng tiếc a.

Tuy nhiên, Từ Quân mang đeo cao độ quyết tâm muốn trở thành đàn ông của Hiểu My. Cho nên, hấn không từ bỏ mà tiếp tục đánh chủ ý đến nóc nhà.

Từ đại gia nhún chân một cái, đã đứng trên nóc phòng của Hiểu My, dùng tay nhẹ nhàng cạy mở tấm ngói lưu ly bảy màu. Vừa cúi người, ghé mắt nhìn xuống bên dưới đã lập tức biến sắc, nhanh chóng lặn sang một bên.

Từ khoảng trống do mái ngói lưu ly bị cạy lên, một con hỏa long hùng hực xông ra. Thanh âm của mỗ nữ nhân vang lên to rõ:

- Ta khuyên ngươi nên tiết kiệm sức lực. Nhất quá tam. Một lần nữa thì đừng trách ta phá hủy toàn bộ pháp bảo không gian của ngươi. Nhớ đấy!

Từ Quân ảo não lết trở lại phòng. Không lẽ chỉ một mơ ước nhỏ nhoi là dâng hiến bản thân mà hấn cũng không thể nào thực hiện được? Hấn chán nản, bức tốc, vồ đầu. Mãi một hồi lâu sau, đột nhiên đứng phắt dậy, đôi mắt sáng hấn lên.

- Đúng vậy, đúng vậy. Ta sao lại quên mất. Đây là pháp bảo của ta mà. Ha ha ha.

Nửa đêm đến gần sáng hôm đó, không thấy Từ Quân quay lại quấy rối. Hiểu My thở dài một hơi. Nhìn về thân ảnh màu trắng to lớn đang chễm chệ chiếm lấy giường lớn của mình, bất đắc dĩ nở nụ cười. Dù là hoàn cảnh nào, Bạch Hổ vẫn cứ thích bắt nạt cô như vậy, y như hồi còn ở thạch động trong sơn cốc khi mới vừa đặt chân đến đại lục Huyền Thiên.

Tờ mờ sáng, Hiểu My mệt mỏi, leo lên giường, buông xuống chiếc rèm màu hồng nhạt, mặc kệ con hổ trắng nào đó vẫn đang nhắm mắt nhập định. Cô chọn một góc nhỏ rồi cuộn người lại, khò khò ngủ ngon.

Ngờ đâu, không lâu sau, vách tường trong căn phòng khẽ động đậy, rồi không tiếng động, một cánh cửa trong suốt hiện ra.

Từ Quân rón rén xuất hiện cạnh bên giường của Hiểu My. Hấn lặng lẽ vén lên chiếc rèm che giấu dung nhan của nữ thần. Ngờ đâu lại chạm phải một bày tay trắng ngần với những ngón dài hữu lực.

Từ Quân kích động cầm lấy bàn tay ấy, nâng niu như trân bảo. Miệng thì ngoác ra, vui sướng mở lời:

- Ta biết nàng cuối cùng rồi cũng sẽ cảm động trước thành ý và sự nỗ lực của ta mà. Đêm nay cũng dần tàn, chúng ta nên...

Lời nói của hấn bị nghẹn lại giữa chừng. Nhìn chăm chăm vào gương mặt vô cùng quen thuộc sau khi tắm màn được vén hấn lên một bên. Đôi con ngươi trùng to, sững sờ chết lặng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Tính số

Lời nói của Từ Quân bị nghẹn lại giữa chừng. Hấn nhìn chăm chăm vào gương mặt vô cùng quen thuộc sau khi tắm màn được vén hấn lên một bên. Đôi con ngươi trùng to, sững sờ chết lặng.

- Ha ha. Ha ha. Ha ha

Từ Quân bắt đầu cười như một kẻ ngốc. Tiếc là người đối diện vẫn cau mày nhìn hấn, hai bờ môi khêu gợi mím thành một đường thẳng. Đôi mắt màu xanh thâm thắm như bảo ngọc khẽ nhưống, giọng nói lạnh lẽo, đóng băng tâm hồn người chăm chăm vang lên:

- Từ Quân. Hai vạn năm rồi mà thói xấu của ngươi vẫn không đổi. Ta thật lòng bội phục a.

Từ Quân gian nan nuốt một ngụm nước bọt của chính mình, cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn vào một đoàn nhỏ nằm co ro một góc bên trong.

- Nàng ấy thế nào?

- Chỉ là ngủ một giấc không tự nguyện mà thôi. Ngươi có muốn ta đánh thức nàng dậy để ngồi một bên nghe chúng ta trò chuyện?

- Ha ha. Thiên Vũ, ngươi lại nói đùa rồi. Ta đi. Ta lập tức ra ngoài. Không quấy rầy ngươi làm việc tốt.

Từ Quân mang theo bộ mặt nịnh nọt, định chuẩn êm. Nhưng mà, Thiên Vũ đâu cho hấn được như ý.

Chính vì vậy, chỉ mới mấy hơi thở trôi qua, cả hai đã phi thân ra không gian bên ngoài ốc đảo, trực tiếp đối mặt.

- Thiên Vũ, ta sai rồi. Ngươi cho ta một cơ hội chuộc lỗi có được không?

- Hử? Không phải ngươi xin ta cho ngươi cơ hội để tiếp tục đánh chủ ý lên cô ấy đó chứ?

Thiên Vũ đã quá quen với tên nam tử áo tím chết tiệt này. Nhưng mà đến hôm nay, hắn (TV) bỗng như được mở rộng tầm nhìn. Ai có ngờ được, đường đường là Thần Thú Hóa Kỳ Lân, một trong các đại tướng dưới trướng của Tà Thần. Thế mà bị đẩy đến nơi này. Đã vậy, hắn (TQ) còn dám dòm ngó đến chuyển thế của Hoan Hi thần. Không sợ cô nàng khôi phục ký ức, đánh hắn thành tro tàn. Hoặc là Từ Quân quá tự tin vào năng lực của chính mình mà xem thường những thần thú còn lại?

- Thiên Vũ. Ngươi nghe ta nói, chuyện khi xưa cũng là do ta có nỗi khổ bất đắc dĩ. Ta....

Từ Quân chưa kịp nói hết câu đã lập tức ngậm chặt miệng. Xuất ra pháp thuật phòng vệ. Bởi chính lúc này, Thiên Vũ đã xuất chiêu. Mây đen từ tinh không bỗng dung xuất hiện, dừng lại trên đỉnh đầu của Từ Quân. Tiếp theo đó, lôi điện ừn ừ giáng xuống.

Từ Quân xuất pháp bảo ra phòng ngự. Nhìn hộ tâm thuẫn bị lôi điện đánh đến biến dạng, hắn cảm thấy đau nhói da đầu. “Không ngờ, tên Bạch Hồ này lại khôi phục nhanh đến như vậy” – Từ Quân trong lòng cảm thán. Nhưng mà suy nghĩ của hắn không thể nào bì kịp tốc độ đánh tới của lôi điện trên cao.

Lúc đầu còn là lôi điện trắng sáng thông thường. Sau đó, Thiên Vũ tăng cường pháp thuật khiến cho các tia lôi điện liên tục thay đổi, biến ảo như bảy sắc cầu vồng.

Ân oán của hai người này đâu phải một câu mà nói hết được. Trong trận chiến hai vạn năm trước, nếu như không phải do Từ Quân liên thủ với Mặc Huyền đối phó hắn, chưa chắc bên Hoan Hi Thần đã người ngã ngựa đổ, ôm hận suốt hai vạn năm.

- Thiên Vũ, làm ơn nghe ta giải thích....

Từ Quân không ngừng gào thét. Tiếc là oán khí của vị thần thú Bạch Hồ quá cao.

Trận chiến giữa Từ Quân và Thiên Vũ mặc dù nhìn qua mưa rền sấm dữ, nhưng mà thực chất chỉ một bên tấn công, một bên phòng thủ.

Từ Quân biết tội nghiệt lúc trước hắn gây ra quá nặng, nên đầu dúi xuống cố gắng chống lại thần thú Bạch Hồ. Hắn chạy nhảy qua lại khắp nơi hòng tránh khỏi những tia lôi điện như mảnh thú hồng hoang khát mỗi xông tới. Bộ trưởng bào màu tím rách tả tơi, mái tóc xỏ bung, mùi khét lẹt lan ra bốn phía.

Thiên Vũ mang toàn bộ ảm ức, dồn xé trong tâm can, trút hết vào chiêu thức cuối cùng. Một tấm lưới điện màu tím rộng hơn chục trượng hình thành giữa không trung, sau đó nhắm ngay đỉnh đầu của Từ Quân chụp xuống.

- Từ Kiếp Diệt Hồn Lôi. Trời ạ. Thiên Vũ, ta sai rồi. Ta sai rồi. Thứ đồ chơi này không thể tùy tiện mang ra chơi. Chết người đó... A....

Từ Quân vừa chạy vừa hét. Nhưng mà tốc độ của hắn vẫn không nhanh bằng thuật pháp của Thiên Vũ.

Kết quả dĩ nhiên không cần đoán.

Nhìn đối thủ biến về nguyên dạng là thần thú Hóa Kỳ Lân toàn thân co giựt nằm trong tấm lưới đan kết từ Từ Kiếp diệt hồn lôi. Ánh mắt của Thiên Vũ càng lúc càng thâm sâu, phức tạp.

- Tại sao không đánh trả?

Hóa Kỳ Lân ngoi ngóp, thanh âm khàn khàn, suy yếu, vẫn cố gắng đáp lời của hắn. Tuy nhiên, vẫn là câu nói trước đây, không có gì thay đổi.

- Ta sai rồi.

Thiên Vũ lặng im thật lâu, cuối cùng thì thu lấy tấm lưới đang buộc chặt Từ Quân, quay bước trở lại lâu đài.

Nhìn theo bóng dáng phiêu dật của nam tử áo trắng đang đi xa dần. Từ Quân khẽ kéo môi, nở nụ cười. Xem ra, hắn đánh cuộc lần này là đúng rồi. Thiên Vũ không đánh chết hắn, chứng tỏ rằng hắn vẫn còn cơ hội sửa sai. Lặng từ hồi đầu, vẫn không quá muộn.

Thiên Vũ trở lại phòng. Ngồi trên giường nhìn nữ nhân vẫn say ngủ, đôi mi thật dày thỉnh thoảng run lên rất khẽ. Ánh mắt của hắn càng lúc càng nồng ấm, nhu hòa.

- Ta không đoạt đi sinh mạng của hắn. Không phải vì ta mềm lòng. Ta chỉ tôn trọng quyết định của nàng. Đợi nàng khôi phục ký ức của Hoan Hi thần. Ất biết phải giải quyết như thế nào. Giờ cứ coi như cho hắn thêm thời gian và cơ hội.

Thiên Vũ tự mình tâm sự, sau đó, hắn thở dài rồi giải khai huyết ngũ của Hiểu My. Đợi không bao lâu, nữ nhân trên giường đã thức tỉnh.

- Thiên Vũ. Sớm!

-...

Sau câu chào hỏi của mình, người đối diện vẫn nín thin. Hiểu My cố banh thật to đôi mắt tròn xoe, mơ màng như phủ một tầng sương, nhìn mỹ nam tóc trắng đang ngồi bên cạnh. Vị trí của họ hiện tại có chút ái muội. Nhưng mà với thần kinh thô như cô, dĩ nhiên không mấy quan tâm.

- Thiên Vũ. Ngươi càng ngày càng suất a.

- Có muốn ra ngoài đi dạo chút không?

Mỹ nam nhẹ cười, khuôn mặt lạnh lùng như băng sơn vẽ một nụ cười, khiến cho cô nàng mê trai mém chút đui mù. Sắc đẹp quả nhiên lợi hại.

.....

Thôn trang.

Toàn bộ người làm việc tại nơi này đều kinh ngạc nhìn nam tử lạ mặt một thân trắng toát từ đỉnh đầu tới gót chân đang xuất hiện bên cạnh Trần Hiểu My. “Người này là ai? Đại Ma Vương của họ đâu?” – Cả đám ngơ ngác nhìn nhau. Lờ lờ râm vang lên bốn phía.

- Xem ra, Từ Quân rất được lòng bọn họ.

- Phải. Đôi lúc hắn cũng không quá đáng ghét. Nhưng mà làm sai thì phải trả giá. Đây vốn lẽ thường.

Hiểu My chọn một chủ đề mở đầu. Không nghĩ tới Thiên Vũ đáp lại một câu sâu xa như thế. Thật khiến cho cô cảm thấy tò mò.

- Ngươi quen biết với hắn à?

Câu hỏi vừa ra khỏi miệng, Hiểu My lập tức thấy thừa thãi, bèn đổi ngay sang một câu khác đại loại.

- Lai lịch của hắn như thế nào?

- Hòa Kỳ Lân, thần thú dưới trướng của Tà Thần. Hai vạn năm trước, hắn liên thủ cùng Mặc Huyền, đối phó với chúng ta.

A. Thì ra tên ma vương đó chính là kẻ thù của cô ở kiếp trước. Hèn gì, ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, ngoài cảm giác quen thuộc, từ trong thâm tâm của cô còn có chút kháng cự, khó chịu khi đến gần. Đúng là oan gia ngõ hẹp ha.

- Huỳnh giết hắn rồi à?

- Vẫn chưa.

- Vì sao?

Nghe đáp án của đồng bọn, Hiểu My rất lấy làm lạ. Không phải kẻ thù gặp lại đều đồ mất hay sao? Hơn nữa, còn là kẻ thù khiến cho hắn bị phong ấn hai vạn năm, người cạnh bên kẻ tan biến giữa hư không, người liên tục luân hồi, khổ không sao tả xiết. Phản ứng của Thiên Vũ, hình như hơi khác thường.

- Chúng ta cần có hắn để rời khỏi chỗ này. Hơn nữa, hắn liên tục kêu gào có ẩn tình. Cho hắn thêm chút thời gian kể lại.

- Ngươi quyết định là được rồi.

Dù sao thì Hiểu My cũng không có bất kỳ ký ức nào của Hoan Hi thần. Đối với chuyện xưa như thế nào, cô cũng chỉ tò mò chứ lười ra quyết định.

Tối đến.

Gia nhân dọn một bàn tiệc thịnh soạn trong phòng ăn. Mời Thiên Vũ và Hiểu My đến dùng bữa.

Hai người bọn họ đến một lúc lâu mới thấy thân ảnh của chủ nhân nơi này đang khập khễnh từng bước, được người đi tới. Hiểu My nhìn sang mỹ nam tóc trắng bên cạnh. Ánh mắt lóe lóe. Cô dường như quên mất sự phức tạp của tên này.

- Đề mọi người đợi lâu. Thật áy náy a.

Từ Quân trung ra nụ cười vô tội, kết hợp với bộ dáng suy yếu, dung nhan tiều tụy, mặt trắng nhợt không tí huyết sắc, trông hắn đáng thương vô cùng.

- Đường đường là thần thú siêu cấp mà vô vị đến mức độ này, ta cảm thấy mặt mặt thay ngươi.

Thiên Vũ nhìn phớt qua cổ nhân của hắn, nhếch mép khinh thường.

Từ Quân chỉ cười hề hề, liên tục gấp thức ăn cho Hiểu My. Người ta nói không ai đánh kẻ mặt cười, cho nên hắn rất tự tin, tung ra những chiêu trò ăn vạ.

Bữa cơm diễn ra trong bầu không khí vi diệu như vậy cứ kéo dài gần nửa canh giờ, cuối cùng cũng kết thúc.

Cả ba lại chuyển sang một căn phòng sang trọng khác, vừa dùng trà, vừa thư giãn ngắm sao.

Thật ra, trong thế giới phong ấn Tử Quân, vốn dĩ không có mặt trời và mặt trăng, càng không có ngày đêm hay cả một bầu trời đêm sáng bùng tinh tú.

Từ khi sau khi Tử Quân khôi phục lại, hắn mới dùng thuật pháp tạo ra. Cho nên, đầu biết mọi thứ trước mắt có thể là giả, vẫn không ảnh hưởng đến nhũ húng của cả ba người.

Ngắm chán phong cảnh chỗ này, Thiên Vũ mới nhìn sang Tử Quân, chậm rì rì lên tiếng:

- Trận chiến hai vạn năm trước là thế nào?

- Ta bị tính kế.

Giọng nói của vị đại ma vương áo tím có chút cứng ngắt. Hồi ức của hắn đảo ngược thời gian, quay trở lại trận chiến cách đây hai vạn năm. Từng hình ảnh nhỏ cứ thế lướt qua, sống động như thật.

.....

Lời tác giả:

Thật ra, ta rất thích nhân vật Tử Quân. Ta thích tính cách hài hước và có chút vô sỉ của hắn. Cho nên, dù là vai phụ, ta cũng sẽ dành cho hắn thêm nhiều đất diễn. Kể cả một chương ngoại truyện về hắn với Mặc Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Rời khỏi Nguyệt Sa

Tử Quân tuy là đại tướng dưới trướng của Tà Thần. Nhưng mà do Tà Thần và Yêu thần qua lại gần gũi với nhau. Nên quan hệ giữa hắn với Mặc Huyền không tệ.

Nhưng mà từ lần đầu tiên nhìn thấy Hoan Hi thần, hắn đã bị phong thái phóng khoáng, tự nhiên của vị nữ thần này thu hút. Mới đầu chỉ là cảm giác thú vị, nhưng càng để ý càng thấy hợp tính, càng bị rung động nhiều hơn.

Sau đó Mặc Huyền phát hiện ra hắn không thích hợp. Nhiều lần lên tiếng can ngăn. Còn liên tục dùng những lời lẽ không hay để bêu rếu Hoan Hi thần. Nhưng lần nào cũng như nước đổ lá khoai, Tử Quân không hề lay chuyển.

Tử Quân chỉ là thần thú, cho nên với Hoan Hi thần, tình cảm của hắn rất trong sáng, đơn thuần là sự thương thức, hâm mộ. Nhưng mà Mặc Huyền đối với hắn không như vậy. Tham muốn chiếm đoạt của Mặc Huyền quá cao. Hắn không cho phép Tử Quân chia sẻ tình cảm với bất cứ ai. Dần dần, hai người nọ vì bất hòa mà từ từ xa cách. Chủ yếu vẫn là do Tử Quân trốn tránh mà thành. (Ha ha. Ta cảm thấy có mùi vị đam mỹ giữa hai người này. Có gian tình a).

Sau đó, chuyện này đến tai Tà Thần. Mới đầu, Tà thần cũng không nói gì. Nhưng mà trước khi trận chiến cuối cùng xảy ra, Tà thần đã lợi dụng thời cơ, không chừa tình thân của Tử Quân. Khiến cho hắn hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ biết làm việc theo mệnh lệnh.

Đến khi cuộc chiến kết thúc, Tử Quân vẫn chưa hồi phục. Cứ ở bên cạnh Tà Thần, thành một cỗ máy giết người, một con chó trung thành, sai đâu đánh đó, làm khiếp sợ cả Thiên Huyền Vũ.

Mãi đến mấy ngàn năm trước, Tử Quân mới dần tỉnh táo lại. Nhưng mà, khi hắn bắt đầu phản kháng thì Tà Thần đã lập tức tiến hành trấn áp, sau đó thì giam giữ hắn tại một không gian cấp thấp, chính là đại lục Phong Linh.

Thần thú cho dù thất thế sa cơ thì vẫn vô cùng lợi hại. Vì không muốn ngọc nát cùng tan nên Tà Thần mới quyết định như vậy. Ngờ đâu, chính tại đại lục này, Tử Quân lại lần nữa khôi phục gần đến trạng thái đỉnh cao. Mặc dù không thể tự mình thoát ra, nhưng mà ở nơi này, hắn lại gặp được Trần Hiểu My, còn có Thiên Vũ. Ha ha. Đúng là tà không thể thắng chính. Tà Thần trong lúc nóng vội lại dệt áo cưới cho người. Đáng đời.

.....

Tử Quân mang hết chuyện xưa, lựa lời kể lại. Thiên Vũ tựa người vào khung cửa, không lên tiếng. Hắn đang suy nghĩ xem độ tin cậy trong câu chuyện này được bao nhiêu.

Đúng là khi bị kịch hai vạn năm trước xảy ra, thái độ của Tử Quân vô cùng kỳ lạ. Ngoại trừ toàn lực công kích đối thủ thì ánh mắt của hắn không có tiêu cự. Giống một con rối bị điều khiển bởi người khác.

Nhưng mà chuyện đã xảy ra lâu rồi. Giờ lật lại, còn ý nghĩa gì nữa đâu.

- Hiểu My, nàng thấy thế nào?

Thiên Vũ quay sang nhìn Hiểu My, Tử Quân cũng chăm chú nhìn cô.

- Ha ha. Nghĩ gì giờ? Câu chuyện của hắn cũng khá lăm. Lòi kẻ tuy không mượt mà nhưng mà nghe qua cũng thu hút, êm tai. Nhìn chung, tạm được.

Bị hai vị siêu cấp mỹ nam liếc mắt đưa tình, toàn thân mồ nữ nổi hết cả da gà, đầu lạnh lùng, không kịp suy nghĩ đã trả lời. Khiến cho hai vị soái ca thoáng nghi ngờ, đưa mắt nhìn nhau khó hiểu.

Họ không hỏi cô đánh giá thế nào về câu chuyện của Tử Quân. Sao cô lại nhận xét như thế? Ai da, sao mà nữ thần của họ cứ không đi theo mô típ thông thường thế nhỉ? Đúng là làm khó người ta mà.

Hiểu My không thêm quan tâm đến biểu cảm của hai người đối diện. Lúc này, trong đầu nữ chỉ quan tâm tới chuyện khác, quan trọng hơn và cũng chính đáng nhiều hơn.

- E hèm. Ta muốn hỏi hai người, đến khi nào chúng ta mới có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này. Đồng đội còn chờ ta ở bên ngoài. Không nên để bọn họ lo lắng thêm nhiều. Đó là tội lỗi a.

- Bất cứ khi nào cũng được. Toàn bộ ốc đảo này là pháp bảo không gian của ta. Cứ thế mang theo là được rồi.

Tử Quân tự tin khẳng định. Trước đây, chỉ với thực lực mình hắn, không thể nào phá vỡ phong ấn của Nguyệt Sa. Nhưng mà giờ có thêm Thiên Vũ ở đây. Hai vị thần thú cùng hợp sức với nhau, một ngục tù nhỏ nhoi, sao có thể làm khó những thiên tài vĩ đại như bọn họ.

.....

Sáng sớm hôm sau.

Dưới sự khống chế của Tử Quân, toàn bộ ốc đảo tách rời, bay lên khỏi mặt đất, thu nhỏ thành một quả cầu sáng rồi bay đến trên tay của hắn.

Hiểu My kinh ngạc nhìn những con người nhỏ xíu như con kiến, đi đi lại lại ở bên trong kết giới, giọng nói có chút tò mò.

- Người đã làm gì bọn hắn?

- Chỉ là một thuật pháp nhỏ nhỏ giúp bọn họ an toàn khi phá vỡ phong ấn của Nguyệt Sa.

- Thật lợi hại. Ha ha.

Hiểu My không tiếc lời, khen ngợi đôi câu. Nhưng mà cái gì lợi hại, chắc chắn không phải là bản thân của Tử Quân, mà chính là pháp bảo của hắn. Cô cũng ao ước có một pháp bảo nghịch thiên như vậy. Đi đâu cũng có thể mang theo tất cả người thân, bạn hữu của mình.

Tiếp theo đó, dưới sự liên thủ của hai vị siêu cấp thần thú, toàn bộ mảnh không gian nơi này bắt đầu rung chuyển. Mặt đất từ từ dâng lên cao, không gian bắt đầu xuất hiện những vết rách như thủy tinh nứt vỡ.

Trần Hiểu My đã mặc sẵn Ngự Long Chiến Giáp, khởi động đôi cánh, vỗ phần phật, lơ lửng giữa không trung.

Đến khi thanh âm ầm ầm bốn phía liên tiếp vang lên, bầu trời bên trên sụp xuống, ba bóng người cùng lúc bay bật lên.

.....

Nhóm người của Hồ Phượng Nhi lúc này đang trên đường trở lại Nguyệt Sa. Vài ngày nay, họ đã thu hoạch được rất nhiều thảo dược từ những loại thông thường đến những loại trân quý khác nhau. Thấy thời gian đã lâu vẫn không có tin tức của Hiểu My, cả bọn quyết định quay trở lại Nguyệt Sa chờ đợi.

Nhưng mà chưa đến nơi đã nghe phía trước xảy ra dị động. Một đoàn người biến sắc, vội vã dùng khinh công bay tới. Hồ Phượng Nhi dẫn xuống sự xáo hổ, bám chặt vào người của Ngọc Tam Lang, trên mặt ngập tràn lo âu. Nguyên cầu cho Trần cô nương không xảy ra bất cứ chuyện gì đáng tiếc.

Ngay khi bọn họ tiếp cận được mục tiêu thì đập vào mắt là một cảnh tượng kinh hãi. Toàn bộ Nguyệt Sa rộng lớn đều ào ào sụp xuống, cát bụi mù mù.

- Chuyện gì thế này?

Giọng của Hồ Phượng Nhi lớn tiếng la lên.

- Ta cũng không biết, nhưng có lẽ là liên quan đến chủ nhân.

Đại Kim có một sự sùng bái mù quáng với chủ nhân của hắn. Cho nên trước dị tượng, hắn luôn bình tĩnh mà suy nghĩ xem, chủ nhân của hắn lại đại triển thần uy kiểu gì mà đánh sập cả Nguyệt Sa? Đúng là vô cùng lợi hại.

Hai sư huynh đệ Hồ Hoài An được Đại Kim bỏ não, cũng có một sự sùng bái vô hạn đối với sư phụ của bọn họ. Ánh mắt lập lờ.

Khúc Văn, Bàn Ngâm và A Thủy chỉ im lặng đứng nhìn.

Bỗng nhiên, giữa màn bụi cát lấp lánh ánh vàng, ba thân ảnh vọt lên như tên bắn. Đến khi ba người Hiểu My đáp xuống cạnh bên, họ vẫn còn bất động, chưa kịp nhận ra.

- Ta trở lại rồi đây.

- Sư phụ. Thật là người sao? Thủ đoạn cao siêu, khiến cho chúng con mở rộng tầm mắt.

- Chủ nhân. Người đã quét sạch bấu vật dưới đáy Nguyệt Sa rồi sao? Có nhiều thứ tốt lắm không?

“Ha ha ha. Tên thiếu năng này, bốn cô nương không quen a.” - Nhìn bộ dáng tham tài của Đại Kim. Hiểu My chỉ có thể co quắp mặt, quay sang một bên. Trong lòng hơi hơi xấu hổ.

- Trần cô nương, không sao chứ?

Haiz, đúng là chỉ có nữ nhân mới biết quan tâm chu đáo. Hiểu My trong lòng suy nghĩ, có nên chọn thêm một nữ đồ đệ, sau này chăm sóc cho cô hay không? (Ặc...)

Ba người Khúc Văn cũng tiến đến chỗ Hiểu My. Nhìn thấy cô toàn thân cao thấp, trên dưới không sao, tự thấy an lòng. Chỉ khẽ gật đầu mỉm cười, ai ai cũng hiểu.

A Thủy nhìn thấy Thiên Vũ, trên mặt thoáng qua nét mừng rỡ. Nhanh chóng tiến lên.

- Huynh đã tỉnh?

- Phải. Cảm ơn người chăm sóc muội ấy lâu nay.

- Đây là bổn phận của ta, huynh không cần cảm tạ.

Sao mới câu nói đầu tiên đã tuyên bố chủ quyền rồi? A Thủy có chút đơ người, rồi nhanh chóng trả lại một câu tương tự. Nữ thần trong lòng hắn, nhất quyết không buông tay.

- Hiểu My, hai vị công tử bên cạnh, có thể giới thiệu chút không? - Khúc Văn nhìn hai mỹ nam bỗng nhiên xuất hiện, cảm giác quen thuộc không biết từ đâu kéo tới. Hắn đến gần, cất giọng nho nhã hỏi thăm.

- Khúc tướng quân?

Từ Quân và Thiên Vũ vừa nhìn thấy hắn, đồng loạt thốt lên. Nhóm người kia thì thái độ không mấy chú tâm, chỉ có Hiểu My đứng cạnh bên, thoáng qua một tia ngần ngại.

- Xin hỏi hai vị là đang gọi ta sao?

- Phải.

Từ Quân xác nhận. Bởi vì A Thủy lúc này đã cải trang, hắn không thể nhận ra. Nhưng mà Khúc Văn bộ dáng vẫn hệt như kiếp trước, không chút đổi thay. Hắn làm sao không biết.

- Thiên Vũ, Khúc công tử đồng hành cùng chúng ta lâu nay. Lễ nào huynh ấy cũng là...

- Phải. Giống như ta và A Thủy.

Câu hỏi của Hiểu My bỏ lơ giữa chừng. Nhưng người nghe ngay lập tức hiểu. Thập nhị chiến tướng lại xuất hiện thêm một người. Ngày trở lại Thiên Huyền Vũ đã không xa.

Sau đó, Hiểu My giới thiệu tất cả mọi người với nhau. Đến phiên hai người Ngọc Tam Lang và Hồ Hoài An, cô nàng đặc biệt nhấn mạnh, đây là đồ đệ vừa thu nhận được.

Cái này là sư phụ đang tranh thủ đôi quà gặp mặt cho bọn họ. Hai sư huynh đệ nhanh chóng bước ra hành lễ vẫn bởi khiến Từ Quân và Thiên Vũ chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau. Nữ thần của họ đúng là khác biệt a.

Sau đó, Hồ Hoài An cùng Ngọc Tam Lang đều nhận được hai phần đại lễ. Giá trị tuyệt đối phi phàm, độc nhất vô nhị tại Đại Lục Huyền Thiên.

Từ Quân vẫn mặt dày, tiếp tục đi theo bên cạnh Hiểu My, mặc dù thái độ của Thiên Vũ vẫn lạnh lùng, đôi khi còn khó dễ hắn vài câu. Nhưng mà so với bị giam mấy ngàn năm dưới đáy Nguyệt Sa, hay cả quãng thời gian bị Tà Thần khống chế khi xưa, cuộc sống của hắn hiện tại muôn sắc, muôn màu, vô cùng vui vẻ.

Một nhóm mười người nhanh chóng rời khỏi Nguyệt Sơn. Thấy thời gian không còn sớm, cho nên sau khi Tử Quân thả bọn người trong ốc đảo của hắn ra, cả đám nhanh chóng lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Ngoại truyện 3 – Huynh đệ Cù Gia

Sau khi Tử Quân thoát khỏi phong ấn ở Nguyệt Sa, hắn đã thả tất cả những người ở trong pháp bảo không gian ra ngoài, cho mỗi người một ít vàng bạc rồi đuổi bọn họ đi, chỉ giữ lại vài người nguyện ý trông giữ điền trang, chăm sóc cỏ cây, dã thú.

Ba huynh đệ họ Hồ cùng đoàn người dập đầu cảm tạ Đại ma vương. Sau đó nhanh chóng quay lưng đi về phía tường thành mờ ảo ở phía xa. Tâm trạng pháp phòng theo từng bước chân, nhìn tường thành xa xa phía trước.

Cố hương – mười mấy năm xa cách.

Nguyệt Thành vẫn sừng sững dưới bầu trời xanh thẳm, nay lại khoác lên mình sự bạc màu vì mưa nắng, thời gian. Từng con phố được mở rộng thênh thang, từng dãy nhà khang trang nổi dài, bán buôn tấp nập.

Đi trên con đường xa lạ dẫn đến phía Nam của Nguyệt Thành. Ký ức của cả ba người đều chìm vào trong quá khứ, cảm thán vật đổi sao dời, cuộc đời dâu bể, trầm luân.

Cuối cùng, cả ba đến trước cửa khách điểm mà Trần Hiểu My đã nói. Bởi vì họ được linh khí bồi bổ suốt thời gian dài nên cơ thể cường kiện, phong thái hơn hẳn người thường.

Vừa nhìn thấy ba nam tử trẻ tuổi xuất hiện, tiểu nhị nhanh chóng tiến lên.

- Ba vị khách quan, mời vào trong, mời vào trong. Không biết ba vị khách quan muốn dùng bữa hay trọ lại, tiểu nhân sẽ lập tức cho người đi sắp xếp.

- Chúng tôi muốn tìm một lão nhân họ Cù, làm công việc nhóm lửa tại đây.

Cù Hiểu Nhân vội vã nói ra mục đích của bọn họ.

Tiểu nhị vừa nghe ba vị nam tử này muốn tìm Cù lão, lập tức thay đổi sắc mặt. Không còn bộ dáng đơn đả, nhiệt tình mà thay vào đó là vẻ ngưng trọng, khấn trương. Tiểu nhị nhíu chặt cặp mày, thái độ đề phòng lên tiếng.

- Cù lão hiện tại không có ở đây. Xin hỏi ba vị tìm lão ấy có việc gì?

- Tiểu huynh đệ chớ hoài nghi. Ba huynh đệ chúng tôi là thân nhân của Cù lão. Không hề có ý xấu.

Nghe bọn họ xác nhận quan hệ như vậy, tiểu nhị lần nữa quan sát cẩn thận. Quả thật, ba người trước mặt ngũ quan đều có nét tương đồng, giống với Cù lão từ đôi mắt, cái mũi, còn có cặp môi dày mạnh mẽ, mỗi lúc mím chặt vô hình tạo cảm giác nghiêm nghị, khó gần.

- Ha, nếu ba vị là thân nhân của Cù lão thì hay rồi. Khi nãy, Nhị Đản đến báo, tôn tử của lão tại nơi làm việc xảy ra chuyện. Lão đã cùng với Nhị Đản đã chạy vội đi. Hai người cũng nhanh chóng tới đó coi sao?

- Tiểu nhị ca. Nơi đó ở đâu?

Cả ba huynh đệ Cù gia vừa nghe đã biến sắc. Họ chỉ đủ thời gian hỏi đường rồi phóng vọt ra cửa, trên phố lao đi.

.....

Tại Tế Nam Đường – một quầy thuốc bắc ở khu vực phía Đông Nguyệt Thành.

Bình thường, hiệu thuốc này tuy cũng nhiều khách đến khám bệnh, bốc thuốc, nhưng so với hiện tại, người chật cứng ba vòng trong, ba vòng ngoài, đúng là chuyện hiếm có xưa nay.

Lúc này, tại trung tâm của vòng vây, một nhóm người trái biệt nhau trở thành trung tâm của mọi sự chú ý. Cù lão đôi mắt đỏ ngầu, đứng cạnh bên Cù Hiểu Bình, trạng thái hoàn toàn hồng hết. Vị thiếu niên này đâu còn vẻ hoạt bát, lanh lợi thường thấy mọi khi. Thay vào đó là bộ dáng run rẩy, khuôn mặt tái xanh, nắm lấy bàn tay gầy guộc của gia gia. Toàn bộ sự oan ức hiện ra khiến người người nhìn vô, thương cảm.

Nhưng, không ai dám bénhver hai ông cháu nhà này.

Bởi vì, Cù Hiếu Bình bị người ta tố cáo là bán thuốc giả, dẫn đến bệnh nhân trúng độc. Sau khi dùng thuốc thì đến giờ vẫn hôn mê.

Người vu oan cho hẳn không ai khác, chính là tên mặt người dạ thú Ngụy Trung.

Ngụy gia tại Nguyệt Thành là một gia tộc lớn, vàng bạc nhiều có thể lót cả lối đi. Ngụy Trung là độc đinh của Ngụy Gia. Không những là một tên thiếu gia quân là áo lượt mà còn là một kẻ biến thái, có đam mê chà đạp các mỹ thiếu niên.

Ngụy Trung nhắm đến Cù Hiếu Bình đã lâu. Lần này, mượn cơ mua thuốc trị ho cảm cho thất di nương, hẳn ta động tay động chân làm người trúng độc hôn mê, rồi đổ hết lên đầu mỹ thiếu niên, quyết tâm bắt người về cho bằng được.

Hắn mời một đại phu đến nhà khám cho thất di nương rồi mang theo vị đại phu này và siêu thuốc bóc tại Tế Nam Đường, hùng hổ kéo người tới đây. Nhân chứng, vật chứng đều đầy đủ. Cù Hiếu Bình oan ức, giải thích cỡ nào cũng chẳng ai tin.

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, Nhị Đan – một tiểu hỏa kế làm việc chung với Cù Hiếu Bình lên ra ngoài, tranh thủ tìm Cù Lão cứu viện. Nhưng mà một già, một trẻ Cù Gia sao có thể là đối thủ của cả nhóm người chuẩn bị chu đáo như Ngụy Trung.

- Ngụy thiếu gia. Tôn tử của ta chắc chắn không làm việc này. Ngươi chớ ngậm máu phun người. Ta nhất quyết không để Hiếu Bình đi theo ngươi.

Cù lão vô cùng tức giận. Cháu của lão đã giải thích rõ ràng, nhưng mà Ngụy Trung cứ nhất quyết bám chặt lấy nguyên cơ là thuốc do Cù Hiếu Bình bóc, bã thuốc còn tại chỗ này. Hẳn nằng nặc dẫn người đi.

- Ngụy Trung, ta thà chết cũng không đi theo ngươi. Tất cả mọi người ở đây, có ai không biết nhân phẩm của ngươi hèn hạ đến cỡ nào. Nếu ngươi muốn một tay che trời, chúng ta cứ đến gặp thành chủ, để người phân xử.

- Ha ha ha. Bằng cớ rõ ràng như vậy mà ngươi còn muốn trốn. Giết người đền mạng, ngươi hại thất di nương của ta thì phải đền Ngụy Phủ làm việc cả đời để đền tội. Cho dù đến gặp thành chủ thì thế nào? Ngươi nghĩ rằng thành chủ có thể vì ngươi mà đổi trắng thay đen hay sao?

- Ngươi vô sỉ.

- Ngươi là cầm thú, không phải con người. ...

Trước lời mắng chửi của ông cháu Cù lão, Ngụy Trung vẫn dương dương tự đắc, bày ra gương mặt nham hiểm, thái độ càn rỡ, nhếch mép khinh thường.

Vòng người chật nức quay xung quay tuy rằng bất bình, tội nghiệp cho hai ông cháu họ Cù. Nhưng mà tên Ngụy thiếu gia này thế lực không tầm thường, bọn họ đều chỉ biết bo bo giữ chặt mình, không một ai dám đứng ra nói giúp nửa lời. Lòng người, quả nhiên vô cùng ích kỷ.

Trong tiếng khóc thét của Cù Hiếu Bình, hai gã sai vặt của Ngụy gia nắm hai bên tay của hắn, lôi sềnh sệt ra cửa. Hai gã mặt chuột khác thì ngăn cản Cù Lão và Nhị Đan. Chường quầy của Tế Nam đường cùng đại phu và các hỏa kế đều im lặng, không dám hó hé, sợ đám lửa phía trước lan đến dưới chân.

Ngụy Trung ha hả cười thật lớn. Hắn hất tay áo, xoay người ra cửa. Đám người xung quanh sợ hãi, nhường ra một lối đi riêng.

Nhưng mà hắn chưa dịch chuyển được bao nhiêu bước chân. Trước mắt hắn bỗng xuất hiện ba bóng người cao to, chắn hết cả ánh mặt trời, để cho Ngụy Trung rơi vào vùng bóng râm, ngẩng đầu không thấy nắng.

- Tránh ra. - Ngụy Trung giận dữ hét lớn. Nhưng mà, trái với suy nghĩ của hắn, những người đang đứng phía trước không những không nhường đường, ngược lại còn sấn tới. Sau đó, một nắm đấm thật lớn hướng khuôn mặt rung rúc mỡ của Ngụy Trung nện tới.

Ngụy Trung bất ngờ, không kịp phản ứng. Thế là hứng trọn một cú, loạng choạng vài bước rồi té xuống đất. Ôm lấy con mắt sưng húp, bầm đen Đau đớn kêu la.

- Ưc hiếp người giữa ban ngày. Trong mắt ngươi có còn vương pháp nữa hay không?

Cù Hiếu Nghĩa bước lên, nhắc một chân, giẫm xuống ngực của Ngụy Trung. Trong ba huynh đệ Cù Gia, vị lão tam này tính tình nóng nảy nhất, bộc trực nhất.

Mười mấy năm mới trở lại. Ngờ đâu, vừa về tới đã thấy cảnh phụ thân bị ức hiếp, cháu của hắn bị người khác lôi đi. Thế mà bà con cô bác xung quanh, không một người đứng ra giúp đỡ.

Mấy gã sai vặt của Ngụy gia vẫn còn ở bên trong quầy thuốc thấy thiếu gia của bọn hắn bị đánh, quăng luôn một già một trẻ đang không chế, nhanh chóng vọt ra.

Sau đó, toàn bộ nhóm người này đều trở thành đậm thịt, thành bao cát. Khóc lóc kêu cha gọi mẹ dưới quyền cước như mưa trút xuống của lão tam.

Cù Hiếu Bình được Cù Hiếu Nhân và Cù Hiếu Lễ đỡ lấy. Nhìn hai gã sai vặt của Ngụy Trung nằm dài trên mặt đất, thiếu niên vẫn không thoát khỏi hoảng loạn. Thoắt thấy trong vòng vây đông nghịt xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, hẳn vội vã cảm tạ hai vị đại hiệp rồi vùng khỏi tay họ, chạy tới thân ảnh kia.

- Tứ thúc, thúc sao lại đến đây?

Cù Hiếu Tín vắt vẻo, cổ hết sức dùng đôi chân tàn tật lên tới, chen lấn, vòng người đông như kiến cỏ. Thấy cháu trai chạy đến, khuôn mặt lem luốc, nhếch nhác nở một nụ cười còn buồn hơn cả khóc.

- Không sao là tốt. Không sao là tốt. Thúc còn tưởng lần này không thể đến kịp. Thúc vô dụng. Thúc xin lỗi con.

- Con không sao. Có mấy vị ân nhân đã cứu con. Con chỉ thúc xem – Cù Hiếu Bình không nỡ để tiểu thúc của hắn tiếp tục ray rức, dẫn vật. Cho nên lập tức đổi đề tài. Hắn chỉ vào ba vị đại hiệp đang trút giận trên bọn người Ngụy Gia, hưng phấn giới thiệu.

Cù Hiếu Tín nhìn theo bàn tay trắng nhỏ, nhiều vết chai của cháu gái, thấy được những nam tử đang trút giận cho hai ông cháu họ Hồ. Mới đầu, vì những người này đầu cúi gằm mặt, nên hắn chỉ cho là những người trẻ tuổi có lòng hiệp nghĩa, thấy chuyện bất bình nên mới ra tay.

Tuy nhiên, ngay khi ba huynh đệ Cù Hiếu Nhân ngẩng đầu lên. Cù Hiếu Tín đôi mắt bỗng trừng to, đồng tử co rút thật nhanh. Hắn sững sờ vài giây, rồi bỗng nhiên gào lên thật lớn.

- Ca ca.....

Nghe tiếng gọi thăm thiết như tê tâm phế liệt ấy, ba huynh đệ Cù Gia tức khắc quay đầu lại, đối diện với tên khát cái tàn phế lết trên mặt đất bên cạnh thiếu niên. Chỉ trong một cái chớp mắt ngẩn ngừ, nước mắt đèn nén thật lâu bỗng chốc trào ra. Cả ba người lao đến trước mặt khát cái rồi đồng loạt quỳ xuống, ôm lấy thân thể đang run rẩy của đối phương. Giọng nghẹn ngào vang vọng.

- Tiểu đệ. Đại ca đã trở về.

- Nhị ca, tam ca đã trở về.

- Tứ đệ a.....

Âm thanh nức nở của bốn nam tử tràn ngập cả không gian. Cù Hiếu Bình ngờ ngác trước tình cảnh vừa xảy ra, đôi bàn tay nhỏ nhắn giữ chặt lấy bờ môi, không dám tin đây hoàn toàn là sự thật.

Cù lão lúc này cũng có cảm giác tương tự. Trái tim như nghẹn vỡ, đôi mắt lão nhạt nhòa.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Ngoại truyện 3 – Người thân đoàn tụ

Âm thanh nức nở của bốn nam tử tràn ngập cả không gian. Cù Hiếu Bình ngờ ngác trước tình cảnh vừa xảy ra, đôi bàn tay nhỏ nhắn giữ chặt lấy bờ môi, không dám tin đây hoàn toàn là sự thật.

Cù lão lúc này cũng có cảm giác tương tự. Trái tim như nghẹn vỡ, đôi mắt lão nhạt nhòa.

Cù Hiếu Tín được ba vị ca ca ôm lấy. Toàn bộ hờn tủi trong bao nhiêu năm cứ thế trút hết ra. Niềm vui đến quá bất ngờ, hắn sau đó cứ ngây ngô cười. nước mắt vẫn không ngừng lăn xuống.

Ba huynh đệ Hiếu Nhân, Hiếu Nghĩa, Hiếu Lễ quay lại, hướng Cù lão liên tục dập đầu.

- Phụ thân, chúng con đã trở về. Khiến cho người lo lắng bao lâu nay. Chúng con bất hiếu, cúi xin người tha tội.

- Đứng dậy, đứng dậy cả đi. Trở về là tốt, trở về là tốt. Ta còn tưởng cả đời này không gặp được các con nữa...

Cù lão lệ nóng lưng tròng. Mặc dù vô cùng thắc mắc, tại sao mười mấy năm trôi qua, ba nhi tử của hắn không những không già đi mà càng thêm phi thường khỏe mạnh. Nhưng, so với niềm vui đoàn tụ, mọi nghi vấn nào có sá gì.

Lại thêm một phen tình cảm ướt át. Cuối cùng, Cù Hiếu Nhân quay sang thiếu niên mắt đỏ hồng này giờ vẫn im lặng một bên.

- Bình nhi. Cha về rồi.

- Cha.....

Cù Hiếu Bình lao vào lòng của phụ thân. Đôi vai gầy guộc run lên. Tiếng khóc òa lên như tiếng đá trên ngàn, rơi vào lòng nam tử.

- Cha xin lỗi con.

Sau một màn hội ngộ đầy xúc động. Lúc này, toàn bộ năm người Cù gia bắt đầu nhớ tới món nợ với tên Ngụy Trung.

Nhị Đản chạy đến, định đứng chung với Cù Hiếu Bình, nhưng mà thấy ánh mắt rét lạnh của phụ thân đối phương, bèn cúi đầu, vòng ra sau lưng Cù lão.

Cù Hiếu Nghĩa đỡ lấy lão tứ. Trong khi đó, lão tam Cù gia nhìn vòng người đang ngoác xung quanh hét lớn. Bọ họ đã chứng kiến sự uy mãnh của hắn, thế là vội vã giải tán. Không dám tiếp tục nán nã xem kịch vui.

Nói giỡn a. Đến Ngụy thiếu gia còn bị giáo huấn thê thảm như vậy, bọn họ nào có gan lớn khiêu khích giới hạn của vị hán tử này.

Trật tự được lập lại. Đương sự hai bên kéo vào Tế Nam Đường. Chường quây, đại phu và hòa kếp đều tránh sang một bên. Nhìn Cù Lão oai nghiêm ngồi trên ghế thái sư, các nhi tử của hắn bao quanh. Còn Ngụy Trung và đám tay sai thì mọp trên mặt đất. Tình cảnh này, hoàn toàn đảo ngược. Đúng là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. Cuộc đời bi hi vô thường.

Nhị Đản và Cù Hiếu Bình thay nhau kể lại mọi chuyện lần nữa cho các huynh đệ Cù gia nghe.

Mặt của ba người ngày càng lúc càng đen. Cuối cùng, vẫn là Cù Hiếu Nhân cố nén tức giận trong lòng, âm trầm lên tiếng.

- Ngụy Trung. Người nói nhi tử của ta bán thuốc giả, độc hại di nương của người. Nhưng mà thuốc này sao biết người có động tay động chân trước đây, hay vẫn là người cố ý đồ oan, muốn bắt cóc nhi tử của ta nên dựng nên trò hèn hạ?

- Ta không có. – Ngụy Trung gầm lên. – Đại phu có thể chứng minh, di nương của ta uống thuốc do nhi tử người bóc nên trúng độc. Đại phu và bà thuốc vẫn còn ở đây. Không tin người cứ gọi người ra đối chất.

- Đại phu của người đâu?

- Là hắn. Ngụy Trung chỉ vào một người trung niên đứng nấp sau lưng chường quây. Hắn cũng là đại phu của Tế Nam đường. Hắn làm chứng, sao ta có thể làm trò cho được.

Lý đại phu bị điểm mặt, lo sợ bước ra. Hắn đứng trước mặt những nam tử Cù gia, mặc dù đôi chân hơi run nhưng sắc mặt vẫn vô cùng trấn tĩnh.

- Đại phu, mọi chuyện có giống như Ngụy Trung nói, nhi tử của ta đúng là bóc nhảm thuốc hay sao?

Cù Hiếu Nhân nhìn vị đại phu này, âm thầm đánh giá. Ngũ quan đoan chính, đôi mắt thẳng ngay. Không có vẻ như người giả dối, tham lam. Hắn chậm chậm mở lời. Thái độ với đôi phương vẫn khá là tôn trọng.

- Đúng vậy. Ngụy thiếu không nói dối. Thất di nương của ngài ấy đúng là trúng độc. Mà phần độc lại trùng khớp với thuốc được đun trong siêu này.

Nhưng mà thuốc có phải do tiểu Bình tử bóc hay không thì ta không biết. Hôm nay là ngày nghỉ của ta. Đến khi Ngụy gia cho người đến tận tề xá mời thì ta mới bắt đầu tham dự. Chuyện này còn cần ngài đây tra rõ.

Lời của Lý đại phu hoàn toàn là sự thật. Hắn được người hầu của Ngụy phủ mời tới là khi thất di nương đã hôn mê. Nha đầu hầu hạ ả ta cứ nặng nề khai báo là do di nương uống xong bát thuốc mới lâm vào tình trạng như vậy.

Lý đại phu kiểm tra toa thuốc, thấy đây vốn dĩ chỉ là loại thuốc trị ho cảm thông thường. Nhưng mà bà thuốc được mang lại đối chiếu có một loại khác lạ. Vốn dĩ loại này cùng một loại được liệu trong đơn thuốc giống nhau. Nhưng được tính hoàn toàn khác biệt, phối với các loại được còn lại, hình thành độc tố rất khó nhận ra.

Lý đại phu cũng cho rằng là do người hốt thuốc sơ ý nên nhầm lẫn. Hơn nữa, nghe nói người này là Cù Hiếu Bình, tiểu hòa kếp của Tế Nam Đường thì lão càng tin tưởng suy đoán của bản thân. Bởi vị tiểu huynh đệ đó lúc trước cũng chỉ làm việc vặt ở sân sau. Do chường quây thấy hắn cẩn thận, lại chịu khó, siêng năng, thời gian gần đây mới cho lên trên, học bóc thuốc theo toa. Nói chung, vẫn là do kinh nghiệm không đủ.

Mọi người ai cũng có lý của mình.

Cù lão trầm ngâm suy nghĩ một hồi, sau mới từ tốn mở lời.

- Chuyện này cũng chỉ là lời nói một phía. Các vị chỉ nhận định vào những thứ có trên tay mình, ta cũng tuyệt đối tin tưởng tôn tử của ta. Chỉ bằng nhờ người mang thất di nương đến đây. Nơi này đông đúc đại phu, biết đâu có thể tìm ra nguyên do thật sự.

- Phụ thân ta nói rất đúng. Ngụy Trung. Người mau cho người mang thất di nương đến để đại phu kiểm tra trước mặt chúng ta. Nếu sự thật là con ta sai, vàng bạc chúng ta nhất định đền. Còn nếu là người nham hiểm giả trò. Ta cũng muốn người trả giá thật nặng. Đừng nghĩ Cù gia ta dễ dàng ức hiếp.

Lão tam, lão nhị. Hai đệ đi cùng hắn. Tránh để cho phiền phức không đáng có xảy ra.

Sau khi nói vài lời với Ngụy Trung, Cù Hiếu Nhân nhìn sang Cù Hiếu Lễ và Cù Hiếu Nghĩa giao phó:

Ngụy Trung lúc này tức giận cực kỳ. Hai hôm trước, phụ mẫu hắn cùng đi Thiên Sơn bái Phật, hắn làm chủ gia đình, cảm giác như trời cũng giúp đỡ, tạo

thời cơ.

Nhưng mà lúc này đây, biến cố xảy ra, hần mới thấy vạn sự bấp bênh, khổ không thể tả.

Cuối cùng, dưới sự cưỡng ép của hai huynh đệ họ Cù, Ngụy Trung cũng mang theo gia nhân về Ngụy Phủ mang theo nạn nhân bất tỉnh, nằm trên cán, hối hả trở lại nơi đây.

Cù Hiếu Nhân tranh thủ lúc họ rời khỏi, có giao vào tay Cù Hiếu Bình một lá cỏ. Bảo hần lén nhét vào miệng của thất di nương. Cho nên khi các đại phu loay hoay xung quay nạn nhân làm đủ các loại kiểm tra. Cù Hiếu Bình lấy lý do muốn đứng kế bên để đảm bảo không có chuyện khuất tất xảy ra, trộm thời cơ nhét lá cỏ cha hần đưa vào miệng của thất di nương.

Ngờ đâu, chẳng mấy phút sau. Người vốn dĩ hôn mê, bỗng nhiên mơ hồ tỉnh lại, sức khỏe lẫn trạng thái thần kinh tốt dị thường.

Lá cỏ này là Cù Hiếu Nhân tình cờ phát hiện ra trên ốc đảo của Tử Quân. Đại Ma Vương chẳng mấy quan tâm nên những người sống trong thông trang rất thường hay sử dụng. Trần Hiếu My từng nói với họ. Đây là thảo dược giải độc. Trần quý vô cùng.

Ha ha. Không ngờ, lần này đúng là hữu ích. Có thể làm cho nhóm người Ngụy Trung trắng mắt sợ hãi, hối hận không thôi.

Mọi chuyện giải quyết xong xuôi, Ngụy Trung sau khi xin lỗi thì dẫn người rời đi. Cù lão muốn mọi chuyện cứ vậy cho qua. Dù sao, người cũng đã bị họ đánh, oan ức đã giải xong. Cù Hiếu Bình tâm tính giản đơn, chỉ cần người trong nhà tin tưởng hần là đủ. Còn thế nhân đánh giá như thế nào, hần chẳng mấy quan tâm.

Dù sao, bây giờ thì phụ thân và hai vị thúc thúc đã trở về. Cù Hiếu Bình cảm thấy trên đôi vai mình không còn oằn nặng như ngày trước nữa.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi. Cù Lão dẫn theo tất cả mọi người trở lại tiểu viện nhỏ. Nơi đó, còn có những nữ nhân khác đang đợi họ.

Ba huynh đệ Cù Hiếu Nhân đứng trước một ngôi nhà cũ kĩ. Chiếc cổng lớn sập xệ, xiêu vẹo một bên. Giàn tường vì đón nắng vurun ra những đóa hoa màu hồng thoang thoảng hương đưa, cảnh sắc có chút tồi tàn, nhưng nhìn chung vẫn thấy vô cùng gần gũi, bình dị.

Cù Hiếu Bình nhanh nhẩu chạy đến mở toang cánh cửa gỗ. Tiếng cọt két kéo dài. Người trong nhà chưa kịp ra nhìn, đã nghe một giọng nói thanh thoát reo lên mừng rỡ.

- Nương ơi. Nhị thẩm, tam thẩm đều ra mau. Cha cùng các thúc thúc đã trở về.

Nhị thẩm và tam thẩm của hần đang thêu khăn tay trong phòng, nghe vậy, ngẩng đầu cười.

- Nhóc con. Hôm nay trốn làm về sớm để chọc phá hai thẩm đó à? Gan to quá nhỉ. Coi chừng chúng ta đánh vào mông thì mất mặt trước cả nhà. Ha ha ha...

Cù Hiếu Bình xông vào bên trong căn phòng có tiếng nói vừa thoát ra. Nhìn hai phụ nhân mỉm cười ngồi trên khăn lớn thêu khăn, thái độ của hần càng thêm nóng vội.

- Con nói thật. Cha con cùng hai vị thúc thúc đều ở ngoài kia. Đứng cùng với gia gia và tứ thúc nữa. Hai vị mau ra xem. Con còn phải dìu mẹ con ra đó nữa.

Cù Hiếu Bình nói xong thì thân hình đã như một con gió, lao nhanh đi.

Hai người phụ nữ ngồi trên khăn đưa mắt nhìn nhau. Bất đắc dĩ cười cười. Nhưng rồi, nhị thẩm của Hiếu Bình – Lý thị cũng chính là người đầu tiên đứng lên, bước chầm chậm ra cửa, muốn nhìn một chút về phương hướng của dãy Nguyệt Sơn, tưởng nhớ đến phu quân nhiều năm xa cách của mình.

Tuy nhiên, khi Lý thị nhìn thấy mấy thân ảnh đang đứng ngoài sân, cả thân mình cứng lại. Chiếc khăn lụa đang cầm trên tay rơi xuống đất, vô tức vô thanh nhưng lại như tiếng sóng, từng đợt từng đợt xô vào bờ của Cù Hiếu Nghĩa đang đỡ lấy phụ thân.

- Nương tử. Ta đã trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Khai Minh Thành

Khai Minh Thành là thủ đô của Việt Quốc. Đây là nơi diễn ra vòng chung kết đại hội giao lưu của các được sư. Chính vì vậy, gần một tháng nay, tòa thành này vô cùng náo nhiệt. Không chỉ có thành viên của các đội tuyển thi đấu đến từ các thành thị khác nhau, mà còn có người giang hồ trên khắp đại lục Phong Linh tập trung về cầu được.

Đoàn đội của Dược Phong Cư đặt chân vào Khai Minh Thành đã hai hôm. Sau khi hội ngộ với thành chủ cùng Trương Chính Phương, họ chỉ đạo phố, nghỉ ngơi. Đến hôm nay vòng chung kết của Đại hội giao lưu mới chính thức khai mạc.

Trần Hiểu My cùng đồng đội đến nơi thi đấu từ rất sớm. Đưa mắt nhìn quanh quan cảnh bốn phía, cô không khỏi hít hà một hơi. Nơi này rộng lớn và hoành tráng không khác gì đấu trường La Mã cổ đại.

Đại diện của hai miền Nam Bắc chia ra ngồi ở hai khán đài đông tây. Mặt Bắc là sân khấu được thiết kế rất cao. Phòng màn màu xanh lam, những dải lụa màu đỏ vàng được kết hoa, đính dọc theo tạo ra cảm giác rực rỡ nhưng không kém phần sang trọng.

Vị trí của Dược Phong Cư là dãy ghế thứ ba, đây xem như là vị trí hân diện nhất của khu vực phía nam. Dãy đầu tiên là hội trưởng Chu Phong và các trưởng lão của Công Hội Dược Sư khu vực phía Nam. Dãy ghế thứ hai là vị trí dành riêng cho các vị lãnh đạo của từng thành trì. Đinh Khải Nguyên và Trương Chính Phương cũng đã yên vị tại bảo tọa của mình.

Từ Quân và Thiên Vũ không theo Hiểu My đến đại hội. Trên đường đến đây, họ đã được nghe nói về Hắc Ám điện và Hung thú Cùng Kỳ. Cho nên cả hai đã xác định hướng đi riêng. Họ có tình thạch truyền tin trong tay. Nếu có gì bất ngờ xảy ra. Chỉ cần thông tri cho nhau là được.

Khúc Văn được hai người này giải thích, tuy lúc đầu rất bất ngờ, sự thật có vẻ khó tin. Nhưng mà từ cảm giác của bản thân đối với Trần Hiểu My, Thiên Vũ cùng Từ Quân, hẳn cũng dần dần chấp nhận, trong thâm tâm còn có chút vui mừng.

Canh giờ vừa tới. Trên sân khấu âm nhạc réo rắc vang lên, ca cơ ôm đàn bước ra, cả quảng trường lập tức im re, toàn bộ ánh mắt đều hướng về thân ảnh yêu kiều trên đài cao.

- Mị cơ. Mị cơ...

Tiếng kêu gọi vang lên như sóng thần bất ngờ ào tới.

- Mị cơ này là ai?

Hiểu My có chút tò mò, quay sang nhìn Khúc Văn dò hỏi.

- Việt Quốc đệ nhất mỹ nhân. Thân phận thật sự là đầu bài của Chỉ Lan Phưởng. Chỉ bán nghệ, không bán thân – tình nhân trong mộng của đại đa số đàn ông trên đại lục.

- Bao gồm cả người hả?

Hiểu My nghe hẳn giới thiệu khoa trương như thế, bất giác nhanh mồm hỏi.

Nhìn thấy bộ mặt bất quai của mỹ nhân bên cạnh, Khúc đại gia hơi khựng lại. Sau đó, hẳn mới mỉm cười, vu vơ nói: - Ta nằm trong nhóm ít người còn lại.

Ha, hết vui.

Hiểu My không thích sự nghiêm túc của hẳn tí nào. Cô đành quay lại nhìn ca cơ trên đài. Quả nhiên đủ xinh đẹp. Nhưng mà so với Đồng Phương Nhược hay các mỹ nhân của Giao nhân tộc thì vẫn kém xa.

Mị Cơ nhẹ nhàng đặt đôi bàn tay trắng muốt lên dây đàn, mười ngón tay như khiêu vũ, khảy lên một giai điệu tuyệt vời như tiên nhạc. Lời ca khe khẽ vang lên:

- “Ta không cầu phú quý,

Cũng chẳng đeo đuổi lợi danh.

Chỉ cần một mái nhà tranh,

Sáng ngấm bình minh,

Chiều dưới giàn nho ủ rượu,

Đêm ngấm trăng say mộng cùng người.

Cái gì là anh hùng cái thế, sử sách lưu danh

Nhất tướng thành danh, vạn cốt xây thành.

Da ngựa bọc thây, đường về không thấy lối.

Một giấc Nam kha, có gì tiếc nướ.

Chỉ giây phút này mới thật sự cần nhau. . .

...

- Mị Cơ, Mị Cơ. . .

Ha, Việt Quốc đệ nhất mỹ nhân, quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ với một khúc nhạc như thế này đã khiến khán giả máu mũi phun trào. Còn lợi hại hơn cả tiếng đàn Thạch Sanh trên tường thành. Nếu như cho nàng ta ra chiến trường, thắng lợi sẽ đến tức thì, không cần giao tranh chi thêm nữa. - Hiểu My âm thầm đánh giá trong lòng.

Mị Cơ biểu diễn xong thì ôm đàn đứng lên chào khán giả, đôi lấy một tràn pháo tay vang dội, hải lòng mỉm cười, lui xuống phía sau.

Tiếp theo sau đó còn có vài tiết mục múa khác. Vũ cơ người nào người nấy nóng bỏng, vũ điệu sôi động, nhịp nhàng, tăng thêm nhiệt độ cho bầu không khí nơi này.

Cuối cùng thì người điều khiển chương trình cũng bắt đầu nhiệm vụ của mình. Giao lưu Đại hội chính thức bắt đầu.

Bức rèm màu vàng trên đài cao phía trên sân khấu được kéo ra. Một dãy ghế được thiết kế đưa ra để người ngồi bên trên có thể dễ dàng quan sát được toàn bộ sân khấu và quảng trường. Nổi bật nhất là nam tử trung niên mặc long bào màu vàng, gương mặt nghiêm nghị như thần – Hoàng đế Hiến Viên Trạch của Việt Quốc – một nhân vật cũng được xem như cái thể anh hùng, cự học sinh của Thánh Điện Quang Minh.

Nói tới Thánh Điện nổi tiếng nhất đại lục Phong Linh này, Hiểu My không khỏi nhìn thêm vài lần vị thánh tử mang mặt nạ hình thù kì dị ngồi cạnh bên hoàng đế Hiến Viên. Cứ nhìn hần, Hiểu My lại nhớ tới Lãnh Nguyệt. Nhưng mà phong thái hai người này hoàn toàn khác nhau. Không biết, nhan sắc thật sự của hần thế nào? (Hắc hắc. Tỷ mê trai quá!)

Cảm nhận được ánh nhìn soi mói của Hiểu My, vị thánh tử trên đài cao chính xác nhìn xuống phía cô. Bắt gặp một đôi mắt tròn xoe, lấp lánh như ánh sao trên bầu trời đêm, hần thoáng chút ngẩn ngơ. Khuôn mặt cô gái đó không yêu mị như Mị Cơ, nhưng cũng là một tuyệt sắc giai nhân, đào đạt thanh xuân, sinh động vô cùng.

Nhưng mà ánh mắt của vị thánh tử đó chỉ dừng lại một chút tại vị trí của Hiểu My rồi lập tức đảo sang nơi khác. Dưới lớp mặt nạ, không ai biết hần nghĩ gì.

Người thứ ba là Hoàng Tùng – trưởng công hội dược sư Việt Quốc – tương tự với chức vụ bộ trưởng bộ y tế của nước ta hiện nay.

Ngoài ra, còn một vài người khác, nhưng Hiểu My chẳng mấy quan tâm.

Thế lệ Vòng chung kết Giao lưu hội của các Dược sư tại Khai Minh Thành cũng tương tự như vòng sơ khảo tại Đan Thành trước đây.

Vòng 1 là thi đấu thảo dược.

Đoàn đội của Dược Phong Cư không khó khăn để giành được chiến thắng áp đảo, giành ưu tiên tuyệt đối khi bước vào vòng thi đấu thứ hai ở hôm sau.

Vòng thi thứ hai là thi luyện chế dược liệu. Vòng này, quán quân là một đại diện đến từ khu vực miền Bắc. Bởi vì phần dược mà họ điều chế có vẻ hợp ý của ban giám khảo. Bên dược liệu của nhóm Dược Phong Cư điều chế bị đánh giá là “quá ấn tượng”, nên giành được giải đặc biệt. Có điều, cả Chu Phong và Đinh Khải Nguyên cũng hết sức hài lòng.

Sau đó, rất nhanh đã đến vòng thi đấu thứ ba.

Vòng thi đấu này diễn ra tại Nghi Lâm Sơn Mạch.

Sơn mạch này nằm gần biên giới của Đông Quốc và rất gần với tổng đàn của Quang Minh Thánh Điện. Các đội tuyển bằng tốc độ nhanh nhất phải đến được nơi đó, hái được đủ năm loại dược thảo quý hiếm chỉ có tại sơn mạch Nghi Lâm. Sau đó sẽ mang theo thảo dược chạy đến tổng đàn Quan Minh Thánh Điện bàn giao. Chỉ những đội hoàn thành đủ chỉ tiêu mà nhiệm vụ đề ra, mới có tư cách thi đấu tiếp theo là so về chất lượng của thảo dược.

Còn năm loại thảo dược nào, còn phải đợi đến được địa điểm dự thi, ban tổ chức mới bật mí cho. Đây cũng là để hạn chế những gian lận có thể xảy ra. Ban tổ chức suy nghĩ khá chu toàn. Mọi người đều không phản đối.

Sơn Mạch Nghi Lâm cách Khai Minh Thành rất xa.

Nhóm người của Hiểu My không muốn làm kẻ tiên phong, nên cứ từ từ, thông thả xuất phát sau.

.....

Nghi Lâm Sơn mạch là cách đồng thảo dược lớn nhất của Việt Quốc. Nhưng mà nơi này giáp biên giới với Đông quốc, cho nên dược sư và thầy thuốc bình thường rất ít đến đây.

Việt Quốc và Đông Quốc mâu thuẫn với nhau. Tuy không căng thẳng như kẻ thù nhất tử nhất sinh. Nhưng mà chuyện người của hai quốc gia vô duyên vô cớ chết đi là không tránh khỏi.

Chỉ có đại hội giao lưu, đội tuyển các đội là lực lượng mạnh nhất có cả võ sĩ và dược sư, ban tổ chức mới dám cho họ đến nơi đây. Hơn nữa, nếu tính mạng của mình mà cũng không đảm bảo, sao có tư cách đứng trên bục cao nhận lấy danh hiệu quang vinh nhất của các dược sư. (Ha ha. Ta thật bội phục suy nghĩ của những người này).

Nhóm người của Trần Hiểu My đến đây vào lúc giữa trưa. Nghi Lâm son mạch chào đón họ bằng tiếng gió vi vu và tiếng xạc xào của những bước chân giẫm đều trên lá.

- Sư phụ, Hỏa Liên Chi này có tốt bằng những loại dược liệu mà chúng ta mang ra thi đấu hôm kia hay không?

- Không thể so sánh như thế. Mỗi loại thảo dược đều có công dụng riêng. Hỏa Liên Chi này trị chứng hàn thể thì không thể tìm được loại khác thích hợp hơn. Nhưng những chứng nan y khác lại chưa chắc hữu dụng. Còn về tính trân quý, thì những loại này không thể vượt qua linh dược trên Huyền Thiên đại lục của chúng ta rồi.

Hai thầy trò Hiểu My và Hồ Hoài An đối đáp với nhau. Những người khác chỉ im lặng lắng nghe, mắt thì quan sát bốn phía xung quanh lẫn trên trời dưới đất, không thiếu chỗ nào.

Son Mạch Nghi Lâm có rất nhiều côn trùng và độc vật. Nếu sơ ý, bỏ mạng như chơi. Mặc dù trong đội lúc này có thêm Khúc Văn, nhưng mà phòng bệnh hơn chữa bệnh, không ai muốn bản thân chuốc khổ vào mình.

- Chủ nhân. Nơi này quái dị thật. Từ lúc chúng ta vào đến giờ, ngoài mấy con vật bé xiu, những dã thú khác không biết đã trốn hết đi đâu.

Nhìn Tiểu Hôi có vẻ nóng nực, bất an, cứ xoay tới xoay lui trong ngực áo. Đại Kim không khỏi hướng Hiểu My mở lời.

- Có người ở đây, đám dã thú đó sao dám lộ mặt ra. Đại Kim nhà ta uy vũ, áp chế được tất cả động vật có lông. Thật đúng là hâm mộ.

Chủ nhân lại bom hấn rồi. Haiz, sao mà hấn nói chuyện nghiêm túc, chủ nhân lại chẳng hiểu tí nào. Hay bởi hấn ngu dốt nên chủ nhân cứ trêu đùa – Đại Kim thật là oan ức.

Mặc dù Hiểu My nói thế, nhưng mà cô lại nhú chặt cặp mày. Biểu cảm vô cùng mâu thuẫn.

Đừng nói tới dã thú hung dữ. Ngay cả nhân loại, đoàn người của Dược Phong Cư chưa từng gặp thêm bất cứ ai.

.....

Các đội tuyển khác đã đi đâu? Biến cố bất ngờ gì đã xảy ra? Son Mạch Nghi Lâm có an toàn hay không? Đây đúng là những vấn đề quan trọng được đặt ra, còn cần Hiểu My cùng đồng đội của mình phá giải.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Hang động bí ẩn

Nhóm người của Hiểu My rất thuận lợi thu thập được đầy đủ cả năm loại dược liệu. Sau đó, cả đám quyết định ra khỏi Nghi Lâm son mạch, chạy đến tổng đàn của Thánh Điện Quang Minh.

Tuy nhiên, trên đường trở ra, Tiểu Hôi vốn dĩ vẫn trốn trong ngực áo Đại Kim bỗng dựng nổi điên, nó cắn loạn lên người của Kim Mao sư rồi phóng vèo ra, thân ảnh biến mất vô tung phía sau những bụi cây rậm rạp.

- Tiểu Hôi...

Đại Kim hét lên rồi vội vã chạy theo. Cho nên, sau đó, chỉ có Khúc Văn cùng Bàn Ngâm hộ tống hai tỷ đệ của Hồ Phượng Nhi và Ngọc Tam Lan tiếp tục hành trình. Còn A Thủy và Hiểu My đuổi theo Đại Kim, có cần gì thì hỗ trợ.

Ít lâu sau, trước mắt bọn họ bỗng xuất hiện một hang động tối đen, ăn sâu vào lòng đất. Cửa động rộng gần hai thước, thỉnh thoảng vẫn toát ra một ít khói đen, mùi hôi không thể tả.

- Tiểu Hôi có lẽ đã phóng xuống đó. Chủ nhân, chúng ta có nên....

- Nơi này vô cùng quái dị. Chúng ta cũng nên xuống dưới xem chút. Biết đâu lại có thu thập ngoài ý muốn. Nhưng mà trước hết cũng nên chuẩn bị chu đáo. Cần thận mới đi thuyền được vạn năm.

Thấy Hiểu My không phản đối, Đại Kim nhẹ nhàng một hơi thở ra. Suốt thời gian này, hấn chăm sóc cho Tiểu Hôi, chu đáo từng li từng tí như chăm con.

Tình cảm dĩ nhiên sâu đậm. Hơn nữa, nhờ Đại Kim không ngừng cung cấp linh thảo và đan dược. Tiểu Hôi ngày càng có linh tính. Giao tiếp với Đại Kim càng lúc càng thuận lợi, càng ngày càng có cảm giác lệ thuộc nhiều hơn.

Đại Kim nhảy xuống đầu tiên. Tiếp theo là Hiểu My. Cuối cùng là A Thủy từ phía sau phòng hộ.

Vù. ....

Ba người nhanh chóng rơi xuống. Gió thét gào rít qua bên tai. Phong nhận cửa vào da. Nếu không phải có linh khí hộ thân, cả ba chắc chắn sẽ xay xát toàn thân chứ không thể nào thành thoi như hiện tại.

Sau một hồi rơi tự do không trọng lực. Sau cùng, cả ba cũng đáp xuống đáy động bình an.

Nơi này bốn phía tối đen, xòe bàn tay còn không nhận rõ từng ngón. Nhưng vì có nội lực thâm hậu, bọn họ vẫn có thể dễ dàng phân biệt hoàn cảnh hiện tại của mình.

- Ta đi trước.

Hiểu My hỏi hột nói một câu rồi lướt lên trên. Hòa cầu do Như Ý còn phát ra làm hang động bỗng chốc sáng hẳn lên. Ba người không khỏi hít hà một hơi. Cảm giác có chút dị kì, không phù hợp.

Nơi này, không khí hanh khô. Vách hang động xù xì như nham thạch. Vài nơi còn xuất hiện loại nấm hình thù kì lạ, màu sắc tươi đẹp vô cùng. Nhưng cái mùi hôi thối tỏa ra trên mặt đất lúc đầu, chắc chắn là do mấy tai nấm xinh đẹp này tỏa ra.

Nhóm người của Hiểu My lần bước một hồi, trước mắt bỗng xuất hiện rất nhiều ngã rẽ. Hơi chân chừ trong chốc lát, Hiểu My liền chọn lối bên trái, dẫn đầu bước vào.

- Chủ nhân. Người có manh mối?

- Cái này gọi là trực giác. Hiểu chưa?

A ha. Đại Kim thấy mình lại hỏi thừa rồi. Sao hắn có thể quên chủ nhân của hắn là một kẻ mù đường lại tự kỷ vô cùng. Cho nên, câu trả lời như thế này, hắn đã quen rồi, dĩ nhiên không ngoài ý muốn. Haiz. . .

A Thủy đi phía sau nghe cuộc đối đáp của chủ tớ hai người họ thì cong cong khóe môi, nhếch mép mỉm cười.

.....

Cùng thời gian đó.

Trong một căn phòng rộng lớn bằng đá tại phía cuối con đường mà nhóm người Hiểu My đang tiến tới. Tiểu Hôi – nhân vật chính của lần này đang hưng phấn cực kỳ. Ánh mắt đỏ ngầu, hướng tới một thạch đài thật cao giữa phòng. Trên đó có một quả cầu màu vàng lơ lửng, phát ra ánh sáng lấp lờ, soi sáng cả bốn vách xung quanh.

Tiểu Hôi có một tham muốn mãnh liệt đối với thứ đồ chơi đó. Bốn chân nhỏ xiu run lên. Mặc dù rất muốn lao đến, cướp đi. Nhưng dường như có một thứ sức mạnh vô hình cản ngăn. Cho nên lần nào cũng thất bại.

Ba người Hiểu My đến đây thì nhìn thấy một cảnh tượng như vậy. Nhưng có vẻ như chôn bạc vẫn không chú ý đến sự xuất hiện của bọn họ. Đại Kim khó chịu trong lòng. Nhìn tiểu bảo bối của mình không ngừng lao tới rồi bị hất văng ra, lăn cù trên mặt đất lồm chồm, ghò ghề. Bộ lông xinh đẹp bị máu và bụi bẩn nhuộm đầy, vô cùng chật vật.

- Quả cầu đó là cái gì?

- Một loại Kim thuộc tính kết tinh. Đúng nghĩa bảo vật.

- Hắc hắc. Ta lấy chắc rồi.

Nghe được đáp án của A Thủy. Hiểu My hai mắt như có ngọn lửa bập bùng. Nước phù sa không chảy ruộng ngoài. Châm ngôn của cô từ trước tới giờ vẫn luôn là vậy.

- Muốn lấy nó, đầu tiên phải vượt qua được kết giới phòng hộ. Hơn nữa, mỗi một bảo vật như vậy đều có yêu thú canh giữ hoặc nguy hiểm đi đôi.

A Thủy thấy nữ thần của hắn tự tin như thế, nhẹ nhàng nhắc nhở đôi câu. Hiểu My tuy ngoài mặt vô phé vô tâm, nhưng mà cô cũng luôn đề phòng với những nguy hiểm có thể phát sinh. Cho nên nhanh chóng quay sang Đại Kim, bảo hắn khống chế Tiểu Hôi. Sau đó, cả ba mới chia nhau tìm kiếm xung quanh. Tranh thủ thời gian phá tan kết giới.

- Phát hiện ra manh mối nào chưa?

- Chưa.

Một vòng tìm kiếm trôi qua. Cả ba người vẫn không nhận ra nơi này có điểm nào khác lạ.

- Tìm thêm lần nữa. Lật kỹ từng viên đá, đào kỹ từng tấc đất nơi này. Ta không tin chúng ta không lấy được.

Một canh giờ nữa lại trôi qua.

Ba người mệt mỏi, có chút thất vọng nhìn nhau. Đại Kim thở hắt ra, quăng người ngồi lên mặt đất.

Không biết hần vấp phải vận may thế nào, tự nhiên, toàn bộ kết giới nơi này bỗng run lên. Màn sáng ẩn hiện lúc có lúc không. Hiểu My và A Thủy ngạc nhiên. Một tia vui mừng thoáng qua trong đáy mắt.

- Đại Kim. Mau đứng dậy!

Kim Mao Sư nghe được giọng nói kích động của Hiểu My, mặc dù trên mặt ngạc nhiên, nhưng mà đôi chân nhanh chóng vâng lời. Nhổm lên cao, rồi cúi đầu nhìn xuống.

Wow. Mặt đất nơi này có một viên sỏi rất nhỏ, màu nâu đất, lẫn vào các viên sỏi và hòn đá khác, bình thường vốn không thể phát hiện ra.

Trọng lượng của Đại Kim đập lên nó, chỉ riêng viên sỏi này vẫn vẹn nguyên, những viên còn lại đều nát vụn thành bụi cát, tản ra. Nhờ vậy mà mặt trận mới được phơi bày. Công lao này được quy cho Kim Mao Sư đang gãi gãi đầu, cười ngớ ngẩn như con trẻ.

Hiểu My buồn cười nhìn công thần của nhóm mình. Không biết nói gì cho phù hợp. Chỉ có thể thầm cảm thán trong lòng, kẻ ngốc có phúc phần của kẻ ngốc, quả nhiên không thể khinh thường. Lợi hại. Ha ha.

Ngọn lửa đỏ rực từ Như Ý côn phát ra, hòn sỏi bị thiêu rụi dễ dàng. Kết giới lúc này mới hoàn toàn tan biến.

Nhưng Hiểu My chưa kịp vui mừng thì bị cảnh tượng phía trước làm cho khiếp sợ.

Trên mặt đất dưới thạch đài. Vô số xương cốt động vật chất đầy. Đây có lẽ là lời giải thích cho câu hỏi của Đại Kim ban đầu. Nghi Lâm sơn mạch không phải không có dã thú to lớn, mà tất cả chúng nó đều tập trung tại nơi này. Xương trắng hếu chất cao.

- Xem ra, viên Kim tinh cầu này là một cái bẫy. Chúng ta tự mình đút đầu vào. Không biết có nên hối hận không a.

Hiểu My vừa dứt lời. Từ bốn vách tường của thạch phòng, một làn khói trắng tỏa ra. Đây có lẽ là hương gây mê. Hiểu My ra hiệu với mọi người. Vờ như vô lực, từ từ ngã xuống.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Không biết bao lâu sau, mặt đất rõ ràng chấn động.

Một con vật toàn thân chi chít gai nhọn xuất hiện. Bốn chân của nó nhẹ nhàng đặt lên mặt đất. Đôi mắt đỏ như máu, ánh lên vẻ hung tàn.

Cái mồm rộng ngoác ra, mấy cái răng nanh nhọn hoắt tựa chông. Nước dãi từng giọt từng giọt rơi rơi. Mùi hôi thối xông vào mũi đám người Hiểu My, bọn họ vất vả chịu đựng. Không dám phong bế khứu giác của mình. Bởi vì kẻ đứng sau màn kịch này vẫn chưa lộ diện.

Cũng may, cả đám không cần chịu đựng quá lâu.

Một lão già bộ dạng như u linh thỉnh thoảng xuất hiện phía sau con quái vật. Đôi tay của lão gầy như que củi khô. Khuôn mặt nhăn nheo, đôi mắt gian tà. Lão nhìn ba người nằm trên mặt đất dưới thạch đài, môi nhẹ kéo một nụ cười. Nói với con quái vật bên cạnh mình. Giọng nói ngọt ngào, dễ dàng như nói với con cưng của mình. Đứng là vô cùng biến thái.

- Bảo bối. Của con đó. Lên đi!

Con quái vật nhận được lệnh. Grào lên một tiếng rồi đột ngột mổ thật mạnh xuống nữ nhân duy nhất tại nơi đây.

- Khốn thật. Mi cũng biết chọn đối tượng quá nhỉ?

Hiểu My đối với lựa chọn của quái vật rất phản cảm. Bất chấp sự ghém ghềnh đáng lên từ trong dạ dày. Mổ nữ một đám toàn lực bung ra.

Quái vật bị tấn công bất ngờ, không kịp tránh né nên lãnh trọn cú đâm của Hiểu My. Đầu của nó bật về phía sau. Răng rơi ra, máu văng tung tóe.

Lão nhân thấy vậy biến sắc. Vội vã thối lui. Tuy nhiên, đã muộn.

Trong lúc lão còn đang thất thần bởi biến cố đột ngột phát sinh. A Thủy đã nhanh chóng hướng đến phía sau, bày ra một kết giới nước bao lấy lão nhân, nhốt lão bên trong.

Ngực tù bằng nước của vị thái tử tộc Giao nhân luôn có công dụng khác biệt. Lão nhân cảm nhận được một sức mạnh vô cùng to lớn đang tràn vào

trong từng tế bào, mạch máu của lão. Khiến cho việc đơn giản nhất là tự tử cũng khó khăn. Mặt lão như tro tàn, hướng nhìn con quái vật bị giải quyết gọn gàng, trong lòng không biết nguyên rủa Hiểu My bao nhiêu lần. - Đúng là độc phụ.

Ặc. Cũng may là Trần Hiểu My không biết được suy nghĩ của lão. Nếu không thì kết cục của lão cũng chẳng khác gì con quái vật thoi thóp nằm tại nơi đây.

- Các ngươi muốn gì?

- Câu này đáng ra là chúng ta hỏi lão mới đúng.

Giọng lão nhân vang lên. Hiểu My khó hiểu nhìn lão như nhìn kẻ thần kinh. Lão nhân cúi gằm mặt, chắc lại đang toan tính điều gì. Chỉ là cho dù những toan tính đó giới đến cỡ nào, cũng không thể phá giải cục diện hiện tại.

- Huy nội lực, phong bế toàn bộ kinh mạch, chỉ cần giữ lại một hơi tàn là được. Chúng ta có rất nhiều thời gian để chơi với lão. Việc cần thiết lúc này là phải tìm kiếm những thứ còn ẩn giấu trong thạch thất này.

Hiểu My vói tay lấy Kim Tinh cầu, sau ra lệnh cho Đại Kim.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Rời khỏi thạch động

Hiểu My vói tay lấy Kim Tinh cầu, sau ra lệnh cho Đại Kim.

Cả ba nhanh chóng hành động. Cuối cùng, một cánh cửa bí mật trên vách tường bằng đá cũng được phá giải. Có lẽ, Đây chính là nơi mà lão nhân và con quái vật ẩn núp ban đầu. Nơi này ngoại trừ vài thứ vật dụng thông thường, Hiểu My còn phát hiện được không ít được thảo trân quý được cất giữ cẩn thận trong những chiếc hộp bằng bạch ngọc, đặt trên kệ đá cao.

- Mấy thứ này nhìn sao cũng giống như tang vật do đánh cướp đám người tham dự giao lưu hội ấy nhỉ? A Thủy, ngươi nhìn xem. Ở đây còn có Hóa Liên Chi nữa nè.

A Thủy nhìn sang ngọn cỏ hình đoá sen đỏ rực trên tay Hiểu My, suy nghĩ cũng đồng nhất với cô. Xem tra, bọn họ không phải là người đến đây trước tiên.

- Chủ nhân. Có manh mối.

Đúng lúc này, giọng của Đại Kim vang lên, thu hút được sự chú ý của A Thủy và Hiểu My. Cả hai lập tức chạy đến chỗ của Đại Kim. Phía sau bức tranh vẽ tứ đại hưng thú có một cơ quan, mở ra thông đạo lơ mờ tối, chẳng biết dẫn về đâu. Nhưng mà không đắn đo nhiều, cả ba người đều quyết tâm đi vào tra rõ.

- Nhưng mà trước hết, phải giải quyết hai của nợ này cái đã. – Hiểu My đi lại trước mặt lão nhân, tà ác nhếch miệng cười. – Lần sau, nếu muốn ra ngoài làm chuyện xấu, nhớ đừng mang theo bất cứ thứ gì có thể chứng tỏ thân phận của mình. Chỉ dựa vào bức tranh bốn con vật gớm ghiếc này, ta cũng sẽ mang toàn bộ tội lỗi trút hết lên đầu Hắc Ám Điện. Ngươi nói có phải hay không?

Mặt lão nhân đứng trong thủy ngục từ lúc thấy thạch thất ẩn núp của lão bị phát hiện, sắc mặt đã xám như tro tàn. Giờ nghe Hiểu My nói vậy, lão tự biết số mình đã tận. Không hề vùng vẫy mà ngược lại, rất bình tĩnh nhìn ngọn lửa do Như ý côn của Hiểu My phát ra, thiêu lấy cơ thể của lão từ từ. Những phút cuối của sinh mệnh, lão còn lẩm bẩm vài lời. Có vẻ như ăn năn, hối hận: “Làm ác thì nhất định sẽ gặp được quả báo, chỉ là không biết quả báo đó đến sớm hay muộn mà thôi.

Con quái vật cũng đồng cảnh ngộ như vậy.

Giải quyết xong chương ngại vật, ba người mang theo toàn bộ tang vật, bước vào trong thông đạo. Lối đi tuy chật hẹp nhưng nhờ có ánh sáng từ mấy viên dạ minh châu nên họ vẫn có thể nhận nhả vượt qua chặng đường càng đi càng dốc. Thật lâu sau, cuối cùng thì họ cũng lên tới cửa ra. Nhưng mà, nhìn cảnh tượng trước mắt, Hiểu My thấy có gì đó sai sai thì phải.

- Chủ nhân, nơi này rất tuyệt.

- Tuyệt cái đầu ngươi á.

Đạp một cái thật mạnh vào đầu tên yêu thú ngu ngốc. Hiểu My miễn cưỡng, đẩy ra cánh cổng bằng rào trúc. Phát hiện phía trước là cả một cánh đồng trống ngỗ, cây nào cây nấy cao hơn đầu người, lá to dài, mượt mà như chiếc cầu màu xanh, nối liền từ thân cây xuống mặt đất.

Giữa những kẻ lá, vài quả ngô to bằng bắp tay người lớn được bọc bên ngoài bởi nhiều lớp áo trong veo. Mớ râu trên đầu rung rinh, màu đỏ tơi, nâu đậm đan xen. Chốc chốc, gió lùa qua, chúng lại tung lên, xòe ra như mớ bông nilong của những cô nàng trong đội cổ động. Xinh đẹp vô cùng.

- Đầu ai ngờ được, một bức tranh phong cảnh điền viên thơ mộng thế này lại là vỏ bọc cho những tội ác chất chồng trong thạch động. Đáng tiếc a.

Hiệu My tiếc hận, thờ dài. Trong lòng tuy bài xích với Hắc Ám điện, nhưng không thể không thừa nhận: Thủ đoạn của bọn chúng càng lúc càng cao siêu.

Lão nhân điều khiển quái thú bình thường chỉ cần khoác lên mình bộ áo nâu bạc chỉ, sòn vai đi tới đi lui, mấy ai có thể nhận ra hắn ta là người thần bí đứng sau, thao túng quái thú gây tội ác cho toàn bộ sơn mạch Nghi Lâm.

- Đại Kim, người truyền tin cho nhóm người Khúc đại ca rồi chọn vài quả ngô nướng lên. Ta và A Thủy muốn đi dạo quanh một vòng, xem thử có tin tức gì không?

Hiệu My ngăn gọn giao phó với Kim Mao Sư rồi cùng với A Thủy sánh bước. Bóng của hai người trải dài trên mặt đất. Con đường ngoằn ngoèo, gió mát thổi, tiếng trâu cây gọi bạn xa xa. Một cảm giác bình yên len lỏi xuống tâm hồn.

Lâu lắm rồi, Hiệu My mới có lại cảm giác như thế này. Nó giống như bầu không khí của quê nội cô, vừa bình dị, vừa thân quen, lại pha thêm một chút man mác, điu hiu - đặc trưng của hai từ “Quê hương” mà cuộc sống xô bồ nơi thành thị kiếp trước hay cả những chuỗi ngày bình yên nhất tại đại lục Huyền Thiên, Hiệu My vẫn không thể nào tìm được.

- Nhớ nhà, nhớ nhà. Nhớ cha nhớ mẹ.

Nhớ nhà, nhớ nhà.... Nhớ mãi....

Chìm đắm trong cảm giác da diết của bản thân. Hiệu My không kim được một giọt lệ nóng tràn ra. Khiến cho nam tử cạnh bên hoảng hốt, gạt mình, lòng cũng quặn đau thương cảm.

- Không sao chứ?

- Ừ. Mất không chế chút thôi. Phong cảnh nơi này, khiến ta thật hoài niệm a.

Hiệu My mỉm cười, đuôi mắt cong cong. Bỗng nhiên, trên thửa ruộng đối diện, có một nam tử bước lên. Bộ dáng chân chất, nhà quê vừa thấy Hiệu My và A Thủy lập tức sáng lên. Hướng hai người chào hỏi.

- Các vị từ nơi khác mới tới?

- Đúng vậy. Chúng tôi chỉ vô tình đi ngang qua đây, thấy phong cảnh non xanh nước biếc nên nán lại thưởng lãm chốc thôi. Sẽ không quấy rầy cuộc sống bình yên của thôn dân, mong mọi người không ngại.

Hiệu My uyển chuyển, khách sáo vài câu.

- Ha ha. Không ngại, không ngại. Thôn này của chúng tôi được gọi là Hạ Đầu. Do nằm gần Quang Minh Thánh Điện và được Thánh điện chiếu cố, quan tâm. Nên trong ngày thường, thỉnh thoảng vẫn có không ít khách nhân từ phương xa lui tới. Các vị nếu thích, có thể ở lại đêm hôm. Hạ Đầu thôn mặc dù không giàu có bằng ai, nhưng khách điểm và từ lâu thì vẫn có. Nếu không thì cứ chọn một nhà nào đó hợp ý xin trọ lại cũng được.

Ha ha. Thì ra là thôn du lịch. Không ngờ, loại hình du lịch Homestay này cũng đã xuất hiện tại đây. Hoàn toàn phá vỡ nhận thức của Hiệu My. Ai nói người cô đại thi tự tưởng không tiến bộ. Hạ Đầu thôn này không những biết dựa vào ưu thế của mình để phát triển mà còn kịp thời nắm bắt được trào lưu thịnh hành nhất ở thế kỷ 21. Thế mới ghê.

Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại. Người ta dựa vào Quang Minh Thần Điện phía sau, heo mẹ cũng có thể mọc cánh bay. Ai lại dám thách thức quyền uy của tổ chức có danh hiệu đệ nhất tại đại lục Phong Linh này chứ.

Trông theo cánh tay chỉ vị nông phu, Hiệu My và A Thủy nhìn thấy một tòa thành thấp thoáng phía xa. Từ khoảng cách này vẫn có thể cảm nhận được khí thế mà nó tỏa ra. Uy nghiêm, quảng đại.

- Người của Thánh Điện có hay đến đây không?

A Thủy có chút hiếu kỳ. Không biết là Quang Minh Thánh Điện này lợi hại thế nào, nhưng lại để bọn Hắc Ám điện giờ trò ngay dưới mi mắt mà họ vẫn vô phương phát hiện. Điều này thật đáng ngạc nhiên. Chắc không phải là có nội gian che mắt đó chứ?

Trao đổi với vị nông phu đầy một hồi, hai người Hiệu My cảm thấy thu thập tin tức cũng được khá rồi, cho nên dúi vào tay hắn một thỏi bạc rồi xoay người rời đi.

Lúc trở lại ruộng ngô, cả hai không khỏi ngạc nhiên nhìn thấy hai nam tử xuất hiện bên cạnh đại Kim. Một tím, một trắng giữa mênh mông bát ngát màu xanh, đúng là điểm nhấn cho cả không gian, hướng gì, đây còn là hai tuyệt đại soái ca, mỗi người một vẻ, mười phần vẹn mười.

- Sao hai người lại ở đây?

- Điều tra Hắc Âm Điện ở phụ cận khu vực này, tình cờ nhận được tin thạch truyền tin của Đại Kim nên tập qua luôn.

Thiên Vũ mỉm cười nhìn cô. Khuôn mặt băng sơn ngàn năm hiếm được lúc nhu hòa khiến cho người đối diện thoát cái mát hờn. Sắc đẹp đúng là vũ khí sát thương vô cùng lợi hại.

Cũng may mà sự háo sắc ấy chỉ thoáng qua, sau đó, sự chú ý của Hiểu My đã bị thay đổi bởi mùi ngô nướng dậy hương, còn có cả gà ăn mày được Đại Kim dọn ra, chỉ trông thôi cũng cảm thấy ngon, thúc đẩy con sâu thèm ăn trong lòng mỡ nữ.

- Chủ nhân. Nhóm người Khúc đại ca chắc khoảng vài canh giờ nữa mới tới đây. Chúng ta dùng bữa trước thôi.

- Được.

Hiểu My đã biết nên nhanh chóng gạt đầu. Sau thì cả năm người họp thành một bàn tròn. Thiên Vũ mang ra ít rượu ngon và linh quả từ giới chi không gian. Bắt đầu đại tiệc.

- Ngô nướng rất ngọt. Đã lâu không thưởng thức món này. Suýt nữa ta quên luôn hương vị của nó.

- Chủ nhân. Hay là ta hái hết mớ ngô này, cất để dành. Khi nào người thích lại mang ra nướng. Dù gì giới chi không gian chúng ta cất đồ không sợ hao tổn a.

Đại Kim vừa nhồm nhoàm nhai thịt, vừa tranh thủ vuốt đuôi chủ nhân của hắn. Nhưng mà lần này vuốt đuôi nhầm rồi. Vì sau khi hắn nói xong, đã thấy mặt mày Hiểu My đanh lại, giọng điệu cứng rắn vang lên:

- Ngô này là do người nông dân vất vả lắm mới trồng ra được. Không giống như thảo dược trên núi hay các loại linh quả hấp thụ tinh hoa của đất trời. Chúng ta không thể tùy tiện hái đi. Người thử liên hệ với chủ nhân thửa ruộng này, chúng ta mua đi một ít, tính luôn phần đang ăn hiện tại.

- Chủ nhân anh minh.

Ha ha. Không ngờ, cũng có những lúc mình có thể nói ra những lời lẽ đạo mạo thế này. Hiểu My ơi Hiểu My, mi đúng là không tệ a...

.....

(Ghi chú: Homestay là một loại hình lưu trú dành cho những ai đam mê khám phá, trải nghiệm văn hóa, phong tục, tập quán tại những vùng đất mới. Loại hình dịch vụ này là cách quảng bá nét đẹp văn hóa, con người và cảnh quan một cách chân thật nhất. Khi đi du lịch, thay vì thuê phòng tại các khách sạn, resort, ... bạn sẽ được ở tại nhà của người dân địa phương, trở thành một thành viên trong gia đình họ, cùng ăn, cùng ở và cùng trải nghiệm cuộc sống. Từ đó, có cái nhìn gần gũi và thực tế về đời sống sinh hoạt cũng như văn hóa của vùng đất đó.)

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Quang Minh Thánh Điện

Đại Kim sau khi nhai hết một con gà thì vui vẻ, ôm Tiểu Hôi rồi đi. Hắn phải tìm chủ nhân vườn ngô, lại còn tâm sự riêng với Tiểu Hôi. Không thể cứ đi theo Trần Hiểu My làm bóng đèn, chọc cho những nam nhân bên cạnh cô thêm bực bội.

Haiz. Ai biểu trong số bọn họ, Kim Mao Sư hắn thuộc tầng lớp thấp nhất chứ. Đầu thai đúng là một nghệ thuật a.

Nhìn theo bóng lưng ỉu xiu của Đại Kim, Từ Quân thấy khá khôi hài, hắc hắc mở miệng cười.

- Hiểu My a, tên yêu thú này cũng khá lắm, ngộ tính rất cao. Nếu dốc lòng bồi dưỡng, có thể tạo nên một thời đại chiến tướng mới đó.

- Ta cũng hi vọng vậy. Ha ha.

Ặc. Một vị đại năng siêu cấp thần thú khen ngợi một con yêu thú nhỏ nhoi, đúng là hơi gượng gạo nha. Nhưng mà người của cô được khen, dù sao cũng phải tỏ thái độ vui vẻ dễ coi. Trần Hiểu My cười ha ha đáp trả. Sau đó, nhìn sang Thiên Vũ, hỏi thăm kết quả mà hai người điều tra được.

Thiên Vũ chậm chậm kể lại tất mọi chuyện xảy ra trong mấy hôm nay. Từ lúc tách ra với đám người Hiểu My cho tới khi phát hiện được manh mối, lần theo dấu vết của bọn người Hắc Âm Điện rồi tới được nơi đây.

Hiểu My cũng kể lại hành trình vào Nghi sơn, đụng độ với lão nhân và con quái vật rồi tiêu diệt chúng thế nào.

Sau đó, bốn người cùng thống nhất, đạo này Hắc Âm điện càng lúc càng điên cuồng. Bọn chúng trải rộng hoạt động ra khỏi Hắc Âm Sâm Lâm, thậm chí, còn chạy đến địa bàn của Quang Minh Thánh Điện làm chuyện tàn ác, hại nước hại dân. Mà quan trọng nhất. Hắc Âm điện đang bí mật nuôi dưỡng

một đội quân quái vật, bao gồm cả hung thú vốn tồn tại trong truyền thuyết như Cùng Kỳ. Chuyện này thật lạ.

- Có gì đâu mà lạ. Ngay cả thần thú thượng cổ như ta và Thiên Vũ cũng đã xuất hiện. Thêm một Cùng Kỳ thì có gì khó. Chúng ta còn có thể tới đây, không lẽ hai đại năng pháp thuật như Yêu Thần và Tà Thần há lại không? Chiến hòa xem ra đã lan tới đại lục Phong Linh này rồi.

Từ Quân ngắt một cọng cỏ đưa lên miệng, thái độ cả lơ phất phơ, nói một câu đung vào mẩu chót.

Trần Hiểu My không nói gì. Trong lòng cô lúc này có chút mâu thuẫn. Hình như nguyên nhân lại là do cô rồi.

Liếc nhìn nữ nhân bên cạnh vẻ mặt càng lúc càng kém đi, Thiên Vũ ở cạnh bên cô rất nhiều năm, sao hắn lại không hiểu ra cô nàng này đang tiếp tục dằn vặt, tự trách chính bản thân mình.

- Đừng ôm tội lỗi của người khác đổ lên người. Nếu ngay cả mạng mình cũng không bảo vệ được thì chính nghĩa cũng còn ý nghĩa gì nữa. Đúng không?

Ha, Thiên Vũ đúng là đặc biệt. Ngay cả lời động viên cũng khác hẳn người thường. Nhưng mà hiệu quả. Ít ra sau khi nghe lời nói của hắn, cảm xúc của Hiểu My đã khôi phục, không tiếp tục xoắn xýt chuyện không đâu. Nhìn sang những nam tử cạnh bên, giọng nói ôn hòa cất tiếng.

- Chúng ta nên san bằng Hắc Ám Điện trước hay cứu Lữ Tuấn trước đây?

- Cứu người.

Không hẹn mà cả ba vị nam tử cạnh bên đồng loạt mở lời. Hắc Ám Điện này dù tai ác nhưng đâu ảnh hưởng trực tiếp đến họ. Nhưng Lữ Tuấn lại khác. Hắn là đại sư trận pháp trong thập nhị phủ thần. Nếu hắn có chuyện gì xảy ra thì Hiểu My và cả Huyền thiên đại lục đều đối mặt với nguy cơ. Cho nên sự lựa chọn này không cần phải đắn đo suy nghĩ.

Đúng lúc này, Đại Kim đã trở lại. Hắn dẫn theo một nhóm mấy đứa trẻ cỡ mười đến mười lăm tuổi. Gương mặt cải trang đen đúa rạng rỡ, ngoác miệng cười.

- Ta đã tìm được chủ nhân của những ruộng ngô này. Không chỉ cánh đồng trước mắt mà còn thêm tất cả các cánh đồng ngô khác trong Hạ Đầu thôn. Họ đồng ý bán cho ta. Tiền cũng đã giao. Đám trẻ này là nhân công được cử tới giúp chúng ta thu hoạch.

Nhìn đám trẻ con tung tăng, hớn hờ, bất giác, Trần Hiểu My cảm thấy tâm hồn cũng vui vẻ, nhẹ nhõm hẳn lên. Cô ân cần căn dặn bọn chúng chỉ lựa những bắp già mà hái rồi cũng đứng dậy, theo những bóng dáng nhỏ bé chạy vào ruộng ngô. Bóng nắng ngã màu lên lối qua từng kẽ lá, chiếu xuống gương mặt tuyệt sắc của nữ nhân cũng nụ cười như gió xuân, khiến bao người tâm hồn lay động. Từ Quân nhìn theo, cảm thán thật nhiều.

- Cuộc sống như thế này rất thích hợp cho cô ấy. Không cần áp lực, không trọng trách, không phải lo nghĩ cho tương lai hay tồn vong của bất cứ người nào.

- Nhưng mà không tiêu diệt kẻ thù, cuộc sống này kéo dài được bao lâu. Đây là sứ mệnh của nàng, cũng là sứ mệnh của tất cả chúng ta.

- Phải vậy.

Thiên Vũ và A Thủy cũng muốn mang đến cuộc sống điền viên, khoái hoạt cho Hiểu My, nhưng mà sứ mệnh của họ, họ tự biết không thể chối bỏ, chỉ có thể dốc hết sức mình để đẩy nhanh tiến độ mong càng sớm hoàn thành.

Khi hái bắp xong thì trời cũng tối hẳn. Bọn trẻ ôm theo tiền thưởng, nhảy chân sáo rồi đi. Hiểu My nhìn theo bóng dáng của bọn chúng thấp thoáng rồi biến mất ở phía xa. Khói bếp mấy nhà lơ đãng giữa không trung, quyen vào trời mây cuối ngày phiêu đảng. Một vài tiếng rống theo gió truyền tới đây. Chắc có lẽ tên tiểu tử nào đó lại ngộ nghịch, chọc cho trưởng bối giận điên lên. Ha...

- Mọi chuyện qua rồi, chúng ta cũng có thể trải qua cuộc sống bình yên như họ.

Không biết từ lúc nào Thiên Vũ đã đến cạnh bên cô. Khi giọng nói của khàn khàn đầy nam tính của hắn vang lên, Hiểu My thoáng cái giật mình, thoát ra khỏi cảm xúc u buồn hiện tại.

- Sư phụ a...

Đúng lúc này, một tiếng kêu mừng rỡ từ xa truyền tới. Tiếp theo đó, vài bóng dáng đạp gió lướt tới như bay. Đầu tiên là Bàn Ngâm, Khúc Văn. Tiếp theo là Hồ Hoài An, cuối cùng là Ngọc Tam Lang ôm lấy Hồ Phụng Nhi. Cả đám người lần lượt đáp xuống cạnh bên Hiểu My.

- Cuối cùng cũng đến. Xem ra chặng đường này đối với mọi người khá là thoải mái, nhẹ nhàng. Tinh thần người nào cũng phấn chấn thế kia mà.

Hiểu My nhìn quanh tất cả một vòng rồi mỉm cười đánh giá. Sau đó, cả đám quay quần lại bên bếp lửa, nghe hai sư huynh sư đệ Hồ Hoài An kể lại một số chuyện gặp phải từ lúc ra khỏi sơn mạch Nghi Lâm.

- Sư phụ, lúc chúng ta ra ngoài, có gặp được vài đoàn đội khác. Xem ra bọn họ cũng đã hoàn thành nhiệm vụ. Đang nhanh chóng di chuyển đến đây.

- Nghe nói mỗi đội nhận được nhiệm vụ không giống nhau. Có lẽ vì vậy mà lúc chúng ta đi vào, không đụng độ với bất kỳ đội tuyển nào khác. Nhưng mà nghe nói, có vài người bỏ mạng trong đó. Không biết do xui rủi hay do độc thủ của ngoại bang.

...

Hôm sau.

Từ lúc trời tỉnh mơ, đoàn người của Trần Hiểu My bắt đầu xuất phát về hướng tòa thành uy nghiêm xa xa trong sương sớm. Thiên Vũ và Tử Quân chọn hành trình khác. Họ dự định đi một chuyến đến Hắc Âm Sâm Lâm. Nhưng mà do Hiểu My không an tâm nên yêu cầu cả hai chỉ được điều tra trong khu vực gần đây. Đội thời cơ tiếp ứng.

Qua sự thống nhất ý kiến, mọi người đều khẳng định, Quang Minh Thánh Điện có nội gián của kẻ thù. Hơn nữa, tên nội gián này chắc chắn phải giữ một chức vụ tương đối cao, như thế mới giải thích hợp lý cho những hành động tai quái gần đây của Hắc Âm Điện tập trung vào Ngải Lâm Sơn và Nghi Lâm sơn mạch.

Quang Minh Thánh Điện là tổ chức cao quý nhất, được tôn kính nhất tại đại lục Phong Linh. Mặc dù tông đàn của họ đặt tại Việt Quốc. Nhưng tính đồ thì trải rộng trên tất cả các quốc gia. Chính vì vậy, tài sản của họ còn vượt qua cả quốc khố của Hiên Viên Trạch hay bất kỳ một vị vua nào trên đại lục này.

Nhìn tòa thành hùng vĩ, đậm phong cách cổ xưa, Hiểu My lại nhớ tới những thành thị mà cô đã đi qua tại đại lục Huyền Thiên. Mặc dù không cùng một không gian, nhưng nét tương đồng trong nhận thức và văn hóa của những người sống nơi đây lại thể hiện vô cùng rõ ràng trên từng hoa văn, kết cấu.

Cả tòa thành này tuy được gọi là Tông đàn của Quang Minh Thánh điện. Nhưng thực tế, tông đàn thật sự chỉ là một tòa cung điện thật lớn ở trung tâm của tòa thành. Những địa phương khác là điền sản của tổ chức này, thậm chí, có cả các gia tộc phụ thuộc địa vị cực cao và cả những khách điểm, từ lâu cho khách phương xa trọ lại.

Khi đoàn người của Dược Phong Cư vừa tới, ban tổ chức đã an bày cho bọn họ ở trong một khách điểm, cùng chỗ với Đình Khải Nguyên và Chu Phong.

Thế cho nên, mới kịp đặt chân vào trong, trước mắt đám người Hiểu My đã xuất hiện vài gương mặt quen thuộc, luôn miệng cười nói hi ha. Một người Hồ Phượng Nhi, Hồ Hoài An khách sáo đối đáp một phen. Riêng Hiểu My thì chán nản nhìn quanh, đánh giá phòng ốc và bày trí nơi đây, muốn tìm ra một chút manh mối hay tín hiệu của hiểm nguy, bất trắc.

Vất vả lắm mới thoát ra được sự chào đón nồng nhiệt quá mức của Đình thành chủ, vừa nhận phòng, chưa kịp ngả lưng nghỉ ngơi thì tin thạch truyền tin trong giới chỉ không gian phát ra tín hiệu. Hiểu My lập tức đóng kín tất cả cửa lớn, cửa sổ. Ngồi xuống chiếc ghế nhỏ được đặt sẵn, lấy ra giới chỉ không gian, nhẹ giọng lên tiếng.

- Có phát hiện mới sao?

- Phải. Hoàn cảnh hiện tại bên đó thế nào? - Thiên Vũ khẽ đáp rồi hỏi ngược lại.

- Mới tới. Mọi chuyện cũng khá bình thường.

Giọng của Hiểu My không buồn không vui, khiến Thiên Vũ không đoán ra cảm xúc.

- Vậy cũng tốt. Nhưng mà khi giao du với đám người Quang Minh Thánh Điện, nàng nên lưu ý một người?

- Ai? - Mỗ nữ nhân tò mò hỏi.

- Thánh tử của Quang Minh Thánh Điện.

.....

(Lời tác giả:

Ta đang viết thì cúp điện. Ha ha. Văn phong chưa kịp soạn lại. Nếu có sai sót, mọi người thông cảm cho.)

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 181: Âm mưu

Nghe được lời cảnh báo của Thiên Vũ. Hiểu My cá kinh. Thánh Tử của Quang Minh Thánh Điện, không phải là người đàn ông đeo mặt nạ thần bí xuất

hiện bên cạnh quốc quân Hiến Viên Trạch đó sao? Thoạt nhìn thì khí tức của hắn cũng đâu đến nỗi, hay là người này ẩn dấu quá cao siêu, tu vi của cô nông cạn, không thể sờ tới được.

Nhưng mà dù gì thì đồng bọn của cô đã lên tiếng. Bản thân cô sẽ nhất định nghe lời. Lưu ý tên này thêm một ít là được.

Ban tổ chức Giao lưu đại hội cho phép các đội tuyển nghỉ ngơi, đi dạo trong thời gian một ngày. Ngoại trừ tổng đàn của Thánh Điện và một số nơi được liệt vào cấm địa, còn lại thì họ được tự do đi lại.

Nhóm người của Hiểu My cũng tranh thủ dịp này mà dò thám Quang Minh Thánh Điện. Bọn họ chọn một tửu lâu rất lớn rồi kêu một bàn tiệc thịnh soạn, nghe thực khách đồn đại chuyện giang hồ.

Bàn bên cạnh ngẫu nhiên vừa đến một nhóm đệ tử áo bào màu vàng nhạt. Trên ngực áo có thêu một dải cầu vồng bảy màu, đây chính là biểu tượng của Thất Thái Quang Minh. Bằng chứng rõ ràng nhất để xác định thân phận của bọn họ.

Mấy tên đệ tử này vừa ngồi xuống, đã bắt đầu buôn dưa lê (ý nói họ tám chuyện đó). Nhưng cao trào nhất vẫn là đợi đến khi rượu đã ngà ngà say, lúc này, tin tức họ phun ra mới đúng là những tin quan trọng.

Đệ tử A: Ngày mai đã bắt đầu vòng cuối cùng của giao lưu đại hội rồi. Hôm nay chúng ta phải tranh thủ uống cho say một bữa. Tỉnh lại rồi ai biết thời thế thay đổi ra sao.

Đệ tử B: Đệ say rồi. Chuyện này không thể nói như vậy. Người không biết còn tưởng chúng ta có mưu đồ gì. Chẳng qua là Điện chủ muốn mượn cơ hội này tuyển chọn ít quan môn đệ tử. Chúng ta chỉ cần luôn cố gắng, làm tốt nhiệm vụ của mình là được.

Tên đệ tử B thấy tên A bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ thì không khỏi khản trương, vội vàng thay lời dập lửa.

- Đúng vậy, đúng vậy. Chỉ cần chúng ta cố gắng, nhất định có thể đứng vững. Không sợ bất cứ ai. – mấy tên đệ tử còn lại cũng nhao nhác hòa theo.

Tên đệ tử A thấy vậy, cũng tự biết mình lỡ lời. Vì thế, hắn rất khôn khéo, uống thêm vài bát rượu rồi giả vờ bất tỉnh. Đám người bên cạnh nhanh chóng nâng hắn đứng dậy, rời đi.

Không lâu sau, bàn bên cạnh cũng có một nữ nhân áo xanh đứng lên, đuổi theo phương hướng của đám đệ tử Thánh Điện vừa rời khỏi.

.....

Đám đệ tử của Quang Minh Thánh Điện vòng vèo một hồi rồi cũng về tới tổng đàn. Lấy ra ngọc bài thân phận rồi theo lối cửa hông chen vô. Lúc người cuối cùng đi vào, sau lưng hắn có một luồng gió lạnh lướt qua, tựa như có một tuyệt thế cao thủ đi ngang qua người vậy. Nhưng mà lúc ngoảnh lại đã không thấy ai.

- Chắc ta nhầm! – Hắn tự nhủ với chính bản thân mình.

Mấy tên đệ tử này dúi dúi nhau trở lại dãy phòng được bố trí cho đệ tử nội môn. Hiểu My mặc áo tàng hình, đi theo tên đệ tử A, người đã lỡ lời trong tửu lâu khi nãy.

Hắn vừa về tới thì lập tức tỉnh táo hẳn, còn đâu dáng vẻ say đến bất tỉnh nhân sự như lúc trước.

Hiểu My nhìn thấy hắn vào trong, xoay người khép cửa rồi leo ngay trên giường. Gác tay lên trán, âm thầm suy tính. Về mặt đảm chiêu, rồi rằm vô cùng.

Khoảng một khắc sau, cửa phòng có ba tiếng gõ nhẹ vang lên. Hắn lười biếng ngồi dậy, chậm rãi tiến ra mở cửa. Một bóng dáng nhỏ nhắn lao ngay tới. Hương thơm trên y phục ngọt ngào, có thể xông chết một đám muỗi bay quanh.

- Lục sư huynh, muội nhớ huynh quá! Uhm...

Tiếng nói nhào nhẹt vừa vang lên đã lập tức yên lặng. Bờ môi của tiểu mỹ nhân đã bị hặn lại. Không gian nóng lên bởi những tiếng ưm ưm khiến người nghe đỏ mặt, ngại ngùng.

Oh. Không ngờ lại được xem đồng cung sống đầy kích thích thế này. Hắc hắc...

Hiểu My nhàn nhã, ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng, ý lại có áo tàng hình trên người nên cứ mở to mắt, chờ xem hai người bọn họ trình diễn. (Ặc, ặc..... hình tượng sụp đổ. Phi lễ chó nhìn tỷ ơi!)

Nhưng đáng tiếc. Trời không chiều lòng người. Tiểu mỹ nhân đang lúc ý loạn tình mê thì bỗng dưng tỉnh táo lại, đẩy ra người đàn ông ôm chặt lấy mình. Thở hỏn hển dựa vào tường, sắc mặt đỏ hồng, vô cùng quyến rũ.

Lục sư huynh của ả tiếp tục muốn xông lên, nhưng ả đã nhanh chóng đưa tay ngăn lại.

- Lục sư huynh. Muội hôm nay không tiện!...

A, bị kịch mà. Ha ha ha. Hiểu My nén nhịn cười không nổi, mém chút phụt ra, vội vã đưa tay lên miệng che lại. Tiếp tục nhìn xem diễn biến tiếp theo.

- Nàng không thương ta nữa.

Lục sư huynh ảo não, bày ra bộ dáng như tiểu quả phụ, leo tót lên giường, trùm chăn kín mít.

Tiểu mỹ nhân thấy thế, vội vã chạy tới, nước mắt ngân ngấn, nhẹ giọng giải thích, đến người ngoài hư mỡ nữ đang công khai nghe lén còn phải sờn hết gai óc. Lợi hại a.

- Lục sư huynh, huynh đừng như vậy mà. Bên phía sư phụ muội đã bắt đầu hành động rồi. Muội lo lắng cho huynh nên mới chạy đến đây.

- Hử? Nhanh vậy sao?

Nói tới chính sự, nam tử nhanh chóng ngồi dậy, vẻ mặt đã khôi phục sự lạnh nhạt, nghiêm nghị ngay thường.

- Phải. Sư phụ nói các đội tuyển tham gia Giao lưu hội đã đến đầy đủ. Mặc dù số lượng chỉ còn một nửa so với dự kiến, nhưng mà trong số đó, tuyệt không thể thiếu những cao thủ thật sự. Chỉ e đêm dài lắm mộng, nên người muốn nhanh chóng ra tay.

- Oh, không phải sư phụ em vẫn rất e ngại thế lực của hắc sau?

- Kiêng kị thì vẫn có, nhưng không mạo hiểm không được. Hắc bây giờ đã là dưới một người, trên vạn người rồi.

- Thế à! Vậy muội cũng nên cẩn thận. Đào kiếm vô tình. Nếu chẳng may muội có chuyện gì? Ta biết làm sao?

Ha ha. Tên này cũng cáo thiết. Giây phút quan trọng còn không quên thả thính, đồ cho tiểu mỹ nhân hạnh vui về lần xúc động tràn đầy.

- Muội sẽ cẩn thận. Huynh cũng vậy nha. Giờ muội đi đây, nếu trễ hơn nữa e là có chuyện xảy ra mất.

- Sợ ta ăn thịt muội à?

- Huynh, không đứng đắn...

Tiểu mỹ nhân xấu hổ, dậm chân xoay lưng lại, lén lút mở cửa rồi đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng cô nàng mất hút phía xa, nam nhân trên giường khẽ kéo một nụ cười như có như không. Về thanh tĩnh lúc này không giống như cái dáng cả lơ phất phơ hay si tình ban nãy.

Một lát sau, hắc cũng đứng dậy, thay một bộ y phục khác rồi nhanh chóng mở cửa đi ra. Hiểu My vội vã theo đuôi. Con mồi của cô nhất định sẽ đi gặp người lãnh đạo trực tiếp sau lưng hắc.

.....

Tại mé tây cung điện.

Một nam tử trung niên mặc trên người bộ trường bào màu đen ngồi cạnh bờ hồ rợp sắc hoa sen, chiếc cần trên tay khẽ buông, bộ dáng thành thoi, tận hưởng không gian yên tĩnh hiếm hoi trước khi mưa bão.

Xa xa, rất nhiều đệ tử khác của thánh điện đi tới đi lui, nhưng không một ai dám quấy rầy nhã hứng của vị đại năng này. Trong mắt bọn họ, Từ trưởng lão của Quang Minh Thánh Điện còn kinh khủng hơn cả vị điện chủ tại Hắc ám sâm lâm.

Nhưng ngay lúc này, một nam đệ tử lại vội vã từ xa chạy tới, không ngần ngại mà hướng về phía bờ hồ, thẳng bước tiến lên. Hắc chấp tay, cúi đầu trước mặt nam tử áo đen, thái độ vô cùng kính cẩn.

- Nhị trưởng lão.

- Chuyện thế nào?

- Bên phía Tam trưởng lão đã bắt đầu hành động. E là họ sẽ ra tay trong yến tiệc thiết đãi các tuyển thủ giao lưu hội ngày mai.

- Hắc thì sao?

- Sau khi trở về từ Khai Minh Thành, hắc vẫn đóng cửa bế quan, chưa từng lộ diện.

Tên đệ tử đang thưa chuyện với nhị trưởng lão chính là “Lục sư huynh” mà Hiểu My theo dõi từ sớm tới giờ. Đến lúc này, cô đã có thể khẳng định. Quang Minh Thánh Điện lúc này đang lục đục nội đấu. Nhị trưởng lão, tam trưởng lão và “hắc” trong miệng của bọn họ.

Rất có thể “hắc” ở đây chính là vị thánh tử bí ẩn – chỉ có người đó mới thỏa đủ điều kiện: võ công cao cường, dưới một người trên vạn người, lại trở về từ Khai Minh thành – nơi bắt đầu vòng chung kết của đại hội giao lưu.

- Tiếp tục theo dõi, nghĩ cách đối lấy giải được sớm nhất. Đồng thời cho người lưu ý toàn bộ thức ăn, nước uống của tất cả các tuyến thủ đến tham dự đại hội.

- Dạ.

Sau khi nghe Nhị trưởng lão phân phó, “Lục sư huynh” khẽ đáp lời rồi xoay người ly khai. Nam tử áo đen vẫn tiếp tục với thú vui tao nhã của mình.

Trong gió chiều, hương hoa sen nhẹ nhàng phiêu đảng, cả một góc cung điện chìm trong hương vị thanh mát, len lỏi vào từng góc tối ẩn giấu bên trong của con mãnh thú vừa thức tỉnh, một hồi gió tanh mưa máu lại sắp sửa bắt đầu.

.....

Lúc Trần Hiểu My trở lại khách điểm, vừa mới mở cửa phòng đã thấy cả đám người quay phắt lại nhìn cô. Ánh mắt họ ngời sáng như sao, làm cô có cảm giác mình đi lạc vào phim trường hoành tráng của thế kỷ 21 nào đó chứ không phải là một phòng trọ bình thường tại Phong Linh đại lục. Cô bất đắc dĩ, dùng giọng nói mềm mại nhất có thể để mở lời.

- Mọi người đừng có dùng ánh mắt đáng sợ đó để nhìn tôi nữa được không? Không thấy trên người tôi đã xuất hiện hàng vạn lỗ nhỏ, máu chảy đầm đìa rồi hay sao? Có gì từ từ nói a...

- Chủ nhân, người có quét sạch kho báu của thánh điện hay không? Đừng nói với ta là người nhân từ, chừa lại đó nhé!

- Đại Kim. Người lại giờ trò gì thế? Gì mà quét sạch với không quét sạch. Giải thích rõ ràng cho ta.

Người thấy mùi vị nguy hiểm từ Hiểu My, Đại Kim đâu dám tiếp tục cười hỏ, hấn bí xị, rụt đầu, không dám lộ mặt ra.

Vẫn là Hồ Hoài An sống chết bảo vệ sự tôn nghiêm của sư phụ mình, thức thời lên tiếng:

- Sư phụ. Đại Kim và Bàn thúc cùng đánh cược với nhau xem là người có cướp sạch kho báu của Quang Minh Thánh Điện hay không. Nếu có thì Đại Kim thắng, ngược lại là Bàn thúc thắng. Ha ha.

- Trời ạ! Hồ Hoài An – ta thật muốn bóp chết người mà.

Đại Kim ai oán, nhìn tên nhóc nào đó không biết sống chết, thành thật khai báo về trò cá cược của mình, trong lòng lại nguyện cầu cho chủ nhân đang trong lúc vui vẻ, không cần toan tính với một yêu thú ngây thơ, bé nhỏ. (Phụt – cười chết ta a).

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Đến đó xem náo nhiệt

Đại Kim ai oán, nhìn tên nhóc nào đó không biết sống chết, thành thật khai báo về trò cá cược của mình, trong lòng lại nguyện cầu cho chủ nhân đang trong lúc vui vẻ, không cần toan tính với một yêu thú ngây thơ, bé nhỏ như hấn. (Phụt – cười chết ta a).

Hiểu My đã hiểu đại khái mọi chuyện. Tóm lại là do tên Kim Mao Sư chết tiết này gây ra. Còn thêm có Bàn thúc già mà không đứng đắn, làm xấu mặt cô trước học trò.

- Bàn thúc a. Đại Kim không đứng, thúc còn hùa theo hấn. Ta đến Quang Minh Thánh Điện lần này thu hoạch không nhỏ, toàn bộ đều là tin tức trọng đại. Mọi người có muốn nghe hay không?

- Nghe chứ, nghe chứ. – Cả đám lại nhao nhao lên. Lớn tiếng nhất vẫn là hai người Đại Kim và Hồ Hoài An.

Trần Hiểu My mang tất cả những gì điều tra được một trước một sau kể lại chi tiết, rõ ràng. Chỉ là bỏ qua một màn hương diễm trong phòng của cái vị “Lục sư huynh” cùng tiểu mỹ nhân của Thánh Điện.

Mặc dù bình thường mọi người đều có vẻ tùy ý. Nhưng mà khi đối diện với chính sự, ai nấy đều rất nghiêm túc, tập trung.

Sau khi nghe xong mâu thuẫn của hai vị trưởng lão và thánh tử của Thánh điện Quang Minh, kết hợp với cả tin tức truyền đến từ Thiên Vũ và Từ Quân, Khúc Văn lâm vào trạng thái tĩnh suy, nhũn chặt cặp mày, trầm ngâm suy nghĩ.

Mãi một lúc sau, vị tuyệt đại soái ca mới ngẩng mặt lên, nói ra những suy luận của chính bản thân mình.

- Tam trưởng lão của Thánh điện tên gọi Hoàng Kiêu – là một cao thủ, nội lực thâm sâu. Nhưng trước giờ nghe nói hấn vẫn một mực trung thành với điện chủ. Còn nhị trưởng lão Thái Kỳ thì khác. Người này bị giang hồ đồn đại là độc đoán, chuyên quyền, muốn chiếm lấy vị trí điện chủ. Đặc biệt là từ

sau khi vị điện chủ của họ thụ nội thương, hiếm khi xuất hiện tại tổng đàn.

Nhưng mà theo như những gì Trần cô nương điều tra được hôm nay, mọi chuyện dường như có ẩn tình. Theo ta thì Tam trưởng lão đích xác là một nguy quân tử, còn Nhị Trưởng lão không biết có dã tâm hay không, nhưng ông ấy dường như đang cố gắng bảo vệ cho các đội tuyển tham dự đại hội giao lưu.

Chuyện này còn giúp ta hiểu rõ một điều, có lẽ, bệnh tình của điện chủ đã đến lúc trầm trọng. Nếu không, Hoàng Kiêu đã không mạo hiểm hành động.

Còn có vị Thánh tử kỳ bí kia nữa. Hắn có lai lịch không rõ ràng. Mới xuất hiện trên giang hồ không lâu đã được đích thân điện chủ thu nhận làm đệ tử thân truyền. Tốc độ tu luyện thần kỳ. Chỉ cần vài năm đã có thể khẳng định được vị thế của mình, đồng thời còn được điện chủ phong làm Thánh tử, tương lai kế thừa cả Quang Minh Thánh Điện.

- Sao càng nói càng rối thế này? Nhưng theo chiều hướng đó tiếp tục suy diễn, không phải nội gián của Hắc Âm Điện nếu không là Tam trưởng lão thì cũng là vị thánh tử bí ẩn đó thôi sao?

Đại Kim giờ tay lên trán, vỗ vỗ đầu của Hồ Hoài An, bắt chước bộ dáng của một tiền bối đức cao vọng trọng, ra chiều thâm sâu khen ngợi.

- Tiểu tử này khá lắm, càng ngày càng có phong phạm của đại gia ta.

- Có giống thì cũng giống sư phụ, sao lại giống người được. – Hồ Hoài An sầm mặt phản bác lại.

Mặc kệ hai người đó hồ nháo, Hiểu My lúc này đang bận rộn suy tính, làm thế nào để có thể trong thời gian nhanh nhất lấy được Thất Thái Quang Minh. Chuyện nội đấu của người ta cô chẳng mấy quan tâm. Còn Hắc Âm Điện nếu như bị Yêu thần hay Tà Thần thao túng phía sau, chỉ việc san bằng là được.

- Sư phụ, kế hoạch hành động của chúng ta ngày mai là gì?

Ngọc Tam Lang im lặng nãy giờ bây giờ lên tiếng hỏi. Hiểu My nghe thấy thì nhếch mép, thái độ thập phần tự tin lên tiếng:

- Chúng ta đến đó xem nào nhiệt.

.....

Sáng sớm hôm sau.

Khi mặt trời đã lên khá cao, nhóm người của Dược Phong Cư khí thế ngút trời, hăng hái tiến vào Tổng đàn của thánh điện Quang Minh.

Nhìn từ bên ngoài, tòa cung điện này khiến cho người ta cảm thấy nó vô cùng rộng lớn, hùng vĩ. Bước vào bên trong thì càng rực rỡ, xa hoa. Ngoại trừ Hiểu My cùng nhóm người đến từ đại lục Huyền Thiên, hai tỷ muội Hồ Phụng Nhi và Ngọc Tam Lang không ngừng ngợi ca, cảm thán Thánh Điện Quang Minh quả nhiên là nơi thần kỳ, tựa như không dành cho những kẻ phàm phu tục tử.

(Mymy: Ta tự nhiên lại liên tưởng đến cảnh tượng trước cửa cung điện uy nghiêm có treo một tấm biển: Phàm nhân và chó cấm vào. Ha ha)

Đoàn người của Dược Phong Cư đi theo tên đệ tử hướng dẫn đến nơi diễn ra vòng so tài sau cuối. Đây là một đại điện vô cùng lớn. Dọc theo mỗi vách tường hai bên là hai dãy ghế thật dài. Đây là vị trí của các thành viên trong mỗi đội tuyển dự thi.

Đám người của Hiểu My đến chỗ ngồi của họ thì thấy thành chủ Đan Thành Đình Khải Nguyên cùng Trương Chính Phương và Chu Phong. Đại diện đến từ phía nam trước đây có 9 đội. Nhưng trải qua một vòng thi trong Nghi Lâm sơn mạch, hiện tại chỉ còn có 7. Thêm hai đội không hoàn thành nhiệm vụ rút thăm được, thế là loại tư cách chỉ còn có 5 đội. Trong đó, khả năng chiến thắng lớn nhất, dĩ nhiên chính là đoàn đội của Dược Phong Cư.

- Danh vọng của Đan Thành và cả công hội dược sư phía nam này phải trông cậy vào các vị rồi. Chỉ cần làm hết sức mình là được.

Chu Phong nhìn sang Trần Hiểu My khi định thần nhàn kể bên, nhỏ giọng động viên, khích lệ.

Hiểu My mỉm cười, gật đầu với lão. Sau đó, âm thầm đưa cho lão một bình bạch ngọc.

Chu Phong rất ngạc nhiên.

- Trần cô nương, đây là...

- Chia cho Đình thành chủ và cả Trương hội trưởng nữa. Tin tưởng tôi thì uống vào. Cố gắng đừng để người khác phát hiện là được. Hôm nay ắt có chuyện nào nhiệt để xem.

Hiểu My vờ như không chú ý tới lão, ánh mắt vẫn cứ nhìn quanh khắp đại điện.

Chu Phong thấy vậy, tự biết chuyện này hệ trọng. Cho nên cũng làm theo lời của cô. Cũng may, trang phục của người cổ đại, tay áo đều rất rộng. Có thể dễ dàng che giấu hành vi mờ ám của mấy người bọn họ.

Bên phía đại diện cho khu vực miền Bắc, ban đầu có 10 đội. Nhưng tại vòng thi đấu cuối cùng này chỉ còn 6 đội. Sự tổn hao nhân lực một cách trầm trọng thế này làm cho vị hội trưởng công hội được sự khu vực phía Bắc là Ngao Hải Long cảm thấy như phiên giăng hải đảo, mặt xám như tro tàn.

Ngao Hải Long và Chu Phong là đối thủ cạnh tranh mấy chục năm trời. Trước đây, khu vực miền Bắc của lão luôn chiến thắng áp đảo trong đại hội giao lưu. Nhưng mà lần này, bên Chu Phong bỗng nhiên xuất hiện một con hắc mã là Dược Phong Cự. Chỉ với biểu hiện vượt trội của họ tại vòng thi đấu thứ nhất và thứ hai cũng đủ khiến cho các đối thủ còn lại vô cùng e ngại.

Đó là chưa kể tới. Khi bàn giao nhiệm vụ tại tổng đàn của Quang Minh Thánh Điện vào hôm qua. Đội tuyển này lại giành được điểm cao nhất do cả năm loại thảo dược đưa lên đều tốt ngoài sức tưởng tượng đối với tất cả các thành viên trong ban giám khảo. Chỉ cần dùng đầu gối suy nghĩ cũng đủ biết, quán quân giao lưu hội lần này không ai khác chính là con hắc mã Dược Phong Cự này rồi.

Ngao Hải Long càng nghĩ càng tức, lại nhìn thấy bộ mặt dương dương tự đắc của Chu Phong thì máu nóng trong người cứ sùng sục sôi lên. Cũng may là lão tu dưỡng bao năm không phải là vô nghĩa.

Trong lúc mọi người đều mải mê đuổi theo suy nghĩ riêng của mình thì vòng thi đấu cuối cùng đã khai mạc. Chủ trì lần này là đại trưởng lão của Quang Minh thánh điện – Diệp Nguyên. Hoàng đế Hiến Viên Trạch, Bộ trưởng bộ y tế - ặc, quên, phải nói là Trưởng công hội dược sư Việt Quốc – Hoàng Tùng, còn có vị Thánh tử của Quang Minh Điện đều lui xuống phía sau.

Nhị trưởng lão, tam trưởng lão của Thánh điện không có mặt ở đây. Hai người đó đều có mưu đồ riêng, chắc đã lui ở một góc nào để điều khiển từ xa, bày binh bố trận.

Diệp Nguyên nhìn toàn thể đại diện một vòng. Sau đó, không dùng những ngôn ngữ hoa lệ, lời nói vòng vèo mà đi thẳng vào vấn đề chính của buổi thi đấu hôm nay.

- Đầu tiên. Chúc mừng các đội tuyển đã vượt qua ba vòng thi đấu của đại hội giao lưu. Quán quân lần này chính là Đội tuyển Dược Phong Cự đến từ Đan Thành, đại diện cho khu vực phía Nam. Xin mời đại diện cho đội Dược Phong Cự tiến lên nhận phần thưởng vinh quang nhất của dược sư trên toàn Việt Quốc chúng ta.

Diệp Nguyên vừa nói xong, Hồ Phượng Nhi đã quay sang nhìn Trần Hiểu My, chân thành lên tiếng:

- Trần cô nương, cô có thể....

Chưa đợi Hồ Phượng Nhi nói hết, Trần Hiểu My đã nhàm chán cắt lời:

- Ta không có hứng thú. Để Đại Kim lên là được rồi.

Đại Kim nghe chủ nhân của hắc mã nói thế, lập tức vọt dậy, hớn hờ đi lên. Chuyện nở mặt nở mày này, hắc tinh nguyện làm tiên phong cho Hiểu My. Nhưng mà đối với suy nghĩ sâu xa của chủ nhân, hắc mã đúng là không thể nào mò được.

Đại Kim uốn thẳng sống lưng, oai dũng từng bước lên trên. Gương mặt đen đúa của hắc mã càng làm nổi bật hàm răng trắng ngời mỗi khi ngoác miệng cười cảm tạ.

Mãi đến khi mang một mâm phần thưởng đầy ắp trở lại, hắc mã vẫn còn chưa khép miệng, chọc cho đám người Hiểu My không nén nổi, nhạo hắc mã một hồi.

- Cảm giác không tệ đúng không?

Hiểu My nhận lấy phần thưởng mà Đại Kim đưa cho cô, sau đó, chuyển hắc mã sang cho Hồ Phượng Nhi, không thèm liếc tới một giây. Đúng là hào sảng đến người người hâm mộ.

- Trần cô nương, phần thưởng quý giá thế này, tôi không dám nhận.

Hồ Phượng Nhi thật lòng từ chối. Cô cảm thấy mình rất hổ thẹn, giao lưu hội lần này, tỷ lệ cô và Ngọc Tam Lang gần như chỉ đến góp mặt cho vui. Toàn bộ mọi công lao đều do Trần Hiểu My cùng những người bên cạnh cô bỏ ra. Giờ mặt mũi nào mà cầm lấy phần thưởng. Cho nên, nhất định phải chối từ.

- Đừng nghĩ nhiều. Ngay cả ta cũng chỉ thấy vui vui khi tiến lên đó nhận thưởng, chứ thật sự thì những thứ này, đối với chủ nhân của ta không hề hữu dụng. Hồ cô nương cứ nhận lấy, muốn làm sao thì làm.

Đại Kim thấy đại tỷ của Hoài An khó xử, cho nên mở miệng giải thích.

- Đúng vậy.

Hiểu My cũng gật đầu. Lúc này, Hồ Phượng Nhi mới đồng ý đón nhận, suy nghĩ nên sắp xếp thế nào cho ổn thỏa số phần thưởng hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Màn vui bắt đầu

Trong lúc nhóm người Hiểu My đùn đẩy phần thưởng cho nhau, thành chủ Đan Thành Đình Khải Nguyên và Trương Chính Phương, Chu Phong nhìn thấy cảnh này, khóe miệng gật gật.

Người với người có thể tức chết nhau a....

- Các vị, phần trao phần thưởng cho đội đến từ Giao lưu đại hội đã kết thúc. Sau đại hội, tất cả những điều ước, quy định từ mấy năm trước sẽ tiếp tục thực thi. Từ hôm nay cho đến lần Giao lưu hội tiếp theo, Dược Phong Cư sẽ là đệ nhất quây được trong toàn bộ Việt Quốc Ta, Đan Thành là Dược Thành đệ nhất, cùng được hưởng tất cả những ưu tiên, ưu đãi trên mọi phương diện có liên quan.

Riêng Công Hội Dược Sư Miền Nam lần này có công lớn trong việc tuyển chọn hạt giống tốt, được đặc cách tổ chức triển lãm dược thảo trên toàn quốc trong suốt nhiệm kỳ tới.

Đại trưởng lão Diệp Nguyên lên tiếng. Mang đến một trận kích động không nhỏ cho toàn bộ đại diện của khu vực phía Nam.

Chu Phong hát mặt nhìn sang Ngao Hải Long, khóe môi câu lên, nhìn bộ mặt như đưa đám của đối phương, chưa bao giờ lão cảm thấy cuộc đời đẹp đến vậy.

- Hừ, đừng đắc ý vội. Giao lưu hội lần sau, ngôi quán quân chắc chắn sẽ thuộc về chúng ta.

- Ha ha ha. Ta chờ.

Hai vị lão ngoan đồng không khách sáo, đối chọi gay gắt với nhau.

- E hèm— Diệp Nguyên thu hút sự chú ý của đại diện, giọng nói thiếu cảm xúc lại tiếp tục vang lên: - Chuyện phân chia lợi ích, các vị thành chủ và trưởng công hội dược sư có thể ở lại, trao đổi sau.

Còn hiện tại, chúng ta nói việc chính. Thật ra, vòng thi cuối này là vừa mới bổ sung, giải thưởng của vòng thi này tính riêng. Đội tuyển thắng lợi, ngoài việc được tặng một bí kiếp võ công, một thiên bảo khí thể gian hiểm có và một bình đan dược — thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết tại đại lục Phong Linh. Ngoài ra, còn được một thẻ bài thân phận Khách khanh trưởng lão của Quang Minh Thánh Điện, được Quang Minh Thánh Điện bảo vệ cho đến thế hệ kế tiếp của Điện chủ thánh điện.

Diệp Nguyên tung ra một quả bom nặng ký khiến cho toàn bộ đại diện sôi trào.

Phần thưởng trọng đại như vậy, thậm chí còn vượt xa cả phần thưởng của quán quân đại hội giao lưu, hèn chi mà vòng thi đấu này lại tổ chức ở đây. Tất cả các đội tuyển đều nhao nhao lên, đòi Diệp Nguyên phải giải thích rõ ràng về thể lệ và nội dung của vòng thi đặc biệt này.

- Nội dung của vòng thi rất đơn giản. Chỉ cần đội tuyển nào có thể chữa khỏi bệnh cho điện chủ của chúng tôi, đó là đội chiến thắng.

.....

- Vậy là tin đồn Điện chủ Quang Minh Thánh Điện bị trọng thương không khỏi là chuyện có thật hay sao?

- Không phải chứ. Nghe nói ngài ấy gặp nạn từ rất lâu rồi. Mấy năm nay không phải Quang Minh Thánh Điện cho mời đại phu trên khắp đại lục Phong Linh, lẽ nào vẫn chưa chữa khỏi?

.....

Nhiều tiếng nghị luận khe khẽ vang lên. Diệp Nguyên lẫn Thánh Tử của thánh điện Quang Minh có lẽ đã rất quen thuộc với những lời lẽ như thế lâu nay, cho nên sắc mặt của họ vẫn bình thường, không hề vì chuyện này mà tỏ ra phật lòng hay khó chịu.

Sau đó, mỗi đội tuyển đều cử ra vài người làm đại diện, bước vào căn phòng cách vách. Nơi này được cách âm khá tốt, cho nên dù bên ngoài ồn ào thì trong đó vẫn là một mảnh yên tĩnh, nghe rõ cả tiếng kim rơi.

Năm đội tuyển đại diện cho miền Bắc cử người vào trước. Tiếp theo là những đội tuyển đến từ khu vực phía Nam. Đoàn người của Dược Phong Cư lúc này cũng chưa có ý định vào trong. Cả đám ngồi cạnh bên Chu Phong, học theo Hiểu My, cắn hạt dưa, ăn điểm tâm, nhìn cửa phòng cách vách kẻ vào hơn giờ, kẻ ra ỉu xiu.

- Trần cô nương, cô có thể trị chữa khỏi cho điện chủ hay không?

Nhìn bộ dáng nhàn nhã của mỗi nữ nào đó, tự nhiên Chu Phong cảm thấy khả năng chiến thắng của bọn họ lần này rất lớn. Mặc dù câu hỏi, nhưng đồng thời cũng là câu khẳng định. Tiếc là mỹ nhân bên cạnh vẫn duy trì hình tượng “Ta đến đây chỉ để xem náo nhiệt”, chẳng chút lo lắng, quan tâm.

Mãi đến khi đại diện cuối cùng của đội tuyển đến từ phía nam ra ngoài, vẫn chưa có người nào thành công chữa khỏi.

Nói giỡn chặc, ngay cả đại phu trên toàn thể Phong Linh Đại Lục còn bó tay, nói gì tới bản thân của các dược sư.

Diệp Nguyên càng lúc càng có biểu hiện bất an, đứng ngồi không yên. Nếu không phải hết cách, lần này bọn họ cũng đã không chọn đối sách như thế. Trên dưới toàn bộ Thánh điện, mỗi phút mỗi giây đều phải căng mắt ra thấy điện chủ mỗi ngày một yếu đi mà Hắc Ám điện thì như hổ đói, tùy lúc có thể ra tay, bọn họ chỉ có thể trông đợi ở chỗ các dược sư có thể xuất hiện kỳ tài, cứu người trong con nước sôi lửa bỏng.

Diệp Nguyên mang theo hi vọng thật nhiều, cuối cùng cũng thất vọng thật nhiều. Ánh mắt có chút thất thần, nhìn lướt qua tất cả những người đang có mặt trong đại điện. Bất chợt, lão nhìn thấy bên cạnh hội trưởng công hội dược sư phía Nam, đội tuyển Dược Phong Cư dường như chưa vào. Lần nữa, hi vọng lại dấy lên. Lão tiến nhanh đến, đứng trước mặt Hiếu My, lựa lời lên tiếng:

- Đội tuyển Dược Phong Cư, mời các vị cử đại diện vào chẩn bệnh. Nếu như có thể chữa khỏi, các vị chính là đại ân nhân của Quang Minh Thánh Điện chúng ta.

Thái độ của Diệp Nguyên khiến cho Trần Hiếu My rất hài lòng. Cô bỏ xuống miếng điểm tâm đang cầm trên tay, ưu nhã đứng dậy, nhìn thật sâu Diệp Nguyên, chất giọng như chuông ngân, vang lên khe khẽ.

- Đại trưởng lão, có tôi có vài lời muốn nói riêng với ông.

- Dĩ nhiên là dược.

Diệp Nguyên vội vã gật đầu. sau đó, cả hai người, một trước một sau bước ra khỏi đại điện.

Diệp Nguyên dẫn Trần Hiếu My vào một tiểu điện nhỏ, sau đó, đuổi tất cả người hầu cận ra ngoài.

- Trần cô nương, có điều kiện gì, cứ nói. Nếu trong khả năng, chúng tôi sẽ cố hết sức thực hiện.

- Tôi có thể cứu dược Điện chủ. Nhưng mà, chúng tôi không muốn nhận bất cứ phần thưởng nào khác, chỉ muốn mượn một chút ánh sáng Thất Thái Quang Minh của các vị.

Trần Hiếu My ngay lập tức nói ra ý định của mình. Người thông minh không nói tiếng lóng, huống chi, lần giao dịch này, lợi thế vốn thuộc về chính cô.

Diệp Nguyên nghe nói muốn mượn nhờ Thất Thái Quang Minh, hần hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó, rất nhanh đã phục hồi, lắc đầu cười khò.

- Không giấu gì Trần cô nương, Thất Thái Quang Minh vốn là bảo vật tọa trấn của Quang Minh Điện chúng tôi. Thật ra nó cũng là một pháp bảo, nhưng phải do đích thân điện chủ ra tay thì mới có thể sử dụng được. Nay điện chủ đã vậy, chúng tôi cũng không dám tự tin khẳng định. Cô nương thông cảm.

- Ha, vậy càng đơn giản rồi. Tôi cứu điện chủ của ông, sau đó, điện chủ của ông khởi động pháp bảo, dẫn xuất ánh sáng bảy màu cho chúng tôi. Ngoài điều kiện này ra, chúng tôi không cần bất cứ điều gì khác nữa.

- Chúng tôi đồng ý. – Diệp Nguyên không còn lựa chọn nào khác nên khẳng khái gật đầu.

Lúc hai người bọn họ trở lại đại điện, tất cả mọi người đều đang tập trung đông đủ. Dường như bọn họ đều có cùng một suy nghĩ, đó là muốn nhìn xem đội tuyển quán quân của Giao lưu hội làm thế nào để cứu dược vị điện chủ đang lúc hấp hối, hay bọn họ cũng thất bại, thực chất là thùng rỗng kêu to.

Trần Hiếu My nháy mắt với đám người Đại kim, Hồ Phượng Nhi... Sau đó, cô dẫn theo A Thủy, cả hai bước vào cánh cửa phòng cách vách.

Căn phòng này rất lớn, nhưng mà ánh sáng có vẻ hơi yếu. Diệp Nguyên đích thân dẫn họ vòng qua một bức bình phong. Phía sau bình phong là một giường ngủ rất rộng được che phủ bởi hai tấm màn mỏng màu tím nhạt.

Trước giường, một nam tử trung niên trường bào đen đang lặng lẽ canh giữ, thấy có người vào thì hần ngược lên. Gật đầu với Hiếu My và A Thủy xem như chào hỏi. Sau đó lại tiếp tục đóng vai một bức tượng điêu khắc, không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Người này Hiếu My đã từng gặp qua, hần chính là Nhị trưởng lão chuyên quyền, độc đoán trong lời đồn đại trên giang hồ, là người đã nói chuyện với “Lục sư huynh” bên hồ sen mà cô theo dõi hôm qua.

Diệp Nguyên vén màn lên. Trên giường lớn là một lão nhân râu tóc bạc phơ nhưng xơ xác chứ không mượt mà, bóng bảy. hai hốc mắt lão nhân hõm sâu, xương gò má gồ lên, làn da tái xanh, bờ môi khô nứt, nhợt nhạt.

Nếu không phải nhìn thấy khuôn ngực pháp phòng, hơi thở mong manh thì có lẽ, Hiếu My đã cho rằng, lão là một thi thể đang đợi nhập quan.

Hiếu My tiến lên, giả vờ bắt mạch, nhưng thật ra, cô đang rót một tia linh khí vào thăm dò tình trạng hiện tại của điện chủ. Đôi mày đẹp nhíu lại. Hơn một khắc sau mới từ từ giãn ra.

Tiếp theo là A Thủy bước lên, cũng lặp lại thao tác hệt như Hiếu My.

Sau đó, hai người mới mang những phán đoán của bản thân ra cùng nhau thảo luận, chọn lấy phương án phù hợp nhất để cứu trị cho vị Điện chủ của

thánh điện.

Hiếu My và A Thủy, không ai là đại phu hay được sư. Có điều, linh đan, diệu dược thì họ bao la. Quan trọng là chọn loại nào để phù hợp với cơ thể phạm nhân mà không ra tác dụng phụ.

- Trần cô nương, tình hình của Điện chủ...?

- Đại trưởng lão yên tâm. Chúng tôi nhất định cứu được.

.....

Lúc này, ngoài đại điện là một mảnh khác lạ. Toàn bộ những người hiện tại đều bất tỉnh, ngã gục trên mặt bàn, kẻ đang đứng thì bất hạnh hơn, té lăn ra đất.

Đồng đội của Hiếu My và ba người Đinh Khải Nguyên, Trương Chính Phương, Chu Phong cũng không ngoại lệ.

Vì thế, khi đám người đại trưởng lão cùng Hiếu My, A Thủy từ bên trong bước ra, Diệp Nguyên vừa nhìn thấy tràng diện trước mắt liền kinh hoàng. Lo lắng lớn nhất lúc này của lão: Nếu như toàn bộ đầu thủ của Giao lưu hội đều chết ở chỗ này, vậy thì Quang Minh Thánh Điện của Lão sẽ trở thành tội đồ, hứng chịu công kích của toàn thể Việt Quốc và Giang hồ trên Phong Linh Đại Lục.

Diệp Nguyên bước vội tới chỗ Hiên Viên Trạch và Hoàng Tuấn. Cũng may, hai vị này chỉ bất tỉnh. Nhưng mà sắc mặt tím tái, hệt như những người bên cạnh.

- Thiên Ma độc. – Diệp Nguyên hoảng hốt kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Người có chắc là mình đã thành công?

Diệp Nguyên hốt hoảng, nhìn cục diện rối ren được bày ra trước mắt. Không biết phải giải quyết thế nào. Ông ta nhanh chóng lao ra cửa, hét khàn cả cổ họng vẫn không có một người chạy tới. Vì vậy, Diệp Nguyên không còn cách nào khác, đành phải hướng ánh mắt cầu cứu về phía một nam một nữ đang đứng cạnh bên đám người Hồ Phụng Nhi.

- Trần cô nương, chuyện này....

- Ta cũng không có cách. Thiên Ma độc này, chưa nghe bao giờ.

Hiếu My bày ra một bộ dáng tiếc hận lẫn đau xót ngập tràn. A Thủy tuy vẻ mặt vô cảm, nhưng mà ánh mắt tràn ngập đau buồn, tức giận cũng đã thay thế cho tất cả những lời cần nói.

Diệp Nguyên thấy vậy, đành phải chạy vào căn phòng cách vách, mời điện chủ vừa mới được hai người Hiếu My cùng A Thủy chữa trị và Nhị trưởng lão bước ra.

Lúc điện chủ Quang Minh Thánh Điện - Tô Kiếm, được đại trưởng lão cùng nhị trưởng lão hai bên kè ra, nhìn thấy cả một đại điện người ngã, ngựa đổ, ầm một phát, đầu của lão như thiên lôi bổ trúng. Cơ thể vừa mới được Hiếu My trị khỏi, chưa đủ thời gian khôi phục lại, bây giờ vì kích thích quá độ mà huyết khí xông lên, một ngụm lớn bị phun ra ngoài, cả người xụi lơ, không còn sức sống.

- Điện chủ.

Hai thanh âm kinh hoàng đồng thời vang lên.

Hiếu My thấy vậy, sợ mệnh lão đi tong thì Nhị sư huynh của cô cũng mất đi cơ hội. Cho nên cô không thể nhắm mắt làm lơ, nhanh chóng tiến đến cạnh bên, nhét vào miệng Tô Kiếm một viên đan dược màu xanh bồng bồng sinh cơ do đích thân Trần Trường An tự tay luyện chế.

Diệp Nguyên và Thái Kỳ đã chứng kiến cảnh Trần Hiếu My lấy đan dược ra lúc ở căn phòng cách vách bên trong. Lúc đầu, họ hết sức ngạc nhiên. Bởi lẽ ở đại lục Phong Linh, thuật luyện đan vẫn chưa phát triển. Mỗi một viên đan dược xuất hiện đều được người người săn đón, xem như bảo vật mà tranh đến người chết ta vong. Nhưng mà lần thứ hai thấy Hiếu My lấy ra, bọn họ đã không còn ngạc nhiên như lúc đầu.

Kỳ nhân ắt có kỳ ngộ. Cơ duyên của người khác, họ không cần tìm hiểu làm gì.

Sau khi viên đan dược được bỏ vào miệng, Tô Kiếm cảm giác được có một dòng nước ấm bao phủ lấy thân thể. Cảm giác bức bối, bị đè nén trong lòng ngực đều tan biến. Cả người phấn chấn, dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhưng ngay khi ông ta muốn mở mắt ra thì một giọng nói nữ nhân rất khê vang lên, đảm bảo ngoại trừ bản thân ông và hai vị trưởng lão đứng sát bên thì không ai có thể nghe. Vì thế, ông lựa chọn làm theo lời của Hiểu My. Tạm thời không cần tính lại.

Hiểu My thấy Tô Kiếm phối hợp với mình thì yên tâm. Cô nháy mắt một cái, điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân. Sau đó, mang theo bộ dáng như vị bác sĩ giải phẫu bước ra khỏi phòng mổ, gấp thân nhân của bệnh nhân rồi nói câu: “Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức”, Hiểu My tạo cho người nhìn một cảm giác vô lực đến tuyệt vọng – diễn xuất quả thật rất tài.

- Điện chủ, ngài phải kiên trì a....

Diệp Nguyên kinh hoàng hét lên. Nhị trưởng lão Thái Kỳ thì đôi mắt đỏ ngầu, rung rung. Tuy cũng rất muốn nặn ra một giọt lệ nhưng mà bản tính lãnh khốc từ trước tới nay làm cho hần rơi vào cảnh hữu tâm vô lực. Cuối cùng thì chỉ có thể làm cho bộ mặt như tượng đá méo xệch đi. Hiểu My nhìn thấy, phải cố nén dừ lăm mới không bật cười ra tiếng. Trong lòng thì không ngừng cảm khái, tốc độ nhập vai của hai vị trưởng lão này cũng thật quá nhanh. Ha ha.

Trong lúc bầu không khí bi thương tràn ngập cả đại điện. Bỗng nhiên, từ bên ngoài cửa lớn, một tràng cười lớn liên tiếp vọng đến đây.

Tam trưởng lão dẫn theo người của mình hùng hổ đi tới. Nhìn thấy Tô Kiếm không rõ sống chết được Diệp Nguyên và Thái Kỳ đỡ lấy, vẻ mặt hân hân thêm đặc ý, lời lẽ cay nghiệt cứ thế bật ra:

- Ta cứ tưởng đến đây đưa tang Tô điện chủ, nên mang theo nhiều người để bày tỏ thành ý của bản thân. Ngờ đâu lại phải chờ đợi thêm một thời gian. Hay là Tô điện chủ còn có điều gì lưu luyến trên thế gian? Người cứ thẳng thắn nói ra, ta có thể giúp đỡ ngài hoàn thành tâm nguyện.

- Hoàng Kiều. Ngươi có ý gì?

Diệp Nguyên cau mày, nhìn tam trưởng lão với cặp mắt không thể nào tin tưởng được.

- Ý gì à? Ý đã nằm sẵn trên lời, mọi chuyện không phải rõ ràng rồi hay sao?

Hoàng Kiều đến đây là đã có sự chuẩn bị vô cùng chu đáo, nắm chắc toàn bộ tình hình trong toàn bộ đại điện, thậm chí, người bên ngoài cũng bị lão khống chế. Tự tin cho dù một con kiến, nếu không được lão cho phép cũng khó lòng bò ra khỏi đây.

- Không ngờ ta tính toán đầy đủ, phòng tới phòng lui mà vẫn không phòng được ngươi. Xem ra ngươi đúng là hảo thủ đoạn.

Thái Kỳ chán nản thốt lên một câu. Hoàng Kiều nghe thấy càng thêm hứng trí, ngửa mặt lên trời, cười to mấy tiếng:

- Nhị trưởng lão anh minh thần võ, ngài chắc là thắc mắc, tại sao tên tiểu tử Lục Tắc đã cho người đề phòng rất kỹ càng mà ta vẫn có thể hành động được đúng không? Rất tiếc, ta không hề động tay động chân vào tất cả đồ ăn thức uống hôm nay. Thứ mà ta chuẩn bị, chắc là ngươi không thể nào tưởng tượng được.

- Cuối cùng thì ta đã sơ hở ở đâu?

Thái Kỳ bây giờ là bộ dáng cam chịu số phận, muốn tường tận mọi thứ rõ ràng trước khi nhắm mắt. Chính phản ứng này của lão đã gỡ xuống lớp phòng bị cuối cùng của Hoàng Kiều. Lão liếc mắt nhìn nơi này chỉ có năm người còn đứng vững, đó là không kể một Tô Kiếm đèn đã cạn dầu và một mỹ nhân yếu đuối không có chút sức tấn công. Cho nên, lão rất vui vẻ, khoe khoang về kế hoạch lợi hại của mình.

- Các người có để ý, hôm nay, đại điện này được trang hoàng sáng rõ hơn hẳn ngày thường hay không? Thêm nữa, đường vào nơi đây cũng ngập tràn sắc hoa, lung linh tuyệt đẹp?

- Lễ nào ngươi hạ độc trên những vật dụng bày trí nơi đây?

- Ha ha. Ta đâu ngờ đến thế. – Hoàng Kiều nhìn Diệp Nguyên như một tên thiếu não – Tất cả những thứ được tẩm lên đồ dùng trong đây toàn là những thảo dược vô hại đối với sức khỏe của con người. Nhưng nếu kết hợp với phấn hoa đang có bên ngoài nhất định sẽ hợp thành kịch độc Thiên Ma. Sao nào, các ngươi thấy ta có thông minh hay không?

Đại Trưởng lão và nhị trưởng lão không biết nói gì hơn, chỉ giương mắt nhìn Hoàng Kiều đã hoàn toàn hắc hóa, cảm thán thời gian quả nhiên lợi hại, có thể thay đổi hoàn toàn tâm tính của một con người.

Lúc này, ngoài cửa đại điện có mấy tên đệ tử áo vàng mang theo hai cái cáng đi vào. Hoàng Kiều chỉ vào hai thi thể nằm trên cáng, nghiêng đầu, nhìn nhị trưởng lão, giọng điệu giả tạo, hết sức khó nghe.

- Đây là đại lễ ta chuẩn bị cho ngươi. Thấy ta tốt chứ. Sợ tên tiểu tử này đường đến tuổi vàng quá cô đơn, cho nên ta ban cho hần một mỹ nhân, làm duyên ương cho có đôi có cặp. Ngươi không cần phải cảm ơn ta làm gì?

Nhìn thi thể của Lục Tắc đã hoàn toàn biến dạng. Thái Kỳ đẩy mắt thoáng qua một tia đau đớn. Giọng hần khàn khàn, ần ần, lại mang theo chút hoài niệm xa xôi.

- Tam trưởng lão, ngươi có còn là Hoàng Kiều mà chúng ta biết nữa hay không?

- Ha ha ha. Nực cười, trên cõi đời này, Hoàng Kiêu chỉ có một. Chỉ là ta không ngu ngốc như các người, cam chịu suốt đời làm tôi tớ cho người ta. Năng lực, nhân lực, tài lực,... có thứ gì mà ta thua kém Tô Kiêm? Ít nhất, ta sẽ không mang một thằng nhóc không rõ lai lịch về làm Thánh tử, rồi chuẩn bị tặng hẳn cả Thánh Điện Quang Minh.

Nếu bây giờ hai người thần phục thì hai người vẫn là đại trưởng lão, nhị trưởng lão của Quang Minh Thánh điện. Còn nếu không, ta sẽ làm người tốt đến cùng, tiễn các người đi một đoạn sau cùng.

Nghe nhắc đến Thánh tử, lúc này, mấy người ở đây mới chợt nhớ tới vị nam tử thần bí mang mặt nạ đã chẳng thấy đâu.

- Không cần tìm hắn làm gì? Tô Kiêm dám mang một tên nội gián của Hắc Ám điện lên làm Thánh Tử. Chỉ với điểm này, hắn đã không xứng đáng với ngôi vị điện chủ.

- Người nói vậy. Diệp Nguyên kích động hét lên.

- Ha ha. Người bảo ta nói vậy. Sao người không hỏi Thái Kỳ. Nhị trưởng lão của chúng ta trước giờ không phải vẫn âm thầm đề phòng hắn hay sao?

- Thái Kỳ, chuyện này là sao?

Diệp Nguyên không tin tưởng lời nói của Hoàng Kiêu, lão đưa mắt nhìn sang vị trưởng lão cạnh bên. Nhưng mà sự im lặng của Thái Kỳ chính là đáp án mà lão không hề mong đợi.

- Không thể nào. Không thể nào. - Diệp Nguyên như một cái máy, vô thức lặp lại những lời này.

- Có gì mà không thể? Khi người đầu tiên tại nơi này ngã xuống, hắn đã quyết đoán mở đường máu xông ra, đã vậy còn giết chết không ít người của ta. Người không tin, ta có thể cho tất cả đệ tử bên ngoài vào đối chất.

Hoàng Kiêu sau khi nói xong lời này thì lại quay sang nhị trưởng lão.

- Thế nào? Suy nghĩ kỹ chưa?

- Ta – đầu – chết – vẫn – không – quy – hàng.

Thái Kỳ từng chữ từng chữ nói ra. Trong mắt của Hoàng Kiêu, đây chính là thách thức quyền hành của lão. Cho nên, tránh cho đêm dài lắm mộng, lão nhanh chóng ra lệnh cho toàn bộ đại tử xông lên. Mãnh hổ nan địch quần hồ. Hướng chỉ, hai người bên kia còn phải bảo vệ một lão điện chủ tùy thời có thể về trời bất cứ lúc nào. “Ngu Trung” - đây chính là yếu điểm lớn nhất trên người bọn họ.

Nhưng ngay lúc đồ đệ và người của lão chuẩn bị xông lên, một giọng nữ thánh thót như chim oanh, bắt ngờ lên tiếng.

- Người có chắc là mình đã thành công?

Trần Hiểu My từ lúc Hoàng Kiêu bước vào đây, cô đã quay lại đứng cạnh bên A Thủy, âm thầm bảo hộ cho đám người Dược Phong Cư. Hoàng Kiêu bởi vì khinh thường một nữ nhân có ngoại hình yếu đuối như cô, cho nên lơ là, cho rằng con thỏ đã vào hang, thế nào lão cũng tóm được. Không cần tốn tâm sức làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Ân oán tình thù

Trần Hiểu My từ lúc Hoàng Kiêu bước vào đây, cô đã quay lại đứng cạnh bên A Thủy, âm thầm bảo hộ cho đám người Dược Phong Cư. Hoàng Kiêu bởi vì khinh thường một nữ nhân có ngoại hình yếu đuối như cô, cho nên lơ là, cho rằng con thỏ đã vào hang, thế nào lão cũng tóm được. Không cần tốn tâm sức làm gì?

Tuy nhiên, ở đời, không ai biết được chữ ngờ. Thỏ khôn còn có ba hang, huống gì là một nữ nhân vào tới tận vòng chung kết của Giao lưu đại hội. Không biết phải nói là Hoàng Kiêu khinh thường địch thủ hay bởi vì ngoại của Trần Hiểu My thật quá dễ lừa người?

Hoàng Kiêu nhìn Hiểu My, ánh mắt của lão neho lại, trong con ngươi âm u phản chiếu hình ảnh một mỹ nhân áo màu xanh nhạt, khí thế hùng hồn. Lão rất bất ngờ vì sự ngạo mạn trong câu nói của cô khi này.

- Tiểu cô nương. Cô nghĩ rằng nơi này, ai có năng lực bảo vệ được cô. Chỉ bằng biết điều một chút, đợi ta giải quyết bọn kia xong sẽ dành thời gian tâm sự với cô. Đừng cố chọc giận ta, nếu không, hậu quả, e là cô không gánh nổi.

- Wow. Ta sợ quá đi thôi. A Thủy, người nghe gì chưa? Lão già xấu xí kia hăm dọa ta kìa. Mau an ủi tâm hồn nhỏ bé của ta đi!

Hiếu My nghe lời lẽ lớn lối của Hoàng Kiêu, trong lòng không ngừng cười lạnh. Tuy nhiên, ngoài mặt lại ra vẻ hoảng sợ, đôi mắt to đảo quanh gương mặt nam tử bên cạnh, thấy vị Thái tử của Tộc Giao nhân vì câu nói của cô mà biểu cảm có chút ngốc nghếch, tự nhiên, rất muốn cười. Ha ha.

Nhưng mà đang diễn vai tiểu bạch thỏ, phải diễn đến cùng. Chưa kịp đợi A Thủy mở lời, mẫu nữ đã quay sang nhìn Hoàng Kiêu, bàn tay trắng ngần chỉ vào lão run run, cất lên chất giọng vô cùng ủy khuất.

- Lão già thôi. Người bắt nạt ta, ta méc đồng bọn của ta cho xem.

Hoàng Kiêu tròn mắt nhìn nữ nhân trước mặt tính cách thay đổi như chong chóng. Lão vô cùng nghi ngờ, không phải cô nàng bị bệnh gì đó chứ (Àc, kiểu như thần kinh phân liệt đó). Nhưng mà một giây sau đó, gương mặt của lão từ âm trầm, lạnh lẽo đã chuyển sang một trạng thái hoàn toàn đối lập. Lão kinh hoàng nhìn Hiếu My nhẹ nhàng lắc tay vài cái, những người bên cạnh vốn đang hôn mê đã lập tức tỉnh lại. Từng người, từng người một...

- Chủ nhân. Cuối cùng cũng đến lúc chúng ta chơi với bọn chúng rồi hả?

Đại Kim đóng vai xác chết từ nãy tới giờ, cảm giác đèn nén, bó tay bó chân giữ nguyên một tư thế, khó chịu vô cùng. Hắn muốn giãy giụa cắn một chút. Cho nên, ngay khi vai diễn của hắn hạ màn, hắn đã hướng Hiếu My, hưng phấn reo lên.

- Đúng vậy đó sư phụ, tới lượt chúng ta lên sân khấu hay chưa? – Hồ Hoài An rất phấn khích mà học theo Kim Mao Sư.

Hiếu My nhìn một người, một yêu chi hận không được sớm xông lên. Cô cảm thấy thật... cạn lời a. Sao người bên cô còn hung hăng, hiếu chiến hơn bọn phản tặc, gian thần ở nơi này ấy nhỉ? Không biết sai ở đâu ta?

Bàn Ngâm, Hồ Phượng Nhi cùng Ngọc Tam Lang cũng đã hoàn thành vai diễn, ngồi thẳng lưng trên ghế đợi xem diễn biến tiếp theo của câu chuyện. Thậm chí, mấy người Đinh Khải Nguyên, Trương Chính Phụng, Chu Phong cũng một bộ dáng tương tự. Trên mặt mỗi người đều là vẻ không thể tin. Đúng vậy, Quang Minh Thánh Điện chính là tồn tại cao cao không thể với tới của toàn bộ đại lục Phong Linh. Ngờ đâu cũng có thể đấu đá lẫn nhau đến người diệt ta sinh như hiện tại. Thế sự vô thường a.

- Bọn họ sao lại không trúng độc? – Hoàng Kiêu thấy mọi chuyện diễn ra đã bắt đầu vượt qua khỏi sự kiểm soát của lão. Dù trong lòng vạn phần không muốn, vạn nỗi nghi ngờ. Thế nhưng, bên ngoài, lão vẫn thể hiện ra sự bình tĩnh, tự tin khiến người ngoài không nhìn ra bất cứ sự dao động nào trên gương mặt nhăn nhó, hiểm độc.

- Hoàng Kiêu, nếu giờ ngươi ra lệnh cho người của mình buông vũ khí đầu hàng, tự nguyện đến hình đường, ít nhất, chúng ta có thể để cho ngươi bảo toàn một mạng.

Diệp Nguyên thấy những người bên đội tuyển Dược Phong Cư đều “mạnh khỏe” thì sự đau đớn, tuyệt vọng khi nãy đều rút đi. Đội tuyển đó là quân của Giao lưu hội, là người bên cạnh Trần cô nương. Chỉ cần nhiều đó cũng đủ để lão thấy hi vọng được đẩy lên. Tình thế có thể đổi thay ngoạn mục.

- Ha ha ha. Đại trưởng lão. Ngươi ngây thơ quá, chắc ngươi không nghĩ chỉ bằng những người này mà chống lại ta đó chứ. Ta đang chờ đây.

Hoàng Kiêu nghe được lời của Diệp Nguyên tựa như nghe được chuyện khôi hài lớn nhất. Lão đưa mắt nhìn quanh. Toàn bộ Quang Minh Thánh Điện này giờ đa phần đều dưới quyền khống chế của lão. Chỉ với một đám nam nữ, già trẻ hỗn tạp nơi này sao đủ sức uy hiếp, lật đổ thế cục mà lão chuẩn bị mấy chục năm nay.

- Vậy thêm ta nữa thì sao?

Trong lúc Hoàng Kiêu tự nhủ trong lòng, một giọng nói không nhanh không chậm đột ngột vang lên. Mặc dù câu nói rất giản đơn, nhưng rơi vào tay của Hoàng Kiêu lại chẳng khác gì ma chú. Lão kinh hoàng nhìn về phương hướng giọng nói phát ra. Chỉ chớp mắt mà vị diện chủ như xác chết kia đã khôi phục bộ dáng hoạt hồ sinh long, ngồi trên chiếc ghế tượng trưng cho quyền hạn vô biên của Quang Minh Thánh Điện.

- Không thể nào. Điện chủ, ngài sao lại...

- Ý ngươi nói là sao ta không chết đúng không? Hoàng Kiêu ơi Hoàng Kiêu. Trước giờ, tuy ta không dám tự nhận mình xứng với chữ “Anh minh”, nhưng làm người, ai không có lúc sai lầm. Lẽ nào, tình cảm huynh đệ mấy chục năm trời lại chẳng có nghĩa gì? Ngươi nhẫn tâm hơn ta tưởng.

Điện chủ Tô Kiểm lời nói lộ ra sự đau lòng, nhưng mà đối diện với lão, Hoàng Kiêu lại như một con sư tử khát máu, hoàn toàn mất đi không chế, lục thân không nhận.

- Tô Kiểm. Đừng nói hai chữ huynh đệ với tôi. Ông không xứng. Tôi có nhẫn tâm hơn nữa thì cũng không nhẫn tâm bằng ông. Ngay cả nhi tử ruột thịt của huynh đệ mình cũng xuống tay được. Vậy mà bây giờ nói ra những lời lẽ thế này, không phải là buồn nôn lắm sao?

Đừng nhiều lời. Hôm nay không phải ông chết thì ta chết. Mọi người xông lên.

Một lần nữa, Hoàng Kiêu lại ra lệnh cho đám đệ tử áo vàng sau lưng hắn. Nhưng tiếc là, dưới sự tọa trấn của Tô Kiểm, nhóm đệ tử đó đã dao động từ lâu rồi, nào còn ngoan ngoãn như lúc đầu. Điều này lại càng chọc cho lão thêm điên tiết. Lão dùng tất cả sức lực của mình mà gào lên:

- Đừng quên, toàn bộ yếu điểm các người đều nằm trong tay ta. Nếu không muốn chúng được công khai cho toàn bộ thế gian. Hãy lập tức xông lên. Giết chết hết bọn chúng. Chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi.

Những lời nói kích động của lão xem ra đã có tác dụng. Đám đệ từ lúc đầu còn chần chừ, nghe lão nói xong rồi thì ánh mắt hiện lên vẻ kiên quyết. Tay nắm chặt vũ khí của mình, hét lớn xông lên.

Nhưng mà...

- Ha ha ha. Tam trưởng lão. Ông muốn tìm đường chết thì cứ đi một mình thôi. Sao lại còn kéo theo cả đám người thế này. – Lời này là của Hiểu My.

- Đúng vậy đó. Làm người ai lại không có yếu điểm. Bị người khác biết thì đã sao. Nếu chỉ vì chuyện này mà đi tìm chết, ta e toàn bộ mảnh thiên địa này đã thuộc về yêu ma chứ chẳng phải con người. – đây là kiến nghị của Đại Kim

- Phải phải. Nếu biết xông lên chắc chắn chỉ có một con đường chết, chỉ có những kẻ náo loạn mới làm như thế. – Đây là câu nói của Hồ Hoài An.

- Tam trưởng lão. Ông thật độc ác a. – Ngay cả Hồ Phụng Nhi cũng góp vui bằng một câu nhẹ như lông ngỗng.

-...

Hoàng Kiêu đen mặt, nhìn đám người bên Trần Hiểu My mỗi người một câu, phá tan đại kế của lão. Lão cảm phần gằm lên:

- Đây là chuyện nội bộ của Quang Minh Điện của chúng ta, người ngoài xin chớ xen vào.

- Ha ha. Từ khi người hạ độc tất cả mọi người ở đây, chuyện này vốn không chỉ thuộc về Thánh điện các người nữa. Không phải người muốn giết chết tất cả chúng ta rồi đổ tội cho điện chủ và nhị vị trưởng lão kia sao? Chúng ta chỉ là tự vệ thôi a.

Bàn Ngâm không phúc hậu, nói lên suy nghĩ của tất cả những người vô tội bị liên lụy trong vớ tuồng gà nhà đá nhau này. Không chỉ có lão, A Thủy, Hiểu My, Ngọc Tam Lang và ba người Đinh Khai Nguyên đều vô cùng khó hiểu. Hoàng Kiêu đã muốn chiếm lấy vị trí của Điện chủ thì còn cần gì lại khiến cho Quang Minh Thánh Điện trở thành kẻ thù của toàn bộ Phong Linh Đại Lục. Chuyện này tựa như không hợp lý. Nhưng nếu như lão ta là người của Hắc Âm Điện, có thể chân tướng sẽ dễ dàng chấp nhận hơn.

- Haiz... Ân oán tình thù của mấy người này đúng là phức tạp quá. Không thích hợp với những người có tâm hồn ngây thơ trong sáng như ta – Hiểu My lần thứ n thẳm nhủ rồi tập trung xem tiếp diễn biến của vở kịch. Cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Sớm muộn gì toàn bộ chân tướng cũng sẽ được phơi bày.

Hoàng Kiêu đuối lý, không nói được lời nào. Trong lúc này, tất cả những người bị ngất nơi đây, từng người, từng người đều tỉnh lại. Thiên Ma độc mà lão tự hào nhất đã bị phá giải. Lão cảm thấy đầu óc mình mê mụi, sắp không đủ dùng rồi. Cái miệng già nua cũng bắt đầu nói lắp, không còn kiêu căng, trôi chảy như lúc đầu.

- Các người, các người...

Ha ha ha. Có thiên hạ đệ nhất độc sư ở đây, còn có loại độc dược nào làm khó được chúng ta. Chỉ tội cho tuyệt đại soái ca ngay từ đầu đã phải ẩn trong lớp áo tàng hình. Nhưng nhờ vậy mà hắn cũng có đủ thời gian giải trừ Thiên Ma độc. Hoàng Kiêu đúng là bại đến không thể bại hơn được rồi. – Hiểu My âm thầm khen ngợi vị soái ca nào đó luôn phải đóng vai người vô hình. Tội nghiệp a!

Thái Kỳ nhìn thấy mọi chuyện đã ổn định, tình thế đã hoàn toàn được kiểm soát nhẹ nhàng thở ra một hơi. Hắn quay sang nhìn vị điện chủ ngồi trên ghế cao, sắc mặt nặng nề, khó xử lên tiếng:

- Thánh điện chủ hạ lệnh.

- Người đâu, giải tam trưởng lão đến hình đường. Điều tra thế nào, giao cho Nhị trưởng lão Thái Kỳ toàn quyền tra xét.

Tô Kiêm lập tức hạ lệnh. Dù sao, chuyện này cũng nháo lớn quá rồi. Trước mắt còn phải thu xếp cho tất cả những người đến tham gia Giao lưu hội này. Chuyện trong nhà, đóng cửa lại từ từ giải quyết. Haiz...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Bắc đấu thất tinh liên hoàn trận

Tô Kiêm lập tức hạ lệnh. Dù sao, chuyện này cũng nháo lớn quá rồi. Trước mắt còn phải thu xếp cho tất cả những người đến tham gia Giao lưu hội tại nơi này. Chuyện trong nhà, đóng cửa lại từ từ giải quyết. Haiz...

Sau khi tam trưởng lão bị người giải đi. Tô Kiếm cũng trịnh trọng gửi lời xin lỗi đến tất cả những người trên toàn Việt Quốc về tham gia giao lưu hội tại tổng đàn của Thánh Điện Quang Minh.

Mặc dù nguy cơ đã được giải trừ, nhưng mà uy vọng của Thánh điện từ nay đã không còn “như mặt trời ban trưa” trên toàn thể Phong Linh đại lục. Cách làm không thỏa đáng, chỉ nghĩ tới lợi ích của bản thân mình mà khinh nhẹ an nguy của người khác... nhiều tội danh ùn ùn phủ lên đầu bọn họ. Thậm chí, không ít người còn không ngừng oán trách, nếu như không vì cái vòng thi đấu vô cùng đặc biệt tại tổng đàn của thánh điện, không đến nỗi nhiều đội tuyển tham gia giao lưu hội vô duyên vô cớ bị hạ thủ, không rõ tung tích cho tới tận hôm nay.

Ngay cả những đội thông qua thử thách sinh tử, mém chút nữa cũng mất mạng vì thiên ma độc, trở thành con tốt thí trong cuộc nội chiến của Thánh điện còn gì? Trên đời còn có nỗi oan nào lớn hơn nỗi oan này nữa không chứ?

- Cho dù Tô Kiếm và nhị vị trưởng lão có dùng quyền lợi bù đắp cho đám pháo hôi này thế nào đi nữa thì cũng không xoa dịu được những tâm hồn bé bỏng đã bị tổn thương sâu nặng – Hiểu My nhìn cục diện bày ra trước mắt, chán nản thở dài.

Nhưng mà người buồn bã nhất lúc này, không ai khác chính là Kim Mao Sư anh minh thần võ bên cạnh Hiểu My.

Đại Kim vượt vượt cái đầu nhỏ xíu của Tiểu Hôi, nhìn về phía ba người lãnh đạo tối cao của Quang Minh Thánh Điện trên kia, rồi lại nhìn cả đại điện từng người từng người lục tục rời đi, hai mắt ngập tràn thất vọng:

- Ai, Sao mọi chuyện mới thế đã giải quyết rồi? Không có đánh đấm gì sất. Chuyện này thật mất hứng a.

Tô Kiếm và hai vị trưởng lão: “...”

Sau khi những người khác đã ly khai, bao gồm cả ba người Đinh Khải Nguyên, Chu Phong cùng Trương Chính Phương, điện chủ Quang Minh Thánh Điện mới nhìn sang Hiểu My, trịnh trọng nói lời cảm tạ. Sau đó, lão còn đặc biệt nhấn mạnh:

- Trần cô nương, chuyện mà Diệp trưởng lão hứa hẹn với cô, tôi đã biết. Chỉ là bản thân ta vừa mới được cô nương cứu giúp, mặc dù sức khỏe hiện giờ đã không còn đáng ngại, nhưng tạm thời lại chưa đủ sức để khởi động Thất Thái Châu. Xin cô nương thông cảm, đợi tới trưa mai, lúc ánh mặt trời cực thịnh, tôi tất sẽ hoàn thành hứa hẹn của mình.

- A, chuyện này cứ quyết định như vậy. Điện chủ, chúng tôi xin phép cáo lui trước.

Trần Hiểu My đã đợi được gần ấy thời gian, thêm một ngày nữa có là bao. Vì vậy, đối với yêu cầu của Tô Kiếm, cô nàng khẳng khái đáp ứng rồi mang theo người của mình, tiêu sái rời đi.

.....

Trở lại khách điểm dành cho đội tuyển Dược Phong Cư.

Khúc Văn cời chiếc áo tàng hình đang mặc trên người trả lại cho Hiểu My, cuối cùng thì hắn cũng có thể dùng chân diện thực mà xuất hiện dưới ánh mặt trời rồi. Cảm giác này thật dễ chịu a.

- Nghĩa đệ, Thiên Ma Độc này, đệ thấy thế nào?

Bản Ngâm vừa nhìn thấy tuyệt đại soái ca kéo ghế ngồi xuống cạnh bên mình thì lập tức lên tiếng:

- Thiên Ma độc này được tụng xưng là một trong thiên hạ thập đại kỳ độc tại Đại Lục Phong Linh, nhưng với đệ thì nó cũng không đáng ngại. Chỉ là màn nội đấu tại Quang Minh Thánh Điện lần này vốn không tầm thường. Ngay cả chuyện của Hoàng Kỳ và vị thánh tử bí ẩn kia cũng vậy.

- Hừm? Huỳnh phát hiện được gì sao?

Trần Hiểu My tò mò nhìn sang Khúc Văn. Tất cả mọi người đều ở ngoài sáng, chỉ có mình hắn ở trong tối theo dõi mọi diễn biến xảy ra. Cho nên, khả năng mà vị độc sư này phát hiện manh mối khả nghi là rất lớn.

Khúc Văn nghe câu hỏi của cô thì quay sang, chợt thấy sự tin tưởng lẫn hiểu kỳ trong đôi mắt to tròn, trong vạt của nữ nhân, tim hắn thoát cái rộn lên. Cũng may, da mặt mỹ nam đủ dày, cảm xúc rất nhanh cũng được khôi phục lại.

- Chuyện này không đơn giản. Khi người đầu tiên trúng độc ngã xuống. Vị thánh tử này đã tức khắc hành động. Sự quyết đoán và linh hoạt đó, không phải ai cũng làm được. Nhưng vấn đề là trong lúc cấp bách, chiêu thức mà hắn sử dụng lại không giống bình thường.

- Hừm, chiêu thức nổi tiếng nhất của hắn không phải là Vô Ảnh Kiếm hay sao?

- Hắn dùng Diệp Vũ Tiêu. – Khúc Văn khẳng định.

Bản Ngâm trước lúc “ngất” đi, vẫn không nhìn thấy thánh tử ra tay. Nhưng mà Khúc Văn tò mò đuổi theo, nên dễ dàng nhận ra, trong quá trình đột phá vòng vây, ngoài Vô Ảnh kiếm, vị thánh tử bí ẩn này còn dùng cả Diệp Vũ Tiêu – là tuyệt kỹ dành riêng cho các thế hệ con cháu được chỉ định của Diệp Gia – gia tộc ẩn cư tại đại lục này.

Diệp Vũ Tiêu là tuyệt kỹ dùng lá cây thay thế cho ám khí, xuất ra với tốc độ và lực sát thương còn hơn cả các loại phi tiêu tại Phong Linh Đại Lục. Nhưng mà cái đáng sợ nhất của tuyệt kỹ này là người vận dụng có thể dùng bất cứ loại lá cây nào để làm vũ khí, cho nên trong giao chiến, hắn không sợ tình trạng “Kiếm gãy, đao cùn, súng hết đạn” có thể xảy ra. Quả thật thần. Ha ha - Hiểu My nghe Khúc Văn giới thiệu, vô vàn ý tưởng xuất hiện trong đầu.

- Nói vậy, vị thánh tử này rất có thể là một thành viên quan trọng của Diệp gia. Hèn gì, đại trưởng lão Diệp Nguyên lại tin tưởng và bao che hắn như vậy.

- Đúng thế ha. Từ lúc đến đại lục này, tính luôn cả Diệp Lăng xuất hiện tại Đan thành, chúng ta đã gặp được ba thành viên của Diệp gia. Xem ra, gia tộc này mặc dù lãnh đời, nhưng mà cũng nổi tiếng quá rồi.

- Ngốc. Cái này chính là câu: "Đại ân tại triều, trung ân tại thị, tiểu ân tại lâm". Diệp Gia này thuộc hàng siêu ân – cho nên nơi nào cũng thấy được người của họ.

Hồ Hoài An vừa cảm khái một câu đã bị Đại Kim quăng cho một gáo nước lạnh đầy thâm sâu. Nhóm người A Thủy, Ngọc Tam Lang cùng Hồ Phượng Nhi chỉ có thể ôm trán, căng miệng cười. Hai kẻ này đúng là càng ngày càng hợp ý.

Hồ Hoài An từ lúc báỉ Trần Hiểu My làm sư phụ, đi theo bên cạnh cô nàng, còn thêm một thú nhân khả ái vô địch là Đại Kim, tính tình cũng có sự thay đổi đáng kể. Cả người hoạt bát, sáng sủa và vui vẻ hẳn lên. Đây chính là minh chứng hùng hồn nhất cho câu tục ngữ xưa nay: “Ở bầu thì tròn, ở ống thì dài”, “Đi với Phật mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy”. Ha ha.

Ngọc Tam Lang cũng có sự thay đổi. Mặc dù không rõ ràng như sư đệ của hắn, nhưng mà trong hành vi, ngôn ngữ hằng ngày cũng có sự tiêu sái, tùy ý, phóng khoáng nhiều hơn.

Hiểu My vui mừng nhìn những người bên cạnh mình ai cũng tốt dần lên. Chỉ cần đợi tới ngày mai, cứu được nhị sư huynh, mọi chuyện sẽ càng thêm thập toàn thập mỹ.

.....

Hôm sau, khi mặt trời đứng bóng, đoàn người của Hiểu My cùng với Tô Kiếm và nhị vị trưởng lão của Quang Minh Thánh Điện gặp nhau. Tô Kiếm đưa họ tới cấm địa của thật sâu bên trong của cung điện. Nơi này quả nhiên đặc biệt. Bởi lẽ so với điều kiện thiếu thốn, linh khí khô cạn bên ngoài, khu vực này lại như chôn giấu tụ linh trận, tập trung tất cả linh khí trên đại lục này.

Trung tâm của cấm địa là một hồ nước lớn được vây giữa một vòng liễu rũ mon mon xanh. Mặt hồ rải rác vài khóm hoa sen. Có đóa trắng ngần như tuyết, có đóa lại hồng tươi thoang thoảng hương đưa. Nếu người không biết nhìn vào đây, chỉ cảm thán những đóa hoa này rất đẹp, rất xinh. Chỉ có những người am hiểu sâu xa như Bàn Ngâm hay thái tử Phi Long, mới liếc mắt đã nhận ra, mỗi khóm hoa trên mặt hồ đều tương ứng với một vì sao trong chòm sao Bắc Đẩu.

Tuy nhiên, huyền cơ đâu chỉ có bấy nhiêu.

Toàn bộ cấm địa này thật ra là một trận pháp, lấy hồ sen làm trung tâm. Mỗi một gốc liễu, một khóm hoa, một tảng đá cuội tưởng như là vật điểm xuyên tự nhiên, nhưng khi nhìn lại lần thứ hai, nó đã là một phần không thể thiếu của toàn bộ đại trận. Mà tại giữa trung tâm của trận pháp, một thạch đài cao hơn năm thước, sừng sững đội nước nhô lên, tỏa ra khí chất như viễn cổ, vừa thần thánh, lại uy nghiêm khiến cho kẻ nhìn thấy phải dâng lên niềm tôn kính từ tận đáy lòng.

- Bắc Đẩu Thất Tinh liên hoàn trận – đây là một trong những đại trận sinh dưỡng tốt nhất từ thuở hồng hoang cho đến nay.

A Thủy tán thưởng một câu. Mặc dù hắn không phải là trận pháp sư, nhưng mà bản thân là thái tử của tộc Giao nhân, có loại sách nào mà hắn chưa nhìn qua. Cho nên, chỉ cần dựa vào quan sát tỉ mỉ của bản thân, hắn đã có thể điểm mặt gọi tên, biết được uy danh nổi tiếng của đại trận này.

- Không ngờ, Quang Minh Thánh Điện có thể có được bảo vật như thế này. Hèn gì có thể trở thành thánh “Cây đa cây đề” trên toàn bộ Phong Linh đại lục.

Bàn Ngâm nhìn đại trận trước mắt rồi lại nhìn sang Khúc Văn, giới thiệu cho nghĩa đệ của lão cũng như bọn người Hiểu My về tác dụng của Bắc Đẩu Thất Tinh Liên Hoàn Trận. Mặc dù giải thích của lão không đầy đủ lắm. Nhưng có thêm A Thủy hỗ trợ cũng đã toàn vẹn đưa ra giải thích chính xác cho những người bên cạnh. Thậm chí, ngay cả Tô Kiếm, Thái Kỳ và Diệp Nguyên cũng sững sờ, kinh hoàng không thôi.

.....

Chú Thích:

Nhóm sao Bắc Đẩu còn gọi là Bắc Đẩu thất tinh là một mảng sao gồm bảy ngôi sao sáng nhất trong chòm sao Đại Hùng tại Thiên Cầu Bắc.

Trong hệ thống các chòm sao, Sao Bắc Đẩu là bảy ngôi sao mang hình ảnh cái đầu (đầu).

Bốn ngôi đầu tạo thành một tứ giác gọi là Đầu khô, ba ngôi sau tạo thành cái đuôi gọi là Đầu thực. Ngoài ra còn một ngôi sao nằm sát bên cạnh ngôi sao ở giữa của Đầu thực, được coi là sao phụ, gọi là Phụ tinh.

Người Việt Nam cũng thường gọi chòm sao này là chòm sao Cái Gầu vì trông giống cái gầu tát nước.

Tại Mỹ chòm Bắc Đẩu có tên gọi khác là Cái Muỗng Lớn (Big dipper).

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Thức tỉnh

Bàn Ngâm nhìn đại trận trước mắt rồi lại nhìn sang Khúc Vãn, giới thiệu cho nghĩa đệ của lão cũng như bọn người Hiểu My về tác dụng của Bắc Đẩu Thất Tinh Liên Hoàn Trận. Mặc dù giải thích của lão không đầy đủ lắm. Nhưng có thêm A Thủy hỗ trợ cũng đã toàn vẹn đưa ra giải thích chính xác cho những người bên cạnh. Thậm chí, ngay cả Tô Kiếm, Thái Kỳ và Diệp Nguyên cũng sửng sốt, kinh hoàng không thôi.

Mặc dù rất hiếu kỳ về lai lịch của đám người Hiểu My. Nhưng mà Tô Kiếm cũng không quên hứa hẹn của mình dành cho ân nhân cứu mạng. Sau khi gạt đầu với hai vị trưởng lão bên cạnh, Tô Kiếm cùng hai người bọn họ phi thân lên thạch đài. Tiếp theo đó, một màn không thể nào tưởng nổi đã xảy ra trước mắt của đội tuyển Dược Phong Cư.

Bởi vì ngay khi Tô Kiếm đáp xuống thạch đài, một quả cầu thủy tinh to bằng quả bóng bay trong suốt xuất hiện. Tiếp theo, Tô Kiếm khẽ vạch một nhát vào cổ tay, một dòng máu nóng chảy ra, ngấm vào trong thủy tinh cầu, từng chút, từng chút một.

Quả cầu thủy tinh hấp thụ máu của Tô Kiếm, màu sắc của nó cũng dần thay đổi, không phải là màu huyết sắc đỏ rực đến thê lương mà chính là màu của cầu vồng với đầy đủ các sắc đỏ - da cam - vàng - lục - lam - chàm - tím. Màu sắc này mới đầu rất nhạt, nhưng mà càng lúc, càng đậm dần, đậm dần. Hoàn toàn trái ngược với khuôn mặt càng lúc càng nhợt nhạt của điện chủ Quang Minh Thánh Điện.

Đến lúc cả cơ thể Tô Kiếm run lên, tưởng chừng không thể trụ nổi nữa thì một luồng sáng trắng từ tinh không rơi xuống, chiếu thẳng vào đỉnh cầu. Ánh sáng bảy màu từ trong quả cầu tựa như thoát khỏi phong ấn, theo một đường cong khác, đổ ra bên ngoài, tạo thành một cầu vồng tinh ảo, lấp lánh trên hồ sen. Cảnh tượng này thần thánh đến rung động từng mililit máu trong mỗi sinh vật sống xuất hiện tại nơi đây.

Hiểu My vội vàng mở quả cầu nhỏ xiu đeo trên cổ, đặt xuống vị trí phần đuôi của cầu vồng rồi nhấn công tắc khởi động. Quả cầu lập tức trở về nguyên dạng. Nắp đậy được bật lên. Ánh sáng bảy màu thánh khiết vô cùng vô tận được rót hết vào bể dược liệu bên trong, bao lấy thân hình của Lữ Tuấn.

Hiểu My vô cùng khấn tụng, nhìn chăm chăm vào thân ảnh quen thuộc bên trong. Chưa có lúc nào cô cảm thấy thời gian chậm chạp đến như thế. Từng giây, từng giây trôi qua... Nam tử bên trong thất thái quang minh vẫn bình yên trong giấc ngủ say, chưa có dấu hiệu nào cho thấy người thật sự tỉnh lại.

Thật ra, ngay lúc này đây, tâm trạng của Lữ Tuấn cũng chẳng khác gì cô. Mặc dù tâm trí hồi phục từ lâu, nhưng mà mỗi thời mỗi khắc, hắn luôn phải đấu tranh chống lại sự ăn mòn từ loại nguyên rủa tàn ác của Thanh Loan. Đến khi thất thái quang minh phủ xuống, hấp thụ vào từng mạch máu, từng lỗ chân lông thì cảm giác đau đớn, đè nặng lên toàn thân từng chút trôi đi. Hắn cũng rất mong có thể lập tức mở mắt ra, say sưa nhìn ngắm dung nhan chưa bao giờ lãng quên từ ngày đầu gặp gỡ. Chỉ tiếc, giải trừ nguyên rủa không phải là chuyện tức thì.

May mắn nhất là Tô Kiếm chỉ cần dùng máu để khởi động Thất thái tinh cầu. Sau đó đã có ánh sáng mặt trời cực thịnh đảm tiếp phần còn lại. Nếu không, dù vết khô máu trên người của lão cũng chẳng thấm vào đâu, nói gì việc cứu người.

Diệp Nguyên và Thái Kỳ diu lấy Tô điện chủ, phi thân đáp xuống, đứng cùng với đám người của Hồ Phượng Nhi.

A Thủy nhìn thấy bộ dạng Tô Kiếm nhợt nhạt, thân thể lung lay, suy yếu đến đáng thương. Vì thế, vị thái tử nhân từ của tộc Giao nhân không ngần ngại, quăng cho lão một bình đan dược phục hồi huyết khí. Đây là quả cảm tạ, cảm tạ lão điện chủ bất chấp nguy hiểm sinh mạng mà hoàn thành giao ước, triệu hồi thất thái quang minh.

Tô Kiếm vươn tay đón lấy, khẽ gạt đầu với A Thủy rồi lập tức phục dụng. Từ hồi sinh mạng được nhóm người này cứu giúp thì lão đã hoàn toàn tin tưởng bọn họ. Hơn nữa, với sự hiểu biết và thực lực của đám người Trần Hiểu My, ngoài cách tin tưởng, lão còn biết làm thế nào?

Nói giỡn a. Ngay cả đan dược mà toàn thể Phong Linh đại lục này xem như bảo vật truyền thuyết, nhưng trong tay họ khác nào rau cải xanh, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Trình độ này quá cao siêu rồi. Lão chỉ là phạm nhân, đối với sự uy vũ của nhóm người Dược Phong Cư, à, đúng hơn là với hai người A Thủy và Hiểu My, thật sâu trong lòng lão chỉ có hai từ: “Bội phục”.

Dưới hàng liễu rủ, hơn người đều đứng lặng yên, đôi mắt nhìn về phía nữ nhân, cùng cô đợi chờ nam nhân của cô tỉnh lại.

Nửa canh giờ đã trôi qua, cầu vồng bảy sắc bùng lên rực rỡ thêm một lần rồi từ từ tan biến. Cột sáng trắng chiếu xuống đỉnh cầu đã tắt. Thất thái tinh cầu cũng trở lại trong suốt. Sau đó, chìm xuống thạch đài. Cả mặt hồ vắng lặng, chỉ có tiếng gió rì rào mang theo hương sen thơm ngát lan tỏa khắp cả vùng cấm địa của thánh điện Quang Minh.

Nửa canh giờ nữa lại trôi qua. Hiểu My vẫn đứng cạnh bên bảo khí như phi thuyền vũ trụ của Siêu Xayda. Đôi mắt như bầu trời mùa thu chưa lúc nào rời khỏi ngọc diện của Nhị sư huynh. Chỉ cần huynh ấy mở mắt ra, nhất định người đầu tiên trông thấy phải là cô. Sự cố chấp này mạnh mẽ đến độ bọn

người A Thủy, Khúc Văn cũng thật lòng hâm mộ.

A Thủy thì hâm mộ Lữ Tuấn được Hiểu My trao cho cả tấm chân tình. Mặc dù đồng hành cùng nhau một thời gian không phải quá dài, nhưng mà hình ảnh vị mỹ nam luôn nho nhá, ôn hòa thật khiến người ta hảo cảm.

Còn Khúc Văn thì mới “nhập bọn” không lâu, hẳn chỉ nghe nói về Lữ Tuấn qua đôi lời giới thiệu từ Thiên Vũ với Đại Kim, đối với vị đại sư trận pháp dưới trướng Hoan Hi thần trước kia là một sự tò mò cùng mong muốn kết giao bằng hữu.

Nam tử si tình thế gian không hiếm. Nhưng si tình đến mức độ dùng cả mạng sống để bảo vệ hồng nhan, đúng là làm cho người ta khâm phục.

Hiểu My im lặng làm “hòn vọng phu”, mặc dù chờ đợi mang đến sự thất vọng không yên, nhưng nó cũng mang đến hi vọng ngập tràn cho khoảnh khắc người hữu tình đoàn tụ.

Cuối cùng, trong sự mong mỏi của mỹ nhân, nam tử nằm trong bồn được thủy bắt đầu có dấu hiệu tỉnh lại. Đôi mi khép chặt khẽ nhấp nháy, sau đó, từ từ mở ra.

- Nhị sư huynh, nhị sư huynh...

Giây phút ánh mắt nam tử còn mơ hồ trước quang cảnh xung quanh, bên tai bỗng vang lên tiếng gọi thân quen, mang theo tràn ngập nỗi nhớ mong, thiết tha vô tận.

Lữ Tuấn khẽ chớp mắt vài cái, sau đó, nhìn về nơi tiếng gọi phát ra. Đôi mắt tựa sao trời phản chiếu bóng dáng của giai nhân. Khóe môi hắn khẽ vẽ lên một đường cong, nụ cười ấm áp như gió xuân lại một lần nữa hiện ra. Giọng nói dịu dàng vang lên, rất khẽ.

- Ta rất nhớ nàng.

Trần Hiểu My nghe được thanh âm quen thuộc ấy, cả người thoát cái run lên. Nước mắt dè nén bỗng trào ra, lăn dài trên má.

- Huynh đã tỉnh. Cuối cùng huynh đã tỉnh. a... ..

Lữ Tuấn thấy Hiểu My bỗng dưng bật khóc thì hết hoảng, nhảy ra khỏi bảo khí, ôm lấy thân ảnh nữ nhân đang run rẩy vào lòng. Cả người ướt sũng được thủy nhưng hắn vẫn mặc kệ, chỉ tập trung dỗ dành ai đó nước mắt như mưa.

Đám người Hồ Phụng Nhi thấy hai người bọn họ tình thâm ý trọng, không ai bảo ai đều lặng lẽ rút lui. Giờ phút này, họ cần có không gian riêng tư. Bất cứ sự hiện diện của người nào khác đều sẽ trở thành bóng đèn lập lòe, tự coi sao được.

Bên hồ sen trong cấm địa của Quang Minh Thánh Điện, một nam một nữ dựa sát vào nhau. Mãi một lúc lâu sau, họ mới tách ra. Nữ nhân ngước mắt lên, nhìn ngọc diện quen thuộc của nhị sư huynh, giọng nói khàn khàn, đôi hờn không giấu diếm.

- Huynh biết không? Huynh rất ích kỷ. Muội đâu muốn huynh cứu muội mà trúng phải nguyên rủa của ả ta. Nếu huynh không thể tỉnh lại, huynh muốn cả đời này muội phải dẫn vật, nuôi tiếc không nguôi hay sao?

- Ta sai rồi. Là ta ích kỷ, không để ý tới cảm nhận của muội. Nhưng nếu thời gian quay ngược lại, ta vẫn làm như thế. Hiểu My, ta chỉ cầu mong cả đời này nàng bình an, khỏe mạnh. Chỉ cần được như vậy, ta nguyện đánh đổi bằng tất cả bản thân, sinh mệnh của mình.

Ặc. Những lời lẽ sến súa chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết ngôn tình, nếu là người khác nói, e là chỉ mang đến cảm giác ớn lạnh, buồn nôn. Nhưng trong trường hợp này, trong hoàn cảnh này, đối diện với tấm chân tình của nhị sư huynh, bất giác, Trần Hiểu My thấy tim mình rộn lên.

Không kịp suy nghĩ, cô nhón chân, đặt một nụ hôn lên môi của nam nhân. Lữ Tuấn thần thờ nhìn gương mặt phóng đại trước mắt. Hạnh phúc đến quá bất ngờ khiến cho đại não của hắn đình chỉ hoạt động. Khi tỉnh lại thì người nào đó đã thẹn thùng, vội vã tháo lui.

Đại trượng phu luôn biết có những việc nào là nên làm hay không nên làm. Nhưng ngay cả việc thân mật như thế này mà lại để cho nữ nhân chủ động, vậy thì thất bại quá rồi.

Vì thế, ngay lúc Hiểu My hai má ửng hồng, bối rối nhận ra vừa rồi mình mất kiểm soát mà ăn đậu hủ của người ta thì vòng eo bị siết chặt, cả người lần nữa áp sát vào đối phương. Sau đó, bờ môi của cô đã bị một bờ môi khác phủ lên. Nụ hôn dịu dàng mà đầy dục, sau vì nhịp thở xao động của đối phương mà dần trở nên điên cuồng, bá đạo.

Mãi đến khi cảm thấy nữ nhân trong ngực vì ngộp thở, cả người xụi lơ, không phân biệt rõ đông tây nam bắc bốn phương, nhị sư huynh mới hải lòng, luyến tiếc buông tay. Chôn đầu của Hiểu My vào ngực mình, lặng yên chờ cảm xúc từ từ lắng đọng.

Thật lâu sau, bên tai của hắn vang lên giọng nói khe khẽ của nữ nhân, hắn hạnh phúc nở nụ cười.

Chỉ cần được ở bên nàng, dù là địa ngục, ta vẫn không một lời hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 188: Đòi nợ

Sau khi Lữ Tuấn thức tỉnh không lâu, đoàn người Dược Phong Cư nhanh chóng cáo từ điện chủ Tô Kiếm rồi rời khỏi tòa cung điện hùng vĩ của Thánh điện. Còn chuyện nội đấu của bọn họ thế nào, Hoàng Kiều bị xử lý ra sao, Hiểu My chả thèm quan tâm. Đèn nhà ai nấy sáng. Cô sẽ không dư hơi mà lo chuyện bao đồng.

Ruộng ngô bên ngoài Tòa Thành của Quang Minh Thánh Điện. Một lần nữa, nhóm người của Hiểu My cùng Thiên Vũ, Tử Quân gặp nhau.

Nhìn thấy thân ảnh áo lam đi cạnh bên Hiểu My, con mắt Thiên Vũ thoáng qua một cảm xúc phức tạp. Nhưng mà trên hết, vẫn là mừng vui thay cho cô. Mục đích chuyến đi đến Phong Linh đại lục, xem như đã hoàn thành.

Tử Quân vừa nhìn thấy Lữ Tuấn, mặt hắn thoát cái nghếch ra. Sau đó lại nhanh chóng đổi thay, cả người mừng vui, tay bắt mặt mừng như cố nhân lâu ngày gặp lại.

- Lữ đại tướng quân. Hạnh ngộ, hạnh ngộ a.

- Đã lâu không gặp. Chúc mừng Tử Quân huynh gia nhập với chúng ta.

Lữ Tuấn nhìn nam nhân yêu nghiệt một thân áo tím, gương mặt hòa ái khẽ gật đầu. Tình hình xảy ra trong thời gian này, hắn đã nghe Hiểu My từng chuyện, từng chuyện thuật lại. Đó là không kể tới, trong khoảng thời gian hôn mê, kỷ ức hai vạn năm trước của hắn đã hoàn toàn khôi phục. Chuyện gì nên nhớ hay không nên nhớ, hắn đều ghi tạc, rất khó lãng quên.

Nhưng mà dân gian có câu, đánh kẻ chạy đi, ai đánh kẻ mặt tươi chạy lại. Chuyện lúc trước xem như có chút hiểu lầm, hơn nữa, chính bản thân Hiểu My cũng có thể thu nhận người này thì nhị sư huynh như hắn cũng chẳng có ý kiến gì. Có được một bằng hữu dù sao cũng tốt hơn so với tạo ra một kẻ thù.

Vì thế, đối diện với Tử Quân, Lữ Tuấn vẫn rất tự nguyện dùng thái độ ôn hòa như những người còn lại.

Đoàn người của Hiểu My ngồi bên bếp lửa, vừa thưởng thức thịt thỏ rừng, vừa thảo luận kế hoạch tiếp theo.

- Hiện giờ, mục đích chính đến Phong Linh Đại Lục đã xong. Bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể rời khỏi nơi đây, trở lại Huyền Thiên Đại lục.

Thiên Vũ vừa nói, vừa nhìn quanh một vòng, đánh giá biểu hiện của từng người.

Bản Ngâm nghe thấy sắp được trở về cố hương, lòng dĩ nhiên mừng vui vô hạn. Khúc Vãn trên mặt ngập tràn hi vọng. Hồ Hoài An cùng Ngọc Tam Lang phấn khích... chỉ có Hồ Phượng Nhi tâm hồn nặng trĩu. Cô sắp phải xa đệ đệ và vị hôn phu của mình. Năm tháng đằng đẳng dài, biết bao giờ mới được gặp lại a...

Trần Hiểu My cũng lưu ý đến hoàn cảnh của đồ đệ, cho nên trong thời gian trước mắt, cô muốn cho hai sư huynh đệ bọn hắn có thêm thời gian để bồi dưỡng tình cảm với người thân, sắp xếp mọi chuyện trước khi ly biệt. Vì thế, cô quay qua, nhìn Bản Ngâm chân thành giao phó:

- Bản thúc. Trước mắt, chúng ta còn có việc gấp cần giải quyết tại đây. Phiên thúc hộ tống tỷ đệ Hồ Hoài An cùng Ngọc Tam Lang về lại Đan Thành. Chúng ta giải quyết xong công việc sẽ nhanh chóng đuổi theo. Đại Kim sẽ đi cùng với mọi người.

- Cũng được. Ta cũng tranh thủ gặp gỡ một vài lão bằng hữu. Ai biết chia tay lần này còn có cơ hội gặp lại hay không?

Bản Ngâm thoải mái nhận nhiệm vụ. Lão biết rõ, những việc đại sự mà nhóm người Hiểu My muốn làm, lão đi theo chỉ tổ vướng tay vướng chân. Không bằng tranh thủ ít thời gian làm vài việc có ý nghĩa hơn.

Đại Kim tuy rất muốn làm vật trang trí treo trên chân của chủ nhân. Nhưng mà lúc này bên cạnh mẫu nữ đã có những vị đại năng siêu cấp, pháp thuật quảng đại. Hắn tự dung trở thành tôm tép, đầu dám sánh cùng. Cho nên, hộ tống nhóm người Hồ Phượng Nhi cũng là một nhiệm vụ cấp S cực kỳ phù hợp với bản lĩnh của hắn trong hoàn cảnh hiện tại.

Tranh thủ lúc trời còn sớm. Bản Ngâm và Đại Kim đề nghị mau chóng lên đường.

Mãi đến khi bóng dáng năm người hoàn toàn đi khuất. Lữ Tuấn mới đến cạnh bên nữ nhân của mình, cất giọng nhẹ nhàng:

- Nàng lại có kế hoạch vĩ đại gì à?

- Tất nhiên! – mẫu nữ đắc ý nở nụ cười. Sau lại hướng sang Thiên Vũ và Tử Quân, nháy mắt ra hiệu.

Thân ảnh Thiên Vũ trong chớp mắt đã biến mất. Sau vài hơi thở thì thấy hắn trở lại. Trong tay còn mang theo một nam tử đang bất tỉnh. Bộ dáng bình thường, nhan sắc bình thường. Nếu như không phải ngay từ đầu Thiên Vũ đã truyền tin thông tri về chân tướng của người này, Hiểu My chưa chắc đã

nhận ra.

Nam tử lạ mặt bị quăng thật mạnh lên mặt đất. Đau đớn làm hắn tỉnh lại. Nhưng vừa mới mở mắt ra đã thấy một đám người hùng hổ như hung thần ác sát đang nhìn hắn bằng ánh mắt cực kỳ nguy hiểm.

- Các người muốn gì?

- Ha ha. Cái này chúng ta nên hỏi người mới đứng, phải không vị thánh tử đáng kính của thánh điện Quang Minh.

Tiếng nói vừa dứt. Nhóm nam tử trước mặt dạt sang hai bên, nhường đường cho một nữ nhân vóc dáng yếu điệu, thướt tha từ từ đi tới. Nam tử xa lạ vừa nhìn thấy gương mặt tuyệt sắc ấy, trong đầu lướt qua hình ảnh lần đầu tiên hắn gặp cô, đó là lúc khai mạc đại hội giao lưu vòng chung kết tại Khai Minh Thành.

Mặc dù khi đó, hắn chỉ là có chút hiếu kỳ khi bị ánh mắt nóng hừng hực chiếu rọi lên người mình. Thế nhưng, khoảng khắc hắn nhìn thấy dung nhan ấy, tâm hồn hắn như bị bùa chú, không tự chủ không chế mà cứ thế khắc sâu.

Chỉ là sau đó, hắn lại phát hiện ra, trong mắt cô nàng này, hắn như người vô hình, không hề tồn tại.

Ấy vậy mà lúc này lại gặp nhau. Trong hoàn cảnh thậm tệ như thế này. Thật đúng bị ai a...

- Trần cô nương quá lời. Không biết cô nương tìm ta có việc gì? Đón tiếp nồng hậu cỡ này, đúng là phong cách vô cùng đặc biệt.

- A, vậy là người đã thừa nhận mình chính là vị thánh tử bí ẩn của Quang Minh Thánh Điện?

Hiệu My tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn. Thật không ngờ, dưới lớp mặt nạ thần bí lại chỉ là một nhan sắc bình thường. Người thế này, khi mang mặt nạ vào thì làm người khác kính sợ, không dám kẻ bên. Nhưng lúc tháo mặt nạ ra, chỉ cần hòa vào giữa dòng người, đó ai nhận ra được.

Ặc. Hắn không phải là sát thủ đó chứ? Hiệu My càng suy diễn càng khâm phục khả năng tượng trưng của chính bản thân mình. Ha ha.

- Người tên gì? - Thiên Vũ không kiên nhẫn chơi trò mèo vờn chuột với hắn. Giọng nói hắn lạnh lùng, có sức uy hiếp vang lên.

- Diệp Kha. - Vị thánh tử thất thế trả lời.

- À, ra là Diệp công tử. Thất lễ rồi.

- Không sao. Nhưng không biết mục đích chính của các vị hôm nay là gì?

Diệp Kha phải xuống bụi đất trên người, thân ảnh kiêu ngạo đứng kề bên đám người Thiên Vũ, Khúc Văn ..., lời nói đồng dục, rõ ràng khí thế so ra cũng chẳng kém quá nhiều. Xem ra, đây mới chính là con người thật sự của hắn.

- Chỉ muốn nhờ công tử dẫn đường đến một nơi.

- Nơi nào? - Nghe vị mỹ nam tóc trắng nói thế, Diệp Kha bất giác nhíu mày, vẻ mặt đề phòng nhìn đám người đối diện. - Nếu như các người muốn đánh chủ ý lên gia tộc của ta, thứ lỗi ta không thể thực hiện.

- Ê ê, ai thêm dòm ngó cái gia tộc bé xúxỏ đó của người. Đừng có mà tự dất vàng lên mặt, ông đây chẳng thèm. - Từ Quân thái độ ngông nghênh, nhìn Diệp Kha bằng ánh mắt khinh thường.

- Đúng vậy. Chúng tôi muốn nhờ ngài đi cùng đến Hắc Ám Sâm Lâm.

- Hắc Ám Sâm Lâm? Lẽ nào các người định ra tay với Hắc Ám Điện?

Diệp Kha kinh ngạc, hắn cứ tưởng những người này đánh chủ ý lên gia tộc của hắn. Dù sao, đối với đại đa số những người sống trên đại lục Phong Linh, nội tình của mỗi một gia tộc lãnh đời đều là hung hiểm và tạo hóa đi đôi. Chỉ là vì thực lực của họ quá hùng mạnh và ẩn giấu rất sâu, cho nên dù kẻ khác có thêm muốn thế nào cũng vô phương tiếp cận.

Nhưng mà những người trước mặt thì khác. Nữ nhân xinh đẹp ấy, dù chưa thấy cô ra tay, nhưng mà chỉ với pháp thuật thần thông mà vị nam tử tóc trắng thi triển ra, e là cho dù tuyệt đỉnh cao thủ của Diệp gia cũng vô phương chống cự. Nhưng nếu như mục đích của họ là Hắc Ám điện lại là chuyện khác.

- Được, ta đồng ý với các người. Nhưng mà điện chủ của Hắc Ám điện, tôi muốn tự tay kết liễu hắn. Đây là điều kiện duy nhất của tôi.

- Người có thể sao?

Khúc Văn - người vẫn im lặng nãy giờ bất ngờ lên tiếng. Những người khác thì không biết, chứ bản thân hắn ngang dọc trên đại lục này mấy chục năm rồi, sao lại không rõ ân oán của Diệp thiếu chủ và Hắc Ám điện.

Nghe đâu, muội muội duy nhất của thiếu chủ Diệp Gia không biết vì sao lại chết dưới tay của điện chủ hắc ám điện. Diệp gia lại không chịu vì thiếu nữ xấu số đó mà đánh lên Hắc Ám Sâm Lâm để đòi lại công đạo. Bản thân Diệp Kha lúc đấy lại đơn thương độc mã, chưa tu luyện thành tài. Có lẽ vì vậy

mà hấn bái nhập dưới trướng của Quang Minh Thánh điện, tính mượn thế lực này mà tự tay đòi lại nợ máu cho muội muội.

Nếu nói về thủ đoạn, Diệp Kha cũng là một người lợi hại. Nhưng mà thủ đoạn mà hấn sử dụng quang minh chính đại. Dã tâm mặc dù rất lớn, nhưng sự cố gắng của hấn cũng không phải nhỏ. Ít ra, hấn không giống như tam trưởng lão Hoàng Kiều, vì mục đích mà bất chấp nghĩa nhân, ngay cả đồ đệ của mình cũng mang ra triệt để lợi dụng.

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ xen lẫn ít giễu cợt của Khúc văn, Diệp Kha không khó chịu, không tức giận. Hấn rất bình tĩnh, điềm nhiên trả lời:

- Nếu như mười mấy năm trước, ta không thể nào làm được. Nhưng hôm nay, cho dù đánh đổi cái mạng này, ta nhất định sẽ khiến tên điện chủ của Hắc Âm điện bồi táng. Ta có đủ tự tin này.

- Rất tốt. Vậy thì đi thôi. Ta cũng muốn tính sổ với bọn hấn. Dám thả quái vật ra quấy nhiễu hành trình của ta trên khắp đại lục Phong Linh. Đến lúc thu hồi cả vốn lẫn lãi rồi.

Hiếu My hắc hắc cười. Giọng điệu có chút gian xảo, nhưng trong mắt những nam tử đang có mặt tại đây lại đáng yêu đến lạ. Tính nhân trong mắt hóa tây thì, quả thật không sai.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Hắc Âm Điện

Hắc Âm sâm Lâm được xem là nơi thần bí nhất trên đại lục Phong Linh. Nơi này không những là tổng đàn của Hắc Âm điện – kẻ thù số 1 của Thánh Điện Quang Minh, hơn nữa, đây còn là nơi mà ánh mặt trời bị lãng quên, toàn bộ thời gian đều chìm trong một mù tối tăm, huyền dị.

Hắc Âm Sâm Lâm được bao bọc bởi bốn ngọn núi lớn, đỉnh núi cả bốn ngọn không biết vì lẽ gì mà cứ quắp vào trong, tạo thành hình búp, làm cho Hắc Âm sâm lâm từ chối vắng thái dương xa ngoài ngàn dặm.

Cây cối nơi này thiếu ánh mặt trời, vì thế, trong quá trình sinh trưởng, hình thù mỗi loại đều vô cùng kỳ dị. Màu sắc thực vật không trắng thì cũng đen. Không đỏ thì cũng vàng... nhưng mà tại nơi tối thui như thế thì dù cho rực rỡ thế nào cũng trở thành vô nghĩa.

Loại hoa nổi tiếng nhất tại nơi này, không phải mẫu đơn hay mai, đào, hồng, cúc. Đây là thiên đường của thuần túy một loài hoa đen tuyền, chẳng chút hương thơm. Về ngoài của nó khá giống mạn đà la, nhưng mà mạn đà la thì màu trắng, chẳng có lá khi nở hoa; còn bản thân loài hoa này lại mọc ra từ những kẽ lá màu bạc. Cả cảnh hoa nhìn qua thật là đối lập. Chính vì lẽ đó, hoa này còn có một cái tên gọi vô cùng oách – Hắc Âm Chi Hoa.

Vào lúc này đây, một đoàn thiếu nữ ăn mặc mong manh – à không, chỉ là xiêm y mỏng manh, lộ ra những đường cong hoàn hảo. Mỗi một vị mỹ nữ đều ôm trong lòng một bó to Hắc Âm Chi Hoa hướng đến tòa cung điện được dựng lên bằng bạch thạch. Cửa cung điện đề to mấy chữ màu đen như hắc long uyển chuyển bay lượn: “Tử thần điện” – cái tên đúng thật khí thế hùng dũng.

Tử Thần Điện này chính là lãnh địa của Hắc Âm Vương – Tần Doanh. Hấn năm nay tuổi cũng xấp xỉ năm mươi, hạo sắc thành danh, bạo tàn thành tính.

Quan trọng nhất, mười mấy năm về trước, không biết hấn gặp phải vận “C.. chó” gì mà lại đạt được tạo hóa, trình độ võ công, nội lực tăng tiến chỉ trong một đêm. Từ đó về sau, Hắc Âm điện giang hồ vang danh, không ai không sợ.

Tần Doanh thật sự là một tên biến thái. Sở thích của hấn càng ngày càng quái dị. Mặc dù Tử Thần Điện có ba ngàn hậu cung, nhưng mà hấn chỉ thích những ‘tiểu thị tươi’ đẹp trai ngồi ngồi, càng cương liệt, càng cứng đầu thì hấn ta càng thích. Hành hạ cho đến chết – cảm giác đó thật kích thích không thôi.

Ngay khi nhóm cung nữ đi hái Hắc Âm Chi Hoa về tới, vừa mới đặt chân vào Tử Thần Điện, đã thấy bên trong có hai gã nam tử mang một cái cánh phủ vải trắng từ phòng ngủ của điện chủ đi ra.

- Haiz, lại thêm một thiếu niên xấu số. – Các mỹ nhân thăm cảm thán một câu trong lòng. Tuy nhiên, trên mặt bọn họ cũng chẳng có một chút xúc cảm nào. Chuyện này vốn dĩ đã trở thành thói quen, ngày nào cũng có.

Trong phòng ngủ của mình, Tần Doanh lúc này đang lười biếng ngồi trên giường, lưng dựa trên vách tường bằng đá trắng. Ánh mắt của hấn nhìn qua những vết máu vương vãi trên nệm chăn trắng toát, nở rộ lên, yêu dị như những đóa hồng mai trong tuyết. Khóe môi câu lên một nụ cười thỏa mãn. Bộ dạng nham hiểm, hung ác khiến cho vị mỹ nữ vừa tiến vào đều sồn hết gai óc, lạnh toát cả sống lưng.

- Khởi bẩm điện chủ. Tất cả hoa trong Tử Thần điện đều đã được thay thế. Thịnh diện chủ phân phó nhiệm vụ tiếp theo.

Ái Lan khép nép đứng đối diện với Tần Doanh, khoảng cách không quá xa cũng chẳng quá gần. Khuôn mặt xinh đẹp cúi gằm, nhìn mảnh trang phục của nam tử bị xé nát dưới chân mình. Đợi chờ Tần Doanh hạ lệnh.

Một lúc lâu sau, giọng nói nam nhân kinh tởm lên tiếng: - Gọi tả hữu hộ pháp đến đại sảnh.

- Dạ! Ái Lan vâng lệnh lui ra.

Thế nhưng, ngay khi mỹ nhân vừa bước đến cửa. Một lực hút cực lớn ập tới từ phía sau. Trên gương mặt trắng tuyết xinh đẹp hiện lên một vẻ tuyệt vọng, thê lương.

Dù biết trước chuyện này chắc chắn sẽ xảy ra. Nhưng mà giây phút nằm dưới thân của Tần Doanh, mặc cho hấn rong ruổi trong thân mình, nhìn thấy bộ mặt phóng đại và tiếng thờ đốc như trâu của hắn, Ái Lan cảm thấy nhục nhã, kinh tởm vô cùng.

“Nhìn. Phải nhìn. Cô phải nhìn tới lúc lão ta hoàn toàn tin tưởng, như thế mới có cơ hội trả thù cho tiểu đệ.” - Ái Lan nuốt nước mắt vào trong, tự nhủ với bản thân rồi vờ như thuận theo, kích thích dục vọng của Tần Doanh. Cả phòng ngập tràn tiếng rên rỉ và mùi vị gay mũi, hòa lẫn những âm thanh do hai cơ thể va chạm phát ra, khiến cho những người đang canh gác ngoài cửa cũng phải xấu hổ, rụt đầu.

Một canh giờ sau. Toàn thân Ái Lan ê ẩm, run rẩy bước ra. Cố gắng che đậy những vết xanh tím trên thân bằng bộ xiêm y đã bị rách tả tơi. Mỹ nhân bước từng bước thật chậm về phía trước. Trên gương mặt phẳng phất một nụ cười...

.....

Đại Sảnh chính – nơi xử lý công vụ của Tần Doanh tại Tử Thần Điện.

Điện chủ của Hắc Âm Điện ngồi trên cao, nhìn xuống hai vị nam tử trường bào màu đen đứng nghiêm trang bên dưới. Người bên tay trái có gương mặt nhọn hoắt, cặp mắt sắc bén tựa phi ưng. Đây chính là Tả Hộ Pháp – Lưu Diễm. Người bên phải có thân hình tròn lẳn, béo ú như quả bóng bay. Cái đầu trọc lóc của hắn có chín đốt hương. Đây chính là Ác tăng Vong Trần vang danh trên toàn bộ Phong Linh đại lục – giờ là hữu hộ pháp dưới trướng của điện chủ Hắc Âm Điện.

Cả hai vị hộ pháp này đều thuộc điện sát thần, độ tàn ác và nguy hiểm không thua gì Tần Doanh.

- Khởi bẩm điện chủ - Lưu Diễm lên tiếng – Con cờ mà chúng ta cài vào Quang Minh Thánh Điện đã mất tác dụng. Hoàng Kiêu đại bại, bị nhốt vào hình đường.

- Vô dụng. – Tần Doanh hừ lạnh. Sau đó, quay sang hữu hộ pháp, nhíu mày gần hỏi: - Đám thú cưng của ta thế nào rồi?

- Tiểu Cùng Kỳ cùng hai huynh đệ Thiết Nhị, Thiết Tam tại Ngải Lâm đã hoàn toàn bị tiêu diệt. Tiểu bảo bối của ngài và Tham lão mai phục tại Nghi Lâm sơn mạch cũng cùng chung số phận.

Vong Trần thành thật khai báo.

Tin xấu lần lượt kéo tới khiến cho con giận dữ của Tần Doanh đã lên tới đỉnh cao. Giọng nói của hắn tựa như rít qua kẽ răng, khiến người nghe vì sợ hãi mà phát lạnh:

- Là kẻ nào. Ta muốn dùng máu thịt bọn chúng nuôi A Nhất và A Nhị của ta.

A Nhất và A Nhị là hai con măng xà được Tần Doanh nuôi dưỡng từ lúc mới chui ra từ quả trứng. Vốn dĩ đây là hai con yêu thú – giống loài không hề tồn tại trên Phong Linh đại lục, lại được Tần Doanh tâm bồi bằng thịt người – nhất là thịt của những thiếu niên bị hắn chà đạp cho đến chết. Vì vậy, A Nhất và A Nhị ngày càng thăng cấp, đã tiếp cận đến yêu thú cấp 5, có linh trí và hung bạo không kém gì vị điện chủ tại Hắc Âm Sâm Lâm.

Vong Trần ác tăng nghe được câu hỏi của chủ nhân thì có chút sợ hãi. Lão đang cố gắng chọn lọc từ ngữ để nói. Bởi lẽ lão chỉ biết được thiệt hại từ thuộc hạ hồi báo, chứ chân diện thật sự của đám người Hiểu My, lão chẳng thể đoán ra.

Thậm chí, pháp bảo duy nhất là Thượng Minh Kính cũng đã bị người chiếm đoạt. Thiết Nhị, Thiết Tam không những không chăm sóc tốt cho Tiểu Cùng Kỳ, lại còn đánh mất pháp bảo mà điện chủ giao cho. Chết là đáng tội. Nhưng mà tung tích của kẻ hạ thủ như đá chìm đáy biển, không biết đâu mà tìm.

Tần Doanh nghe được lời nói của Hữu Hộ Pháp, mặt hắn lúc này đã đen đến cực hạn.

- Phế vật, toàn là một lũ phế vật. Có nhiều đó cũng làm không xong. Ta nuôi dưỡng các ngươi xem như uống công quá rồi. Thậm chí, đến thi thể cũng chẳng thể làm thức ăn cho A Nhất, A Nhị. Chi bằng kéo hết ra ngoài, băm thành thịt vụn, quăng cho chó ăn.

- Điện chủ bớt giận.

Tả - Hữu hộ pháp sợ hãi, quỳ sụp xuống. Cố gắng dùng tất cả vốn từ của mình để dỗ dành điện chủ Hắc Âm Điện.

- Bẩm điện chủ. Nghe nói Thiết Nhị - Thiết Tam bị diệt sát tại Ngải Lâm trong thời gian Giao Lưu hội tại Đan Thành diễn ra. Có khi nào chuyện này liên quan đến các đội tuyển tham gia đại hội?

Suy đoán của Hữu Hộ Pháp cũng gần với ý nghĩ trong đầu của Lưu Diễm.

- Hừ. Các ngươi cho rằng đám phế vật đó có thể diệt sát được hai người Thiết Nhị - Thiết Tam nắm giữ Thượng Minh Kính trong tay hay sao? Hơn

nữa, mặc dù Tiểu Cùngth Kỳ còn trong giai đoạn ấu thú, chưa kịp trưởng thành. Nhưng với sức lực của bọn được sư trời gả không chặt đó, không trở thành mồi ngon cho báo bối của ta là may mắn lắm rồi.

Tần Doanh thái độ vô cùng tự phụ. Trong mắt hắn, những kẻ bên ngoài kia, kể cả thánh điện Quang Minh chẳng qua là đám vô dụng, không thể làm nên trò trống gì. Vì thế, đối với ý kiến của hai người tả - hữu hộ pháp, hắn nghe xong nhưng cũng chẳng giữ trong lòng.

Ầm... Ầm... Ầm...

Đúng lúc này, từ bên ngoài, những tiếng “Ầm” thật lớn liên tiếp vang lên. Từ Thần Điện lung lay, hết như có trận động đất diễn ra, khiến cho không ít đồ vật trực tiếp rơi vỡ, phát ra từng hồi thanh âm loảng xoảng.

Cả ba người kinh hoàng, vội vã phóng ra khỏi Từ Thần Điện. Mặt mày biến sắc, nhìn thấy trên bầu trời sáng choang, vàng thái dương suốt cả ngàn năm bỗng nhiên sáng chói, chiếu xuống toàn bộ Hắc Âm Sâm Lâm. Bốn đỉnh núi úp quặp xuống bỗng chốc bị bật ngang. Trên bầu trời, hoa lửa chói lòa, tự như một hồi pháo hoa báo hiệu cho một tràng hủy diệt.

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Trời ơi. Là bọn người của Thánh điện Quang Minh? Bọn chúng đã đánh tới đây...

- Tận thế, đây chính là tận thế. Lửa kia là thần hỏa. Nhìn xem, bất cứ thứ gì tiếp xúc với chúng đều hóa thành bụi tro, nước cũng không dập tắt được.

...

Vô số thanh âm hoảng hốt từ bốn phía vang lên. Toàn bộ thuộc hạ của Hắc Âm Sâm Lâm đều kéo hết ra ngoài, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, kêu gào tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: San bằng Hắc Âm Điện

Hắc Âm Sâm Lâm bị tập kích. Cả một bầu trời đỏ rực hỏa cầu. Mặt đất lửa cháy khắp nơi. Vô số thanh âm hoảng hốt từ bốn phía vang lên. Toàn bộ thuộc hạ của Hắc Âm Sâm Lâm đều kéo hết ra ngoài, ngửa mặt nhìn lên, kêu gào tuyệt vọng.

- Các người là ai?

Tần Doanh nhìn xuyên qua lớp lớp bụi tro, khói lửa. Giữa khung cảnh hỗn loạn và tiếng núi đổ ầm ầm. Giọng nói của hắn vẫn phá lệ rõ ràng. Nội lực quả nhiên không tệ.

Mới đầu, Vong Trần và Lưu Diễm còn chưa biết hắn đang nói chuyện với ai. Nhưng chỉ chớp mắt sau, cả hai vị hộ pháp hoảng hốt nhìn thấy mấy bóng người từ trời cao đáp xuống. Hình ảnh của họ trong hoàn cảnh hiện tại, mỹ đến dị thường.

Đi đầu tiên là hai nam tử vô cùng soái. Một người trường bào màu nguyệt sắc, hòa chung với mái tóc bạch kim càng làm nổi bật phong thái đế vương và đôi mắt trong xanh, thăm sâu như bảo ngọc. – Đây chính là vua của các loại dã thú nơi rừng thâm, núi cao – Thiên Vũ tướng quân.

Người cạnh bên hắn, một thân trường bào màu tím, gương mặt tà tử, tuấn mỹ siêu phàm. – Còn ai khác ngoài thần thú thượng cổ - Hỏa Kỳ Lân Từ Quân – bị Hiếu My nhốt được tại Nguyệt Sa cấm địa.

Tiếp theo đó là sự xuất hiện của đôi nam nữ mặc trường bào, váy áo màu lam nhạt. Mặc dù ngoại hình không quá nổi bật bằng hai người phía trước, nhưng mà nam thì nho nhã, âm áp, nữ thì ngũ quan tinh tế, anh khí bừng bừng. Họ đứng cạnh nhau cứ như tiên đồng ngọc nữ, quả là lương duyên được tạo thành bởi đất trời. Khiến cho người người ngưỡng mộ.

Phía sau là hai nam tử. Một người, áo trắng, bộ dáng lãnh đạm như không hề để ý đến xung quanh. Người còn lại có mái tóc màu lam, phong thái như tiên nhân, không nhiễm khói bụi nhân gian nơi trần tục. Đáng kể là cả hai đều là những tuyệt đại mỹ nam. Là những người có thể làm say lòng cả hai phái nữ, nam, nhưng lại khiến họ e ngại, không dám có những suy nghĩ xấu xa hay khinh nhờn, mạo phạm.

Dĩ nhiên, những người được ám chỉ ở đây không bao gồm tên biến thái Tần Doanh.

Điện chủ của Hắc Âm Điện, nhìn nhóm sáu người vừa đáp xuống, nhàn nhã đứng giữa vòng vây của bọn họ như đứng giữa chốn đông người. Mỗi một người đều là: “Tiểu thịt tươi” khiến cho Tần Doanh trong lòng nhộn nhạo, trong đầu nổi lên muôn vàn suy nghĩ xấu xa. Lão nhìn chăm chăm vào vị nam tử có mái tóc màu lam, mắt tối đen lên tiếng:

- Hừ. Thiên đường có lối không đi, địa ngục không lối lại cố bước vào. Các người đã tới đây rồi thì hãy ở lại luôn đi.

Tần Doanh nói xong, lập tức ra lệnh cho thủ hạ xông lên.

Đám thuộc hạ của Hắc Ám điện đầu óc vẫn còn choáng váng, mụ mị bởi con địa chấn. Nghe tiếng hét của lão điện chủ, cả người lập tức tỉnh lại. Cảm vũ khí xông tới.

Nhóm người Thiên Vũ, Tử Quân cũng nhanh chóng tiến lên. Mỗi nữ khoanh tay đứng một bên, lạnh lùng nhìn tràng diện chiến đấu xung quanh. Cảm giác ngứa tay ngứa chân làm cả người bức rức, khó chịu.

Haiz. Được người quan tâm chiếu cố, cảm giác quả thật không tệ. Nhưng mà quan tâm đến nỗi cuộc vui thế này lại bắt cô đứng một bên nhìn. Đúng là quái quái à nha. Chưa bao giờ cô thấy đám nam nhân này đồng lòng như thế. Nhưng nghĩ lại. Trong lúc tất cả những người khác đều “bận rộn” đánh nhau sức đầu mẻ trán, mình có thể nhàn nhã nơi này ngắm mỹ nam. Nhân sinh mới đẹp làm sao. Hắc hắc.

Trong lúc mỗi nữ nào đó đắc ý, miệng phì phèo một cây tẩm màu vàng chói thì bất chợt, từ phía sau lưng, một con cuồng phong ập tới. Tần Doanh thì triển võ kỹ, đánh lên nữ nhân duy nhất tại đây.

Thế nhưng, khi mở mắt nhìn hình trăng khuyết của hắc chưa kịp rút ngắn khoảng cách với Hiểu My thì đã bị một thanh kiếm màu xanh quét tới, đánh bay. Thanh phong kiếm lâu nay cùng chủ nhân chìm vào giấc ngủ sâu. Giờ lại được nhìn ngắm ánh mặt trời, càng phát ra ánh sáng xanh lập lòe, chói lòa đau cả mắt.

Hiểu My nhìn Lữ Tuấn ở phía xa, mỉm cười. Nhị sư huynh kiếm pháp bây giờ đúng là biến ảo khôn lường. Vượt xa trình độ lúc trước cả mấy cấp bậc. Nam nhân của mình thật lợi hại. Đáng tự hào a.

Đám lâu la xông lên chưa được bao lâu thì ầm ầm ngã xuống, nối tiếp nhau hết như hiệu ứng domino. Mặc dù đám người này chỉ cần một chiêu của Thiên Vũ hay Tử Quân cũng đủ diệt sát toàn bộ. Kéo dài thế này, đích thị là muốn đào ra tất cả con bài ẩn giấu của Tử Thần điện, không hơn.

Quả nhiên, dưới sự ép sát của nhóm người Hiểu My, Tần Doanh và hai vị trưởng lão buộc phải ra tay. Bởi lẽ theo quan sát của bọn chúng, nhóm mỹ nam này chẳng qua cũng chỉ giỏi hơn đám lâu la kia một chút, chưa thật sự up hiệp được Tần Doanh cũng như hai vị hộ pháp là Lư Diễm cùng Vong Trần.

Thế nhưng, ngay khi điện chủ của Hắc Ám điện xông lên thì đối thủ của lão đã nhanh chóng xuất hiện. Thiên Vũ nhếch mép cười, nhìn lão như nhìn một con cá chết.

Lữ Tuấn đánh nhau với Lư Diễm. Còn Tử Quân thì rất vui vẻ, lựa chọn hữu hộ pháp. Tên ác tăng này rất hợp khẩu vị của hắn. Nhất là cái đầu bóng loáng, bản mặt núc ních đầy mỡ đó, tốt nhất là khuấy một phát cho nó lăn xuống đất, làm banh đá chơi. (Ặc ặc. Ta mặc niệm năm phút cho hữu hộ pháp của hắc ám điện).

Trò mèo vờn chuột này cũng chỉ kéo dài không quá năm phút. Lư Diễm bỏ mạng dưới Thanh Phong Kiếm. Cái đầu của Vong Trần thì long lóc, bụi đất, máu me đặc quánh, chả khác gì quả bóng rách của mấy đứa trẻ ở quê (ạ ạ).

Tần Doanh nằm mọp trên mặt đất, ói ra một búng máu. Tử Thần Điện lúc này, ngoại trừ những nữ nhân không có sức chiến đấu đang lăn trốn bên trong, còn lại thì hoàn toàn bị tiêu diệt. Bản thân của lão cũng đã trọng thương, thất khiếu chảy máu, thê thảm vô cùng.

Tuy nhiên, lúc này, lão vẫn âm hiểm cười. Bởi vì, lão đang dùng máu huyết của mình để triệu hồi A Nhất, A Nhị. Đám thú cưng còn lại cũng đang từ dưới mặt thất sâu nhất của Tử Thần Điện, dũng mãnh xông lên.

Thoát cái, cả Tử Thần Điện sụp đổ. Một công trình bằng bạch thạch màu trắng cứ thế bị hủy hoại. Vô số tiếng rít gào từ bên dưới mặt đất vọng đến. Tần Doanh nghe thấy thì đắc ý, ngửa mặt cười.

A....

Tiếng nữ nhân hoảng hốt la lên. Ba ngàn hậu cung của Tần Doanh, không ít người trở thành mồi ngon trong miệng những con quái thú vừa giải trừ cấm chế.

Những con vật đáng kinh tởm, đại diện cho bộ mặt xấu xí nhất, đen tối nhất trên Phong Linh Đại Lục.

A Nhất là một con đại mãng xà màu trắng đốm hoa, dài gần trăm thước. Thân mình nó to không kém gì con bò sữa. Trên đầu còn mọc lên một cái sừng nhọn hoắc. Những lớp vảy sắc bén tựa lưỡi đao. Mỗi lần di chuyển, đất đá xung quanh lại bị nó cắt nát, lạo rạo kêu vang.

A Nhị là một con đại mãng màu xanh. Toàn thân bao bọc bởi lớp vảy bóng loáng và trong suốt như bảo ngọc. Mặc dù trên đầu nó không có sừng như đồng bọn, nhưng mà lại có thêm con mắt thứ ba, phát ra ánh sáng lập lòe.

A Nhất và A Nhị vừa xuất hiện đã trườn đến bên cạnh Tần Doanh. Nhìn thấy lão cả người chật vật, máu me, trong ánh mắt bọn mãng xà lóe lên một tia ghét bỏ.

Ha ha. Không ngờ đến nơi đây lại có thể xem được phiên bản sống của truyền thuyết Thanh xà, Bạch Xà. Tiếc là hai con yêu thú này dù có là ác mộng của tất cả mọi người, thì đối diện với đoàn đội có sức chiến đấu thuộc hàng khủng bố như Hiểu My, chúng chỉ có thể run sợ cúi đầu, dậm đầu nào phát huy sự ngông nghênh như lúc trước.

Tần Doanh biến sắc, nhìn hai bảo bối của lão vừa khi nãy còn tỏa ra khí tức nguy hiểm, sắc bén kinh người. Vậy mà, chớp mắt sau, cả hai con đại mãng xà đã mềm nhũn ra, nằm mọp dưới chân hai vị nữ nam. Bộ dạng như người là dao thót, ta là thịt cá, xin cứ thẳng tay chặt thịt.

Ha ha. Hai con đại mãng này cũng khôn phết. Không hổ là yêu thú cấp 5, linh trí không thua nhân loại. Biết sợ hãi kẻ mạnh, chà đạp kẻ yếu. Nhân tính không thể xem thường.

Haiz. Đường như tất cả mọi vận rủi từ lúc sinh ra đến giờ đều tập trung vào hết hôm nay, không, đúng hơn là chỉ có thời khắc này mà thôi. A Nhất – A Nhị làm sao đoán được, vừa chui lên khỏi hang động chưa đến mấy giây, trước mắt đã đối diện với hai vị Thần Thú Viễn Cổ. Đã thế, hai bên còn ở tình thế hoàn toàn đối lập. Chơi lớn quá rồi. Kết quả, bọn chúng phải chết là chuyện chẳng thể nghi ngờ.

Những con quái vật còn lại cũng đồng chung số phận với hai bảo bối của Tần Doanh. Thiên Vũ dùng lôi điện đánh chết đám ghóm giết chung quanh. Những tia sét trắng xuất hiện từ giữa tinh không, đùng đùng giáng xuống, sáng ngời cả Hắc Âm Sâm Lâm, thu hút sự chú ý của biết bao người trên Phong Linh đại lục.

Từ Quân dùng thần hỏa Hỏa Kỳ Lân, thiêu đốt A Nhất và A Đại. Mùi thịt khét ngập trong không khí, tiếng gào thét của yêu thú vang lên chấn động cả một góc trời.

Một khắc. Tất cả chỉ diễn ra trong vòng một khắc.

Tần Doanh sững sờ, mắt tròn trũng nhìn từng con thú cưng của hắn bị sét đánh, bị lửa thiêu. Sự căm phẫn và bất lực ngàn ngút dâng lên, cổ họng tanh nồng. Một ngụm máu lớn bị phun ra, thấm ướt bụi Hắc Âm Chi Hoa trên mặt đất trước mặt.

- Sao lại như thế, sao lại như thế? Chuyện này không có khả năng, không có khả năng...

- Ha ha. Sao lại không có khả năng. Chỉ là gan ngươi quá nhỏ, não ngươi quá phẳng, không thể nào tiếp nhận mà thôi.

Hiệu My nhìn đáng vẻ chặt vật như chó nhà có tang của hắn, không phúc hậu mà buông lời châm biếm. Niềm vui của cô được xây dựng trên sự đau khổ của đối thủ. Thật sáng khoái vô cùng. Ha ha ha.

Tần Doanh đã bị bức đến cùng đường mặt lộ. Lão lê lét tằm thân tàn, hướng về sâu trong cung điện đồ nát, lớn tiếng gào to:

- Chủ nhân. Thành ngài ra mặt, báo thù rửa hận cho các bảo bối của chúng ta. Chủ nhân? Chủ nhân...

- Wow. Thì ra phía sau lão đứng là có người a. – Hiệu My liếc mắt với Lữ Tuấn và A Thủy kẻ bên, giọng điệu mỉa mai, khinh bỉ.

- Có người thì sao? Nàng chỉ việc đứng một bên xem kịch, vỗ tay. Phía trước đã có chúng ta biểu diễn.

Từ Quân đang đứng phía trước, quay mặt lại, buông ra một câu nhằm thể hiện sự tồn tại của mình. (Quá đáng yêu. Hi hi)

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Báo thù

Tần Doanh gào khản cả cổ, nhưng mà chủ nhân trong miệng hắn vẫn không thấy chút tăm hơi.

- Không phải là sợ quá, trốn rồi đấy chứ? - Ha ha ha. Đối diện với gia thì cho dù là Ngọc Hoàng thượng đế cũng phải hoảng hốt, chẳng dám ngẩng đầu lên. Điện chủ Hắc Âm điện thì đã làm sao? Cũng phế vật đầu thua kém bọn kia. Chủ nhân của hắn chắc chắn cũng là một đại phế vật xấu xí, không có mặt mũi gặp người.

Hiệu My lớn giọng nêu nghi vấn. Từ Quân vội vã tiếp lời, chọc ngoáy vào sâu trong tâm khảm của Tần Doanh. Cảm giác bị bỏ rơi... quả nhiên đủ đón đau, tuyệt vọng.

Chủ nhân trong miệng Tần Doanh chính là người đã giúp hắn đạt được tạo hóa như hôm nay. A Nhất, A Nhị, tiểu Cùng Kỳ và đám bảo bối này đều là chủ nhân ban cho. Người đó vĩ đại ra sao, thực lực mạnh mẽ thế nào, chỉ một mình hắn biết. Bồi bình thường, chủ nhân luôn bí mật, khắp cả Từ Thần điện này, cũng chỉ một mình Tần Doanh mới có thể gặp gỡ, chuyện trò một hai câu. Sự tồn tại đó đúng là ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người trên Phong Linh đại lục.

Nhưng mà lúc này, khi mạng sống của Tần Doanh tựa chỉ mảnh treo chuông, vị chủ nhân tài giỏi của hắn lại đang trốn nhui trốn chui, tìm mọi cách thoát khỏi tầm mắt của hai người Thiên Vũ cùng Từ Quân cùng những nam tử phía sau hai người bọn họ.

Thế nhưng, có đại sư Trần Pháp chỗ này, khi không có sự cho phép, một con ruồi cũng không cách nào trốn thoát khỏi Hắc Âm Sâm Lâm.

Lữ Tuấn nhận được ánh mắt ra hiệu của Thiên Vũ, liền âm thầm khởi động trận pháp. Chỉ ít phút sau, trong tâm thức của hắn, hiện lên toàn bộ mọi thứ trong đại trận. Mục tiêu nhanh chóng bị phát hiện.

Lữ Tuấn khẽ gật đầu với Thiên Vũ rồi cả hai cùng lác người biến mất. Cùng lúc này, một bóng người yếu điệu, mảnh mai xuất hiện trước mắt đám người A Thủy, Hiểu My...

Nữ nhân này mặt ngọc mây ngài, nhan sắc đúng nguyệt thẹn hoa nhường, không thua gì Mị Cơ, người được mệnh danh là Việt Quốc đệ nhất mỹ nhân, đầu bài của Chi Lan Phưởng, từng biểu diễn trong lễ khai mạc vòng chung kết Giao lưu đại hội tại Khai Minh Thành lúc trước.

Ái Lan may mắn tìm lại được một mạng trong miệng đám quái vật. Nàng không ngừng len lỏi, chầm chậm từng bước cũng đi được đến trước mặt của Tần Doanh.

- Điện chủ.

- Là người?

Tần Doanh kinh ngạc nhìn mỹ nhân trước mặt. Không ngờ, đến lúc này rồi, bên cạnh hắn vẫn còn lại một người. Lại là người mà trước giờ hắn vẫn xem như món đồ chơi trên giường, không có bất kỳ nhân quyền và tiếng nói nào tại Tử Thần Điện.

Ái Lan ánh mắt thâm tình nhìn lão nam nhân toàn thân huyết sắc, gương mặt hiện lên vẻ đau xót, thiết tha.

Nàng ta sà xuống trước mặt Tần Doanh, nâng lão ngồi dậy, thuận thế cho lão dựa vào lòng mình.

Khúc Văn, A Thủy và Tử Quân từ đầu tới cuối chỉ duy một phong thái hờ hững, lạnh lùng.

Hiểu My mở to mắt nhìn màn kịch tình cảm này. Mặc dù trong lòng cũng hoài nghi thật nhiều, nhưng từ lúc nữ nhân kia xuất hiện, bản thân cô có chút không đành lòng. Là phụ nữ, giác quan thứ sáu đôi lúc vô cùng lợi hại.

Quả nhiên sau đó, sự việc tiến triển vượt ra ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Chỉ thấy mới phút trước, Ái Lan còn ý trọng tình thâm với điện chủ của mình. Chớp mắt sau, nàng ta đã cầm một thanh tiểu kiếm vào lòng ngực của lão. Tần Doanh kinh hãi, một chương hướng tới thật mạnh. Tất cả sức lực còn lại đều tung ra hết trong một chiêu này. Ái Lan bật ngửa ra sau, máu phun đầy mặt đất.

Nhìn nữ nhân mưu sát mình, Tần Doanh rít lên từng tiếng một.

- Tại... sao?

- Ha ha ha. Người hỏi tại sao? Người còn hỏi ta tại sao? Tần Doanh ơi Tần Doanh. Người đã hại quá nhiều người. Có bao giờ trong mộng thấy linh hồn của họ về báo oán hay không? Người hại tiểu đệ của ta chết thê thảm như vậy? Nó có tìm người tính sổ hay không? Ha ha ha....

Cứ mỗi lần một lời nói được cất lên, Ái Lan lại không ngừng thổ huyết. Tuy nhiên, nàng ta vẫn cứ cười. Báo thù. Dù Tần Doanh không chết, nhưng mà nàng cũng đã đâm hắn được một nhát rồi. Bây giờ trong hai người, ai cũng là đèn đã cạn dầu. Kẻ nào điên loạn, bất chấp hơn sẽ là người chiến thắng.

Ái Lan lần nữa bò dậy, lao đảo đi tới chỗ của Tần Doanh, quyết cùng lão đồng quy vô tận. Điện chủ của Hắc Ám Điện trần trối nhìn cô. Chưa lúc nào cảm thấy cái chết gần như vậy.

Thế nhưng, trước khi nàng ta kịp thực hiện ý đồ của mình. Một trận cuồng phong bỗng dưng xuất hiện, cuốn cả người cô về một hướng khác, cách vị trí của Tần Doanh gần chục thước. Ái Lan khó hiểu, ngược nhìn về thân ảnh nữ nhân vừa mới ra tay.

- Cô nương, ta chỉ muốn báo thù cho đệ đệ. Xin người đừng ngăn cản.

- Ta không ngăn cô giết hắn. Nhưng mà vì một tên cầm thú như thế, đánh đổi bằng chính mạng sống của mình, có đáng hay không?

Hiểu My nhìn Ái Lan, lại nhìn đến Tần Doanh.

- Đáng hay không? Ha ha. Từ lúc lão ta giết chết tiểu đệ ta, vấy bẩn sự trong sạch của ta thì ta đã chẳng thiết sống nữa rồi. Lý do duy nhất để ta kéo dài một hơi tàn, chính là đợi đến hôm nay, đợi một cơ hội để báo thù cho chính bản thân ta cùng đệ đệ.

- Được thôi. Nhưng mà ta đã hứa với một người là sẽ giao Tần Doanh cho hắn tự tay kết liễu, cô không ngại có thể cùng hắn xông lên.

Hiểu My cười cười. Sau lưng cô, Diệp Kha bỗng dưng xuất hiện. Vị Thánh tử này đã đến cùng lúc với đám người Lữ Tuấn, Hiểu My. Nhưng mà hắn bị nhị sư huynh nhốt lại trong trận pháp, chỉ cho giao chiến với những tên lính lác rêu rĩa. Đến lúc này mới được thả ra, để cho hắn hoàn thành tâm nguyện.

Nhìn thấy kẻ thù hấp hối, lảo lắc thảm thê, Diệp Kha hai mắt đỏ ngầu. Hắn khẽ gật đầu với Ái Lan, xong, cả hai ào tới.

- A, hai người này ý đồng hiệp yếu, phối hợp không tệ. Ta muốn mặc niệm một ít cho tên phế vật kia a.

Tử Quân duy trì bộ dáng vỗ tay xem náo nhiệt. Phúc hắc vô cùng.

Cả đám người Hiểu My đứng một bên, nhìn Ái Lan và Diệp Kha liên thủ đối phó với Tần Doanh, trong lòng không ngừng cảm thán. Lòng thù hận không chỉ là động lực sống, cũng đồng thời là chất xúc tác mạnh mẽ cho tình đoàn kết của những người xa lạ trước kẻ thù chung a. Hai người trước mặt, dù không ai nói với ai tiếng nào, nhưng mà cứ nhìn cách phối hợp của họ thì biết. Cho dù sự huynh đệ đồng môn chưa chắc hơn được bao nhiêu.

Nhưng mà khác với Diệp Kha ra tay còn tính toán trước sau, Ái Lan đứng là mang tâm trạng đồng quy vô tận. Chiêu chiêu ác độc, tổn người hại mình. Cũng may là Tần Doanh đã bị Thiên Vũ thu dọn rồi. Cho nên cả hai người bọn họ không mất bao nhiêu công sức, thời gian đã có thể bấm hán ra thành một đồng thịt vụn. Haiz. Cảnh máu me đó, quả nhiên không thích hợp cho thiếu nhi và những người tim mạch không khỏe mạnh a.

Sau khi giết chết Tần Doanh, Diệp Kha quay trở lại, đứng trước mặt Hiểu My và mấy người Từ Quân, A Thủy...

- Đa tạ Trần cô nương và các vị đã ra tay tương trợ, đồng thời giúp cho đại lục Phong Linh diệt trừ được mối hiểm họa to lớn này.

- Không có gì. – Từ Quân phát phát tay. – Người sau này cứ cố mà làm một người tốt là được. Còn nếu nhất định muốn báo đáp chúng ta thì cứ đưa ra ít tài nguyên quý hiếm của gia tộc. Mặc dù chúng ta không hiếm lạ nhưng cũng chẳng chối từ.

Ha ha. Cái gì là vô sỉ, cái gì là mặt dày. Xin hãy nhìn nam nhân áo tím trước mặt đây nha.

Hiểu My chậm chậm đi lại trước Ái Lan, cường ép nhét vào mồm cô ta mấy viên đan dược. Thoắt cái mà thương thế lớn nhỏ trên người đã được chữa trị. Ái Lan kinh ngạc, đôi mắt đẹp hiện lên đầy rẫy sự hoài nghi, nhỏ giọng hỏi:

- Vì cái gì cô nương lại cứu ta?

- Haiz. Đại thù đã báo, ác nhân đã chết. Dù cho ngươi không muốn sống nhưng mà ngươi nên nghỉ lại. Trong cuộc đời này, còn đầy rẫy những mảnh đời, những số phận bất hạnh hơn ngươi. Cố gì buông tha cho sinh mạng của mình, tìm một nơi non xanh nước biếc, bắt đầu lại mọi thứ. Như vậy không phải sẽ tốt hơn sao?

- Bắt đầu lại? Có thể sao? – Ái Lan tự hỏi chính mình.

- Chỉ cần ngươi tôn trọng chính bản thân mình, người khác cũng sẽ tôn trọng ngươi. Chỉ cần ngươi tự yêu thương bản thân, đâu quan trọng người khác đánh giá mình thế nào cho mệt. Mau lấy lại tinh thần. Chúng ta còn cần người chỉ điểm, vớ vết mọi thứ tại nơi đây.

...

Dưới sự khuyên nhủ của Hiểu My, Ái Lan cuối cùng cũng thông suốt. Nàng ta đứng dậy, tình nguyện dẫn đường. Từ Thần điện mặc dù sập đổ, nhưng mà khó phòng được xây dựng vô cùng vững chắc, thiên tài địa bảo, vàng bạc chất chồng... đúng là làm người khác lưu luyến. Sự giàu có này có thể so với Vô Cực Kiếm Phái chứ chẳng chơi.

Trong vòng nửa canh giờ. Toàn bộ mọi thứ có giá trị của Hắc Ám Điện đều bị tịch thu. Theo quy tắc người thấy có phần, Hiểu My chia cho Diệp Kha và Ái Lan một ít. Hai người này mới đầu từ chối. Nhưng nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của mỡ nữ, bọn họ đành vội vã nhận lấy, rồi rít cảm tạ.

Quá trình phân chia chiến lợi phẩm vừa kết thúc, Lữ Tuấn và Thiên Vũ cũng đã trở lại, mang theo xác vị chủ nhân trong miệng của Tần Doanh.

Buồn cười là, tên chủ nhân thần bí đó lại là một con Kim Ưng Tinh. Toàn thân vàng óng với sải cánh dài gần hai chục thước. Chỉ cần nhìn cái mỏ đen bóng như tinh thiết và cặp trảo to lớn đó cũng đủ thấy sự lợi hại của nó. Tên này không cần giới thiệu, chắc chắn là thủ hạ của Yêu Thần rồi.

- Không thua kém gì Thanh Loan đâu. - Thiên Vũ nhếch mép khinh thường.

- Các huynh làm thế nào giết được nó vậy? Hiểu My hai mắt sáng lấp lánh, giọng điệu vô cùng sùng bái, chân thành thỉnh giáo hai vị đại tướng của cô.

- Lữ Tuấn dùng trận pháp vây khốn nó, ta cho nó nếm trái từ kiếp diệt hồn lôi. Vậy là xong.

Mỹ nam tóc trắng dùng mấy lời ngắn gọn để miêu tả lại trận chiến của bọn họ. Đúng là ngắn gọn cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Trở lại Nguyệt Thành

Thiên Vũ dùng mấy lời ngắn gọn để miêu tả lại trận chiến của hai người bọn họ với Kim Ưng Sư. Đúng là ngắn gọn cực kỳ.

Đối với nhóm phụ thần đang có mặt ở đây, ngoại trừ A Thủy, Khúc Văn thì ba người Từ Quân, Lữ Tuấn và Thiên Vũ đã quá quen thuộc với tên thuộc hạ này của Yêu thần. So với Thanh Loan và tên Không Tước trước đó, Kim Ưng Sư so sánh vẫn còn kém xa.

Chính vì vậy, hắn được phái đến một lục địa cấp thấp như đại lục Phong Linh, chủ yếu vì yêu thần xem nơi này như chuồng trại, muốn chăn nuôi thật tốt đám quái vật như tiểu Cùng Kỳ hay mấy con rắn lớn ... bảo bối của Tần Doanh.

Tiếc ghê! Một lần nữa âm mưu của ả lại bị phá hỏng. Cuộc chiến này càng lúc càng hấp dẫn. Tương lai còn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào à nha.

Sau khi thu dọn chiến trường, mọi người bắt đầu rời khỏi đây. Hắc Ám thâm lâm thoát cái trống trơn, cung điện uy nghiêm cùng bao công trình kiến trúc khác chỉ còn lại một đồng đồ nát, tàn tro.

Lúc nhóm người Tô Kiếm dẫn theo toàn bộ Quang Minh Thánh Điện tới đây, toàn thể giang hồ đồng đạo đều mang bộ dáng kinh hoàng như gặp quỷ.

- Không phải Hắc Ám Sâm Lâm là tường thành không thể xâm phạm sao?
- Không phải Tử Thần Điện là nơi ngoại nhân người sống chỉ có thể bước vào, người chết mới có thể bước ra hay sao?
- Hắc Ám chi hoa đâu? Mặt đất đen thùi, cháy rụi này là thế nào?
- Ặc. Nhìn quang cảnh thế này, chắc chắn là trời xanh mở mắt. Muốn tiêu diệt mầm họa, cứu rỗi chúng sinh rồi.
- A, lỗi điện lợi hại quá, mọi người tự xét lại bản thân xem mình có làm chuyện thất đức gì không? Biết đâu lần tới lỗi điện lựa chọn mục tiêu mới thì sao?
- Bảo bối. Mau tìm bảo bối.

Một tiếng hét lớn vang lên. Tất cả những tiếng nghị luận to nhỏ đều biến mất. Sau đó, mỗi người đều nhanh chóng chọn một mục tiêu rồi chia nhau tàn ra. Mỗi tấc đất trong toàn bộ Hắc Ám Sâm Lâm đều bị đào bới thật sâu. Từng viên đá trắng của Tử Thần Điện cũng được kiểm tra kỹ trước sau. Đáng tiếc, thứ họ tìm được lại chẳng liên quan nào đến hay từ quý trọng.

- Đi một chuyến uống công rồi. Tô Kiếm bắt đắc dĩ, lắc đầu cười trừ.

.....

Trong lúc “đại đội chính nghĩa” tại Hắc Ám Sâm Lâm vẫn còn đang miệt mài tầm bảo. Đoàn người của Hiểu My đang trên đường trở lại Đan Thành.

Lúc đi ngang qua Nguyệt Thành, Hiểu My đột nhiên nổi hứng, muốn đến tạt qua Cù gia một chuyến. Tử Quân nghe thế, mém chút rớt xuống từ giữa không trung.

- Nữ thần của ta ời. Lẽ nào cô định mang con bỏ chợ, bỏ ta lại nơi đó đấy chứ?
- Ha ha. Có bỏ người lại thì cũng phải bỏ ở Nguyệt Sa. Tiếc là nơi đó đã bị hỏng rồi. À, mà chúng ta có thể nhờ nhị sư huynh tạo lại một cái trận pháp phong ấn khác. Lữ Tuấn, huynh chắc không ngại phiền đâu ha?
- Chỉ cần nàng muốn. Ta không ngại.

Hiểu My và Lữ Tuấn kẻ tung người hứng, làm cho Tử Quân cảm thấy như mình là gánh nặng, là con ghê, không được người khác thương yêu. Tui phận vô cùng a. Hắn nhìn sang những người còn lại, quyết tâm chia rẽ một phen.

- Haiz. Có cần phải tình tứ như vậy không? Nơi này không phải chỉ có mình Lữ Tuấn là phu thân của nàng ấy đâu nha. Thiên Vũ, Khúc Văn, Phi Long. Lẽ nào ba người cứ trơ mắt ra nhìn giai nhân bị người ta cướp mất như vậy? Mau làm gì đi chứ?

Thiên Vũ nghe thấy lời của hắn, liếc mắt xem thường. A Thủy thì chỉ cười cười. Trên mặt bày ra vẻ “nàng không yêu ta cũng không sao, chỉ cần ta yêu nàng là đủ”. Còn Khúc Văn thì mới nhập bọn không lâu, hắn cảm thấy mình chưa có tư cách để đi tranh giành hồng nhan với mấy người bên cạnh.

Tử Quân khích bác, ly gián không thành công, cả người rù xuống, ỉu xìu.

- Ha ha. Tử Quân, lẽ nào huynh không tò mò, đám nô bộc của huynh sau khi rời khỏi Pháp Bảo sẽ thích nghi với cuộc sống hiện tại thế nào sao?

Hiểu My nhìn bộ dáng chán nản của hắn, cất giọng cười. Mục đích thật sự của cô là ba huynh đệ của Cù Gia. Khi còn ở Nguyệt Sa, bọn họ thế nguyên sát son với nương tử thế nào? Hùng hổ ra sao? Cô chỉ muốn chống mắt lên xem, đối diện với thực tế phũ phàng, mấy ai còn giữ nguyên sự trung trinh, kiên định.

Nhóm người Hiểu My vào Nguyệt Thành, lựa chọn khách điểm lúc trước trọ lại.

Tiểu nhị nhìn nhóm tuấn nam mỹ nữ xuất hiện, hai mắt sáng rỡ. Hai chân như lắp động cơ phản lực, vội vã tiến lên.

- Các vị khách quan, lại gặp nhau a... Hoan nghênh các vị lần nữa đến trọ tại tiểu điểm của chúng tôi.

Hiểu My khẽ gật đầu với hắn theo phép lịch sự tối thiểu. Sau đó, cô nàng vung tay, bao toàn bộ khách điểm này.

- Tiểu nhị ca, không biết Cù lão bây giờ thế nào rồi?

Tiểu nhị vừa dọn lên một ít điểm tâm, nghe được lời nói của Hiểu My thì có chút cảm động. Người tôn quý như cô mà để tâm tới tầng lớp thấp như bọn họ. Chuyện này vinh dự thật nhiều.

- Thừa cô nương, từ lần trước mấy nhi tử của Cù lão đi làm ăn xa trở về, lão đã không còn làm ở đây nữa. Cuối cùng cũng có thể được hưởng niềm vui cháu con đoàn tụ. Thật đáng mừng a.

- À, đúng là đáng mừng thật.

Hiểu My cũng giả vờ kinh ngạc, tán thưởng đôi lời, tạo cho Tiểu Nhị thêm động lực, nhiệt tình mang chuyện của Cù Lão ra khoe để mọi người cùng vui mừng. (Ha ha. Bị lừa đơn giản quá!). Hấn kích động nhìn Hiểu My, hai mắt lấp lánh, miệng thao thao bất tuyệt.

- Còn không phải. Sau khi ba nhi tử của Cù Lão về, ngay ngày hôm đó họ đã dạy cho tên ác bá nổi tiếng nhất tại nơi này một bài học. Cũng vớ lè ra, Cù Hiểu Bình thì ra là thân nữ nhi. Không ngờ tiểu cô nương ấy lại có bản lĩnh lớn như thế. Giả nam gạt mọi người mười mấy năm nay mà không ao phát hiện.

Sau đó, bọn họ đã bán đi tiểu viện cũ ở phía nam, chọn trung tâm Nguyệt Thành, mua một đại viện thật lớn, trở thành bá hộ nơi này rồi.

Nhóm người Thiên Vũ không hứng thú lắm với chuyện nhà của ngoại nhân. Vì thế, họ chỉ yên lặng thưởng thức điểm tâm. Trà trên bàn cũng đã đổi tới bình thứ năm, nhưng câu chuyện của tiểu nhị tựa hồ còn chưa kết thúc.

Ba huynh đệ Cù Gia này, dựa vào phần vàng bạc mà Từ Quân quăng cho lúc trước, không những giúp cho đại gia đình của họ “xóa đói giảm nghèo” hiệu quả, còn gây dựng được một cơ nghiệp đồ sộ, đánh ra danh tiếng không nhỏ ở Nguyệt Thành.

Lão đại Cù Hiểu Nhân lập ra một binh đoàn, chiêu mộ nhân tài không chỉ trong phạm vi Nguyệt Thành mà cả vài tòa thành lân cận. Trong vòng một tháng ngắn ngủi, “Đông Dương binh đoàn” của hắn đã được nhiều người biết đến, khách hàng đông đúc, uy tín lan xa.

Lão nhị Cù Hiểu Lễ thì lập ra một quầy thuốc thật lớn cho nương tử của mình cùng tam đệ muội làm lão bản. Riêng hắn cũng có một quầy hàng chuyên thu mua đồ sơn dã. Mặc dù cạnh tranh không ít, nhưng có Nguyệt Sơn nơi này, không sợ không có khách. Phát triển cũng khá khả quan.

Lão tam Cù Hiểu Nghĩa tính tình nóng nảy, bộc trực, không thích hợp kinh doanh, vì thế cho nên, hắn gia nhập binh đoàn của đại ca, chiếm mất cái ghế đội phó, không người nào không phục.

Đáng nói nhất là lão tứ Cù Hiểu Tín. Được các ca ca giúp đỡ, đôi chân của hắn mặc dù chưa khỏi hẳn, nhưng ít nhất bây giờ cũng có thể đi lại khắp khiêng, quần áo chỉnh tề, tự mình làm lão bản của một tửu lâu nho nhỏ, thu lưu mấy người khát cái, cho bọn họ một chỗ che nắng che mưa.

Tóm lại là danh vọng Cù gia tại Nguyệt Thành lúc này đã là mặt trời ban trưa. Hôn sự của Cù Hiểu Bình vì thế cũng được khối kẻ quan tâm. Bà mai chen chúc muốn sập cả cửa đại môn. Tiếc là Cù lão chưa lên tiếng. Họ dù vội vã cũng chả được gì.

...

- Ha ha. Không ngờ, mới chỉ hơn một tháng mà Cù Gia đúng là vật đổi sao dời. Ba huynh đệ này quả thật không tệ.

Nghe tiểu nhị nói xong, ngay cả người ít nói như A Thủy cũng phải tấm tắc đôi lời.

- Cũng là lão tử ta lợi hại. Không có ta, bọn chúng đã thành đồng xương trắng lâu rồi. Nào được phong sinh thủy khởi như bây giờ.

Từ Quân hất mặt tranh công. Ha ha. Con hàng này này giờ cứ giả bộ chẳng quan tâm, dè dặt, cũng để tâm ra phết.

- Phải phải, là công của người. Chúng ta đâu đã phải, người có cần sót ruột thế không a?

Thiên Vũ nhìn bộ dạng của hắn, khó coi không chịu được. Khúc Văn nghe thấy cũng nhếch miệng cười.

Vị thiên hạ đệ nhất độc sư này, từ lúc đi chung với mọi người, cảm giác như tìm lại được chính mình. Phương cách sống chung thế này, đúng thật vô cùng quen thuộc. Cho nên, trên gương mặt tuấn tú như ngọc, nụ cười cũng xuất hiện nhiều hơn.

- Nàng nhìn trúng tiểu cô nương đấy à?

Lữ Tuấn thấy Hiểu My quan tâm đặc biệt tới cái người gọi Cù Hiểu Bình, trong lòng liền suy đoán.

- Đúng vậy. Muội khá hứng thú với tiểu muội đó. Tâm trí và sự nhẫn nại đó, rất nhiều nam tử còn phải thua xa.

- Định thu người ta làm đệ tử hử?

Thiên Vũ nhớ tới cô nàng này đã có hai tên đồ đệ là Ngọc Tam Lang cùng Hồ Hoài An. Nhưng mà mỗi nữ có vẻ vẫn muốn tìm một tiểu bạch thỏ về năng khăn, sửa túi, giặt giũ nấu cơm. Cho nên, trong lúc lơ đãng nhắc đến Cù Hiểu Bình, giọng nói của Hiểu My có mấy phần khác biệt.

- Còn xem duyên phận thế nào?

Hiếu My không xác định. Dù sao, muốn trở thành đệ tử của cô, còn phải thỏa nhiều điều kiện khác nữa. Mọi chuyện tùy duyên xem sao.

.....

Lời tác giả:

Cù Hiếu Bình - Hồ Hoài An. Đây là cặp đôi hoàn hảo khác trong bộ tiểu thuyết của ta. Hãy bình chọn cho họ nào?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Hàng xóm

Vì ước muốn thu nhận một nữ đồ đệ về nâng khăn sửa túi, com nước giặt giũ cho mình, Hiếu My quyết tâm ở lại Nguyệt Thành vài bữa.

Hôm sau, Khúc Văn đã mua được một căn nhà, đối diện với đại viện sang trọng của Hồ Gia. Tuy căn nhà này không lớn lắm, nhưng mà cũng đủ phòng cho bọn người Hiếu My chia nhau.

Lữ Tuấn ở chung với A Thủy. Thiên Vũ thì chịu chen chúc cùng Từ Quân. Khúc Văn được ưu tiên một căn phòng nhỏ. Còn căn phòng đẹp nhất, rộng rãi nhất, tất nhiên thuộc về Trần Hiếu My.

Cả bọn dọn vào trong, cũng chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn gọi là mừng tân gia. Nơi đây không có người ngoài, lại thêm Lữ Tuấn đã bày kết giới xung quanh, Từ Quân sáng khoái lấy pháp bảo của mình ra, để cho Hiếu My tha hồ lựa chọn. Thịt cá, rau quả... không thiếu thứ nào.

Sau khi com no rượu say, Hiếu My nghiêng ngả đứng lên, nhìn năm vị mỹ nam tuyệt sắc xung quanh, mà lòng phoi phới mùa xuân, mỉm cười đắc ý:

- Mọi người có biết, tâm nguyện của ta lúc mới tới đây là gì không? Ha ha. Ta thật ra chẳng muốn làm cái gì mà nữ thần cao cao tại thượng gì đó đâu, áp lực muốn chết. Chỉ cần kiếp này có thể làm một sâu gạo đúng nghĩa, ngày ngày đều được ăn ngon, ngắm mỹ nam rồi chờ chết. Nhân sinh như thế mới thật tuyệt vời.

- Bây giờ nàng không phải ngày nào nàng cũng được ăn ngon, ngắm mỹ nam hay sao? Ước nguyện này đơn giản quá rồi.

Khúc Văn nhìn cô đôi má đỏ hồng, lòng thoáng rung động. Hắn không ngờ nữ nhân này lại có một ước mơ “bình dị” như thế. Lữ Tuấn thì ở bên cạnh Hiếu My gằn chặt nắm. Hắn dĩ nhiên hiểu được nguyện vọng nho nhỏ của cô. Nhưng mà Thiên Vũ là người chứng kiến cô nàng từ lúc mới vừa đặt chân đến đại lục Huyền Thiên, lúc đó cô nàng tung tung thế nào, rò đại ra sao? Hắn mới là người có điểm phúc một mình chiêm ngưỡng.

Tiếc là, con người luôn thay đổi. Thời gian lặng lẽ trôi qua, mơ ước đơn giản của cô nàng, muốn thực hiện được phải đạp lên con đường trải đầy máu xương của kẻ thù và những người đối địch. Thế giới này là vậy, chỉ có kẻ mạnh mới có quyền đeo đuổi ước mơ. Còn những người nhỏ yếu, ngay cả làm sao bảo vệ mạng sống của bản thân còn không ít khó khăn.

Hiếu My thật sự là một người may mắn. Rất may mắn. Bởi lẽ bên cạnh cô, luôn có nhiều người quan tâm, yêu thương, sẵn sàng đồng hành, cùng cô chia sẻ mọi buồn vui, gánh nặng.

Năm người này đều rất tinh ý, không ai tạo áp lực tình cảm đối với Hiếu My, tương lai thế nào, lựa chọn ra sao hoàn toàn phụ thuộc vào bản thân cô. Không phải họ cao thượng. Đây chỉ là sự lắng đọng về cảm xúc, sự mài giũa về tâm tính qua mấy vạn năm. Huống chi, giây phút Hoan Hỉ thần dùng chính sinh mạng mình để bảo vệ cho thập nhị phu thân cùng Huyền Thiên Đại lục, cô đã không nợ bọn họ bất cứ chuyện gì.

.....

Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình.

.....

Hôm sau, Hiếu My cùng A Thủy trong vai hộ vệ, mang theo quà biếu, gõ cánh cửa đại môn phía đối diện.

Khi cánh cửa đại môn mở ra, một gã sai vặt nhanh chóng xuất hiện, nhìn hai người đầy cảnh giác. Đạo này, mấy bà mai quả thật đã làm cho cả Hồ phủ náo loạn. Chỉ e lại thêm một người tới quấy rầy cuộc sống yên tĩnh chưa được mấy hôm.

Nhưng mà, lúc đối diện với một cô nương vô cùng xinh đẹp, gã sai vặt có chút xấu hổ. Hắn cẩn trọng mở lời:

- Xin hỏi, cô nương muốn tìm ai?

- Chúng tôi vừa chuyển đến ngôi nhà phía đối diện, muốn thăm viếng hàng xóm của mình. Nhờ tiểu ca này báo giúp vài lời cho gia chủ.

Hiếu My nói ra ý định của mình. Gã sai vật nghe vậy, vội vã gạt đầu, dặn dò hai người đợi chờ rồi nhanh tay khép cửa, chạy vào trong bẩm báo.

Hiếu My thấy thế bật cười. Phong thủy luân hồi. Cù gia này đúng là đã lên đời. Có chút vui thay cho họ.

Gã sai vật vào trong một hồi, lúc hần quay ra không những chỉ có một mình. Hai ông cháu Cù Hiếu Bình cũng đồng thời xuất hiện.

Nhìn thấy lão nhân bộ dáng quắc thước, da dẻ hồng hào, Hiếu My hài lòng, giọng nói tao nhã, thánh thót như chim oanh chậm chậm cất tiếng:

- Cù lão, còn nhớ tiểu nữ không?

- Trần cô nương, quả thật là cô rồi.

Cù lão kinh hi nhìn vị giai nhân tuyệt sắc trước mặt. Không ngờ, hàng xóm đối diện lại là cô nương này. Đây là ân nhân của của Cù Gia chứ không riêng mình lão.

- Phải. Chúng tôi vừa dọn đến, nghe nói Cù lão sống nơi này, dù sao cũng là người quen cũ, cho nên mạo muội đến viếng thăm.

- Vinh hạnh, thật vinh hạnh cho tệt xá. Mời Trần cô nương cùng công tử vào trong.

Cù lão nói xong thì quay sang nhìn cháu gái. Cù Hiếu Bình rất tinh ý, vội vã tiến tới, đón tiếp Hiếu My. Cù lão thì đi cùng với A Thủy. Bọn họ hướng đại sảnh lớn đi đến.

.....

Đại sảnh của Hồ phủ.

Hiếu My khẽ nhấp một ngụm trà, sau đó, đặt chung trà bằng sứ tinh mỹ lên bàn, nhìn Cù Hiếu Bình, ngọt ngào lên tiếng:

- Không ngờ mới hơn một tháng không gặp, Cù lão đã là phú hộ một vùng, còn có cả một cô cháu gái như hoa như ngọc thế này. Đúng là ở hiền gặp lành, người tốt sẽ được báo đáp a.

- Trần cô nương quá lời. Cô nương là đại ân nhân của chúng tôi. Không chỉ vì sự giúp đỡ thăm lạng của cô trong lúc gia cảnh khó khăn, còn có cả ba nhi tử của lão đây, cũng là nhờ cô giúp đỡ mới có ngày từ Nguyệt Sa trở lại.

- Trần cô nương. Những gì cô nương đã làm cho chúng tôi, chúng tôi cảm kích tận đáy lòng. Tại nơi này, tiểu nữ xin dập đầu trước cô. Đa tạ cô và công tử đã giàu lòng từ bi, nghĩa hiệp.

Cù Hiếu Bình nghe được gia gia, phụ thân và hai vị thúc thúc trao đổi. Ôn đức của Trần Hiếu My đối với đại gia đình, cô đã ghi khắc từ lâu. Chỉ là đến nay mới có dịp gặp gỡ. Không ngờ, người thật còn trẻ trung, xinh đẹp và khí thế hơn trong lời kể rất nhiều.

Hiếu My yên lặng nhìn tiểu nữ nhân trước mặt dập đầu. Dù sao người ta cũng đã nhận định vị ân nhân là mình, nếu cứ khẳng khái chối từ, lại chẳng phải là khách sáo, giả vờ, kiêu ngạo.

Đợi Cù Hiếu Bình dập đầu xong, Hiếu My mới nhận lấy giỏ quà biếu trên tay A Thủy, cười hóm hỉnh, giao vào tay Hiếu Bình.

- Dập đầu cũng xong rồi. Đây là ít quà nhỏ, mong mọi người nhận lấy, chúng ta bây giờ đã là hàng xóm láng giềng, đừng khách sáo với chúng tôi.

Cù Lão nhìn thấy trong giỏ ngoài trừ một ít trái cây và thảo dược khác nhau, cũng không quá quý hiếm nên không hề áp lực mà cho cháu gái mình thu lại.

Ha ha. Cũng may, ngay từ đầu Hiếu My đã lưu ý đến vấn đề này. Cho nên mới chọn ra vài thứ trong pháp bảo không gian của Từ Quân. Còn hiệu quả sử dụng thế nào? Cứ để mấy người trong Cù gia tự mình trải nghiệm.

.....

Hiếu My và A Thủy cùng ông cháu Cù lão trao đổi chuyện không lâu. Dù sao đây cũng xem như lần đầu tiên họ chính thức chào hỏi nhau. Đại khái một chút rồi ly khai. Còn hẹn buổi trời mát, nhờ Cù Hiếu Bình làm hướng dẫn viên cho Hiếu My mua thêm ít vật dụng về trang hoàng nhà cửa. Một lý do chính đáng vô cùng.

Khi hai người về tới nhà của mình thì nhóm người Thiên Vũ, Từ Quân đến Nguyệt Sơn dã ngoại còn chưa trở lại. Chỉ có Khúc Văn và Lữ Tuấn ngồi đối ẩm dưới giàn hoa lê trắng. Xem ra trò chuyện vô cùng hợp ý. Phi Long nhìn thấy họ, cũng không thèm tiếp tục ngụy trang, lại trở về bộ dạng thần tiên không nhiễm bụi trần.

Lữ Tuấn nhìn thấy cô thì mỉm cười, ôn nhu nói:

- Thế nào? Cô nương đó có đủ điều kiện làm học trò của muội hay không?

- Ha ha. Còn phải xem xét a. Dù sao thì biết người biết mặt không biết lòng. Cần phải tiếp xúc lâu dài mới có thể kết luận được.

Hiếu My cười cười, ngồi xuống chiếc ghế đã được Lữ Tuấn kéo ra. Cô nhìn Khúc Văn tao nhã cạnh bên, tò mò lên tiếng.

- Khúc Văn huynh. Huynh điều tra được những tin tức bát quái gì rồi? Nhìn mặt huynh rạng rỡ thế này, chắc chắn là thu hoạch không tệ đâu nha.

- Ha ha. Muội đừng có đào hố, ta không dễ mắc lừa như Lữ Huynh đâu. Muốn biết chuyện ba huynh đệ Cù gia chứ gì. Ta nói cho muội là được.

Xi. Hiếu My bĩu môi. Dù sao thì thối nhiều chuyện, thích hóng hớt cũng bị người khác vạch trần, cô chả thêm vòng vo làm gì. Mắt chớp chớp, nghi ngờ hỏi:

- Huynh thấy bản chất mấy người bọn họ thế nào? Có phải tốt như lời tên tiểu nhị đã kể.

- À, lời tên tiểu nhị cũng tương đối chính xác. Quả thật, bốn huynh đệ Cù Gia đều có bản lĩnh. Dù là Đông Dương binh đoàn của lão đại và lão tam, Sơn bảo cur của lão nhị hay Nhân Khê - tửu lầu của lão tứ, đều được xem là có danh khí, uy tín lan xa.

- Không không, muội không muốn quan tâm chuyện này, muội chỉ muốn biết bọn họ có thật lòng thật dạ với nương tử của mình hay là cũng thuộc hạng người lòng muông dạ thú, thích tầm hoa vấn liễu, luyến lưu nơi ong bướm ấy.

- Ấc, Hiếu My, nàng mong muốn thấy hạnh phúc gia đình người khác đổ vỡ đến vậy à?

Lữ Tuấn và Phi Long Thái Tử bật cười nhìn cô. Nhị sư huynh tuy là chất vấn, nhưng giọng nói lại đầy ý cung chiêu.

Mồ nữ thấy ba nam nhân ở đây không biết cố ý hay vô tình hiểu sai ý mình, cho nên, rất kiên nhẫn chăm trà, giải thích.

- Lúc còn ở trong pháp bảo không gian của Tử Quân dưới đáy Nguyệt Sa, ba huynh đệ Cù gia trước mặt muội còn thề thốt, kiếp này họ sẽ không bao giờ phản bội nương tử. Trong mắt họ, muội lúc đó cứ như kẻ ác ấy. Muội cảm thấy rất buồn cười.

Nhị sư huynh, huynh chưa thấy đó thôi. Cù Hiếu Nhân, Cù Hiếu Lễ, Cù Hiếu Nghĩa khi được thả ra khỏi pháp bảo, bộ dáng vẫn như thanh niên hai mươi mấy tuổi xuân. Còn nương tử của bọn họ thì tóc đã hoa râm, sắc hương tiêu tuỵ.

Muội không tin bọn họ đối diện với nương tử trông giống như mẹ mình mà còn có thể bình tĩnh nói chuyện yêu đương.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Chân tình

Ấm ảnh về hôn nhân trong lòng của Hiếu My không phải là chuyện ngày một ngày hai mà có thể xóa được. Xã hội hiện đại, nhiều nhất là gì? Dĩ nhiên là ly hôn và tái giá. Quá trình tìm hiểu có thể kéo dài tới vài năm, sau đó dặt nhau vào lễ đường nói câu: “Tôi đồng ý”, thế mà ngay hôm sau đã có thể dặt nhau ra tòa, nhìn nhau như kẻ thù không đội trời chung.

Đàn ông đa phần đều suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Tình yêu và tình dục là hai vấn đề không thể tách rời nhau. Cho dù ngày trước hòa hợp bao nhiêu, nhưng mà chỉ cần xuất hiện “kẻ thứ ba”, thế nào trong đầu cũng âm thầm so sánh hơn thua giữa “com” và “phở”. Ha ha. Ba huynh đệ Cù gia này không biết trong vấn đề tình cảm thuộc hạng người nào? Có thật là đối diện với nương tử tựa như mẹ của mình, họ hoàn toàn không có áp lực?

Thật ra, trong lòng Hiếu My cũng đang len lỏi một tia mong đợi. Nếu như bọn họ thật sự chứng tỏ được thế gian này còn có chân tình, cô không ngại giúp đỡ họ một tay.

Lữ Tuấn sau khi nghe Hiếu My giải thích về hoàn cảnh thực tế của ba huynh đệ Cù gia. Hắn chỉ im lặng nhìn Hiếu My. Trong lòng có vạn lời muốn nói, nhưng lại không biết nên mở lời ra sao. Khó khăn lắm mới có thể chiếm được một vị trí trong lòng của cô. Trước mắt chỉ có thể tiếp tục kiên trì, dùng hành động thực tế để chứng minh tình cảm của bản thân. Đối với một người không hề tin tưởng vào tình yêu như Hiếu My, chỉ có chiến dịch mưa dầm thấm đất mới có thể phát huy công hiệu.

A Thủy và Khúc Văn cũng rơi vào tình trạng tương tự. Nhưng mà điểm xuất phát họ trẻ hơn Lữ Tuấn những mười năm. Xem ra, họ còn tiếp tục hát mãi ca khúc “trái tim bên lề” trong tương lai xa xăm vô định. Thật tội nghiệp a!

.....

Buổi chiều, mặt trời bắt đầu hành trình tìm bến đỗ ở phía tây. Khi cái nắng đã giảm đi phần oi bức, hanh hao. Cù Hiếu Bình gõ cửa căn nhà nhỏ của Hiếu My, thực hiện ước hẹn làm hướng dẫn viên cho cô tham quan Nguyệt Thành và mua sắm.

Lần này vẫn là A Thủy được đi theo làm tay khuôn vác. Ai biểu Khúc Văn và Lữ Tuấn quá nổi bật, chỉ có thể từ xa theo dấu, cảm giác lấp ló chả khác nào mấy tay paparazi chuyên đuổi theo thần tượng ở hiện đại trước kia.

Người Việt Nam có một câu nói rất hay: Trai khôn tìm vợ chợ đông, gái khôn tìm chồng giữa chốn ba quân. Ha ha. Chỉ cần dẫn Cù Hiểu Bình một vòng trên phố, nhìn cách đối nhân xử thế, từng chi tiết nhỏ vụn vặt, Hiểu My cũng có thể tiến hành đánh giá sơ bộ đối với ứng cử viên tương lai cho vị trí tiểu đồ đệ của mình.

Đi bộ mỗi gỏi, cuối cùng, cả ba người quyết định ghé vào một quán trà nhỏ. Nơi này có tầm nhìn vô cùng đẹp. Đối diện là mặt hồ xanh biếc, sóng nước lăn tăn. Giữa hồ, thuyền hoa dập dềnh trôi. Hoa súng đã vào mùa, nở tràn trên mặt nước, đủ sắc màu tuyệt đẹp.

Quán trà này được bày trí rất khá, mọi vật đều tạo hình bằng trúc, từ tường, mái, cho đến bàn ghế xung quanh. Trúc Lai Cư chính là một tồn tại độc lập, độc đáo tại Nguyệt Thành.

Ba người ngồi xuống bàn, Cù Hiểu Bình gọi một bình trà Trúc điệp. Màu nước xanh trong, hương vị thơm mát, thanh nhàn. Tuy không thể sánh với mấy loại linh trà hoặc Trúc điệp thanh chính hiệu trên Huyền Thiên đại lục. Nhưng mà với điều kiện hiện có tại nơi này, một chén trà như thế đã là cực phẩm. Có thể được nhiều người yêu thích cũng chẳng đáng ngạc nhiên.

Cả ba đang chuyện trò vui vẻ. Trên thuyền hoa đối diện, một tiếng đàn thanh thoát truyền ra. Réo rắt như tiếng tơ trời, vẩn vương vào linh hồn của mỗi con người nơi trần tục.

- Cảm nghe rất khá. Không ngờ tại Nguyệt Thành cũng có thể nghe được một cảm khúc tuyệt diệu như vậy. Không biết vị cao nhân ấy là ai a?

- Dạ, đây là do Mị Cơ cô nương đánh đàn đó ạ. Hôm nay ba vị rất may mắn, bởi không phải lúc nào Mị Cơ cô nương cũng có nhã hứng đánh đàn vào giờ này như thế.

Tiểu nhị vừa tiến lên, đặt lên bàn đĩa điểm tâm bằng bánh hoa quế, nghe Hiểu My nói vậy, liền vui vẻ giới thiệu. Không chú ý tới gương mặt Hiểu My khi nghe nhắc đến tên Mị Cơ, đôi mắt khẽ chớp một cái. - Thật đúng là quả đất tròn nha.

Cù Hiểu Bình nghe thấy tiếng đàn, ngoài cảm giác êm tai thì cũng chẳng cảm nhận được gì nhiều. Cô nàng không tập trung trên thuyền hoa, tâm trí cũng chẳng đặt trên hai người Hiểu My ở phía đối diện. Ngược lại, đôi mắt có chút đờm buồn, cứ đặt trên khóm hoa tím ngát trên mặt nước ngoài xa.

- Hiểu Bình cô nương thích đóa hoa đó lắm hay sao?

- Ừm...

Cù Hiểu Bình đang mãi mê suy nghĩ, nghe thấy câu hỏi của Hiểu My thì lơ đãng trả lời. Sau đó, như sực nhớ lại mình vừa rồi đã mất tập trung, lại nhìn sang Hiểu My, ngại ngại cười:

- Là tiểu nữ thất lễ, để cho Trần cô nương cười chê rồi.

- Không có gì. Nếu cô nương thích đóa hoa đó, ta sẽ hái lên cho cô.

Hiểu My nói xong, khẽ lắc người một cái, thân ảnh đã xuất hiện trên mặt nước, nơi có đóa hoa màu tím khẽ vươn cao khoe sắc dưới ánh hoàng hôn rực rỡ của buổi chiều tà.

Cù Hiểu Bình kinh ngạc nhìn Trần Hiểu My thi triển khinh công. Ánh mắt cô nàng mở thật to, vẻ mặt sùng bái mê man.

Mãi cho đến khi Hiểu My mang theo hoa trở lại, Cù Hiểu Bình vẫn còn chưa tỉnh lại từ nỗi khiếp sợ lẫn hâm mộ cực kỳ.

- Tặng cô.

Hiểu My nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của tiểu nữ nhân trước mặt, lòng ham hư vinh trời dấy ùn ùn. Đặt cành hoa trước mặt cô nàng. Hiểu My dùng dáng vẻ “đẹp choai” nhất, khẽ nhấp một chung trà rồi tiếp tục đắm chìm vào tiếng nhạc từ trên thuyền lớn ngoài kia.

Khung cảnh giản dị mà bình yên. Đúng là dễ chịu.

Uống ly trà thứ ba, mới nghe được âm thanh khe khẽ của nữ nhân đối diện:

- Trần cô nương. Cô quả thật là cao nhân không lộ tướng a. Trước đây tôi cứ nghĩ cha và hai vị thúc thúc là người lợi hại nhất. Không ngờ so với Trần cô nương, đúng là cách biệt một khoảng rất xa.

- Ha ha. Nếu muốn nói tới cao nhân. Ở đây còn có người khác hơn hẳn ta. Có muốn biết không?

Hiểu My nghe được lời khen ngợi, ha hả mở miệng cười. Sau đó, ra vẻ thần bí, nháy mắt với A Thủy rồi nhìn Cù Hiểu Bình, thâm ý nói.

- Nơi này còn có cao nhân khác lợi hại hơn cô sao?

Quả nhiên, tiểu bạch thỏ đã bị hấp dẫn.

Trước ánh mắt mong đợi của tiểu cô nương, A Thủy ngồi bên cạnh khẽ phát tay. Một dòng nước từ mặt sông vọt lên, giống như một dải lụa trong suốt phóng vọt lại đây, tụ thành một quả cầu bao lấy đóa hoa súng màu tím bên trong. Đóa hoa lia cành thoát cái rục rờ hẫ hẫ lên. Sự thay đổi của nó, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Quá đẹp! Không hổ danh là Thủy thần. - Hiểu My trong lòng trầm trồ khen ngợi.

- A...

Cù Hiểu Bình lại lần nữa chấn kinh, không kìm lòng được, phát ra một thanh âm đơn giản biểu thị cảm xúc hiện tại.

Cũng may, giờ này Trúc Lai Cư vắng khác, hành vi mờ ám của ba người mới không bị phát hiện.

A Thủy thấy Hiểu Bình đã hoàn toàn bị thuyết phục, phát tay lần nữa, quả cầu nước biến mất. Đóa hoa súng lại rơi lên mặt bàn, đồng thời, một tiếng rào rạt khẽ vang lên ở mé bờ sông.

- Tin rồi chứ? Hiểu My dò hỏi lại Cù Hiểu Bình một lần. Thấy cô nàng liên tục gật đầu như trống bỏi. Vui vẻ ngập tràn.

- Có muốn học không?

- Muốn...

- Có sợ khô, sợ đau gì hay không?

- Không.

- Có muốn tự quyết định tương lai, vận mệnh của chính mình hay không?

- Muốn.

- Có dám rời bỏ gia đình và mảnh đại lục này để theo đuổi mơ ước hay không?

- Dám... ơ... không..

Ha ha. Bị Hiểu My hỏi liên tục, Cù Hiểu Bình hoàn toàn không làm chủ được, trả lời theo phản xạ. Nhưng mà đến câu hỏi cuối cùng, cô nàng bỗng nhiên giật mình, cần mỗi suy nghĩ một hồi. Tâm trạng phức tạp, không biết phải quyết định làm sao.

A Thủy nhìn Hiểu My nôn nóng mà bày ra cạm bẫy cho tiểu nữ nhân phía đối diện nhảy vô, cảm xúc vi diệu như con kiến đang bò đi bò lại ở trong lòng.

Hiểu My quả thật có vội vàng. Ai biểu quá trình tiếp xúc mấy ngày vừa rồi, Cù Hiểu Bình đã có thể chứng tỏ bản thân là một người chu đáo, cẩn trọng và không có những suy nghĩ trái ngược nào. Hơn nữa, bấy người thế này, đúng là thêm niềm vui cho nhân sinh tẻ nhạt a.

Hiểu My thấy Cù Hiểu Bình đắn đo, cũng không tiện ép người. Cô nhìn sang A Thủy, khẽ mỉm cười, chỉ nhành hoa súng trên sông cất tiếng:

- A Thủy, huynh có biết hoa súng với những màu sắc khác biệt, có ý nghĩa gì không?

A Thủy khẽ lắc đầu. Hắn chỉ muốn biết câu chuyện từ chính nàng kể. Biết đâu, hoàn toàn khác với những gì đọc được trong kỳ thư hay các thoại bản du ký thì sao.

Hiểu My nhìn bộ dạng học sinh ngoan ngoãn với ánh mắt mong đợi của hắn, hứng trí bừng bừng, bắt đầu bài giảng về ý nghĩa các loài hoa của mình.

- Muội từng đọc trong một quyển sách, nói rằng: Hoa súng trắng là tượng trưng cho sự tinh khôi, thuần khiết trong sáng. Hoa súng đỏ đại diện cho sự năng động, trẻ trung, căn tràn sức sống. Hoa súng hồng mang ý nghĩa của sự lãng mạn, mộng mơ của tuổi trẻ. Còn Hoa súng tím tượng trưng cho sự thủy chung, son sắt trong tình cảm nam nữ, vợ chồng.

- À, đúng là đặc biệt. - A Thủy nhìn Hiểu My, ánh mắt thâm tình. Sau đó, hắn khẽ phát tay. Một đóa hoa súng đỏ rục trên mặt hồ nhanh chóng bị cuốn tới. Khẽ bay lên, rơi vào bàn tay của Hiểu My.

Giọng nói của hắn trầm thấp, ngân nga tựa như tiếng sóng biển rì rào: Ta thấy nàng rất hợp với loại hoa súng đỏ này.

Ặc. Sao tự nhiên lại bị thả thính thế này. Hiểu My hơi hơi đỏ mặt. Đầu biết chỉ vì sự hứng khởi nhất thời. Tương lai sau này, cô nàng ngày nào cũng ngập chìm trong một phòng hoa súng với đầy đủ các màu. Người tự gieo nghiệt, đúng là khóc không ra.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Có người trời sinh làm kẻ thứ ba

Hiếu My không muốn tiếp tục đề tài này, thế là quay sang nhìn Cù Hiếu Bình lặng thầm suy nghĩ một bên, cẩn trọng mở lời. Giọng nói trịnh trọng cũng thập phần tự tin, khẳng định.

- Lần này, tôi đến Nguyệt Thành vì muốn tìm kiếm một người hợp duyên để thu nhận làm đồ đệ. Thời gian ở lại không nhiều. Nếu cô nương nguyện ý, có thể sớm mai đến tìm tôi. Nếu không cũng không sao, chỉ cần sống thật tốt, hiếu kính với phụ mẫu, gia gia là được.

- Đa tạ Trần cô nương. Chẳng qua chuyện này quá bất ngờ, cho tôi thêm ít thời gian suy nghĩ. Sẽ sớm hồi đáp. Bây giờ đã trễ, chúng ta cũng nên trở về đi thôi.

Trần Hiếu My chỉ nhìn Cù Hiếu Bình, thái độ hòa nhã, gần gũi vô cùng, không có ép uổng, không có áp lực. Quả thật, duyên phận thầy trò phải là do người tình ta nguyện. Dưa hái xanh không ngọt. Vạn sự trên đời, cứ để tùy duyên.

Tiếng đàn réo rắt trên thuyền hoa phía xa xa cũng đã kết thúc. Trà cũng đã cạn, ba người Hiếu My không còn lý do gì để tiếp tục ở lại Trúc Lai Cư. Họ gọi tiểu nhị thanh toán chút tiền rồi nói tiếp nhau ly khai.

Ngồi đầu, vừa bước ra khỏi cửa đã nghe thấy phía xa truyền đến một trận âm thanh.

- Các người đừng quá đáng, Nguyệt thành này vốn cũng không phải của họ Ngụy người.

- Không phải của họ Ngụy ta thì còn của ai. Mị cơ, nằng hồm nay dù tình nguyện hay không tình nguyện đều là người của Ngụy gia ta. Đừng có rượu mời không uống mà cứ uống rượu phạt. Người đâu, mang đi.

Là Ngụy Trung. Giọng nói nam tử vừa rồi đối với Cù Hiếu Bình quả thật không thể nào nhận nhầm được. Tên này nhân phẩm thói nát thế nào, cả thành trì này không ai không biết.

Trận âm thanh nhộn nhạo vẫn chưa kết thúc, tiếp theo, thuyền hoa từ giữa hồ đang từ từ cập bến. Không ít người lần lượt nhảy lên bờ.

Ngụy Trung đi đầu. Sau lưng hắn là nhiều tên hộ vệ trang phục xám tro, trên ngực áo thêu huy hiệu của Ngụy gia. Bọn họ đang áp giải Mị cơ ôm theo đàn một đường vùng vẫy.

Trên thuyền hoa, vài người hộ vệ của Chi Lan Phường bộ dáng tả tơi, mặt mày sưng vù, nằm im thoi thóp.

Khách trên thuyền không quá đông. Hôm nay, Mị Cơ chủ yếu vì người trong lòng mà biểu diễn. Nghe nói người ấy cũng có mặt, cho nên mới phá vỡ quy định, ôm đàn khảy một khúc tri âm.

Ai ngờ con heo giống chết tiệt Ngụy Trung lại bắt chắp. Tên này lúc trước có ham muốn biến thái với các mỹ thiếu niên, nhưng từ khi bị ba huynh đệ Cù gia một trận đánh đập đến chồn đến nơi. Hắn thu liễm được một thời gian, ai dè hôm nay lại xổng chuông, tiếp tục ra ngoài gây họa.

Ngụy Trung trưng ra bản mặt thèm đòn. Mới vừa bước lên bờ đã nhìn thấy Cù Hiếu Bình đứng đối diện. Hắn ta bỗng chốc toàn thân toát ra luồng khí tà ác, thâm trầm. Hắn sẽ không bao giờ quên, tên thiếu niên này, à không phải nói là con ả này đã hại hắn thế thâm thế nào. Không phải chỉ ý vào phụ thân và các vị thúc thúc thôi sao. Mặc dù chuyện ngày trước là do bên hắn bị bất ngờ, không kịp trở tay. Nhưng mà hôm nay không như thế. Hẹn trước đúng là không bằng ngẫu nhiên gặp gỡ. Không thể cứ thế mà tha cho ả được.

Ngụy Trung tiến lên vài bước, đứng trước mặt của Cù Hiếu Bình, vành mặt hất cằm, giọng nói chói tai ồm ồm lên tiếng.

- A, không ngờ Cù Hiếu Bình muội muội cũng có nhã hứng tới đây. Hữu duyên gặp gỡ thế này, ta không có quà cho muội thì không được rồi.

Ngụy Trung nói xong, vỗ tay ba phát ra hiệu. mấy tên hộ vệ quay ngược trở lại thuyền. Một lát sau đã mang ra một nam tử trường bào màu nâu, đầu chít ngọc quan, hôn mê bất tỉnh.

- Nhị Thúc.

Cù Hiếu Bình vừa nhìn thấy gương mặt nam tử này thì biến sắc. gương mặt trắng nõn thoát cái tái xanh. Không ngờ, người nam tử bị đánh đến mặt mũi biến dạng này lại là Cù Hiếu Lễ, nhị thúc ruột thịt của cô.

Ngụy Trung cho người dùng một chậu nước sông dội thẳng lên đầu của Cù lão nhị. Một tiếng rên suy yếu khẽ vang lên. Người trên đất giật giật vài cái rồi mở mắt ra.

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của tiểu nữ nhân đang quỳ mọp kề bên, hắn có chút chột dạ, nhưng nhiều hơn vẫn là lo lắng, sốt ruột.

Cù Hiếu Lễ lồm cồm bò dậy, giọng nói có chút khàn trương lên tiếng:

- Bình nhi. Con sao lại ở đây?

- Nhị thúc, con cũng muốn hỏi thúc, sao thúc lại ở đây, sao lại dây vào tên khốn này, còn để bản thân bị đánh thành như vậy?

Cù Hiếu Bình thấy hấn không sao thì tâm trạng cũng bớt kích động. Ngược lại, cô cảm thấy vô cùng khó hiểu. Bởi lẽ trước giờ nhị thúc vẫn là người nghiêm chỉnh, đĩnh đạc, làm người lại rất nghiêm khắc, cố chấp... tóm lại thúc ấy đúng là điển hình của mẫu đàn ông không bao giờ lưu luyến nơi bụi hoa. Cho nên về lý thuyết, Cù Hiếu Lễ vốn không nên xuất hiện tại nơi này.

- Cù Hiếu Lễ nghe nói thế thì có chút xấu hổ. Hấn từ hồi mờ ra phường thuyền rồi quầy hàng thu mua, buôn bán trên phố sơn dã, quan hệ xã hội dĩ nhiên tăng lên ở cấp độ cao. Chuyện uống rượu, giao tiếp với khách hàng là điều tất nhiên. Tiếc là kinh nghiệm vẫn chưa nhiều nên hôm nay mới xảy ra có sự.

Chiều nay, vốn dĩ nghe nói Mị Cơ cũng có mặt tại thuyền hoa, khách hàng của hấn lại ngưỡng mộ kỳ danh nàng đã lâu. Thế cho nên hấn mới mời bọn họ lên đây nghe biểu diễn.

Ngờ đâu, tên Ngụy Trung này lại có quen biết thân sâu với đám người cùng hợp tác. Phút cuối mới biết được, khi nhìn thấy bản mặt đáng buồn nôn của tên heo giống đó thì hấn cũng đã lên

thuyền.

Cù Hiếu Lễ cũng dự định, sau khi trở về sẽ lập tức cắt đứt quan hệ buôn bán với vị khách hàng đã đồng lõa cùng Ngụy Trung.

Không ngờ, cuối cùng mọi chuyện lại đổ bể như thế. Ngụy Trung và tên kia phối hợp, mọi chuyện hôm nay chỉ là cái bẫy được thiết đặt sẵn, chỉ chờ Cù Hiếu Lễ xông vô.

Ngụy Trung từ sau lần thất bại tại Tế Nam Đường, về sau, hấn đã thành phụ thân tìm cho mấy người võ nghệ phi phạm làm tùy tùng hộ vệ. Cù Hiếu Lễ có chút khinh thường đối thủ. Kết quả dĩ nhiên là lật thuyền trong mương.

Cù Hiếu Lễ mang mọi chuyện giải thích lại một lần. Hiếu Bình dù sao cũng là một tiểu bối, lại còn là một cô nương, cho nên nghe nhị thúc nói sau thì cô nghe vậy, không hoài nghi điều gì.

Nhưng mà A Thủy và Hiếu My này giờ vẫn bị xem như người vô hình, mắt lạnh nhìn thấy cả sự việc. Cho nên có thể kết luận, đây vốn không đơn giản như vậy. Nhất là ánh mắt thâm tình mà Mị Cơ dành cho Cù lão nhị, người thiếu mất một sợi dây thần kinh tình cảm cũng có thể hiểu nó đại diện cho điều gì?

Chỉ hơn một tháng, hai kẻ này đã cấu kết với nhau, đúng là nhanh thật.

Trần Hiếu My khều khều tay áo của Phi Long thái tử rồi nháy mắt nhìn sang Cù Hiếu Lễ, trên mặt rõ ràng hiện lên mấy chữ: Đấy đấy thấy chưa, đây chính là chân tình thâm sâu như biển mà hấn luôn treo trên cửa miệng đấy. Đàn ông mà tin được, heo mẹ cũng biết leo cây à.

Đúng lúc này, tiếng cười như quỷ khóc của Ngụy Trung lại đột ngột vang lên:

- Ha ha. Chuyện có đơn giản như những gì Cù Hiếu Lễ nói hay không? Hiếu Bình cô nương, lẽ nào cô hoàn toàn tin tưởng hấn trong sạch. Dù sao cũng là một tên ngụy quân tử mà thôi. Không tin, cô nương cứ hỏi Mị Cơ xem thử, hai bọn họ đã sớm liếc mắt đưa tình như thế nào?

- Nói bậy – Cù Hiếu Bình hét lên. - Ta tin tưởng nhị thúc của ta, thúc ấy sẽ không làm ra chuyện có lỗi với nhị thẩm. Ngươi đừng hòng dùng mấy lời lẽ dè tiện này mà ly gián chúng ta.

- Ha ha. Ta có nói bậy hay không? Cô chỉ cần quan sát thật kỹ là biết rồi. Người đâu, dẫn đi.

Ngụy Trung câu đầu vẫn nói với Cù Hiếu Bình, nhưng câu tiếp theo lại ra lệnh cho đám hộ vệ phía sau.

- Không, ta không muốn theo các người. Mau bỏ ta ra.

Mị Cơ kinh hoảng hét lên. Đôi mắt phượng đầm lệ, hơi nước mông lung, chọc cho người nhìn vào thêm phần thương tiếc. Gì mà đệ nhất mỹ nhân Việt Quốc, gì mà hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Rõ ràng đây chính là một con hồ ly tinh còn gì?

Trần Hiếu My khinh thường nhìn Mị Cơ vừa kêu thét, khóc gào nhưng ánh mắt thì thoảng vẫn nhìn về hướng Cù Hiếu Lễ, rõ ràng là đang tha thiết khẩn cầu nhưng ngoài mặt cứ làm ra vẻ thanh cao a.

Cù Hiếu Lễ năm nay tuổi tuy đã trung niên, nhưng mà sau một chuyến trở về từ Nguyệt sa, bộ dáng vẫn cứ như thanh niên đôi mươi, ngồi ngồi phong độ. Hấn lại là người có ngoại hình tốt nhất trong bốn huynh đệ Cù gia, tiền của, địa vị không tòi, cho nên trở thành mục tiêu của không ít cô nương tại Nguyệt Thành. Dù là làm thiếp cho người, bọn họ vẫn cam tâm, tình nguyện.

Một lần tình cờ, Cù Hiếu Lễ cứu được Mị Cơ, anh hùng cứu mỹ nhân, cho nên tiếp theo dĩ nhiên là mỹ nhân phải dùng thân báo đáp anh hùng. Tình tiết cầu huyết này thế mà rơi vào người Cù lão nhị. Mặc dù mới đầu hấn vẫn liên tục chối từ do nghĩ đến nương tử của mình. Nhưng mà Mị cơ là người thế nào? Không chỉ là giai nhân tuyệt sắc, còn là một người cầm kỳ thi họa, không gì không thông.

Có một số người trời sinh đã có năng khiếu làm kẻ thứ ba. Cho nên sau khi Mị cơ tỏ vẻ chỉ cần có thể làm bạn tri âm với Cù Hiếu Lễ là được rồi. Hai người cứ thế tiến lại gần, mặc dù chưa thật sự lấn giương, nhưng cũng đã bị vây bởi lưới tình. Thật đúng như câu tình trong như đã, mặt ngoài còn e.

Chuyện này không biết vì thế nào mà lọt tới tai Ngụy Trung, hắn mang một bụng ầm ức lâu nay, chỉ chờ có cơ hội ra tay, dĩ nhiên phải nắm lấy thật nhanh. Vừa chiếm được mỹ nhân, vừa dạy cho tên Cù lão nhị một bài học. Mọi chuyện hợp quá còn gì.

Cù Hiếu Lễ nhìn thấy Mị cơ khóc lóc thì không thể cầm lòng. Hắn dặn dò Cù Hiếu Bình cẩn thận rồi quyết chí xông lên. Ha ha. Tay không mà đánh nhau với người có vũ khí hộ thân. Đúng là châu chấu đá xe. Hiếu My lại một lần nữa âm thầm khinh bỉ

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Tát rưng rưng

Cù Hiếu Lễ nhìn thấy Mị cơ khóc lóc thì không thể cầm lòng. Hắn dặn dò Cù Hiếu Bình cẩn thận rồi quyết chí xông lên. Ha ha. Tay không mà đánh nhau với người có vũ khí hộ thân. Đúng là châu chấu đá xe. Hiếu My lại một lần nữa âm thầm khinh bỉ.

Ngụy Trung thấy Cù Hiếu Bình đứng một bên lo lắng thì nhếch mép mỉm cười. Hắn âm thầm tiến tới cạnh bên cô, thò cái móng heo tính bắt người nhân lúc hỗn loạn.

Bốp – a...

Ai dè, A Thủy đứng gần bên đó chướng mắt, đập một phát lên cái móng heo của hắn. Tuy động tác của A Thủy rất nhẹ nhàng, nhưng mà sức lực này lại không thể khinh thường. Ngụy Trung ôm lấy bàn tay đã bị trật khớp, đau đớn hết ảm, làm cho đám hộ vệ cực kỳ hoảng sợ.

Hành động bất ngờ của A Thủy đã làm cho không chỉ có Cù Hiếu Bình muốn “đứng tim”. Ngay cả Cù Hiếu Lễ đang tả xung hữu đột với đám hộ vệ của Ngụy phủ đằng kia cũng phải kinh hãi. Hắn không tiếp tục đặt mục tiêu giải cứu Mị Cơ mà chạy đến bên cạnh cháu gái của mình.

Nói giỡn a. Cù Hiếu Bình này chính là sinh mệnh của phụ thân cùng đại ca và đại tẩu. Con bé mà có mệnh hệ gì, cái gia tộc này cũng sẽ chóng vánh đi tong.

Cũng may hắn còn biết coi trọng tình cảm gia đình, chưa bị lú lẫn hoàn toàn. Làm người cũng xem như chưa hoàn toàn phá hủy.

Cù Hiếu Lễ chạy lại đứng chắn trước mặt của chất nữ, hùng hổ đối diện với Ngụy Trung, giọng nói rít qua kẽ răng, thập phần tức giận.

- Súc sinh. Ngươi vẫn còn mặt mũi mà đánh chủ ý lên con bé hay sao? Bài học lần trước đúng là chưa đủ. Huynh đệ chúng ta lẽ ra không nên tha cho cái thứ đốn mặt như ngươi. Thật đúng là thú đội lốt người.

- Ha ha. Măng hay lắm. Vậy thì ông cứ ở đây bảo vệ cháu gái của mình đi. Mị Cơ ... đừng hồng cứu.

Ngụy Trung nén đau, nở nụ cười nham nhở.

Cù Hiếu Lễ lúc này đúng là không thể lựa chọn. Trơ mắt nhìn cháu gái bị hại, hành vi chà đạp nào cảm thấy đó, hắn chắc chắn sẽ không làm, nhưng mà nhìn Mị Cơ bị tên này đưa đi, tương lai thế nào, chỉ cần dùng đầu gối vẫn có thể hình dung ra được.

Trong chớp mắt, cảm xúc của Cù Hiếu Lễ thật vô cùng phức tạp. Cũng chính vào lúc này, A Thủy bị Hiếu My chọc chọc vào hông, khê dịch chuyển thân mình. Tầm nhìn của Ngụy Trung không còn bị che lấp, thế là thân ảnh một vị tuyệt sắc mỹ nhân như hoa như ngọc xuất hiện ngay trước mắt của hắn. Đúng là cực phẩm, mọi đau đớn trên tay đều biến mất. Trong đầu hắn, trong mắt hắn chỉ còn hình ảnh một cô nương vừa xinh đẹp quyến rũ, lại vừa anh khí ngời ngời. Phong độ này chẳng kém đám mây râu.

Trần Hiếu My trong mắt của Ngụy Trung đúng là “tiểu thị tươi” vô cùng hấp dẫn. Ánh mắt thèm khác của hắn dừng lại trên thân ảnh của cô, trên mặt thì rành rành hiện lên mấy chữ muốn làm thịt người ta. Điều này khiến cho A Thủy lẫn Lữ Tuấn và Khúc Văn theo dõi ở xa xa bỗng chốc cả người tràn ngập sát khí. Nếu không phải Hiếu My ra hiệu, bọn hắn mỗi người đã chém một nhát cho tên heo giống ấy chết tươi.

Trần Hiếu My xuất hiện, không chỉ làm cho Ngụy Trung sững sờ, còn ngoài ý muốn của Cù Hiếu Lễ nơi đây. Hắn mở to mắt nhìn cô, đôi môi mấp máy vài từ nghe rất rõ.

- Trần cô nương, không ngờ lại gặp cô ở chỗ này.

- Ha ha. Đúng là tình cờ thật. Nhờ vậy mới xem được một màn hài kịch đặc sắc, có một không hai.

Hiếu My nhếch mép, giọng nói có chút mỉa mai đáp trả, khiến cho lão nhị của Cù Gia cảm thấy bối rối, hồ thẹn vô cùng.

Ngụy Trung nghe được tiếng nói của Hiếu My cảm thấy như nghe được tiếng chuông ngân. Thân thể của hắn run lên, cả người sập lại gần đây, khuôn mặt tươi cười, bộ dáng đúng là hoa hoa công tử.

- Cô nương, tại hạ là Ngụy trung, hạnh ngộ hạnh ngộ. Xin cô nương cho biết quý danh, tại hạ muốn được cùng cô kết giao bằng hữu.

Cù Hiếu Lễ mừng rỡ. Cảm thấy thật may mắn. Tên cảm thụ này khi không tự mình đâm đầu vào chỗ chết. Thật đúng là thứ nảo phẳng, chọc nhằm vị bỏ tát sống đến đại ma vương cũng phải khóc thét xin tha. Ha ha ha.

Hiếu My không cần quan tâm tới những người xung quanh. Cô giờ một ngón tay, ngoắc ngoắc Ngụy Trung xích lại gần hơn. Tặng cho hắn một sắc mặt tươi cười, dịu dàng lên tiếng.

- Nào giờ, có ai nói cho người biết, dùng ánh mắt như thế để nhìn một nữ nhân là dễ tiện lắm không?

- Không. ... Ngụy Trung tẩn nảo trả lời.

- Vậy có muốn ghi nhớ ta cả đời này không quên không?

- Muốn. ...

Ngụy Trung vội vã gật đầu như gà mổ thóc. Trong lòng hắn thì không ngừng suy nghĩ đến những cảnh tượng hương diễm hoàn toàn không phù hợp cho độ tuổi thiếu nhi.

Những người xung quanh cổ mở mắt thật to, không dám chớp một cái, sợ bỏ qua một màn nóng bỏng tiếp theo.

Lữ Tuấn từ đằng xa, khoe môi nhếch cao. Hắn sao lại không biết, tiếp theo, nữ nhân của hắn sẽ hành hạ tên heo giống đó thế nào.

Bộp!

A.....

Quả nhiên, ngay sau đó, một tiếng hét thảm khóc vang lên.

Trong sự mong đợi nhiệt tình của tất cả mọi người, chỉ thấy nữ nhân áo xanh bàn tay ngọc khẽ giờ ra, vỗ nhẹ vào mặt của Ngụy Trung. Liền tức khắc, cả thân hình của hắn bay ngược ra sau, rớt xuống mặt đất cách xa vị trí cũ hơn chục thước. Miệng sung vù, ba mươi hai cái răng toàn bộ rụng xuống, máu me loang lổ cả mặt.

Lần này, chính Ngụy Trung vì đau đớn quá mà bất tỉnh. Đám hộ vệ Ngụy gia kinh hãi, vội vã nâng hắn dậy, bỏ chạy thật nhanh.

Quá khủng khiếp. Nữ nhân ấy nhìn xinh đẹp như thế, mảnh mai như thế. Vậy mà chỉ một cái tát nhẹ của người ta cũng đã khiến cho thiếu chủ của bọn hắn thành bộ dáng thế này. Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được.

Cảm xúc chấn động nhất lúc này không ai khác ngoài Cù Hiếu Bình. Cô nàng một lần nữa chứng kiến sự lợi hại của Trần Hiếu My, có trời mới biết, cô ta mong muốn bá chủ đến mức độ nào.

Không ai không hâm mộ kẻ mạnh. Không ai không muốn mình ngày càng mạnh mẽ, có thể tự bảo vệ bản thân và những người xung quanh. Chỉ là nghĩ tới bệnh tình của mẫu thân, sức khỏe của gia gia... trong lòng Cù Hiếu Bình lại một phen thờ dài nảo nuốt.

Trước khi đám người của Ngụy Trung hoàn toàn biến mất, Trần Hiếu My còn vui vẻ, vận nội lực mà nói với theo:

- Nhớ kỹ, muốn tìm ta cứ đến An Lạc cư đối diện với đại viện của Cù gia tại trung tâm Nguyệt Thành.

Ha ha ha.

A Thủy nhìn Hiếu My không chớp mắt: Căn tiểu viện nhỏ xíu của chúng ta có tên An Lạc cư vào lúc nào?

Hiếu My tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn: Dĩ nhiên là từ bây giờ a...

Hai người này còn đang bận liếc mắt đưa tình với nhau, Mị cơ bên kia thoát được một kiếp, chính lại quần áo xốc xếch trên người, chậm chậm tiến tới đây. Đứng trước mặt Hiếu My, ả ta thò thè mở lời, đúng là thanh âm ngọt ngào như rót mật:

- Đa tạ cô nương đã ra tay cứu giúp.

- Không dám.

Hiếu My vừa “hô biến” ra một cái khăn lụa tơ mĩ lau tay, vẻ mặt lạnh lùng nhìn vị mỹ nữ được tụng xưng Việt Quốc đệ nhất mỹ nhân. Cô có chút ác cảm với người này. Bởi đối diện với ả, mỗi nữ nhân ta luôn liên tưởng tới mấy cô nàng bạch liên hoa, đã làm kỹ nữ mà còn muốn người ta lập bàn thờ trình tiết, vô cùng tởm lợm.

(Tác giả: ặc ặc. Nhiều lúc ta có cảm giác là Hiếu My tởm ghét với người đẹp hơn mình hay sao đó.)

- Chúng tôi chỉ muốn giúp đỡ Cù cô nương đây. – A Thủy bên cạnh Hiểu My cũng góp tiếng chen vào. Ý là Cù Hiểu Bình mới là nhân vật chính, còn Mị Cơ sống chết thế nào, bọn họ chẳng thêm để ý, quan tâm.

- Dù thế nào tiểu nữ cũng đã nhận được ân tình của các vị. Ôn cứu mạng này, nếu có dịp tất sẽ đền đáp. Nơi này ở lâu không tiện, tiểu nữ xin phép cáo từ.

Mị Cơ lẫn lộn phong trần bao năm, dĩ nhiên nhận ra sự bài xích đến từ hai người A Thủy và Hiểu My. Trước khi cô nàng rút lui, còn không quên quăng cho Cù Hiểu Lễ một ánh mắt ngập tràn ừm khuất, dù chỉ là thoáng qua.

Đáng tiếc, sự mờ ám của hai người bọn họ đã bị Cù Hiểu Bình bên cạnh rõ ràng. Mặc dù cô thấy tức giận với hành vi của nhị thúc mình, nhưng mà cũng biết đây là nơi đông người, không thể mang chuyện xấu trong nhà ra tuyên truyền cho người ngoài để thêm xấu mặt.

Cuối cùng, tất cả mọi người xung quanh đều giải tán. Hiểu My và A Thủy gật đầu với thúc cháu Hiểu Bình rồi về trước.

Cù Hiểu Lễ nhìn theo thân ảnh áo xanh mỗi lúc mỗi xa, bản thân hần chìm trong những suy nghĩ miên man. Sau một hồi, mới nhìn sang chất nữ của mình, cảm trọng dò hỏi:

- Bình nhi. Con và Trần cô nương quen biết thế nào?

- Thúc vừa nãy cũng nghe nói đó thôi. Cô ấy giờ là hàng xóm của nhà chúng ta. – Cù Hiểu Bình lễ phép đáp.

- Hàng xóm à..... vậy thì Đại ma vương... lẽ nào.....?

Cù Hiểu Lễ cảm thấy trong đầu như có một tiếng chuông thật lớn vang lên. Hần vội vã dẫn theo Cù Hiểu Bình, một đường đuổi theo. Chỉ là bóng dáng hai người Hiểu My đã hoàn toàn mất dạng.

.....

Đại sảnh lớn của Cù gia.

Cù lão ngồi trên chiếc ghế bên trên. Bốn nhi tử của hắn đều tập trung phía dưới. Ba người khác đều ngồi trên ghế thái sư, bày ra vẻ mặt nghiêm nghị pha lẫn sự tức giận không nhỏ đối với vị huynh đệ của mình đang quỳ giữa sảnh đường.

Không khí im lặng kéo dài, mãi một lúc lâu sau, thanh âm khàn khàn đầy mỏi mệt của Cù Lão mới vang lên:

- Lão nhị. Ta cho con một cơ hội duy nhất. Giải thích về chuyện giữa con và cái á kỹ nữ Mị Cơ gì đó cho ta nghe.

- Phụ thân, con.... Là con có lỗi với nương tử, có lỗi với cha, hổ thẹn với các huynh đệ của mình.

Rầm....

Bát trà nóng trên bàn của Cù lão bị quăng xuống đất vỡ nát. Lão đứng dậy, hai tay run run chỉ vào mặt đứa con ngỗ nghịch, bất hiếu của mình.

- Hồ đồ, con thật quá hồ đồ... Con lẽ nào không biết, nương tử của con vì cái nhà này phải trả giá biết bao nhiêu hay sao? Sao con lại có thể phản bội nó mà làm ra chuyện bất nhân, bất nghĩa đến như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Giáo huấn

Lời xin lỗi của Cù Hiểu Lễ chính là gián tiếp thừa nhận. Một người khi đã có tư tưởng ngoại tình rồi thì cho dù có níu kéo thế nào cũng không thay đổi được sự thật. Trái tim vốn dĩ rất nhỏ bé. Từng từng nó có cả tâm thất và tâm nhĩ mà có thể chứa đựng được cả hai hình bóng khác nhau.

Cù Hiểu Lễ khi vẫn còn ở Nguyệt Sa, quả thật trong lòng chỉ nghĩ đến nương tử tần tảo sớm hôm và hai nữ nhi khả ái xinh đẹp. Lại lo lắng vì gánh nặng trên vai nương tử khi trượng phu không có nhà... Có thể lúc đó, ngoài tình yêu thì sự xót thương, kính trọng với nương tử Ngọc thị cứ tăng lên mỗi lúc mỗi cao như điều căng gió.

Chính vì thế, khi lần đầu tiên gặp Hiểu My, hắn còn có thể giơ tay cao lên đầu mà thề thốt, trọn đời sẽ không bao giờ làm chuyện có lỗi với nương tử cùng kết tóc. Tuy nhiên, từ lúc trở về, gặp lại Ngọc thị sau mười mấy năm xa cách, quả thật vật đổi sao dời. Nương tử của hắn đã thành một phụ nhân luống tuổi, nhan sắc tàn phai.

Cù Hiểu Lễ không hề chê bai nương tử. Nhưng mà dần dần, hắn phát hiện, đối với người bên gối của mình, chỉ có cảm giác kính trọng lẫn những ray rức,

hỗ thẹn mà thôi.

Hắn mở phường thêu cho nương tử làm lão bản, xây nhà cao, mua tì nữ hầu hạ nàng. ... Cù Hiếu Lễ quả thật đối xử rất tốt với Ngọc Thị. Nhưng mà đây chỉ là bù đắp đơn thuần, không xuất phát từ sự chiều chuộng, thương yêu.

Nhiều lần giao tiếp khách hàng, mấy lão bản khác thỉnh thoảng cứ mang hắn ra trêu chọc. Không gọi nương tử của hắn là chị dâu mà cứ gọi là tỷ nương. Ha ha. Một thằng đàn ông, cứ bị trêu chọc như thế, dần dần đúng là làm cho Cù Hiếu Lễ không ngừng suy nghĩ.

Mị Cơ xuất hiện, không nói tới tài hoa, dung mạo thế nào, chỉ riêng sự dịu dàng, ôn nhu, rất hiểu lòng người của ả đã có thể khiến cho đàn ông tiếp xúc không ai không lưu luyến. Hai người bọn họ gặp gỡ thường xuyên nên phát sinh tình cảm là chuyện tất nhiên.

Huống chi, Mị Cơ cũng đã nói, chỉ cần được ở bên nhau, dù làm thiếp cũng được.

Cù Hiếu Lễ cho rằng nạp Mị Cơ làm thiếp tuy ừ khuất cho nàng ta, nhưng mà một người xuất thân từ Chí Lan Phường, như thế cũng đủ hãnh diện. Đối với nương tử lại không oan ức. Địa vị của Ngọc Thị tại Cù Gia cũng sẽ không vì thế mà lung lay.

Tự mình cho là đúng, cho nên, Cù Hiếu Lễ lần này đã quyết tâm cao độ.

Cù lão nhìn hắn, lại nhìn sang ba người con còn lại.

- Các con thấy thế nào?

Cù Hiếu Nhân là người đứng lên đầu tiên. Giọng hắn lạnh lùng, nhìn cha mình, lại nhìn nhị đệ, thấp phàn kháng định:

- Phụ thân. Trong nhà này, nhị đệ muội chỉ có một người. Đó là Ngọc thị. Thời gian đã trễ. Con phải về chăm sóc nương tử của mình. Con xin phép cáo lui.

Cù Hiếu Nhân nói xong thì quay lưng, bước thẳng ra cửa.

Cù Hiếu Nghĩa tính tình nóng nảy, bộc trực. Hắn chỉ thẳng vào mặt nhị ca của mình, lớn tiếng nói:

- Nhị ca. đại tẩu bệnh tật trầm kha, nhị tẩu và cả nương tử của đệ vì sao lại già yếu hơn tuổi thế kia, lẽ nào huynh không rõ. Chuyện của huynh, đệ không nói nhiều. Chỉ là trước mặt phụ thân cùng ca và tứ đệ. Đệ xin thề với liệt tổ liệt tông Cù gia ta. Cả đời này, đệ chỉ cần một nương tử duy nhất. Đó chính là Liễu thị. Kiếp này không thay đổi.

Dứt lời, Cù lão tam cũng học theo đại ca mình, tiêu sái rời đi.

Cù lão nhìn sang lão tứ. Hắn chậm rãi đứng lên, nhìn người đang quỳ giữa sảnh đường, giọng nói từ từ, thông thả, nhìn không ra cảm xúc:

- “Nhị ca. Khi các huynh mất tích. Cái nhà này là do phụ thân, các tẩu tử cùng Hiếu Bình chèo chống. Đệ vô dụng, không giúp đỡ được gì nên mới tự nguyện lăn lóc bên ngoài, tránh trở thành gánh nặng cho tất cả mọi người. Hôn lễ của hai nữ nhi của huynh, cũng là nhị tẩu góp nhặt từng cát từng đồng, nhịn ăn nhịn mặc mà đổi lấy. Của hồi môn tuy không nhiều, nhưng mà được cái chúng nó tâm huyết hiền lành, lại giỏi giang việc nhà nên gia đình chồng mới không khó dễ, khen chê.

Nhị tẩu là một người dâu tốt, người vợ tốt, lại càng là người mẹ tốt.

Đệ cũng mở mắt lâu, cũng biết mấy người làm ăn lớn, giao dịch với nhau thường nói những gì. Chuyện trong nhà mình, mình biết là được rồi. Huynh cần chỉ đề ý cách nhìn nhận của những kẻ không liên quan”.

Cù Hiếu Tín lăn lộn dưới đáy xã hội bao năm. Có chuyện xấu xa nào mà chưa từng thấy qua, có góc khuất nào mà chưa từng nhìn rõ. Tâm tính được mài dũa cẩn thận. Cho nên, cách nhìn nhận, suy nghĩ mọi vấn đề, Cù Hiếu Tín cũng thấu triệt hơn nhiều.

Hắn không khô khốc như đại ca, không nhiều tâm kế như nhị ca, lại không bộc trực, thẳng thắn như tam ca.

Cù Hiếu Tín hắn như một hồ nước thăm thẳm sâu, tĩnh lặng quanh năm, không hề gợn sóng. Cảm giác hắn mang đến cho người ta cứ như một vị cao tăng đắc đạo. Mà quả thật, hắn cũng có ý định này.

Cù Hiếu Tín nói xong, mỉm cười, cuối đầu chào Cù lão rồi khập khiễng rời đi.

Cù Lão nhìn Cù Hiếu Lễ chết lặng quỳ giữa sảnh đường, ảo não lắc đầu.

- Lão nhị a. Những gì cần nói, ta đều cả nói đủ rồi. Con từ nhỏ vốn đã thông minh, hi vọng con có thể tự mình ngẫm lại. Quỳ ở đây đi thôi.

Cù lão nói rất nhẹ nhàng. Sau đó cũng chống gậy đi mất.

Đại sảnh rộng lớn lúc này lại chìm vào tĩnh lặng. Cù Hiếu Lễ có thể nghe rõ ràng từng nhịp tim của mình. Haiz... lẽ nào, hắn sai thật rồi?

.....

Cù Hiếu Nhân trở lại phòng, đã thấy Cù Hiếu Bình đang loay ngoay ngồi bên cạnh giường, vừa xoa bóp tay chân cho mẫu thân, vừa cười nói dỗ dành. Đứng là bức tranh gia đình hài hòa, êm ả.

Người phụ nữ trung niên trên giường nghe được tiếng bước chân của hấn thì mỉm cười, ngẩng đầu lên. Đôi mắt cong cong, hấn sâu những vết chân chim càng làm cho khuôn mặt vốn phúc hậu trở nên từ ái, hiền lành.

Cù Hiếu Bình đứng lên rót nước, nhường chỗ cho phụ thân.

Cù Hiếu Nhân ngồi xuống bên mép giường, dùng bàn tay rắn rỏi vuốt nhẹ lên gương mặt nương tử. Khi bàn tay của hấn chạm tới những nếp nhăn trên trán và những vết hằn phía đuôi mắt, trong lòng lại dâng lên một nỗi đau đớn, tự trách vô cùng.

Nương tử hấn ngày xưa là một mỹ nhân. Nhưng mà gả cho hấn mới mười mấy năm, lại suy tàn như vậy. Là do hấn không chăm sóc tốt, là do hấn không làm tròn trách nhiệm của một người chồng, người cha.

Cù Hiếu Nhân thâm tình nhìn người bạn đời của mình, giọng nói rất dỗi dẹo dằng:

- Ủy khuất cho nàng rồi. Hoài nhi.

Hoài Nhi là cách gọi thân mật của Cù lão đại dành cho nương tử. bà thật ra họ Lâm. Nhưng từ lúc kết hôn, trượng phu cứ yêu chiều gọi nữ danh Hoài Nhi... như thế, nghe vào tai riết, đôi lúc cũng quên mất họ thật của mình.

Lâm thị nghe được lời của Cù Hiếu Nhân, khẽ bật cười.

- Thiếp thì có gì mà ủy khuất. Một mỹ nam như chàng lại có nương tử già nua, xấu xí như thiếp, thế mới ủy khuất.

- Không cho nói bậy. – Cù lão đại thoáng cái sầm mặt. – Ta có được một hiền thê đoan trang, hiểu chuyện như vậy. Ủy khuất nỗi gì. Nàng còn suy nghĩ bậy bạ như vậy, cứ để xem ta trừng phạt nàng thế nào.

Lâm thị bị nói thế, mặt khẽ cau lại nhưng trong lòng lại ngọt ngào sắp chết. Haiz. Bà ta là một con ma ốm, khó khăn lắm mới đợi tới ngày trượng phu trở về, nhưng ai ngờ, ông ấy không những không già mà còn trẻ thêm ra. Cả tháng nay, cứ nhìn thấy hai cha con đứng cạnh nhau, bà lại có cảm giác như đang nhìn hai huynh muội. Trong lòng thật đứng ngửi vị tạp trần.

Nhiều lần, Lâm thị nhắc nhở trượng phu, nạp thêm vài thị thiếp để nối dõi tông đường. Dù sao, Cù gia bây giờ vẫn chưa có tôn tử nào. Hấn lại là lão đại, trách nhiệm này mình không gánh thì còn đùn đẩy cho ai.

Nhưng mà mỗi lần nhắc tới vấn đề này, Cù Hiếu Nhân lại như rắn bị giẫm phải đuôi. Thái độ vô cùng bài xích.

Đây là hạnh phúc, cũng là bi ai của một người dẫu trưởng như bà.

Cù Hiếu Bình mang tách trà nóng tới, dâng lên phụ thân của mình, cô áp úng một hồi, không biết nên mở lời thế nào.

- Bình nhi, con có chuyện gì? áp úng như thế này, vốn không phải là tác phong thường ngày của con.

- Phụ thân, con....

- Nói đi. - Lâm Thị cũng động viên nữ nhi. Bà biết chuyện khiến con mình khó xử như thế, chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

Cù Hiếu Bình hít sâu một hơi, cuối cùng cũng mang tất cả những chuyện hôm nay nói ra.

- Phụ thân, chuyện của nhị thúc...

Thế nhưng, ngay khi câu đầu tiên vừa thốt lên đã bị Cù Hiếu Nhân chặn đứng.

- Chuyện của nhị thúc, con đừng quan tâm. Nhị thúc con nhất thời bị che mắt vậy thôi. Vài bữa sẽ nghĩ thông. Con cứ dỗ cho nhị thẩm con vui, trấn an muội ấy vài câu là được.

- Không phải, phụ thân. Ý con không phải chuyện này.

Cù Hiếu Bình thấy cha mình hiểu lầm, vội vàng giải thích.

- Con nói là Nhị thúc hôm nay đã gặp Trần cô nương. Có vẻ cô ấy rất không hài lòng. Trần cô nương, chính là vị cao nhân mà gia gia cùng phụ thân hay nói tới đó.

- Hà, chuyện này là sao? Trần cô nương, lẽ nào hôm nay con gặp được cô ấy à?

Cù Hiếu Nhân nghe nhắc tới Trần Hiểu My thì hoảng hốt. Hấn không thể nào quên hình ảnh đại ma vương của bọn hấn bị vị đại năng đó chinh đốn thảm thê, khóc lóc kêu cha gọi mẹ tại Nguyệt Sa. Cù Hiếu Lễ nếu mà chọc cô nương ấy không vui. Hậu quả, thật là khó tưởng tượng a.

- Dạ phải. Cù Hiếu Bình nói tiếp – Trần cô nương bây giờ đã là hàng xóm nhà chúng ta. Chính là chủ nhân của An Lạc Cư đối diện đó. Sáng hôm nay còn qua nhà chúng ta chào hỏi nữa. Con và cô ấy cùng dạo phố cả buổi chiều, kết quả là tại Trúc Lai Cư gặp phải Nhị thúc, Ngụy Trung cùng nữ nhân gọi Mị Cơ. Tóm lại, mọi chuyện diễn ra, Trần cô nương hoàn toàn chứng kiến. Thậm chí, Ngụy Trung còn đắc tội với cô ấy, bị cô ấy một phát đập bay....

Cù Hiếu Bình mang tất cả mọi chuyện lần nữa kể lại, sinh động, tỉ mỉ, từng chi tiết cũng không bỏ qua. Kể cả việc Hiếu My có ý muốn nhận cô làm đồ đệ, đưa ra khỏi đại lục Phong Linh cũng không giấu diếm.

Phu thê Cù Hiếu Nhân nghe xong, lặng lẽ thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 198: Tới cửa

Cù Hiếu Bình mang tất cả mọi chuyện lần nữa kể lại, sinh động, tỉ mỉ, từng chi tiết cũng không bỏ qua. Kể cả việc Hiếu My có ý muốn nhận cô làm đồ đệ, đưa ra khỏi đại lục Phong Linh cũng không giấu diếm.

Phu thê Cù Hiếu Nhân nghe xong, lặng lẽ thở dài.

Trầm ngâm mãi một lúc lâu sau, Cù Hiếu Nhân mới mở lời. Giọng nói mang đầy tâm sự.

- “Bình nhi. Trần cô nương là một người lợi hại thế nào, vĩ đại ra sao? Con sẽ không thể nào tưởng tượng được. Nếu con nguyện ý, có thể thành đệ tử của cô ấy, đây là một may mắn lớn, một cơ duyên lớn. Ta làm phụ thân cũng mừng vui, tự hào vì con.

Tuổi của con bây giờ cũng không nhỏ nữa, ta chỉ e con đã qua thời gian thích hợp nhất để tu luyện. Sợ bản thân con sẽ không kiên trì, không chịu khổ được tới cuối cùng.

Người đời chỉ nhìn thấy người khác thành tựu thế nào, vinh quang ra sao. Mấy ai hiểu hết những gian truân, chông gai dằn trải trên con đường đạt được những thành tựu, vinh quang ấy.

Con hãy cân nhắc cho cẩn thận. Tương lai của con là do con tự nắm giữ. Còn cái nhà này, đã có phụ thân cùng các thúc của con chống đỡ. Về mẫu thân con, con cứ yên tâm. Cả đời này ta sẽ mãi yêu thương, chăm sóc cho nàng, không để nàng ủy khuất. Nếu ngay cả chuyện nhỏ này mà ta không làm được, ta còn có mặt mũi nào mà sống ở trên đời”.

Cù Hiếu Nhân nói xong, nâng lấy bàn tay gầy guộc của Lâm thị, áp lên mặt mình, khoe môi cong lên một nụ cười hạnh phúc, mãn nguyện.

Cù Hiếu Bình nhìn thấy cảnh này, trong lòng nhẹ thở ra. Phụ thân quả nhiên không khiến cô thất vọng. Chuyện của Nhị thúc và Mị cơ hôm nay quả thật làm cho cô vô cùng lo lắng. Huống chi, so với Nhị thúc, mẫu thân của cô bệnh tật trầm kha, sức khỏe suy sụp. Ngược lại, phụ thân càng thêm cường tráng, bộ dáng anh tuấn không thua gì nam nhân trai tráng tuổi đôi mươi.

Cả tháng này, số bà mai tới nhà cầu thân, đối tượng chính là Cù Hiếu Nhân chiếm không dưới nửa. Trong mắt nhiều người. Làm thiếp nhà giàu hơn làm thê nhà nông. Họ muốn có cuộc sống giàu sang, kẻ hầu người hạ. Huống chi, chính thê điều kiện lại kém như vậy, tương lai độc sủng, không phải là chuyện quá dễ dàng?

Cũng may, Cù Hiếu Nhân đúng thật là chính nhân quân tử thế gian khó tìm.

.....

Chính sảnh.

Cù Hiếu Lễ thẳng tắp bóng lưng, hai đầu gối tê rần vẫn tiếp tục quỳ trên mặt đất. Hắn đang suy nghĩ về tất cả những chuyện đã xảy ra. Trong đầu không ngừng vang lên những câu nói của phụ thân cùng ca ca và các đệ đệ. Hắn biết. Họ nói không sai.

Có điều... Hắn khẽ đặt tay lên lồng ngực. Trái tim này vẫn bình bịch phát ra những âm thanh đều đặn. Đúng là chỉ ở trước mặt Mị Cơ, nó mới có thể đập nhanh hơn. Tất cả thời gian còn lại, đều chậm rãi, bình yên. Đây chính là thực tế mà hắn không thể không công nhận.

Nhưng mà.....

Haiz.....

Cửa đại sảnh bị đẩy ra, phát ra âm thanh khe khẽ.

Một thân ảnh đơn lẻ, hiu quạnh đi tới cạnh bên Cù Hiếu Lễ, quỳ xuống, đối diện với hắn. Gương mặt của Ngọc Thị không điểm tô son phấn. Từng nếp gấp trên trán, vết hằn đuôi mắt hiện lên rõ ràng.

Ngọc Thị khẽ kéo lấy đôi tay trượng phu, giọng nói rất đỗi dịu dàng.

- Chàng đứng lên đi. Sớm mai, thiếp sẽ tìm phụ thân nói chuyện.

- Nàng không trách ta sao?

- Trách chuyện gì? – Ngọc thị ngược mắt lên. Đôi mắt của bà bình lặng như mặt nước hồ mùa thu, nhìn không ra một tia dao động.

Cù Hiếu Nhân nhìn sâu vào đôi mắt đó, cảm thấy chột dạ, hần biết, hần nợ người phụ nữ trước mắt rất nhiều. Cả đời này cũng khó mà đền trả hết được.

Ngọc Thị thời gian này cũng đã làm chương quây, có cơ hội lộ diện bên ngoài, gặp gỡ nhiều người khác nhau. Chuyện của trượng phu và vị cô nương được tung xung Việt Quốc đệ nhất mỹ nhân, sao lại có thể không biết. Thậm chí, bản thân người ta còn tìm đến tận cửa. Dù chỉ giao tiếp với nhau trong vai trò khách – chủ. Nhưng bản thân mỗi người đều rõ mục đích chân chính của đối phương.

Mới đầu, bà còn đặt hi vọng ở trượng phu. Không ngờ, lần này Cù Hiếu Lễ lại quyết tâm đưa người vào cửa. Ngọc Thị dĩ nhiên trong lòng rất buồn khổ. Nhưng ngoài mặt lại không thể hiện. Đàn ông, tam thế tứ thiếp là chuyện thường. Huống gì, bà đã là hoa tàn ít bướm, thật sự ỳ ạch cho tướng công nhà mình. Chàng ấy tìm một cô nhân trẻ đẹp là chuyện hiển nhiên.

Vì nhìn thấu chuyện này, cho nên, Ngọc thị mới có thể tới đây đêm nay, để an ủi, động viên nam nhân vì muốn cưới thêm thiếp mà bị phụ thân trách phạt.

Phụ nữ a.... ngu ngốc vô cùng.

.....

Sáng hôm sau.

Tất cả những người đi đường cùng thực khách trong tửu lâu, quán xá trong Nguyệt Thành đều rầm rộ truyền nhau tin tức: Ngụy Phủ bị tập kích vào lúc nửa đêm. Không có bất kỳ dấu hiệu nào báo trước, cũng thấy kẻ ra tay hình dáng ra sao. Cả tòa nhà rộng lớn, nguy nga, phút chốc đổ ầm.

Cũng may, trước đó, toàn thể mọi người trong nhà đều bị một tiếng động thật lớn gọi ra ngoài, cho nên mới bảo toàn được tính mạng. Thế nhưng, sau khi đám người Ngụy Phủ tỉnh táo lại. Mang theo tâm trạng sợ hãi, kích động chạy vào trong. Chưa được mấy bước chân đã thấy không gian phía trước bụi khói bốc lên. Đống đổ nát mênh mông cứ thế tan thành tro bụi. Bao gồm tất cả tài sản và những thứ quý giá khác.

Đây mới là ác mộng thật sự của mỗi người.

Tất cả các điền sản, quầy hàng dưới danh nghĩa đám người Ngụy Gia cũng đồng chung cảnh ngộ.

Ngụy Gia hơn trăm người, trong một đêm đều bị thu thập, trở thành hoàn khổ thế gia. Chuyện lạ đúng là rất hiếm khi xảy ra. Nhưng quả thật, làm cho lòng người vô cùng hả hê, vui vẻ.

Người qua đường rồi rít suy đoán, không biết gia tộc này đắc tội ai mà bị chinh đồn đến mức độ này. Bởi thế mới nói. Bình thường họ quen thói hung hăng, làm bao nhiêu chuyện khi nam bá nữ. Đến lúc chịu quả báo thì khóc lóc van xin, tất cả đều đã muộn màng.

Chưa kể, Ngụy Trung, thiếu gia duy nhất của nhà họ Ngụy bây giờ đã thành phế nhân. Miệng rụng hết, không còn một cái răng. Nghe nói còn bị gãy mấy cái xương sườn cho từ trên cao rơi xuống. Trọng thương không nhỏ. Ha Ha....

Đám người gây ra tất cả những chuyện này giờ đang nhàn nhã uống trà, ăn điểm tâm trong phòng lớn tại An Lạc Cư.

Hiếu My chớp chớp mắt nhìn mấy nam tử xung quanh, miệng nở một nụ cười tối tăm, gian xảo.

- Xem ra, sau khi làm chuyện xấu, mọi người ngủ ngon nhỉ?

Lữ Tuấn giờ tay, lấy một cái bánh hoa hồng đặt vào cái đĩa nhỏ trước mặt cô, ôn hòa lên tiếng:

- Ăn đi. Một lát ta đưa nàng ra Trúc Lai Cư ngắm cảnh.

- Đúng vậy, đúng vậy. Nghe Phi Long huynh nói, trà Trúc Diệp nơi đó không tệ, ta cũng muốn nếm thử, nếu không bị lỗ thật rồi.

Từ Quân híp mắt cười. Hắn và Thiên Vũ sau khi từ Nguyệt Sơn trở lại. Nghe hai người Lữ Tuấn và Khúc Văn kể lại chuyện tại bờ hồ, cảm giác trong lòng thật ngứa ngáy. Không cần suy nghĩ cũng biết, ý tưởng thu thập Ngụy Gia là do cái tên Hỏa Kỳ Lân này bày trò náo nhiệt. Những người khác xung phong làm đồng bọn, đùa đến bắt diệt nhạc hồ rồi.

Ha ha.

Hiếu My nghe nhị sư huynh nói vậy, bọn Thiên Vũ còn gật đầu tỏ vẻ tán thành thì chỉ biết xấu hổ cười. Sự kiện hành hung người hôm qua, đúng thật là đã trở thành đề tài nóng hổi trong mắt dân chúng và giang hồ đồng đạo. Trúc Lai Cư lúc này chắc chắn đầy ắp người đang tò mò, đàm luận về nữ nhân xinh đẹp đã tát bay Ngụy Thiếu hôm qua. Thế mà mấy tên này còn rủ cô tới đó thưởng trà. Quả thật mưu đồ đen tối, không thể không phòng bị.

Hiếu My đang định mở miệng chối từ, thì ngoài cửa vang lên thanh âm cộc cộc... Không biết vị khách nào mới bảnh mắt ra đã tìm đến An Lạc Cư.

Khúc Văn đứng dậy mở cửa. Trong đám này, ngoại trừ Hiếu My là nữ nhi, hắc và Lữ Tuấn có vẻ bình thường thì ba con hàng còn lại đều không phải cùng chung chủng loại. Để bọn hắc mở cửa, e là khác tới vừa gặp đã lên cơn đau tim. Cho nên, Khúc đại soái ca tình nguyện làm công việc nặng nhọc này.

Chưa đến một khắc, hắc đã quay lại, nhìn Hiếu My cười nói.

- Đồ đệ tương lai của muội đến tìm. Còn có cả người thân của cô nương ấy nữa. Ta đưa họ tới khách phòng đợi rồi.

Hiếu My nghe vậy, cười cười, nhàn nhả đứng lên. Nháy mắt với Tử Quân, hề hề lên tiếng.

- Cố nhân kia. Đi thôi.

.....

Khách phòng, An Lạc Cư.

Cù Hiếu Bình có chút nôn nóng, nhìn ra cửa.

Đêm qua, ba người bọn họ trao đổi rất lâu. Sáng sớm còn thỉnh giáo ý kiến của Cù lão cùng hai vị tam thúc, tứ thúc... tất cả mọi người đều cảm thấy được Hiếu My nhận làm đồ đệ là kỳ ngộ, may mắn của tiểu cô nương nhà họ.

Vì vậy, lúc này đây, cả đoàn người Cù gia quyết tâm đến gõ cửa An Lạc Cư, nói lời cảm tạ.

Khách phòng này không lớn, ngoại trừ chiếc ghế tại chủ vị thì hai hàng ghế nhỏ hai bên đều đầy ắp người.

Phía trên cùng bên trái là Cù Lão, phu thê Cù Hiếu Nhân. Phía bên phải là Cù Hiếu Lễ, Cù Hiếu Tín cùng Cù Hiếu Bình. Sáu người, sáu cái ghế vừa đủ.

Bọn họ cứ nghĩ rằng mình đột ngột đến, phải chờ đợi rất lâu. Ngờ đâu, chưa đến mấy phút đã thấy nhóm người Hiếu My xuất hiện. Cả đám ngo ngắc nhìn về phía cửa khách phòng.

Nữ nhân đi đầu một thân váy áo màu hồng đào, mái tóc vấn cao kiểu Phi thiên kế, trang điểm bằng những chiếc trâm cài bằng linh ngọc màu trắng, ả ả sắc hồng cùng hai dây lụa dài rủ xuống sau lưng. Mỗi bước chân nàng như đạp trên thất thái tường vân, uyển chuyển, nhẹ nhàng, vô cùng xinh đẹp.

Phía sau tuyệt sắc giai nhân là năm nam tử. Người nào người nấy bộ dáng tựa trích tiên. Mỗi người một phong thái hoàn toàn khác nhau. Ai ai cũng là tuyệt đại soái ca. Sắc đẹp của họ khi đặt cạnh nhau, không những đối lập mà càng thêm hài hòa, nổi bật.

Cù Lão sống tới từng tuổi này, thế gian có mấy chuyện gì khiến lão mở to mồm kinh ngạc. Thế nhưng, khi nhìn sáu người vừa xuất hiện, bộ não già nua của lão như ngừng hoạt động. Trong đầu chỉ còn lại đúng hai chữ: "Thần tiên".

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Tâm ý của Trần Hiếu My

Sự xuất hiện của nhóm người Hiếu My đã làm cho khách phòng nhỏ thoát cái bùng sáng hắc lên.

Mấy người Cù gia thấy chủ nhân An Lạc Cư đã tới, vội vã đứng lên chào hỏi. Sau đó, lại áy náy nhận ra, nơi này bàn ghế không đủ, cho nên tất cả đều có ý nhún nhường, không người nào dám sà xuống ngồi xuống.

Hiếu My nhìn thấy, cười cười. Sau đó, cô phát tay vài cái, giữa sảnh phòng, những thứ đồ dùng không cần thiết đều biến mất. Thay vào đó là một bộ mười hai chiếc ghế bằng tinh thạch nhiều màu sắc, trên mặt ghế còn phủ một lớp lông thú cực kỳ mềm mại.

Sa hoa vô đối.

Nhóm người Cù lão chỉ có thể miêu tả bộ ghế bằng bốn từ này.

Sau khi tất cả mọi người an tọa, Trần Hiểu My mới bắt đầu đi vào vấn đề chính hôm nay.

- Mọi người tới đây, vậy chắc đã biết rõ ý định của ta. Ta thật lòng thương thức nhân phẩm của Cù cô nương, và có ý muốn nhận Cù cô nương làm đồ đệ. Chỉ là không biết nàng ấy có nguyện ý bái sư hay không thôi.

- Tôi nguyện ý.

Thấy ánh mắt Trần Hiểu My nhìn sang mình, Cù Hiểu Bình dẫn xuống sự xấu hổ trong lòng, lớn tiếng đáp. Cô đã suy nghĩ kỹ rồi. Nếu như có thể học hỏi được, dù chỉ một phần bản lĩnh của sư phụ, tương lai Cù gia sau này, không lo không phát triển. Dù là nữ nhi, nhưng cô cũng muốn gia gia, phụ mẫu tự hào về mình.

Cù lão nghe được đích thân Hiểu My xác nhận, trong lòng khắp khỏi vui mừng.

- Được cô nương xem trọng, tất nhiên là may mắn, là phần phước của Bình nhi. Không biết lễ bái sư khi nào thì bắt đầu. Cần phải xem ngày hay chọn chính hôm nay, xin Trần cô nương cho ý kiến.

- A, hôm nay đi! Tập trung đông đủ mọi người, chi bằng ta làm lễ luôn. Cù lão cứ về nhà chuẩn bị, người trong nhà được rồi, không cần mời khách khứa thêm chi. Dù sao, thân phận của chúng ta cũng khá đặc biệt, mong lão thông cảm.

Hiểu My nghe nói thế thì suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Cù Lão nghe thế, gật đầu, quay sang nhìn các con và cháu gái của mình hỏi thúc:

- Mau về nhà chuẩn bị, khi nào xong thì sang báo một tiếng cho Trần cô nương.

Cù Hiểu Lễ, Cù Hiểu Tín cùng Hiểu Bình vội vã đứng lên, cáo lui rồi đi nhanh ra cửa.

Khách sảnh bây giờ ngoài sáu người Hiểu My cũng chỉ còn lại Cù lão và phu thê của Cù Hiểu Nhân.

Từ Quân đưa mắt đánh giá phụ mẫu của đồ đệ Trần Hiểu My, sau vài giây thì câu khéo môi, mở lời, giọng nói nửa thật nửa đùa nhưng vô cùng tà mị.

- Dễ dàng đồng ý? Không sợ chúng tôi mang con gái, cháu gái của các người đem bán hay sao?

- Ha ha. Ngài nói đùa rồi. Mặc dù chúng tôi chỉ mới gặp Trần cô nương vài lần. Nhưng nhân phẩm và sự lợi hại của cô ấy, chúng tôi đã tin phục hoàn toàn. Đó còn chưa kể, các vị còn là ân nhân của Cù gia chúng ta. Không tin các vị thì còn tin ai?

Cù Hiểu Nhân thành thật trả lời. Nhưng mà trong lòng hần thì đang gào thét không ngừng: Đại ma vương, ngay cả ngài còn bị Trần cô nương thu phục, chúng tôi đây chính là chọn mặt gửi vàng đó, có được không a?

Ha ha ha. Từ Quân mà biết được suy nghĩ thật sự của hần, bộ mặt chắc chắn sẽ đặc sắc, khó coi.

Hiểu My liếc mắt nhìn Từ Quân, âm thầm cảnh cáo, nếu hần còn tiếp tục nói lời vô bổ, phá rối cô thu nhận học trò thì cô chắc chắn sẽ không tha. Tương lai của cô còn trông đợi đồ đệ hiểu kính, chăm trà, đổ nước, nấu cơm. Nữ đồ đệ chính là chìa khóa vạn năng cho mọi tiện nghi của cuộc sống sau này nhà. Dù sao cũng không thể để cho đệ đệ Trường An vì cô làm mấy việc nhỏ nhặt này hoài được.

Haiz, đúng là đầu óc cô có chút đen tối rồi.

Mọi người câu được câu mất chuyện trò. Nửa canh giờ sau, Cù Hiểu Lễ chạy sang đây thông báo, mọi việc đã thu xếp xong. Sáu người của Hiểu My theo Cù lão cùng phu thê Cù Hiểu Nhân nhà nhà đi bước, trở về Cù phủ.

Lễ bái sư của Cù Hiểu Bình khá đơn giản. Dập đầu, dâng trà, lại dập đầu nghe những lời dạy dỗ rồi ngược mắt nhìn Hiểu My, gọi một tiếng: “sư phụ”. Thế là xong.

Tiếp theo là phần trao quà gặp mặt. Hiểu My tặng cho tiểu đồ đệ của mình một giới chỉ không gian bằng tinh thạch màu hồng rất đẹp. Ngoài ra, còn có rất nhiều bình bạch ngọc, bên trong đựng đan dược có ghi công dụng khác nhau.

Thiên Vũ tặng cho cô nàng một bộ áo giáp bằng thiên tâm ti. Giữ ấm ngày đông, làm mát ngày hè, lại thêm đao thương bất nhập. Thứ này với Hiểu Bình đúng là hữu dụng vô cùng.

Tiếp theo là quà tặng của Lữ Tuấn, A Thủy, Khúc Văn và Từ Quân. Cù Hiểu Bình quả thật bội thu. Thoắt cái, cô có cảm giác như mình trở thành một tiểu phú bà, giàu trong chớp mắt a.

Lễ bái sư kết thúc. Trần Hiểu My hẹn Cù Hiểu Bình hai hôm sau xuất phát, bảo cô tranh thủ thời gian này để động viên, an ủi phụ mẫu, chia tay với người thân. Dù sao, chuyến đi này không phải chỉ kéo dài một hai năm. Khi nào trở lại còn phụ thuộc ở bản thân nàng ta cùng cơ duyên xảo hợp.

Lại nói tiếp.

Cù Hiểu Lễ dưới sự phản đối của phụ thân cùng các huynh đệ, còn thêm sự hỗ thẹn với nương tử Ngọc Thị. Cuối cùng, hần cũng dẹp luôn chuyện nọ

Mị Cơ làm thiệp. Nghe nói, Sau buổi lễ bái sư của cháu gái, hắn đã đến gặp nàng ta để nói lời xin lỗi. Nhưng không biết nguyên nhân gì mà toàn bộ mọi người trong Chi Lan Phường đều biến mất. Thậm chí, thuyền hoa trên hồ tại Trúc Lai Cư cũng không thấy bóng dáng.

Chuyện này rất kỳ lạ. Nhưng so với sự suy tàn của Ngụy gia thì chẳng thấm vào đâu. Xét cho cùng, Việt Quốc đệ nhất mỹ nhân, xưng tụng thế nào cũng không che giấu được thân phận là đầu bài của một nơi bướm ong, mua vui cho nam tử.

Buổi tối, trước khi đi ngủ. Trong lúc Cù Hiểu Bình sắp xếp lại đồng quà gặp mặt hôm nay, cô lấy mấy bình đan dược mà sư phụ cùng các vị thúc bá đã tặng ra xem, sau một hồi, kinh hãi la lên, chấn động cả Cù lão cùng hai phụ thê Cù Hiểu Nhân đang trong thư phòng trò chuyện.

Bọn họ hoảng hốt, chạy đến phòng của cô. Vừa tới nơi thì gặp được đám người thúc thúc, thăm thăm của Cù Hiểu Bình cũng nhanh chóng có mặt.

Cù Hiểu Bình lúc này đang ngồi lặng im bên chiếc bàn tròn, nhìn trân trân vào hai bình bạch ngọc trên tay. Mặt trần ngập vẻ kích động, mừng vui không thể nào che giấu.

- Bình nhi, có chuyện gì?

- Gia gia, đan dược mà sư phụ cho...

Cù Hiểu Bình mừng rỡ không thốt thành lời. Sau cùng, cô đưa từng bình, từng bình lại trước mặt gia gia cùng phụ mẫu, giọng run rẩy giới thiệu.

- Đây là Ngọc Nhan Đan. ... Một viên có thể giúp người phục dụng khôi phục dung nhan mười năm đã trôi qua. Bình này có mười viên. Sư phụ chắc là chuẩn bị cho gia gia, mẫu thân, tứ thúc cùng hai vị thẩm thẩm.

- Đây là sinh cơ đan. .... công dụng của nó là phục hồi lại những tổn thương về xương cốt. Cái này... có thể chữa thương cho Tứ thúc. Cũng để dành cho phụ thân và tam thúc phòng thân.

- Đây là giải độc đan. ...

- Đây là bổ huyết đan. ...

- Đây là thanh tâm đan. ...

...

Từng lời từng lời Cù Hiểu Bình thốt ra, tất cả mọi người đều chấn động. Trong mắt bọn họ, sự cảm phục mà tất cả bọn họ dành cho Trần Hiểu My đã tăng lên đến cấp thần. Cù Hiểu Tín trầm ngâm lên tiếng:

- Trần cô nương không nói không rằng, nhưng đã nhìn thấu tất cả mọi vấn đề nan giải nhất của Cù gia. Ôn nghĩa này rất nặng.

Cù lão nghe vậy, gật gù. Đó là chưa kể, tất cả những đan dược này, cả đời Cù lão chưa từng nghe nói qua. Chỉ có ba huynh đệ Cù Hiểu Nhân một thời gian dài sống trong bảo pháp không gian của Tử Quân, tiếp xúc thường xuyên với linh thảo, linh dược... cho nên càng hiểu rõ sự trân quý của mấy bình đan dược mà Trần Hiểu My mang ra làm quà tặng.

Cù lão sau một hồi kinh ngạc, ngớ ngàng. Bỗng nhiên, như nhớ lại chuyện gì, lão vỗ trán bùm bùm. Nhìn sang Hiểu Bình nước mắt vui mừng lăn dài trên má, vội vã thúc giục:

- Bình nhi. Phần quà biếu của Trần tiểu thư hôm qua con để ở đâu? Mau mang ra cho phụ thân cùng các thúc thúc xem lại.

Cù Hiểu Bình lúc này mới nhớ tới giỏ “hoa quả” mà Trần Hiểu My mang tới. Bởi vì nhìn thấy tươi ngon nên cô đặt vào một nơi cao ráo trong nhà bếp. Vì chưa biết công dụng thế nào, nên chưa báo hạ nhân mang chúng chế biến thành thức ăn.

Cù Hiểu Bình vội vã chạy vào bếp mang ra, đặt lên bàn. Từng ngọn dược thảo xanh mướt đập vào mắt ba huynh đệ của Cù Hiểu Nhân. Từng quả mọng óng ánh như ngọc châu, phát ra hương thơm ngọt ngào như mời gọi. Đây không phải là thứ xuất hiện trong cấm địa tại pháp bảo của Đại Ma Vương hay sao? Trần cô nương quả thật đã khiến cho trên dưới Cù gia khóc ngất vì cảm động mất rồi.

Cù lão quay sang nhìn Cù Hiểu Bình, ánh mắt già nua ánh lên một niềm tin tưởng và hi vọng.

- Bình nhi, ân đức của sư phụ con đối với Cù gia ta, đành phải nhờ con thay chúng ta báo đáp. Phải hiếu kính với sư phụ như hiếu kính với phụ mẫu, gia gia. Chúng ta đợi con tu luyện thành tài, quay về đây đoàn tụ.

- Phải đó Bình nhi. Sư phụ con biết con lo lắng, cho nên đã giúp con giải quyết ổn thỏa mọi thứ. Cứ yên tâm mà theo người học tập, tu luyện. ta tin với nghị lực và sự cố gắng của mình, con nhất định sẽ thành công.

.....

Mỗi người một câu, Cù Hiểu Bình rung rung lệ đứng một bên, nghe trưởng bối dặn dò, lòng ngập tràn quyết tâm, kiên định.

Đêm nay, tại Cù Gia là một đêm rất dài. ...

.....

Lời tác giả:

Cù Hiểu Lễ cuối cùng cũng lắng từ quay đầu. Hắn cơ bản không phải là người xấu. Chỉ vì xã hội nhiều cạm bẫy, lòng người hiểm ác, hắn lại mới bước chân vào thương trường nên tâm tính chưa được mài dũa đến nơi.

Ngọc thị không sai. Bà đã dùng chính tình yêu thương, sự hi sinh, thấu hiểu của mình để cứu rỗi một hạnh phúc, một gia đình trên bờ sụp đổ.

Chúc mừng!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Rời khỏi Phong Linh Đại Lục

Hai hôm sau.

Vào lúc tinh mơ, trời chưa sáng rõ, tất cả mọi người trong Cù Gia đều tập trung tại An Lạc Cư, đưa tiễn Cù Hiểu Bình cùng đoàn người của Trần Hiểu My.

Giây phút bịn rịn qua đi. Trần Hiểu My giao lại An Lạc Cư cho phu thê Cù Hiểu Nhân rồi ôm lấy Cù Hiểu Bình, khởi động phi long chiến giáp, vỗ cánh bay lên.

Thiên Vũ, Tử Quân kéo theo đám người A Thủy, Lữ Tuấn cùng Khúc Văn, nối theo phi thăng lên không trung. Thân ảnh bảy người nhanh chóng khuất vào giữa những tầng mây.

- Cha mẹ ơi. Thần tiên, quả nhiên lợi hại.

Cù Hiểu Lễ bật thốt một câu, cũng là suy nghĩ của tất cả mọi người đang nhìn theo ngơ ngác.

Lâm thị hai mắt ướt đầm. Mặc dù trong lòng đau khổ vì bị sự ly biệt bủa vây. Nhưng mà miệng vẫn treo một nụ cười. Bà biết, rồi sẽ có một ngày, con gái mình lợi hại như vậy.

Đoàn người đắm chìm trong cảm xúc ly biệt. Mỗi một lúc sau, Cù lão mới chậm chậm lên tiếng:

- Về thôi. Chúng ta cũng nên nghĩ xem làm thế nào để sử dụng số đan dược mà Bình Nhi để lại. Ta thấy trước tiên cứ để lão tử khôi phục cái chân còn thương tổn. Sau đó, dung mạo và tuổi thọ thì phải tìm dịp. Không thể vội vàng, tạo nên chấn động quá lớn tại Nguyệt Thành. Hoài bích có tội a.

- Dạ, phụ thân dạy nói chí phải.

.....

Hành trình trở lại đan thành.

Bởi vì bọn Hiểu My trực tiếp bay, cho nên khoảng cách dẫu xa nhưng họ di chuyển rất nhanh. Mới đầu, lúc bị sư phụ xách lên, Cù Hiểu Bình cảm giác như trời đất cũng đảo điên. Bay chưa bao lâu cứ phải dừng chân cho nàng ta nghỉ dưỡng.

Trời vừa tối, Hiểu My và bọn họ chọn một cánh rừng vắng vẻ ngủ lại. Từ hồi cha sinh mẹ đẻ tới giờ, Cù Hiểu Bình mới được trải qua cuộc sống dã chiến. Không ngờ lại tự do, tự tại và vui vẻ như thế. Không cần lo lắng tất cả những gánh nặng cơm, áo, gạo, tiền. Không cần lo tương lai lấy phải tướng công thế nào. Cuộc sống như vậy, trước đây chỉ có thể mơ tưởng. Bây giờ thành hiện thực. Cù Hiểu Bình cảm thấy rất thần kỳ.

Pháp bảo không gian của Tử Quân đúng là siêu thị hiện đại. Bọn họ muốn ăn gì thì ăn đó. Tuy nhiên, thỉnh thoảng, Tử Quân và Thiên Vũ vẫn thích vào rừng dạo một vòng. Dù sao, đây cũng là bản năng của bọn họ.

Hiểu My tranh thủ những lúc nghỉ ngơi để cải tạo thể chất cho học trò mình. Vô số thiên tài địa bảo đập vào người. Quá trình hấp thụ và thay đổi xương cốt, máu thịt đau đớn vô cùng. Thế nhưng, Cù Hiểu Bình vẫn cắn răng chịu đựng, không kêu khóc, giãy dụa, càng không than vãn một lời.

Điều này, khiến cho Hiểu My rất hài lòng.

Qua vài hôm, về cơ bản thì thể chất của Cù Hiểu Bình cũng đạt được chỉ tiêu yêu cầu của Hiểu My. Tiếp theo Hiểu My cảm thấy cần phải tranh thủ thời gian cho đồ đệ tu luyện kình công.

Ha ha. Nơi này không có đỉnh núi chót vót cao. Hơn nữa, Cù Hiểu Bình vẫn là thân nữ nhi. Cho nên, biện pháp giảng dạy cần phải ôn hòa, thích hợp cho phái nữ.

Lần này, tất cả các nam tử bên cạnh cô đều nhận nhiệm vụ làm trợ giáo. Đầu tiên là quá trình giảng dạy lý thuyết. Hiểu My nói rất cẩn kẽ, lặp đi lặp lại vài lần. Kết hợp với vô số lần minh họa. Cù Hiểu Bình đúng là học tập rất khá. Khả năng tiếp thu, nắm bắt cũng thuộc hàng học bá, không thua gì so với sư huynh đệ Ngọc Tam Lang.

Qua mấy buổi tối, trình độ khinh công của Cù Hiểu Bình xem như đã đạt được mức độ cơ bản. Nhưng mà so với hai sư huynh của cô, còn cách một khoảng khá xa. Vì thế, tiếp theo, dĩ nhiên phải là đột huấn luyện ma quỷ.

Mỗi lần đi đến những nơi không người, Hiểu My chỉ cần hô lên hai từ: Chuẩn bị, thế là nhóm trợ giáo tản ra, di chuyển xuống phía dưới. Hiểu My đang ôm lấy đồ đệ bảo bối, đột ngột buông tay. Cảm giác rơi tự do quá nhiên. ... Ha ha...

Sau nhiều lần hành hạ. Cù Hiểu Bình cuối cùng cũng có thể tự mình chủ động. Cô vừa mừng rỡ, vừa không ngừng cảm thán trong lòng: Haiz, quả nhiên, không có thành công nào mà không đổi lấy bằng mồ hôi và công sức. Lời gia gia quả đúng không sai.

Hành trình trở lại đan thành trôi qua thật là náo nhiệt. Không bao lâu sau, từ trên mây cao nhìn xuống, một tòa thành màu đỏ rực xuất hiện giữa mênh mông, bát ngát màu xanh.

Nhóm người Hiểu My đáp xuống khu vực phụ cận Ngải Lâm, nơi này giờ phút hiện tại ít người qua lại, sẽ không kinh động dân chúng bên trong thành.

Nhóm nam nhân đều ở lại Ngải Lâm. Họ cần chuẩn bị mọi thứ để trở lại đại lục Huyền Thiên. Cù Hiểu Bình vận khinh công theo sát Hiểu My, hai người phải đi rước Đại Kim, Bàn Ngâm cùng hai sư huynh đệ Hồ Hoài An, Ngọc Tam Lang. Tâm trạng của Cù Hiểu Bình khắp khỏi đợi mong, Hiểu My nhìn thấy cười cười. Tiểu cô nương thật là đáng yêu dễ sợ. Ha ha.

Rất nhanh, hai thầy trò đã xuất hiện trước cổng thành.

Đây là lần đầu tiên Cù Hiểu Bình đặt chân đến một tòa thành khác. Lúc trước chỉ toàn loanh quanh trong Nguyệt Thành. Sau đó thì đập gió, cưỡi mây, cắm trại nơi sơn dã cùng sư phụ. Chính thức từ lúc này mới giống hệt lũ khách giang hồ.

Nhàn nhả dạo bước trong Đan Thành. Mỗi nơi hai người bọn họ đi qua đều thu hút không ít ánh mắt của những người xung quanh.

Hiểu My một thân váy áo màu lam, bộ dáng dong dỏng cao, ngũ quan vô cùng xinh đẹp. Trên người cô có một loại khí thế tự tin, cao ngạo, nhưng lại có một chút gì đó thân thiện, không khiến người khác sợ hãi hay có ý nghĩ khinh nhờn.

Cù Hiểu Bình bị sư phụ gọt rửa từ đầu đến chân. Lúc này ngoại hình cũng đã thay đổi rất nhiều. Làn da trắng mịn, gò má ửng hồng. Mái tóc đen mượt được búi cao, vừa phóng khoáng, lại mềm mại, tự nhiên. Dù không phải là tuyệt sắc mỹ nhân như sư phụ đang kề bên. Nhưng mà bộ dáng cũng tựa tinh linh, đáng yêu vô đôi.

Cù Hiểu Bình tuổi thật hai mươi, nhưng nhờ có linh đan diệu dược tẩm bổ, nhìn qua như thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi. Đi bên cạnh Trần Hiểu My hệt như hai tỷ muội. Điều này khiến cô vui vẻ vô cùng.

Cù Hiểu Bình nói: Sư phụ, chúng ta cứ thế đi tìm nhị sư huynh cùng đại sư huynh sao?

- Ừ. Nhưng mà không nên gọi đại sư huynh cùng nhị sư huynh. Con gặp họ cứ gọi là Ngọc sư huynh, Hồ sư huynh là được.

Hiểu My suy nghĩ một tí rồi trả lời. Bởi vì ba đồ đệ này là cô thu nhận, nhưng mà khi khôi phục ký ức, trên họ còn có Tứ đại đồ đệ, nhóm người Vô Cực Từ đó sao? Chủ yếu nhất là sư huynh đệ đồng môn biết đoàn kết, yêu thương, giúp đỡ lẫn nhau là được rồi. Xung hô thế nào, chỉ cần trong lòng tôn trọng, không nên câu nệ.

Cù Hiểu Bình vâng dạ. Cô bé rất nghe lời ha.

Đi bộ non nửa canh giờ, cả hai đã đứng trước cửa Hồ Phủ. Hiểu My tiến lên vài bước, gõ gõ vào cánh cửa cao lớn, uy nghi.

.....

Đại sảnh lớn Hồ Phủ.

Hồ Hoài An nhìn thấy sư muội khá ái, xinh đẹp. Tâm trạng phấn chấn, vui vẻ hẳn lên. Hắn nhìn sang Ngọc Tam Lang đang ung dung, tao nhã đứng cạnh Hồ Phượng Nhi, cười hi hi lên tiếng:

- Sư huynh, đệ tử nay không còn là nhỏ nhất nữa nhá. Huynh không nên đối xử với đệ như con nít chưa trưởng thành a.

- Được. Ta sẽ đối xử với đệ như người lớn. Nhưng mà người lớn phải có trách nhiệm của người lớn. Đệ cũng nên chuẩn bị quà gặp mặt cho tiểu sư muội đi nha.

Ngọc Tam Lang nói xong, bước lên tặng cho Cù Hiểu Bình một phần lễ. Tuy không quý trọng bằng một phần so với quà của sư phụ Hiểu My, nhưng

thái độ chân thành, trân trọng vô cùng.

Cù Hiểu Bình nhận lấy, vui vẻ nói: Cảm ơn Ngọc sư huynh!

Hồ Phụng Nhi cũng tặng cho cô nàng một Túi thơm. Bên trong là hương liệu quý do đích thân cô bào chế. Đeo bên hông có thể khiến tinh thần luôn tỉnh táo, sáng khoái, dễ chịu.

Hồ Hoài An tặng cho Cù Hiểu Bình một ngọc bội điêu khắc hình hoa ngọc lan trắng tinh, rất đẹp. Món quà này đeo bên người sư muội, nhìn thế nào cũng thấy phù hợp. Mọi người còn khen hần khéo chọn lựa, khiến hần nở mặt nở mày.

Tâm sự một hồi, Hồ Khả, phụ thân Hồ Hoài An khó khăn lên tiếng:

- Trần cô nương, khi nào mọi người lên đường.
- Sáng mai đi.

Phu thê Hồ Khả nghe vậy, dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng vẫn không giấu được sự sốt ruột, buồn bã một hồi.

Trần Hiểu My nói thêm vài lời thì cáo từ. Đi tìm bọn người Bàn thúc và Đại Kim.

.....
Sáng sớm hôm.

Một đoàn người từ tỉnh mơ đã xuất hiện tại cổng thành, đưa tiễn đám người Trần Hiểu My.

Mẫu thân Hồ Hoài An gật lệ, nắm tay con trai dặn dò, nhắc nhở đủ điều.

Bên phía Ngọc Tam Lang cũng tương tự.

Lôi kéo một hồi thì cũng đến lúc chia tay. Hiểu My gật đầu chào đoàn người đưa tiễn rồi vận khí, đạp gió lướt đi. Trái phải hai bên của cô là Bàn Ngâm cùng Đại Kim. Ba người Ngọc Tam Lang, Hồ Hoài An cùng Cù Hiểu Bình cũng bám theo rất sát.

- Tiểu sư muội, khinh công rất khá. Quá trình tập luyện chắc gian khổ không kém đâu ha?

Hồ Hoài An hai mắt lấp lánh tia sáng nhìn tiểu nữ nhân cạnh bên. Trong đầu hần hiện lên quá trình huấn luyện mà quỹ của sư phụ những ngày điên cuồng tập luyện.

- Cũng ổn. Muội chịu được. – Cù Hiểu Bình đáp lời.

Đại Kim đang ở phía trước, nghe được câu này, quay sang nhìn Hiểu My. Chủ nhân của hần mà ra tay, chắc chắn chính là kinh nghiệm khó quên trong đời. Nhưng mà tuyệt chiêu chủ nhân sử dụng, đúng là làm cho người phải mở to mắt ngược nhìn. Quan trọng nhất không phải quá trình mà là kết quả, không phải sao.

Sáu người di chuyển liên tục, chưa đầy nửa canh giờ sau, đã xuất hiện tại Ngải Lâm. Nhóm người Lữ Tuấn, Thiên Vũ đang ở bìa rừng đón bọn họ.

Lại đi thêm một hồi thì hội ngộ với đám người A Thủy, Khúc Văn....

- Ta đã xác định được lối ra. Chỉ cần qua khỏi khu rừng này là được. Tới lúc đó, những người khác đều trở vào pháp bảo không gian của Tử Quân. Ta và Huỳnh ấy sẽ đưa mọi người đi. Đây là biện pháp an toàn và nhanh nhất.

- Cũng được.

- Ta không có ý kiến.

Vài âm thanh đồng ý liên tiếp vang lên. Kế hoạch chu đáo đã được vạch ra. Bọn họ cứ thế thi hành.

Đại lục Phong Linh, hẹn ngày gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Nghiêu Quốc

Không nói tiếp về nhóm người của Trần Hiểu My đã hoàn thành nhiệm vụ tại Phong Linh Đại Lục.

Còn nhớ khi bắt đầu tiến nhập kẻ hở không gian trên Huyền Hải, Trần Tùng và Kim Phượng vì sự cố bất ngờ mà lưu lạc đến một phiên không gian khác.

Ngày hôm đó, sau khi bị giầy xéo một hồi trong thông đạo, hai người cuối cùng cũng đã đến được lối ra. Có điều, nơi cả hai xuất hiện lại là một biển cả mênh mông, nhìn bốn bề không thấy bến bờ lục địa.

Trần Tùng nhờ có Kim Phượng giúp đỡ, không thì cả thân hình to lớn của hắn đã bị nhấn chìm dưới đại dương sâu thẳm. Kim hộ vệ một tay xách hắn, phi phút lên tầng mây cao, đôi mắt nhìn bốn phương.

Ngạo Thiên Quân cả đời toàn xách cổ người khác, đến hôm nay lại bị đảo ngược tình huống, cảm giác thật khó nói lên lời.

Hai người bọn họ một đường bay về hướng Tây. Tốc độ của Thần Phượng không kém gì hỏa tiễn siêu tốc, chỉ mất ít thời gian, cả hai đã có thể đặt chân lên đất liền.

- Đây là nơi nào? Ổn định lại cảm giác nhộn nhạo dâng lên trong bao tử, Trần Tùng nhìn nữ nhân cạnh bên dò hỏi.

- Không biết. Tìm người hỏi.

Kim hộ vệ thần sắc lạnh lùng trả lời.

Ngạo Thiên Quân đưa tay lên mũi chà chà. Cảm giác bị khinh thường, đúng là không dễ chịu.

Cả hai kẻ trước, người sau đi dọc theo bờ biển, tìm ít thức ăn lót dạ, quen với điều kiện hiện tại của nơi đây.

Nửa canh giờ sau, hai người gặp được một làng chài. Nơi này chỉ có hơn chục hộ, tường gỗ, mái nhà tranh, xơ xác, tiêu điều, nghèo không thể tả.

Kim Phượng trên đường đến đây đã làm một phép biến thân nho nhỏ, không còn là một mỹ nhân tuyệt sắc với cặp mắt màu vàng lấp lánh kim quang. Cả người cô bây giờ khoác lên mình bộ váy áo màu đen, mái tóc dài được búi lên gọn gàng, điểm tô bằng vài cây trâm ngọc màu hồ phách. Làn da trắng tuyết bây giờ cũng sẫm màu hơn. Ngũ quan thanh tú, miễn cưỡng cũng có thể gọi một tiếng mỹ nhân. Chỉ có thần sắc cao ngạo, lạnh lùng vẫn không thay đổi.

Trần Tùng thì vẫn giữ nguyên bộ dáng “bác Hagic” với vóc dáng cao to và mái tóc xoăn dài, bộ râu xồm xoàm che kín cả mặt. Kim Phượng vô cùng ghét bỏ bộ dáng này của hắn. Nhiều lúc cô thầm nghĩ, có nên thổi một mối lửa, thiêu trọc đi hay không?

Lúc này, mặt trời cũng đã lên cao, ánh nắng chói chang chiếu lên đỉnh đầu, soi rõ hai bóng người đồ dài dưới chân. Không khí mang theo vị mặn của biển và mùi cá khô lảng đảng khắp nơi. Cảm giác ẩm ướt, khó chịu cực kì.

Thế nhưng, những người sống tại làng chài này đã quen với nắng, với gió, với thứ mùi tanh hôi của đủ loại cá khô, mắm, muối. Bọn trẻ con vẫn cứ chạy nhảy nhón nháo. Mấy người già và phụ nữ thì ngồi đan lưới, nói chuyện râm ran. Đàn ông trẻ tuổi không thấy một ai. Giờ này, chắc hẳn toàn bộ đều đang có mặt trên những chiếc thuyền đánh cá lớn nhỏ khác nhau, lênh đênh trên mặt biển.

Khi hai người bước vào trong khu vực sinh hoạt chung của ngư dân, mấy đứa trẻ phát hiện ra đầu tiên. Bọn chúng từ xa quan sát hai kẻ lạ mặt. Nhìn thấy Kim Phượng còn đỡ, đến khi ánh mắt bọn chúng quét đến bộ dáng như hung thần ác sát của Trần Tùng. Vài đứa nhỏ tuổi đã khóc thét lên, luôn mồm kêu: “Kẻ xấu”, “Kẻ xấu”, đánh động tất cả những người còn lại vội vã chạy đến.

Trần Tùng khó xử, đưa tay lên sờ sờ khuôn mặt của mình. Nhìn nữ nhân cạnh bên, rồi rầm lên tiếng:

- Ta trông đáng sợ vậy sao?

Kim Phượng nhếch mép, không thèm nói tiếng nào. Nhưng mà thấy cứ làm lơ như vậy cũng không được lịch sự cho lắm. Vì thế, lãnh nữ nhân rất hào phóng, lấy một chiếc gương soi nhỏ từ giới chỉ không gian, quăng cho Ngạo Thiên Quân. (Ha ha. Cao tay!)

Lúc phụ huynh của đám trẻ chạy tới, bắt gặp đúng cảnh tượng này.

Một nam nhân dữ tợn đang cầm lấy một cái gương bé xíu, sẫm soi nhan sắc của mình. Nữ nhân áo đen cạnh bên thì vô cảm đứng nhìn. Tổ hợp hai người quả nhiên đặc biệt, hèn chi, con em họ hoảng sợ thét gào. Đúng là có hơi quái dị.

Một cụ già chống gậy đi tới. Đứng trước mặt Trần Tùng, cảnh giác lên tiếng:

- Xin hỏi hai vị từ đâu tới đây? Có việc gì mà đến làng chài nhỏ của chúng tôi?

Trần Tùng thu cái gương lại, nhìn lão đáp lời:

- Chúng tôi gặp nạn trên biển, bị lạc tới nơi này. Chỉ là vô tình gặp gỡ chứ không phải cố ý, không có suy nghĩ xấu, mọi người yên tâm.

Sau khi nghe hắn nói xong, trên mặt ông lão và những ngư dân khác vẫn cứ tràn ngập vẻ đề phòng. Thiếu điều muốn khắc lên vài chữ: “Nhìn mặt người, chúng ta yên tâm mới lạ”.

Trần Tùng thấy mình không thể thuyết phục được bọn họ, đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về Kim Phụng. Vị thần hộ vệ này cũng chỉ là có ngoại hình dễ nhìn hơn một chút, chứ linh khí phát ra cũng đâu kém cạnh Ngao Thiên Quân. Phải nói là hơn hẳn ấy chứ.

Trần Tùng muốn cô dùng lời lẽ dịu dàng giải thích cho đám nhân loại thấp kém đó, chuyện này có mà mơ đi.

Kim Phụng không nhúc nhích. Ngao Thiên Quân thì nói thế nào, trên người vẫn bị gắn mác là kẻ xấu, không thể đổi thay.

Mãi đến khi hần sốt ruột, vò đầu bứt tóc, sắp sửa động tới Hắc long còn sau lưng, nữ nhân áo đen bên cạnh mới động thân tiến lên. Ngồi xuống một gốc cây khô, tay phải lấy ra một túi bạc, mở rộng miệng cho đám già trẻ xung quanh thấy rõ bạc trắng từng thỏi từng thỏi bên trong. Giọng nói lạnh lùng ra lệnh:

- Trả lời một câu hỏi, sẽ được một thỏi bạc. Câu đầu tiên, nơi này là đâu, quốc gia này tên gọi là gì? Ai muốn xưng phong?

Đám ngư dân trong làng chài nhỏ xúm tụ khiếp sợ đến hoài nghi. Vị cô nương lạ mặt này thật sự là giàu quá hóa rồi rồi hay sao? Lời cô ta nói có đáng tin hay không? Người nhìn kinh khủng thế cơ mà. ...

Những tiếng nghị luận nhỏ nhỏ vang lên. Không ai chú ý tới một thằng nhóc sún răng, da ngăm đen, còm nhom như thân cây không dinh dưỡng.

Trong mắt nó bây giờ, chỉ có mớ bạc trắng chỗ vị cô nương áo đen đó là sáng nhất, là hấp dẫn nhất. Mọi người sống nhiều rồi nên sợ tới sợ lui. Nó ở nơi này có một mình, không mẹ không cha, ngoài cái mạng quên này thì cũng đâu có gì để mất.

Vì thế, thằng nhóc lấy hết can đảm, chạy vội lên đứng trước mặt Kim Phụng. Thân ảnh nhỏ xíu bị bao bọc trong bóng râm của chính cô. Nó cố gắng sắp xếp lại từ ngữ trong đầu, rồi oang oang cất giọng.

- Nơi này là làng chài Trầm Ngư – phía trước chính là Vô Nguyệt Hải. Chúng ta đang đứng trên lãnh thổ của Nghiêu Quốc. Cô nương, đáp án này, cô đã hài lòng chưa?

Kim Phụng khẽ gật đầu, quăng cho nó một thỏi bạc. Nó mừng rỡ chạy đi.

Mọi việc bao giờ cũng vậy, chỉ cần có người mở đầu thì những người khác sẽ dày mặt bắt chước theo. Kim Phụng luôn duy trì hình tượng băng sơn ngàn năm, đặt câu hỏi, gật đầu, quăng bạc.

Ngao Thiên Quân đứng một bên, miệng co quắp. Bộ râu xồm run rẩy. Cảm thán trong lòng. “Tại sao ngay từ đầu mình không nghĩ ra tuyệt chiêu này nhỉ? Mắt mặt quá còn gì. Haiz...”.

Mặc dù vạn phần không muốn thừa nhận. Nhưng mà, biện pháp của Kim Phụng đúng là vừa trực tiếp lại vừa hiệu quả. Qua nửa canh giờ, túi bạc đầy ắp thứ hai cũng cạn đáy. Những gì cần hỏi đều đã hỏi, những gì cần biết đều đã biết. Hai người đứng dậy rồi đi.

Toàn bộ già trẻ trên Trầm Ngư lão nuôi tiếc nhìn theo. Mọi người trong đầu đều có suy nghĩ như nhau. Đều ước gì vị cô nương áo đen kia lại tiếp tục đặt câu hỏi cho bọn họ. Nhưng đến lúc nhìn thân ảnh hai người đột nhiên giữa không trung biến mất. Cả đám lại kinh hoàng như nhìn thấy quỷ. Thậm chí, có người còn cầm thỏi bạc đưa lên miệng cắn. Chỉ lo là hàng mã hay sỏi đá biến hình. Ha ha...

.....

Kim Phụng và Ngao Thiên Quân tiếp tục đi về phía tây. Dựa theo lời của đám ngư dân. Đi hơn trăm dặm, họ sẽ đến được thành trì gần nhất của Việt Quốc – Thành Đại Phong. Trước mắt, bọn họ vẫn chưa có ý định quay lại Đại lục Huyền Thiên. Biết đâu Nghiêu Quốc và mảnh đại lục này sẽ có được bất ngờ hay kỳ ngộ dành riêng cho họ.

Nghiêu Quốc là một trong tứ quốc của đại lục Đông Cuu, được cai trị bởi nữ vương Nghiêu Lan Tuyết đã hơn chục năm. Mặc dù không phải là đệ nhất quốc, nhưng so với Ngân Quốc, Kỳ Quốc, Khâu Quốc thì Nghiêu Quốc là nơi tương đối bình yên, quốc thái dân an, không thường xuyên xuất hiện thiên tai, chiến tranh, loạn lạc.

Nghiêu Lan Tuyết vốn còn có hai vị ca ca phía trên. Nhưng mà trong cuộc chiến giành quyền lực, hai vị hoàng tử này tự tổn hại lẫn nhau. Cuối cùng, làm cho tiên hoàng cực kỳ phẫn nộ, tuyên bố lưu đày.

Thêm nữa, bản thân Nghiêu Lan Tuyết từ nhỏ đã nổi tiếng thông minh, mưu lược. Mười mấy năm trước lại bá được hai vị sư phụ lợi hại. Vì thế, khi tiên hoàng băng hà, ngại vàng vương quốc không ngoài ý muốn, rơi xuống đầu của cô. Quần thần không ai phản đối. Mà nếu có người thật muốn phản đối, cũng bị thủ đoạn mạnh mẽ của nữ vương trấn áp. Giết gà dọa khỉ, buộc cho tất cả văn võ bá quan trên triều vào phép, vào khuôn.

Nghe nói ba quốc gia còn lại liên tục cho người đến cầu hôn. Nhưng mà Nghiêu Lan Tuyết toàn bộ viện cớ đẩy đi. Công bố với toàn thể đại lục Đông Cuu là hôn sự của cô do nhị vị sư phụ toàn quyền định đoạt.

Điều này đồng nghĩa, ai muốn đánh chủ ý lên cô thì cứ đi tìm hai vị lão thiên gia. Nhưng có điều, hai vị lão thiên gia này lại là thần long thấy đâu không thấy đuôi. Quả thật chính là cao nhân ẩn sĩ, hiếm người tri ngộ.

Có nhiều kẻ không biết sống chết, muốn dùng sức ép gia tộc uy hiếp nữ vương. Nghiên Lan Tuyết dĩ nhiên rất ác cảm, cực đoan. Bản thân nữ vương nhìn mấy tên không biết sống chết kiên quyết ép hôn mà cười lạnh. Ngay hôm ấy, nghe đâu gia tộc mấy kẻ đó toàn bộ bị tiêu diệt. Tội chứng chồng chất

như núi được công bố cho bàn dân thiên hạ. Thế gian lại thêm một phen rung chuyển ầm ầm.

Vài lần như thế, khắp Đông Cưu đại lục, không một ai dám nhắc tới chuyện hôn sự của vị nữ vương cao cao tại thượng này.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Thiên nhân băng

Ngao Thiên Quân và Kim Phượng thẳng tiến về phía tây. Chẳng bao lâu, trước mắt họ đã xuất hiện một tòa thành cổ kính. Trước cửa thành, gió lớn từng trận từng trận quét qua, bụi đất bốc lên che mờ nhân ảnh. Từng đám lá cuốn theo ngọn gió, giữa không trung xoay vòng.

- Ha. Thì ra đây chính là thành Đại Phong. Danh xưng quả nhiên vô cùng phù hợp.

Ngao Thiên Quân cảm thán một câu rồi nhanh chóng vào thành.

Cửa thành, người qua lại đều phải khép thật chặt vạt áo, dáng dấp bé nhỏ, liêu xiêu. Vì thế, ngay khi có hai người bộ dáng thông dong, nhàn nhã như dạo giữa vườn hoa đã lập tức được vạn chúng chú mục.

Tại nơi đặc biệt này, những người có thể đi lại bình thường mà không phải vén trước túm sau như Trần Tùng và Kim Phượng thì chỉ có thể được hình dung bằng hai cụm từ “cao thủ” hoặc “tuyệt thế cao thủ”. Mà Trần Tùng và Kim Phượng trên người tỏa ra khí thế ngạo nghễ, áp đảo chúng sinh. Cho nên, trường hợp của bọn họ chỉ có thể áp dụng cho cụm từ miêu tả thứ hai.

Ngao Thiên Quân vượt vượt chồm râu dưới cằm, khoe môi câu lên. Hắn không ngờ, tại một nơi xa lạ, cũng có thể thu hút được sự hâm mộ của đông đảo dân chúng xung quanh. Cảm giác cứ như đang đi dạo trong Tứ thần sơn. Hắn đắc ý vô cùng.

Kim hộ vệ cũng rất hồ nghi. Bởi sau khi đặt chân vào Đại Phong Thành không lâu, cô cảm giác có rất nhiều ánh mắt quét lên người cô và nam tử cạnh bên. Mặc dù không có ác ý nhưng lại đầy vẻ kinh hãi, mừng vui như gặp được trân bảo.

- Chắc chắn có chuyện. - Kim hộ vệ tự nhủ trong lòng.

Hai người đi một hồi thì bước chân vào tửu lâu sang trọng bậc nhất tại thành Đại Phong. Nơi này, đông đảo thực khách vào ra, rất lý tưởng để thu thập thông tin tình báo trên toàn bộ Đông Cưu đại lục.

Chọn một góc nhỏ ít người chú ý. Vừa ngồi xuống đã thấy tiểu nhị đơn đã tiến lên. Trần Tùng nhận lấy thực đơn, đưa về hướng vị Thần phượng đại nhân. Tiếc là mỡ nữ có ý làm lơ, chả thèm liếc qua một tẹo. Đã thế, hắn đành phải dày mặt chọn món rồi.

- Khụ, khụ. Chọn tất cả những món ngon nhất mang lên, cho thêm hai bình rượu ấm là được.

- Xin hỏi, ngài muốn dùng loại rượu nào? Tiểu Nhị cẩn thận hỏi lại.

- Ngon nhất ấy.

Trần Tùng tùy tiện đáp lời. Tiểu nhị thu được đáp án như ý nên vội vã cáo lui.

Kim Phượng nhàm chán, dùng thần thức đảo một vòng, kiểm tra toàn bộ tửu lâu rồi bắt đầu lan rộng ra xung quanh. Sau đó, đuôi mắt mỡ nữ khẽ nhếch cao, đôi môi đỏ phát ra một tiếng hừ lạnh, rất khê.

Ngao Thiên Quân ngồi bên cạnh nghe được, nhìn cô ngạc nhiên:

- Chuyện gì mà khiến Kim Phượng cô nương có vẻ hứng thú như vậy?

- Ha, chỉ là có đám chuột nhắt muốn tìm đường chết thôi.

Kim Phượng nói một câu tựa chẳng liên quan. Nhưng chẳng bao lâu sau, từ cửa tửu lâu, có một nhóm binh lính tới đây. Người nào người nấy mũ giáp sâm nghiêm, gươm giáo chỉnh tề, khí thế tỏa ra đúng là có đôi ba phần lợi hại. Người thống lĩnh trẻ tuổi nhìn Trần Tùng, lịch sự lên tiếng:

- Xin hỏi, vị này có phải là Trần đại hiệp?

- Đúng vậy.

Trần Tùng trả lời. Ngữ điệu vô cùng thiếu kiên nhẫn. Trên mặt rõ ràng hiện lên mấy chữ. Mau cút đi, đừng quấy rầy nhả hứng của ta. Nhưng có vẻ là râu tóc của hắn đã che mất đi hoàn toàn biểu hiện này.

Tên thống lĩnh nghe được Trần Tùng thừa nhận, thái độ cung kính, hướng hai người Ngạo Thiên Quân, cúi người thật sâu:

- Trần đại hiệp. Vương gia nhà ta mời đại hiệp và phu nhân cùng bước đến Nhạn Minh Lầu dùng tiệc.

- Hừ. Vương gia nhà ngươi là ai, ta không quen. Huống chi, nếu là mời mọc, không phải đích thân chủ nhân đến mới tỏ rõ thành ý sao?

Trần Tùng cười khẩy. Vô sự hiền ân cần. Huống chi, hắn mới vừa đặt chân đến đây, lập tức có người chạy đến kết thân. Chắc chắn có mờ ám. Ngạo Thiên Quân hắn là ai? Ngay cả chuyện nhỏ này cũng không nhận ra thì đầu xứng lẫn lộn tại Huyền Thiên đại lục.

Tên thống lĩnh thấy đối phương không cần suy nghĩ đã từ chối, mặc dù trong lòng nóng, nhưng ngoài mặt vẫn kiên nhẫn, duy trì bộ dáng cung kính mà giải thích:

- Tại hạ Liệt Hòa – thống lĩnh thị vệ vương phủ. Vương gia chúng ta là Sở Vương của Khâu Quốc. Vì ngài ấy không tiện lộ diện, mong Trần đại hiệp thứ lỗi. Vương gia của chúng ta thật sự rất muốn tiếp đãi hai vị tại Nhạn Minh Lầu.

- Sở vương – Khâu quốc. Chưa nghe nói.

Kim Phụng nãy giờ vốn im lặng, bất thành linh lên tiếng. Toàn thể binh lính cạnh bên Liệt Hòa khước miệng rút một cái. Không ngờ, trên đại lục Đông Curu này, vẫn có người không biết tới vương gia của bọn hắn. Người đứng đầu trong Thiên Nhân bảng. Đúng thật là kỳ nhân.

Haiz, cũng khó cho Ngạo Thiên Quân và Kim Hộ Vệ của chúng ta, vừa mới đặt chân tới Việt Quốc chưa được mấy canh giờ, làm sao biết được đại lục này có cái gọi là Thiên Nhân Bảng, tập trung danh nhân, hào kiệt của tứ quốc và giang hồ khắp cả Đông Curu.

Thiên Nhân bảng này dựa trên bốn chỉ tiêu, nhất đẹp trai, nhì tài trí, tam tài lực, và bốn là nhân lực.

Tài trí ở đây là tài nghệ, trí tuệ. Tài lực – dĩ nhiên là vàng bạc châu báu. Và cuối cùng, nhân lực ở đây chính là nhân khí, là nhân thủ dưới trướng của mình.

Danh sách này, đứng đầu là Sở Vương Du Tử Dục của Khâu Quốc. Mỹ mạo át cả nữ nhân, kiếm thuật xuất quỷ nhập thần.

Đứng thứ hai là Vũ Vương Lăng Cẩm của Kỳ Quốc. Sắc đẹp của hắn tuy không bằng Du Tử Dục, nhưng mà tài bắn tên thiện xạ thiên hạ thế gian không ai bì kịp.

Đứng thứ ba là Nhạc Vương Lăng Khởi của Kỳ Quốc. Hắn là đệ đệ cùng cha khác mẹ của Lăng Cẩm. Sắc đẹp dĩ nhiên ngang ngửa với huynh trưởng, nhưng mà Kỳ nghệ và Cẩm nghệ của hắn là đệ nhất đại lục Đông Curu.

Thứ tư là Thiếu chủ Trường Sinh phái – Hạ Lan Nhật, người này dung mạo có thua kém một chút ba người phía trước, nhưng mà tài nghệ phi đao của hắn chỉ có thể so với Lý Tầm Hoan.

Bên dưới còn một loạt những tên tuổi khác nhau. Tóm lại, mỗi người trong số họ đều là nhân trung long phượng, là tinh nhân trong mộng của biết bao thiếu nữ trên khắp đại lục này.

Tiếc thay, kể từ lúc Nghiêu Lan Tuyết đăng cơ, chinh phục quần hùng. Những kẻ có tên trong được nêu các thứ hạng đầu trong Thiên Nhân Bảng đều dạt dào hứng thú với vị nữ vương này. Trong mắt bọn họ, Nghiêu Lan Tuyết chính là một đỉnh núi cao đang đợi người chinh phục.

Nhưng từ khi nữ vương Nghiêu Quốc tuyên bố, hôn sự của mình do hai vị sư phụ định đoạt, đám người nhân rồi lại bắt đầu đánh chủ ý lên hai lão thiên gia.

Nghe nói: Nhị vị sư phụ của nữ vương là một cặp phu thê, võ công một người cũng có thể quét ngang một mảnh đại lục Đông Curu, giang hồ vô địch thủ.

Nghe nói: Nhị vị sư phụ của nữ vương luôn mặc hắc y. Khí thế cao lãnh, từ chối người ngoài ngàn dặm.

Nghe nói: Sư phụ của nữ vương họ Trần.

Nghe nói: Vũ khí của hai người bọn họ vô cùng đặc biệt, sức vóc lại hơn hẳn người thường...

Ồ thì, cứ nghe nói kiểu này, tam sao thất bản lan truyền, chứ mấy người đã gặp được sư phụ Nghiêu nữ vương ngoài đời thực.

Sự xuất hiện của Trần Tùng và Kim Phụng ngẫu nhiên mà hội tụ đủ các đặc điểm nhận diện kể trên. Làm cho Du Tử Dục đang du ngoạn gần đây nhất thời nhầm lẫn. Tưởng đâu vận may thật sự tìm đến với mình.

Trần Tùng từ xa mới đến, dĩ nhiên không rõ hết những khuất tất, ẩn tình trong cuộc gặp gỡ này. Có điều, người ta đã nhiệt tình, còn biết rõ họ của hắn như vậy, cũng nên gặp gỡ một lần. Xem thử là thần thánh phương nào dám múa rìu qua mắt thợ. Hắn nhìn tên thống lĩnh, chậm chậm nói:

- Thôi được. Nếu vương gia các ngươi đã có lòng như vậy, chúng ta cũng không tiện từ chối. Cứ trở về trước mà bẩm báo. Sau khi chúng ta ăn uống xong rồi, sẽ tranh thủ ghé qua chơi.

Ha ha ha. Thái độ này quả là trong mắt không chứa một ai. Liệt Hòa co rút khước miệng. Suy nghĩ một hồi đành cáo từ rồi đi.

Tiểu Nhị thấy đám binh lính đã hoàn toàn rút lui, mới sợ hãi dọn lên một mâm lớn rượu và thức ăn, vẻ mặt cười nịnh nọt.

- Mời nhị vị dùng bữa.

- Tiểu nhị. Người biết gì về Thiên Nhân Bàng?

Kim Phụng quăng ra một thỏi bạc thật lớn lên mặt bàn. Thái độ hững hờ, tựa như hành động vừa rồi chẳng hề liên quan đến bản thân mình. Tuyết chiêu lấy bạc đập chết người này, quả nhiên làm lòng người mong đợi.

Tiểu Nhị nhìn thấy ánh sáng lấp lánh của thỏi bạc thì máu huyết trong người mém chút sôi lên. Hắn hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu huyền thuyên, tất tần tật về Thiên Nhân Bàng của đại lục Đông Cưu. Ngạo Thiên quân càng nghe, trong lòng càng thêm vi diệu.

Ha ha. Cái này khoa trương quá rồi. Hắn ta không tin là anh tài trên khắp đại lục này lại điên cuồng chi vì một Nghiêu Lan Tuyết như vậy. Thật có chút mong đợi, thử xem vị nữ vương đó có đẹp bằng cháu gái nhà mình hay không a?

Hai người Ngạo Thiên Quân và Kim Phụng ăn hết một mâm thức ăn, uống hết hai bình rượu lớn. Tiểu nhị cũng đã nói kể xong hết câu chuyện của mình.

- Nhạn Minh Lâu là nơi nào?

- À. Đó là nơi phong nhã, rất thích hợp để các vị tài tử gặp gỡ, bàn chuyện phong hoa tuyết nguyệt.

Ha ha. Có chút ý tứ. Tên sở vương này chắc là cho rằng Trần Tùng hắn là sư phụ của Nghiêu Lan Tuyết, thế mà còn dám mời đến Nhạn Minh Lâu. Đúng là phải nên gặp mặt một lần mới được a.

Sau khi biết được tương đối thông tin, hai người Kim Phụng và Trần Tùng đứng dậy rời đi.

Tiểu nhị nhặt lấy phần thưởng của bản thân và phần bạc chi trả cho phần rượu và thức ăn, miệng cười không ngậm được.

.....

Lý Tầm Hoan là nhân vật dưới ngòi bút của Cổ Long là một gã thanh niên học giỏi, từng đỗ Thám hoa, tinh thông võ nghệ nhất là tài phóng phi đao "không bao giờ trượt" (lệ bất hư phát) đã lấy mạng khá nhiều kẻ thù khiến cho các hảo thủ giang hồ có phần kiêng nể khi muốn giao chiến với chàng, Lý Tầm Hoan nổi tiếng trong giang hồ thành thạo về tẩu và sắc.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Nhận làm người

Hai người Ngạo Thiên Quân theo hướng mà tiểu nhị đã chỉ, trong thời gian ngắn nhất đã tìm đến Nhạn Minh Lâu.

Nơi này quả nhiên rất đẹp. Có thể hình dung như một chốn bồng lai giữa trần thế chật chội, ồn ào.

Nhạn Minh Lâu là một tòa lầu cao năm tầng được thiết kế mở, bốn bề vây bằng những dải lụa màu tím phớt xen lẫn trắng tinh khôi. Xung quanh trồng thêm rất nhiều loài hoa khác nhau. Phía bắc là một hồ sen xanh mướt, phía nam là rừng trúc rì rào. Phía đông là vườn hoa rực rỡ đủ màu. Phía tây là núi giả chập chùng, xen lẫn những cây tùng uốn cong tạo dáng.

- Rất đặc biệt. Nơi này độc đáo có thể sánh với Đông Viện của Hiểu My ở Tổng đàn của Binh đoàn Thần Võ tại Ma Lâm Thành.

Trần Tùng tận đáy lòng khen ngợi. Hèn chi, tiểu nhị giới thiệu về nơi này còn không quên đem thêm vài chữ: Rất hợp cho các tài tử bàn luận chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Ha ha.

Sở Vương Du Tử Dục đang ngồi tựa vào cột son đỏ tại lầu năm. Giữa bốn bề cảnh sắc giao thoa, bộ dáng có chút lười biếng cùng gương mặt hoàn mỹ của hắn càng câu hồn đoạt phách, khiến chúng sinh điên đảo.

Hai người Ngạo Thiên Quân khẽ động một cái đã xuất hiện ở cạnh bên.

- Hảo thân pháp. Du Tử Dục nhìn họ mỉm cười, nói.

Trần Tùng đưa mắt nhìn hắn: Sở vương?

- Tại hạ Du Tử Dục, ra mắt hai vị tiền bối.

Du Tử Dục nhanh chóng đứng dậy chào hỏi, thái độ rất đúng mực. Kim Phụng nhìn hắn chăm chú một hồi, biết đây không phải là người cô muốn tìm, cho nên không nói tiếng nào. Chọn một băng ghế dài cạnh lan can tòa lầu ngồi xuống. Bộ dáng dửng dưng, không muốn quan tâm tới những việc tiếp theo.

Quả thật, khi nghe nói tới Thiên nhân băng, Kim hộ vệ lập tức nghĩ ngay tới thập nhị chiến tướng dưới trướng Hoan Hi Thần. Chừng nào tập hợp đủ mười hai người thì mới có cơ hội hoàn thành đại nghiệp.

Thế nhưng, cái vị đứng đầu danh sách này, mặc dù đúng là có chút mỹ mạo, nhưng trên người lại không hề có hơi thở gì liên quan đến các vị phu thân kiếp trước của Trần Hiểu My.

Trần Tùng thấy Kim Phụng chẳng quan tâm nên cũng mặc nằng ầy tùy ý. Hắn nhìn sang tên nam tử eo lá này, cảm giác có chút ngứa mắt. Đàn ông, có cần đẹp thế không a? Đứng chung với hắn (DTD), Trần Tùng có cảm giác hai người như hai thái cực hoàn toàn khác nhau. Cảm giác này đúng là không giống với đứng cạnh bên đám người Lãnh Nguyệt, thái tử Phi Long. Trên người đám kia dù sao cũng có linh khí vây quanh, khí chất phi phàm, nên cho dù sắc đẹp bọn hắn có cực đỉnh thế nào, vẫn không thể đánh đồng cùng các cô nương quần thoa áo lụa.

Du Tử Dục mà biết bản thân bị cái vị trước mặt mang ra so sánh như vậy, chắc chắn sẽ thổ ba nghìn lít máu rồi chết. Đẹp trai không phải tội của hắn đâu a.

- Không biết Sở vương mời Trần mỗ đến đây hôm nay là có việc chỉ?
- Không giấu gì tiền bối. Trước nay, danh tiếng của hai vị tiền bối như sấm bên tai. Tại hạ vô cùng hâm mộ. Nay tình cờ gặp gỡ tại Đại Phong Thành, mạo muội tìm cơ hội kết giao. Mong tiền bối chớ cười chê.

Trần Tùng mặt không cảm xúc nhìn hắn: - Nói tiếng cười.

Du Tử Dục: “...”

Vị Sở vương cao cao tại thượng của Khâu Quốc cảm thấy vô cùng oan ức a. Chỉ là có lòng tốt muốn mời khách, sao tự nhiên lại ôm lấy một bụng tức thế này. Nhưng mà vì đạt được mục đích, không thể không ủy khuất chính mình a.

Du Tử Dục nhìn Trần Tùng, cố gắng nghĩ xem nên tiếp tục như thế nào. Đắn đo một hồi hắn mới mở lời.

- Nghe nói Côn pháp của tiền bối rất lợi hại, tại hạ xin thỉnh giáo vài chiêu.
- Trần Tùng nhìn hắn. Tên này sao lại biết côn pháp của hắn lợi hại, còn biết hắn họ Trần. Phải chăng..... trong lòng Ngao Thiên Quân bây giờ quả thật sóng to gió lớn chấp chùng. Hắn cảm thấy chuyện này trùng hợp quá rồi. Rất có thể chuyến đi đến đại lục Đông Cưu này sẽ hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn dự định.
- Côn pháp gia truyền, thứ cho không thể chỉ dẫn người ngoài.
- Tiền bối nói đùa rồi. Khắp đại lục Đông Cưu này, ai mà không biết, nếu như có thể giữ vững dưới năm chiêu của tiền bối thì sẽ có cơ hội trao đổi cạnh thiếp với Nghiêu nữ vương. Tại hạ thật lòng một tấm tình si. Thỉnh tiền bối cầu toàn.
- À. Ra đây mới là ý định thật sự của ngươi. Nhưng mà ta và Nghiêu Lan Tuyết không hề có quan hệ, Sở vương ngươi nhận lầm người rồi.
- Không thể nào nhầm được. Du Tử Dục kinh ngạc nhìn hắn. – Ai không biết, ngươi có võ thuật siêu quần, côn pháp vô địch thiên hạ ngoài sự phụ của nữ vương - Trần Chí ngài thì còn ai?

Ồ. Vậy à. Ha ha ha. Đúng là duyên phận rồi. Đây có lẽ là tin vui lớn ngoài mong đợi.

Ngao Thiên Quân ha hả nở nụ cười. Thoắt cái, nhìn tên nam tử trước mặt này cũng vừa mắt hơn. Hắn nói:

- Nếu đúng là vậy, Sở vương ngươi đã lầm người thật sự rồi. Trần Chí mà ngươi nói, chính là Đại ca của ta. Lần này ta đến đây cũng để tìm phu thê huynh ấy. Dù sao, cũng đa tạ tin tốt này của ngươi.

Trần Tùng nói xong, sáng khoái đứng dậy, ra hiệu với Kim hộ vệ rồi hai người đạp gió lướt đi. Bỏ lại Du Tử Dục lẻ loi đứng trên lầu cao, vẻ mặt mê man như người say chưa tỉnh. Nếu có người đứng kề bên, chắc chắn sẽ nghe được âm thanh mà hắn lầm bầm một mình: - Nhảm thật à?

.....

Lại nói đến hai người Trần Tùng và Kim Phụng, giờ phút này đang mang theo tâm trạng vui vẻ, một đường bay đến kinh đô.

Để đỡ tốn thời gian, Kim Phụng lại xách cổ Ngao Thiên Quân, bay lên chín tầng mây. Đường chim bay luôn là con đường ngắn nhất.

Quả thật, trong hành trình đến với đại lục Đông Cưu lần này, thể diện của vị đứng đầu Tứ thần sơn của Vô Cực Kiếm phái đã bị Kim hộ vệ giẫm nát dưới chân. Tâm trạng của hắn chỉ có thể hình dung bằng hai từ: mất mặt, cực kỳ mất mặt.

Kim Phụng chính là nữ nhân thuộc trường phái hành động. Là người lợi hại nhất mà Ngao Thiên Quân được biết từ hồi cha sinh mẹ đẻ tới giờ. (Ha ha. Tội nghiệp cho bác Hạc của Hiếu My).

Kim Phụng dùng tốc độ tên lửa. Vù một cái đã xuyên dọc Nghiêu quốc, đáp xuống một cung điện rất lớn tại đế đô.

Binh lính tuần tra thấy có người đột nhập, lập tức báo động, ủa kéo tới đây, vũ khí sáng loáng như gương, tất cả đều hướng về phía hai người Kim Phụng và Ngao Thiên Quân đe dọa.

- Ngự tiền thống lĩnh thị vệ Chu Hiếu lên tiếng: - Các người là ai, sao lại ngang nhiên xâm nhập trọng địa Hoàng Cung.

Trần Tùng không để ý tới bao nhiêu cung kiếm đều tập trung vào bản thân. Hắn điềm tĩnh, tự nhiên lên tiếng:

- Chúng ta muốn gặp phu thê Trần Chí, mau mời bọn họ đến đây.

- Nơi này không có ai tên Trần Chí. Thỉnh hai vị mau lập tức rời khỏi.

- Vậy thì ta muốn gặp Nghiêu Lan Tuyết. Mau mau đi gọi nữ vương của các người.

Trần Tùng có chút vội vã. Cảm giác nôn nóng muốn gặp lại người thân sau mấy mươi năm. Chỉ có những người đồng chung cảnh ngộ mới dễ dàng hiểu được.

Chu Hiếu hét lên: Ngóng cuồng, tự tiện đột nhập hoàng cung rồi đòi gặp nữ vương bệ hạ. chuyện này chúng ta không đồng ý. Hai vị, mau rời khỏi đây đi thôi.

Trước sự đe dọa của ngự lâm quân, hai kẻ đột nhập vẫn cứ nhàn nhả, dừng dừng. Chu Hiếu quả thật rất muốn cho binh lính lập tức xông lên. Hắn cảm thấy, hai người trước mắt vô cùng nguy hiểm. An nguy của nữ vương và cả hoàng cung đang bị đe dọa.

- Nữ vương bệ hạ giá lâm.

Đang lúc vị ngự tiền thống lĩnh thị vệ chuẩn bị hạ lệnh tấn công. Một âm thanh lãnh lút vang lên. Tiếp theo, một đoàn người rầm rộ tiến đến. Thái giám, cung nữ rồi rút quay xung quanh một nữ nhân thân diện long bào, loại được thiết kế riêng cho nữ.

Nghiêu Lan Tuyết đang phê tấu chương trong ngự thư phòng thì được người bẩm báo, hoàng cung xuất hiện hai nhân sĩ võ lâm. Có thể vô tức vô thanh vượt qua chốt chốt phòng ngự của hoàng cung mà đến được ngự hoa viên. Tựa như trên trời cao giáng xuống.

Nghiêu Lan Tuyết rất tò mò về hai người này cho nên hạ lệnh, đi giá đến đây. Lòng ôm tư tưởng, nếu là quân tử, có thể thu phục vào dưới trướng, ngược lại, cô cũng không lo. Dưới sự chỉ dạy của sư phụ bao năm, trình độ võ công của Nghiêu Lan Tuyết thừa sức bảo vệ bản thân mình.

Kim Phụng nhíu mắt nhìn vị nữ vương trong truyền thuyết của dân chúng. Đúng là có chút ngạc nhiên, người này có vài nét giống với Trần Hiếu My. Chỉ là khí thế hai người hoàn toàn khác nhau. Nghiêu Lan Tuyết có khí thế vương giả của bậc cửu ngũ chí tôn. Còn Trần Hiếu My lại là phóng khoáng, tự nhiên, không gì ràng buộc.

Nhìn Nghiêu Lan Tuyết, Kim Phụng và Trần Tùng đều đã hiểu, tại sao cô nương ấy có thể được phu phụ Trần Chí thu nhận làm đồ đệ. Đúng là duyên phận mà.

- Hai vị muốn tìm ta?

Nghiêu Lan Tuyết nhìn hai người bị vây giữa ngự hoa viên lên tiếng.

- Phải – Trần Tùng đáp. – Chúng tôi muốn hỏi thăm tin tức của phu thê Trần Chí. Không biết hiện tại hai người đó có ở đây không?

- Hai người có quan hệ thế nào với sư phụ ta?

Nghiêu Lan Tuyết không trực tiếp trả lời câu hỏi của Ngao Thiên Quân mà ra lệnh cho đám binh lính lui ra. Chỉ giữ lại mình Chu Hiếu đứng hầu một bên. Thái độ tự tin, không chút nào run sợ.

Trần Tùng trong lòng cũng có chút tán thưởng với vị cô nương này. Đúng là không tệ a.

Ngao Thiên Quân nói: Trần Chí và Lam Bình là đại ca, đại tẩu của ta.

- Hai vị có bằng chứng gì không? Nghiêu Lan Tuyết nghi ngờ hỏi.

Trần Tùng không trả lời. Hắn rút lấy hắc long côn đeo ở phía sau lưng, khẽ cắm xuống đất.

Gậy Hắc Long thoát cái đã ăn sâu vào mặt đất, phát ra âm thanh đất đá bị nghiền nát lạnh cả sống lưng.

Côn này, sức lực này, quả nhiên không tầm thường.

Vị nữ vương Nghiêu Quốc chứng kiến hành động của Ngao Thiên Quân, lòng nhẹ nhàng thở ra. Quả nhiên, người cùng một nhà nên có cùng phong phạm. Sư phụ Trần Chí của cô cũng có tác phong tương tự. Đây có lẽ là di truyền rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Quỷ hòa thượng

Vị nữ vương Nghiêu Quốc chứng kiến hành động của Ngao Thiên Quân. Nhất là nhìn thấy Hắc Long côn, lòng nhẹ nhàng thở ra. Quả nhiên, người cùng một nhà nên có cùng loại vũ khí, cùng phong phạm.

.....

Hoàng Cung Nghiêu Quốc

Tương Loan Điện.

Trần Tùng cùng Kim Phượng theo nữ vương của Nghiêu Quốc đến Tương Loan Điện. Đây là nơi Nghiêu Lan Tuyết tiếp đãi khách nhân quan trọng, bao gồm cả những quận tước, vương hầu.

Trần Tùng và Kim Phượng cùng ngồi xuống vị trí của mình. Đó là hai chiếc bàn bằng ngọc, bên trên có để vài đĩa điểm tâm cùng rượu ngon thượng hạng.

Nghiêu Lan Tuyết không ngồi trên vương tọa của mình mà ngồi ở chiếc bàn đối diện với hai người Ngao Thiên Quân. Cô nhìn vị nam tử khí khái phi phàm trước mặt lên tiếng!

- Trần đại hiệp...

Phụt.

Trần Tùng vừa nhấp vào một ngụm rượu, nghe danh xưng thế này bị sặc. Phun vọt hẳn ra.

- Gọi Trần thúc cho tiện. Còn đây là Kim Phượng. Chúng ta cùng đến từ cố hương của sư phụ ngài.

À, thân đệ đệ của sư phụ, gọi một tiếng Trần Thúc đúng thật không sai. Nghiêu Lan Tuyết nói:

- Không biết Trần thúc cùng Kim Phượng tỷ đến Nghiêu Quốc từ bao giờ.

Trần Tùng: “Sáng nay”.

Nghiêu Lan Tuyết: “...”

Ha ha. Nói chuyện thế này đúng là khó thật. Nhưng mà sau vài giây hụt hẫng qua đi, vị nữ vương của Nghiêu Quốc đã lập tức khôi phục được phong phạm của bậc đế vương. Mắt nhìn hai vị khách từ phương xa. Giọng nói nhu hòa nhưng vẫn có phần khoáng đạt.

- Nhị vị sư phụ tạm thời không có mặt tại đây. Lão thiên gia luôn thích chu du khắp nơi, rất ít khi trở về hoàng cung. Mấy mươi năm rồi, hai người vẫn miệt mài tìm kiếm nữ nhi thất lạc.

- Ra vậy. Nhưng không biết gần đây nhất, hai người ấy xuất hiện tại nơi nào?

Trần Tùng nghe Nghiêu Lan Tuyết nói vậy, trong lòng cảm thương, cảm thấy rất xót xa. Tấm lòng mẹ cha của đại ca, đại tẩu, hẳn hoàn toàn có thể hiểu được.

- Theo Lan Tuyết dự đoán, sắp tới, có thể nhị vị sư phụ sẽ xuất hiện tại Phù thành, ở vùng biên giới phía nam, thuộc lãnh thổ của Kỳ Quốc. Ít ngày nữa, nơi ấy sẽ diễn ra đại hội vô lâm. Nào giờ, hai vị lão thiên gia vẫn thích những nơi náo nhiệt như vậy.

Ha Ha. Không phải là thích những nơi náo nhiệt. Chẳng qua, nơi náo nhiệt thì khả năng xuất hiện người mà họ muốn tìm cũng tương đối cao. Phụ thê Trần Chí một lòng muốn tìm nữ nhi bị thất lạc tại Đại Lục Đông Curu, chắc chắn sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào. Chuyện này, Nghiêu Lan Tuyết và Trần Tùng đều rõ.

Ngao Thiên Quân không cần suy nghĩ, ngay lập tức quyết định:

- Vậy ngay bây giờ chúng ta sẽ đến Phù Thành.

Hắn nói xong thì cùng Kim hộ vệ đứng dậy, bước thẳng ra cửa. Trước ánh mắt kinh ngạc của nữ vương Nghiêu Quốc. Kim Phụng một tay túm lấy cổ áo của hắn, bay vút lên trời. Giữa không trung, còn văng vẳng tiếng hét của Ngao Thiên Quân vọng lại: - Ôi, thể diện của ta.....

Ha ha ha. Hai vị này, quả nhiên thú vị.

Nghiêu Lan Tuyết mỉm cười, thầm đánh giá một câu. Hi vọng sắp tới, hai người họ sẽ tìm được sư phụ của mình. Dù sao, cũng gần một năm rồi, cô chưa được gặp lại họ. Trong lòng cũng thật nhiều mong nhớ a.

.....

Lúc này, tại biên giới phía nam, Phù Thành, thuộc lãnh thổ của Kỳ quốc.

Còn hơn mười ngày nữa, đại hội võ lâm lần thứ mười một sẽ chính thức diễn ra. Thiệp mời đã phát từ lâu, các bang phái trên giang hồ khắp gần xa lần lượt kéo tới. Tất cả nhà trọ, khách điểm đều chật ních những người và người. Bất cứ nơi nào, cũng có thể thấy được cảnh đánh nhau, đầu rơi máu chảy.

- Haiz. Nơi nào có người thì nơi đó có giang hồ. Ân ân tương báo thế này, nghiệp chướng chất chồng, biết bao giờ trả nổi.

Một tiểu hòa thượng nhìn cảnh tượng mọi người chen chúc, loạn thành một đường trước mắt, lên tiếng.

Lão hòa thượng cạnh bên khẽ nhìn xuống, một tay xoa đầu hắn, cười cười nói:

- Bởi vì có chém giết thì mới có người chết. Có người chết thì mới cần tới chúng ta siêu độ. Cho nên, chúng ta cần phải biết cảm ơn những người này a. Họ chính là đang tạo cơ hội làm ăn để chúng ta có thể nuôi sống chính mình trong con nước sôi lửa bỏng, khắp nơi loạn lạc.

- Thiện tai. Sư phụ dạy phải. – Tiểu Hòa Thượng dù hoài nghi lời nói của lão tăng, nhưng vẫn cúi đầu vâng dạ. Lời sư phụ, dù có sai thì cũng là đúng. Như thế mới phù hợp với biệt hiệu của người. – Quý hòa thượng.

Đúng vậy. Lão tăng gầy nhom này chính là Quý hòa thượng. Một cao thủ khét tiếng trên khắp Đông Curu đại lục.

Quý hòa thượng tên thật là gì không ai rõ. Từ lúc hắn xuất thế tới giờ, hành vi luôn đi ngược lại với Phật giáo từ bi. Mỗi lời nói, mỗi việc làm của hắn đều khiến cho người người cảm phẫn, thù hận không ít thị phi. Thế nhưng, chỉ bằng một thân võ công sâu không lường được, cũng ít có ai bạo gan dám đại diện cho chính nghĩa, trêu chọc đến vị hòa thượng quái dị này.

Quý hòa thượng lần này dẫn đồ đệ tham dự đại hội võ lâm. Danh vọng của hắn không nhỏ, vì thế, thiệp mời đạt được là lẽ tất nhiên.

- Vô Sắc. Con có nhìn thấy đám người mặc trường bào màu tím, trên ngực áo có thêu hai đám mây màu trắng kia không? Bọn họ chính là đồ đệ của Từ Văn Phái. Đám này đa phần đều là ngụy quân tử, lời nói của bọn chúng, con đừng để trong lòng.

Tiểu hòa thượng Vô Sắc gật gù: Dạ. Sư phụ.

Quý hòa thượng thấy hắn ngoan ngoãn như vậy, hài lòng nói tiếp.

- Đám người áo đỏ kia là đệ tử của Đông Nhạc phái. Bọn này giỏi nhất là đâm chọc. Tốt nhất, con nên tránh tiếp xúc với chúng. Kéo cái mạng nhỏ của con cũng không đỡ được mấy nhát của người ta.

Vô Sắc: “Dạ, sư phụ”.

- Nhóm người áo đen vừa mới đi qua là đệ tử của Trung Sơn phái. Hành vi lỗ mãng, làm việc không bao giờ cân nhắc kỹ càng. Chớ có liên quan tới họ. Nếu không sẽ bị cuốn vào những thị phi không thể nào thoát ra được.

Vô Sắc: “...”

Tiểu Hòa Thượng Vô Sắc bậm môi. Ha ha. Người trêu chọc nhiều thị phi nhất, không phải là sư phụ của hắn hay sao? Nhìn xem, hiện tại, sư phụ đang nói xấu người ta một cách công khai. Đối phương ai ai cũng thính tai, ánh mắt của họ nếu có thể giết người thì hai thầy trò ngay lúc này đã chết ngàn lần có lẽ. Sư phụ à. Khẩu nghiệp đó, người đề một ý chút dùm đi a...

Quý hòa thượng mặc kệ những gào thét trong lòng đồ đệ của mình. Lão vừa đi, vừa thuyết giáo đủ điều. Hai bóng dáng một lớn một nhỏ xa dần, để lại sau lưng và hai bên đường vô số người nhìn theo bạo nộ.

Hai sư đồ Quý hòa thượng một đường đến thẳng từ lâu lớn nhất tại Phù Thành. Nhìn tòa lầu cao ba tầng, trên cửa lớn còn khắc bốn chữ màu vàng như rồng như phượng: “Văn Nhất Phong Lâu” - Bàn chân Vô Sắc có chút ngập ngừng, không muốn tiến.

Quý hòa thượng nhìn hắn, vẻ mặt ghét bỏ nói: - Còn sợ rở ở đó làm gì? Đi thôi!

- Sư phụ. Nơi này thật có cơm chay thật sao?

- Vô Sắc, lời của sư phụ, con đã quên rồi sao? Chúng ta đi hóa duyên, người ban cho thứ gì, chúng ta không nên ghét bỏ.

- Dạ, sư phụ. Con đã hiểu rồi.
- Hiểu là tốt. Ngoan. Đi nhanh.

Cuối cùng, Hai thầy trò cũng vào được Văn Nhất Phong Lầu, chọn một bàn dài tại tầng một, cả hai ngồi xuống, chờ đợi.

Thật ra, là do tiểu hòa thượng suy nghĩ quá nhiều. Văn Nhất Phong Lầu không phải lầu bình thường, ai cũng vào được.

Đây là nơi dành riêng để tiếp đãi những vị tuyệt thế cao thủ, những nhân vật trọng đại, có tiếng trên giang hồ.

Cứ nhìn cách bày trí nơi này thì biết. Đơn giản nhưng sang trọng, ẩn giấu sự sắc bén phía sau. Từ chướng quây cho đến tiểu nhị ở đây, người nào người nấy chân bước nhẹ tênh, bộ pháp vững vàng, mắt hữu thần, đôi tay hữu lực. Chỉ cần nhìn qua là biết, tuyệt đối là người luyện võ chứ không phải nhân loại bình thường.

Một trong số các tiểu nhị thấy hai thầy trò Quý hòa thượng vừa bước vào đã nhanh chóng tiến lên. Thái độ cung kính, đúng mực.

- Nhị vị sư phụ muốn dùng chi?
- Thiện tai. Bần tăng đến hóa duyên, thí chủ cứ tùy tiện là được.

Ha ha. Cao thâm. Quá cao thâm. Một lời của Quý hòa thượng tưởng chừng đơn giản. Nhưng nếu tùy tiện theo đúng ý của lão thì Văn Nhất Phong Lầu danh tiếng mấy mươi năm sẽ sụp đổ trong một ngày. Quý hòa thượng ác mồm thế nào, giang hồ có ai không biết.

Tiểu nhị hỏi là hỏi cho có. Sau đó cũng biết điều lui xuống, kêu nhà bếp chuẩn bị một bàn chay thịnh soạn.

Quý hòa thượng thấy hẳn biết cách làm việc như thế, không truy cứu thêm điều gì. Nhân nhả rót chung trà, đưa lên miệng.

Lúc này, từ ngoài cửa, một nhóm người khác cũng tiến đến.

Người đi đầu, một thân đạo bào bằng lụa. Gương mặt thon dài. Chòm râu trước ngực khẽ rung rinh theo mỗi bước chân. Cây phát trần trên tay hẳn trắng toát toàn thân. Phần giao nhau giữa chuôi và bộ lông mượt mà có một vòng khóa bằng bạch thiết nghìn năm. Dấu hiệu nhận biết của Bạch Phát Du – Pháp bảo thành danh của Kính Tử chân nhân của Đấng Không phải.

Kính tử chân nhân dẫn theo một nhóm đồ đệ ở phía sau. Lão đạo không ngờ, vừa bước vào Văn Nhất Phong Lầu, đã gặp được Quý hòa thượng. Kẻ thù gặp nhau đỏ mắt. Thế nhưng, vì không muốn làm ảnh hưởng đến hình tượng của mình. Lão vờ như không để ý. Dẫn theo người tiến thẳng lầu hai.

Khi sắp đến nơi, lão nghe được thanh âm như ma quỷ của lão ác tăng đang dạy dỗ đồ đệ văng lên từ bên dưới.

- Vô Sắc. Con lịch lãm hồng trần lần này, phải nhớ kỹ một điều. Làm người, cần giữ vững bản tâm của mình. Nếu đánh mất bản tâm rồi, dù cho có khoác đạo bào trên người, cũng không bao giờ trở thành đạo sĩ chân chính được.

Nhóm đạo gia đang đi trên cầu thanh tẩy chân, lão đạo, mồm tí lộn cổ ngã xuống. Ác độc. Quá ác độc. Tên Quý hòa thượng này miệng mồm thối hoắc, nói chuyện không kiêng nể bất cứ điều gì. Nếu không phải tòa lầu này có quy định “cấm động võ”, Kính Tử chân nhân nhất định sẽ dẫn chúng đồ đệ xông lên, lấy thịt đè người.

Hừ hừ. Đợi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Người hữu duyên trong vận mệnh

Nhóm đạo sĩ của Không Minh Động trong lòng căm phẫn, chặt vật đi tới lầu hai.

Quý hòa thượng bộ dáng ung dung, vờ như người vừa ác mồm không phải là chính lão. Thỉnh thoảng, người trong đại sảnh ở lầu một còn nghe được tiếng của lão rì rầm.

- Thiện tai. Thiện tai. Tức giận là ma quỷ a.

Chướng quây cùng tiểu nhị: “...”

Thực khách: “...”

Trong sự chờ đợi của Vô Sắc. Cuối cùng, một bàn thức ăn chay thịnh soạn cũng được dọn lên. Mọi người thấy vậy, nhẹ nhõm thở ra. Cuối cùng thì cái lão ác tăng đó cũng có việc để làm. Nếu lão cứ nhàn rỗi như vậy, e là Văn Nhất Phong Lâu sớm muộn cũng phá vỡ quy định cấm động võ trong hôm nay.

Thế nhưng, dường như mọi người vui mừng quá sớm rồi. Bởi không lâu sau đó, tòa đại lâu này lại đón tiếp một đoàn khách khác.

Các nam tử vừa đến một thân bạch y. Tóc búi cao, đầu buộc dải lụa mảnh màu nước biển biếc xanh. Trên bộ trường bào có thêu huy hiệu hình một đoá anh túc tím thắm. Đây chính là dấu hiệu nhận biết của đệ tử Hoa Mông phái.

Quý hòa thường liếc mắt nhìn bọn chúng, sau lại tiếp tục gấp thức ăn, không buồn buông lời châm chọc. Vô Sắc thấy thế, hạnh phúc ngập tràn. Ít đi một kẻ thù thì nhiều thêm một cơ hội sống. Tiểu hòa thượng vội vã gấp một miếng khô bò chay vào bát của sư phụ mình, miệng cười như hoa nở.

Ngồi đầu, đợi đến khi đám đệ tử Hoa Mông phái đang leo lên bậc thang để lên tầng hai, Quý hòa thượng gấp miếng khô bò chay mà Vô Sắc bỏ vô, trầm mặt nhìn đồ đệ của mình, tỏ vẻ bất mãn, tiếc hận vì dạy hấn phí công vô ích.

- Ta nói con rồi. Trên đời này, nhìn bất cứ việc gì, làm bất cứ việc gì đều phải nhớ tới bản chất của nó. Đã là đồ chay thì cần gì phải đặt tên là khô bò chay, đùi gà chay. Không phải nực cười lắm hay sao. Đừng tưởng măng phụ, chỉ cần khoác lên người bộ đồ màu trắng là sẽ ra vẻ thuần khiết. Làm người cần ngay thẳng a.

Vô Sắc: "..."

Thực khách: Ấc... ặc....

Nhiều thanh âm bị sặc vang lên. Nhóm người mặc trường bào màu trắng đang bước giữa cầu thang. Có người không vững bị sẩy chân, đập mặt xuống tay vịn cầu thang. Bị đau không nhẹ.

Người đi đầu là đại đồ đệ của Hoa Mông phái - Sỹ Lưu. Hai bên thái dương hấn nổi lên cả gân xanh. Vừa quay lại nhìn đã thấy tên phá rối kia là lão hòa thượng gầy nhom. Khí thế kia, khuôn mặt kia, ngoài Quý Hòa Thượng được chừng môn đệ dặn dò thấy hấn phải làm như mất diếc tại nơi này còn ai.

Sỹ Lưu nhớ tới lời dặn dò của chương môn trước khi xuống núi, nén một bụng lửa giận, không chỗ phát tiết, mạnh mẽ giẫm đạp lên bậc thang rồi bước tiếp lên cao.

Lúc này, đại sảnh lầu một tiếp tục chìm vào một mảnh im re. Nhiều người cảm thấy may mắn vì không trúng phải công kích của Quý hòa thượng.

- Có ý tứ. Ha ha ha.

Tại một bàn khác trong đại sảnh, một đôi nam nữ mặt lạnh đang ngồi thưởng rượu. Ánh mắt sáng quắc, thu lấy toàn bộ tràng cảnh hiện tại. Cứ mỗi lần thấy lão hòa thượng bên kia mở mồm châm chọc người khác, khóe môi bọn họ lại nhếch lên. Đây đúng là đạo đức của kẻ thích xem náo nhiệt.

Nam tử trung niên vóc dáng vạm vỡ, to gấp đôi người bình thường. Mái tóc xoắn tít, dài tới vai. Trước mặt là bộ râu xồm xoàm, che đi ngũ quan cùng nét tuấn tú trên gương mặt.

Trần Tùng lấy từ giới chỉ không gian ra một bình hầu nhi tửu mà Hiếu My hiểu kính, pha một ít vào bình rượu hoa điều trên bàn.

Mang theo rượu đã pha chế cùng ít linh quả trong giới chỉ, hấn đứng phát dậy, mạnh mẽ đi tới cạnh bên Quý hòa thượng, kéo ghế ngồi xuống. Giọng nói đông đặc mang theo khí thế ngất trời.

- Lão sư phụ. Ta muốn hóa duyên.

Quý hòa thượng đang trừng mắt nhìn Vô Sắc, thấy người tới vẫn ngó lơ. Đến khi Trần Tùng mở nắp bình rượu đặt lên bàn của lão. Lão mới ngẩng đầu lên.

- Ngã Phật từ bi. Đa tạ.

Trần Tùng ung dung lấy hai cái bát trống trên bàn, rót rượu ra. Đẩy một bát đến trước mặt lão tăng.

Thanh âm cộp cộp vang lên. Hai người nâng bát, chạm nhẹ vào bát đối phương rồi ngửa đầu uống cạn.

- Sư phụ. Đây là rượu a. – Vô Sắc nhìn thấy thế thì hốt hoảng.

- Ta chỉ vừa uống nước. - Quý hòa thượng mặt không biến sắc đáp lại.

Trần Tùng nhìn mọi việc trong mắt. Sự thương thức với hai thầy trò này càng tăng lên.

- Tại hạ Trần Tùng.

- Mọi người đều gọi ta là Quý hòa thượng, thẳng thắn kia là Vô Sắc.

Hai bên đơn giản chào hỏi. Sau đó, Vô Sắc nhìn Trần Tùng thật kỹ. Trong lúc này, vị nhị thúc của Hiểu My lại đang rót thêm rượu vào trong bát, đẩy đến trước mặt Vô Sắc.

- Uống đi. Tốt cho cơ thể.

Vô Sắc nhìn sư phụ. Thấy lão tăng gật đầu thì hai tay run rẩy, cầm chén rượu lên uống. Đến khi cảm nhận một luồng ấm nóng di chuyển khắp kỳ kinh bát mạch, hai mắt của hắn sáng rỡ. Lờn sư phụ, tuyệt đối không sai a.

Ha ha ha.

Trần Tùng thấy Vô Sắc có biểu cảm đáng yêu như thế thì cười to. Hắn lấy vài trái linh quả đẩy đến trước mặt tiểu nhân nhi. Nhưng bị Quỷ hòa thượng toàn bộ lưu lại. Cát hết vào ngực áo.

- Đồ tốt cũng nên dùng có hạn, trẻ con không biết nặng nhẹ, lão tăng ta bảo quản vẫn hơn.

- Được. – Ngạo Thiên Quân khăng khái đáp lời.

Quỷ hòa thượng nói: Ngài và bằng hữu từ xa đến đại lục Đông Cưu này, không biết có việc gì?

Trần Tùng không ngạc nhiên vì câu hỏi của lão. Hắn rất thẳng thắn: - Tìm hai người. Tên gọi Trần Chí, Lam Bình. Họ là đại ca, đại tẩu của ta.

- Ô, hóa ra là hai người họ.

- Lão sư phụ biết bọn họ sao?

- Từng có duyên gặp gỡ.

Quỷ hòa thượng tự rót một bát rượu cho chính mình. Nghe Trần Tùng nói tiếp.

- Ta mới từ xa đến hôm nay thôi. Một đường từ Nghiêu Quốc tới đây, rất mong sớm gặp được thân nhân nhiều năm cách biệt.

Giọng nói Trần Tùng lúc này có chút tang thương. Quỷ hòa thượng nhìn hắn, tay lần tràng hạt không biết từ đâu lấy ra. Vẻ mặt nhàn nhạt cất tiếng:

- Thí chủ. Số mệnh không hợp phụ mẫu, huynh đệ. Người thân hiện tại, chung đưng thì ít mà xa cách thì nhiều. Trong vận mệnh phải gặp gỡ người hữu duyên thì mới mong phá giải.

- Ô. Không ngờ đại sư lại có còn biết xem tướng đoán mệnh. Quả nhiên cao nhân. Tại hạ khâm phục. Nhưng không biết người hữu duyên ở đâu a?

- Quỷ hòa thượng đưa mắt nhìn về Kim Phượng: Không ở đâu xa.

Trần Tùng nhìn theo ánh mắt của lão tăng, khẽ lắc đầu, nói: - Không thể nào a?

Quỷ hòa thượng cười cười: - Trong lòng nhận định, cần chi ánh mắt thế gian.

Cả hai lúc này bị một ánh mắt rét lạnh chiếu tới, thức thời ngậm miệng. Kim Phượng hừ hừ vài tiếng cũng thôi.

.....

Sau khi ăn uống xong, từ lâu cũng dần giải tán. Quỷ hòa thượng dẫn theo Vô Sắc đứng dậy ly khai.

Trần Tùng vốn dĩ cũng muốn đi theo, nhưng nhìn tới Kim Phượng, ý định đành xếp vào một bên. Dù sao, hắn cũng không muốn mình lại bị mất mặt trước lão tăng cùng tiểu sư phụ.

Hai bên tạm biệt. Tới đây, màn trời chiếu đất, đâu đâu cũng là nhà. Trần Tùng nhìn nữ nhân áo đen trước mặt lên tiếng.

- Tiếp theo, chúng ta đi đâu.

- Tùy ngài.

- Vậy tìm đại một nơi dừng chân, chờ đến khi đại hội.

- Tốt.

.....

Mười ngày sau:

Trên quảng trường rộng lớn bên cạnh Văn Nhất Phong Lâu, Đại hội võ lâm lần thứ mười một chính thức diễn ra.

Từ hai hôm trước, giang hồ vô danh tiểu tốt đã kéo tới đây, chọn cho mình một vị trí thuận lợi quan chiến. Đại biểu các gia tộc, bang phái thì tùy theo vị trí trên giang hồ mà được sắp xếp chỗ ngồi riêng.

Trần Tùng và Kim Phụng cũng đến từ rất sớm, chọn một đại thụ cao to. An vị trên đỉnh ngọn cây, có tán lá che quanh mát rượi. Vừa yên tĩnh, vừa có thể quan sát toàn bộ tình hình bên dưới quảng trường. Thích hợp vô cùng.

Trần Tùng và Kim Phụng mỗi người đều tựa lưng vào thân cây rộng lớn sau lưng. Hai người ở hai phía khác nhau nhưng tư thế thì hoàn toàn giống nhau như đúc.

Lục tục tiếp theo, cũng có vài người muốn chiếm vài chỗ trên thân cây bên dưới bọn họ. Tuy nhiên, vừa đến gần đã cảm giác được một luồng lãnh khí khủng khiếp từ đại thụ tỏa ra. Bọn họ tiu nghỉu rồi đi. Trong mồm còn không ngừng lầm bầm: Đã là tuyệt thế cao thủ, sao không đến vị trí của mình mà chiếm lấy chỗ của bọn họ làm gì cơ chứ?

- Ta thích. Ha ha. - Trần Tùng trên ngọn cây nghe thấy, nhếch môi.

Nhưng mà hai người yên tĩnh không lâu, trên đỉnh đại thụ đối diện bên kia, cũng có hai người. Hai bên nhìn nhau, gật đầu chào hỏi.

Trần Tùng nói: - Mới vài hôm không gặp. Tiểu sư phụ này hoàn toàn thay da đổi thịt, thoát xương hoá cốt. Đúng là nhìn không ra nha.

Đúng vậy, hàng xóm của Ngao Thiên Quân chính là hai thầy trò Quý hòa thượng. Tiểu sư phụ Vô Sắc trong thời gian ngắn được linh quả mà Trần Tùng ban cho tẩm bổ. Thoát cái bộ dáng đã khác biệt. Cả người chắc nịch, hồng hào. Hai mắt lấp lánh tựa sao trời. Tinh thần đúng là không tệ. Hắn chấp tay hướng về phía Ngao Thiên Quân, cúi đầu thi lễ.

- Vô Sắc đa tạ thí chủ. Á...

Tiểu thượng nói xong thì lão đảo. Nếu không nhờ sư phụ túm cổ áo của hắn, có lẽ, hắn đã rớt xuống từ trên cao.

Trần Tùng thấy thế, lại ha hả cười.

- Tiểu sư phụ, nên tu luyện thật tốt. nếu không, cả đời đều bị người khác xách cổ, giống...

Ngao Thiên Quân đang nói nửa chừng, phát hiện mình vừa lỡ lời nên im bặt.

- Thiện tai, thiện tai.

Phía bên kia, thanh âm của lão tăng vọng tới đều đều.

Một canh giờ nữa qua đi. Quảng trường bên dưới đã chật ních người. Từ trên cao nhìn xuống thì chính là một sân khấu đủ màu, hết như phường nhuộm.

Trên khán đài cao nhất tại phía bắc, lấy một chiếc ghế lót da bạch hổ làm trung tâm, hai bên, vài chiếc ghế thái sư phong cách kém hơn, xếp theo hình vòng cung. Đây là vị trí cho đương nhiệm Võ lâm minh chủ cùng các vị cây đa cây đề, đức cao vọng trọng trên giang hồ.

Sau một tràng dài phát biểu của lão nhân tóc hoa râm – giáo chủ Trường Sinh Phái – Ngô Đông. Võ lâm đại hội, chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206: Võ lâm đại hội

Sau một tràng dài phát biểu của lão nhân tóc hoa râm – giáo chủ Trường Sinh Phái – Ngô Đông. Võ lâm đại hội, chính thức bắt đầu.

Võ lâm đại hội, trong mắt Trần Tùng chẳng khác nào một sân thi đấu võ đài, kẻ mạnh làm vua, được thiên hạ tôn xưng, tiền hô, hậu ủng.

Ngao Thiên Quân chẳng mấy quan tâm tới trò hề bên dưới. Hắn nhàm chán, nhìn về phía ngọn cây đối diện, tìm Quý hòa thượng trò chuyện.

- Lão sư phụ có cái nhìn thế nào về Võ Lâm đại hội lần này?

- Chẳng qua là một vở kịch mà Ngô Đông dựng lên để che mắt thiên hạ. Lão hồ ly này mặc dù là người lãnh đạo võ lâm, tự xưng danh môn chính phái. Nhưng thực chất, cũng là kẻ ham hư vinh. Sau lưng làm rất nhiều chuyện không để người biết được.

Nhiệm kỳ võ lâm minh chủ, mười năm một lần đại hội. Ngô Đông ngồi trên vị trí này đã lâu, mọi ngon ngọt đều được hưởng. Sao có thể dễ dàng buông tay cho kẻ khác.

Lần này, đám ngu ngốc bên dưới đều trở thành đá kê chân. Ngô Đông đã có ý nhường ngôi vị lại cho thiếu chủ Trường sinh phái là Hạ Lan Nhật để có thể biến bản thân thành người thao túng phía sau.

- Thiện tai, thiện tai...

Vô Sắc nghe sư phụ nói xong. Khẽ nhẩm hai câu. Trong lòng hắn, mấy cái cong cong vẹo vẹo này không có chút thú vị.

- Hạ Lan Nhật này là người thế nào?

-"Người ngoài chỉ biết tên hắn xếp ở vị trí thứ tư trên Thiên nhân bảng. Phi đao lợi hại. Ít người biết, kiếm kỹ của hắn cũng xuất quỷ nhập thần. Tuyệt chiêu đáng sợ nhất của Hạ Lan Nhật chính là tuyệt chiêu Phi Dương Liệp Sát. Chỉ là người biết được điều này lại rất hiếm hoi.

Về nhân phẩm. Người này cũng có thể xem là chính nhân quân tử. Nhưng mà khuyết điểm duy nhất, hắn vốn không có dã tâm. Vì vậy, trong mắt Ngô Đông mới là nhân tuyển tốt nhất".

Quý hòa thượng đi lại khắp đại giang nam bắc, lịch duyệt, từng trải vô vàn. Mặc dù thế nhân nói hắn ác miệng ác mồm. Nhưng mà tất cả những gì hắn nói đều là sự thật. Chẳng qua, sự thật mất lòng. Người khác chẳng muốn nghe.

Trong khi hai người đàm luận. Trên võ đài dựng giữa sân khấu dưới kia. Trước mặt toàn thể nhân sĩ võ lâm, Ngô Đông đang giới thiệu ứng cử viên cho ngôi vị minh chủ võ lâm nhiệm kỳ kế tiếp.

- Các vị, đồ nhi của ta, thiếu chủ Trường Sinh phái tuổi trẻ tài cao, lòng hiệp nghĩa khắp đại lục Đông Cự, không ai không biết tiếng; rất thích hợp cho ngôi vị võ lâm minh chủ tiếp theo. Nếu vị nào không đồng ý, thỉnh lên võ đài ứng chiến.

Cùng với lời giới thiệu của Ngô Đông, Hạ Lan Nhật xuất hiện trên võ đài. Thân ảnh của hắn vững như tùng bách. Mây kiếm xéch cao. Ánh mắt nghiêm nghị nhìn quanh một vòng khu vực đại biểu của các bang phái khác. Gặp được người hắn kính trọng thì khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

Sau đó, không biết cảm nhận được điều gì mà ánh mắt của Hạ Lan Nhật lại hướng về hai ngọn đại thụ ở phía xa xa.

Kim Phụng vừa nhìn thấy người này, trong lòng có chút hoài nghi. Nhưng cô chưa vội vàng khẳng định. Cần phải quan sát thêm một thời gian. Dù sao, gương mặt của hắn cũng có điểm không phù hợp.

Một hồi im lặng.

Người đến tham gia giao lưu đại hội tại các khán đài ở ba hướng Đông, Tây, Nam đều đang phân vân. Bọn họ ai cũng có hứng thú với ngôi vị minh chủ võ lâm, thế nhưng, không người nào tình nguyện bước ra bước đầu tiên. Tất cả đều đang chờ đợi.

Ngô Đông nhìn thấy cảnh này, âm thầm đắc ý. Hắn hẳn giọng thật to, nói tiếp.

- Chư vị. Trong vòng nửa canh giờ, nếu không có người lên khiêu chiến, vậy thì ngôi vị minh chủ võ lâm sẽ thuộc về Hạ Lan Nhật. Lúc đó, xin mọi người không kiến nghị, đồng dạ đồng lòng ủng hộ minh chủ mới của chúng ta.

.....

- Ha ha. Tên cáo già này, đúng là quyết tâm làm cho bằng được a.

- Sư phụ. Hạ Lan thí chủ không muốn, sao ngài ấy lại không xuống khỏi võ đài. – Vô Sắc nhướn cặp mắt ngây thơ, nhìn Quý hòa thượng.

Lão tăng nhẹ xoa lên cái đầu trọc lóc của hắn, chậm chậm lên tiếng:

- Cái này gọi là: “Con vua thì lại làm vua. Con sãi ở chùa thì quét lá đa”. Bọn người ngoài kia, tự cho mình là chính nhân quân tử, tự để bản thân bị ràng buộc. Họ hưởng được bao nhiêu thì sự nỗ lực và cái giá phải trả lớn bấy nhiêu. Vô Sắc a, chúng ta sống tùy ý, vui vẻ hơn bọn họ nhiều.

Từ trên ngọn đại thụ, thanh âm của Quý hòa thượng và Vô Sắc lần lượt vang lên. Ngao Thiên Quân ở xa xa nghe thấy, gật gù, trong lòng cảm thán: Vị lão sư phụ đó đúng là cao thâm. Lời nói tuy có phần cay nghiệt nhưng đúng trọng tâm. Tấm lòng này, đáng để người thường thức, ngưỡng mộ.

.....

Trên võ đài dưới quảng trường. Nhìn thời gian đang trôi qua nhanh chóng, ngoại trừ Hạ Lan Nhật vẫn một bộ dáng thong dong, bình tĩnh, nhắm mắt dưỡng thần. Những người khác đều có vẻ nôn nóng, bất an.

Cuối cùng, cũng có người đầu tiên bước ra khiêu chiến. Không ngờ, đó lại là Kính tử chân nhân.

- Lão đạo nghe danh Hạ Lan thiếu chủ tài hoa xuất chúng, võ nghệ phi phàm, nay cũng muốn trao đổi với thiếu chủ vài chiêu. Nhưng thấy thiếu chủ dù sao cũng là thân vận văn bối, ta cũng không thể lấy lớn ép nhỏ. Tùy thiếu chủ ra tay trước.

Kính Tử Chân nhân sau khi phi thân lên võ đài liền nói một tràng dài nhằm thể hiện phong phạm của lão nhân đứng đầu một phái (eo ơi). Hạ Lan Nhật

nhìn lão khẽ gật đầu, sau đó phi thân lên cao, thụt lại một khoảng cách khá xa, rút ra phi đao, hướng Kính Từ chân nhân phóng tới.

Thân ảnh màu trắng chuyển động xung quanh Kính Từ Chân nhân với một tốc độ nhanh đến đáng kinh ngạc. 108 phi đao hướng tới 108 huyệt vị trên thân thể đối thủ. Trên mặt vẫn duy trì biểu cảm lạnh nhạt. Thần sắc không có chút dao động nào.

- Hào khinh công.

Vô số thanh âm khen ngợi từ khán đài vọng lên.

Kính từ chân nhân dùng cây phát trần của mình làm vũ khí. Bạch Phát Du xoay chuyển một vòng xung quanh thân của lão. Tạo ra một lớp phòng ngự hình bát quái đồ. Cản lại 108 mũi phi đao của thiếu chủ Trường Sinh phái. Tiếp theo đó, Bạch Phát Du vẽ ra trong không khí từng vòng bát quái vô hình, hướng Hạ Lan Nhật ép tới.

Hạ Lan thiếu chủ đang lơ lửng giữa không trung, cảm thấy phía trước mặt và hai hướng trái phải có một luồng sức mạnh dữ dội muốn bao trùm lên hắn. Vì thế, hắn quyết đoán, lộn ngược người ra sau thêm một khoảng xa rồi lại hướng tới Từ Kính, phóng phi đao.

- Loan Nguyệt Dạ Tập. Lên!

Cùng với tiếng hét của Hạ Lan Nhật. Một đàn phi đao xếp theo hình bán nguyệt từng đợt từng đợt xông đến Kính Từ. Lưỡi đao sáng quắc, dưới ánh mặt trời phát ra những tia sáng chói mắt màu bạc.

Vị giáo chủ đạo giáo liên tục điều động pháp khí. Xung quanh người lão bị bao phủ bởi vàng sáng trắng, không thấy rõ nhân ảnh bên trong.

Thế nhưng, dù sao tốc độ về bát quái đồ cũng không nhanh bằng tốc độ của những phi đao phóng ra. Hạ Lan Nhật lập lại chiêu Loan Nguyệt Dạ Tập chưa tới lần thứ năm. Kính Từ chân nhân đã lộ ra sơ hở. Tiếp theo. Một ánh sáng sắc lạnh đột ngột lướt tới, khiến cho lão đạo không kịp đề phòng. Lão quyết đoán dùng Bạch Phát Du cản lại. Nào ngờ, trùng kếp của Hạ Lan Nhật.

Mục đích của Hạ Lan thiếu chủ không phải bản thân Kính Từ chân nhân mà chính là pháp khí Bạch Phát Du trên tay lão. Chiếc phi đao phóng đến, cắt phẳng chòm lông trắng của cây phát trần, tiếp đó, theo quán tính, bay đến, đâm thẳng vào người Kính từ.

“Coong”

Một thanh âm thanh thép vang ra. Phi đao của Hạ Lan Nhật chạm vào hộ tâm kính của đối phương, mất đà, rơi xuống.

Kính từ chân nhân nhìn Bạch Phát Du bị hủy. Mặt mày từ đỏ hồng vì tức giận chuyển dần sang xanh mét, cuối cùng là xám như tro. Nhưng trên các khán đài, toàn bộ nhân sĩ vô lâm đều đang hướng sang đây. Cuối cùng, Kính Từ chân nhân cũng ổn định lại cảm xúc của bản thân. Nhìn nam tử anh tuấn ung dung đứng giữa võ đài, vờ vịt buông một câu khen ngợi.

- Hạ Lan thiếu chủ quả nhiên danh bất hư truyền. Bản đạo bội phục. Cũng xin chúc mừng Trường Sinh Phái, Trường Giang sáng sau đề sáng trước. Đứng là may mắn a.

Kính Từ nói xong, nhặt lên chùm lông trắng của Bạch Phát Du, đi xuống.

.....

- Đánh hay lắm! Tên tiểu tử này đúng không tệ. Ta thật muốn cướp người, mang về Tứ Thần Sơn a.

Ngạo Thiên Quân nhìn nam tử áo trắng bên dưới, phát ra lời cảm thán từ tận đáy lòng.

Kim hộ vệ một bên nhìn hắn, chẳng nói gì. Nhưng trong lòng vị Thần Phụng đại nhân này lại thầm nghĩ. Chỉ cần chứng thực Hạ Lan Nhật là người cần tìm. Cướp người, là chuyện dĩ nhiên.

Lúc này, từ ngọn đại thụ đối diện, giọng nói réo rắt của Vô Sắc vang lên. Khởi căn nhìn cũng biết tiểu hòa thượng hưng phấn đến mức độ nào.

- Sư phụ. Hạ Lan thí chủ quả nhiên lợi hại!

- Thiện tại, thiện tại.

.....

Trên võ đài. Sau khi Kính từ chân nhân lui xuống. Một vị chương môn khác lập tức thể chỗ. Người này, da dẻ hồng hào, mái tóc hoa râm được búi lên, vắt ngang một cây trâm từ ngọc. Nam tử trung niên mặc trên người bộ trường bào màu tím, trên ngực áo có thêu hai đám mây màu trắng. Tay áo và vạt áo đều có thêu những sợi kim tuyến thành những đường lượn sóng song song.

- Lão phu là Khang Từ - chương môn đương nhiệm của Từ Vân Phái. Hạ Lan thiếu chủ, mời!

Vị nam tử Trung niên này quả thật là chương môn hiện tại của Từ Vân Phái. Môn phái này trên đại lục Đông Cưu tuy không phải là đại môn phái nổi bật. Tuy nhiên, tài phú của bọn hắn thì bao la. Đa phần đến từ con đường bất nghĩa, ngay tắp lự dưới lớp vỏ vẻ vang.

Rất ít người biết, Từ Vân phái chính là con chó trung thành của triều đình Khâu Quốc. Chuyên thay hoàng đế Khâu Quốc xử lý những kẻ bị tình nghi. Xét nhà, diệt tộc, cướp tài sản... là việc thường xuyên. Tài phú cứ thế nhiều lên. Ngoài ra, bọn họ còn kinh doanh trên nhất nhiều lĩnh vực khác – nhưng nói chung, đều liên quan đến mạng người.

Ha ha. Những chuyện xấu thế này, dĩ nhiên phải giấu che. Bề ngoài là bọn họ diệt ác trừ gian, thay trời hành đạo, mê hoặc lòng dân để cho người người tin phục.

Chính vì vậy, trong mắt của Quý hòa thượng, nhân phẩm của cả đám Từ Vân Phái này, chỉ có thể hình dung bằng hai từ: “Nát bết”.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Chiến khang tử - hạ vũ phi

Hạ Lan Nhật nhìn đối thủ của mình. Khẽ gật đầu chào, nhưng trong lòng âm thầm đánh giá. Theo tin tình báo của hắn. Khang Tử là một lão hồ ly chính hiệu. Đúng theo kiểu người, miệng nam mô A di đà phật mà bụng lại chứa đựng một bộ dao găm. Nếu không, hắn cũng không thể dễ dàng đoạt được ngôi vị chương môn. Từ Vân Phái đúng thật là nơi tôn sùng lực lượng, người tài không thiếu bao giờ.

Vì vậy, đối với Khang Tử, Hạ Lan Nhật tuy có tự tin nhưng so với Kính Tử chân nhân thì thêm nhiều cảnh giác. Vì vậy, chiêu đầu tiên, hắn không sử dụng lại những chiêu thức đã đánh nhau với Kính Tử như trước đó. Hạ Lan thiếu chủ quyết tâm phải mài mòn ngạo khí của người này trước rồi mới một chiêu hạ gục đối phương.

Nguyệt lộ Trường Giang. Đi!

Kèm theo tiếng hét lớn của Hạ Lan Nhật. Vô số phi đao lại hướng Khang Tử bủa vây. Quỹ đạo của phi đao theo đường cong khác nhau. Rải rác trên dưới luân phiên, từ bốn bề nhắm vào Khang Tử.

Khang chương môn nhanh chóng ngã rạp người xuống mặt đất, tiếp theo đó, giẫm mạnh bàn chân, trượt ra sau. Một đợt phi tiêu không tập kết đúng mục tiêu, rơi đầy trên võ đài.

Khang Tử rút ra thanh kiếm đeo bên hông. Nhắm Hạ Lan Nhật đánh ra một chiêu cách không. Một đợt phong nhận hình vòng cung hướng Hạ Lan thiếu chủ lao đi. Kiếm khí bốc cao, người ở trên khán đài ba phía Đông, Tây, Nam cũng có thể dễ dàng cảm nhận.

Phi đao là vũ khí tầm xa. Kiếm lại là vũ khí cận chiến. Nếu xét về bản chất, bất lợi sẽ nghiêng về phía Khang Tử. Nhưng mà, vị chương môn của Từ Vân Phái lại sở hữu một bộ kiếm kỹ có tên là Phong Sát Kiếm. Các chiêu thức trong bộ kiếm này đều có thể cách không gây thương tích, diệt sát đối phương.

Hai bên đối chiến với nhau, phải nói đến đất lở trời rung. Mỗi lần Khang Tử ra tay. Kiếm khí sôi trào, đất đá chung quanh và trên võ đài bay lên mù mịt.

- Lợi hại!

Kính Tử thốt lên. Có cảm giác như mặt mũi của lão vừa được người này gỡ lại. Hả hê vô cùng.

Có lẽ, giờ phút này, ngoại trừ bản thân Hạ Lan Nhật và Ngô Đông, không có ai tin tưởng tuyệt đối vào vị thiếu chủ trẻ tuổi này.

Hạ Lan Nhật đối diện với Phong Sát Kiếm của Khang Tử vẫn duy trì bộ dáng bình tĩnh. Từ xa vừa tránh né những chiêu thức như bão vũ lướt tới, vừa cân nhắc tình hình, tìm ra khuyết điểm của đối phương.

Hắn lấy ra thêm một lượt phi đao, kẹp vào giữa các ngón tay. Cổ tay khẽ xoay chuyển, một tiếng hét lớn vang lên:

- Loạn Nguyệt Vũ, lên!

Phi đao bay ra, mỗi chiếc hướng theo một quỹ đạo khác nhau. Có cái vượt lên trên, có cái lượn xuống dưới. Phi đao màu bạc, tựa như ánh trăng giữa không trung khiêu vũ. Mỗi một quỹ tích chuyển động của nó đều uyển chuyển, xinh đẹp vô cùng.

Nhưng mà, đừng nhìn thấy bề ngoài như vậy mà lầm. Chỉ cần kiểm tra những lỗ hổng sâu hoắm trên võ đài do một chiêu Loạn nguyệt vũ tạo thành, cũng đủ thấy phi đao của Hạ Lan Nhật có sức công phá cỡ nào. Đúng là có thể hình dung bằng hai từ: “Khùng khiếp” a.

Phía bên kia, Khang Tử cũng xuất kiếm. Một kiếm trận vô ảnh hình thành, cản bước tiến của phi đao. Nhưng vì quỹ tích của phi đao biến ảo khôn lường, lại chuyên nhằm vào những yếu điểm trên cơ thể hắn mà đánh vào. Vì thế, Khang Tử bắt đầu tỏ ra luống cuống.

Loan Nguyệt Vũ hết lớp này tới lớp khác lần lượt xuất hiện, ép cho đối thủ không kịp thở. Kiếm khí vì đó cũng rối loạn. Hạ Lan Nhật đạt được mục đích

của mình. Nhưng mà hấn tuyệt không chủ quan.

Trận chiến trên đài càng lúc càng gay cấn. Bầu không khí trên quảng trường liên tục lên xuống, khi thì nóng hầm hập, khi thì lạnh như băng. Thế nhưng, đối với phạm vi trên đỉnh hai cây đại thụ phía xa vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Vô Sắc được linh quả cải tạo cơ thể, cặp mắt vì thế cũng rất tinh tường. Tiểu sư phụ rất sùng bái Hạ Lan Nhật. Nhìn thấy vị thiếu chủ áo bào trắng lơ lửng giữa trời, mỗi động tác đều đẹp như tranh vẽ, Vô Sắc cảm thấy có chút hâm mộ, khát khao. Ước chi một ngày, võ công của mình cũng cao siêu như vậy.

- Sư phụ. Phi đao của Hạ Lan thí chủ phi thường, phi thường lợi hại. Nhưng mà kiếm thuật của Khang Tử thí chủ cũng rất cao thâm.

- “Thiện tai, thiện tai. Vô Sắc. Khi con nhìn nhận sự việc, đừng để vẻ bề ngoài của nó ảnh hưởng mà đưa ra những phán đoán sai lầm. Kiếm thuật của Khang Tử nhìn lợi hại, mạnh mẽ là vậy, nhưng cũng chỉ được vẻ bề ngoài. Mỗi chiêu xuất ra đều hao tổn tinh lực rất nhiều. Vận dụng càng lâu dài, tinh lực trong cơ thể càng khô kiệt. Thảm bại là chuyện đương nhiên. Nhưng mà Hạ Lan thí chủ, phi đao như hòa vào hơi thở, điều khiển rất tự nhiên, quả thật là tùy tâm sở dục.

Không bao lâu nữa, trận chiến sẽ nhanh chóng hạ màn”.

Quý hòa thượng tranh thủ giải thích cho đồ đệ của mình. Quả thật, tiếp theo, không đầy một khắc, trận chiến của Hạ Lan Nhật và Khang Tử kết thúc. Chương môn Tử Vân phái bị một phi đao xuyên giữa lòng bàn tay phải, không thể tiếp tục cầm kiếm. Cứ thế nhận thua.

Sau khi Khang Tử rời khỏi võ đài. Hạ Lan Nhật bắt đầu thu thập phi đao từ hai trận đấu vừa qua. Đệ tử của Trường Sinh Phái cũng động thân, giúp vị thiếu chủ của mình thu về vũ khí, chờ đợi trận đấu kết tiếp.

Một màn này lọt vào mắt Trần Tùng. Hấn cảm thấy khá buồn cười.

- Còn tưởng tên này cũng có giới chỉ không gian, cất trữ phi đao nhiều vô hạn. Ha ha. Đánh xong rồi lại đi nhặt lượm như thế. Đúng là khôi hài a. Đợi sau khi võ lâm đại hội kết thúc, ta nhất định tặng hấn một phần đại lễ mới được.

.....

Mặc dù những kẻ đã tâm với ngôi vị võ lâm minh chủ khác nhìn thấy Khang Tử vừa xuống đài, đã lập tức muốn xông lên. Nhưng mà tranh thủ lúc người ta chưa kịp nghỉ ngơi đã lao vào chiếm tiện nghi, chỉ sợ thiên hạ chê cười. Cuối cùng đành nhìn.

Nửa khắc trôi qua. Hạ Lan Nhật cũng khôi phục lại không sai sót, tiếp tục trận thi đấu thứ ba.

Lần này là chương môn Đông Nhạc Phái – Vũ Phi. Một nam tử sức vóc cao to vận trên người bộ trường bào đỏ thẫm. Gương mặt góc cạnh của hấn ửng lên một màu đỏ như người say rượu. Thế nhưng, từ bước chân trầm ổn đến điệu bộ mạnh mẽ đều cho thấy, hấn phi thường tỉnh táo. Mặt đỏ, chỉ là một đặc điểm ngoại hình.

Vũ Phi vác trên vai mình một lưỡi rìu thật lớn, nặng khoảng ngàn cân. Đây là vũ khí thành danh của vị chương môn Đông Nhạc Phái, rìu Khai Thiên. Chỉ với bộ dáng và tên gọi thế này, Khai Thiên rìu đã có thể được xếp vào bảng thập đại vũ khí tại Đông Cửu đại lục.

- Ha ha. Không ngờ con rùa đen này cũng góp nhặt tranh náo nhiệt. Tiếc rằng, bản thân hấn lại không có lợi thế trước một cao thủ khinh công như Hạ Lan Nhật a.

- Đúng vậy, Hạ Lan thiếu chủ chuyên công kích tầm xa. Vũ Phi làm gì có cơ hội tiến lại gần mà giao đấu với hấn. Hồ đồ a.

- Trận chiến này không cần coi cũng biết kết quả ra sao. Vũ Phi thế nào chẳng giống như Kính Tử chân nhân và chương môn Tử Vân phái vừa nãy.

...

Vô số thanh âm bàn luận từ bốn phía vang lên. Trên võ đài, hai bên thái dương của Vũ Phi giật giật. Hấn thật sự tức giận rồi a.

Vũ Phi hướng Hạ Lan Vũ, lớn tiếng nói: Tiểu tử, lên đi!

Hạ Lan Vũ đáp trả: Ngươi không có tư cách gọi ta là tiểu tử.

Vừa nói xong, một lớp phi đao vũ lộng bùng ra, lao đến chỗ của Vũ Phi. Cái lưỡi to của rìu Khai Thiên trở thành lá chắn đầu tiên. Âm thanh “coong coong” liên tục vang lên. Tiếng kim loại đỉnh tai kéo dài. Vũ Phi đắc ý cười. Ai nói hấn hồ đồ, cứ chống mặt lên coi cho biết.

Nhưng mà trận chiến này lại đúng như dự đoán của tất cả mọi người đang có mặt ở đây. Sau một hồi giằng co. Một chiêu Loan Nguyệt Vũ của thiếu chủ Trường Sinh phái đã đâm trúng vào yếu huyệt của đối phương.

Trên võ đài. Vũ Phi hai mắt trừng to. Nhìn Khai Thiên Rìu cắm phập vào nền đá. Hai cổ tay của hấn bị phi đao xuyên thủng. Thất bại. Thất bại ê chề a.

Quý hòa thượng nhìn thấy kết quả, trong lòng có chút xúc động nho nhỏ. Tay hấn lần tràng hạt, miệng khẽ lầm bầm: - Ngã phạt từ bi a. Tên Vũ Phi này sao không yên phận làm giáo chủ Đông Nhạc Phái. Sở trường đâm bị thọc, chọc bị gao của bọn hấn, đấu thích hợp thể hiện trên võ đài sinh tử như thế

này a.

Vô Sắc: “...”

Ba trận chiến, Hạ Lan Nhật đều toàn thắng. Những người quan chiến, trong lòng vô cùng phức tạp. Vừa muốn xông lên, lại sợ kết cục mình còn thảm hơn ba vị cường môn mới vừa khi.

Trong đó, đám đệ tử Trung Sơn Phái, Hoa Mông Phái nhìn thấy Hạ Lan Nhật thì trong ánh mắt lóe qua một tia ghen tỵ rất rõ ràng. Nhưng mà nhìn lên Vô Đài, Hạ Lan Nhật lúc này mang đến cho bọn họ một cảm giác to lớn, vững chắc tựa thái sơn. Dù cho mưa gió đến đâu vẫn không thể nào quật ngã được hắn, không thể nào gạt rửa được sự tự tin, ngạo nghễ của hắn.

Ngô Đông trên mặt rực rỡ nụ cười. Lão thấy đệ tử của mình lợi hại như thế, trong lòng lấy làm tự hào, kiêu ngạo. Từ trên chiếc ghế chủ vị tại khán đài phía bắc, lão đứng thẳng dậy, hướng toàn thể quần hùng lớn lớn tiếng nói:

- Chư vị, vừa rồi, chắc hẳn mọi người đều tận mắt chứng kiến được bản lĩnh thật sự của Hạ Lan Nhật. Quả thật, võ lâm chúng ta cần một minh chủ như hắn. Chúng ta cần một luồng gió mới thúc đẩy sự phát triển của các bang phái trên giang hồ. Chúng ta cần một người trẻ tuổi, dám nghĩ, dám làm dẫn dắt quần hùng chúng ta, chinh phục những thử thách, khó khăn. Để đồng đạo giang hồ đoàn kết một lòng, diệt ác, trừ gian, thay trời hành đạo. .... bỏ lô ba la. ....

Ngô Đông hưng phấn quá khích, nói một tràng dài. Đại diện của các bang phái nơi này nhũn chặt cặp mày. Quả thật, có thể kẹp chết một con rui. Trong lòng họ vô cùng khó chịu. Không lẽ cứ như vậy giao chức Minh chủ võ lâm lại cho tên thiếu chủ Trường Sinh Phái miệng còn hôi sữa này. Nhưng mà võ nghệ mình không bằng người, biết sao bây giờ a?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Đông Phong Nhật Minh

Ngô Đông hưng phấn quá khích, nói một tràng dài. Đại diện của các bang phái nơi này nhũn chặt cặp mày. Quả thật, có thể kẹp chết một con rui. Trong lòng họ vô cùng khó chịu. Không lẽ cứ như vậy giao chức Minh chủ võ lâm lại cho tên thiếu chủ Trường Sinh Phái miệng còn hôi sữa này. Nhưng mà võ nghệ mình không bằng người, biết sao bây giờ a?

Mất thấy mọi việc sắp sửa theo ý Ngô Đông mà thuận lý thành chương. Hạ Lan Nhật trên Vô đài cũng chẳng có chút xú gì là mừng vui. Hắn đi được tới đây, cũng xem như là báo hiếu, báo ân đầy đủ. Có trời mới biết. Vị trí thiếu chủ Trường Sinh Phái, khó làm đến thế nào.

Hạ Lan Nhật mười tuổi, mất cha mất mẹ, tình cờ gặp được Ngô Đông rồi thuận lợi bá sự. Hai mươi tuổi trở thành thiếu chủ Trường Sinh Phái, nổi tiếng khắp đại lục Đông Cưu, được người người ngưỡng mộ.

Nào biết đâu, tất cả những chuyện này đều là sắp xếp của sư phụ hắn. Người càng già, càng có dục vọng về quyền lực. Càng bá đạo, muốn kiểm soát tất cả mọi thứ trong tay mình. Chuyện hắn xếp ở vị trí thứ tư trên Thiên Nhân Bảng hay tin tức Hạ Lan Thiếu chủ tỏ ý muốn kết thân cùng với Nghiêu Lan Tuyết nữ vương. .... Có chuyện nào không phải do ma trảo của Ngô Đông tạo ra.

Hạ Lan Nhật bị Ngô Đông kiểm soát rất gắt gao. Cuộc sống của hắn mười mấy năm nay, ngoài tu luyện cũng là tu luyện. Thỉnh thoảng, trong những dịp quan trọng, hắn mới dùng danh nghĩa Thiếu Chủ Trường Sinh phái ra mặt theo, đúng yêu cầu của sư phụ mình.

Giao lưu đại hội lần này, Ngô Đông mất thấy mình tuổi đã già, nhân tài tuần kiệt trên giang hồ mỗi ngày xuất hiện càng nhiều, như nấm mọc sau mưa. Đại biểu các bang phái lại rình rập một bên như hổ rình mồi. Hắn cảm thấy lợi thế không nghiêng về mình, cần phải gấp gáp tìm ra một giải pháp phòng bị.

Ngô Đông dùng danh nghĩa thầy trò, ép buộc Hạ Lan Nhật phải chiếm lấy vị trí này. Hắn (HLN) chỉ cần làm một Võ Lâm Minh Chủ trên danh nghĩa là được. Sau đó, Đông Cưu Đại Lục, góc biển chân trời, có thể tùy ý đi lại.

Thật ra từ lâu, Ngô Đông cũng đã bắt đầu hoài nghi Hạ Lan Nhật. Bởi lẽ, trong một thời gian ngắn, võ công và nội lực của tên thiếu chủ do đích thân lão đề bạt đều nhanh chóng tinh tiến, thậm chí, vượt qua vị sư phụ là lão đây. Ép buộc Hạ Lan Nhật, dù hành động chẳng mấy quang minh, nhưng không thể không thực hiện.

Hạ Lan Nhật khao khát truy cầu tự do, tất nhiên đồng ý.

Bóng dáng áo trắng của nam tử giữa võ đài lúc này thoáng qua một nét bi thương. Hắn đưa mắt nhìn một vòng khắp quảng trường, lại nhìn về hai ngọn đại thụ xa xa. Trực giác cho biết, nơi đó, chắc chắn có tuyệt thế cao thủ mà hắn xa xa không bì kịp. Tự dung, hắn có nôn nóng muốn giáp mặt với họ. Hắn sợ, nếu bỏ qua cơ hội lần này, sẽ hối hận về sau.

.....

Kim Phụng có chút trầm tư. Từ những dao động cảm xúc trong lòng thiếu chủ Hạ Lan. Thần phụng đại nhân nhận ra một tia quen thuộc.

- Người này là một trong thập đại chiến tướng của Trần Hiểu My.

Kim Phụng hồ hững nói một câu. Thế nhưng Trần Tùng ngồi nhánh cây bên kia nghe được, trong lòng lại giật mình.

- Hào. Vậy ta đi cướp người.

Ngao Thiên Quân ha hả cười. Hắn nói xong, thân thể vừa động, tính trực tiếp xông xuống dưới, xách người lên. Nhưng mà lúc này, trên võ đài giữa quảng trường, tình hình mới lại phát sinh. Hai con người của hắn nhìn đối thủ mới của thiếu chủ Hạ Lan như muốn rút ra ngoài.

Một nam tử áo xanh thẫm xuất hiện. gương mặt anh tuấn trẻ tuổi toát ra sự tự tin mãnh liệt. Tay hắn xách trường côn màu trắng bạc, tỏa ra hào quang lấp lánh dưới ánh mặt trời.

- Tại hạ Đông Phong Nhật Minh, muốn thỉnh giáo Hạ Lan công tử.

Hạ Lan Nhật nhìn người đối diện, khẽ mỉm cười. Hắn không hề quen biết người vừa đến. Nhưng nhìn thấy trường côn sau lưng hắn thì trong lòng vui vẻ, nhớ đến hai vị thần bí sư phụ xa cách một thời gian.

- Đông Phong huynh. Mời.

Cả hai người khách khí với nhau. Sau đó, Đông Phong Nhật Minh là người ra tay đầu tiên.

- Thiên Long đoạn quần hùng, đi!

Một chiêu của Đông Phong Nhật Minh xuất ra. Trường côn mang theo sức mạnh vô biên, phù xuống vị trí của Hạ Lan Nhật giữa võ đài. Sức công phá trong chiêu thức này còn khủng bố hơn cả so với Phong Sát Kiếm của Khang Tử.

- Ha ha. Không ngờ nơi này ta có thể gặp được đồ đệ của đại ca, đại tẩu. Tốt, rất tốt a.

Trên ngọn đại thụ, Ngao Thiên Quân nhìn thấy tên nam tử áo xanh sử dụng Thiên Long thập nhất thức đối chiến với phi đao của thiếu chủ Hạ Lan, trong mắt, trên mặt đều rạng rỡ nụ cười. Ngập tràn kích động.

Võ đài.

Phi đao của Hạ Lan Nhật như thủy triều, từng đợt từng đợt cuốn về phía trước.

- Loan Nguyệt Dạ Tập! Lên!

- Thiên Long Phược Thủy. Lên!

Hai thanh âm đồng thời hét lớn. Trường Côn như một con Kinh Sa mang theo sức mạnh biến cả đối chiến với những lưỡi đao như ánh trăng bàn bạc, lấp lánh giữa đêm khuya.

Khán giả trên đài trầm trồ. Họ kinh ngạc bởi vì một giây tiếp theo, Đông Phong Nhật Minh đã phóng người lên cao, thân ảnh màu xanh đậm lơ lửng giữa không trung, ngang tầm với thiếu chủ Hạ Lan. Khinh công tuyệt hảo a.

Thiên Long Cửu Khúc. Đi!

Ngao Thiên Quân nhìn thấy tên tiểu tử dưới đài ngay cả chiêu Thiên Long cửu khúc thi triển cũng lưu loát, không sai thì trong lòng cũng có chút tán thưởng. Nhưng mà sau đó, Trần Tùng lại tặc lưỡi, thầm tiếc cho Đông Phong Nhật Minh. Bởi lẽ nếu như Trường côn của hắn có được thuộc tính, tuyệt chiêu thi triển mới là hoàn mỹ vô khuyết. Đáng tiếc a.

Nhị thức của Hiểu My đặt ra yêu cầu quá cao với đồ đệ của đại ca mình rồi. Thật ra, tại Đông Cửu đại lục này, điều kiện làm sao có thể so bì cùng Huyền Thiên Đại Lục. Cây trường côn của Đông Phong Nhật Minh là do sư phụ hắn ban tặng. Trường côn được chế tạo từ Bạch thiết hai ngàn năm, Dài hai thước ba. Nặng năm trăm cân. Mặc dù không có thuộc tính như Hắc Long Côn và Như Ý côn. Nhưng đối với Đông Phong Nhật Minh, thứ vũ khí này đã là phi thường phù hợp.

Một chiêu Thiên Long Cửu Khúc đã khiến cho Hạ Lan Nhật sợ hãi. Tên sư đệ này của hắn quả nhiên lợi hại. Nếu không phải hắn còn một thanh kiếm làm con át chủ bài sau cuối, chỉ bằng phi đao, dù muốn chiến thắng sư đệ của mình, e là phải vất vả chứ chẳng nhẹ nhõm như đối kháng với ba người Kính Tử chân nhân, Khang chương môn và Vũ chương môn trước đây.

Ngô Đông ngồi trên khán đài phía bắc, thấy đối thủ của Hạ Lan Nhật không những không có dấu hiệu suy yếu mà càng lúc chiến đấu càng hăng thì không khỏi cau mày.

Sự việc dường như đã vượt ra ngoài sự khống chế của lão. Nam tử áo xanh này lại lịch không rõ ràng. Về khinh công lẫn võ nghệ đều ở mức thượng thừa. Nhưng có sao từ trước tới giờ trên giang hồ lại không có một chút tiếng gió truyền ra?

Trái ngược với lo lắng của Ngô Đông, đại biểu các bang phái trên mặt đầy áp mùa xuân. Bất chợt xuất hiện một người ngang sức ngang tài với vị thiếu chủ Trường Sinh Phái, trong lòng bọn họ chỉ hận không thể đứng dậy kêu gào, vỗ tay nhiệt liệt hoan hô. Chỉ cần ngôi vị mình chủ không phải của Hạ Lan Nhật, ai ngồi trên vị trí kia. Họ cũng chẳng muốn tiếp tục để ý làm gì.

Tội nghiệp cho Hạ Lan Nhật. Khi không bị người ghét bỏ. Oan ức vô cùng.

.....

Trên võ đài. Hai nam tử chiến đấu càng lúc càng sôi trào. Cuối cùng, lấy sự thắng lợi của Hạ Lan Nhật mà kết thúc. Hai người nhìn nhau mỉm cười.

- Sư huynh. Quả nhiên lợi hại.

- Sư đệ quá khen. Được giao chiến cùng đệ. Bản thân ta cũng thấy sáng khoái vô cùng.

Nói rồi, cả hai người ngửa mặt cười to.

Ngô Đông nhìn thấy biểu tình của cả hai đấu thủ, trong dạ cảm thấy bất an. Từ lúc nào mà Hạ Lan Nhật lại có một người sư đệ như vậy?

Khán giả quan chiến cũng thất vọng ê chề. Cái này hoàn toàn không phù hợp. Đúng ra, họ phải trợn mắt, bặm môi, tỏ vẻ thù hận gieo mầm mới phải. Không nên có biểu cảm như huynh đệ, bằng hữu thân thiết, lâu ngày gặp nhau thế kia.

- Ha ha ha. Ha ha ha.

Đúng lúc này. Một tràng cười thật lớn vang lên. Từ trên cây đại thụ phía xa, một bóng người to lớn, mạnh mẽ lao ra. Thoắt cái, hắn đã xuất hiện giữa võ đài, đứng giữa hai người Đông Phong Nhật Minh và thiếu chủ Hạ Lan. Bộ râu xồm xoàm che khuất ngũ quan, chỉ thấy mây rậm mắt to, mái tóc xoắn dài chạm vai rồi tung đầy phong cách.

Trần Tùng không thèm nhìn lấy người nào khác, hắn khẽ nói với hai nam tử một trắng, một xanh bên cạnh:

- Mở to mắt ra nhìn. Đây mới thật sự là Thiên Long thập nhất thức của Trần Gia ta.

Tiếp theo. Thân thể như quả núi của Ngạo Thiên Quân thoắt cái đã xuất hiện giữa hư không. Hắc Long Côn đen nhánh dưới ánh mặt trời phát ra khí thế ngạo thị thế gian. Một đường phát qua, không khí phát ra âm thanh như bị xé rách, khiến người nghe lạnh cả sống lưng.

- Thiên Long Quang Lôi. Đi!

Tinh không sáng rõ, vô số tia lôi điện bỗng dưng xuất hiện. Mỗi tia có bề ngang như một chiếc kim tiên, uốn lượn, tập kích vào đám người Kính Từ, Khang Vũ. Ngạo Thiên Quân churong mắt bọn chúng về những lời nói và hành động của chúng trong các trận giao chiến với Hạ Lan Nhật. Thế cho nên, mượn cơ hội này ra tay giáo huấn. Cho chúng biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn.

Hắc Long Côn vù vù xoay chuyển trên không. Lôi điện tạo thành một vòng xoáy chớp lòa, giáng xuống giữa võ đài. Thoắt cái, cả võ đài bằng đá cứ thế vụn nát.

Đông Phong Nhật Minh cùng Hạ Lan Nhật nhìn vị nam tử trung niên uy vũ đầy sùng bái. Trong mắt bọn hắn, chỉ có kẻ mạnh như thế mới là mục tiêu truy đuổi của lý tưởng tương lai.

Ngạo Thiên Quân thi triển chỉ một chiêu Thiên Long Quang Lôi. Sau đó, nhìn về hai nam tử trẻ tuổi đáp không mà đứng kề bên. Ngoác miệng cười, lớn tiếng ra lệnh!

- Vờ kịch này đến lúc hạ màn được rồi. Đi thôi!

Trần Tùng nói xong, thu lại Hắc Long Côn vào giới chỉ không gian. Sau đó, mỗi tay xách cổ một người, hướng ngọn đại thụ xa xa bay lướt đi.

Một tiếng rống như hổ gầm từ xa vọng lại.

- Ngô Đông. Tên tiểu tử Hạ Lan này hợp ý ta. Ngươi tìm một thiếu chủ khác cho Trường Sinh Phái đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Huyền Lâm Sơn Mạch

Trần Tùng trắng trợn cướp người. Hắn xách theo Hạ Lan Nhật và Đông Phong Nhật Minh lao về hướng hai cây đại thụ phía xa. Tiếp theo đó, vài thân

ánh khác cùng từ hai ngọn đại thụ khác lao ra. Nhắm thẳng hướng chân trời mà mất dạng.

Sự việc diễn ra quá bất ngờ. Toàn thể những người có mặt tại Võ Lâm Đại Hội còn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Chỉ có vị võ lâm minh chủ tại nhiệm – chương môn Trường Sinh Phái – Ngô Đông thừa người tại khán đài phía bắc. Tuy không nhìn thấy, nhưng đúng là lúc này, tâm trạng của lão đang bùng nổ, sôi trào còn hơn núi lửa. Huyết khí xung thiên – tức giận ngập trời.

- Quá ngông cuồng. Hắn là kẻ nào? Toàn thể đệ tử Trường Sinh Phái đuổi theo, cướp người về cho bằng được.

Ngô Đông hét lớn. Thanh âm của lão đã khiến cho ba hồn bảy phách của nhân sĩ võ lâm nơi này tỉnh táo lại. Lão đạo trưởng Kính Từ chân nhân là người đầu tiên bước ra, lớn tiếng đòi một công đạo cho kỳ đại hội lần này.

- Ngô chương môn. Hạ Lan Thiếu chủ đã bị nam nhân bí ẩn ấy cướp đi. Thực lực một chiêu hắn thi triển vừa rồi, nặng nhẹ thế nào, chúng ta ở đây cũng đã lãnh giáo được. Hơn nữa, với trình độ khinh công của nhóm người vừa nãy, quý môn phái có muốn đuổi theo e là cũng phí công vô ích. Chỉ bằng lúc này, nên nghĩ làm thế nào để cứu vãn thể cục của Võ Lâm đại hội hôm nay a.

- Đúng vậy, đúng vậy. Hạ Lan thiếu chủ của quý phái đúng là rất lợi hại. Nhưng mà không phải hắn bây giờ sống chết không rõ hay sao? Chúng ta không thể cứ trông chờ vào may mắn có thể xảy ra. Mọi người nói xem?

Khang Từ - chương môn Từ Vân Phái vẫn còn cay cú, khó chịu vì chiến bại trước Hạ Lan Nhật. Mới vừa rồi lại bị lôi điện của Ngao Thiên Quân bổ cho chặt vật. Vì vậy, lão cảm thấy nghẹn khuất vô cùng. Cho nên, nhân khi Kính Từ chân nhân mở lời. Tên võ sĩ này cũng nhảy vào, gây sức ép cho Ngô Đông chương môn.

Ngô Đông mặt mày xanh mét. Lão cảm hận nhìn hai con hàng kia. Dù gì cũng là chương môn một phái, danh tiếng vang vọng giang hồ. Vậy mà lúc này lại thay nhau bỏ đá xuống giếng. Mặt người dạ thú. Trơ trẽn vô song.

Nhưng dù cho Ngô Đông khó chịu ra sao thì tình hình không những không bớt căng thẳng mà lửa nóng cứ thỗi bùng lên. Những người còn lại, lấy sự dẫn đầu của Kính Từ lão đạo và chương môn Từ Vân Phái, không ngừng hò hét, đòi Võ Lâm Đại Hội phải bắt đầu lại. Yêu cầu Ngô Đông phải giới thiệu ra ứng cử viên mới cho ngôi vị Võ Lâm Minh Chủ hôm nay.

Sau một hồi giằng co, cuối cùng, Ngô Đông không thể địch lại đám lang sói nơi đây. Lão cắn răng, lên tiếng:

- Chư vị. Nay, Hạ Lan Nhật chẳng may bị kẻ xấu bắt đi. Trường Sinh Phái bây giờ cần phải trên dưới toàn lực đuổi theo. Ta thấy Kính Từ chân nhân và Khang chương môn đều là nhân vật cái thế anh hùng, người nào cũng có khả năng lãnh đạo võ lâm phát triển. Nay, ta đề cử hai người bọn họ. Còn chuyện bình chọn ra sao. Mọi người cứ tùy ý liệu phân. Trường Sinh Phái ta sẽ không tiếp tục dây vào.

Ngô Đông nói xong thì lập tức đứng dậy, mang theo đệ tử của mình, mạnh mẽ rời đi. Chuyện tiếp theo thế nào, lão đã chẳng muốn quan tâm. Cứ để cho bọn họ chó cắn chó, tiếp tục tranh đoạt cùng nhau. Dù sao, hai người này đều khát khao ngôi vị minh chủ võ lâm không phải ngày một ngày hai. Xem như toại nguyện cho bọn họ.

Cao thâm. Một chiều này của Ngô Đông đã quăng củ khoai lang nóng phồng tay lại cho hai lão hồ ly Kính Từ và Khang Từ. Ngô Đông mang Hạ Lan Nhật ra làm cớ, toàn vẹn rút lui.

.....

Không nói tiếp những chuyện xảy ra tại Đại hội Võ Lâm sau khi Ngô Đông dẫn theo đệ tử Trường Sinh Phái rời đi.

Vào lúc này, nhóm người Trần Tùng và Kim Phượng, xách theo Hạ Lan Nhật và Đông Phong Nhật Minh đã đi đến rất xa.

Bốn người đáp xuống một bìa rừng một sơn mạch tại Phía Đông. Hạ Lan Nhật và Đông Phong Nhật Minh hai người say xỉn một lúc lâu, mới phục hồi bộ dáng ung dung, lâm phong ngọc thụ.

Kim Phượng lặng im nhìn gương mặt vị thiếu chủ Trường Sinh Phái. Sau mới chậm chậm buông lời khẳng định:

- Khuôn mặt của ngươi vốn không phải thế này.

Hạ Lan Nhật nghe nói vậy, có chút ngạc nhiên. Một tay sờ lên má phải, bất đắc dĩ mỉm cười.

- Cô nương quả nhiên hảo nhãn lực. Gương mặt này của ta, đúng thật là đã có sự thay đổi. Năm ta 10 tuổi, trước khi gặp sư phụ đã bị trọng thương. Nhờ sư phụ cho dùng vô số thuốc quý, thảo dược mới chữa lành. Chuyện này, trong Trường Sinh Phái cũng ít người biết được.

- Nhưng mà thế này cũng tốt. Nam tử hán đại trượng phu, chỉ cần một thân bản lĩnh, võ nghệ cao cường. Làm người quân tử, chính trực là được rồi. Đầu cần phải đẹp quá mức làm gì? Làm ta lại nhớ tới cái tên bán nam bán nữ họ Du kia. Đúng là phiền toái.

(Du Tử Dục nằm một bên cũng trúng đạn. Ha ha)

- Vị đại hiệp và vị cô nương này, không biết xưng hô ra sao?

Hạ Lan Nhật bỏ qua lời động viên kỳ lạ của Ngao Thiên Quân, hướng hai người Ngao Thiên Quân và Kim Hộ Vệ chào hỏi.

- Ta là Trần Tùng. Còn nàng ấy là Kim Phụng.

- A. Thì ra thúc là Trần Tùng, đến từ Huyền Thiên Đại Lục.

Đông Phong Nhật Minh nghe được lời nói của Trần Tùng, vô cùng kinh hãi. Hắn là đệ tử của Trần Chí, dĩ nhiên biết rõ, ngoài đệ đệ ruột của sư phụ là Trần Tùng từ Huyền Thiên Đại Lục, có lẽ sẽ không có người thứ hai sử dụng được Thiên Long Thập Nhất thức lợi hại như vậy. Giờ phút này, đúng là người nhà đoàn tụ. Chuyện tốt lành a!

- Bái kiến Nhị thúc, Kim cô nương.

Hai nam tử trẻ tuổi đồng loạt vòng tay, cung kính ra mắt Ngạo Thiên Quân cùng Kim hộ vệ.

- Tốt, tốt. – Trần Tùng sáng khoái, nói liền hai chữ tốt, bộ râu xồm trên mặt giật giật liên hồi.

- Sư phụ, sư mẫu của các người hiện tại đang ở đâu?

Vui mừng gấp gáp qua đi. Trần Tùng lập tức hỏi đến tung tích của đại ca và đại tẩu.

Tên tiểu tử Đông Phong nghe được, bí hiểm nở nụ cười.

- Nhị thúc. Đúng là người một nhà nên tư tưởng giống nhau. Sư phụ sư mẫu đang ở trong sơn mạch phía trước đây ha.

- Sơn mạch này gọi là Huyền Lâm sơn mạch. Nghe nói trong đó có một loài thực vật kì bí gọi là Huyền thụ. Hoa của nó phát ra mùi thơm, có thể mê hoặc tâm trí con người. Đạo này, rất nhiều nhân sĩ vô lâm vào sơn mạch này đều mất tích. Có lẽ, sư phụ sư mẫu cũng tìm kiếm nguyên nhân.

Hạ Lan Nhật đã từng nghe nói tới Huyền Lâm Sơn Mạch và những bí ẩn gần đây. Ngặt nỗi, Ngô Đông không cho phép hắn điều tra. Chắc sợ người một đi không trở lại, lấy ai làm con cò cho lão thao túng trong võ lâm đại hội.

Đông Phong Nhật Minh thì rất muốn theo phụ phụ Trần Chí. Nhưng sư phụ hắn hạ lệnh, phải đến quấy rối đại hội võ lâm, một tay trợ giúp sư huynh của mình. Lệnh thầy khó cãi. Cũng may, nhờ thế mới gặp được hai vị Ngạo Thiên Quân và Kim Phụng.

- Ha ha. Đúng là duyên phận. Không ngờ đánh bậy đánh bạ mà có thể đuổi theo được đại ca ta. Vậy thì chúng ta cũng vào thôi. Biết đâu sẽ nhanh chóng gặp được hai người bọn họ.

Trần Tùng nhanh chóng quyết định. Thế nhưng, sau khi hắn nói xong thì lại nhìn thấy Hạ Lan Nhật bước lên vài bước, hướng về phía tổng đàn của Trường Sinh Phái, đập đầu ba cái, bùi ngùi lên tiếng:

- Sư phụ. Ôn nuôi dưỡng mười mấy năm. Đệ tử xin đập đầu cảm tạ. Những gì đệ tử hứa với người cũng đã làm xong. Từ nay, trời nam đất bắc sẽ khó có dịp tương phùng. Mong người bảo trọng a.

Hạ Lan Nhật nói xong câu này thì đứng dậy. Ba người còn lại nhìn hắn, khẽ gật đầu.

- Sư huynh. Đi thôi!

Thân ảnh bốn người nhanh chóng biến mất trong rừng rậm của sơn mạch Huyền Lâm.

Nơi họ vừa đứng, một trận gió lớn thổi qua. Đám cỏ ngã nghiêng xô nhau về một hướng. Lá cây theo gió, tán mát cuối chân trời. Vài chiếc lá vàng khô vô tình, rơi trên bộ cà sa của hai hòa thượng một lớn, một nhỏ đang từ từ tiến tới. Vạt áo của họ lộng gió, phát ra thanh âm phàn phật, phàn phật.

- Mô phật. Lại chậm một bước rồi. Đám người này thật không nghĩa khí chút nào.

- Thiện tai. Thiện tai.

Vô Sắc chấp tay, nhìn về hướng sơn mạch sâu thẳm, rồi lại quay đầu nhìn Quý hòa thượng đang đứng kề bên.

- Sư phụ. Chúng ta ở đây đợi hay đi tiếp vào bên trong.

Quý hòa thượng lần tràng hạt trên tay, miệng khẽ lầm bầm: Ngã phật từ bi, ta không vào địa ngục, lấy ai vào địa ngục. Vô Sắc à, mình cũng tới đi thôi!

- Dạ sư phụ.

Tiếp theo, hai thân ảnh một lớn một nhỏ cũng hướng về phía Sơn mạch Huyền Lâm thẳng tiến.

Đông Cuu đại lục, gió lại tiếp tục thổi chiều.

Võ lâm đại hội kết quả thế nào? Hạ Lan Thiếu Chủ sống chết ra sao? Người thanh niên tên gọi Đông Phong Nhật Minh thành linh xuất hiện đến từ đâu? Rồi thần bí nam nhân ngang nhiên xuất hiện cướp người vô pháp vô thiên là ai?.... Vô số câu hỏi được đặt ra, đợi mọi người tìm hiểu. Vô số câu chuyện

huyền ảo, bí ẩn được dựng lên, lấy đám người Ngao Thiên Quân, Đông Phong Nhật Minh và Hạ Lan Nhật làm trung tâm. Càng ngày càng khuếch trương khắp giang hồ, tứ quốc.

Thế nhưng, trong lúc đó, nhân vật chính trong những câu chuyện này lại đang nhàn nhã dạo bước tại Huyền Lâm sơn mạch. Thỉnh thoảng, vài con dã thú nghe động, nghe nhanh, giờ vuốt nhảy ra, đều bị phi đao của Hạ Lan Nhật giải quyết. Những con thú nhỏ khác thì không dám bén mảng tới gần. Một đường bình yên đến nản. Trần Tùng nhìn hai đồ đệ của đại ca, lên tiếng hỏi:

- Nơi này cũng khá bình thường. Huyền thụ gì đó, xuất hiện tại đâu?

- Sâu trong sơn mạch này.

Đông Phong Nhật Minh đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Huyền thụ

Huyền Lâm sơn mạch. Một đoàn bốn người chậm chậm len lỏi qua những con đường chật hẹp, che kín bởi tán lá, cành cây và những bụi rậm um tùm. Những con thú nhỏ không ngừng trốn chạy. Những thú to lớn phóng ra đều trở thành một đồng thi thể dưới phi đao xuất thần nhập hóa của Hạ Lan Nhật.

Đông Phong Nhật Minh vô cùng vui vẻ, thu lấy chiến quả, bỏ vào không gian giới chỉ, quạ gặp mặt của nhị sư thúc Trần Tùng.

Hạ Lan Nhật khẽ xác thú máu me, hẩn chỉ dùng giới chỉ để đựng vũ khí, phi đao. Mở ra một ngăn nhỏ bên trong đựng hành trang. Đồng thời, tiện đường cũng thu thập thêm ít dược thảo trân quý. Đây là thói quen của đệ tử Trường Sinh Phái tại Đông Cưu đại lục.

- Những cái gốc Huyền thụ đó xuất hiện ở chỗ nào?

- Nghe nói là phía bắc khu vực trung tâm của sơn mạch. – Hạ Lan Nhật vừa cảnh giác xung quanh, vừa trả lời.

Nhóm người nhanh chóng tăng tốc. Theo phương hướng đã xác định lao đi.

.....

Huyền thụ là loài cây vô cùng đặc biệt tại Huyền lâm. Không biết từ bao giờ mà nó đã xuất hiện tại đây. Chỉ biết, trong vài năm gần đây, nó bắt đầu kết hoa, phát ra mùi hương ngọt ngào ngào đời mạng.

Hoa Huyền thụ rất xinh đẹp. Nó nửa giống hoa mẫu đơn với những cánh mỏng, xếp chồng lên nhau, nhưng lại nửa giống như anh túc, màu sắc có thể liên tục thay đổi. Mỗi đóa hoa to cỡ niêng bát, chu kỳ nở có thể kéo dài từ mười ngày đến nửa tháng. Rực rỡ, hoành tráng vô cùng.

Quả thật, đó là cảnh đẹp không bút nào tả xiết.

Thế nhưng, vào lúc này, trong phạm vi bán kính năm mươi mét từ một gốc huyền thụ to nhất tại phía bắc của trung tâm Huyền Lâm sơn mạch. Một nhóm người trong mọi tư thế đang ngồi rải rác xung quanh. Có người nằm dài trên đất, có người khoanh chân xếp bằng như thể luyện công. ... Thậm chí, dưới những tán thấp thoáng bóng khô lâu, hải cốt trắng hếu, thật đáng sợ.

Nhóm người này là võ lâm nhân sĩ đi lại trong huyền lâm sơn mạch, bị mùi hương của Huyền thụ hoa hấp dẫn đến. Cả đám đều đang lạc vào ảo cảnh. Thần trí chìm đắm vào những dục vọng cố hữu của bản thân, không thể thoát ra.

Có người sống trong ảo giác, chiến đấu với kẻ thù không đội trời chung. Có người thấy mình cùng hồng nhan trong mộng dây dưa, ái ân, hoan lạc... Nhưng dù là ảo cảnh đó thực tế thế nào thì trên mặt họ lúc này vẫn chỉ là một mảnh tĩnh lặng. Dưới tác dụng từ mùi hương đoạt mệnh, sinh cơ đang dần mất đi.

Trong số họ, có hai người ngoại hình đặc biệt nổi bật. Một nam tử trung niên bộ dạng cao lớn, uy nghiêm. Ngũ quan trên gương mặt đặc biệt nổi trội. Cho thấy khi còn trẻ cũng là một tuyệt thế mỹ nam. Chỉ tiếc thời gian vô tình, đôi mắt đã xuất hiện vài nếp nhăn. Mái tóc hoa râm nhuộm màu năm tháng.

Nữ nhân bên cạnh hắn vận một thân váy áo tím nhạt. Mái tóc trên đầu búi cao kiểu tóc búi phụ nhân. Cây trâm bằng ngọc đơn giản cắm lên, dung nhan tám phần tựa như Liễu My. Chỉ có điều, thay vì sự thanh thoát, phóng khoáng, anh khí bừng bừng của cô, nữ nhân trung niên này lại có một vẻ đẹp đầm thắm, dịu dàng, một vẻ đẹp của từng trải và lắng đọng.

Hai người này, không ai khác chính là phu thê Trần Chí – Lam Bình – phụ mẫu ruột thịt kiếp này của Trần Liễu My.

Lúc này đây, Trần Chí còn đang đắm chìm vào trận chiến ác liệt với bọn Hắc Nha Lang. Lam Bình thì đang vui vẻ với nữ nhi trong mộng cảnh của bản thân. Mặc dù cảm nhận được nguy hiểm xung quanh. Nhưng hai người lại luyến tiếc trở về hiện thực.

Từ chuyện này, cũng đủ biết, hai người bọn họ cố chấp với mục tiêu tìm kiếm nữ nhi đến mức độ nào.

Khi đám người Trần Tùng Và Kim Phượng đuổi tới. Xa xa đã nhìn thấy được cảnh tượng như vậy. Giữa một mảng rừng rậm xanh mướt, âm u. Một cây Huyền thụ to lớn, gốc của nó kích thước phải đủ năm người ôm, toàn thân rực rỡ sắc hoa. Mùi hương ngọt ngào giữa không gian lan tỏa.

Kim Phượng là Thần thú, vì thế, không hề bị ảnh hưởng bởi thứ mê hương này. Ngao Thiên Quân và Đông Phong Nhật Minh, đều là hai người thần kinh thô sơ. Bản thân không hề có dục vọng và chấp niệm. Huyền Lâm Hoa đối với bọn họ, sức uy hiếp bằng không. Ngược lại là Hạ Lan Nhật, thần trí bắt đầu có chút u mê, đôi mắt nặng trĩu, cả người bắt đầu xụi lơ, được sự đề của mình đỡ lấy.

Kim Phượng nhìn thấy thế, từ mi tâm, phóng ra một giọt máu, bay đến, nhập vào người của Hạ Lan Nhật. Thoắt cái, toàn thân nam tử áo trắng được bao bọc trong một vầng sáng chói lóa nhưng không quá nóng mà lại ấm áp, nhu hòa.

- Kim cô nương, sư huynh ta...?

Đông Phong Nhật Minh tò mò, nhìn Kim Phượng lên tiếng:

- Không sao, cứ để hắn tựa vào gốc cây nào đó ngủ một giấc, khi tỉnh lại càng thêm lợi hại. Yên tâm đi!

- Đúng vậy. Nghe lời Kim hộ vệ, chắc chắn không sai.

Trần Tùng cũng lên tiếng trấn an. Đông Phong Nhật Minh nghe thế thì nhẹ nhõm thở ra, tìm một gốc cây cho Hạ Lan Nhật tựa vào. Đối với vị sư huynh này, dù thời gian tiếp xúc không nhiều, nhưng mà hắn thật lòng thương yêu, kính trọng.

Sắp xếp cho Hạ Lan Nhật xong xuôi, ba người Kim Phượng tiến sâu vào địa bàn của Huyền Thụ. Trần Tùng lấy ra vài viên Thanh Tâm Đan và Tinh Thần Đan, Giải độc đan, tự thưởng cho mình và chia cho hai người kẻ bên.

Kim Phượng khinh thường ngoảnh mặt đi. Đông Phong Nhật Minh thì hơi xòe tay đón nhận, quăng vào trong miệng. Đan dược lập tức tan thành một luồng khí thanh mát, chảy khắp kinh mạch, tứ chi.

- Đồ của nhị thúc đều là thứ tốt. – Tên tiểu tử Đông Phong nhìn Ngao Thiên Quân xu nịnh.

- Tất nhiên. Ha ha.

Trần Tùng vừa dứt lời, nhãn thần của hắn lập tức sáng lên, mặt ngập tràn kích động. Bởi lúc này, hắn nhìn thấy trên mặt đất phía trước, hai thân ảnh quen thuộc đang ngồi xếp bằng. Bộ dáng như lão tăng nhập định. Hắn kinh hi hét lên.

- Đại ca, đại tẩu.

- Sư phụ, sư mẫu...

Tuy nhiên, đáp lại tiếng hét của hắn và tiếng gọi của Đông Phong Nhật Minh, phu phụ Trần Chí vẫn lặng im không tiếng động. Kim Phượng thấy vậy, vội vã can ngăn.

- Bọn họ đang đắm chìm trong ảo cảnh. Tùy tiện cưỡng bức tỉnh lại, chỉ khiến hai người gặp nguy hiểm. Mấu chốt vấn đề là phải giải quyết cây Huyền Thụ này.

- Kim cô nương, chúng ta chặt cây đi được không?

- Phải. Ta hủy đi gốc Huyền thụ này. Như vậy mới có thể nhanh chóng cứu được đại ca.

Đông Phong Nhật Minh cùng Trần Tùng lập tức kiến nghị. Tuy nhiên, Kim Phượng lại không đồng ý vấn đề này.

- Gốc Huyền Thụ này đã sắp thành tinh. Nếu bây giờ chúng ta dùng thủ đoạn mạnh mẽ, chỉ e là nó sẽ nhanh chóng vùng vẫy, kích thích toàn bộ mê hương, càng gây nguy hiểm cho những người còn đang chìm trong mộng cảnh.

- Vậy ta phải làm sao?

Kim Phượng không trả lời câu hỏi của Ngao Thiên Quân mà chậm chậm tiến đến, tiếp cận với gốc đại thụ to lớn. Mỗi bước chân của cô, dung mạo tuyệt sắc lại dần hồi phục. Khi bàn tay trắng nõn chạm vào được lớp vỏ cây xù xì thì đôi mắt đã trở lại màu vàng kim, uy nghiêm mà thần thánh.

Kim Phượng nhắm mắt lại, điều khiển thần thức, trao đổi với Huyền Thụ. Trần Tùng và Đông Phong Nhật Minh há hốc mồm kinh ngạc. Bằng mắt thường, họ cảm nhận rõ ràng, gốc Huyền Thụ này đang run rẩy, hoảng sợ cực kỳ.

Kim Phượng: “Yêu thụ, ta biết ngươi đã sắp độ kiếp. Nhưng mà hấp thu sinh mạng những người này không phải cách. Có muốn cùng ta rời khỏi mảnh thiên địa này, đến một nơi khác điều kiện tốt hơn không?”

Huyền thụ: “Phượng Hoàng đại nhân. Ta có thể tin được ngài sao?”

Kim Phượng cảm nhận được một tin run rẩy đến từ linh thức của Huyền Thụ. Cô khẳng định: “Chỉ cần ngươi nghe theo sự sắp xếp của ta. Ta đảm bảo có thể nhờ chủ nhân giúp đỡ ngươi độ kiếp. Tất nhiên, ngươi cũng phải cam nguyện thân phục người”.

Huyền Thụ: “Ta muốn tự do”.

Kim Phượng: “Không thể, tự do không thể giúp ngươi thăng cấp, độ kiếp. Ngươi lẽ nào muốn công lao tu luyện mấy ngàn năm cứ thế hủy hoại. Chủ nhân của ta là một người tốt. Chỉ cần ngươi nghe lời, đảm bảo tương lai vô hạn. Không bao giờ hối hận về quyết định hôm nay. Còn nếu ngươi vẫn cố chấp, không nghe ta. Ta cũng đảm bảo, thân hóa Phượng Hoàng của ta có thể khiến cho ngươi chưa kịp vẫy vùng đã tan thành tro bụi.”

Kim Phượng lần này là vừa trực tiếp đe dọa, vừa dụ dỗ gốc Huyền Thụ này. Đúng là cô muốn mang nó về cho Trần Hiểu My. Nếu như Huyền Thụ độ kiếp thành công, có thể trở thành một chiến thần lợi hại. Nhưng điều kiện tiên quyết là gốc Huyền Thụ này phải đồng ý mới được.

Huyền Thụ: “Ta đồng ý. Mong ngài đừng nuốt lời”

Sau một hồi cân nhắc, đại Huyền Thụ đã đưa ra sự lựa chọn của mình.

Tiếp theo đó, dưới sự yêu cầu của Kim hộ vệ, toàn bộ Huyền Thụ Hoa đều đang dần khép lại. Mùi hương ngọt ngào, lãng mạn cũng dần biến mất. Không khí lại khôi phục sự ẩm ướt và mùi cỏ cây vốn có của rừng già.

Tiếp theo đó, dưới sự trợ giúp của Kim Phượng, gốc Huyền Thụ to hơn chục trượng bắt đầu rung lắc thật mạnh, kích thước của nó thu nhỏ dần, thu nhỏ dần. Đến khi thành một cây xanh nhỏ, lốm đốm những đóa hoa li ti cao hơn đầu người thì tự động tách ra khỏi mặt đất. Chui vào trong không gian giới chỉ của Kim hộ vệ.

Trong giới chỉ của Thần Phượng đại năng, gốc Huyền Thụ được tiếp xúc với vô số tinh thạch, tinh hạch. Kim Phượng cho nó vài viên tinh hạch yêu thú mộc thuộc tính để nó hấp thụ. Huyền thụ hạnh phúc vô cùng.

- Kim cô nương. Cứ như vậy là xong rồi sao?

Trần Tùng tròn mắt, không tin vào một màn vừa mới xảy ra. Không ngờ, Kim Phượng lại giải quyết gốc yêu thụ này nhẹ nhàng đến vậy. Đúng là lợi hại vô cùng a!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Huynh đệ gặp mặt

Sau khi Huyền Thụ bị thu phục, toàn bộ không gian trong phạm vi bán kính năm mươi mét trước đó được khôi phục lại. bầu không khí thoát cái trong lành, mát mẻ hẳn lên.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Nửa canh giờ sau, phu thê Trần Chí là những người đầu tiên có dấu hiệu tỉnh lại.

Trần Chí vừa rồi còn chìm ngập trong mộng cảnh chiến đấu với đám người hắc y nhân của tổ chức Hắc Nha Lang. Hắn thấy mình đang dùng Thanh Long côn, toàn lực thi triển Thiên long thập nhất thức, đánh cho bọn chúng máu chảy đầu rơi, kêu cha gọi mẹ.

Bỗng dưng, toàn bộ đám người áo đen biến mất. Trần Chí thấy mình đứng trước một cánh cổng ánh sáng chói lóa. Hắn không ngần ngại, bước thẳng vào trong.

Bên kia, nương tử của hắn, Lam Bình cũng trong hoàn cảnh tương tự. Mộng cảnh của Lam Bình là cùng với Trần Hiểu My lúc còn nhỏ, sống tại đại lục Huyền thiên. Bà đang ngồi buộc tóc cho con. Tiểu nữ nhi bộ dáng khả ái, đẹp xinh, không ngừng gọi “nương, nương”... tiếng kêu trẻ thơ thanh thúy mà dạt dào niềm vui sướng, ý lại.

Dẫu biết đây chỉ là ảo ảnh, nhưng hình ảnh quá mức sống động, cảm giác quá mức chân thật khiến cho Lam Bình luyến tiếc tình lại, muốn tiếp tục tự lừa dối mình.

Lam Bình vui vẻ mỉm cười, đứng một bên Tiểu Hiểu My đang tung tăng trên cánh đồng hoa, đôi má lúng liếng xinh tươi, miệng cười ngọt ngào như mang cả mùa xuân của Huyền Thiên đại lục.

Tiểu Hiểu My chọn ra những đóa hoa đẹp nhất, gộp lại thành bó to, chạy ủa đến tặng nẫu thân. Lam Bình ngồi xôm xuống, dang rộng vòng tay ôm lấy

con. Thế nhưng, khi thân ảnh nhỏ bé vừa sà vào lòng cô, một vùng sáng trắng chợt xuất hiện, nuốt lấy thân ảnh tiểu nữ nhi.

- Không!

Lam Bình đau đớn hét lên. Tiếp theo, vùng sáng trắng cũng bao trùm lại bản thân bà. Mọi cảnh đến đây tan rã.

Trần Chí và Lam Bình gần như tỉnh lại cùng lúc. Hai người ngồi cạnh bên nhau, nên khi mở mắt đã có thể trông thấy đối phương. Hai mắt của Lam Bình run run. Nhìn tướng công, cổ ngấn một tiếng nấc nghẹn ngào trong cổ họng.

- Nương tử. Tất cả chỉ là ảo cảnh. Tiểu nữ nhi vẫn còn đang đợi chúng ta đâu đó trên đại lục này.

Trần Chí đau lòng, thốt lên những lời an ủi rất vụng về.

Bỗng dưng lúc này, một thanh âm khàn khàn đầy nội lực vang lên:

- Đại ca, đại tẩu. Đại ca, đại tẩu. ...

Trần Chí và Lam Bình nghe được thanh âm này đều ngỡ ngác. Họ cùng hướng về nơi thanh âm truyền đến, đập vào trong mắt là một thân ảnh to lớn, mái tóc xoắn tít, phủ xuống ngang vai.

Trong sự ngỡ ngàng của phu thê hai người. Trần Tùng nhào tới, quỳ mọp xuống trước mặt họ. Bộ râu xồm xoàm che kín khuôn mặt khẽ giật giật. Đôi mắt hấn đỏ ngầu vì kích động.

- Đại ca, đại tẩu. Xa cách mấy mươi năm, cuối cùng, đệ cũng đã tìm được hai người.

Trần Chí tay run run, đặt lên vai của nam tử trung niên. Bờ môi hấn khô khốc, một hồi lâu sau, mới tìm được chính giọng nói của mình.

- Trần Tùng. Quả thật là đệ rồi. Nhị đệ a!

Hai nam tử xúc động ôm nhau. Lam Bình khẽ lau đi dòng nước mắt lăn dài trên má. Một nụ cười mong manh hiện ra trên gương mặt của bà.

- Nhị đệ, sao đệ lại tìm được đến nơi này?

- Không phải mình đệ. Đại ca, đại tẩu. chuyện nói ra rất dài. Đi, chúng ta cùng rời khỏi nơi này, tìm một nơi thích hợp, đệ sẽ kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho hai người được rõ.

Trần Chí, Lam Bình nghe vậy, khẽ gật đầu. Cả ba người dắt dìu nhau đứng dậy khỏi mặt đất ẩm. Đông Phong Nhật Minh lúc này mới tiến lên, vui mừng chào hỏi:

- Đồ nhi bá kiến sư phụ, sư mẫu.

Trần Chí nhìn hấn, nghiêm mặt nói.

- Con không tới đại hội võ lâm, trợ giúp sư huynh, đến đây làm gì?

- Sư phụ. Chuyện người giao con đã hoàn thành. Sư huynh cũng đang có mặt ngoài kia.

Đông Phong Nhật Minh đưa tay lên gỡ đầu. Bộ dáng thật thà, chất phát, hết sức đáng yêu. Lam Bình cảm thấy tên đệ tử này của phu quân, thật rất dễ nhìn.

Cả bốn người nhanh chóng tiến tới chỗ của Hạ Lan Nhật. Bản thân vị nam tử áo trắng này vẫn còn bao bọc trong vòng sáng kim sắc. Gương mặt hồng hào, nhịp thở ổn định. Vạn vật xanh quanh không hề ảnh hưởng đến quá trình hấn ngộ đạo, hồi phục ký ức trước kia.

Đúng vậy, một giọt tinh huyết Phượng Hoàng trao cho hấn vừa nãy đã giúp cho vị phu thân mới xuất hiện của Hiểu My nhớ lại tiền kiếp của bản thân. Hơn nữa, dung mạo thật sự cũng dần hiện ra. Tồn thương trên mặt đã hoàn toàn chữa khỏi. Đây chính là một phần của quá trình dục hòa trùng sinh của bộ tộc Phượng Hoàng.

Kim Phượng đứng một bên hộ pháp cho hấn. Nhìn thấy Ngạo Thiên Quân đưa người đến, thân hộ vệ khẽ gật đầu chào hỏi. Thái độ hòa nhã khiến cho Trần Tùng suýt nữa rớt mắt ra.

Phu thê Trần Chí cũng gật đầu đáp trả. Lam Bình nhìn vị mỹ nữ tuyệt sắc trước mặt, trong mắt nồng đậm chân thành.

- Đa tạ cô nương đã không quản vất vả, đường xa tìm đến tận đại lục Đông Cuu. Ôn nghĩa này, phu thê chúng tôi xin ghi tạc.

Kim Phượng nghe bà nói thế, có chút ngại ngùng.

- Hai vị nói quá. Hai vị là phụ mẫu ruột thịt kiếp này của chủ nhân. Tìm được hai người là nhiệm vụ, cũng là vinh hạnh của tôi. Không cần nói lời cảm tạ.

Phu thê Trần Chí nghe nói thế, trong lòng nghi vấn. Nhưng mà Trần Tùng không cho họ thời gian. Thân ảnh to lớn của hắn sấn tới, đứng trước mặt đại ca.

- Theo đệ, chúng ta nên đi tìm một nơi thoáng đãng hơn rồi từ từ tâm sự.

- Được. Ta biết cách đây không xa có một con suối. Nơi đó phong cảnh đúng là không tệ. Đi thôi!

Trần Chí nói xong thì dẫn đầu, xoay người ly khai. Trần Tùng và Đông Phong Nhật Minh vội vã đuổi theo. Lam Bình nhìn sang nữ nhân áo vàng đang điều khiển quả cầu sáng bao bọc Hạ Lan Nhật lơ lửng trôi theo. Trong mắt lóe lên sự ngạc nhiên, khâm phục.

.....
Hai khắc sau.

Tại một bờ suối trong vắt giữa sơn mạch Huyền Lâm. Một nhóm người dừng lại, hạ trại, nghỉ ngơi.

Hạ Lan Nhật vẫn tiếp tục ngủ mê. Nhưng vàng sáng quanh thân hắn đã mờ hơn. Báo hiệu thời gian thức tỉnh cũng không còn xa nữa.

Đông Phong Nhật Minh mang thịt thú rừng từ không gian giới chỉ ra bờ suối rửa sạch. Nhóm lên đồng lửa nướng thịt. Hắn mặc dù bận rộn nhưng tâm trạng vô cùng tốt đẹp. Dù sao, những người quan trọng nhất của hắn đều ở nơi này a.

- Nhị đệ, có thể kể lại mọi chuyện được rồi. Xa cách mấy mươi năm, Huyền thiên đại lục bây giờ thế nào? Rồi làm sao đệ tới được nơi này, ta đều muốn biết a.

Trần Tùng nghe Trần Chí dồn dập đặc câu hỏi. Trong lòng xúc động, nhưng mà vẻ ngoài hắn vẫn bình tĩnh, lôi một bộ bàn ghế bát tiên bằng tin thạch, đặt trên thảm cỏ. Trần Chí và Lam Bình lần đầu chứng kiến giới chỉ không gian lợi hại như vậy, trong lòng cũng thương cảm rất nhiều.

Mười mấy năm trôi, vật đổi sao dời. Huyền Thiên đại lục xuất hiện lớp lớp nhân tài, bản thân bọn họ lại bị vây ở nơi này. Đáng tiếc a....

- Đại ca, đại tẩu, chớ vội, chớ vội. Hai người ngồi xuống đây, dùng chút linh tửu, ăn chút linh quả rồi từ từ đệ kể cho nghe. Nhưng hai người phải hứa với đệ là không được kích động quá mà tổn hại đến sức khỏe của mình a.

Ngao Thiên Quân ổn định phu phụ Trần Chí. Sau, đúng là mang toàn bộ mọi chuyện tại đại lục Huyền Thiên, một hồi chậm chậm kể lại. Phu thê Trần Chí càng nghe càng khản trương. Trái tim đập bùm bùm trong lòng ngực. Lam Bình hai mắt đăm lẹ, không tìm được thanh âm của chính mình.

.....
Một canh giờ qua đi. Trần Tùng cuối cùng cũng kể xong. Miệng đắng, lưỡi khô, rót một chung Hồ Nhi tửu ra, nâng nên uống cạn.

Sau đó, hắn nhìn thấy đại ca đại tẩu mình vẫn sững sờ, chết lặng, lòng vội vã vô cùng.

Mãi một lúc lâu sau, trong hai phu thê, Lam Bình là người đầu tiên lên tiếng:

- Tướng công, hãy nói cho thiếp biết, đây không phải là mơ, không phải là mộng cảnh đi. Nhị đệ đã tìm được nữ nhi của chúng ta. Chuyện này, chuyện này... thật tốt a....

- Phải, phải. Thật tốt, thật tốt. Ha ha ha .....

Trần Chí ngửa mặt lên trời cười to. Hắn đây là kinh hi xuất hiện đột ngột, cao hứng đến điên rồi.

Không ngờ, tiểu nữ nhi mà bọn họ không ngừng tìm kiếm mười mấy năm nay lại có thể một mình chạy thoát khỏi bọn thú nhân rồi liên tục gặp kỳ ngộ, có thể cùng nhị đệ trùng phùng. Không những thế, tiểu nữ nhi bây giờ vô cùng lợi hại a.

Trần Tùng này giờ còn chưa nói tới thân phận Hoan Hi thần của Hiểu My. Hắn đợi hai người mừng rỡ qua đi, cảm xúc lắng đọng, mới khẽ đưa tay lên miệng ho khan, tiếp theo mới tung ra một loạt những tin tức giựt gân, khiến cho phu phụ Trần Chí đứng là trở tay không kịp.

Trần Hiểu My - tiểu nữ nhi của họ không ngờ lại là chuyển thế của Hoan Hi thần. Chuyện này quá hoang đường rồi. Nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt tự tin, thập phần chắc chắn của Trần Tùng, lại thêm mình chứng sống là vị Kim Phượng đại thần này, chuyện này muốn không tin cũng không được a.

Phu thê Trần Chí lại mất thêm một thời gian nữa mới có thể tiếp thu toàn bộ sự thật đáng kinh hãi này.

Lam Bình lo lắng, nhìn sang Kim Phượng, giọng nói có chút tha thiết, khẩn cầu:

- Kim cô nương, chúng ta có thể lập tức rời khỏi đây được không? Trận chiến giữa các vị thần sắp tới. Ta rất lo lắng cho Hiểu My a.

Kim Phượng nhìn Lam mẫu, khẽ gật đầu.

- Đợi Hạ Lan Nhật tỉnh lại, chúng ta sẽ rời đi.

Lúc này, thịt nướng cũng đã chín xong từ lâu. Đông Phong Nhật Minh mỉm cười, hướng mọi người, phát tay kêu gọi.

- Sư phụ, sư mẫu, nhị thúc, Kim cô nương. Thịt chín rồi a....

Ngao Thiên Quân nhìn hấn, vuốt vuốt chòm râu xồm rậm rạp, khẽ quay sang nói với hai nam nữ trung niên bên cạnh:

- Tên nhóc này thú vị. Rất hợp với Tứ Thần sơn của đệ. Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Quý hòa thượng đuổi tới

Trần Tùng kể hết câu chuyện của mình. Bên kia, thịt nướng cũng đã chín xong từ lâu. Đông Phong Nhật Minh mỉm cười, hướng mọi người, phát phát tay kêu gọi.

- Sư phụ, sư mẫu, nhị thúc, Kim cô nương. Thịt chín rồi a....

Ngao Thiên Quân nhìn hấn, vuốt vuốt chòm râu xồm rậm rạp, khẽ quay sang nói với hai nam nữ trung niên bên cạnh:

- Tên nhóc này thú vị. Rất hợp với Tứ Thần sơn của đệ. Ha ha.

- Đúng vậy, Minh nhi là đứa trẻ tốt. Nhờ có hấn bên cạnh mà đại tẩu của đệ cũng được an ủi nhiều hơn.

Trần Chí khẽ cười. Đúng lúc này, từ phía xa, có hai bóng người dắt díu nhau chậm chậm tiến tới. Người đi đầu khoác lên người bộ cà sa cũ nát, bộ dáng gầy còm, vóc người dong dong cao. Đi theo sau hấn là một tiểu hòa thượng mặt mày hồng hào, mập mạp, ánh mắt trong suốt như pha lê. Không ai khác chính là Vô Sắc và sư phụ của hấn.

- Ngã phạt từ bi, không ngờ lại gặp được mọi người ở đây. Đúng là duyên phận a.

Quý Hòa Thượng tay lần tràng hạt, vẻ mặt tươi cười. Hai phu thê Trần Chí và Trần Tùng nhìn thấy hai thầy trò này đều đặc biệt cao hứng. Trần Chí nói:

- Lão sư phụ. Xa cách đã lâu, giờ thấy ngài vẫn một bộ đạo cốt tiên phong, đúng là mừng vui a.

Quý hòa thượng nghe hấn khách sáo như thế. Tò vè khó chịu, hằm hừ ra tiếng:

- Gì mà đạo cốt tiên phong. Đói sắp chết rồi đây. Nếu không, cũng không phải vất vả chạy tới nơi này hóa duyên. Các vị thí chủ, có nguyện lòng bố thí?

- Ha ha. Lão sư phụ. Hoan nghênh. Mời, mời.

Ngao Thiên Quân hơ hớ cười. Sau đó, nhanh chóng tiếp đón hai thầy trò này đến bộ bàn ghế bát tiên. Pha loãng một ít linh tửu ra, đẩy đến trước mặt hai người bọn họ.

- Haiz. Loại nước trái cây này thật ngon, nhưng lần nào uống cũng bị pha loãng, đáng tiếc a.

Vô Sắc nghe sư phụ hấn nói thế, cái miệng nhỏ trề ra. Trong lòng mặc niệm thiện tai cả trăm lần. Sư phụ hấn, đúng là mặt dày vô địch a.

Trần Tùng nghe vậy, khẽ lắc đầu:

- Ha ha. Lão sư phụ vậy là không biết rồi. Thứ này có ngon thế nào, nhưng nếu cơ thể hấp thu không được, bạo thể chết như chơi. Hơn nữa, bản thân ta hiện tại còn phải ngửa tay xin chất nữ đây. Hôm nay cũng còn đúng nhiều đây, mọi người cùng nhau chịu thiệt vậy.

- Mô Phật. Thí chủ nói đùa, bản tăng nhận sự bố thí của các thí chủ. Sao gọi là thiệt thòi.

Vô Sắc: "..."

Quý hòa thượng nói xong thì cười cười. Tranh thủ mang phần rượu ra uống cạn. Dù sao, người ta cũng đã nói, phần nước ép hoa quả này đã chẳng còn nhiều, không uống thì uống phí biết bao.

Đông Phong Nhật Minh thấy khách tới, vội vã thu dọn thịt nướng rồi tranh thủ mang lên. Hai người Quý hòa thượng và Vô Sắc thì uống linh tửu, ăn linh quả cầm hơi. Những người còn lại rượu thịt no say. Kim Phụng cũng không ngoại lệ.

Đợi cho quý hòa thượng bụng đói đã căng đầy, Trần Chí nhìn lão bằng ánh mắt sâu xa, chậm chậm lên tiếng:

- Lão sư phụ, có muốn cùng chúng tôi rời khỏi nơi này hay không?

Quý hòa thượng nghe vậy, ngược mắt lên nhìn hấn. sau đó, trước sự ngạc nhiên của tất cả, lão vậy mà lắc đầu.

- Mô phật. Chúng ta hữu duyên mới có thể gặp nhau. Nhưng dẫu sao vẫn chỉ là bè nước tương phùng. Con đường của các vị, thầy trò lão nạp đuổi theo không kịp.

Vô Sắc nghe sư phụ nói thế thì thoáng chút thất vọng. Hấn cũng rất thích những vị thí chủ này a. Nhưng mà sư phụ luôn đúng. Hấn chỉ cần có sư phụ bên cạnh là đủ.

Trần Tùng biết được quyết định của lão tăng, cũng có chút tiếc nuối trong lòng. Hấn rất thương thức hai thầy trò này. Nhưng đạo không đồng, cũng chẳng thể nào ép người cho được.

Quý hòa thượng biết những người trước mặt đều bất phàm. Thậm chí, cả Thần Thủ Phụng Hoàng trong truyền thuyết cũng xuất hiện tại nơi này. Lão đúng là có chút ngạc nhiên, kính sợ.

Nhưng người bất phàm thì cũng có con đường của người bất phàm. Mà con đường đó, nhìn ở bất cứ góc độ nào cũng không thích hợp cho thầy trò bọn họ. Sở dĩ lão dẫn theo đồ đệ đuổi đến, chẳng qua là muốn kết chút thiện duyên, tìm chút trợ giúp cho Vô Sắc ở tương lai.

Mọi người tỉnh ý, không tiếp tục đề cập đề tài này.

Nửa canh giờ qua đi. Hạ Lan Nhật cuối cùng cũng tỉnh.

Vàng sáng bao bọc lấy cơ thể của hấn hoàn toàn rút hết. Vị nam tử tuyệt sắc khẽ nhúc nhích người, mở mắt ra. Đối diện với hấn bây giờ là một dòng suối trong xanh, hai bên bờ lác đác những khóm hoa trắng tinh khôi và tím buồn biền biệt.

Xa về phía bên trái, một nhóm người đang vây quanh một bộ bàn ghế bát tiên, ăn uống, nói cười. Ánh nắng trên đỉnh đầu bọn họ như phát ra một tầng hào quang, về mặt ai cũng áp áp tựa mùa xuân, đúng là bức tranh phong cảnh hữu tình, vừa sinh động vừa lãng mạn.

Hạ Lan Nhật khẽ cười.

Nghe được thanh âm của hấn, mọi người đều im lặng nhìn sang. Đông Phong Nhật Minh là người đầu tiên lên tiếng:

- Sư huynh, huynh đã tỉnh. Mặt của huynh. ...

Hạ Lan Nhật khẽ gật đầu với hấn rồi nhanh chóng ngồi dậy, thẳng tiến đến bên bàn bạch thạch, cung kính vòng tay, chào hỏi hai người Trần Chí, Lam Bình.

- Đồ nhi bái kiến sư phụ, sư mẫu.

- Tốt, tốt.

Phu thê Trần Chí khẽ cười. qua lời của Kim Phụng, đôi phu phụ này đều biết, Hạ Lan Nhật là một trong thập đại chiến tướng của nữ nhi. Cảm giác này đúng là thân càng thêm thân. Vạn phần may mắn a.

Hạ Lan Nhật chào hỏi hai người xong thì quay sang, chấp tay theo đúng kiểu phật gia, trịnh trọng chào hỏi Quý hòa thượng. Lão tăng nhìn hấn, sáng khoái mở lời.

- Hạ Lan thí chủ. Chúc mừng a.

- Đa tạ sư phụ.

Hạ Lan Nhật nói với lão xong thì cũng quay sang nhìn Kim Phụng, cảm kích lên tiếng:

- Đa tạ Kim hộ vệ.

Lời ít ý nhiều. Kim Phụng nghe thấy lời đa tạ của hấn, dĩ nhiên đoán được hấn đã có thể khôi phục ký ức kiếp trước của mình. Mặc dù không phải toàn bộ, nhưng có lẽ cũng khá rõ ràng, tương tự như Nguyệt phu nhân lúc trước.

- Chúc mừng Hạ Lan tướng quân.

Kim Phụng lạnh nhạt nói. Cũng may, tất cả mọi người ở đây đều khá hiểu tính cách vị lãnh nữ này. Nếu không, thái độ của cô nàng chắc sẽ khiến cho họ bị tổn thương dồn dập.

Đông Phong Nhật Minh thấy Hạ Lan Nhật đã chào hỏi xong thì nhào tới, lôi kéo hấn đến bên bờ suối, chỉ hấn nhìn vào bóng mình dưới đáy nước.

Bóng hình của nam tử phản chiếu bên dưới mặt nước, quả nhiên khác với bộ dáng của Hạ Lan Nhật trước đây. Mày kiếm, mắt phượng, sống mũi vút

cao, bờ môi mỏng hồng hồng với đường nét vô cùng hoàn mỹ. Gương mặt này đúng là rất nam tính, cũng rất đẹp. Hoàn toàn khác xa với tên Du Tử Dực eo là, đứng đầu trên Thiên Nhân Bảng đại lục này.

- Đây chính là diện mạo thật sự của bản thân ta, kiếp trước lẫn kiếp này. – Hạ Lan Nhật nhủ thầm. Nhưng mà ngoài mặt, hắn vẫn tỏ vẻ chẳng quan tâm gì. Dù sao, cũng chỉ một túi da, có gì quan trọng.

- Chẳng qua ngoại hình có chút biến đổi. Ta vẫn là chính ta. Vậy là được rồi.

Hạ Lan Nhật hướng sư đệ của mình, gật đầu khẳng định. Cả hai thoải mái, ngửa mặt cười.

Trần Chí nhìn hai huynh đệ tương thân tương ái như vậy thì vô cùng hài lòng. Mới đầu, hắn còn có chút lo lắng. Bởi so sánh với đệ tử thân truyền là Đông Phong Nhật Minh, Hạ Lan Nhật lẫn Nghiêu Lan Tuyết đều tựa như đệ tử ngoại môn. Duyên sư đồ không sâu, chỉ sợ có vách ngăn khi đối diện.

Nhưng mà, thật ra, vấn đề này, Trần Chí đã có chút lo lắng suông.

Hạ Lan Nhật học được ở phu thê Trần Chí một thân kinh công tuyệt thế. Thậm chí, kiếm quyết và vũ khí của tuyệt chiêu sát thủ là Phi Dương Liệt Sát cũng là do hai vị sư phụ này ban cho. Quan trọng nhất, họ chưa bao giờ ép buộc hắn phải làm bất cứ chuyện gì, ngược lại còn tin tưởng hắn, quan tâm đến hắn. Mang lại cho hắn cảm giác được người yêu thương thật sự. Vì vậy, trong ấn tượng của hắn, trong suy nghĩ của hắn. Trần Chí và Lam Bình không khác nào phụ mẫu tái sinh. Hắn trong lòng ngập tràn biết ơn, cảm động.

Trần chí nhìn hai nam tử trẻ tuổi trước mắt lên tiếng:

- Nhật nhi, Minh nhi. Sư phụ, sư mẫu đã tìm được nữ nhi của chúng ta. Kế tiếp, phu thê ta phải trở lại đại lục Huyền Thiên, hai con có muốn cùng đi, hay tiếp tục ở lại nơi này truy cầu một phen sự nghiệp.

Nghe câu hỏi của hắn. Hạ Lan Nhật cùng Đông Phong Nhật Minh đều không cần suy nghĩ, dường như lập tức đã có được câu trả lời.

- Chúng con nguyện nghe theo sư phụ, sư mẫu sắp xếp.

- Tốt. Tốt. Vậy thì chuẩn bị một chút. Tất cả chúng ta cùng khởi hành, về Nghiêu Quốc, tạm biệt sư tỷ của hai đứa rồi thuận theo đường đó mà ly khai.

- Dạ, sư phụ.

.....

Mấy hôm sau.

Tại Hoàng cung Nghiêu Quốc.

Sau khi nhóm người Kim Phụng, Ngao Thiên Quân chia tay với Quý hòa thượng tại Huyền Lâm thì một đường bay thẳng, trở lại nơi đây. Quý hòa thượng cuối cùng cũng nhận được một số thiên tài, địa bảo trong không gian giới chỉ của Ngao Thiên Quân, khuôn mặt già nua rực rỡ hơn hoa, liên tục nói lời tạ. Bằng vào sự trợ giúp này, tương lai của Vô Sắc, chắc chắn không lo. Biết đâu, sau này họ còn có thể gặp nhau tại Huyền Thiên đại lục.

Tiếp theo, là sự sắp xếp cho Nghiêu Lan Tuyết.

Vị sư tỷ này của Đông Phong Nhật Minh dầu gì cũng là nữ vương của một quốc gia, nên chắc chắn sẽ không thể nào đồng hành cùng mọi người mà rời bỏ Nghiêu Quốc cùng đại lục Đông Cưu. Ly biệt một phen buồn bã, náo nức.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 213: Trở lại Huyền Thiên Đại Lục

Tiếp theo, là sự sắp xếp cho Nghiêu Lan Tuyết.

Vị sư tỷ này của Đông Phong Nhật Minh dầu gì cũng là nữ vương của một quốc gia, nên chắc chắn sẽ không thể nào đồng hành cùng mọi người mà rời bỏ Nghiêu Quốc cùng đại lục Đông Cưu.

Ly biệt một phen buồn bã, náo nức.

Lam Bình nhìn tiểu nữ nhân trước mặt hai mắt đỏ ngầu, lòng bà dâng lên một niềm cảm thương vô hạn.

- Tuyết nhi. Con thật sự không thể cùng chúng ta rời khỏi đây sao?

- Sư phụ, sư mẫu. ... Là con bất hiếu. Nhưng con thật sự không thể vứt bỏ lại thân dân của mình.

Nghiêu Lan Tuyết nhìn Lam Bình, đau lòng nói.

- Tuyệt nhì. Làm người, ai cũng có trọng trách và nghĩa vụ của mình. Ta và sư phụ con rất thương thức, cũng rất tự hào về con. Tương lai còn dài, chúng ta chắc chắn còn có ngày gặp lại.

Lam Bình nói xong thì nhìn sang Ngao Thiên Quân, ánh mắt có chút khẩn cầu.

Ngao Thiên Quân không nói không rằng, lấy luôn cái giới chỉ không gian còn lại trên tay mình, xóa đi ấn ký tinh thần rồi trao cho Nghiêu Lan Tuyết làm quả gập mặt. Số tài sản này, đủ khiến cho Nghiêu Lan Tuyết có thể sống thêm trăm năm nữa vẫn không gặp phải bất cứ rủi ro nào.

Phu thê Trần Chí với hành động này của nhị đệ, trong lòng vừa áy náy, buồn cười, vừa cảm động.

.....

Hôm sau.

Từ lúc sáng sớm, đoàn người chuẩn bị ly khai đại lục Đông Cuu đã có mặt tại làng chài nhỏ tên gọi Trầm Ngư bên bờ Vô Nguyệt Hải. Họ chọn một nơi tương đối vắng vẻ để dừng chân, tránh làm phiền đến những ngư nhân sinh sống trong làng chài này.

Trần Tùng đi tới đây lại nhớ tới chuyện hần bị toàn thể lão ấu trong làng chài gán cho cái mác người xấu. Đây chính là sự sỉ nhục với thân phận lưng lầy của Ngao Thiên Quân, kiếm phái Vô Cực.

Một nhóm sáu người dừng chân tại nơi đây. Ngày ngày, Hạ Lan Nhật cùng Đông Phong Nhật Minh đều có nhiệm vụ đánh bắt thêm ít cá tôm, cải thiện cho bữa ăn vốn toàn thịt dã thú trong giới chỉ không gian của tên tiểu tử Đông Phong, thu hoạch trong Huyền Lâm lúc trước.

Đông Phong Nhật Minh đi theo sư huynh của mình. Hai mắt hần lúc nào cũng phát ra ánh sáng lấp lánh, cực kỳ hâm mộ.

Phi đao của Hạ Lan Nhật quả nhiên lợi hại. Có thể bay lượn trên không, cũng có thể tung hoành dưới mặt nước. Mặc dù có vẻ như đại tài tiểu dụng. Nhưng mà cứ mỗi lần phi đao tung ra, nhìn từng đàn cá bị thu hoạch trọn ổ, cảm giác cũng có chút thành tựu. (Ha ha)

Đông Phong Nhật Minh trong thời gian ở lại đây, ráo riết đòi sư huynh dạy hần sử dụng phi đao. Khát vọng vô cùng mãnh liệt khiến cho sư phụ, sư mẫu của hần cũng bất đắc dĩ, cười trừ.

Hạ Lan Nhật nhớ được, Hoan Hi thần kiếp trước rất thích những món đồ trang sức từ Ngọc Trai. Thậm chí, kiếp này, qua lời kể của Kim hộ vệ, hần biết sở thích của Trần Hiểu My cũng không khác nào trước đây. Cho nên, nhân lúc Kim Phượng tuần tra liên tục trên biển Vô Nguyệt Hải để sớm phát hiện ra các kẻ hồ không gian. Vị phu thân mới xuất hiện của Hiểu My lại không ngừng lũng lục dưới đáy biển sâu, bắt trai về lấy ngọc.

Chỉ một thời gian ngắn, hần đã thu hoạch được đầy đủ trân châu bảy màu. Viên nào viên nấy to bằng quả trứng nhỏ, phát ra ánh sáng rạng rỡ, xinh đẹp.

Kim Hộ vệ còn gợi ý cho hần tìm kiếm thêm một ít rong biển. Vô Nguyệt Hải này đúng là tài nguyên vô tận. Hạ Lan Nhật không tốn bao nhiêu công sức đã có thể hái được một gánh lớn tảo biển, rong nho. Bỏ tất cả vào trong giới chỉ không gian, bảo quản được một thời gian dài, không lo hư thối.

Ba mươi ngày trôi qua. Đến buổi sớm của ngày thứ ba mươi mốt. Kim Phượng từ trên Vô Nguyệt Hải đột ngột lao trở về. Cuối cùng, trong sự chờ đợi của mọi người. Vết rách không gian đã xuất hiện. Bọn họ ngay lập tức có thể rời khỏi đây.

Sau đó, tất cả mọi người tại làng chài Trầm Ngư và những người khác gần khu vực đó đều thấy được một cảnh tượng cả đời cũng không thể nào quên. Từ trên bờ biển, một tiếng hét lạnh lóe vang lên. Tiếp theo, một con Phượng hoàng thỉnh linh xuất hiện, từ mặt đất, cất cánh bay lên giữa không trung. Thân thể to lớn và rực rỡ, chói lòa của nó đã che đi năm thân ảnh nhân loại trên lưng.

Bách điều bay ra, hộ tống Thần Phượng một đường xông ra Vô Nguyệt Hải.

Cảnh tượng huyền ảo, hoành tráng đến thần kỳ.

Muôn dân chứng kiến, run rẩy đôi chân, quỳ mọp trên mặt đất nhìn theo phương hướng của Phượng Hoàng, thành kính bái lạy, cầu nguyện. Kể từ hôm đó, làng chài này không tiếp tục gọi là làng chài Trầm Ngư mà gọi là Phượng Hoàng Thôn. Biển Vô Nguyệt Hải cũng bị đổi tên. Người ta gọi nó là Phượng Hải.

Nghiêu Quốc có sự xuất hiện của Thần Phượng, trở thành cường quốc đứng đầu tại đại lục Đông Cuu. Phượng Hoàng thôn cùng bãi biển Phượng Hải, nơi mà thần phượng cất cánh bay lên đã trở thành một thắng cảnh danh lam, được mọi người từ khắp giang hồ, tứ quốc đến tham quan tấp nập. Đặc biệt, khi bọn họ nhìn thấy hai tảng đá thật lớn trên bờ biển bị đốt, in hần hai vết chân hõm sâu thì truyền thuyết thần phượng xuất hiện càng lợi hại, phi phàm.

Tất nhiên, đây đều là những chuyện xảy ra sau này a.

.....

Sau khi Kim Phụng dùng pháp thuật của mình, hộ tống phu thê Trần Chí, Trần Tùng cùng Hạ Lan Nhật và Đông Phong Nhật Minh tiến vào kẻ hở không gian. Hành trình đến đại lục Đông Cửu chính thức khép lại.

Fu thê Trần Chí tâm trạng ngập tràn kích động, đứng trong quả cầu sáng phòng hộ của Thần Phụng, nhìn con đường ánh sáng thẳng tắp trước mắt. Hai bên hành lang, từng vết tích không gian biến ảo, ghồ ghề.

Một luồng sức mạnh kinh hoàng nghiền ép lên quả cầu ánh sáng. Cũng may, nhờ có sức mạnh hồng hoang của Phụng hoàng, bề mặt quả cầu cũng chỉ biến dạng chứ không ảnh hưởng tới tất cả những người bên trong.

Không biết qua bao lâu. Cuối cùng, nhóm sáu người cũng tiến được đến lối ra.

.....

Trên Huyền Hải của Đại lục Huyền Thiên, một con sóng lớn dâng lên cao, bầy kinh sa quấy nước tiến lên. Tiếng kêu của chúng chấn động đám thủy quái của cả một khu vực biển cả mênh mông, vô tận.

Bỗng nhiên, giữa không trung, không gian đột nhiên dao động mãnh liệt. Tiếp theo, một vật thể hình cầu bỗng dưng xuất hiện. Vài thân ảnh từ trong đó xuyên qua màn ánh sáng phòng ngự, trực tiếp bước ra ngoài.

- Huyền Thiên đại lục, ta đã trở về.

Một thanh âm nam tử mười phần khí thế vang lên. Ngạo Thiên Quân nhìn cảnh sắc quen thuộc nơi đây, lòng dạt dào mừng vui, đắc ý.

- Trở về. Chúng ta thật sự trở về rồi.

Lam Bình nắm chặt tay phu quân, giọng nói có chút xúc động, nghẹn ngào.

Tiếp theo, Kim Phụng hóa thân về bản thể, cõng mọi người bay một mạch đến hòn đảo nhỏ gần đó. Cô dĩ nhiên muốn biết một ít tin tức về chủ nhân của mình. Vì thế, tạm thời không có ý định trở lại bờ nam.

Sau khi đặt chân lên đảo không lâu. Nhóm người Kim Phụng, Ngạo Thiên Quân lập tức đón tiếp vị khách đầu tiên.

Kim Phụng hướng về phía tuyệt đại mỹ nhân vừa xuất hiện, giới thiệu với phu phụ Trần Chí cùng hai người đồ đệ.

- Bá phụ, bá mẫu. Đây chính là Nữ Vương của Giao nhân tộc, mẫu thân của Phi Long thái tử, một trong thập đại chiến tướng của chủ nhân.

Nói xong, Kim Phụng lại quay sang vị nữ vương tuyệt sắc, trình trọng giới thiệu:

- Đây là Trần bá phụ, Trần bá mẫu, thân sinh ruột thịt của Trần Hiểu My cô nương. Hai nam tử trẻ tuổi này là Hạ Lan công tử và Đông Phong công tử, đồ đệ của Trần bá phụ. Vị kế bên chính là Nhị thúc của Hiểu My, ngài từng gặp qua trước đó.

Nữ vương giao nhân tộc nghe Kim hộ vệ giới thiệu hai người đối diện là cha mẹ ruột thịt của Trần Hiểu My, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Bà cũng biết, mục đích chuyến đi lần này của đám người Hiểu My, A Thủy. Nay thấy hai phu thê Trần Chí xuất hiện, dĩ nhiên, bọn họ đã thành công. Chuyện này thật đáng chúc mừng.

Fu thê hai người Trần Chí, Lam Bình chủ động tiến lên chào hỏi nữ vương. Trong lòng họ có chút vi diệu. Cảm giác cứ như gặp gỡ thông gia tương lai. Đúng là vừa gần gũi lại có chút cách xa. Ba phần lễ nghĩa, bảy phần tình thân, bằng hữu.

Vài câu mở đầu qua đi, Lam Bình phát hiện, vị nữ vương trước mặt, nhìn bề ngoài thì có vẻ cao ngạo, lãnh diễm, khó gần. Thế nhưng, sâu trong nội tâm cũng vẫn là một người mẹ hết mực thương yêu con mình. Hai người vì thế mà tìm được tiếng nói chung, chuyện trò rôm rả.

Qua lời kể của mẫu thân A Thủy. Đám người Kim Phụng biết được, bọn Hiểu My vẫn chưa trở lại. Vì thế, sắp tới, bọn họ quyết định sẽ tạm ở lại hòn đảo nhỏ này, chờ đợi sự xuất hiện của kẻ hở không gian.

Nữ vương tộc Giao Nhân hoan nghênh họ đến Thủy Cung, nhưng mà Lam Bình từ chối. Bà muốn tranh thủ từng phút từng giây để gặp mặt nữ nhi xa cách đã lâu. Hơn nữa, hòn đảo nhỏ này cũng rất yên tĩnh, hoàn toàn phù hợp với sở thích, tính cách của bà.

Người ta đã có ý chối từ, mẫu thân A Thủy không có nài ép, ngược lại, rất hào phóng cho phụ mẫu Hiểu My mượn một pháp bảo không gian hình vỏ ốc bảy màu. Vỏ ốc này đặt lên mặt đất, lập tức hóa thành một toàn lâu đài nho nhỏ. Mọi người thuận tiện ra vào, tu luyện.

Sắp xếp xong mọi thứ, vị nữ vương tộc Giao Nhân mới luyến tiếc rời đi.

.....

Chương 214: Người thân đoàn tụ

Trên một đảo nhỏ giữa Huyền Hải, nơi dừng chân của nhóm người Ngao Thiên Quân, Kim Phượng, phu thê Trần Chí cùng hai đồ đệ.

Lam Bình ngồi trên bãi cát, mắt dõi nhìn về biển cả vô tận, mênh mông. Đường chân trời là một dải sóng nhấp nhô. Thỉnh thoảng, vài cánh chim đội sóng vọt lên, bọt nước kéo dài thành một đường cong, khúc xạ ánh mặt trời như một dải lụa bảy màu tuyệt đẹp.

- Đây đã là ngày thứ mười lăm rồi. Không biết đến khi nào thì nữ nhi của chúng ta mới trở lại.

- Không vội. Chúng ta đợi mười mấy năm rồi. Đợi thêm vài ngày nữa có làm sao.

Trần Chí nhìn nương tử, lắc đầu cười nói. Lam Bình nghe thế, cũng chỉ biết thở dài. Trong lòng bà thì không ngừng so sánh. Lúc trước không biết tin tức gì của nữ nhi, cho nên cứ tìm kiếm không mục đích suốt nhiều năm. Giờ biết rồi, cũng chỉ mong sớm gặp lại mà thôi. Sự nôn nóng thế này, tướng công của bà chắc hẳn phải có. Chỉ có điều, lão này vịt chết còn mạnh mẽ. Tò ra vô sự mặt ngoài.

Lam Bình nói: “Nhật nhi và Minh nhi mấy hôm nay tâm trạng cũng rất tốt. Đại lục Huyền Thiên xem ra rất thích hợp cho bọn chúng. Có điều, chàng cứ giao cả hai cho nhị thúc huấn luyện vậy à? Có phải có chút biếng nhác, vô trách nhiệm quá rồi không?”

- Ha ha. Nàng không thấy bọn họ rất hợp nhau đó sao. Mấy mươi năm trôi qua, bản thân ta giờ cũng thua kém rất xa so với nhị đệ. Cảm giác bị tụt hậu. Đúng là không dễ chịu tí nào.

- Ha, vậy còn không mau luyện tập. Không khéo, chúng ta lại trở thành gánh nặng của nữ nhi mất.

Lam Bình nói xong, lập tức kéo phu quân đứng dậy. Cả hai xông ra Huyền Hải, tìm yêu thú chém giết. Dù sao thì, chỉ có trực tiếp chiến đấu mới giúp võ công thăng tiến cực nhanh.

Một thời gian dài tiếp theo. Hoạt động của mọi người trên hòn đảo này náo nhiệt hẳn lên. Dường như, ngoại trừ những lúc nghỉ ngơi, cả một nhóm sáu người đều liên tay liên chân, không ngừng huấn luyện. Số lượng tinh hạch của yêu thú Thủy thuộc tính, Phong thuộc tính trong giới chỉ không gian mỗi lúc mỗi nhiều lên. Không quá mười hôm, danh tiếng của nhóm người trên đảo đứng là đã trở thành con ác mộng với đám yêu thú sống trong lòng biển và mảnh không vực này.

.....

Lại nói tới nhân vật chính của ta. Trần Hiểu My lúc này đang cùng với Tử Quân và Thiên Vũ băng qua kẻ hở không gian, ly khai khỏi Phong Linh đại lục.

Nhóm người Bàn Ngâm, Khúc Văn, Lữ Tuấn, A Thủy, Đại Kim cùng ba đồ đệ là Hồ Hoài An, Ngọc Tam Lang cùng Cù Hiểu Bình đều tạm trú tại pháp bảo không gian của thần thú Hỏa Kỳ lân.

Ngọc Tam Lang và Hồ Hoài An đều tranh thủ cơ hội này để lãnh giáo kiếm thuật của nhị sư huynh. Thái tử Phi Long thì tranh thủ cải tạo lại thôn trang của Tử Quân. Dù sao, mỗi nữ nào đó cũng đã có ý định độc chiếm pháp bảo của người ta, chỉ là danh nghĩa chủ nhân trên danh nghĩa của nó vẫn không thay đổi.

Cù Hiểu Bình nhìn hai món vũ khí của hai vị sư huynh thì có chút hâm mộ. Hai thanh Nhược Thủy Kiếm và Tử La Kiếm quả là pháp bảo. Mỗi chiêu mỗi thức đều có thể tạo ra hiệu ứng phi thường đẹp. Bản thân cô nhìn đến hoa cả mắt, không chú ý đến kiếm khí lơ đãng, ngợp trời.

A Thủy phát tay, một luồng phòng hộ bảo vệ lấy thân ảnh của cô, khẽ lắc đầu, cười cười lên tiếng:

- Không cần hâm mộ vậy đâu. Sư phụ con chắc chắn không quên con, tạm thời chỉ là không tìm được món pháp bảo nào phù hợp.

- Dạ.

Cù Hiểu Bình lễ phép trả lời.

Nhóm người này sinh hoạt trong không gian pháp bảo của Tử Quân vui đến quên đất quên trời. Không biết thời gian bên ngoài trôi qua bao lâu, đến khi họ nghe được tiếng gọi của Hiểu My, lóe một cái, cả đám đã xuất hiện bên ngoài pháp bảo không gian. Đập vào mắt là biển cả mênh mông, bốn phía một màu xanh nối liền tới tận chân trời xa tít tắp.

- Chúng ta đã trở lại Huyền Thiên đại lục.

Hiểu My nhìn họ, thông báo.

Bàn Ngâm kích động, mắt lão rung rung. Quê hương xa cách mấy mươi năm, cuối cùng, cũng có một ngày trở lại.

Từ Quân cảm xúc có chút phức tạp. Đây chính là lãnh địa của Hoan Hi thần. Hai vạn năm trước, bản thân hắn cũng gián tiếp tạo ra bi kịch trên mảnh thiên địa này. Trong lòng thật có cảm giác hổ thẹn a.

Hiếu My nhìn sang ba đồ đệ, mỉm cười nói:

- Đây chính là quê hương của ta. Cũng là quê hương của các ngươi. Hi vọng, có một ngày, các ngươi có thể dựa vào chính thực lực của mình, di chuyển toàn bộ gia tộc tới nơi đây phát triển.

- Dạ. Sư phụ.

Trong thời gian mọi người chờ đợi. Bọn người Lữ Tuấn, A Thủy và Đại Kim đều đã sử dụng tinh thạch truyền tin. Sau đó, cả đám lời kéo nhau, bay về hướng nam, mục tiêu là hòn đảo gần nhất với nơi này. Không ngờ, giữa đường lại tình cờ gặp được vị thần phượng đại nhân đến từ hướng ngược lại.

- Kim Phượng tỷ.

Hiếu My mừng rỡ hét lên.

Kim Phượng lao đến bằng tốc độ của lưu tinh. Thoắt cái đã xuất hiện bên cạnh nhóm người Hiếu My. Đôi mắt màu vàng lấp lánh ánh mừng vui. Nhất là khi phát hiện bên cạnh của Hiếu My, không chỉ có Thiên Vũ, Lữ Tuấn, còn có thêm một vị phu thân khác cũng đã tập trung, hiện diện.

Kim Phượng dĩ nhiên nhận ra Khúc Văn. Cô khẽ gật đầu với đôi phượng. Nhưng sau đó, gương mặt xinh đẹp lập tức biến sắc.

- Từ Quân. Thiên đường có lối ngươi không đi. Địa ngục không lối lại cứ tìm vào. Chịu chết đi a.

Ha ha. Hòa Kỳ Lân thấy Kim Phượng đã phát hiện ra hắn. Không thể tiếp tục núp sau thân thể to lớn của Đại Kim cùng đám người Bàn Ngâm được nữa. Hắn vội vã co giò bỏ chạy.

Chỉ thoáng chốc, cả một vùng biển rộng lớn, ánh lửa ngập trời.

Hai loại thần hỏa của Kỳ Lân và Phượng Hoàng đối chiến với nhau.

Lần đầu tiên bọn người Hồ Hoài An chứng kiến được trận hòa chiến phi thường, lợi hại như vậy, trong lòng ngoài kích động còn có sự thành kính không thốt thành lời.

Cuộc chiến của Kim Phượng và Hòa Kỳ lân kéo dài không tới nửa canh giờ. Kim Hộ vệ chẳng qua muốn phát tiết sự tức giận của bản thân với cái tên Thần thủ thượng cổ làm tay sai cho giặc vậy thôi. Chứ chỉ bằng sự xuất hiện của hắn bên cạnh Hiếu My, có hiểu làm nào mà không thể hóa giải. Dù sao, có thêm một băng hữu là thêm một phần sức mạnh; có thêm một đồng bọn thì con đường trở lại Thiên Huyền Vũ của chủ nhân càng thuận lợi thêm một phần.

Đợi sau khi Từ Quân mở hôi như tắm bị đánh văng xuống Huyền Hải. Kim Phượng khẽ hăm hừ, trở lại đứng bên cạnh Hiếu My.

Kim hộ vệ lên tiếng: Hiếu My, phụ mẫu của muội đều đã trở lại. Bá phụ, bá mẫu đều đang đợi muội ở hòn đảo cách đây không xa.

- Thật sao? – Trần Hiếu My kinh hi thốt lên.

Tiếp theo, trong sự hoan hỉ của mẫu nữ nhân, cả đoàn người nhanh chóng đạp gió cuồn mây, tiến về nơi mà phu thê Trần Chí, Lam Bình đang chờ đợi.

Tội nghiệp cho Từ Quân, một thân ướt sũng ngoi lên mặt biển chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng của đám người Thiên Vũ đã bay xa. Hắn vội vã dùng nội lực hong khô quần áo trên người rồi nhanh chóng đuổi theo. Vừa đi, vừa lẩm bầm lẩm bầm trong miệng.

.....

Lúc Trần Hiếu My cùng ba đồ đệ và các đồng bọn của mình đáp xuống đảo nhỏ trên Huyền Hải. Hai phu thê Trần Chí – Lam Bình được gặp lại nữ nhi thất lạc nhiều năm, một phen mừng vui vô hạn, nước mắt như mưa. Bao nhiêu xúc cảm, dồn nén đã lâu cứ thế tuông ra. Hiếu My nhìn phụ mẫu kiếp này của mình, lòng lại nao nao. Bỗng dưng, chợt nhớ đến cha mẹ ở thế kỷ 21. Không biết thời khắc này bọn họ ra sao? Giá như có thể rước họ đến đại lục Huyền Thiên thì còn hạnh phúc nào hơn nữa.

Lam Bình nhìn nữ nhi trước mặt, bộ dáng xinh đẹp tựa tinh linh, giữa chân mày chính khí không hề kém cạnh nam nhân, hết như tướng công của bà, cảm xúc đúng là buồn vui lẫn lộn.

Mười mấy năm cách biệt, kẻ làm cha làm mẹ như phu thê họ lại không thể tận mắt chứng kiến quá trình trưởng thành của nữ nhi. Không thể kịp lúc ở cạnh bên cô trong những lúc khó khăn, nguy hiểm...

Cũng may, nữ nhi của họ đã trưởng thành, còn trở thành một niềm kiêu ngạo của cả Huyền Thiên Đại Lục.

Sau một màn đoàn tụ dạt dào cảm xúc, tiếp đó là sự ra mắt của đám người thập nhị chiến tướng bên cạnh Trần Hiếu My hiện tại.

Trần Chí và Lam Bình tâm trạng cực kỳ khẩn trương. Cảm giác như là đang gặp mặt con rể tương lai. Có điều, dường như quá nhiều thì phải.

Kim Phụng hướng về phía phu thê bọn họ, giới thiệu từng người:

1. Lữ Tuấn – gia chủ Lữ Gia – đại sư trận pháp dưới trướng Hoan Hi Thần – đệ tử Nhị Thần Sơn của Vô Cực Kiếm Phái, người có hôn ước với Trần Hiểu My (Tín vật định tình là Ngọc bội phi thủy đeo bên hông của mẫu nữ nhân).
2. Thiên Vũ tướng Quân - Thần thú thượng cổ Bạch Hổ - thống trị toàn bộ bờ Bắc đại lục Huyền Thiên – bá chủ sơn lâm theo nghĩa bóng lẫn nghĩa đen. Là đồng bọn sớm nhất xuất hiện bên cạnh Hiểu My (Tín vật là Vòng tay ngũ sắc - bảo vật gia truyền của Trần Gia do mẫu nữ tự mình đặt làm từ nhiều năm về trước).
3. Âu Dương Phi Long – thái tử của bộ tộc Giao Nhân – Thủy Thần dưới trướng Hoan Hi Thần – Người đang mang Mẫu tâm quả, tình cảm đối với Hiểu My không thua gì đám người Lữ Tuấn hay Thiên Vũ.
4. Khúc Văn – Thiên hạ đệ nhất độc sư, người vừa trở lại cùng Hiểu My tại Phong Linh đại lục.
5. Hạ Lan Nhật – Phi đao biến ảo xuất thần nhập hóa – đồ đệ của phu thê Trần Chí, Lam Bình.

Trần Chí nhìn năm nam tử trước mắt. Sau đó, ánh mắt của hắn lại hướng về phía Tử Quân áo tím đứng ở một bên, đầu óc của ông thoáng cái tê rần. Khóe môi giựt giựt liên hồi. Trông diện này, vô phương tiếp nhận a.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Tấm lòng người mẹ

Trên đảo nhỏ giữa Huyền Hải.

Trần Hiểu My và Lam Bình cùng ngồi trên bờ biển. Lam mẫu tự tay chải đầu, búi tóc cho nữ nhi. Trên gương mặt hồng hậu, hiền hòa hiện lên một nụ cười hạnh phúc, vui vẻ. Đây chính là ước nguyện của bà, là động lực để bà duy trì trong suốt mười mấy năm bôn ba suốt hành trình tại Đông Cuu đại lục.

Hiểu My ngoan ngoãn tận hưởng giây phút gần gũi với mẫu thân. Máu mủ tương liên, cảm giác vô cùng kỳ diệu. Từng sợi tóc của cô được Lam Bình vuốt qua, tựa như có một luồng gió mát thổi đến tâm hồn tận sâu. Một chút ý lại nhen nhóm vuren lên, cô khẽ thì thào.

- Có mẹ thật tuyệt a!

- Sao cơ?

Lam Bình đang cố định lại lọn tóc trên đầu của nữ nhi, nghe được thanh âm của cô, bà vội vàng hỏi lại.

Hiểu My cười cười lắc đầu.

Lam Bình đặt bàn tay gầy guộc của mình lên đôi vai nhỏ nhắn của nữ nhi, giọng trầm buồn cất tiếng: “Mười mấy năm nay, không có phụ mẫu bên cạnh, thiệt thòi cho con quá nhiều rồi”.

- Con sống tốt lắm. Người đừng tự trách. Từ nay, có người và phụ thân bên cạnh, con chắc chắn càng hạnh phúc, vui vẻ hơn nữa. Người không biết đâu, con có được một ngôi nhà rất lớn tại Ma Lâm Thành. Con còn xây dựng nó thành một nơi thế ngoại đào viên, vô cùng xinh đẹp. Lần này, người nhất định phải về đó, sống cùng nữ nhi a.

- Tất nhiên. – Lam Bình cười nói. - Chi e con sẽ cảm thấy chúng ta làm phiền đến con thôi. Ha ha. Nghe nói, nữ nhi của ta là một người rất bận rộn à nha.

- Ha ha. Nương, người không cần trêu ghẹo con vậy đâu. Tất cả mọi người tại binh đoàn Thần Võ đều biết con là một phũ chương quây đó. Ngay cả com nước, quần áo cũng là do đệ giặt giúp con đó. Con rảnh rồi đến mốc meo lên rồi.

Lam Bình nghe Hiểu My nhắc tới đệ đệ, chợt nhớ đến tên tiểu tử Trần Trường An trong lời Ngạo Thiên Quân đã kể. Trong lòng cũng có một chút mong chờ.

- À, nương cũng nghe nhị thúc con kể về Trường An. Thăng bé đúng là rất khá. Nương cũng hi vọng sớm ngày gặp được nó. Trong thời gian không có nương bên cạnh, thăng bé này đúng là vừa làm đệ đệ, vừa làm bảo mẫu cho con rồi.

- Hắc hắc. Nương, là do con không có năng khiếu về mấy chuyện nhỏ nhặt này mà.

Lam Bình nghe Hiểu My nói vậy, bất giác trong lòng lại thấy thương xót thật nhiều. Cô nương nhà người ta bằng tuổi này đã kết hôn, sinh con, gia đình đầm ấm, yên bề. Còn nữ nhi của bà hơn ba mươi mà vẫn một bóng một hình. Nữ công gia chánh không biết tạo nào. Đây chính là thiếu sót của người làm mẹ như bà. – Haiz...

Quả thật, đối với nữ nhi. Lam mẫu ngoài xót thương còn thập phần tự trách. Bà đâu biết rằng, nữ nhi của bà, ngoài cái tội lười còn thêm không hợp bát tự với kim chi, giáo điều... cô nàng chính là một điển hình của trạch nữ thời A còng (@), hoàn toàn không thể áp dụng cho những chuẩn mực đạo đức, công dung ngôn hạnh của phụ nữ phong kiến ở cổ đại.

- My My. Con nói cho nương biết, thật ra, tình cảm của con với các vị phu thân là thế nào? Nương thất cái cậu Lữ Tuấn đó rất tốt, cả vị thái tử Giao Nhân tộc cũng vậy.

Ai. Sao tự dung mẩu thân lại nhắc đến chủ đề này rồi. Thật khó xử a.

Trần Hiểu My trầm ngâm mãi một lúc thật lâu. Đến khi Lam mẫu tưởng rằng cô sẽ không nói lời thật lòng. Ngờ đâu, cuối cùng mỗ nữ cũng đã mở lời. Chỉ là giọng nói rất nhỏ, nếu không để ý kỹ sẽ ngỡ như là tiếng sóng, tiếng gió, tiếng sóng vỗ về liên miên, vô tận.

- Nương. Nhị sư huynh đối với con rất tốt. Huynh ấy rất dịu dàng, rất ấm áp. Còn đối với con hết mực cung chiều. Con từng nghĩ rằng kiếp này, cứ tiếp tục duy trì như vậy, đúng là không tệ tí nào.

Nhưng rồi, khi huynh ấy trúng phải nguyên rủa của Thanh Loan. Con đã sợ hãi vô cùng. Nương. Con lúc đó vô cùng hối hận. Nếu không phải vì con, huynh ấy đã chẳng bị nguy hiểm đe dọa sinh mệnh của mình. Nương, người biết không, thậm chí, con còn suy nghĩ, nếu huynh ấy thật sự không tỉnh lại được, con còn không biết mình sẽ như thế nào. Thối quen, có đôi lúc thật là đáng sợ.

Lam Bình nghe nữ nhi nói, trong lòng mềm nhũn. Tiểu cô nương đã trưởng thành, biết thương nhớ một người. Chỉ là cô nhóc này còn chưa hiểu rõ tình cảm bản thân mình. Xem ra, cần phải khai thông tư tưởng cho nữ nhi thật rồi. Không khéo, một hiền tể tốt như vậy, đến bao giờ mới rước về nhà cho được.

- Hiểu My. Nhị sư huynh của con là một người đàn ông tốt, rất xứng đáng để con giao phó cả đời. Con cũng không thể cứ bắt người ta đợi chờ trong vô vọng như vậy.

- Nương. Nhưng mà con từng thấy, trên đời này, không có điều gì có thể thay đổi một con người nhanh chóng bằng hôn nhân. Nếu lỡ sau khi kết hôn, chúng con hối hận thì sao?

Lam Bình nghe câu hỏi của nữ nhi. Đôi mắt thiếu điều muốn lọt ra ngoài. Là ai đã giáo dục con bà thành thế này. Là phụ nữ mà sợ hãi hôn nhân như thế, khác nào hủy hoại chính bản thân. Đúng là tội lỗi a.

- My My. Không phải cuộc hôn nhân nào cũng vậy, cũng không phải người đàn ông nào cũng giống nhau. Con thấy đó, ta và phu thân của con bên nhau cũng gần trăm năm. Thỉnh thoảng cũng cãi nhau. Thỉnh thoảng cũng mâu thuẫn, giận hờn mấy ngày không nhìn mặt. Nhưng không phải, cha và nương vẫn rất hạnh phúc đó hay sao.

Con phải tự tin vào lựa chọn của bản thân. Lữ Tuấn đã có thể vì con mà sinh mệnh cũng không cần. Người ta rồi bỏ gia tộc, rồi bỏ Nhị Thần Sơn để được ở bên con suốt mấy năm trời. Những chuyện này đủ để chứng tỏ thành ý của hắn được rồi. Ta là mẫu thân của con, những lời thế này, ta vốn dĩ cũng không nên nói làm gì. Nhưng mà con cứ tiếp tục thế này thì đúng là thiệt thòi cho Lữ Tuấn. Ta thật không nở a.

- Nương. Con có thật là con ruột của người không vậy? Sao con cảm thấy nhân sinh sao lại hệt hẵng như thế này a.

Lam Bình nghe nói vậy thì trong lòng bất đắc dĩ, vờ tức giận, vờ nhẹ vào đầu nữ nhi.

- Con đó. Nói chuyện nghiêm túc mà cứ vờ như chẳng liên quan. Không chịu nghe lời nương, đến lúc nào đó, người ta bỏ đi thật rồi, có hối hận cũng muộn màng a.

- Con biết rồi. Nương à, con biết rồi. Đợi sau khi đánh bại Yêu thần. Con nhất định sẽ giải quyết thật tốt chuyện của mình. Được không a?

Hiểu My không muốn tiếp tục vấn đề này, vì thế, vờ thỏa hiệp với Lam mẫu rồi lập tức chuyển đề tài. Lam mẫu hiểu ý nên cũng phối hợp cùng cô nàng. Bãi biển thoát cái rộn rã tiếng cười. Gió dập dờn mang theo hơi thở mặn mòi của Huyền Hải và tiếng chim biển gọi bầy, lao nhao trên sóng nước.

Khoảng thời gian này thật hạnh phúc, thật êm đềm a.

.....

Nghỉ ngơi trên Phù Nhược đảo vài ngày, đảo nhỏ vài ngày. Đoàn người của Hiểu My quyết định trở lại bờ nam Huyền Thiên đại lục.

Phù Nhược đảo là tên mà Hiểu My đặt cho đảo nhỏ. Hai từ này lấy từ câu: “Phù sinh nhược mộng”. Hiểu My cảm thấy ý nghĩa của nó rất hay. Đời người như phù du, nhân sinh như mộng. Một giấc Nam kha, đâu là thật, đâu là ảo, đâu là ý nghĩa thật sự trong cõi đời tạm bợ này.

Mấy hôm nay, A Thủy cũng tranh thủ thời gian đoàn tụ của Hiểu My với phụ mẫu phụ phụ Trần Chí mà trở lại Thủy cung thăm mẫu thân của mình. Đã lâu mới trở lại nhà, vị thái tử này đúng là có cảm giác như xa cách mấy đời. Nhìn thấy Nữ vương vui mừng. Hắn tự dung thấy bản thân mình quá ích kỷ. Do đó, khi nữ vương yêu cầu, hắn cũng đồng ý ở lại một thời gian. Truyền tin cho Hiểu My cứ trở Ma Lâm Thành trước. Hắn sẽ nhanh chóng quay lại.

Hạ Lan Nhật vốn dĩ đã hồi phục phần lớn ký ức kiếp trước. Mấy hôm nay lại ở cùng một chỗ với đám phu thần của Hiểu My, giữa bọn họ dường như trở thành huynh đệ tình thân, còn hơn tay chân ruột thịt.

Tội nhất là tên Đông Phong Nhật Minh. Hắn bị Hiểu My đem ra huấn luyện Thiên Long thập nhất thức đến tới tấp mặt mày. Bản thân cây trường côn của hắn vốn chẳng có tí thuộc tính nào, vì vậy, giao chiến trực tiếp với Như Ý Côn, chỉ có thể hình dung bằng hai từ “thảm bại”.

Nhưng mà, cũng từ đó, khoảng cách giữa bọn họ càng được rút ngắn. Đông Phong Nhật Minh càng lúc càng lợi hại. Hiểu My đã hứa với hắn. Khi nào về tới bờ nam, sẽ nhờ Hà Nguyên đại sư luyện lại trường côn, đảm bảo có thể khiến nó trở thành bảo khí, không kém gì so với Như Ý côn, Hắc Long côn và cả Thanh Long côn.

Tên tiểu tử Đông Phong này nghe được sư tỷ đảm bảo, tinh thần lập tức hưng phấn, cả người kích động như bom mìn nổ. Cả ngày cứ ngoác miệng cười. Đại Kim và Tử Quân nhìn thấy hắn như thế, chường mặt vô cùng. Trong mắt hai con hàng này, hành vi ngu ngốc của Đông Phong Nhật Minh chính là thiếu khí chất, không trầm ổn a.

Cù Hiểu Bình cũng được sư phụ hứa hẹn, khi nào về tới Vô Cực Kiếm phái sẽ cho cô nàng lựa chọn bảo khí trong bảo khố phòng của Tứ Thần Sơn. Cù Hiểu Bình từng nghe nói nơi đó là pháp bảo lựa chọn chủ nhân, huyền bí vô cùng. Đây chính là may mắn vạn người cầu không được a.

Hành trình của bạn người Hiểu My về đến Triều Dương quần đảo thì tạm ngừng. Lữ Tuấn trúng phải nguyên rủa của Thanh Loan tại nơi này. Đây dù muốn dù không cũng chính là vùng đất kỷ niệm của mọi người. Phải ghé thăm một lần cho trọn vẹn.

Bất ngờ là, vừa đặt chân tới Triều Dương quần đảo, một đàn ưng sư bốn cánh đã bay tới. Tiểu Ưng dẫn đầu đám yêu thú phi hành này đợi ở đây đã rất lâu. Nay, vừa nhìn thấy Hiểu My, bọn chúng vội vã ào ra, tình nguyện làm tọa kỵ cho mọi người. Giúp mọi người nhanh chóng trở lại bờ nam của Huyền Thiên đại lục.

- Tiểu Ưng. Đa tạ nhé!

Hiểu My ngồi trên lưng của nó, dùng bàn tay nhỏ nhắn, vuốt vuốt cái cổ đầy lông óng ánh sắc xanh huyền, miệng khẽ thủ thỉ mấy lời. Tiểu Ưng nghe nói thì thỏa mãn vô cùng. Tên yêu thú này, trí tuệ lại phát triển rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: Trở lại Vô Cực Kiếm Phái

Một đàn Ưng sư hai mươi con băng ngang qua Huyền Hải, phi hành về hướng nam. Sải cánh của chúng nối liền nhau, tạo thành một dải tối che mất ánh sáng của vầng thái dương. Thình thoảng, vài tiếng kêu của đàn phi hành thú vang lên giữa không trung. Bốn bề vọng lại tiếng vang khiến cho những sinh vật dưới đất, trên trời hoảng hốt, giật mình, tìm đường trốn chạy.

Gần nửa tháng sau. Đàn ưng sư đáp xuống dãy ngũ hành sơn hùng vĩ, to lớn tại Thiên Ba thành.

Dưới chân dãy Hằng Sơn. Lữ Tuấn dẫn đầu, cả đoàn người dùng khinh công, phi thẳng lên ngọn Đại Hằng sơn. Mấy đệ tử khác thấy hắn trở về, mừng vui gửi lời chào hỏi.

Nhị sư huynh của Vô Cực Kiếm phái rất lịch sự đáp lời. Thế nhưng, tốc độ lướt gió dưới chân vẫn không hề chậm lại.

.....

Trong đại sảnh chính của thần điện tại đỉnh núi. Chương môn Vô Cực Tử cùng Hà Nguyên đại sư và Vô Tâm đại sư, Đông Phương Nhược đều có mặt. Thông qua tinh thạch truyền tin. Tất cả bọn họ đều biết hôm nay nhóm người của Trần Hiểu My về tới. Cho nên từ sớm, bốn vị đệ tử của Hoan Hi thần đều tập trung tại đây để đón tiếp. Hơn nữa, còn phải tổ chức ăn mừng một phen.

Lúc Trần Hiểu My cùng phụ mẫu bước vào, Vô Cực Tử dẫn đầu ba sư đệ sư muội của mình, nhanh chóng tiến lên.

- Sư phụ. Mừng ngài trở về.

Ha ha. Ngại quá! Vừa về tới đã được bốn đại nhân vật của bờ nam Huyền Thiên đại lục đón tiếp long trọng thế này. Hiểu My đúng là thụ sủng nhược kinh. Cô nàng ngại ngùng gãi tay gãi đầu, sau cũng lấy lại chút tinh táo mà vội bước tới, cung kính chào hỏi.

- Chương môn, Hà Nguyên đại sư, Vô Tâm đại sư, Đông Phương thành chủ tốt a.

Phu thê Trần Chí đi phía sau, nhìn một màn trước mặt, kinh ngạc muốn rớt cằm. Thật ra, Trần Tùng vẫn còn chưa nói với họ một cách rõ ràng, bốn nhân vật lưng lẩy trước mặt này, đều là chuyển thế đầu thai của tứ đại đồ đệ dưới trướng Hoan Hi Thần, tức là nữ nhi hiện tại của bọn họ.

Một màn chào hỏi, dù có chút gượng gạo, nhưng cuối cùng rồi cũng qua đi. Phu thê Trần Chí trao đổi với Vô Cực Tử mấy câu, chủ yếu là cảm ơn vị “tiên ông cỡi hạc” này đã chăm sóc mấy thúc cháu Ngạo Thiên Quân bấy lâu nay.

Đối với phụ mẫu của Hiểu My, Vô Cực Tử thái độ cũng vô cùng khách sáo và tôn trọng.

Tiếp theo đó, Tứ đại đồ đệ của Hoan Hi thần và đám người Khúc Văn, Hạ Lan Nhật cũng chào hỏi, ôn lại chút chuyện xưa. Mặc dù Khúc Đại MC ký ức vẫn là một vùng trống hư vô. Nhưng có Hạ Lan Nhật và Lữ Tuấn, Thiên Vũ kề bên. Còn thêm một Hỏa Kỳ Lân nữa đường nhập bọn, câu chuyện thoát cái rôm rả, thân mật hơn nhiều.

Ba tên đồ đệ của Trần Hiểu My chính là những người vui vẻ nhất lúc này. Mới đầu, cả ba người còn cực kỳ hải hùng khi bốn vị đại năng trước mặt này có vai vế là sư huynh, sư tỷ của bọn họ. Nhưng mà sau đó, dưới sự khai hóa tư tưởng của Đại Kim, cả bọn đều dễ dàng chấp nhận. Mấy tiếng sư huynh, sư tỷ gọi thật thuận miệng. Đã thế còn rất vui lòng nhận biết bao nhiêu quà gấp mặt. Miệng kẻ nào cũng toét tới mang tai.

Lòng vòng ở Đại thần sơn hết mấy canh giờ. Ngạo Thiên Quân lại lôi kéo mọi người bay ù về Tứ Thần Sơn.

Tiểu Phong Tử thấy sư phụ trở về, lập tức ào ra. Thân thể tròn quay như quả cầu của hắn bang vào hàng rào trúc bên ngoài tiểu viện nhỏ tại Đan Viên. Cái hàng rào này lại thêm một lần nữa hi sinh anh dũng.

Tiểu Phong Tử thiếu điều muốn ôm lấy chân của Ngạo Thiên Quân, mội phen nước mắt nước miếng ào ạt phun ra. Một tràng lời lẽ ủy khuất kéo theo. Bộ dáng này chẳng khác nào tiểu tử phụ bị phụ quân ruồng bỏ, sùng thiếp diệt thê, thập phần oan uổng.

Ngạo Thiên Quân cạn lời với tên đồ đệ ngu ngốc này của mình. Ông nhìn Tiểu Phong Tử, rồi nhìn sang hai tên đồ đệ của đại ca đại tẩu là Hạ Lan Nhật rồi Đông Phong Nhật Minh. Sau cùng, ánh mắt dừng lại trên thân ảnh ba đồ đệ của Hiểu My. Tự nhiên, Ngạo Thiên Quân có cảm giác mình làm người vô cùng thất bại.

Bộ râu xồm xoàm dưới mép của hắn run rẩy liên hồi. Ánh mắt thoát cái tối sầm. Ngạo Thiên Quân co giò, tổng cho quả cầu lớn dưới chân mình một cái. Một tiếng hét lớn như heo bị chọc huyết vang lên. Cả đan viên mây gió cũng giựt mình, tất cả đều hướng mắt về quả cầu màu xanh mang hình người đang ầm ầm lao xuống từ trên đỉnh núi.

Cả đám người nhìn một màn đoàn tụ của hai sư đồ đệ này, không tránh khỏi những tiếng bật cười.

- Nhị đệ à. Bây giờ ta hiểu vì sao đệ lại đặc biệt hứng thú với hai tên đồ đệ của ta rồi. Nhưng mà, tên đồ đệ này của đệ cũng khá lắm. Làm người thành thật, ruột để ngoài da. Nên đối xử với hắn tốt hơn một chút mới phải.

- Đa tạ vị đại hiệp này có lòng chính nghĩa, bên vực cho kẻ yếu đuối này.

Trần Chí vừa nói xong thì trước mặt đã xuất hiện một gương mặt núc ních thịt. Tiểu Phong Tử vừa lăn đi đã lập tức lăn trở về. Nghe được có người bên vực mình, lòng hắn ngập tràn cảm động.

Tiểu là, hắn vừa dứt lời đã ăn phải một cái tát như trời giáng của Ngạo Thiên Quân.

- Vô lễ. Ngay cả đại ca, đại tẩu của ta mà ngươi cũng đu bám như vậy, còn ra cái thể thống gì. Cái mặt già này của ta cũng vì ngươi mà mất sạch rồi. Nghiệt đồ a.

Ặc. Tiểu Phong Tử hoảng hồn ngồi dậy. Hắn không tin tưởng vào tai mình, dùng hai tay liên tục dụi mắt. Có ai có thể nhủ lòng tốt, nói cho hắn biết. Vị nam tử trung niên trông nho nhã, lễ độ trước mặt và vị sư phụ lưng hùm vai gấu, đầu xù râu bắp che khắp cả ngũ quan này là huynh đệ ruột thịt thật sao? Nhân sinh kỳ diệu quá a...

Màn hài kịch này cuối cùng cũng kết thúc nhờ sự ra tay giúp đỡ của Trần Hiểu My. Vô Thường Phong mang theo sự hoài nghi với nhân sinh trở lại tiểu viện, lo dọn dẹp trước sau. Cả đám đồ đệ của Hiểu My và Đông Phong Nhật Minh cũng vội vã chạy theo xem náo nhiệt. Trong mắt bọn chúng, vị sư huynh, sư bá này đúng là rất thú vị, rất khôi hài.

Đoàn người của Hiểu My ở lại Đan Viên gần một tháng trời. Trong thời gian này, Hà Nguyên đại sư dưới sự trợ giúp của Bàn Ngâm cùng những đệ tử khác, đã rèn luyện lại vũ khí của phu thê Trần Chí cùng đám người trở về từ đại lục Đông Cưu và đại lục Phong Linh.

Thanh Long Côn của Trần phụ được thêm vào tinh thiết vạn năm và mộc thuộc tính – loại kết tinh của mộc nguyên tố mà Trường An mang về từ Linh tộc trong hành trình Bắc tiến trước đây.

Dải lụa Thủy La của Lam Bình được thêm vào thủy nguyên tố và thiên tâm ti vạn năm – quà tặng của bộ tộc Giao nhân. Quả thật, mỗi lần dải lụa này được tung ra, cảm giác như mang theo sức mạnh của cả đại dương hay của từng trận từng trận sóng thần đánh về đối phương. Vừa xinh đẹp cũng khủng bố vô cùng.

Nhược Thủy Kiếm của Hồ Hoài An, Tử La Kiếm của Ngọc Tam Lang cũng được luyện chế lại. Thêm vào tinh thiết và Thủy thuộc tính, Phong thuộc tính. Hai bảo khí này sử dụng càng lúc càng điều luyện, khả năng sát thương càng lúc càng biến thái, không nằm trong giới hạn chịu đựng của nhân loại lẫn yêu thú thông thường.

Cù Hiểu Bình được sư phụ dẫn đến Bảo khí phòng nổi tiếng của Tứ Thần Sơn. Cảm giác vị tiểu đồ đệ này của Hiểu My không khác gì bản thân cô lúc

trước.

- Sư phụ. Sư thúc tổ không phải là phá gia chi tử đó chứ. Đây là Bảo Khí phòng hay là nhà kho chứa rác của Vô Cực Kiếm Phái vậy?
- Nhỏ tiếng. Muốn chết à, lời lẽ khi sư diệt tổ như vậy cũng nói được.

Hiếu My nghe đồ đệ nói xong thì nghiêm mặt. Vờ tức giận mà trách phạt. Mồ nữ hoàn toàn quên đi, chính bản thân mình khi lần đầu tới nơi này cũng có đánh giá y hệt vậy. Đúng là sư đồ cùng chung chí hướng. Ha ha.

Duyên phận của Cù Hiểu Bình đúng là không tệ. Sau khi xông vào Bảo khí phòng chưa tới hai khắc, đã tìm được vũ khí cho bản thân. Đó là một thanh loan đao đỏ rực. Nghe nói, thanh loan đao này có máu huyết của Chu tước, thần thú từ thượng cổ. Thêm vào đó, loại tinh thiết chế tạo nên nó là lại Văn Thiết mấy ngàn năm, vừa sắc bén nhưng lại rất nhẹ tay. Vô cùng thích hợp cho Cù Hiểu Bình sử dụng.

Hạ Lan Nhật đã quen thuộc với Hà Nguyên từ kiếp trước, cho nên, toàn bộ phi đao của hắn, kể cả Phi Dương kiếm đều được tỉ mỉ rèn luyện lại. Mỗi thanh phi đao tựa tia chớp bạc, một vầng trăng khuyết, vừa bén nhọn vừa bền dẻo, chém sắt như chém bùn. Riêng thanh Phi Dương kiếm thì được thêm vào kim thiết vạn năm và viên Thái Dương Chí Tinh mà Lữ Tuấn mua được tại Trao đổi đường ở Giao nhân tộc. Nhị sư huynh vì chiến lược của tình địch mà cũng đã phóng tay, thể hiện được phong độ của mình.

Thanh Trường côn của Đông Phong Nhật Minh thì hầu như đã thay đổi hoàn toàn. Thanh trường côn này được thêm vào tinh thiết mấy ngàn năm và tinh thạch thổ thuộc tính của yêu thú cấp 9. Có điều, sau khi rèn luyện xong rồi thì khối lượng của nó cũng tăng lên vô. Đông Phong Nhật Minh vô sức sử dụng, chỉ có thể nhìn theo tiếc hận thật nhiều.

Cũng chính nguyên nhân này mà suốt thời gian sau đó, hắn được sư tỷ Hiếu My chăm sóc chu đáo vô cùng. Kim Võ Kê ăn được mỗi ngày. Linh quả linh tửu rót tới âm âm. Đám người còn lại của Đan Viên cũng nhờ thế mà được hưởng phúc kén. Mặt người nào người nấy tròn một vòng thấy rõ. Tội nhất là đám Kim Võ kê trên Hằng sơn, thiếu điều muốn tận diệt sạch tron.

Nhìn mồ nữ nào đó áy náy trong lòng, Thiên Vũ tiến đến cạnh bên nàng, lên tiếng:

- Có ăn hết đám Kim Võ Kê trên Hằng Sơn cũng chẳng sao. Ta có thể tìm đường trở lại sơn cốc trước kia. Lúc đó, muốn bắt bao nhiêu con mà không được.

Hiếu My nghe nhắc tới sơn cốc ban đầu, hai mắt sáng rõ lên.

- Đúng ha. Chỉ cần quay lại sơn cốc đó, chúng ta có thể bắt được vô số Kim Võ Kê và cả loại cá chép râu rồng lúc trước nữa. Như vậy có thể giải quyết được vấn đề của Hằng Sơn, cũng tìm được sinh ý để phát triển Thần Võ Binh Đoàn rồi.

Một tia sáng xuất hiện trong đầu. Mồ nữ đang tưởng tượng đến cảnh nuôi được một bầy Ngư Long quấy tung cả một khúc sông lấp lóe ánh bạc. Cảnh tượng này vừa hùng vĩ, vừa phấn khích cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 217: Tàu Bay cổ đại

Thiên Vũ ngồi bên cạnh Hiếu My, hai người chuyện trò một lúc lâu. Sau khi chuyện tìm đến sơn cốc kì bí ban đầu được quyết định xong. Bỗng dưng, mỹ nam tử áo trắng ngẩng mặt lên, nhìn mồ nữ nhân cạnh bên trịnh trọng hỏi:

- Kế hoạch tiếp theo của nàng là gì?
- Ta định đến địa ngục Thâm Uyên một chuyến. Nhưng mà trước đó, có hai chuyện cần giải quyết, đó là đến Bạch Nhật Thành cùng Nhị sư huynh rồi còn phải sắp xếp thời gian cho binh đoàn thần võ nữa.
- Được. vậy khi nào chúng ta xuất phát?

Thiên Vũ sáng khoái vô cùng. Dù gì, hắn luôn ủng hộ mọi quyết định của Hiếu My. Hắn có thể để cho cô hoàn toàn tự do, bản thân chỉ cần ở cạnh bên, âm thầm hoặc công khai bảo vệ là được.

Hiếu My suy nghĩ một lát, sau mới chậm chậm lên tiếng:

- Vài hôm nữa đi. Để cho đám người Ngọc Tam Lang ở đây giao lưu với đệ tử Vô Cực Kiếm phái một thời gian. Có Nhị sư thúc và Tiểu Phong Tử sư huynh, bọn hắn sẽ có thêm cơ hội học tập. Muội nhận chúng làm đồ đệ, nhưng mà thứ có thể chỉ dạy cho chúng lại không nhiều. Huynh thấy đó, hai tên tiểu tử kia thì học kiếm pháp. Bình nhĩ lại là loan đao. Muội đối với hai thứ này không có tí sở trường nào. Ha ha. Đôi lúc muội làm sư phụ có chút thất bại thì phải.

- Nàng làm tốt lắm. Con người không phải ai cũng toàn diện. Muội có lòng thu nhận, tạo mọi điều kiện cho đồ đệ tu luyện, giáo dục, chỉ điểm cho bọn chúng là đủ rồi. Người ta nói, sư phụ dẫn vào cửa nhưng tu luyện thế nào là ở bản thân. Muội chỉ cần tin tưởng và thường xuyên kiểm tra, đốc thúc chúng là được.

- Đa tạ huynh.

Trong lúc hai người câu tới câu lui vô cùng hài hòa. Đồng Phong Nhật Minh từ tiểu viện nhỏ trên Đan Viên chạy ủa tới. Gương mặt tuấn lãng, thành thật của hắn có chút vội vã. Giọng nói cũng gấp gáp, khẩn trương.

- Sư tỷ, Hà Nguyên đại sư tìm tỷ.

- À. Vậy thì đi thôi.

Hiếu My mỉm cười đứng lên. Sau đó, cả ba lại hướng Đại thần sơn bay đi. Trên đường, còn văng vẳng tiếng người nào đó vọng lại.

- Sư đệ, bọn người Hồ Hoài An đâu?

- Đang tỷ võ với đệ tử nội môn của Nhị thần sơn. Ha ha. Thua nhiều mà thắng cũng nhiều. Bọn chúng đúng là càng ngày càng tiến bộ.

- Phải phải, con đường nhanh nhất để thúc đẩy sự phát triển của võ công chính là thông qua chiến đấu. Đệ là sư thúc bọn chúng, nên làm gương nhiều vào.

.....

Ba người câu được câu mắt, vài phút sau đã có mặt trên đỉnh đại thần sơn.

Hà Nguyên đại sư vừa thấy Hiếu My tới thì kích động bước lên.

- Sư phụ. Ta đã nghiên cứu được một thứ pháp bảo phi hành mới nè.

- Wow. Lợi hại. Nó đâu?

Hiếu My nghe nói tới pháp bảo phi hành thì hai mắt sáng rỡ. Mặc dù thời này có phi hành thú. Nhưng không phải lúc nào cũng có thể tìm thấy và bắt chúng làm tọa kỵ. Có thêm một pháp bảo là thêm một tầng tiện lợi. hoặc chí ít, có thể dùng chúng làm phương tiện vận chuyển, tiến hành cuộc cách mạng quy mô lớn trên lĩnh vực hàng không.

Hà Nguyên đại sư đưa mọi người ra quảng trường lớn bên ngoài chính điện tại Đại thần sơn.

Tới đây, vị “phật Di lặc” dị giới này lấy ra một quả cầu nhỏ, thả xuống mặt đá của võ đài. Quả cầu thoát cái biến to ra. Hiếu My và Thiên Vũ nhìn nó, kinh ngạc.

Thiên Vũ nói: - Đây không phải pháp bảo bảo vệ Lữ Tuấn trước đây sao?

- Đúng vậy. Lần trước, sư phụ có nói cái này trông giống tàu vũ trụ của siêu xây da gì gì đó. Ta đã phải nghiên cứu rất lâu mới cải tạo lại được nó. Không chỉ thay đổi thuộc tính không gian bên trong, còn thêm vào một số chức năng xác định phương hướng. Nguyên liệu chính là sử dụng tinh hạch phong thuộc tính của yêu thú từ cấp bốn trở lên. Đẳng cấp tinh hạch càng cao, số lượng càng nhiều thì tốc độ của nó càng nhanh a...

Hà Nguyên đại sư hưng phấn, ào ào giới thiệu về sản phẩm mới của mình. Hiếu My bên cạnh nghe ông thao thao bất tuyệt thì mỉm cười. Mồ nữ nhanh chóng chui vào trong, muốn tự mình trải nghiệm chuyến bay thử đầu tiên này. Đúng là một vinh dự lớn lao a.

Dưới sự trợ giúp của Hà Nguyên. Tàu vũ trụ chở theo một nhóm người từ từ bay lên, hướng dãy Hằng Sơn một vòng lượn quanh. Mặc dù tốc độ không nhanh như cỡi ung sư hay đại hồng điều. Nhưng mà chỉ cần từ từ cải tiến, hoàn toàn có thể trở thành “máy bay dân sự” chuyên dụng.

Hiếu My sau khi leo ra khỏi tàu phi hành vũ trụ, cảm thán lên tiếng:

- “Hà Nguyên đại sư. Cái tàu bay này không tệ. Nhưng nếu có thể thay đổi kiểu dáng cho nó, sẽ có lợi hơn rất nhiều. Còn nữa, không gian bên trong nên giản đơn lại. Thời này giới chỉ không gian đã phát triển, hành lý cá nhân của mọi người vô cùng gọn nhẹ. Ta chỉ cần bố trí mấy dãy ghế cố định có đai an toàn là được. Bỏ đi mấy thứ rườm rà, phong hoa tuyết nguyệt trong nội thất. Như vậy, không gian bên trong sẽ rộng rãi hơn.

Về ngoài cũng vậy, bộ dạng hình tròn này mặc dù khá ấn tượng, nhưng mà xét về tốc độ nó sẽ không nhanh bằng bộ dáng của phi cơ chiến đấu với mũi nhọn, hai cánh hai bên.

Ngài có thể nghiên cứu, chế tạo ra nhiều cái kiểu dáng khác nhau. Thần Võ Bình Đoàn tay nguyện mua lại với giá cao. Đảm bảo không làm ngài chịu thiệt”.

Hà Nguyên nghe Hiếu My nói vậy thì ngượng ngùng:

- Sư phụ, Ngài cần thì cứ nói một tiếng, ta sẽ dốc sức làm, cần gì mà mua lại chứ. Cái này không được a.

- Sao lại không được. – Hiểu My nghiêm mặt nói – Chuyện gì ra chuyện đó. Đại sư có thể không cần, nhưng Phi Tinh tông môn trên dưới mấy ngàn người, lẽ nào cứ bắt bọn họ làm không công. Hơn nữa, để tạo ra một “tàu bay” như vậy, tốn kém không phải ít. Ta không muốn chiếm lợi ích của ai.

Nhìn Hiểu My tức giận. Hà Nguyên cười cười thỏa hiệp: - Sư phụ dạy phải a.

- Đi thôi. Ta về ra vài mẫu tàu bay. Đại sư nghiên cứu rồi chế tạo thử xem. Cần thêm tài nguyên gì cứ nói. Ta sẽ cho người gom đủ.

Hiểu My nói xong thì lôi kéo mọi người vào đại sảnh, lấy ra giấy bút từ không gian giới chỉ, bắt đầu sự nghiệp vẽ vời của mình. Từng bản thảo lần lượt ra đời, tốc độ nhanh đến bất ngờ, khiến cho Hà Nguyên, Thiên Vũ cùng Đông Phong Nhật minh há hốc mồm kinh ngạc.

.....

Bản bạc xong kế hoạch phát triển, chế tạo “tàu bay” với Hà Nguyên xong, Trần Hiểu My trở lại Tứ Thần Sơn, hội họp với phụ mẫu cùng đám người Đại Kim, Kim Phụng.

Lữ Tuấn nghe nói cô trở lại, cũng bay từ Nhị thần sơn qua đây. Từ lúc trở lại đến giờ, hẳn đều bị vây lấy tại Nhị thần sơn, hết phụng bồi Kiếm Trung Quân Phương Chính, lại dạy dỗ, chỉ điểm cho các sư đệ, sư muội của ngọn núi lớn bên đó. Không những thế, còn phải ghé qua Tam thần sơn, Ngũ thần sơn. Cuộc sống đúng thật tấp nập, bận bịu.

Tiểu là, thời gian này, Đỗ Minh cùng Phương Tinh xuống núi làm nhiệm vụ vẫn không về kịp.

Đại phụ mẫu đến, Hiểu My vội vã đứng lên đón tiếp. Ngay cả ghế chủ vị tại Phòng khách lớn ở đan viện cũng là do Trần Chí cùng Lam Bình ngồi xuống. Ngao Thiên Quân ngồi ở chiếc ghế thái sư đầu tiên bên trái. Bên dưới hẳn lần lượt là Tiểu Phong Tử, Hạ Lan Nhật, Đông Phong Nhật Minh, Lữ Tuấn, Thiên Vũ, Từ Quân, Khúc Văn. Kim Phụng ngồi ở dãy ghế đầu tiên bên phải. Tiếp theo là Hiểu My, Đại Kim, Ngọc Tam Lang, Hồ Hoài An cùng Cù Hiểu Bình. Sự sắp xếp này chỉ là ngẫu nhiên, không theo bất kỳ dụng ý nào. Truyền thống tại Tứ Thần Sơn từ trước tới giờ vốn không có nhiều quy củ như vậy.

Hiểu My đợi mọi người ổn định xong thì bắt đầu lên tiếng:

- Phụ thân, mẫu thân. Chúng ta ở tại Vô Cực kiếm phái một thời gian rồi, cha cùng nương đã thấy quen thuộc hay chưa?

- Rất tốt. – Lam mẫu cười nói.

Trần Chí bên cạnh cũng gật đầu. Bọn họ thời trẻ xem trời đất là nhà. Trần Gia đã sớm lụi tàn, còn lại huynh đệ hai người. Tứ Thần Sơn này là nhà nhị đệ của hắn, cũng xem như nhà chung của hai huynh đệ.

Nay thì khác rồi, nơi nào có nữ nhi, nơi đó chính là nhà! (Câu này ta nghe sao ngược đời ấy nhỉ? Ha ha ha).

Hiểu My nghe nói vậy thì nhẹ nhõm thở phào. Thật ra, cô chỉ sợ mình còn thiếu sót, khiến cho cha mẹ buồn lòng. Cô nhìn hai người ngồi trên ghế chủ vị, rồi lại nhìn khắp một vòng chúng nhân đang có mặt, từ từ lên tiếng:

- Hai hôm nữa, con sẽ rời khỏi Vô Cực kiếm phái. Con muốn cùng Nhị sư huynh trở lại Lữ gia một chuyến. Dù sao, chuyện của huynh ấy lần trước cũng đã khiến cho trên dưới Lữ Gia lo lắng thật nhiều.

- Đúng đúng. Chuyện này là phải rồi. Ta và mẫu thân con cũng nên đến đó một chuyến mới được. Lữ Tuấn à, con không chê hai lão già này phiền phức đó chứ?

Trần Chí và Lam Bình nghe vậy, sột sắng hẳn lên. Đến xem nhà của hiền tế tương lai. Đây là chuyện không thể bỏ qua. Bất kì bậc phụ mẫu nào trong thiên hạ đều có chung tâm tư này thì phải?

- Bá phụ và bá mẫu có thể ghé thăm Lữ gia, con mừng còn không kịp đó chứ.

Lữ Tuấn kinh hi vô cùng. Lần này, trường bối hai nhà gặp nhau. Chuyện hôn sự của hắn được định xuống chắc rồi. Chỉ có mặt mũi đám phụ thân còn lại đều tối sầm. Nhất là những người có được ký ức kiếp trước như Thiên Vũ, Hạ Lan Nhật, kể cả Hòa Kỳ Lân Từ Quân cùng mang bộ dáng mặt ngoài thờ ơ mà bên trong thì rầu rĩ ruột. Ha ha.

Hiểu My quay sang nhìn Đại Kim, lên tiếng:

- Đại Kim. Ngươi đưa Hạ Lan sư huynh, Đông Phong sư đệ cùng Khúc công tử và đám người Ngọc Tam Lang về Tổng đàn của Binh đoàn thần võ. Trong thời gian đợi ta trở lại, tranh thủ cho bọn hắn làm quen với đám người Trần đại ca, hồ đại ca. Sẵn đó, cũng dẫn mấy người này đến Ma Lâm Sơn Mạch một phen. Biết đâu, bọn họ sẽ có thêm thu hoạch.

- Dạ, chủ nhân.

Hiểu My lại quay sang nữ nhân áo vàng tuyệt sắc ngồi bên cạnh.

- Kim Phụng tỷ. tỷ định thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Thông gia gặp gỡ

Nghe được câu hỏi của Hiểu My, Kim hộ vệ nhìn sang hai vị thần thú viễn cổ còn lại, khẽ gật đầu với họ. Sau đó, lãnh nữ mới nhận nhặt cất lời:

- À, ta muốn cùng Thiên Vũ, Từ Quân chạy về bờ Bắc một chuyến. Sau đó, chúng ta sẽ cùng hội tụ tại tổng đàn của Binh đoàn thần võ. Muội phải đợi chúng ta trở lại thì mới được vào Thâm Uyên địa ngục.

- Nhất định. – Hiểu My khẳng khái đáp lời.

Tiểu Phong Từ thấy bọn họ lại lần nữa bỏ quên mình thì vô cùng ai oán. Hắn đưa ánh mắt cầu cứu nhìn sang Ngao Thiên Quân. Mãi đến khi nhị thúc của Hiểu My nổi hết da gà da vịt toàn thân, cuối cùng cũng nghe được đồ đệ thân yêu của mình thốt ra lời thật sâu trong tâm khảm:

- Sư phụ à. Cho con đi theo sư muội đi a. ...

- Haiz. Sư muội người đến Lữ gia. Người đi theo làm bóng đèn à.

Trần Tùng bắt đầu đi liếc xéo hắn. Võ Thường Phong thấy thế, lập tức biết bản thân lỡ lời. Hắn liền tranh thủ sửa lại.

- Sư phụ. Ý của con là muốn đến Ma Lâm Thành đó. Nơi đó náo nhiệt vô cùng. Con nghe nói sư muội còn tính đến sơn cốc kì bí bắt Kim Vũ Kê và Long Ngư nữa. Con sẽ bắt thật nhiều về hiếu kính người. Sư phụ. Đồng ý đi a. ...

Ặc, sao chuyện Hiểu My và Thiên Vũ muốn tìm đến sơn cốc lại bị tên mập này phát hiện rồi.

Quả nhiên tai vách mạch rừng, không chỗ nào mà kín gió cho được a.

Cũng không biết Trần Tùng vì thương xót cho đồ đệ hay bị thu hút bởi đám Long Ngư và Kim Vũ kê mà chấp thuận cho thỉnh cầu của Võ Thường Phong. Một tiếng “yeh” thật lớn vang lên. Hắn vội vã chạy ra khỏi khách phòng chính của Đan viên, nghe nói là chuẩn bị hành trang cho chuyến du lịch sắp tới.

Đám người còn lại nhìn theo thân ảnh của hắn, chỉ có thể bật cười.

.....

Hai ngày sau. Một đoàn người đông đúc từ chân núi của dãy Hằng Sơn chia nhau làm ba hướng bay đi.

Kim Phụng, Thiên Vũ cùng Từ Quân đều là siêu cấp thần thú từ thời viễn cổ hồng hoang. Bọn họ không cần cưỡi ưng sư, tự thân vận động, nhằm thẳng hướng bắc mà bay. Mục đích chuyến đi của họ đến bờ bắc lần này là bình định toàn bộ bờ Bắc, khiến bờ Bắc trở thành hậu phương vững chắc, kiên cố như thành đồng vách sắt của Hiểu My.

Đây là bước chuẩn bị quan trọng cho trận chiến với yêu thần ở tương lai. Không thể để bất kỳ sai sót nào xảy ra. Nhất là Kim Phụng và Thiên Vũ đều lo lắng, sợ tay chân yêu thần còn trà trộn tại bờ bắc của đại lục Huyền Thiên. Đây là điều thập phần nguy hiểm, có thể phá hỏng đại sự từ bên trong.

Sau khi ba đại thần này lặn người một cái đã xuất hiện giữa chín tầng mây, thân ảnh lập tức hóa thành lưu tinh mất dạng. Kế tiếp, nhóm người của Đại kim cũng leo lên lưng Ưng sư. Mỗi người cỡi một con. Thế trận to lớn này thẳng tiến về phía tây. Mục tiêu của bọn họ chính là Ma Lâm Thành, tổng đàn của binh đoàn Thần Võ.

Hiểu My đứng nhìn theo cho đến khi bóng dáng của bảy ưng sư biến mất nơi chân trời thì cũng cùng nhị sư huynh leo lên lưng Tiểu Ưng. Phụ thê Trần Chí cũng tạm biệt nhị đệ, phi thân lên con ưng sư còn lại.

Hai con ưng sư chở theo bốn người bọn họ bay về hướng Bạch Nhật Thành.

Lam Bình ngồi trên con ưng sư phía sau, nhìn nữ nhi và Lữ Tuấn trên lưng Tiểu Ưng bay phía trước dẫn đường, hài lòng lên tiếng:

- Tướng công, Lữ Tuấn này càng nhìn càng vừa mắt. Hai người bọn chúng đúng là rất tâm đầu ý hợp. Hiền tế này, thiếp định chắc rồi.

Trần Chí nghe thê tử nói thế, cũng gật gù đồng ý:

- “Nàng nói cũng đúng. Tên tiểu tử này làm việc ôn trọng, thái độ lại hòa nhã, trong đôi nhân xử thế cũng rất biết tiến lùi. Có thể bù đắp khuyết điểm cho

nữ nhi của mình. Nàng xem đấy. My My nhà chúng ta, mặc dù xinh đẹp giống nàng nhưng mà thần kinh thô giống ta. Con bé đúng là cần một người hết mực yêu thương, khoan dung cho nó. Về vấn đề này, mấy phu nhân kia không biết thế nào, nhưng mà Lữ Tuấn có lẽ làm được. Nhưng phải thêm một thời gian nữa xem sao.

Nữ nhi chúng ta ưu tú như thế, không vội.”

Ha ha. Cuộc trao đổi ngắn của hai người, một lời một chữ đều không bỏ sót, trôi vào tai của hai người đang ngồi trên lưng tiểu Ưng.

Lữ Tuấn mặt rầu rầu lên tiếng:

- Haiz... Xem ra, con đường truy thê của ta còn đặc biệt dài, đau lòng quá a.

Hiếu My nghe hần than vẫn như vậy, rất buồn cười. Nhưng mà ngoài mặt, nàng vẫn trề môi, ra chiều oan ức:

- Muội đúng là người thần kinh thô vậy sao?

Ặc. Chính xác còn gì. Có điều, nhị sư huynh đầu đại đột mà khẳng định như thế. Hần khê vuốt tóc nữ nhân trong lòng, vụng về an ủi.

- Nàng là ngây thơ, hồn nhiên, hào sảng. Tính cách như thế này rất đặc biệt, rất đáng được nhiều người yêu thích, ngưỡng mộ.

- Nhị sư huynh. Muội phát hiện đạo này miệng lưỡi huynh càng lúc càng lợi hại. Sao mà có cảm giác như nguy cơ sắp tới vậy nhỉ?

- Muội nghĩ nhiều. Ta nào qua mặt được muội. Kiếp này, muội không ăn hiếp ta đã là may mắn lắm rồi. Đúng không?

Ha ha. Hiếu My sáng khoái cười to. Phu thê Trần Chí nghe thấy cũng chả hiểu mô tê gì. Nhưng mà hai người cũng chẳng suy nghĩ nhiều. Chỉ cần nữ nhi của họ vui là được.

.....

Tốc độ của ung sư rất nhanh.

Bốn người vừa đi vừa nghỉ. Gặp thành dừng lại, gặp phố thì đi dạo, gặp chợ thì ra sức gom đồ. Thấy sơn mạch, rừng rậm thì nhất nhất ghé vào, tìm kiếm tài nguyên mang về. Lần này, phu thê Trần Chí thật sự chứng kiến được bộ dáng như kiến tha mồi của nữ nhi nhà mình, lòng lại xót xa, tự trách.

Trong mắt của bọn họ. Vì từ nhỏ, nữ nhi đã chịu quá nhiều cực khổ nên mới tạo ra thói quen mua sắm điên cuồng như vậy. Cũng là do thiếu sót của bậc làm cha làm mẹ mà ra a...

Tiếc là Hiếu My đâu đoán được suy nghĩ của phụ mẫu. Cho nên mỗi nữ nào đó vẫn hết lòng sưu tập quà cáp. Trong lòng còn không ngừng tính toán, nhiều đây đủ chia, đủ dùng cho cả binh đoàn Thần Võ hay chưa?

Vài ngày sau, bốn người cũng tới được Bạch Nhật Thành.

Hai con Ung Sư vừa đáp xuống, cửa đại môn Lữ Gia đã lập tức mở ra. Lữ Nho và Lữ Nguyên nhanh chóng xuất hiện. Hai người nghe báo có ung sư đáp xuống, liền đoán được là Hiếu My và Gia chủ trở lại, kinh hi vô cùng.

Thân thể già nua mà phi thường khỏe mạnh của Lữ Nho vừa nhìn thấy Lữ Tuấn đã từ ba bước thành một mà chạy vù lên, mặt tươi rói, miệng cười tới mép tai.

- Gia chủ, Trần cô nương. Hai người đã trở lại a.

- Đại trưởng lão. Nhị trưởng lão, vất vả cho hai người rồi. Đây là Trần bá phụ, Trần bá mẫu, phụ mẫu của Hiếu My.

Lữ Tuấn hướng mọi người giới thiệu. Hai vị trưởng lão của Lữ gia nghe nói vậy thì mừng rỡ, hướng phụ mẫu của Hiếu My chào hỏi.

Đoàn người nhanh chóng theo chân Lữ Tuấn vào trong.

.....

Đại sảnh lớn của Lữ gia.

Lữ Tuấn mời phu phụ Trần Chí ngồi xuống bộ bàn ghế bát tiên. Các vị trưởng lão cũng ngồi cạnh bên. Mọi người chào hỏi lẫn nhau. Trần Chí và Lam Bình nhân cơ hội này cũng có hiểu biết nhiều hơn về đại thế gia trận pháp nổi tiếng tại Huyền Thiên đại lục.

Lữ Nho và Lữ Nguyên lần này dùng danh nghĩa trưởng bối của Lữ Tuấn để tiếp đãi hai người. Đây đích thị là thông gia hai bên gặp gỡ, cho nên nói chuyện mới đầu còn có chút khách sáo, sau thì cũng tùy ý, gần gũi nhiều hơn.

Lữ Nho nhìn sang Lữ Tuấn và Hiếu My, rồi lại hướng Trần Chí, thâm ý nói:

- Trần đại hiệp, chuyện của gia chủ và Hiểu My cô nương, trên dưới mọi người trong gia tộc đều đã biết, chuyện này là do chính gia chủ thừa nhận. Nhưng mà đường như vẫn còn thiếu sót rất nhiều. Chúng ta có nên nhân cơ hội này mà tổ chức lễ đính hôn cho hợp lễ hay không?

Đến rồi đến rồi. Haiz. Cái đề tài nhảm chán này đúng là không tránh khỏi. Hiểu My là người mắc hội chứng sợ hôn nhân. Cho nên, dù trong lòng xác định đối tượng chỉ có thể là nhị sư huynh thì theo bản năng vẫn có một ít chống cự.

Cũng may, Lữ Tuấn ở cạnh bên nàng đã kịp thời lên tiếng, phá vỡ tình huống khó xử hiện tại:

- “Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão. Trần bá phụ, Trần bá mẫu. Chắc mọi người đều biết, thân phận thật sự của Hiểu My và ta. Hiện tại, trận chiến sinh tử với yêu thần đang ở phía trước, chúng ta còn rất nhiều chuyện để chuẩn bị. Thời gian không đợi người.

Hơn nữa, ta đã khôi phục được ký ức của kiếp trước, biết rõ quan hệ lợi hại của thập nhị chiến tướng dưới trướng Hoan Hi thần trước đây. Cho đến trước khi bọn họ xuất hiện toàn bộ, chuyện hôn nhân này xin mọi người tạm hoãn một thời gian.

Nhưng mà dù thế nào, trên dưới Lữ gia này, hôn thê của Lữ Tuấn ta chỉ có thể là Trần Hiểu My. Chuyện này ta còn sống một ngày thì vĩnh viễn vẫn không thay đổi”.

- Nhị sư huynh,...

Lời nói của Lữ Tuấn làm cho tất cả mọi người có mặt đều ngỡ ngàng. Nhìn thái độ nghiêm túc của hắn khiến cho bản thân Hiểu My có chút xấu hổ. Cô thấy bản thân vô cùng ích kỷ. Nhị sư huynh đã hi sinh cho cô rất nhiều, nhưng mà cô thì cứ sợ trước, lo sau.

Lam Bình nhìn bộ dạng rối rắm của Hiểu My. Bà khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng khích lệ:

- Hiểu My. Lữ Tuấn đã nói đến thế. Bản thân con thì nghĩ thế nào?

Hiểu My nhìn mẫu thân, nhìn phụ thân, rồi nhìn lại nam tử áo xanh ấm áp như mùa xuân bên cạnh. Sau một hồi cân nhắc, cô quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 219: Đính hôn

Hiểu My nhìn mẫu thân, nhìn phụ thân, rồi nhìn lại nam tử áo xanh ấm áp như mùa xuân bên cạnh. Sau một hồi cân nhắc, cô quyết định.

Hiểu My nói: Phụ thân, mẫu thân. Con hiện tại không nhớ được những chuyện kiếp trước. Chỉ nhớ được chuyện kiếp này. Nhị sư huynh đối xử tốt với con, sủng con, che chở con thế nào, suy nghĩ cho con thế nào... con đều nhìn được trong mắt, cảm nhận được trong tim... Người, không phải gỗ đá. Con thấy mình đã thiệt thòi cho nhị sư huynh rất nhiều.

Nay, mặc dù đại sự trước mắt, tương lai còn chưa biết thế nào. Con thấy cũng không tiện để tổ chức kết hôn. Nhưng nếu đính hôn trước cũng không sao. Chuyện này, nhờ phụ mẫu thay con định liệu”.

A. ...

Lữ Tuấn kinh ngạc nhìn Hiểu My. Hắn không ngờ sẽ có một ngày, trước mặt nhiều người, hắn có thể chính tai nghe được Hiểu My thổ lộ tình cảm của mình. Kinh hi này quá lớn rồi. Lớn đến độ Lữ Tuấn tưởng rằng mình đang nằm mộng, mặt ngơ ngác một hồi. Mãi đến khi thanh âm của Lữ Nho vang lên, hắn mới hoàn hồn tỉnh lại.

Lữ Nho nói: Tốt, tốt quá rồi. Vậy Trần đại hiệp, chúng ta nên bàn bạc, làm thế nào để tổ chức lễ đính hôn cho đôi trẻ thôi.

- Đúng, đúng. Giải quyết sớm chuyện này, chúng ta mới có thể kê cao gối đầu, ngủ ngon giấc a. ...

Hiểu My thấy nơi này đã không còn chuyện của mình. Nàng vội kiếm cớ tìm Lữ Ngọc Nhi mà ra ngoài. Lữ Tuấn thấy thế cũng lập tức theo cùng.

Trong đại sảnh, phu thê Trần Chí cùng đại trưởng lão, nhị trưởng lão của Lữ Gia bắt đầu rôm rả bàn chuyện “quốc gia đại sự”.

.....

Thanh Phong Các.

Lữ Tuấn đi theo Hiểu My vào phòng. Khi cánh cửa phòng khép lại. Hắn đã không thể tiếp tục tự kiềm nén bản thân mình, vươn tay ra, kéo nữ nhân đối diện vào lòng. Bờ môi ấm áp áp xuống, nuốt đi mọi lời nói đang dự định thốt ra của Hiểu My.

Hiếu My mở to mắt nhìn nam tử ôn hòa, nho nhã thường ngày thoát cái biến thành hình dáng khản trương, bá đạo. Nụ hôn mới đầu là vội vã, cuồng nhiệt. Sau thì ôn nhu, triền miên, kéo dài.

Hiếu My bị Lữ Tuấn làm cho đầu óc mòng mị, dưỡng khí trong người cũng dần ít đi. Cô hé miệng ra, tranh thủ hít thở đôi hơi. Không ngờ, Lữ Tuấn lại nhân cơ hội này, đưa đầu lưỡi của mình tiến vào khoang miệng của đối phương. Lại một hồi phiên giang hải đảo.

- Uhm...

Một tiếng rên yêu kiều phát ra. Nhị sư huynh cảm giác đầu óc nổ tung, máu huyết sôi trào. Nhưng càng như thế, trong lòng càng thêm khát nhiều hơn. Vẫn không đủ. Đúng vậy, chỉ hôn thôi vẫn không đủ. Bàn tay của hắn bắt đầu di chuyển. Đến khi lòng bàn tay ấm áp chụp lên đỉnh núi cao ngất trước ngực của Hiếu My, không ngừng vuốt ve nhào nặn. Cảm giác tê dại toàn thân ngay tức thì cảnh báo, mỗi nữ nào đó mới giật mình hốt hoảng, hất tay thật mạnh, đẩy nam tử trước mặt ra ngoài.

Tiếc thay, tiếc thay. Ai đó quên rằng mình có thần lực.

Lữ Tuấn đang trong cơn ý loạn tình mê, bị đối phương đẩy cho một phát, cả cơ thể không phòng bị, bay lên như điều đứt dây, đập vào cửa phòng rồi theo đà văng hẳn ra bên ngoài.

Nhị sư huynh của Kiếm Phái Vô Cực nằm bò ra trên mặt đất, máu nóng trong người dần lui đi. Cảm giác xấu hổ lại dâng lên. Hắn không biết tiếp theo làm thế nào để đối diện với Hiếu My. Cho nên, cách tốt nhất là: “giã chết!”. (ha ha ha).

Mỗi nữ chỉnh lại quần áo trên người, ngồi xuống bàn, đợi mãi một lúc lâu cũng không thấy ai đó lết xác vô.

Hiếu My đứng dậy, bước ra sân thì thấy nam chính đang nằm bò ra bất động. Cô nàng hoảng hốt chạy lại, vừa nâng người dậy, vừa lo lắng thốt lên:

- Nhị sư huynh, huynh không sao đó chứ. Huynh đừng làm muội sợ nha...

Lữ Tuấn thấy kế hoạch của mình đã thành công, bèn không tiếp tục diễn. Mí mắt hắn giật giật, vờ như tỉnh lại. Giọng nói có phần suy yếu, đáng thương.

- Hiếu My, nàng không trách ta vừa rồi....

- Muội không trách huynh. Nhị sư huynh, huynh thật sự không sao đó chứ.

Há há. Thì ra có người làm chuyện phi lễ nên lo sợ thừa rồi. Hiếu My là người như thế nào? Là nữ chính xuyên không đó. Hai mươi năm sống ở xã hội hiện đại, dù không ăn thịt heo thì cũng phải thấy heo chạy ngang qua chứ. Tình yêu quá đơn thuần thì sao có thể bền lâu. Phản ứng của Lữ Tuấn như thế cũng bình thường thôi. Chỉ là mỗi nữ chưa sẵn sàng cho bước tiếp theo nên mới có một màn như vừa này.

Cũng may, khi trở lại Thanh Phong Các, Lữ Tuấn đã cho tất cả hạ nhân lui ra ngoài. Vì vậy, cảnh tượng trình diễn đầy xấu hổ của hai người không bị ai nhìn thấy. Hiếu My yên tâm, đỡ người vào trong phòng. Hai người ngồi đối diện nhau, không nói tiếng nào.

Không khí có chút gượng gạo.

Mãi một lúc lâu sau, Lữ Tuấn mới lên tiếng, phá vỡ bầu không khí im lặng hiện tại.

- Hiếu My, nàng muốn lễ đính hôn của chúng ta sẽ diễn ra như thế nào?

Hiếu My nghe được câu hỏi, suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

- Muội muốn lễ đính hôn chúng ta tổ chức trong một khu vườn đầy hoa và những dải lụa màu lam nhạt tung bay trong gió. Khắp nơi trong khu vườn sẽ treo thật nhiều phong linh bằng ngọc, bằng trúc, kiểu dáng và màu sắc đều khác nhau. Như thế, mỗi lần gió thổi qua lại phát ra những tiếng réo rắt, vui tai. Chúng ta sẽ dùng hoa hồng màu trắng và màu hồng phấn kết thành cổng hoa. Đứng bên dưới trao nhẫn cho nhau để mọi người cùng chúc mừng, hâm mộ. Như thế là đủ rồi.

Lữ Tuấn ghi nhớ tất cả những lời mà cô nói. Mặc dù mong muốn của Hiếu My hoàn toàn khác biệt với tất cả trình tự hôn lễ tại Huyền Thiên đại lục, nhưng mà hắn nhất định sẽ làm được, không những thế, còn phải làm tốt hơn mong đợi của nàng.

.....

Kể tiếp mấy ngày sau đó, trên dưới Lữ Gia vô cùng bận rộn. Ngoại trừ Hiếu My là người vô cùng rảnh rỗi thì ngay cả phụ phụ Trần Chí cũng chả thấy đâu.

Lam Bình mấy hôm nay đi dạo khắp nơi. Đích thân bà phải may cho con một bộ váy áo đẹp nhất trên khắp đại lục Huyền Thiên. May mắn là nhờ có ung sư mà tốc độ qua lại giữa các thành trì rất nhanh. Thoát cái, giới chỉ không gian đã đầy ắp lăng la tợ lụa.

Trần Chí cũng truyền tin cho Ngạo Thiên Quân. Trong vài ngày tới, hi vọng hắn có thể tới đây, tham gia lễ đính hôn của Lữ Tuấn và Hiếu My.

Nhị sư huynh cho người cải tạo lại toàn bộ hoa viên. Lữ Nho, Lữ Nguyên và các trưởng lão khác của Lữ Gia đều huy động tộc nhân gom góp hoa hồng từ khắp nơi. Quan trọng nhất phải đảm bảo cho chúng tươi lâu mà không tổn hao, dập úa.

Cuối cùng, trong sự chờ đợi của mọi người. Công tác chuẩn bị cho lễ đính hôn cuối cùng cũng hoàn tất. Đó đã là chuyện của nửa tháng sau.

.....

Ngày diễn ra lễ đính hôn.

Sáng sớm, Trần Hiểu My đã bị Lam Mẫu kéo dậy điểm trang. Ngồi trước gương, mặc cho mẫu thân hết trét trét lại xoa xoa. Hiểu My cứ ngây ngô cười, hệt như kẻ ngốc.

Lam Bình bất đắc dĩ nhìn nữ nhi của mình, nhú mày lên tiếng.

- Hạnh phúc đến thế cơ à?

- Đúng vậy a. Nhị sư huynh đã nói là sẽ dành cho con một lễ đính hôn siêu cấp lãng mạn. Nói không trông đợi là giả dối quá rồi.

- Con đó, cứ thích làm khổ người ta. Rõ ràng là Trần pháp thế gia, vậy mà hôm nay đã trở thành một nơi bách hoa hội tụ. Nhị sư huynh của con mấy hôm nay cũng gầy sọp một vòng.

- Nương. Mặc dù huynh ấy bận rộn nhưng trong lòng nhất định rất ngọt ngào. Người ta cả ngày cười không khép miệng được à. Ngay cả đi ngủ nhất định cũng mỉm cười. Nương không tin thì hỏi huynh ấy thử xem.

Lam Bình nghe câu nói của cô thì bật cười.

- Con đó. Rõ ràng là da mặt dày hơn cả tường thành. Lời như thế cũng nói ra được, không xấu hổ à?

- Ha ha.

Hiểu My bị mắg, le lưỡi cười.

Trong sự chăm chú cẩn thận, tỉ mỉ của Lam Bình. Một canh giờ sau, nữ nhân vật chính của ngày hôm nay cũng đã chuẩn bị xong.

Lam Bình nhìn con, dịu dàng nói: - Nữ nhi của nương rất đẹp. Con nhất định sẽ hạnh phúc. Phải tự tin vào lựa chọn của mình.

- Vâng ạ!

.....

Hoa viên lớn của Lữ Gia.

Cổng vào hoa viên lúc này chính là một mái vòm được thiết kế từ hoa hồng trắng. Hai bên mái vòm còn bố trí rất nhiều những rặng mẫu đơn rực rỡ khác nhau. Một thảm đỏ nối thẳng từ ngoài vào trong, tạo thành một con đường uốn lượn, nối dài dẫn vào vườn địa đàng nơi trần thế.

Hiểu My đặt bước chân đầu tiên của mình lên thảm đỏ.

Bộ váy áo của cô hôm nay mặc có màu hồng phấn, cổ áo và tay áo được thiết kế tỉ mỉ bằng những lớp voan cùng màu nhưng nhạt hơn không ít, vừa mỏng manh vừa quyến rũ, nhẹ nhàng. Những đóa hoa đào trên thân áo được thêu bằng chỉ kim tuyến sống động phi thường. Từng đường kim, mũi chỉ thêu lên đóa hoa này đều do Lam Bình tự mình thực hiện.

Chân váy màu cũng màu hồng, nhưng đậm hơn thân áo. Từng lớp lụa nhẹ nhàng rũ xuống, uyển chuyển, lay động.

Sự xuất hiện của Hiểu My khiến cho toàn bộ hoa viên thoát cái sinh động hẳn lên. Mọi người ngơ ngác nhìn về hướng cổng vào, chỉ thấy một thân ảnh màu hồng như thực, như mơ đang chậm chậm tiến tới. Mỗi bước chân của nàng như đập trên thất thái tường vân. Vạt áo phấp phới bay, ngỡ như chỉ một cái chớp mắt, mỹ nhân cứ thế sẽ về thiên cung. Cảnh tượng này đúng là chỉ có thể hình dung bằng mấy từ: "vô cùng kinh tâm động phách".

Phía sau của Hiểu My, hai người Lữ Ngọc Nhi và Phương Tinh làm phù dâu, nhìn thấy tràng diện này, lòng cũng không khỏi ước ao. Mơ mộng một ngày, bản thân cũng có thể trở thành nàng công chúa trong câu chuyện tình ngọt ngào, lãng mạn như thế.

Hiểu My dẫn đầu, ba giai nhân chậm chậm tiến vào, đi hết con đường lụa đỏ. Bốn phía xung quanh, tiếng phong linh réo rắt vang lên, hương hoa tràn ngập không gian. Những dải lụa rơi xuống từ giữa không trung phấp phới tung bay, tất cả tạo thành một bản nhạc thiên nhiên, dập dìu đưa người vào cõi thần tiên tuyệt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Biến cố bất ngờ

Cuối con đường lụa đỏ là một sân khấu nhỏ. Giữa sân khấu, Lữ Tuấn đứng đó, thân ảnh màu xanh dưới cổng tròn bán nguyệt kết từ lụa và hoa hồng hai màu đỏ trắng càng thêm nổi bật, tiêu sái. Gương mặt hồng hào, hạnh phúc in rõ trên khóe môi.

Phía sau hắn, hai phù rể là Đỗ Minh và Thái Thiếu Nam tư thế cũng xuất sắc, phi phàm. Tổ hợp ba người này nếu xuất hiện ở hiện đại, có thể càn quét, đè bẹp tất cả các nam thần Kpop làm đình làm đám tại Châu Á chứ chẳng chơi.

Bên dưới sân khấu, nhiều hàng ghế được xếp ngay ngắn chỉnh tề, phân biệt thành hai khu vực. Mỗi chiếc ghế đều được bọc vải màu tím nhạt. Phía sau được thắp một đóa hoa lụa trắng to đùng, vừa sang trọng lại mang hơi thở của thế kỷ 21, 22.

Phụ mẫu Hiểu My, Ngạo Thiên Quân cùng nhóm người Vô Cực Tử, Hà Nguyên Đại Sư, Vô Tâm đại sư cùng Đông Phương Nhượng đại diện cho họ nhà gái ngồi một bên.

Ngũ đại trưởng lão và những thành viên nòng cốt khác của Lữ gia ngồi một bên. Tất cả đều đợi mong thời khắc thiêng liêng nhất của chủ nhân thật sự của Huyền Thiên Đại Lục.

Đỗ Minh và Phương Tinh là vừa ra ngoài làm nhiệm vụ trở về, được tin Hiểu My cùng Lữ Tuấn đính hôn nên nằng nặc đòi theo đến đây. Thái Thiếu Nam cảm thấy hấn nộ hai người này rất nhiều nên cũng kiên quyết đi theo. Có điều, Hiểu My không thông báo cho đám người Thiên Vũ cùng binh đoàn Thần Võ.

Dù sao, cô thấy chuyện đính hôn cũng là chuyện của cá nhân mình. Cô không muốn ảnh hưởng đến quá nhiều người. Chỉ cần phụ mẫu đại diện là được. Chỉ là không ngờ, phụ thân lại báo cho nhị thúc, rồi nhị thúc lại báo cho Vô Cực Tử, cứ thế mà xuất hiện thêm “mấy vị đồ đệ” đức cao vọng trọng, chấn động cả bờ nam.

Hiểu My tiến tới cạnh bên cổng hoa. Lữ Tuấn hạnh phúc, nắm lấy tay của cô đứng vào vị trí trung tâm. Sau lưng họ, phù dâu và phù rể đứng hai bên. Một bức tranh mỹ sắc giai nhân khiến mọi người hăng say chiêm ngưỡng.

Hôm nay, Lữ Tuấn mặc trường bào màu xanh, nhưng khác với màu xanh nhạt trong đồng phục của kiếm phái Vô Cực. Màu xanh trên trang phục của hắn đậm hơn, nam tính và khí khái hơn. Hắn để lại kích động của bản thân, không để ý đến trái tim trong lồng ngực trời nhip bang bang. Lữ Tuấn nắm lấy bày tay trắng nõn, mềm mại của Hiểu My. Ánh mắt thâm tình nhìn cô, giọng dịu dàng cất tiếng:

- Hiểu My. Ta cảm ơn nàng đã xuất hiện trong cuộc đời của ta, cảm ơn nàng đã ở bên cạnh ta, càng cảm ơn nàng đã đồng ý đính hôn cùng ta. Ta nguyện đời đời kiếp kiếp đều yêu thương, trân trọng duy nhất mình nàng. . .

Lời lẽ thâm tình khiến mọi người cảm động.

Ánh mắt Hiểu My ngân ngấn nước. Cô rất hạnh phúc. Đúng vậy, thời khắc này cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời.

Giây phút tiếp theo, Lữ Tuấn lấy ra một hộp nhẫn từ giới chỉ không gian. Hắn nhẹ nhàng mở ra trước mặt Hiểu My. Đây là cặp nhẫn đôi tượng trưng cho tình yêu bất dịch bất di mà hắn tự mình làm ra. Chỉ chờ khoảnh khắc đeo vào tay nữ nhân đối diện.

- Hiểu My, đeo chiếc nhẫn này lên tay, từ nay nàng là hôn thê của ta, cả đại lục Huyền Thiên và Thiên Huyền Vũ, không ai có thể đổi thay hay phủ nhận. Nàng bằng lòng không?

- Muội đồng ý.

Hiểu My khẽ gật đầu. Tuy nhiên, đang lúc Lữ Tuấn chuẩn bị đeo nhẫn vào tay cô nàng, truyền tin thạch trong giới chỉ của hai người đều không ngừng phát ra ánh sáng báo động.

Tin hiệu quá khẩn cấp, Hiểu My và Lữ Tuấn không thể không nghe. Đầu bên kia là giọng nói của Đại Kim. Nội dung ngắn gọn, rõ ràng nhưng vô cùng gấp gáp:

- Chủ nhân. Cổng vào của Địa ngục Thâm Uyên sắp xuất hiện. Không gian có dấu hiệu bạo động, không biết duy trì tới khi nào.

Ặc. Đại sự lớn rồi. Nếu như không kịp thời trở về, lại không biết phải chờ tới khi nào.

Mọi người biến sắc, biết được tình hình chuyện này phi thường quan trọng với nhóm người của Hoan Hi Thần. Chỉ là không biết Hiểu My sẽ quyết định thế nào, dù sao, đây là lễ đính hôn của hai người bọn họ.

Hiểu My nhìn Lữ Tuấn. Anh khẽ gật đầu.

- Đi thôi. Chỉ cần trong lòng nàng có ta là được. Lần sau, ta nhất định sẽ đền cho nàng một buổi lễ còn lãng mạn hơn, ấn tượng hơn.

Hiểu My nghe vậy, cảm kích nhìn hắn. Dù buổi lễ hôm nay không thành, nhưng mà trong lòng nàng đã không hối tiếc bất cứ điều gì. Có được một nam nhân luôn nghĩ cho mình như thế, còn cầu gì hơn.

Tiếp theo, Lữ Tuấn quay sang nói với đám người Lữ Nho đang nóng vội, không yên bên cạnh.

- Đại trưởng lão. Chúng ta phải đi gấp. Nơi này nhờ ông và các trưởng lão thay ta đón tiếp khách nhân. Các vị, hẹn ngày tái ngộ.

Hắn nói xong, cung kính vòng tay, hướng đám người Vô Cực Từ cảm tạ. Sau đó, cùng với Hiểu My và phu thê Trần Chí phóng lên lưng Ưng Sư hướng thẳng phía tây lao đi.

Bốn đồ đệ của Hoan Hi thần nuối tiếc nhìn theo. Đông Phương Nhược khẽ thở dài. Đường hôn nhân của sư phụ bọn họ quá gấp ghe. Hoặc có thể nói là con đường truy thê của các vị phu nhân này đều không thuận lợi. Đáng tiếc a!

.....
Bằng tốc độ nhanh nhất. Không đến một ngày. Hai con ưng sư đã đáp xuống Ma Lâm Sơn Mạch.

Ngay cửa vào, đã thấy Đại Kim đang đứng đợi. Vừa thấy Hiểu My, Kim Mao Sư vội vã tiến lên.

- Dẫn đường.

Hiểu My khẽ gật đầu hắn rồi hạ lệnh. Đoàn người nhanh chóng biến mất trong sơn mạch âm u.

Tốc độ dưới chân vẫn càng lúc càng nhanh. Đại Kim vừa chuyên tâm dẫn đường cho Hiểu My, vừa giải thích lại tình huống phát sinh.

Vốn dĩ hôm nay, hắn đưa đám đồ đệ của Hiểu My vào sơn mạch để tìm yêu thú rèn luyện. Cùng đi còn có Khúc Văn, Đông Phong Nhật Minh và Hạ Lan Nhật với Hồ Phi Tiểu quân sư. Ngồi đầu, mấy người Hồ Hoài An đang đánh nhau với một con yêu thú cấp 5 thì không gian bốn phía dị tượng xảy ra. Đại Kim từng thấy Cổng vào địa ngục Thâm Uyên trước đây, nên vội vã báo tin cho hai người Lữ Tuấn và Hiểu My.

Đại Kim thật ra không biết hôm nay là lễ đính hôn của chủ nhân. Nhưng mà chuyện này hắn làm không sai. Trần Trường An và Lãnh Nguyệt, Lạc Vô Trần còn đang ở bên trong. Hiểu My muốn đến đó giúp đỡ bọn họ một tay. Vì thế, cổng vào địa ngục lần này xuất hiện coi như kịp thời. Đây là ý trời đã định.

- Đám người Hồ Hoài An, Ngọc Tam Lang đang ở đâu?

- Chủ nhân. Hồ Quân sư sợ từ khí ảnh hưởng đến bọn họ nên đã đưa bọn họ trở lại tổng đàn. Hiện giờ là do Hạ Lan công tử cùng Khúc công tử đang canh giữ tại hiện trường. Ta đã giao cho hai người bọn họ đan dược phòng thân. Ngài không cần lo lắng.

Lữ Tuấn đã khôi phục ký ức kiếp trước, vì thế, với Địa Ngục Thâm Uyên hắn vẫn có chút hiểu biết. Nhưng mà phu thê Trần Chí nghe nói tới lớp từ khí dày đặc không ngừng phát ra khi cổng vào xuất hiện, trong lòng lại lo lắng không ngừng.

Hiểu My nhìn thấy thế thì vội vã trấn an.

- Cha, nương. Hai người yên tâm. Lần trước đệ đệ đã chuẩn bị rất nhiều thứ để có thể xông vào địa ngục Thâm Uyên, có giao cho con một ít để phòng hờ. Chắc chắn mọi chuyện sẽ không sao. Hơn nữa, có nhị sư huynh đi cùng con. Hai người không cần lo lắng nhiều như vậy.

Trần Chí nghe cô nói thế, cũng quay sang, an ủi nương tử của mình.

- Quan tâm nhiều ắt loạn. Nữ nhi chúng ta lợi hại vô cùng. Nàng chỉ cần tin tưởng, ủng hộ bọn trẻ là được.

- Thiếp biết.

Lam Bình dứt lời. Tiếp đó, mọi người đã xuất hiện tại nơi có dị tượng xảy ra. Gật đầu chào hỏi với hai người Khúc Văn và Hạ Lan Nhật, Hiểu My nhìn quang cảnh bốn phía xung quanh, lại so sánh với lần xuất hiện của cổng vào địa ngục trước đây, cô trầm mặt đánh giá:

- Theo tình hình hiện tại, cổng vào địa ngục sẽ xuất hiện ngay thôi. Nhị Sư Huynh. Huynh bố trí giúp muội một trận pháp phòng ngự cho nhóm người của cha, nương. Tránh để bọn họ tiếp xúc với từ khí mà tổn hại bản thân.

Lữ Tuấn nghe nói vậy thì làm theo. Hiểu My lấy ra mấy viên đan dược mà Trường An luyện chế để xông vào địa ngục, giao cho Lữ Tuấn một phần. bản thân cô một phần.

Hạ Lan Nhật thấy vậy, vội tiến lên, kiên định lên tiếng: “Ta cũng muốn đồng hành cùng muội. Dù sao, ta cũng khôi phục được ký ức kiếp trước, có thể giúp đỡ muội một tay”.

Hiểu My qua lời kể của Kim Phụng, dĩ nhiên biết vị mỹ nam trước mặt là một trong những chiến tướng vô cùng lợi hại của Hoan Hi thần. Mặc dù đôi bên không có nhiều thời gian để trò chuyện cùng nhau, nhưng cảm giác thân quen từ tiềm thức đã giúp cô rút ngắn khoảng cách với đối phương.

- Được. Chúng ta cùng đi.

Hiểu My sáng khoái đáp. Sau đó, cô quay sang nhìn vì Khúc đại MC im lặng cạnh bên, cười nói.

- Khúc Văn. Tuy huynh cũng giống muội, chẳng nhớ gì về chuyện trước kia. Nhưng mà có muốn thử cảm giác vào địa ngục dạo chơi một lần cho biết hay không? Muội không tin hai người chúng ta lại kém hơn bọn họ.

Khúc Văn nghe nói vậy thì khoe môi cong lên.

- Đi. Nhất định phải đi rồi.

Rất tốt. Ha ha. Bằng sức mạnh tập thể cỡ này, Hiểu My không tin là mình không thể quét ngang toàn bộ Địa ngục Thâm Uyên.

Mồ nữ đặc ý, phân phát đan dược cho hai người Hạ Lan Nhật và Khúc Văn.

Tất cả mọi người đều đã sẵn sàng, chỉ cần đợi cổng vào địa ngục xuất hiện mà thôi. Hi vọng chuyến đi lần này sẽ thuận lợi, có thể nhanh chóng tìm được đệ đệ và hoàn thành nhiệm vụ đề ra. Như vậy thì con đường trở lại Thiên Huyền Vũ sẽ ngắn hơn một chút.

Nửa canh giờ sau. Trước sự kinh ngạc của Trần Chí, Lam Bình. Một cánh cổng tối đen hình thành giữa không trung. Từ bên trong đó, từng luồng hắc khí cuộn cuộn thoát ra. Hắc khí đi tới đâu, cây cối héo rũ, chết khô tới đó.

Phụ mẫu của Trần Hiểu My nhìn cảnh tượng này thì trong lòng liên hồi đánh bộp. Lam Bình nắm chặt lấy bàn tay phu quân mình, khẩn trương nhìn qua màn sáng phòng ngự phía trước. Miệng lắp bắp liên hồi. Bà đang thầm cầu nguyện cho nữ nhi của mình cùng các vị phu thân. Đại Kim cạnh bên cũng biến sắc. Từ khi lần này còn hung hãn, đậm đặc hơn nhiều. Không có Kim hộ vệ bên cạnh, không biết chủ nhân của hắc làm cách nào để xông vô?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 221: Tiến nhập địa ngục

Cổng và địa ngục tuy đã mở. Nhưng mà từng luồng tử khí đen kịt cũng từ đó tràn ra bên ngoài. Thế tới của tử khí hung hãn, cuộn cuộn không ngừng, làm lòng người lo sợ.

- Muốn tiến nhập vào địa ngục, đầu tiên, chúng ta phải đánh ra một con đường. Dù cho có đan dược phòng thân nhưng cũng không thể mạo hiểm bản thân mình cho được.

Hiểu My nhìn cổng vào tối đen, đánh giá một câu. Lữ Tuấn nghe xong, lên tiếng.

- Được. Bốn người chúng ta cùng hành động. Hiểu My, muội dùng lửa của Như Ý côn đi trước mở đường. Ba người chúng ta sẽ ngăn cản ba hướng còn lại. Như vậy có thể nhanh chóng vào trong.

Hạ Lan Nhật cau mày. Biện pháp của Lữ Tuấn tuy tốt, nhưng đối phó với mớ tử khí thoát ra từ địa ngục, chỉ có thể dùng lửa. Mà Lữ Tuấn và Khúc Văn không có sở trường về hai lĩnh vực này. Cho nên chỉ bằng đề hấn bộc hậu phía sau.

Hạ Lan Nhật nói: Theo ta, Hiểu My muội cứ yên tâm ở phía trước, đánh ra một lối đi. Lữ Tuấn huynh và Khúc Văn huynh theo sát Hiểu My cùng phòng hờ hai cánh hai bên. Phần phía sau sẽ do ta phụ trách.

- Được. Vậy chúng ta xếp đội hình hình thoi, lập tức tiến vào.

Hiểu My không cần suy nghĩ đã khẳng định. Cô tin tưởng tuyệt đối vào đồng bọn của mình. Tu dũ lắm mới có thể ngồi chung thuyền. Có gì hoài nghi cho một. Ha ha.

Hiểu My và Hạ Lan Nhật đồng thời xuất ra vũ khí của mình.

- Thiên Long phurọt thủy đi!

- Thiên Long cừ khúc, đi!

Hiểu My sử dụng hai chiêu thức vô cùng quen thuộc trong Thiên Long thập nhất thức. Như ý côn hóa thân thành hỏa long, mang theo ánh lửa đỏ rực lao về phía trước, phá hỏng một lỗ lớn trên cổng vào dày đặc tử khí, kéo dài thành một hành lang chói lóa. Ngọn lửa này mặc dù kém hơn nhiều so với thần hỏa phượng hoàng, nhưng mà so với các loại lửa thường thấy tại Huyền thiên đại lục thì lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần.

Bằng chứng rõ ràng nhất, mỗi khi bị hỏa long vượt qua, tử khí đen sì đều biến mất vô tung. Lối đi hình thành tuy không quá rộng như đủ cho đám người Hiểu My xông thẳng vào trong.

Phu thê Trần Chí đứng bên trong trận pháp phòng ngự của Lữ Tuấn, nhìn thấy nữ nhi ra tay thì liên tục cảm thán lần tự hào. Trường Giang sóng sau đê sóng trước. Nhưng mà cứ đà này, phu thê họ không cố gắng thật nhiều sẽ trở thành gánh nặng cho con mắt thôi.

Phải quyết tâm và nỗ lực nhiều hơn nữa. Trần Chí âm thầm hạ quyết tâm. Hắn nhìn vào mắt của thể tử, cũng nhận thấy đồng dạng suy nghĩ như vậy.

Trong lúc Hiểu My bận rộn không ngừng phía trước, Hạ Lan Nhật cũng đã xuất kiếm ở phía sau. Thanh Phi Dương kiếm của hắn vàng rực, chói lòa, phát ra âm áp vô biên. Hạ Lan Nhật cầm chặt thanh bảo kiếm trong tay, giữa hai chân mày cao độ tập trung. Giọng hắn hét lên vang dội.

- Phi Dương liệt sát! Lên.

Kiểm khí phát ra, tựa như ánh nắng mặt trời lan tỏa, mang theo sức nóng như thiêu đốt đánh vào lớp tử khí màu đen. Chiêu kiếm này của hắn vừa hoa mỹ lại vừa lợi hại đến đáng ngạc nhiên. Bởi dưới tác dụng của ánh nắng mặt trời từ Phi Dương Kiếm, ngay cả những tia tử khí nhỏ nhất cũng phải bốc hơi, không thể tồn tại trong phạm vi mà kiếm khí bao trùm.

Lữ Tuấn và Khúc Văn nhìn hắn, khẽ gật đầu tán thưởng. Mỗi vị chiến tướng dưới trướng Hoan Hi thần đều là nhân trung long phượng, tài nghệ phi phàm. Mỗi người đều là bá chủ trong lĩnh vực của mình. Hai vạn năm trước, nếu không phải Tà Thần và Yêu Thần sử dụng độc kế liên hoàn, chưa chắc bọn họ đã bại vong, nuốt hận.

Dưới sự phối hợp của hai người Hiểu My và Hạ Lan Nhật, cả bốn người đều thuận lợi tiến nhập địa ngục Thâm Uyên. Hơn hai khắc sau, cổng vào đóng lại, toàn bộ Ma Lâm Sơn mạch lại khôi phục sự bình yên, tĩnh lặng vốn có ban đầu.

.....

Địa ngục Thâm Uyên.

Nhìn bầu trời và mặt đất đều đỏ rực một màu. Hiểu My có chút mơ hồ. Nơi này đúng là khá giống với âm tào địa phủ, biết đâu có địa ngục mười hai tầng với đủ trò tra tấn, hành hạ linh hồn người. Ha ha, nữ nhân khiếm tốn như cô đúng là không đủ tin đối diện đầu a.

Lữ Tuấn nhìn mỗi nữ bên cạnh mình, thấy cô hết nhăn mặt lại nhủu mày, ngọc diện liên tục đổi màu như tắc kè hoa, thì hắn không khỏi bật cười. Nhị sư huynh ôn tồn lên tiếng:

- Nơi này không đáng sợ như suy nghĩ trong đầu muội đâu. Đừng tự hù dọa bản thân mình. Đi thôi!

- À. Đi đi.

Hiểu My bị vạch trần suy nghĩ, xấu hổ gật đầu. Tiếp theo, một đoàn bốn người, toàn siêu cấp mỹ nam mỹ nữ vận khinh công, bay về phía trước. Mục tiêu của bọn họ là tìm kiếm đám người Trần Trường An.

- Truyền tin thạch không dùng được à?

- Ừ, thử cả rồi. Nhưng mà nơi này không có chút linh khí nào, có lẽ vì vậy mà truyền tin thạch không có tín hiệu. Hoặc có thể bọn người Trường An đang bận rộn chuyện gì đó. Chúng ta cứ bay về phía trước, gặp thành quách thì dừng lại tính sau.

.....

Không tiếp tục nói về hành trình của Trần Hiểu My cùng ba phu thân tử khi tiến vào Thâm Uyên địa ngục.

Trên dưới Lộc Gia, dưới sự dẫn dắt của lão tổ tông Lộc Phá Thiên, toàn bộ Lộc gia đều đang co cụm lại, sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

Mặc dù bên ngoài, sinh ý của Lộc gia vẫn duy trì, thậm chí càng ngày càng phát triển. Nhưng đây cũng là sự chuẩn bị hay nói đúng hơn là sự trù tính về vật chất cho gia tộc mà thôi. Trên thực tế, chỉ có mấy quầy đàn dược là hoạt động, còn lại, những điền sản đứng tên đều đang bị bán đi trong âm thầm. Tất cả tộc nhân Lộc Gia đều tập trung tại Ngọc Thành. Chỉ cần Lãnh chương môn hô một tiếng, bọn họ sẽ lập tức di dời trong lặng im, trật tự.

Lãnh Nguyệt thấy hiệu suất làm việc của Lộc Phá Thiên cùng Lộc Bá Nhân mạnh mẽ như thế, bản thân hắn cũng phải tặc lưỡi, hít hà.

Nhìn lão ngoan đồng đang nhàn nhã thưởng rượu bên cạnh, Lãnh đại gia chậm chậm lên tiếng hỏi:

- Lộc lão đúng là nhân tài. Sau này trở lại Huyền Thiên đại lục rồi, có muốn đến Hắc Nguyệt Phái uống chén trà. Nơi đó có loại trà ngon đặc biệt, chỉ dành riêng cho người trong môn phái.

- Ha ha. Nguyệt tướng quân nói đùa a. Lộc gia trước giờ lòng trung không đổi. Ngài đây là đang đào góc tường của thân. Không sợ bản thân có thêm một vết đen trong con đường truy thể đây gian khó hay sao?

Lộc Phá Thiên cười lớn. Lão biết Lãnh Nguyệt có ý tốt. Nhưng mà biết thì thế nào, lão vẫn cứ thích chọc ngoáy người có ý như thế. Nhân sinh, lúc nào vui được thì cứ vui thôi.

Lãnh Nguyệt nghe Lộc Phá Thiên nói vậy, không hồn giận cũng không thất vọng, hắn chỉ lắc đầu, cười cười:

- Lộc lão, vậy là lão không biết rồi. “Nàng ấy” kiếp này là đệ tử tứ thân sơn của Vô Cực Kiếm Phái. Nhưng mà nàng còn là lão đại của Binh Đoàn Thần Võ, tổng đàn đặt tại Ma Lâm Thành, thuộc về phạm vi quản lý của Hắc Nguyệt Phái ở Tây Phương Thành chúng ta.

- Ôh. Vậy nếu tương lai, Ngài ấy sắp xếp cho chúng ta ở lại Tây Phương Thành, trên dưới Lộc gia phải nhờ Nguyệt tướng quân chiếu cố rồi.
- Lão hồ ly. - Lãnh Nguyệt trầm mắng trong lòng. Sau đó, bọn họ không tiếp tục đề tài này mà chuyển sang đề tài khác. Gương mặt tuyệt sắc của Lãnh đại gia nghiêm túc hẳn lên:
- Lộc lão. Lão có tin tức gì về những gia tộc dưới trướng của Thần bị lưu đày khác hay không?
- À. Nếu trăm năm qua không có gì thay đổi, thì một gia tộc khác nữa chính là Liên gia rồi.

Lãnh Nguyệt nhưong mây, tỏ vẻ ngạc nhiên: - Hừ. Lộc lão đang nói tới Liên gia nào? Phải chăng là Liên gia tại Huyền Thành?

- Ngài biết bọn họ sao?
- Lúc vừa đặt chân tới nơi này, có gặp qua một tộc nhân của họ. Tên Liên Vũ, làm người cũng không tệ.

Lãnh Nguyệt kể lại lần gặp gỡ vô tình với nhóm người Liên Vũ trước cổng thành Bảo Mệnh. Lộc Phá Thiên im lặng lắng nghe, sau một lúc thì phá ra cười.

- Duyên phận. Đây chính là duyên phận a.
- Phải. Đợi hai người Trần Trường An và Lạc Vô Trần trở lại, chúng ta sẽ đến đó. Lộc lão cứ tiếp tục sắp xếp cho Tộc Nhân của mình. Khi nào xong thì bắt đầu đi dò tới Bảo Mệnh thành. Công ra của Địa ngục Thâm Uyên xuất hiện gần đó. Chúng ta sắp xếp xong mọi chuyện sẽ tới đây, hội ngộ với mọi người rồi cùng ly khai.

Lãnh Nguyệt trao đổi thêm một lúc với lão tổ tông của Lộc Gia rồi trở lại phòng của mình, tìm Chu công chơi cờ trong thời gian chờ đợi hai người Trần Trường An cùng Lạc Vô Trần trở lại.

Trong lúc này, tại Bì Ngạn Lâm, Lộc Nhĩ Khang đang giao chiến với Tam Nhân Long Vương. Từ Tiêu Kiếm Pháp hắn luyện hơn một tháng nay. Mặc dù còn chưa thành thạo bao nhiêu, nhưng mà so với Tuyệt tình kiếm khi xưa, đúng là từ phong phạm cho đến lực sát thương đều lợi hại hơn hẳn.

Tam Nhân Long Vương dạo này khổ không thể tả. Lần trước, thoát chết từ tay nam tử đeo mặt nạ, tưởng đâu sẽ được phúc báo về sau. (Ha ha. Tam Nhân Long Vương tin vào câu nói, đại nạn không chết, ắt có phúc báo đó).

Ngờ đâu, cả tháng nay, lại là tên tiểu tử họ Lộc này tới quấy rối thường xuyên. Mặc dù mấy cái thứ võ công mèo quào của hắn chẳng ra sao. Nhưng mà hai kẻ đi cùng thì có thể dùng hai từ “sát thân” để hình dung. Cứ mỗi lần Tam Nhân Long Vương sắp “làm thịt” Lộc Nhĩ Khang thì Lạc Vô Trần và Trần Trường An lại xuất hiện, cướp người mang đi một cách trắng trợn.

Thật bị ai a. Tam Nhân Long Vương, đường đường là yêu thú cấp 5 của Bì Ngạn Lâm lại trở thành bao cát cho Lộc Nhĩ Khang luyện võ công. Mà kẻ xui xẻo không chỉ mình con cóc xấu xí đó. Một người nữa cũng đồng dạng “khóc không ra nước mắt”, đó chính là Hà Nguyệt Trân – nữ nhân từng mưu đồ cướp đi thảo dược hiếm quý của Lộc Nhĩ Khang trước đây.

Hà Nguyệt Trân lúc đầu, vừa nhìn thấy tên mỹ thiếu niên vừa trắng vừa mềm của Lộc gia thì đã muốn xông lên. Nhưng mà bên cạnh tên này lại có cao thủ bảo hộ, Hà Nguyệt Trân lần nào cũng ăn phải quả đắng. Riết rồi nghe thấy ba từ Lộc Nhĩ Khang lập tức sợ hãi, trốn nhủi trốn chui, chặt vật như chó nhà có tang. Bì Ngạn Lâm đối với á đã không còn là mái nhà xanh đầy lý tưởng. Quả báo đến thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 222: Liên Gia

Dưới sự huấn luyện không ngừng nghỉ của Lạc Vô Trần cùng Trần Trường An, từ võ công cho đến trình độ Luyện đan của Lộc Nhĩ Khang đều tăng lên vượt bậc.

Mặc dù nói hơi quá, nhưng mà Bì Ngạn Lâm giống như vườn hoa của nhà hắn. Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Không còn cảnh phải phòng trước ngõ sau, nhờ người hộ tống như ngày xưa nữa.

Lộc Nhĩ Khang thu hoạch được rất nhiều thảo dược trân quý trong thời gian này. Nhất là loại Huyết Long Thảo – thảo dược đỏ rực có hai sợi dài như râu rồng trên mép lá – chỉ xuất hiện tại địa bàn của Tam Nhân Long Vương đã bị khai thác triệt để, ngoài vài gốc còn non thì những gốc trưởng thành đều nằm trong giới chỉ không gian của hắn. Điều này làm cho Tam Nhân Long Vương thập phần tức giận. Hai bên đánh nhau đến đất lở trời rung, chim bay sói chạy.... thảm thiết vô cùng.

Trần Trường An cũng thu hoạch được hơn chục loại dược thảo quý hiếm. Mấy thứ này không có trên Huyền Thiên Đại Lục. Có thể mang về nghiên cứu

một phen.

Lạc Vô Trần đến gần bên Trường An đang kiểm tra không gian giới chỉ của mình, chậm chậm cất tiếng:

- Trường An, có lẽ ít hôm nữa, chúng ta phải rời khỏi chỗ này. Để xem đó mà chuẩn bị.

Mỹ nam tóc bạch kim ngược cặp mắt tím trong veo của mình lên, nhìn vị sư huynh Vô Cực Kiếm Phái ôn hòa kể bên, mỉm cười nói:

- Đa tạ sư huynh nhắc nhở. Để sẽ chuẩn bị.

Lúc ba người Lạc Vô Trần trở lại Lộc gia, Lân Nguyệt đã ngủ được một giấc dài. Hồn thần thanh khí sáng, kéo hai đồng bọn của mình về phòng bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

.....

Mấy hôm sau.

Tại Huyền Thành - một tòa thành lớn tại khu vực phía Đông của địa ngục Thâm Uyên, dân cư đông đúc, người qua lại dật dìu như lợn. Ai nấy đều giống nhau, gương mặt bị tử khí ăn mòn, không trắng trẻo, hồng hào mà cứ tím xanh, vàng vọt.

Bởi thế, ngay khi một nhóm ba nam tử như hoa như ngọc xuất hiện tại nơi này, ngay lập tức đã thu hút được chú ý của đông đảo mọi người.

Cả ba vừa đi vừa hỏi đường, chẳng mấy chốc, họ đã xuất hiện trước hai cánh cổng đại môn thật lớn. Trên cao, một tấm biển rành rành hai chữ: Liên Gia.

Lạc Vô Trần tiến lên gõ cửa. Ít lâu sau, cánh cửa cổng nặng nề mở ra. Một gã sai vặt mặt non choẹt, lấm tẩm tàn nhan nhô đầu ra. Nhìn thấy sự xuất hiện của ba khách nhân lạ mặt, hắn rụt rè lên tiếng:

- Xin hỏi, ba vị muốn tìm ai?

- Chúng tôi là bằng hữu của Liên Vũ. Nhờ tiểu huynh đệ đây nói với Liên công tử, có bằng hữu từ Bảo Mệnh Thành đến thăm.

- Xin các vị chờ trong chốc lát.

Gã sai vặt nghe nói là bằng hữu của Liên Vũ thiếu gia thì vội vã chạy vào trong, băng qua mấy lượt đường thẳng khúc quanh, cuối cùng, dừng lại trước một tiểu viện thanh nhã. Trước cổng tiểu viện có một tấm bảng nhỏ bằng gỗ quý, đề ba chữ như rồng bay phượng múa: “Thính Vũ lâu”.

- Tiểu Ngũ. Chuyện gì mà hốt hơ hốt hải vậy? Không khéo để lão quân gia nhìn thấy thì lại bị mắng bây giờ.

Giọng nói trong trẻo mà nghiêm nghị vang lên. Tiếp theo đó, một bóng dáng thanh thoát màu khói hiện ra, đứng đối diện với gã sai vặt có tên là Tiểu Ngũ.

- A Nhu tỷ. Ngoài đại môn có khách đến tìm Liên Vũ thiếu gia. Ta thấy họ tướng mạo phi phạm, nên vội vào bẩm báo.

Thiếu nữ vừa đến là A Nhu. Thị nữ của Liên Vũ, cũng đồng thời là quản gia của “Thính Vũ lâu”.

A Nhu nhìn bộ dạng lửa đốt mông của A Ngũ, cười cười lên tiếng:

- À, thì ra A Ngũ của chúng ta hôm nay cũng biết xem tướng nữa. Ta nên nói chủ tử thăng cấp cho ngươi, để một tài năng như thế này làm gác cổng, quá uổng phí rồi.

- A Nhu tỷ. Tỷ đường đưa ta. Các vị khách nhân còn đang ở bên ngoài chờ đợi. Thiếu gia đâu rồi?

- Thư phòng. Ngươi vào đi!

- Đa tạ tỷ.

Tiểu Ngũ mang về mặt hớn hờ, cảm tạ với A Nhu rồi hướng thư phòng bước tới. Dù cửa thư phòng không đóng, nhưng mà hắn rất biết điều, chỉ đứng bên ngoài, rót giọng lãnh lút vào trong.

- Thiếu gia. Ngoài đại môn có ba vị khách nhân đến từ Bảo Mệnh Thành, muốn tìm thiếu gia.

Liên Vũ đang lúc này đang ngồi ngay ngắn phía sau bàn gỗ từ đàn luyện chữ. Nghe xong lời của gã sai vặt thì chậm chậm gác lại bút lông, thối thối trang giấy còn thấm mực, giọng điệu nhàn nhả lên tiếng.

- Bọn họ trông thế nào?

- Bẩm thiếu gia. Trong ba vị nam tử, có một vị đeo mặt nạ bạch ngọc, một người là Á nhân, vô cùng xinh đẹp. Người còn lại tuấn mỹ phi phạm. . .

- Là họ.

Không đợi Tiểu Ngũ dứt lời, Liên Vũ đã mừng rỡ thốt lên. Trong đầu hần lập tức hiện ra tràng cảnh chiến đấu thảm thiết trước cửa thành Bảo Mệnh từ lần tham gia giao lưu hội trước đây. Lòng không khỏi ngưỡng mộ, tri ân với ba vị đại hiệp đã ra tay cứu giúp.

Hần vội vã đứng dậy, lúi theo Tiểu Ngũ còn đang ngơ ngác bước thẳng ra ngoài. Lúc đi ngang qua A Nhu, còn đặc biệt căn dặn.

- A Nhu. Ngươi cho người chuẩn bị, ta muốn làm một bàn tiệc đón gió tấy trần cho ba vị ân công. Sau đó, nhanh chóng đến Tỉnh Hàm Trai báo cho lão gia và phu nhân một tiếng.

- Dạ, thiếu gia.

A Nhu ngoan ngoãn đáp lời.

.....

Một khắc sau, trong khách phòng của Thỉnh Vũ Lâu. Liên Vũ kích động nhìn ba người Trần Trường An. Hần nói:

- Lần này, ba vị ân huynh từ xa đến thăm. Tiểu đệ xin được dùng danh nghĩa chủ nhà, mời mọi người ở lại một thời gian. Mong mọi người đừng từ chối a.

- Gì mà ân huynh. Gọi chúng ta đại ca là được rồi. Lần này chúng ta quả thật muốn dừng chân tại Huyện Thành ít lâu, nếu Liên Vũ đệ có thể làm chủ, cấp cho chúng ta chỗ ăn, chỗ ở. Chúng ta dĩ nhiên mặt dày mà lưu lại một thời gian. Chỉ là không biết trường bối trong nhà nghĩ thế nào, chúng ta cũng không muốn làm cho Liên Vũ đệ khó xử.

Lạc Vô Trần cười nói.

- Ba vị đại ca yên tâm. Đệ đã báo với phụ mẫu chuyện lần trước được cứu giúp tại Bảo Mệnh thành. Phụ mẫu đệ rất quan tâm, còn không ngừng nói, muốn tìm cơ hội báo đáp ơn cứu mạng của các đại ca đối với Liên gia bọn đệ.

Liên Vũ sột sắng hướng ba người Trường An đảm bảo. Nhìn thái độ nhiệt tình đó, Lãnh Nguyệt cũng cảm thấy vui vẻ, thoải mái hơn nhiều.

Đang lúc bốn người rôm rả trò chuyện thì phụ mẫu của Liên Vũ là Liên Khải Minh và Tần thị tới. Đôi phu thê nghe A Nhu nói có bằng hữu của nhi tử từ xa đến nên có chút tò mò. Nào giờ, Liên Vũ làm người lãnh đạo, việc gì cũng có vẻ như hỏi hột, chẳng quan tâm. Thế mà lần này hần lại khẩn trương, còn kêu quản gia của Thỉnh Vũ Lâu đích thân thông tri cho bọn họ. Dù biết tầm quan trọng của khách nhân. Đôi phu thê này đứng là có chút ngạc nhiên, kinh hỉ.

Sự xuất hiện của phu thê Liên Khải Minh làm cho nhóm người Lãnh Nguyệt có thêm chút hiểu biết về Liên Gia. Mục đích lần này của Lãnh Nguyệt chẳng qua là muốn tìm hiểu rõ hơn, liệu gia tộc này còn giữ vững với lòng trung đối với Hoan Hi thần hay không? Liệu họ có xứng đáng với sự giúp đỡ tiếp theo của hần hay không.

Nhìn chung, trong đánh giá của cả ba người Lãnh Nguyệt, Trần Trường An cùng Lạc Vô Trần. Gia đình này đúng là không tệ.

- Liên Vũ. Lần trước đệ mang Huyết Mộc Linh về, đã có thể cứu được gia gia của đệ hay chưa?

- Trần đại ca. Nhờ có ba vị giúp đỡ, gia gia đệ đã có thể vượt qua nguy hiểm. Nhưng vì gia gia đệ bị tâm ma quấy phá rất nặng, tuy có Huyết Mộc Linh nhưng cũng chỉ có thể phá giải hơn phân nửa chứ chẳng thể loại bỏ hết hoàn toàn.

Liên Vũ nghe nhắc đến gia gia, lòng lại thoáng cái nặng nề. Phu thê Liên Khải Minh và Tần thị cũng thờ dài một hơi tương tự. Trần Trường An bỏ qua sự suy sụp của họ, tiếp tục hỏi:

- Vậy tình hình của gia gia đệ bây giờ thế nào?

- Gia phụ người rất suy yếu. Võ công sụt giảm gần phân nửa. Được cái thần trí rõ ràng. Đây có thể xem là cái may trong cái rủi vậy.

Người lên tiếng là Liên Khải Minh.

Trần Trường An nhìn sang Lãnh Nguyệt và Lạc Vô Trần, thấy hai người khẽ gật đầu. Đệ đệ của Trần Hiểu My lúc này mới yên tâm, hướng ba người của Liên gia, nhẹ nhàng đề nghị.

- Chúng ta có biện pháp giải trừ toàn bộ tâm ma cho Liên lão.

- Thật sao?

Phu thê Liên Khải Minh cùng Liên Vũ đồng thời thốt lên. Tin vui này quá lớn rồi. Bọn họ đều biết vị á nhân trước mặt là một luyện đan sư. Dù trong lòng từng có suy nghĩ cậy nhờ, nhưng mà người ta mới tới cửa mà mình đã lợi dụng cơ hội này thì có phần không phải.

Ngờ đâu, Trần Trường An lại chủ động cứu giúp. Cảm giác hạnh phúc đến bất ngờ đúng là làm họ có chút mộng ảo, thụ sủng nhược kinh.

.....

Một canh giờ sau. Dưới sự giúp đỡ của ba người Trần Trường An, trong phòng khách nhỏ tại Đường Tâm Cư, nơi ở của gia gia của Liên Vũ.

Liên Thế Hào một đầu tóc trắng, gương mặt tuy có phần mệt mỏi nhưng hai mắt lấp lánh, hữu thần nhìn ba nam tử tuyệt sắc trước mặt. Giọng nói kích động, run run.

- Liên gia may mắn quen biết ba vị, thật đúng là vạn hạnh. Đa tạ ơn cứu giúp của ba vị. Ôn đức này, ta và tộc nhân của mình nguyện ghi khắc, không quên.

Lãnh Nguyệt đối diện với Liên Thế Hào, đã cởi bỏ mặt nạ bằng ngọc, để lộ ra nhan sắc yêu nghiệt còn hơn cả nữ nhân. Hắn khẽ cau khóe môi, nhìn Liên lão, nhàn nhả nói:

- Đây chỉ là chuyện nhỏ. Chúng ta có cơ hội quen biết với Liên Vũ, đây xem như duyên phận. Liên lão không cần phải khách sáo làm chi. Nhưng không biết, Liên gia bây giờ, ngoài Liên lão đây, còn có người nào cần phá giải tâm ma? Nhân lúc còn ngụ tại đây, huynh đệ chúng ta cũng tiện tay giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Liên Thế Hào

Lãnh Nguyệt đối diện với Liên Thế Hào, đã cởi bỏ mặt nạ bằng ngọc, để lộ ra nhan sắc yêu nghiệt còn hơn cả nữ nhân. Hắn khẽ cau khóe môi, nhìn Liên lão, nhàn nhả nói:

- Đây chỉ là chuyện nhỏ. Chúng ta có cơ hội quen biết với Liên Vũ, đây xem như duyên phận. Liên lão không cần phải khách sáo làm chi. Nhưng không biết, Liên gia bây giờ, ngoài Liên lão đây, còn có người nào cần phá giải tâm ma? Nhân lúc còn ngụ tại đây, huynh đệ chúng ta cũng tiện tay giúp đỡ.

Liên lão gia tử nghe Lãnh Nguyệt nói vậy, trong lòng rất cảm kích. Tuy nhiên, đáp lại đề nghị phi thường tốt đẹp của ba người Trần Trường An, lão lại thờ dãi:

- Đa tạ ý tốt của ba vị. Tiếc là, đến đời này của Liên gia cũng chỉ còn lại bốn người chúng ta. Liên Gia trước giờ là độc đinh. Mỗi thế hệ chỉ có một nhi tử duy nhất để kế thừa hương khói cho liệt tổ liệt tông. Ngoài bản thân ta, Liên gia cũng không còn ai có thể bị quấy phá bởi tâm ma. Đây là an ủi nhưng cũng là bất hạnh.

- À, ra vậy. Thế Liên lão có bao giờ nghĩ tới là do hoàn cảnh tại địa ngục Thâm Uyên này mà ảnh hưởng đến đường con nối dõi của Liên Gia hay không? Biết đâu, khi rời khỏi nơi đây thì con cháu lại đầy đàn, gia đình càng ngày càng thịnh vượng.

- Không nói giấu gì ba vị. Thứ nhất, không thể nói tới việc dân cư tại Địa Ngục Thâm Uyên có thể rời khỏi đây. Thứ hai, vạn nhất một ngày có thể, chúng ta cũng chẳng thể ly khai. Tổ huấn của Liên gia căn dặn, tộc nhân phải đời đời trụ lại tại Huyền Thành, chờ chủ nhân xuất hiện.

Ba người Lãnh Nguyệt nghe được điều này, đưa mắt nhìn nhau. Nội dung buổi nói chuyện càng lúc càng gần với mục đích điều tra của bọn họ.

Trần Trường An vội nói:

- Chúng ta trước khi đến Huyền Thành, từng nghe nói, tại nơi này Liên Gia cùng Hồng Gia là hai địa đầu xà, cạnh tranh quyết liệt. Mặc dù đây là ân oán hai nhà, nhưng không biết thế lực Hồng Gia thế nào? Dù sao chúng ta cũng trong lúc vô tình cũng có chút hiểu lầm với bọn họ. Nên tìm hiểu rõ ngọn nguồn cũng tiện cho giải quyết mâu thuẫn trước sau.

Liên Lão nghe nói tới Hồng Gia thì nhú mày. Thật ra, chuyện ân oán này cũng kéo dài nhiều đời. Nếu muốn nói rõ ràng, không thể tóm gọn trong một hai câu.

Liên Gia và Hồng Gia cùng ngụ tại Huyền Thành gần hai vạn năm. Gốc rễ sâu xa, mâu thuẫn chồng chéo lên nhau. Nhưng chỉ đến đời của lão thì hai bên mới hoàn toàn vạch mặt.

Liên Gia tuy độc đinh. Nhưng mỗi một thế hệ đều là kỳ tài kinh thương. Liên Thế Hào còn có chút năng khiếu về võ công, thời gian càng lâu càng dài, thì tâm ma càng ảnh hưởng, tích tụ dày thêm. Từ lúc tin tức lão bị tâm ma quấy rối tỏa ra thì Hồng Gia bên kia bắt đầu điên cuồng lấn át, trong tối ngoài sáng đều muốn thôn tính Liên gia. Thêm vào đó, Liên Khai Minh và Liên Vũ đều không giỏi võ công. Điều này khiến cho Hồng gia bọn họ càng có thêm tự tin cao độ...

- Vậy chủ nhân của Liên Gia ở đâu, mọi người không cầu chủ nhân giúp đỡ hay sao?

Liên Thế Hào nghe được câu hỏi của Trần Trường An. Khuôn mặt già nua đắm chiêu suy nghĩ. Lão đoán, không biết có nên mang bí mật của gia tộc kể ra cho người ngoài. Nhưng mà trong ấn tượng của lão, ba nam tử trước mặt, linh khí quanh thân, khí khái phi phàm, ắt hẳn không phải người thường.

Rất có thể bọn họ đến từ thế giới bên ngoài Thâm Uyên địa ngục. Nói ra thế này, có thể là mạo hiểm, nhưng cũng có thể là cơ hội duy nhất trong đời. Thôi thì, cứ buông tay, một lần đánh cuộc.

Sau khi cân nhắc một hồi. Liên Thế Hào giọng trầm trầm lên tiếng:

- Không dám dối gạt ba vị. Chủ nhân của chúng tôi là Hoan Hi Thần, đã ngã xuống từ hai vạn năm trước. Chúng tôi đang đợi là chuyển thế của người. Thời điểm ước hẹn đã tới. Chỉ mong sớm ngày gặp được thần. Bằng không, chúng tôi dù chỉ còn một hơi tàn, cũng nhất quyết không rời khỏi Huyền Thành.

- Rất tốt. - Lãnh Nguyệt cười nói - Nếu Liên lão đây đã quyết tâm như thế, vậy sau khi khỏe hẳn. Lão lập tức thu dọn, sau đó mang theo tộc nhân của mình đến Bảo Mệnh thành. Lộc Gia cũng sẽ đến đó. Chúng ta sẽ đưa mọi người rời khỏi Địa ngục Thâm Uyên.

- Các vị là.....

Liên Thế Hào kích động đứng lên, ánh mắt đỏ ngầu nhìn về ba vị siêu cấp mỹ nam. Trong đầu ầm ầm như pháo nổ. Lẽ nào, bọn họ là...

- Như lão đoán. Ha ha....

Liên Thế Hào có được đáp án như mong đợi. Lão lệ phút chốc tràn mi. Đôi chân già nua của lão quỵ sụp xuống đất, phát ra một âm thanh vang dội.

- Liên Thế Hào... bái kiến các vị tướng quân.

.....

Sau khi nói chuyện rõ ràng với Liên Thế Hào. Ba người Trần Trường An quay lại Thỉnh Vũ Lâu. Dù lão gia tử có ý dành hẳn một nơi ở rộng rãi, tốt nhất trong Đường Tâm Cư cho bọn họ, nhưng mà Lạc Vô Trần đại diện cho các huynh đệ, khéo léo chối từ.

Liên lão thấy ba vị đại năng này có thể gần gũi với tôn tử của mình thì hạnh phúc ngập tràn. Tương lai Liên gia, không cần lo lắng nữa.

Tiến bước nhóm người Trần Trường An. Liên Thế Hào lập tức cho gọi đám người Liên Khải Minh và Tàn thị.

Chưa đầy nửa khắc, đôi phu thê này đã có mặt. Nhìn thấy lão gia tử hoàn toàn mạnh khỏe, cả hai vô cùng mừng rỡ.

- Phụ thân. Ngài đã thật sự khỏe hẳn rồi sao?

- Phải. Nhờ ơn của ba vị ân công, ta đã khỏe hẳn.

Liên Lão nhìn con trai, con dâu, tâm trạng hoan hỉ, tiếp tục nói:

- Khải Minh. Nhượng Lan. Ta có hai chuyện cần giao phó cho hai con.

Tần Khải Minh cùng Tần Nhượng Lan đồng thời lên tiếng: Phụ thân, xin cứ nói.

- Trong một tháng. Ta muốn hai con mang toàn bộ tài sản của Gia tộc đổi hết thành vàng bạc, châu báu. Giải tán người hầu, chỉ giữ lại những kẻ tuyệt đối trung tâm. Chúng ta sẽ đến Bảo Mệnh Thành.

- Phụ thân! Lẽ nào gia tộc chúng ta sẽ định cư tại Bảo Mệnh Thành?

Liên Khải Minh sợ hãi thốt lên. Nhưng đối diện với hân, Liên lão gia tử thái độ vẫn vô cùng ung dung, bình tĩnh.

- Khải Minh. Con cứ yên lặng làm việc mà ta giao. Cố gắng đừng để tin tức lộ ra bên ngoài quá nhiều. Bề ngoài, cứ để mọi người hiểu lầm là Liên Gia chúng ta chuyển đến định cư tại Bảo Mệnh Thành. Nhưng mà hai con và cả Liên Vũ cần phải rõ ràng, chúng ta tới đó là để rời khỏi Thâm Uyên Địa Ngục.

Liên Khải Minh và Tần Nhượng Lan trở mắt nhìn nhau, không tin vào điều mình nghe được.

Mãi một lúc sau, nhi tử của Liên lão gia tử mới có thể kéo về lại ba hồn bảy vía, tìm được thanh âm bị thất lạc của chính mình.

- Phụ thân. Nhưng mà nếu đổi hết tài sản của chúng ta thành tiền tài, châu báu, lại giải tán gia đình, chúng ta làm thế nào để vận chuyển khỏi Huyền Thành mà không tạo ra sự chú ý. Không nói tới Hồng gia, bọn trộm cướp nhất định sẽ nhân cơ hội này mà đánh chủ ý lên gia tộc chúng ta.

- Chuyện này, tự ta sẽ có cách. Các con chỉ cần mang đồ đến chỗ ta là được. À, nhưng mà ta phải nhắc nhở hai con. Tuyệt đối không làm giàu cho Hồng gia. Bọn người này làm việc bất chấp thủ đoạn. Thế lực của họ càng mạnh, chỉ càng làm cho Huyền Thành đảo lộn, người vô tội liên lụy mà thôi.

Liên Thế Hào giọng nói nhàn nhạt. Lão khẽ vuốt chiếc nhẫn màu tím trên ngón tay. Đây là món quà mà Nguyệt tướng quân vừa tặng khi nãy. Giới chỉ không gian này, tại Địa Ngục Thâm Uyên còn không có mấy kẻ nhận ra.

Liên Khải Minh và Tần Nhượng Lan: “Dạ, phụ thân!”.

.....

Thính Vũ Lâu.

Trong khách phòng mà Liên Vũ chuẩn bị, ba người Trần Trường An đang nói chuyện với nhau.

- Lãnh đại ca. Liên gia và Lộc gia, khi trước bọn họ là gia thần dưới trướng tỷ tỷ, nhưng mà nhiệm vụ cụ thể của họ là gì?

Lãnh Nguyệt im lặng không trả lời. Bởi vì chính hắn cũng không mấy rõ ràng. Hắn của hai vạn năm trước là người khá lạnh lùng, ngoại trừ bản thân Hoan Hi thần, những chuyện râu ria bên lề, Nguyệt Trướng Quân hiếm khi nào hỏi tới.

Lúc này, chiếc vòng trắng trên tay của Trần Trường An lóe lên. Tiểu Bạch xuất hiện trên mặt bàn trái gấm màu vàng nhạt. Thân thể của nó đông đờ, cái đầu tam giác di động trước mặt đệ đệ của Hiểu Mỹ, giọng khàn khàn biếng lười cất tiếng.

- Ha ha. Chuyện này phải hỏi ta. Mấy vị tướng quân này ngoại trừ chiến đấu và sở trường của mình ra, bọn họ cũng ít khi nhúng tay vào chuyện gia sự của chủ nhân.

Liên Gia từ hai vạn năm trước đều độc đỉnh. Đây là do tổ tông của Liên gia tự nguyện rửa chính bản thân mình để thể hiện lòng trung với Hoan Hi thần. Bọn họ nắm trong tay toàn bộ mạch máu kinh tế, tài sản của thần, vì thế, tuyệt đối không để xảy ra bất cứ sai sót nào xuất phát từ chính tộc nhân của họ. Đối lại, mỗi thế hệ của Liên gia đều là kì tài kinh thương thật sự. Khả năng của họ có thể Phú khả địch quốc, rất được chủ nhân trọng dụng, tạo điều kiện để phát triển tiềm năng.

Lộc gia thì thay mặt cho Hoan Hi Thần, quản lý toàn bộ về Đan và Dược của đại lục Huyền Thiên.

Ngoài ra, còn có một gia tộc nữa, chuyên về quản lý pháp khí cho chủ nhân. Bọn họ là Hoài gia. Cũng bị lưu đày đến Địa Ngục Thâm Uyên, chỉ là không biết nơi nào, không biết có đổi tên, đổi họ hay vẫn là Hoài gia như cũ.

Tiểu Bạch huyền thuyên một hồi, bộ dáng thập phần đắc ý. Hai con mắt màu xanh biếc sáng lấp lánh. Rõ ràng nó đang trông đợi mọi người khen ngợi, vuốt đuôi.

- Tiểu Bạch. Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi sao. Từ Lúc vào địa ngục Thâm Uyên tới giờ. Ngươi cứ ngủ mê. Ta còn tưởng ngươi không bao giờ tỉnh lại nữa.

Giọng nói mỉa mai của Lãnh đại gia cất lên. Tiểu Bạch hừ hừ nói:

- Dù ta là thần thú, nhưng mà đã là xà thì phải lột xác. Giai đoạn này trùng hợp rơi vào giai đoạn chuẩn bị lột xác của ta. Cho nên ta ngủ say. Chuyện này có gì lạ?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tay Vàng Của Nữ Nhân Khiêm Tốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.